DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AYKIRI SERİSİ II

ADALETSİZ

Dengeleri bozmaya hazır mısın?

ŞULE TERZİ

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ADALETSİZ

Şule Terzi

epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

NİDA DURMAZ

Çiseleyen yağmur damlaları gözlerimin alt tarafındaki kemikli yapıya çarptıkça usulca ilerlemeye devam ediyordum. Hafifçe yükselen şimşek sesi başta huzur gibi gelmişti ama bir süre sonra, gökyüzünden şiddetle akan su damlaları yeryüzündeki varlıkları deşmek istercesine inmeye başladı...

Saç diplerim sızlamaya başlasa da bunu sevmiştim. Kapüşonumu kafama geçirmeme rağmen tüm saç tellerim ayrı ayrı ıslanmış, alnımdan yüzüme sular sızmaya başlamıştı. Kararmaya yüz tutan kızıl tutamı gözümün önünden çekerek ilerlemeye devam ettim.

Şiddetli şekilde yağan yağmur nedeniyle zemin su çukurlarıyla dolmuştu. Neyse ki topuklu botlarım sayesinde ayaklarım sudan nasibini almamışlardı. Sıcak havada akmakta olan soğuk sular sıcak bedenimi ferahlatmaya yetmemişti. Sonunda dağa çıkabildiğimde, gözlerimi kısarak karanlıkta etrafı seçebilmeye çalıştım.

Kapüşonumu çıkardıktan sonra, yanaklarıma yapışan saçlarımın arasına ellerimi sokarak geriye doğru ittirdim. Bu şekilde beyaz tenimi ortaya çıkarabilmiştim. Mesih... Onu gö-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rünce sırıttım. Esas oğlan, deney tahtasıyla birlikte uçurumun kenarında duruyordu.

Avını kollayan vahşi bir hayvan edasıyla ikisinin tepkisini de izlemeye çalıştım. Esas kızımızın çöktüğü suratından belliydi. Ne olduğunu bilmesem bile tahmin etmeye çalışarak vakit kaybedemezdim. Olayları izlemem gerekiyordu.

Mesih, Elis'e doğru yaklaşmaya başladı. Keyifle gülümsedim. Uçurumun kenarında yaptıkları cesaret gösterisini bir gün ben de denemeliydim. Elis'in elini kaldırıp onu geriye itince şaşırmıştım. Kızı itecek gibi durmuyordu... Elis, dengesini koruyamadan geriye doğru düşmeye başladığı an, Mesih beni ilk seferinden daha fazla şaşırtıp vakit kaybetmeden kendini de uçurumdan attı.

İrice açılan gözlerle boş olan uçurumun kenarına bakmaya devam ettim. Mesih, gözünü bile kırpmadan kendisini de uçurumdan atmıştı. Telefonumu çıkarıp rehbere girdiğimde, koyu gözlerim bir yandan hâlâ uçurumun kıyısındaydı.

ELİS MİRA AKTAŞ

Dipsizdir ya hayal dünyaları... Ucu bucağı yokken beyninin içindeki mucizelere dalar, hayal gücündeki cevherler de kaybolarak kendi benliğinde mutlu olursun. Yaşayamadıklarını, zihnine örttüğün toprakları ellerinle aşındırarak bulursun.

Şu anda bir hayal gücü kadar dipteydim. Zihnim yerinde suda kayboluyordum. Bedenimin sert, derin sulara çarparken ki sızlama anı. Kulaklarımın uğuldayışı, gözlerimin kararması, ellerimin tutmaması... Önemli miydi bunlar? Aslında hiçbiri önemli değildi.

Şu anda canımı yakan tek organım sızlayan kalbimdi.

Bedenim soğuk sularla buluştuğunda bilincim yerinde miydi? Hiçbir şeyin farkında değildim. Ölüm gibi miydi bu boşluk? Ya da bir aracı mı? Parmak uçlarım suyun en dibine

ulaştığında boğuluyordum. Çırpınamayacak kadar yorgun bir bedene değil, hepsinden önce ölü bir ruha sahibim.

Ölü bir insan... Kıyamet gününden sonra oluşan mahşer kalabalığındaki tepkisiyle sanki iri bir el tarafından avuçlanan bedeniyle hızla arşa doğru kaldırılıyordu. Belki de bu oluşan hız günahlarının kefaretiydi...

Aynını yaşıyordum. Bedenim, benliğim, iri bir el tarafından avuçlanarak yukarıya doğru kaldırılıyordu. Tuzlu suyun kuvvetiyle un ufak olan zayıf bedenim yukarıya doğru çıkınca, sıkı sıkıya kapanan dudaklarım yüzeye ulaşmanın verdiği rahatlıkla aralandı.

Defalarca öksürdüm. Can havliyle yaşadığım öfke, korku hepsi birbirine girmiş durumdaydı. Ayaklarımı suyun altında salladığımda parmak uçlarımda hissedemediğim toprakla sertçe yutkundum. Dudaklarımın arasından tuhaf bir mırıltı dökülmüştü.

Bedenim yeterince oksijeni alamadan tekrar suların arasına kayınca çırpınmaya başladım. Normalde bunu yapmamam gerektiğini bilsem bile suyun derinliklerinde kalan kumlu zemin ve yukarıdaki karanlık gökyüzü arasında kalıp sıkışmak beni ürkütmüştü.

Suyun altında kalırsam boğulacak, nefes alırsam yanacaktım.

Açık olan gözlerimi tuzlu su yakıyordu... Genzime doğru sızan iğrenç tat beni sürekli öksürmeye teşvik etse bile onu yapabilecek bir alana sahip değildim... Çırpınışlarım devam ederken zayıf bedenim iyice güçsüzleşmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatmam her ne kadar bir pes etme gösterisi olsa bile, zihnimde nefes alabildiğimi hayal ediyordum.

Yeşillik bir alanın içerisinde nefes alırken, kolumda hissettiğim basınçla yana doğru savruldum. Diğer kuvvetli el belimi sararak beni yüzeye çıkardı. Anında öksürmeye başladığımda sürekli suyun üzerine doğru itiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Mira! Mira!" Uzun süredir duymadığım diğer ismimi işitmek bilinçaltımı biraz olsun uyandırmıştı.

"Bana bak," diyerek bedenimi bedenine yasladığında, kollarımı omuzlarına atarak beni kendinden daha da yükseğe kaldırdı. Başım da kolum gibi onun omzundan sarktığında, kesik kesik soluklar almaya çalışıyordum.

Suyun altında, sırtımda oyalanan el durmadan kıpırdayıp beni rahatlatmaya çalışıyordu. Kısık gözlerimi araladığımda ay ışığı rahatsız olmama neden olmuştu. Genzimden gelen yakıcı bir öksürük dudaklarımın arasından firar ettiğinde canım yanmıştı. Midemde sızılar hissetmiştim.

Kafamı biraz olsun toparlayabilmek için başımı geriye attığımda kollarım hâlâ omuzlarındaydı. Gözlerimin önüne uçurum gelince, görüntüler ve konuşulanlar bir bir zihnimde belirmeye başlamıştı. Derin bir nefes alarak kendimi biraz çektim ve kollarında olduğum kişiye baktım.

Mesih.

"Sen..." diyebildim sadece. Onun suda ne işi vardı? Ya da onun kolları arasında benim ne işim vardı? O da ıslanmıştı. Gözleri ay ışığı ve suyun pırıltılarıyla cam gibi gözüküyordu, boğuktu ve farklıydı. Kaşlarımı çatarak kollarımı omuzlarından indirerek geri çekildim.

Hırçın, öfkeli bir bakış atıp kararlılıkla onun gözlerine baktığımda dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım. Beni kandırmıştı. Fakat neden buradaydı? Beni aşağıya attığı halde suda ne işi vardı?

"İyi misin?"

Gözlerimi kıstım. "Göründüğünden daha alçakmışsın." Üst dudağımın kenarı tiksinircesine yukarıya doğru kıvrılmıştı. Alçak mı görünüyordu? Tabii ki hayır. Ama ben de onun canını yakmak istiyordum. Her ne kadar yapamayacak olsam da sözler üzerinden ilerleyebilirdim. Konuşmadan sakin bir ifadeyle suratıma bakıyordu, sinirlenerek elimi suya vurdum.

"Beni kandırdın!"

Gözleri kısılırken, ıslak dudaklarıyla boğuk bir şekilde konuştu. "Kandırmadım."

Dudaklarımın arasından isyan dolu bir soluk kaçtı ve inanamayarak ona baktım. Beni ne denli büyük bir tehlikeye attığının farkında bile değildi! İçinde bulunduğu sakinlik iyice sinirlerimi bozmuştu.

"Ölebilirdim, anlıyor musun?" Bağırdıktan sonra elimi onun suratına doğru savurdum. Kuvvetli parmakları anında bileğimi tutarak elimi aşağı indirdi.

"Senden nefret ediyorum." Dişlerimin arasından tısladığımda Mesih sözlerimle değil görüntümle ilgileniyor gibiydi.

"Elis..."

Gözlerimi kısarak tekrar tısladım. "Ne var?"

Mesih tek kaşını kaldırdığında, suratında gamzelerini sergileyen bir gülümseme oluştu. Kaşlarımı çatarak tepkilerini izlemeye devam ettim.

"Korkmuyorsun."

Söylediği bu tek kelime dudaklarımı aralamama neden olmuştu. Ben... Korkmuyordum. İrice açılan gözlerle etrafa baktım, derin suların içindeydim. Kafamı kaldırdığımda düştüğüm uçurumu gördüm. Ben oradan dolaylı yolla da olsa tek başıma mı atlamıştım?

Kafamı inanamayarak iki yana salladım. Gözlerimiz tekrar kesiştiğinde suyun altında ayaklarımı oynattım. Kumlu zemini parmak uçlarımda hissedememek bu sefer beni panik yağmuruna tutmamıştı. Şu an, ömrü hayatım boyunca girebileceğim en derin sudaydım ve korkmuyordum. Bunu kıran asıl etken korkutucu bir yükseklikten düşmemdi, emindim. Düşmüştüm ve korkularım gerçekleşmemişti, her şey normaldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkmuyorum," diye fısıldadığımda belimde duran elini yeni fark ettim. Hangi ara bu yakın temasın içerisine girmiştik bilmiyorum. Mesih az önce yanağına çarpmak için kaldırdığım elimin alt kısmından kavramaya devam ederek bedenlerimizin arasında tutuyordu. Sertçe yutkundum.

"Yine de beni attın. Gözünü bile kırpmadın." Çenemi dikleştirerek gözlerimi gözlerine diktiğim an sertçe yağmur yağdığını fark ettim... İkimizin göz renkleri de oldukça ışıltılı olduğu için farklı bir parlaklık oluşturuyordu. Ayın altında, denizin derinliklerinde, uçurumun yanında... Etrafımıza çarpan su damlalarıyla, daha bir farklılaşmıştı.

"Yine olsa, yine yaparım." Mesih gözünü bile kırpmadan, boğuk bir tınıyla konuştuğu an şiddetli bir gök gürültüsü işittiğimde irkilmemiştim.

"Neden?" diye fısıldayabilmiştim sadece. Gözlerini kıstığında ruhumu okur gibi bir hali vardı. Sanki düşüncelerim anında ona nakledilyordu. Gözlerimi denize indirerek aradaki sessiz iletişimi kestim.

"Aptalsın."

Dişlerimi sıkarak suya bakmaya devam ettiğimde, tuttuğu elimi yumruk yapmıştım. 'Aptal' bu kelimeyi ondan daha önce de duymuştum. Sessiz kalarak devam etmesini bekledim.

"Yasaklıyorum. Anlıyor musun aptal? İnsanlara güvenmeyi sana yasaklıyorum. Bana kıyafetini değil canını emanet ettin, farkında mısın?"

Sonlara doğru bağırmasını beklemiyordum. Sesi ilk defa bu kadar yüksek ve öfkeliydi. Göz kapaklarımı aralayarak ona baktım, dudaklarım da aralıktı. Birkaç kez gözlerimi yumup geri açtıktan sonra tısladım. "Evet... Sen de ne kadar güvenilmez olduğunu beni tehlikeye atarak kanıtladın." Elimi sertçe çekip suda geri çekildiğimde, daha da şiddetlenen yağmuru

ikimiz de umursamıyorduk. Mesih kaşlarını kaldırdı, bakışlarımı başka bir yöne çevirerek esaretinden kurtulmaya çalıştım, aksi takdirde kafamı iyi toparlayamazdım.

"Bak bana."

Emrini duymazlıktan geldim, farklı şekilde deseydi belki yapardım fakat, emir vermesi sinirlerimi bozuyordu.

"Bana bak!" Kükremesiyle bir şimşek daha çaktı. Bir an gökyüzüyle anlaşmalı çalışıp çalışmadığını sormayı ciddi anlamda düşünmüştüm. Gerçi Mesih severdi, sadece gökyüzünü severdi değil mi? Aheste bir şekilde gözlerim aralanarak bakışlarını bulunca, ikimiz aynı anda yutkunduk. Suratlarımıza takındığımız boş ifadeyle, elmacık kemiklerimiz belirginleşecek kadar dişlerimizi birbirine bastırıyorduk.

"Evet?" dedim boş bir sesle.

Mesih başını varla yok arasında olumsuz bir şekilde salladığında suratında farklı bir ifade vardı. "Sadece bakıyorsun."

Tek kaşımı sorarcasına havaya kaldırdığımda söylediklerinden bir anlam çıkaramamıştım.

"Anlamak için bakmak yetmez, görmek gerek." Bana yaklaştığında tekrar yutkundum. "Sen bana sadece bakıyorsun, Elis. Görmüyorsun."

Alt dudağımı dişlerimin altına aldım. Sözleri miydi beni etkileyen? Yoksa anlam veremediğim ifadesi mi?

"Seni tehlikeye atmak isteseydim, hemen ardından atlamazdım. Atlamak için korkak yüreğini öncesinden hazırlamazdım." Mesih dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Eğer isteseydim, çok daha fazlasını, acımasızını yapardım. İris." Bakışları dişlediğim dudağıma inince dudaklarımı ıslatıp serbest bıraktım.

"Neden yapmadın?" dedim tiz bir sesle. Nedenini bilmeye, söyleyeceklerini duymaya ihtiyacım vardı. Kaşlarını aheste bir hareketle yukarıya doğru kıvırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Unuttun mu?" Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, tüm dikkatimi ona vermiş dinliyordum. Suratında kötü bir gülüş belirdiğinde, söyleyeceklerinin tenime birer bıçak misali batacağını hissettim. "Sen... Benim deney tahtamsın." Kaşlarım çatıldığında suratındaki yalancı gülüş de silinmişti. "Sınırlarını genişletmek, ilgimi çekiyor."

Gözlerimi yumup tekrar açtım. Mesih her seferinde kafamın içine bok atıp kaçmayı cidden nasıl beceriyordu? Bu adil değildi. İlk sözlerinden çok farklı anlamlar çıkaracakken, sonradan eklediklerıyle bana hayallerimi yutturuyordu, hergele!

"Ben senin canın sıkıldıkça dart atacağın tahtan değilim." Beni ciddiyetle dinlemeye devam etti. "Beni anlayabiliyor musun?" Bir tepki vermeyince dişlerimi birbirine bastırıp ona su atıp arkamı döndükten sonra yüzmeye çalıştım. Derin bir soluk aldığımda su boğazıma kadar geldiği için bir an daralmıştım. Sakin kalmaya devam ederek suyun içinde bedenimi bir balık gibi kıvırarak devam ettim.

Suyun içine daldığımda çok mutlu ve özgür hissetmiştim. Her yiğidin cesaret edemeyeceği bir derinlikte, su altında yüzüyordum. Ağzımı sıkıca kapatmaya devam ederken dudaklarımın kenarlarında gülümseme oluşmuştu. Korkmadan yüzmek, muazzam bir histi.

Bu anı hayal ettiğim geceleri hatırlıyordum. Fobimi tetikleyecek kötü bir olay yaşamadığım, suyu sevdiğim halde tuhaf bir şekilde korkuyordum. Ama artık öyle değildi, artık korkularım bir yana dağılmıştı.

Sol kolumdan kavrandığım an rahatlığım bozulmuş, bir anda paniklemiştim. Çekilerek sertçe su yüzeyine çıktığımda gözlerimi açmadan derin bir nefes aldım. Ellerimle saçlarımı geriye ittikten sonra gözlerimi açtığımda, Mesih kolumdan çekiştirerek beni farklı bir tarafa götürüyordu. Karşı çıkarak çırpındım.

"Bırak beni! Nereye götürüyorsun?" Bir şey demeden suda savuşturmaya devam edince daha fazla zorluk çıkardım.

"Rahat dur. O taraftan çıkamazsın." Mesih dişlerinin arasından tısladığında yağmurun durduğunu fark ettim. Beni götürdüğü yerde büyük bir kaya vardı, çıkmamın imkansız olduğu bir kaya. Dudaklarımı ıslattığımda aldığım tuzlu tat hoşuma gitmemişti. Gözlerimi kısarak karartılı kayayı incelemeye çalıştım, pek net göremesem bile büyüklüğü belli oluyordu.

Kayanın önünce durduğumuzda 'Ben buradan çıkamam' diyemedim. Bir şekilde yapacak, ağzına laf vermeyecektim. Kolumdan çekerek beni önüne aldığında kayayla arasında kalmıştım.

"Kollarını omzuma koy." Kaşlarımı çattığımda Mesih gözlerini kıstı. "İnatlaşma benimle, Elis. Omzuma çıkıp kayaya geçeceksin."

İç çektim. Sesimi çıkarmaya devam edersem beni kendi halime bırakabilirdi. Sonrasında ise sadece rezil olduğumla kalırdım. Ellerimi omuzlarına koyduğumda bakışlarımız birbirinden ayrılmıyordu. Suyun altında hissettiğim hareketlilikle belimi kavrayıp beni kendine çekince itiraz etmedim.

"Kendini yukarıya çekecek bacağını omzuma atıp ense tarafıma geçeceksin." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Fazlasıyla sakıncalı bir durum içerisine girecektik. Yüzünün özel bölgeme anlık da olsa yakın durma düşüncesi bile rahatsız olmama neden oluyordu.

"Arkana geçerek omzuna çıksam, daha mantıklı olmaz mı?"

Aralık dudaklarını kapatmadan başını iki yana salladı. "Su fazlasıyla derin, arkadan tırmanırsan seni kollarımla destekleyemem. Bacaklarını omuzlarıma sadece bu şekilde yerleştirebilirsin, Elis."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söylediklerinin edepsizliğini anladığımda gözlerinde parıltılar oluşmuştu. Terbiyesiz hergele, 'bacaklarını omzuma koyabilirsin' yerine 'omzuma çıkabilirsin' diyor, farklı anlamlara çekilecek cümleler kuruyordu.

Omuzlarında duran parmaklarımı oynatarak tırnaklarımı geçirdiğimde anlam vermek istercesine suratıma baktı ve kendimi yukarıya itmeye çalıştım.

"Kusura bakma, omzuna çıkmaya çalışıyorum da."

Mesih bir şey söylemeden beni izlemeye devam ederken, az önce yaptığım hareket beni zorlamıştı. Bedenim ıslak olduğu için derin suda kendini nasıl yukarıya atacaktı hiçbir fikrim yoktu.

"Ben deyince yukarıya yüksel."

Başımı salladım. Belimi daha sıkı kavrayarak beni yukarıya itince göğüslerim yüzeye çıkmıştı. Suya girince aşağıya kayan atletim artık siyah sutyenimi kapatmıyordu. Sutyenimden taşan göğüslerim her ne kadar ortada olsa da şu an yapacak bir şeyim yoktu.

Dirseklerimi omuzlarına yerleştirdiğimde sakalları göğüslerimi çizmişti. İkimiz de nefes bile almadan hareket ediyorduk. Su öylesine derindi ki, birimiz yükselirken diğeri kolayca batabilirdi. Bu da demek oluyor ki her şeyi baştan yapacaktık. Elleri belimden aşağıya kayınca yutkundum.

Gözlerime son kez baktıktan sonra başını aşağıya eğdi ve görüş açısından göğüslerimin çıkması için kafasını çevirdi ama bu sefer de burnu ve yanağı bedenime değmişti. Sakin kalmaya çalıştım, dokunuşlarından her ne kadar rahatsız olsam da sudan çıkmamız gerekiyordu. Mesih suya son kez boş bir bakış attıktan sonra, kalçalarımdan kavrayarak beni yukarıya ittiğinde sırtımda kayalığı hissetmiştim.

"Bacağını omzuma at," diye fısıldayarak sol bacağımı dizimin arkasından kavrayıp yüzeye çıkardı. Diğer eliyle sıkıca kalçamı tutuyordu. Dirseğimi kayalığa yasladıktan sonra, diğer elimle omzuna tutunmaya devam ettim ve kavradığı dizimi omzuna attım. Aynı anda göz göze geldiğimizde, Mesih kalçalarından tutarak beni kendine çekince dengemiz bozulmuştu. Kayalıktan destek alarak kıpırdamadığımda çenesi özel kısmıma değiyordu.

Gözlerinde o an çok farklı bir karanlık belirdi. Sıkı sıkıya kapanmıştı dudakları. Kendimi toparlayarak omzundaki bacağımı diğer tarafına aktarıp arkasına geçtiğimde, artık iki bacağım da onun omzundaydı.

Mesih'i suyun altına batırmamak için ellerimden birisini çenesine, diğerini de saçlarının arasına sokmuştum. Kayalığa biraz daha yaklaştığında derin bir nefes aldım.

"Ellerini kayaya koy, bir şekilde yukarıya çıkacaksın."

"Sen nasıl çıkacaksın?"

Ellerini bacaklarımın üst kısımlarına yerleştirdi. "Önce kendini düşün, dediğimi yap."

Kendimi cesaretlendirmek için derin bir nefes alıp ellerimi kırık kayanın üst yüzeyine koyduğumda, kalçamı ensesinden kaldırmaya çalışıyordum. Mesih ellerini kalçalarımın yanlarına yerleştirerek bana destek olarak yukarıya doğru yükseltti.

Dirseklerimi girintiye soktuktan sonra bacaklarımdan tekini kırık yere sabitledim ve Mesih diğer bacağımı havaya kaldırdı.

"Bekleme, tek seferde çık!" diye bağırmasıyla nefes bile almadan hızlı adımlarla çıktım ve saniyeler içerisinde kayalığın tepesinde olduğuma şaşırdım. Bu kadar basit miydi? Ben olayın şokunu atlatamamışken Mesih de dirseklerini girintiye yerleştirmiş, bedenini yüzeye çıkarmıştı. Vay canına.

Ayağını kırık girintiye atıp, yükselip bir adım daha atarak benim gibi kayalığı terk etmişti. Mesih çenesini kaldırarak gözleriyle bedenimi incelemeye başladı. Anladığım kadarıyla hasar kontrolü yapıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarımı üzerinden çekerek etrafı izlemeye başladım. Harekete geçip yürümeye başladığında onu takip etmem gerektiğini bildiğim için sesimi çıkarmadan peşinden ilerledim. Geldiğim yolu birlikte dönerken onun beş altı adım gerisindeydim.

Yürüdükçe ıslak bedenime çarpan rüzgâr dişlerimin titremesine neden oluyordu. Islak kıyafetlerim olmasa belki de bu kadar üşümeyecektim. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak içimden tekrar ettim. "Üşümüyorum, soğuk değil" Bilinçaltımı ikna edersem üşümezdim. Bunu önceleri de yapmışlığım vardı, cidden işe yarıyordu. Sadece 'üşümüyorum' olarak da değil de 'acımıyor, canım acımıyor,' diyerek uyuşturabiliyordum sancılarımı. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra hızla ilerlemeye devam ettiğimde Mesih'e yetişmiştim.

Ev, görüş alanımıza girdiğinde aklım eskilere gitmişti. İlk kez buraya geldiğimde Mesih'i dinlemeyip abisiyle konuşsaydım neler değişecekti acaba, neler öğrenecektim? Sahi, neden durmuştum? Tuhaf bir şekilde Mesih o an bana iyi gelmişti, güvenmiştim. Öğrenmem gerekenleri kendisinden duymak için, Melikşah'a yol vermiştim. Yine aynısı olsa ne yapardım?

Tabii, Melikşah'a tekrar yol verirdim. Neden? Çünkü duygulara önem verirdim. Nasıl olduğunu bilmesem bile, bazı şeyleri anlayabiliyordum. Her şeyi, zamanı geldiğinde ve olması gerektiği gibi öğrenecektim.

Evin önüne geldiğimizde duraksamıştım. Kafamı eğerek üzerimi süzdüm. Kızların beni bu şekilde görmesini istemiyordum, durumu açıklayacak cümleler kurmak, teselli lafları işitmek istemiyordum.

Mesih omzunun üzerinden bana baktıktan sonra o da üzerimi süzdü. Kafasıyla başka bir tarafı işaret edince sanki yine hislerimi, duygularımı okumuştu. Aslında okumasına gerek yoktu, o da benim gibi ıslaktı ve eminim ki bir şeyleri açıklamaktan nefret ederdi.

Evin arka tarafına doğru geçtiğimizde bir kapı olabileceğini düşündüm. Tahminimde yanılmamıştım, ön kısma nazaran daha küçük bir kapı vardı arkada. Mesih elini tişörtünün içine soktuktan sonra boynundaki ipi koparıp anahtarı çıkardı. Kilidi açtığında kapının aralanmasıyla çıkan ufak gıcırtıyı umursamamıştı.

Geçebileceğimiz kadar kapıyı araladıktan sonra içeriye geçip girmem için kapıyı tuttu. Ben de girdiğimde çok küçük, kiler gibi bir yerdeydik. Kapıyı kapattıktan sonra kilitleyip bulunduğumuz dar alanın kapısını da açıp çıktı. Hemen ardından ben de çıktığımda kendimi klasik bir odanın içinde bulmuştum. Mesih, küçük kısma açılan kapıyı kilitlemekle meşgulken ben etrafa bakınıyordum.

Boydan camın önünde bir teleskop görünce dudaklarım alayla kıvrılmıştı. Kaldığı her yere oyuncaklarını dağıtmaktan vazgeçmiyordu. İç kısma doğru adımlamaya devam ederek bakınırken ikimiz de sessizdik. Adım sesleri duyduğumda anında arkama döndüm.

İşittiğim kaba ve sert adım sesleri olduğuna göre gelen Alaz olmalıydı. Beni Mesih'le aynı odada görmesini istemediğim için sessizce cırladım.

"Buraya mı gelecek?"

Mesih büyük bir sakinlikle cevap verdi. "Büyük ihtimalle."

"Mesih!" Alaz'ın sert sesini işitince panikleyerek odaya bakınmaya devam ettim. Koşturarak masanın yanına çömeldiğimde Mesih gözlerini devirip başını iki yana salladı.

"İçeriye giriyorum."

Beni kolumdan tutup kaldırdığında sessizce cırlamaya devam ediyordum. "Beni seninle bu halde görmemeli bırak!"

Mesih umursamadan kolumdan çekmeye devam edip dolaba doğru ilerledi. Dolabın kapağını açtığında lanet olsun ki sığacağım bir yer yoktu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burada duramam ayaklarımı görür!" Kapının açılma sesi gelince, Mesih belimden kavrayıp beni havaya kaldırdı. Topuklarımı alt rafa yerleştirmiştim, ellerimden birisi de omzumdaydı. Mesih, dolabın kapağını tutarak kapı tarafına bakındı. Kapı tarafından bakan birisi sadece dolap kapağını açan Mesih'i görürdü. Tamam. Bu iyiydi.

"Neden cevap vermiyorsun?"

Mesih kapağı tutmaya devam ederek omuz silkti.

"Bu halin ne?" Alaz tekrar sorgularcasına konuşunca Mesih bu sefer cevap verdi.

"Hava fazla sıcaktı."

Alazdan eğlenceli bir homurtu çıktı. "Haber verseydin keşke, gelirdim."

"Başka sefere artık."

"Üzerini çıkar, domuz bünyen üşütmesin."

Mesih iki elini tişörtünün ense kısmına yerleştirip öne doğru çektiğinde elimi kısa zamanlı göğsünden çekip tekrar tutunmuştum.

"Her neyse, Elis'i gördün mü?"

Siktir. Selenaylar eminim evin her tarafında beni aramışlardır. Mesih kafasını bana çevirdiğinde eminim ki gözlerim birer fener gibi yanıyordu. Hafifçe göz kırpınca dona kalmıştım. Tekrar kafasını kapı yönüne çevirdi.

"Yorgun gözüküyordu, küçük odaya geçip yatmasını söyledim. Diğerlerine haber verirsin, merak etmesinler."

"Anladım. Selenay'ın telefonu dışarıdan çıkınca endişelendik bizde."

"Alaz, irdelemesen?"

Alazdan sesli bir soluk sesi geldi. "Her neyse başka bir şey söyleyecektim. Dolapla ilişkini kesebileceksen geçip oturalım."

Gözlerim panikle tekrar irileşti. Alaz'ın adım seslerini duyunca Mesih'in göğsünü sıktım.

"Yarın konuşalım."

"Duyacaklarını bilsen, yarına ertelemezsin." Alaz biraz daha yaklaştı, dolap kapağının eminim ki üç, dört adım gerisindeydi. Kalbim büyük bir hızla atmaya devam ederken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir erkeğin dolabının içerisinde yakalanmak acaba nasıl bir görüntü oluştururdu?

"Nida gelmiş."

Mesih'in belirgin çenesi daha fazla ortaya çıkınca ben de yutkundum. Nida? Kızdan çok merakımı tetikleyen Mesih'in vücudunda oluşan tepkilerdi.

"Alaz, daha sonra," dedi Mesih dişlerinin arasından. Bir an Alaz'ın devam etmesini istedim, bu sayede olayları öğrenebilirdim. Diğer yandan ise kolayca yakalanabilirdim.

Alaz elini dolaba vurunca ben de sarsılmıştım. "Peki, yarın konuşuruz." Cevap beklemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Kapı sesiyle rahat bir nefes vererek raftan inince Mesih'le aramızdaki mesafe sıfırlanmıştı.

"İdare ettiğin için, sağ ol," dedim nezaketten eser olmayan bir sesle.

Mesih omuz silkmekle yetindi. "Senin için yapmadım."

Suratımı buruşturarak duvarla onun arasından çıktıktan sonra öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Nerede yatacağım?" Tekrar Mesih'e döndüğümde dolabı kapatmış bana bakıyordu. Üzerime doğru geldikten sonra kolumdan tutup yatağa çekiştirmeye başladı.

"Hey, sen ne yaptığını sanıyorsun?!" Beni sertçe yatağa itince sırtım yumuşak yastığa çarpmıştı. Anında yataktan kalktım. Beni idare etmeyi yanlış mı anlamıştı? Ayağa kalktığımda Mesih kollarımdan tutarak kafasını kafama yaklaştırdı.

"Otur Elis."

Kaşlarımı çattıktan sonra kollarımı sertçe silkmeye çalıştım. "Bana sakın dokunma, bırak beni!" Sıkıca kavradığı ellerini inatla çekmese bile çırpınmaya devam ediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden?"

Kaşlarımı daha fazla çattım. "Ne neden?"

"Neden dokunmayacakmışım?"

Kaşlarımı kaldırarak çenemi dikleştirdim. "Önce düşürdün, sonra toparlamaya çalıştın ve bitti. Anlıyor musun? Artık seninle aynı ortamda olmak bile istemiyorum, bu yüzden çek ellerini. Daha fazla konuşmayacağım." Beni sertçe oturtunca tekrar kalkmaya çalıştım. Mesih cidden ne yapmaya çalışıyordu!?

"Çek ellerini diyorum, sorunlu musun sen?"

"Elis, kıpırdama." Sesi yükselince irkilmiştim.

"Kabullenemiyorum anlamıyor musun, tüm olanlardan sonra şu yakınlığımızı kabullenemiyorum. Bırak gideyim." Tekrar ayağa kalktığımda bileklerimden kavradı.

"Benim gururlu kızım."

Gözlerim irice açıldığında kaşlarım havalanmıştı. Fısıltı gibi çıkan sesi gerçek miydi? Beni tekrar yatağa oturttu. "Mesih," dedim ifadesiz bir sesle.

"Sadece bekle," diye mırıldandıktan sonra odadan çıktı.

Ne yapacağını bilmesem bile beklemeye devam ettim. Bir süre sonra elinde kremle odaya girince kaşlarımı çattım. Ne içindi ki? Önüme geldikten sonra kollarımdan birini kaldırınca huysuzlandım. Ben oturmaya devam ederken, o önümde, ayakta duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kolumun iç kısmını çevirdiğinde dudaklarımdan tuhaf bir ses çıkmıştı. Kolumun iç kısmında boydan boya mor noktalar vardı.

"Ba-bana ne oldu böyle?" Sesim sonlara doğru tizleşmişti.

"Suya düşerken kollarını açtığın için böyle oldu. En fazla yarım saate geçer." Kremin kapağını açtı, sonra baş ve orta parmağına biraz krem alıp kolumun iç kısımlarına sürmeye başladı.

"Kandırmakla meşgulken onu da söyleseydin keşke!"

Bana ters bir bakış attıktan sonra sürmeye devam etti. "Seni kandırmadım. Yardım edeceğim dedim, içeriğini sormadın."

Tıslayarak bakışlarımı ondan çekip elimi çekiştirince bileğimi sıktı. Dişlerimi birbirine bastırarak beklemeye devam ettim. Diğer kolumu da kaldırdıktan sonra aynı işlemi ona da uyguladı.

İşi bitince Mesih, dizlerime temas eden dizini bacaklarımın arasına sokup ayırdı. Kaşlarımı çatarak suratına baktım. Bakışlarını çıplak bacaklarımda gezdiriyordu. Kafamı eğip ben de baktıktan sonra tekrar ona baktım. Mesih'in suratında şehvetten eser yoktu, hasar kontrolü yaptığı belliydi. Dizini bacaklarımın arasında sıkıştırınca gözleri gözlerimi buldu.

"Nerede kalacağım?"

Mesih kolumu bıraktıktan sonra geri çekilip odanın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ben de ayağa kalkıp peşine takıldım. Kapıyı açtı ikimiz de uzun koridorda ilerledikten sonra, salona yakın bir odanın yanında durdu. Karanlık salonda bavulları görünce rahatladım, içlerinden temiz kıyafetler alıp bir duş yapabilirdim.

"Burada kalabilirsin." Mesih kapıyı açtıktan sonra ışığı da yaktı. Onun odası kadar geniş olmasa da ideal büyüklükteydi.

"Banyo nerede?" Kafamı ona çevirip masum bir soru sorunca gözleri kararmıştı sanki.

"Odamda var."

Sertçe yutkundum. Dişlerimi birbirine bastırdığımda, elmacık kemiklerim belirginleşmişti.

"Odan dışında olan başka bir banyo?"

Kafasıyla sol kapıyı işaret etti. Dudaklarını ıslattım ve konuyu kısaca kapattım.

"İyi geceler."

Mesih bir şey söylemeden suratıma son bir kez baktıktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra, sırtını dönüp kendi odasına doğru ilerledi. Kapıyı kapatınca iç çektim. Salona dönüp ışığı açtım, valizlere doğru ilerledim. Kendi eşyalarımla dolu olanı alıp Mesih'in gösterdiği odaya gidip yatağın üzerine koydum. Fermuarını açıp siyah bir çift iç çamaşırı ve şort askılı takımlarımı alıp odadan çıktım.

Banyoda giyinmek en iyisiydi. Kapıyı açıp banyoya girerek ışığı açtım. Ferah ve büyük bir banyoydu. Kapıyı kilitledikten sonra, eşyalarımı kapalı klozetin üzerine koyup kıyafetlerimi çıkardım.

Kendimi duş kabinine attığım an rahatlamıştım. Ilık su başımdan aşağıya akarken bekledim. Fazlasıyla iyi gelmişti. Kenarda duran şampuanın kapağını açıp elime döktükten sonra saçlarımı köpürttüm. Duruladıktan sonra iki kez daha köpürtüp ellerimle bedenimi şampuanladım. İşim bittikten sonra kendimi iyice durulayıp duştan çıktım.

Acı gerçek beynimin her tarafına dalga dalga yayılırken etrafıma bakındım.

Havlu?

Birden kapı tıklanınca irkildim ve dış tarafı görebilecek gibi o tarafa baktım.

"Kapıyı aç." Mesih'in sesini duymak beni daha fazla panikletmişti. Lanet olasıca yine neden gelmişti ki?!

"Ne işin var burada?"

Kapının dışından derin bir iç çekme sesi geldi.

"Havlu."

Rahat bir nefes aldım. Amacı belli olmuştu. Yutkunarak kapıya doğru ilerlemeye başladığımda ıslak ayaklarımın mermer zeminde çıkardığı sesleri işitiyordum. Kapının arkasına geçip kulpu kavradıktan sonra, ona tekrar güvendiğim geldi aklıma.

Şu an yaptığım neydi? Ona güvenmekten başka hiçbir şey

değildi. Niyeyse elim kilide gitti. Açıktan sonra kafamı dışarıya uzattığımda, bedenimi kapının arkasına gizliyordum. Mesih'le burun buruna geldiğimizde, ondan gelen şampuan kokusuyla duştan yeni çıktığını anladım.

Saçları yumuşak bir şekilde ıslaktı ve geriye doğru yatırılmıştı. Elinde tuttuğu siyah havluyu alınca belinde aynısının olduğunu gördüm. Mesih de sadece siyah bir havluyla duruyordu. Yutkunarak kapıyı kapatacakken eliyle durdurdu.

Lanet olsun!

Aptal Elis? Mesih'e güvenebileceğini mi sandın? Aptal.

Korku dolu bakışlarla ona bakıyorken hiçbir şey yapmıyordu. Su rengindeydi sanki gözleri. Gölgeler inmiş su rengi. Diğer elini uzattığında, parmağının ucunda siyah külotumu tutuyordu. Bu sefer daha farklı bir dehşete kapılmıştım.

"Bunu düşürmüşsün." Az önce ona okuduğum lanetlerin aynını kendime ediyordum. İç çamaşırımı düşürmüştüm!

Elinden nasıl çekip aldığını anlayamamıştım. Hemen ardından kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Geri zekalı, geri zekalı!" Havluyu göğsüme bastırarak bir süre bekledikten sonra ayağa kalkarak kurulanıp üzerimi giyindim. Tarakla saçlarımı tarayıp kurutma faslını geçtikten sonra, çıkardığım eşyalarımı alarak odaya geçtim.

Yatağa yatıp üzerimi örttüğümde derin bir iç çektim. Gözlerimi kapattığım an parmağına taktığı iç çamaşırım geldi gözümün önüne. O iç çamaşırımı hiç düşünmeden giymiştim. O an sanki iç çamaşırım bir mengene gibi değdiği her yerimi sarmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Yorucu bir günün verdiği uzun soluklu derin uykumun ardından, nihayet yatakla bağlantımı kesebilmiştim. Önüme gelen saçlarımı geriye ittikten sonra ayağa kalkıp odadan çıktım. İstediğim gibi kimseyle karşılaşmadan banyoya girebildiğimde, soğuk suyu defalarca suratıma çarptım.

Banyodan çıktığım an Selenay'ı görmemle irkilmem bir oldu. İkimiz de aynı anda sıçrayınca, ilk konuşan gözlerini kırpıştırarak bana bakan Selenay olmuştu.

"E-elis?" Dün gece yaşadıklarımdan bir şey çıkartabilir korkusu içime oturduğu için tepki vermeden devam etmesini bekledim. "Bir an karşımda annen var sandım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Nasıl yani?"

Elini kaldırarak işaret parmağını kendine doğru çekti.

"Deniz... Rengi açılan saçlarını daha fazla açmış, annene çok benziyorsun."

Farkında olmadan kapının kenarını sıkıyordum. Söyledikleri sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyordu! "Ona benzediğimi bir daha tekrar etme, alakamız yok."

Selenay gözlerini devirdi. "Karakter açısından öyle tabii. Fakat saçlarının rengi yüzünden fazlasıyla andırıyorsun."

Dişlerimi sıkıp kapıyla arasından çıktıktan sonra hızlı adımlarla kaldığım odaya doğru ilerledim. Kapıyı sertçe örttüğümde gözüm dolabın aynasına ilişmişti...

Adımlarım kendiliğinden oraya doğru yönelince kendimi durduramadım. Yansımama bakmaya devam ederken tek elimle saçlarımı geriye ittim. İnatçı tutamlar öne doğru düştükçe rengi açılan saçlarım beni hayatımı karartan kadına doğru sürüklüyordu.

Mazide kalıp bıçağı kemiğime dayatacak kadar sabrımı zorlayan, hislerimi umursamayan anneme benzemek istemiyordum. Başımı iki yana salladım. Bu sorunu yakın zamanda çözecektim. Öncelikle giyinmeli ve Selenay'la ne zaman gideceğimize dair bir konuşma yapmalıydım.

Valizin fermuarını indirdikten sonra, içinden askıları olan kot şort ve beyaz, kenarları açık bir tişört alıp üzerime geçirdim. Kot şortun askılarını kısaltarak bacaklarımın yan kısımlarında salık durmasına izin verdim.

Yan durduğumda kenarları açık olan askılı tişörtümden siyah sutyenim çirkin durmadığı için koluma taktığım ipli bilekliklerle kombinimi tamamladım. Saçlarımı tarayıp ense kısmımda özensiz bir topuz yaptıktan sonra odadan çıkmıştım.

Nereye gideceğimi bilmediğim için önce etrafa bakındım. Ardından salona doğru ilerlediğimde görmeye alışık olduğum bir manzara vardı karşımda. Şeyda ile Selenay kahvaltı hazırlıyorken yanlarına gittim.

"Günaydın."

İkisi de aynı şekilde karşılık verdikten sonra aklıma gelen şeyle lanet okudum. "Kahretsin!"

"Ne oldu?" dedi Selenay.

Alt dudağımı ısırdığımda parmaklarım birbirine dolanmıştı. "Şey... Ben senin telefonunu bahçede..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerini devirdikten sonra arka cebinden telefonunu çıkardı. "Dün sen gelmeyince Şeyda çaldırdı da bulduk. Sahi, sen nereye kayboldun?"

Bakışlarımı kısa bir anlığına üzerinden çekip etrafta gezdirdim. "Hava almak istedim, her neyse. Yardım edilecek bir şey var mı?"

Şeyda kıkırdadı. "Evet, Mesih'i uyandırabilirsin."

Gözlerim önce irice açıldı ardından dalga geçtiğini anlayınca tısladım. Mesih aklıma geldiği an dün söyledikleri kulaklarımda yankılanmıştı. 'Mira!' Diğer ismimi söylemiş olması yeni yeni kaşlarımı çattırmıştı bana.

O an can havliyle dikkat edemesem de bilincimin açılmasında diğer ismimi işitmek büyük katkı sağlamıştı. İlk fırsatta sormayı kafama kazıdıktan sonra sofraya oturdum. Kısa süre sonra Alaz da gelince tamamlanmıştık. Yine Mesih yoktu, çünkü sanırım o hiç yemek yemiyordu!

Hevesli görünmemek için ağzımı açmadan birisinin sormasını bekledim. Kimse sormayınca umursamadan sofradan kalkıp kapıya yöneldim. Biraz temiz hava almaktan zarar gelmezdi. Tahta merdivenlerin önünde durarak kollarımı kaldırıp esnettim. Burası tatil yeri olmak için fazla boştu. Kafa dinlemek için kurulan bir ev gibi duruyordu.

Etrafa bakarak iç çektiğimde, sol taraftan hafif bir tempoyla koşan Mesih'i gördüm. Altında kısa koyu lacivert şort, üzerinde siyah düz bir tişört vardı. Ellerim hareketsizce yanlarıma doğru kaydığında temposunu azaltmış, seri adımlarla eve geliyordu. Tahta merdivenlerden çıkıp göz ucuyla bana bir baktıktan sonra kapıyı açıp eve girdi.

Arkasından gözlerimi devirerek ben de eve girdim. Mesih seri adımlarla koridorda kaybolurken kızların yanına geçmiştim. Koltukta oturan Alaz Mesih'i görünce yerinden kalkıp peşinden giderken, ben de Selenay'ı kolundan çekiştirerek

Şeyda'nın oturduğu koltuğa oturttum. İkisi de soru dolu bakışlarla bana bakınca, kafamı çevirerek yolluğa son bir bakış attıktan sonra konuşmaya başladım.

"Ne zaman gideceğiz?"

Selenay burnundan kıl aldırmayan bir hava ile saçlarını geriye itti. "Bir süre daha buradayız valla. Kafa dinleyeceğim."

Dudaklarımı aralayıp tekrar kapattıktan sonra konuştum. "Ne demek buradayız? Başka bir yerde dinlersin kafanı, Allah aşkına evdekiler çok normal insanlarmış gibi konuşma."

Kıkırdadı. "Biz çok mu normaliz?"

Bakışlarımı etrafta gezdirdikten sonra merakla sordum. "Lidya nerede?"

Selenay dişlerini birbirine bastırdığında suratında sert bir ifade oturmuştu. "Alaz'a sürtemeyince başka birini aramaya gitmiştir." Şeyda alttan alttan sırıtsa da Selenay bunu anlayıp midesine dirseğini geçirmişti. "Gülme."

Dudaklarımı birbirine bastırınca öne doğru büzülmüştü.

"Bir şey mi oldu?" Selenay tek kaşını kaldırdı.

"Olamaz, bu saatten sonra Lidya, Alaz'la hiçbir şey olamaz." Onları barda gördüğüm şekilleri hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Selenay doğruyu söylüyordu. Önceleri o kadar yakınlarken şimdi bir arada olmaları doğru olmazdı.

Yanaklarımı şişirip indirdikten sonra sırtımı koltuğa yasladım. "Mesih de burada mı kalacak?"

Şeyda gözlerini kısarak beni izlerken, Selenay tek kaşını kaldırmaya devam ediyordu. En ufak bir şeyden bile ima çıkarıp suratlarını şekilden şekle sokmaları artık komik geliyordu. Sinir bozukluğuyla bakışlarımı üzerlerinden çekip kıkırdadım.

"Neden sordun ki?" dedi Şeyda.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda hâlâ tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Yüzüme ciddi bir ifade kondurduktan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonra, dudaklarımı aralayıp masumca sordum. "Bilmiyor muydun?"

İkisi de koltukta öne doğru eğilip mırıldandı. "Neyi?"

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı ıslattıktan sonra aynı saflıkta konuşmaya devam ettim. "Ona göre nikah günü alacağım!" Suratımı buruşturarak aksi bir tavırla konuşmaya devam ettim. "Allah aşkına neden olacak, sadece soruyorum."

İkisi de gözlerini devirince, derin bir nefes daha verip sırtımı koltuğa yaslamıştım.

"Bilmem, gider herhalde," dedi Selenay. Cevap vermeyerek sessiz kaldım.

"Benim bugün şehre gitmem lazım."

"Ne yapacaksın şehirde?" dedi Selenay

Ona kararlılıkla baktım. "Birkaç işim var, sürpriz olsun."

Dudaklarını öne doğru bükerek başını salladı. "Taksi çağırırız."

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Şimdi çağıralım o zaman, fazla geçe kalmayayım."

Selenay telefonunu çıkartarak tuşlarına bastı. "Doğru söylüyorsun." Telefonu kulağına dayayıp taksi çağırdıktan sonra sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Anca yarım saate gelirmiş."

Omuz silktim. "Beklerim."

"Seninle gelmemi ister misin?" dedi Şeyda.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Fazla gecikmeyeceğim."

Kızlarla sohbet ederek geçirdiğimiz kısa sürenin ardından taksi geldiğinde, koridorda Alaz ve Mesih'i görüp bakışlarımı kaçırdım.

"Taksi mi geldi?" dedi Alaz durgun bir sesle.

Elimle dizimin altını sıkarak beklemeye başladım. Sağ yanımda kimse olmadığı için bu tepkimi görmeleri imkansızdı.

"Evet, Elis şehre inecek."

Alaz'a kaçamak bir bakış attığımda sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmıştım. "Seni bırakmamı ister misin?" Yavaşça konuştuğunda çok düşünceli gözüküyordu.

Yutkunarak boğazımı temizledikten sonra başımı iki yana sallayarak konuştum. "Hayır, teşekkür ederim."

Alaz'ın düşünceli tavrı benim kadar Selenay'ın da hoşuna gitmiş olacak ki gülümseyerek onu izliyordu. Bakışlarım Mesih'i bulduğunda çenesindeki kirli sakallarını sıvazladığını gördüm. Sabahki kıyafetlerinin aksine gündelik kotlarından birini giyip üzerine de gri siyah baskılı tişört geçirmişti. Dizimin altını daha fazla sıktığımda, kafasını eğerek çenesini avucundan kurtarıp kapıya yönelerek dışarıya çıkmıştı.

Taksim geldiği için ayaklanarak çantamı alıp kapıya yöneldim ve evden çıktım. Mesih kendi arabasına doğru ilerlerken ben de sarı taksiye doğru yürüyordum. Kapıyı açarak aynı anda kendimizi arabalara attığımızda burnumdan derin bir nefes verdim.

"Nereye?" dedi taksi şoförü.

"Şehre lütfen."

Adam başıyla onaylayıp arabayı çalıştıracakken, Mesih ondan önce davranmış ve arabasının motorunu ağlatarak ilerleyip gitmişti.

Merkeze gelince ücreti ödeyerek taksiden indim. Etrafıma bakınarak ilerledikten sonra bir butiğin üst katında olan güzellik salonunun girişine bakındım. Sağ taraftaki merdivenlere doğru ilerleyerek yukarıya çıkıp zile bastım ve beklemeye başladım. Kısa süre sonra kapıyı güler yüzlü kısa saçlı bir kadın açmıştı.

"Hoş geldiniz, buyurun." Kapıyı iyice açıp içeri girmem için müsaade etti. Çantamı omzumdan indirerek kapıdan içeriye girdiğimde cıvıldayarak tekrar konuştu. "Ne için gelmiştiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben..." dedim ve müşterilere bakındım. "Saçlarımı boyatmak istiyorum." Kadın saçlarıma kısa bir bakış attıktan sonra tekrar konuştu.

"Hangi renge?"

"Koyu kahverengi," dedim tek bir nefeste. Kafasını sallayarak köşedeki kapının yanında duran boş koltuğu işaret etti.

"Şöyle geçin, arkadaşımız birazdan sizinle ilgilenecek." Bir şey söylemeden işaret ettiği yere oturdum ve çantamı masanın üzerine koyup beklemeye başladım. Kısa süre sonra koyu saçlı, minyon tipli bir kız gelerek elindeki katalogdan renkleri gösterdi. İşaret ettiğimi gözüne kestirdikten sonra içeriye girip elinde boya kabıyla tekrardan geldi. Fırçayla karıştırarak oksidanı da ekledikten sonra, saçlarımın bir kısmını toplayıp boyama işlemine başladı.

Aynada gözlerime bakarken tek temennim anneme daha az benzemekti. Boyanın hepsini saçlarıma yedirdikten sonra bekleme sürecinde saç diplerimin kaşınmasıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Temiz saça sürülen boya çok kaşındırıyordu. Geçen sürenin ardından benimle ilgilenen kızla içeriye geçtiğimde, saçlarımı güzelce yıkamış ve tekrar salona geçmemizi sağlamıştı.

Bu sefer aynaya bakmıyordum. Nasıl göründüğümü bilmeden beklemeye başladım. Kız kurutucuyu dikkatlice saçımda kullanırken ben de telefonumla uğraşıyordum. Bir süre sonra kurutucunun sesi kesildiğinde saçlarımı taramaya başladı. Koyu rengin bana yakışıp yakışmayacağını hiç düşünmeden anneme benzememe fikriyle gelip oturduğum koltukta biraz gerilmiştim. Yakışmama olasılığı bulunsa da umursamadan bekledim.

"Saçlarınıza fön çekeceğim, sizin bir arzunuz var mı?"

"Fark etmez." Mırıltımı işittikten sonra hevesle işine devam etti kız. Sanki saçlarımı sevmişti.

Düz olmayan tek bir tel bile bırakmayınca cıvıldadı. "Bu renk size çok güzel oldu." Alt dudağımı dişlediğimde hâlâ aynaya bakmıyordum.

"Göz renginiz daha da belirginleşti, saçınıza uygun bir makyaj yapmamı ister misiniz?" dedi kız gözlerimin içine bakarak. Başımı sallayınca hevesle arkasını dönüp malzemelerini seçmeye başladı. Suratıma bir krem sürdü ve koyu bir göz makyajının ardından mürdüm rengi bir ruju dudaklarıma dağıtıp hayranlıkla suratıma baktı.

"Ben size bayıldım." Bu tatlı hallerine gülmeden edemesem de abarttığını düşünüyordum. Nezaket gereği mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Aynaya bakmayacak mısınız?" Başından beri aynaya bakmamam gözünden kaçmamış olacak ki eliyle işaret etti. İç çekerek aynaya doğru döndüğümde dikkatlice kendimi inceledim. Suratım eskisinden daha keskin ve olgun gözüküyordu, bunu sevmiştim.

"Ellerine sağlık, iyi iş çıkartmışsın."

Ayaklanıp çantamın fermuarını açtığımda mırıldandı. "Malzeme güzel olunca."

İltifatlardan rahatsızlık duyan bir insan olarak cüzdanımı çıkarıp yumuşak bir sesle sordum. "Ne kadar tuttu?"

"Makyaj benden, saçınız altmış beş lira."

Gülümsemeye devam ederek yüz lirayı çıkarıp kıza uzattım. "Teşekkür ederim, bu kadarını alın lütfen." Son bir kez gülümseyip güzellik salonundan çıktığımda hızlıca merdivenleri inmeye başladım ve havanın karardığını gördüm. Merkezde ilerledikten sonra caddeye çıkıp taksi beklemeye başladım. Kısa süre sonrasında gelen taksiye binip adresi söyledikten sonra, yeni stilime gelecek olan yorumları merak etmiyor değildim. Uzaktaki eve giderken havanın iyice kararmasını taksinin camından sessizce izliyordum. Tekerlek-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ler kumlu zemin üzerinde kayarak evin önünde hareketsiz kalınca, taksimetrede yazan tutarı çıkartıp şoföre uzattım ve arabadan indim.

Ayakkabılarımın pütürlü zeminde çıkardığı tok sesleri işitmek hoşuma gitmişti. Tahta merdivenleri çıktıktan sonra kapıyı iki kere çaldım. Karşımda Şeyda'yı görünce kaşlarını çatarak beni inceledi. Tek kaşını yavaş bir tempoda havaya kaldırarak konuştu.

"Elis?"

"İçeriye almayacak mısın?" Sırıttığımda suratında keyifli bir ifade oluşmuştu.

"İnanamıyorum, harika gözüküyorsun!" diyerek sarılınca ben de kollarımla belini sardım. Geri çekilip tekrar baktı. "Muhteşem olmuş!" diyerek beni içeriye sokup kapıyı kapattığında fazla ses çıkartmış olacağız ki tedbirli bir şekilde Selenay bize doğru geldi. O da ilk başta anlamsızca görünüşüme baktıktan sonra, hayran olduğunu belli eden bir sesle cıvıldadı.

"Oha!" Verdikleri tepkiler beni eğlendirmişti, kıkırdamadan edemedim.

"Kızım sana ne olmuş?" Omuz silktiğimde yanıma gelip saçlarıma dokunmaya başlamıştı.

"Erkek olsam kesin yürürdüm." Selenay'dan ilk defa böyle bir söz duyduğumuz için Şeyda ile kahkaha atmıştık. "Maşallah kıymetlini kaşı."

Gözlerimi devirdim. "Abartmayın isterseniz."

Şeyda gözlerini devirdi. "Abartmak mı? Sen aynaya bakmadın herhalde."

İç çekerek uzatmadım. "Güzel yorumlarınız için teşekkür ederim."

İkisi de sırıttı. "Hadi gelin oturalım." Selenay'ın peşinden giderek koltuklara oturduğumuzda Alaz da beni incelemeye başladı.

"Yakışmış."

"Teşekkürler," diyerek mırıldandıktan sonra Selenay'ın yanına oturdum. "Bütün gün evde miydiniz?"

"Alaz yeni geldi, biz Şeyda'yla evdeydik."

Başımı sallayarak önüme döndüm. Ben televizyondaki filme odaklanmaya çalışırken Şeyda telefonuyla uğraşıyor, Selenay ile Alaz kendi aralarında konuşuyordu. Saat on ikiye yaklaştığında Mesih hâlâ gelmemişti. Yerimden kalkıp koridora giderek ışığı açtım ve mutfağa girdim. Buzdolabının kapısını açıp bakındığımda kahvaltıyla durmama rağmen aç değildim. Soğuk suyu bardağa içeceğim kadar koyup kenardaki çikolatayı aldım ve mutfaktan çıktım.

Koridorda ilerlerken Mesih'i görünce başta ne yapacağımı bilememiştim. Göz ucuyla bana baktıktan sonra kafasını çevirip ilerlemeye devam edecekken tekrar dönüp baktığında karşılıklı duruyorduk. Suratımı ve saçlarımı iyice denetledi. Ardından bir şey demeden kenardan geçecekken parmaklarımı koluna sararak onu durdurdum. İkimiz de yan yana duruyorken ters yönlere dönüktük.

Mesih'i durdurabilecek kadar güçlü olmasam da o durmuştu. Kafamı çevirdiğimde mavilikleri beni karşılamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırıp sessizce boğazımı temizledikten sonra konuştum. "Diğer ismimi nereden biliyorsun?"

Bir insan kesintisizce karşısındakinin gözbebeğini inceleyebilir miydi? Mesih'leyken heyecanlanmamı sağlayan en büyük etkendi bu. Ne zaman karşılaşsak gözlerimin en ince detaylarına kadar mühürlüyordu irislerini.

"Öğrenmek çok zor değil?" dedi sorarcasına. Doğru söylüyordu, alt tarafı bir ikinci isim olsa da kimden ve neden öğrendiğini bilmek istiyordum.

"Neden öğrenme gereği duydun?"

Mesih suratını buruşturarak kafasını önüne çevirdiğinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kolunu parmaklarımdan kurtarmıştı. "Beni boş muhabbetlere sürükleme." Kaşlarımı çattığımda ikimiz de birbirimize doğru dönüktük. Bana cevap verme gereği bile duymuyordu.

"Herkesin bilmediği ismimi biliyorsun ama neden?"

Mesih kaşlarını çattığında yüz çehresi sertleşmiş, kemikleri daha da belirgin olmuştu. Üzerime doğru geldiğinde geri çekilmedim. Beni duvara itip sert bir tonda konuştu. "İsmini mi? Sadece ismini mi bildiğimi sanıyorsun, aptal?"

Gözbebeklerim irileştiğinde uğradığım hayal kırıklığı şaşkın bir ifade takınmama neden olmuştu. Yumruklarımı sıkarak yaptığı gibi bakışlarımı gözbebeklerinin tam içine sabitledim. Her fırsatta hakaret etmesine izin veremezdim.

"İsmimden fazlasını bilmek isteyecek kadar ilgili miydin sen, buz mavisi?"

Taktığım lakapla gözlerini kısarak kaşlarını daha fazla çattı. "Konu sensen ilgileniyorum, renkli göz parçası."

Yutkunarak diyecek bir şey bulamamanın mağlubiyetini yaşadım. Ardından dudaklarımı aralayarak konuyu değiştirmeye çalıştım. "Gözlerimi beğeniyorsun." Söylediklerimden sonra kendimi ciddi anlamda tebrik ederek suratımı buruşturdum.

Mesih çenesini dikleştirdi. "Belki de sende olup güzel olan tek şeyler."

İçimde oluşan kırılmayı belli etmemek için sustum.

Mesih bakışlarını saçlarımda gezdirdikten sonra tekrar gözlerime sabitledi. "Öncekinden daha çirkin olmuşsun." Dudaklarım hafif bir şekilde aralanırken, suratımda oluşan şaşkınlığa engel olamamıştım. Önceki halimin çirkin olduğunu, hatta şu an daha da kötü olduğumu söylemişti. Tamam, beni güzel bulmasını hiç beklememiş ve istememiştim fakat çirkin bulmasını hiç mi hiç düşünmemiştim. Dişlerimi birbirine bastırarak kemikli çehremin belirgin olmasını sağladıktan sonra sert bakışlarımı bozmadan konuştum.

"Güzel olmak için yapmadım!" Hararetli olan konuşmamızın ardından Mesih'le burun buruna kalmayı kesinlikle beklemiyordum.

Mesih, "Zaten olamazsın," diye fısıldadıktan sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastıracakken hırsla kafamı çevirdim. Onun derdi neydi? Dudakları kulağımın altına isabet edince, geri çekilmeden sabır dilercesine bir soluk aldı. Elimle ağzını kapatarak onu geri çekip duvarla arasından çıktım.

"Dengesiz pisliğin tekisin." Hırsla konuştuktan sonra hızlı adımlarla kaldığım odaya ilerleyip kapıyı çarptım. Elimdeki çikolatayı yatağın üzerine attıktan sonra, kapının dibine çömelip saçlarımı geriye doğru çekiştirdim. Kesinlikle benim de dengemi bozuyordu!

Konuşmadığından benim için belirsizlikten başka bir şey değildi. Mesih genel olarak hisleriyle ve duygularıyla yaşayan bir erkekti. Kendini konuşarak açıklamadığı için ne istediğini, ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Mesih zekiydi, hem de dengesiz olamayacak kadar zeki, bu değişen ruh hallerinin de eminim bir sebebi vardı. Biliyordu o, her adımını atmadan önce sonrasını hesaba katarak hareket ediyordu. Banyoya girip makyajımı sildikten sonra üzerimdekileri çıkartarak altıma ince bir şort ve üzerime tişört geçirdim, ardından yatağa girip çikolatayı hırsla yemeye başladım.

Ağzımdaki büyüleyici tadı sevmiştim, gerçekten de rahatlatıyordu. Ambalajını komodinin üzerine bıraktıktan sonra yatakta dört dönmeye başladım. Dün burada pek rahat uyuduğum söylenemezdi, yatak biraz sert geldiği için yerimi yadırgamaya başlamıştım.

Uyuyamamanın verdiği rahatsızlıkla kalkıp odadan çıktıktan sonra, Selenay'ın kaldığı odaya girdim. Uyuyordu. Uykusu hafif olmadığı için hızlı adımlarla ilerleyip rahatça yanına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yattım. Selenay'ın yatağı biraz daha yumuşaktı. Keyifle gözlerimi kapattıktan sonra tekrar uykunun gelip beni bulmasını diledim.

Mideme yediğim tekmeyle dalmakta olduğum uykudan sıçrarken, kendimi yerde bulmuştum. Kıvranarak elimi belime götürdüğümde güçlükle gözlerimi açtım. Karanlık odaya bakındım, kimse yoktu. Tahmin ettiğim gibi Selenay yine uykusunda beni tekmelemişti! Dişlerimi birbirine bastırarak yerden kalktığımda, suratımda ağlamaklı bir ifade vardı. Tam uykuya dalıyorken sertçe uyandırılmayı hiç kimse seçmezdi.

Selenay'ın kafasının altındaki yumuşak yastığı çekip odadan çıktığımda uyanmayacağını biliyordum. Kendimi salona attıktan sonra, en büyük koltuğa yönelip yastığımı yerleştirdim. Yumuşak koltuğun üzerine uzanmak iyi gelmişti.

En çok geceleri oluşan sessizliği ve serinliği seviyordum, iyi hissettiriyordu. Her ne kadar hava pek soğuk olmasa da büyüklerin deyimiyle, uyuyan insanın üzerine kar yağarmış. Ürperdiğimde kalkıp üzerime bir şey örtemeyecek kadar uykuluydum.

Çıplak bacaklarımı birbirine sürttükten sonra, kafamı iyice yastığa gömüp ellerimi yumruk yaparak köprücük kemiklerimin üzerine tuttum. Bir süre sonra hissettiğim sıcaklıkla rahatlamış, daha huzurlu bir uyku çekmeye başlamıştım.

İçimi gıdıklayan nefes uyanmam gerektiğinin habercisiyken, kirpiklerim birbirlerine mıhlanarak hareketsiz kalmaya devam etmişti. Köprücük kemiğimin oluşturduğu çukurun arasına dolan nefes, yukarıya çıkan bir asansörün ağırlığı ve gıcırtısıyla aynı güçte yükseğe sıçrayarak midemi ağzıma getirmişti. Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü yastığa gömdüm ve uykunun güvenli hissettiğim, karanlık kollarına emanet ettim bedenimi. Kısa süre sonrasında basan sıcaklık gitmiş, yerini soğukluğa bırakmıştı.

Uykuya dalarken bedenimden çıkan ruhum arafta kalmış gibi iki dünya arasında geziniyordu sanki. Ne insanlar âleminden çıkabiliyor, ne de bir sonraki boyuta dalış yapabiliyordum. Zihnim kapalıydı, gözlerime siyah bir perde inmişti fakat buradaydım. Salonda, koltuğun üzerinde yatıyordum. Ellerimi yumruk yaparak göz kapaklarımı açmaya çalıştım. Etrafta gezinen sıcaklığın nedenini bilmeye, buna tutunmaya ihtiyacım vardı.

Bir homurtu işittim. Gözlerimi birbirine daha fazla bastırarak sese kulak verdim. Daha sonrasında tekrar yaklaşan o adım seslerini duydum... İçime aldığım solukları geri veremiyordum. Dudaklarımı aralamamak için kendimi tutmaya devam ettim. Göğüs kafesimin kemiklerinin ciğerlerime battığını hissedebiliyordum.

Işığın aydınlatmadığı karanlık salonda koltukta ufalan bedenimin üzerine bir gölge çökmüştü. Üzerime serildiğini o an idrak edebildiğim örtünün altında kalan yumruklarımı daha fazla sıkmaya başladım. Sadece suratımın yarısını yastıkla kapatabiliyordum. Yanıma çömeldikten sonra bir süre daha beni izledi. Uyurken izlenmek, gözlerinin değdiği her karemin iğnelenmesi demekti.

Bir hışırtı işittim. Beni izleyen kişinin kolu kalktı ve yarısı gözüken suratımı kaplayan saçlarımı geriye itip elini kafamda tutmaya devam etti. Sıktığım yumruklar nedeniyle her geçen saniye boyunca kıvrılan tırnaklarımı hissetsem de tutunmaya devam ettim. Bedeni üzerime eğilince dudaklarımı sonuna kadar aralayıp derin nefesler alma ihtiyacı duymuştum.

"Elis..." dedi zihnimdeki ezberime kadar karışan sesi. Saçlarımı derin derin kokladıktan sonra devam etti. "Hâlâ bekletiyorsun." Ben henüz sözlerin anlamını seçememişken tüm sıcaklığıyla birlikte varlığı da kendini üzerimden çekerek yanımdan ayrılmıştı. Dudaklarımı açarak sesli bir nefes aldım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içeriye. Ciğerlerim oksijenin rahatlığıyla gevşerken, başımda oluşmaya başlayan sızı da yavaş yavaş yok olmuştu. Yumruk yaptığım ellerimi açarak yastığı kavrayıp kafamı daha fazla bastırdım.

Tam uyanamamanın verdiği ağırlık, bedenimi koltuğa mıhlayarak gözlerimi açmama engel oluyordu. Derin bir nefes daha alarak huzura ermenin rahatlığını yaşamaya devam ettim. Bu sefer olmuştu, tam anlamıyla ruhumu uykunun kuytu deliklerine gönderebilmiştim.

Karanlık delikte oluşan siyah silüet ile kaybettiğim sesimi bulmak istercesine tuhaf bir inleme çıktı dudaklarımın arasından. Ardından kendimi koltukta doğrulmuş buldum, evet, karşımda siyah bir siluet vardı. Dudaklarımı tam aralayıp bağıracakken hoplayan yüreğimi rahatlatan sesi duydum.

"Elis, sessiz ol!" Selenay ışığı açınca gözlerimi kısmış, elimle suratımı sıvazlayıp önüme düşen saçlarımı geriye atmıştım.

"Az önce ne yapıyordun?" dedim kırık bir sesle. Konuşurken boğazımda hissettiğim sızıyla biraz üşüttüğümü anlamıştım.

Selenay ellerini iki yanına kaldırdıktan sonra kafasını yan yatırarak konuştu. "Sadece üzerini örtüyordum."

O an kendimi paralayarak çığlık atmak istemiştim. Tekrar, tekrar gördüğüm rüyalar yüzünden bilinçaltımdan nefret eder olmuştum.

"Üzerindeki örtü sıyrılmıştı." Kaşlarımı çatarak bakışlarımı tekrar Selenay'a isabet ettirdim.

"Üzerimdeki örtü?"

Kafasını sallayınca dilimle dudaklarımı ıslatarak sakin bir sesle konuşmaya devam ettim. "Sen örtmedin yani?"

Selenay birkaç saniye boş bir ifade ile bana baktıktan sonra başını olumsuzca salladı.

"Hayır Elis, ben örtmedim." Bakışlarım etrafa yönelince kaşlarımı kaldırarak histerik bir şekilde güldüm.

"Elis?" Selenay bana sesleniyorken boş bakışlarımla karşımdaki masayı izlemeye devam ettim. Küçükken annesinin bağırışlarını işitmek istemeyerek kulaklarını kapatan çocuğun iradesiyle, zihnimi dışarıdaki seslere kapatmıştım. Hiç düşünmeden ayağa kalktığımda Selenay karşıma geçmiş bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Onu kenara çektikten sonra hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" dediğini işitsem de durmadım. Uykudan yeni kalkmışken yarı açık olan zihnimle düşünmeden verdiğim, sağlıklı olan tek karardı belki de. Mesih'in kapısının önüne gelince beklemeden açacakken Selenay diğer kolumdan tutup beni kendisine çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen?!"

Sessiz cırlamasına aynı şekilde karşılık verdim. "Git uyu Selenay." Kolumdan çekiştirmeye başlayınca direndim.

"Sen de benimle geliyorsun."

Kolumu kendime çekerek parmaklarından kurtardıktan sonra kapının kolunu tuttum.

"Almam gereken cevapları işittikten sonra, geleceğim." Ardından kapıyı açıp kendimi içeri atarak tekrar kapattım. Kafamı kaldırdığımda ışık kapalı olduğu için pek bir şey görememiştim. Bacaklarımı hareket ettirerek odada ilerledim. Karanlık ortamları oldum olası sevmediğim için elimi duvarda gezdirerek ışığı açma düğmesini aramaya başladım, uzun parmaklarım kaygan duvarda geziniyordu.

Sonunda parmak boğumumda bir girinti hissedince, fırsatı kaçırmadan dokunarak ışığı açtım. Aydınlanan oda başta gözlerimi sızlatsa da bakışlarımı kısarak etrafı incelememe engel değildi.

Mesih'in yatağı duvarın önünde boş bir şekilde duruyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Yorganı hiç kaldırılmasa bile üzerine yattığı orta kısmı çöken yastıktan ve kırışan yatak örtüsünden belli oluyordu. Gözlerim banyo kapısını buldu ama banyonun ışığı kapalıydı, içeriden ses de gelmiyordu.

Odaya bakmaya devam ettim. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Gözlerim dev camın önüne iliştiğinde, orada olan teleskopun yerinde olmadığını gördüm. Cam açık olduğu için odaya dolan rüzgâr tenimi ürpertmişti. Bir çarpma sesi duyunca irkilerek odanın diğer köşesinde bulunan kapıya baktım. Mesih ile eve girdiğimiz kapıydı ve az önce rüzgâr nedeniyle kapanmıştı, demek öncesinden açıktı...

Boğazımı temizleyerek kapıya doğru ilerledim. Belki de hiçbirimize haber vermeden öylece çekip gitmişti. Evet, bu hareketi Mesih'ten beklerdim. Kapının kolunu kavradıktan sonra aşağıya doğru bükerek kendime çektiğimde, aldığım yakıcı sigara kokusu suratımı buruşturmama neden olmuştu. Kapıyı kapattıktan sonra küçük alanda bakışlarımı gezdirdim, etraf karanlıktı.

Sağ üst kısımdan içeriye sızan ay ışığıyla kafamı kaldırdım. Orada bir aralık vardı. Elimi uzattığımda tahta dışarıya doğru itilebiliyordu. Açıp kendime yer açtıktan sonra, girintiyi parmaklarımla kavrayarak ayağımı dolabın rafına atıp kendimi yükselttim. Dirseklerimi girintiye soktuğumda kafam artık dışarıdaydı.

İçerideki sigara kokusunu unutmak için derin bir nefes aldığımda, daha yoğun bir sigara kokusuyla boğazım tıkanmıştı. Hafifçe öksürdükten sonra kendimi yukarıya atarak çatıya çıktım ve gözüme ilişen ilk şey gökyüzü oldu.

Yıldızların yoğunluğu, ayın büyüklüğüyle birlikte muazzam bir görüntü oluşturmuştu. Kum taneleri kadar yaygın olan büyük küçük, parlak sönük, her çeşit olan yıldızlarda hayranlık dolu bakışlarımı gezdirmeye devam ettim.

"Vay canına!" Konuşurken esmekte olan rüzgârla karışarak ağzıma dolan sigara dumanıyla gözlerimi kapattım ve öksürmeye devam ettim. Ardından sigara dumanının geldiği yöne, yan tarafıma baktığımda buz mavileriyle kesişmiştim.

İrice açılan gözlerimle Mesih'e baktım. Üzerine giydiği kalın, yün hırkayla yanı başımda durarak sigara içiyor ve kafasını çevirmiş beni izliyordu. Dengemi kaybedip düşecekken tekrar tutunarak donuk bakışlarla ona bakmayı sürdürdüm. Kararsız kalmıştım, hemen yanı başında hiçbir şey yokmuş gibi oturacak mıydım? Yoksa bir şey söylemeden yerime mi sinecektim?

"Buraya gel."

Sesini işittiğim an başım kalkmıştı. Karanlık gecenin altında parlayan buz mavileri ürpermeme neden olsa da kendimi var gücümle yukarıya iterek ayağımı bir üst rafa yerleştirdim ve ara kısımdan kalçamı çıkarıp Mesih'in yanına oturdum. Başka bir yer yoktu. Ardından şortun açıkta bıraktığı çıplak bacaklarımı da çıkarıp önüme doğru uzattığımda, ayaklarımın da çıplak olduğunu o an fark etmiştim.

Kafamı çevirip Mesih'e döndüm. Esen rüzgârla birleşen soğuk bakışları üşümeme neden olmuştu. Gözlerini kısarak ifademi inceledikten sonra önüne döndü. Tek dizini kendisine çekmiş, sigarayı tutan elini de üzerine yerleştirmişti. Dudaklarına yaklaştırdığında parmakları dudaklarıyla temassız halde kalacak şekilde derin bir nefes aldı. Ardından önündeki teleskopun sopalarını tek eliyle düzeltti.

Sigarayı dudaklarının kenarına tutturduktan sonra çatık kaşlarıyla teleskopun ayarlarıyla oynamaya devam etti. Yan taraftaki düğmeyi çevirdiğinde artık rahatça bakabileceği yükseklikteydi. Sigarayı parmakları arasına alıp tekrardan derin bir nefes çektiğinde elmacık kemikleri ve surat çevresi keskinleşmişti... Şişen göğsüyle çektiği dumanı serbest bırakırken kıstığı gözleri aynı şekilde kalmaya devam etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sigarayı tekrar dudaklarının kenarında bıraktıktan sonra, kafasını yaklaştırarak teleskopla yıldızlara baktı. Ardından kenardaki düğmeleri tekrar çevirmeye başladığında birkaç ayarıyla daha ilgilendiğini idrak edebilmiştim. Eski bir teleskopa benziyordu.

Mesih kafasını geri çektikten sonra sigarayı baş ve işaret parmağıyla kavrayıp ayırdığı dudaklarına tekrar götürdü ve izmaritin ucundaki ateşi daha da körükleyecek bir soluk çekti içine. Öylesine derindi ki yanaklarında çukurlar oluşmuştu. Çatıya koyduğum elimi yumruk yaptığımda izmariti dudaklarından uzaklaştırıp aşağıya fırlattı.

O an esen rüzgârla bacaklarımı birbirine bastırdım. Benim aksime fazlasıyla giyinikti. Altında bu sabah duran pantolonu vardı, üzerindeki yün hırkasıyla üşümesi imkânsızdı.

"Neden buradasın?"

İşittiğim en sakin ses tonuydu. Bir an afallamıştım. Cidden, neden buradaydım? Hatırladığım sebeple kafamı aşağı yukarı hafifçe sallamıştım. Selenay nedeniyle uyandığımda yaptıklarını hatırlayıp sinirlenerek kendimi odasında bulmuştum, ona hesap sormak için gelmiştim.

"Sen," dedim ve tek kaşımı kaldırarak devam ettim. "Ben uyurken ne halt ediyordun?"

Büyük bir ciddiyetle birbirimize baktık, ardından Mesih önüne döndüğünde yanağında oluşan gamzesiyle güldüğünü anladım. Kaşlarım çatılmıştı. Mesih... Az önce gülmüştü, onu güldürmüştüm. Kafasını kaldırarak gökyüzüne baktığında, gözlerim yutkunmasıyla inip kalkan âdemelmasına takılı kalmıştı.

"Bir soru sorulduğunda cevap vermelisin."

Kafasını bana çevirip 'ciddi olamazsın' dercesine baktığında dudaklarımı büzerek devam ettim, gözlerim açılmıştı. "Nezaketen."

Mesih gözlerini kıstı. "Erkeklerle aynı evde yaşıyorsan, salonda uyurken giydiklerine dikkat etmelisin." Bakışlarını çıplak bacaklarıma indirdi, dişlerinin arasından sesli bir nefes aldıktan sonra bana bakarak devam etti. "Edep olarak..."

Edep? Az önce edepsizce giyindiğimi ya da edepsiz olduğumu mu kast etmişti. Kafamı iki yana salladım. "Konuyu değiştiriyorsun, ben uyurken neler yaptığını sormuştum."

Gözlerini kıstığında dili dudağının kenarından çıkıp biraz dolandıktan sonra atik bir sesle cevap verdi. "Neler yapmamı isterdin?"

Beklemediğim soru karşısında dudaklarım aralık kalmıştı. Kelime oyunlarıyla beni hazırlıksız yakalayıp sürekli alt ediyordu. Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Sinirlerimi bozuyorsun." Mesih omuz silkerek önüne döndükten sonra suratını teleskopa yaklaştırıp tek gözünü kırparak yörüngesini yukarıya kaldırdı ve izlemeye devam etti. Sessiz kalarak manzaranın tadını çıplak gözlerle çıkarmaya başladım. Bu şekilde bile yıldızlar yakınımdaydı...

"Seninle ilgili olan her yerde teleskop görüyorum." Cevap vermedi, ben de boğazımı temizledim. "Elindeki eskiye benziyor, Audi R8 kullanan birisi son modelini de alabilir, değil mi?"

Son cümlemle onu iğnelediğimde Mesih kafasını teleskoptan çekerek bana küçümseyici bir bakış attı. Tek elinin parmakları hâlâ sıkıca teleskopunu kavrıyordu.

"Eski değil, antika."

Ava çıkarken avlanmışlığın verdiği mağlubiyetle önüme döndüm. Antikalar her zaman son modellerden bile pahalı olmak zorunda mıydı? O da teleskopu ve gökyüzüyle ilgilenmeye devam ediyordu. O an anlamıştım. Kafamı çevirerek ilgiyle gökyüzünü izleyen Mesih'i inceledim.

Kimse, hiç kimse... Onu gökyüzü kadar ilgilendirmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rüzgâr şiddetini arttırınca dişlerimin birbirine çarpmaması için kendimi kasmaya başlamıştım. Kollarımı göğsümün altında bağladıktan sonra bacaklarımı iyice birbirine bastırıp üşümemi gidermeye çalıştım. Büyük ihtimalle bundan sonra yaz da olsa uzun eşofmanlarla uyuyacaktım. Çıplak ayaklarımı oynatmaya başladığımda onun sesiyle irkildim.

"Bakmak ister misin?"

Büyük bir hayretle kafamı kaldırdığımda gözlerim irileşmişti. İşaret parmağımı köprücük kemiğimin üzerine bastırarak kendimi işaret ettim.

"Ben... Ben mi?" Sesim, inanamadığımı belli edercesine çıkmıştı dudaklarımın arasından.

"Maalesef bir başkası yok."

Gözlerimi devirdim ardından elimle teleskopu işaret ettim. "İsterim."

Sağ avucunu boylu boyunca uzattığı dizinin üzerine koyup yukarıya doğru ilerlettiğinde anlamadan bakmaya devam ediyordum."Bacağıma otur."

Söylediklerini idrak etmem on beş saniyemi almıştı. Boş bakışlarla ona bakmaya devam ettim, izlemem için teleskopu önüme de yerleştirebilirdi.

"Başka şekilde de bakabilirim."

Mesih kaşlarını çatıp bacağına vurdu. "Buraya otur." Ardından elini kaldırıp hırkasının düğmelerini açmaya başladı, son düğmeye gelince geniş gövdesinden çıkartıp koyu lacivert rengindeki tişörtüyle kaldı. "Hırkamı sana vereceğim," demesiyle ısıtmak için birbirine sürttüğüm bacaklarımı fark ettim. "Elis..." dedi uyarırcasına. "Otur."

Göğsümün altında bağladığım kollarımı çözerek ellerimi çatıya yerleştirdim ve yana doğru kayarak bacağına oturdum.

Mesih kalın kolunu belime sardığında biçimli parmakları tişörtümün sıyrılması nedeniyle tenime değmişti. Beni göğsüne doğru daha fazla çektikten sonra, iyice kurulmamı sağladı ve yün hırkasını bacaklarımın üzerine örttü. Sessizce iç çektim. Göğüs kafesinin sırtımda yükselip indiğini hissedebilecek kadar yakındım. Mesih'in tek eli belimin kenarında kalırken diğer eliyle teleskopu kaldırıp suratıma doğru çevirdi.

Konuşmadan kafamı teleskopa yaklaştırarak gökyüzünü izlemeye başladım. Gördüklerime inanamayarak başımı Mesih'e doğru çevirdiğim an pişman olmuştum. Yakınlığımız nedeniyle buz mavileri bir karış ötemde duruyordu.

"Mu-muhteşem!"

Mesih'in dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrılır gibi olmuştu. "Sevdin..."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Çok fazla..." Ardından önüme dönerek tekrardan bakmaya başladım. Yakınımda duran gökyüzü hayranlık duyulmayacak gibi değildi. Elimi teleskopa attığımda parmak uçlarımız birbirine değmişti. Sertçe yutkunup parmaklarımı kıvırarak teması kestikten sonra, bakışlarımı teleskopa çevirerek etrafa bakmaya devam ettim.

Artık Mesih'e hak veriyordum... Kendinden uzak, parlak zararsız ve muazzam bir görüntüye sahip olan yıldızlar varken, neden insanların kahrını çekecekti ki? Belimi kavrayan eli öne doğru ilerleyip göbek deliğimin üzerinde durdu ve beni bel boşluğuna bastırdı.

O an hissettiğim titreşimle ruhum bin bir parçaya bölünürken, Mesih'in ne yapmaya çalıştığını kavrayamamıştım. Suratım teleskoptan ayrıldığında, Mesih'in belimdeki eli hırkanın altına, çıplak baldırımın üzerine kadar ilerlemişti. Mesih diğer elini de teleskoptan çekerek belime yerleştirdiğinde yanağı saçlarımın arasından yanağıma değiyordu.

"Mesih..."

Burnunu saçlarımın arasına soktuktan sonra sürterek kulağımın altına getirdi. "Elis..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapatarak ellerimi bedenimdeki ellerinin üzerine yerleştirdim. Burnu saçlarımın arasında sürtündüğünde, öylesine derin bir nefes almıştı ki tüm kokumu içine çekmek istiyordu sanki. Derincesine aldığı nefesin ardından şişen göğsü sırtımı da onunla birlikte hareket ettirmişti...

"Saçlarının, İris çiçeği gibi koktuğunu biliyor muydun?"

İris çiçeği? Öyle bir çiçeğin var olduğunu bile bilmiyordum. İç sesimi duymuşçasına saçlarıma gömdüğü suratıyla konuşmaya devam etti. "Adı genelde süsen olarak geçer." Saçlarımı bir kez daha kokladıktan sonra boğuk bir sesle konuşmasına devam ettiğinde, eli üzerindeki elimi umursamadan bacağımın iç kısmına doğru hareketlenmeye başlamıştı. "Yüz yıllar boyunca çok değerli bir çiçek olarak kabul edilmiştir, İris..." Avucu bacağımın iç kısmını bir mengene gibi kavrayınca ensem omzuna değmişti.

Mesih'in başparmağı şortun altından okşarcasına hareket etti, parmak ucunun değdiği yer karıncalanıyordu artık... Hareketleri beni uyuşturmaya devam ediyorken ellerim kollarım bağlanmıştı sanki. İlk defa keşfetmeye başladığım zevk yolculuğunda boğulurcasına ilerliyordum. Parmaklarını sıkarak durması için bağırmak, haykırmak istiyorken bedenimin ihanetine uğrayarak sessiz kalmaya devam ediyordum.

Mesih dudaklarını kaydırarak yanağıma doğru getirdiğinde aralık olduğunu hissedebilmiştim. Ardından dudaklarımın kenarına kadar kaymıştı, milim kıpırdasam dokunacaktık birbirimize. Aralık olan dudaklarımı kapatarak dilimle ıslattım. Yine de kuruluğuna bir yararı olmamıştı... Gözlerimi araladığımda gökyüzünden çarpan ışıklar acıtmıştı. Gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim. Mesih'in dudakları çeneme değdiğinde göğüs kafesim körük gibi inip kalkmaya devam ediyordu.

Kafamı yan çevirdiğimde başım onun boyun girintisine

girmişti... Derin bir nefes aldığım an tüm bedenim kokusuna doymuştu. Üşüyen burnumu onun boynuna sürterek ısıtmaya çalıştığımda, dudaklarının arasından bir tıslama çıkmıştı...

Bacağımın iç kısmında duran elini sıktım. Durmalıydı, beni bu şekilde esir almamalıydı, adil değildi.

"Mesih... Yapma..." dedim zorlanırcasına. Başparmağı kadınlığımla bacağımın birleştiği çizginin arasına girdiği an midem kasılmış, sırtım bir yay gibi gerilerek kalçamın iyice bacağına oturmasına sebep olmuştu. Bacaklarımı birbirine bastırarak kastığımda, dudaklarımın arasından sesli bir nefes vererek aralık duran dudaklarımı boynuna değdirdim.

Mesih'in başparmağı o çizgiyi takip ederek aşağı yukarı hareket etmeye başlayınca elinin üzerinde duran elimi suratına getirerek yanağını kavradım. Gözlerim sımsıkı kapalıyken yaşadığım süre boyunca tatmadığım bir yoğunluk akımının içerisinde bulmuştum kendimi.

Yanıyordum, soğuk havada, ateşler içerisinde yanıyordum.

"Soğuk hava olmasına rağmen... Çok sıcak," diyerek mırıldandığımda gözlerimi aralayamıyordum. Uykuya geçiş yaptığımız süre bedenden çıkıp farklı âlemlere karışan ruhum, şu anda da aynını yapmış olmalıydı. Çünkü bedenimi hareket ettiremiyordum, tüm organlarım ağır geliyordu. Çok fazla ağır... Omzuna yapışacak kadar baskı yapan kafamı kıpırdatamıyordum.

"Serin sular içerisine bile atılsan... Ben olduğum sürece yanacaksın."

Mesih'in hırlamasını işittiğim an isyan etmek istemiştim... Yönetilmek, nefret ettiğim bir şey olmasına rağmen şu an beni resmen parmağında oynatıyordu... Baş parmağı ince çizgiden içeriye doğru sızmaya başlayınca dudaklarım aralandı, inlememek için alt dudağımı koparırcasına dişledikten sonra suratımı omzuna gömerek bacaklarımı sıkmaya devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanağında duran elim omzuna ilişmişti, omzuna tırnaklarımı geçirerek tısladım. "Hile... Yapıyorsun bırak."

Mesih dudaklarını saçlarıma sürterek sırtını geriye doğru kaydırdığında çatıya yatmıştı, ben de göğsünde olduğum için onunla birlikte harekete geçmiştim... Gökyüzünün altında, Mesih'in göğsünün üzerinde yatıyorken yorgun düşen bedenim yüzünden hareket edemiyordum.

Elini usulca tehlikeli bölgeden çektikten sonra belime sardı... Omzunu sıkmaya devam ederek derin bir soluk daha aldım, heyecandan nefesim kesilecek gibi olsa da hissettiğim yorgunluk nedeniyle ruhumu uykuya, bedenimi Mesih'e emanet etmiştim.

Bedenim bulunduğu yeri huzurlu bulmuş olacak ki, temiz havaya karışan Mesih kokusuyla harmanlanan şölene doymak bilmiyordu.

Gözlerimi araladığım an sabah olduğunu aydınlık odadan anlamıştım. Rahat yatakta sırtımı esnettikten sonra yorganı kavrayarak içerisine daha fazla gömülüp uyumaya devam ettim. Fazla rahat ve huzurlu hissettiğim için bedenim keşfettiği lükslerden yararlanmak istiyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yavaş, yavaş dün yaşananlar gözlerimin önüne gelmeye başlayınca neye uğradığımı şaşırmıştım. Dünkü olanlar gökyüzünün altında bittiği halde, ben aynı kokuyla yatakta yatıyordum.

'Gene mi rüya?' demeden edemediğim an Mesih'in kokusu ilişmişti burnuma. Gözlerimi araladığım an odasında, onun yatağında yattığımı idrak ettim. Hiçbir şeyin rüya olmadığını burada bulunmam kanıtlıyordu, dibine kadar gerçeği yaşadığımızı haykırıyordu.

Yatakta tek başıma yatıyorken etrafa bakındım ama o yoktu. Muhtemelen beni de buraya o taşımış, bizzat yatırıp tekrar üzerimi örtmüş olmalıydı. Yumuşak yatakta sırtımı gererek yavaşça oturur pozisyona geçtim.

Suratımın önüne düşen saç tutamlarını sertçe geriye ittikten sonra, çıplak bacaklarımı aşağıya sarkıttım ve parmak uçlarımı yere değdirip toparlanarak ayağa kalktım. Mesih'in odada olmadığı, koltuğun üzerinde duran dünkü kıyafetlerini görmemle kesinleşmişti.

Muhtemelen üzerini değiştirip evden çıkmıştı. Kıyafetleri burada olduğuna göre, üzerini yanımda değiştirmişti de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek. Kapıya doğru ilerleyip kulpu kavradıktan sonra yavaşça aşağıya indirip ufak bir aralık bırakarak koridora bakındım. Sabahın erken saatlerinde Mesih'in odasından çıkarken yakalanmam hiç de hoş olmazdı.

Kapının dışına doğru bir adım attıktan sonra, geri dönüp yavaşça kapıyı kapattım ve tekrar koridora dönmemle Alaz'la karşılaşmam bir olmuştu. O da karşı odadan, Selenay'ın odasından usulca çıkıyordu! Panikleyerek çığlık atacakken zor da olsa kendimi durdurabilmiştim. Bakışları zihnime ulaşmak istercesine derindi. Muhtemelen burada ne işimin olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Günaydın," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım.

"Klasik soruyu sorayım mı?" dedi Alaz tek kaşını kaldırarak.

Aynı şekilde ben de kaşımı kaldırdım. "Ne sorusu?"

Alaz derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. "Burada ne işin var?"

Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakındım. Zaten verecek bir cevabım yoktu, beni yakalamasıyla beynim durmuştu sanki.

"Senin orada ne işin var?" diyerek topu ona attım.

Alaz omuz silkti. "Belli değil mi?"

Gözlerimi kısarak üzerine yürüdüm. "Bana bak, Selenay senin bildiğin kızlara benzemez. Ona göre davran."

Gülümsedi. "Diğerlerine benzemediği için odadan çıkıyorum, Elis. Benzeseydi içeriye girip gece yapmam gerekeni devam ettirirdim."

Dudaklarım aralanmıştı, gece ne yapmışlardı! İçimde Selenay'ın canına okuma arzusu artarken bilinçaltım bana ağır bir tekme geçirmişti.

Gece sen çok mu normal şeyler yaptın da Selenay'a hesap soracaksın Elis?

Utanarak bakışlarımı yere sabitledim. Dün gece edepsiz

bir kız olmuştum. Bilincim yerinde olmasa bile gerekirse cıngar çıkarıp Mesih'i durdurmalıydım. Şimdi bahane türetip arkalarına sığınamazdım.

"Her neyse, ben odama gidiyorum," dedi Alaz ve seri adımlarla yanımdan ayrılarak koridorda ilerlemeye başladı.

İç çekerek önce banyoya girip yüzümü yıkadım, ardından kaldığım odaya yönelerek içeriye girdim. Eşyalarımı kurcalamaya başlayarak ince kumaştan streç, gümüş tonlarında bir pantolonu çıkarıp kalçalarımdan geçirdim ve üzerine giymek için kalın siyah bir askılı çıkardım. Üzerinde beyaz yazılı baskılar varken ön kısmı kısaydı. Kısa olan yerden pantolonumun düğmesinin altına kadar siyah ipler uzanıyordu.

Saçlarımı tarayarak salık bıraktıktan sonra, odadan çıkıp salonu atlayarak mutfağa geçtim. Mutfak masasının üzerinde yarım kalmış bir ekmek arası duruyordu. Kendimi aç hissettiğim ve yenisini yapamayacağım için yenilesi duran ekmeğin yanına gittim.

Avucuma aldıktan sonra derin bir ısırık alarak çiğnemeye başladım. İçerisindekiler normal kahvaltılıklar olmalarına rağmen tadı bir başka güzeldi sanki. Dudaklarımın arasından tuhaf sesler çıkarmaya başlayarak yemeye devam ettim. Mutfağa Selenay girince ağzımdakini bitirerek mırıldandım. "Günaydın."

"Sana da."

Elimdeki ekmeği hatırlayarak konuştum. "Kusura bakma, senin miydi?"

Dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Yeni uyandım."

Kafamı sallayarak ekmeği yemeğe devam ettim. O zaman sorun yoktu. "Şeyda'nın galiba, ben yiyorum. Kusur bakmasın artık."

Selenay kafasını yine salladı. "O hâlâ uyuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Afiyetle ekmeği yemeğe devam ederken durdum. Alaz'ı da az önce görmüştüm. O zaman ben, kimin ekmeğini yiyordum?

"Konuşmamız gerektiğinin farkındasın, değil mi?" Selenay sesiyle düşüncelerimi bölünce ekmeği yemeye devam ettim.

"Bence de konuşmalıyız." Kesinlikle yaşadıklarımızı birbirimizle paylaşarak danışmak zorundaydık. Hiçbir şey normal değildi. Buzdolabının kapağını açarak kahvaltılık bir şeyler çıkardıktan sonra, ikiye böldüğü ekmeğin içerisine tıkıştırmaya başladı.

Selenay elimdekine benzer bir sandviç yapıp yanıma oturdu. Birlikte yemeklerimizi afiyetle yemeye devam ettik.

"Bitirdikten sonra dışarıya çıkalım istersen, hem daha rahat konuşmuş oluruz." Kahvaltıdan sonra temiz havayla birlikte yapılan yürüyüş iyi gelirdi ve bizi rahatlatırdı.

"İyi düşünmüşsün."

Ekmeğim sonunda bitince derin bir nefes aldım. Harikaydı, tadı hâlâ damağımda olduğu için Selenay'ın ekmeğine uzanarak bir ısırık da ondan aldım, ardından kaşlarımı çattım. İçlerinde aynı malzeme olmasına rağmen tatları çok farklıydı. Yediğim yarısı bitmiş sandviçin tadı muazzamdı. Selenay da ekmeğini bitirdikten sonra ayağa kalktı.

"Kıyafetlerimi değiştireyim, çıkalım. Sabah saatlerinde olduğumuz için hava biraz esiyor, üzerine bir şeyler al."

"Tamam." Ben de ayaklandıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Ardından tekrar suratımı yıkayıp saçlarımı düzelttikten sonra, üzerime kolları deri diğer kısımları ince yün olan siyah bir hırka geçirmiştim, ceket gibi duruyordu. Odadan çıktığımda Selenay da çıkmıştı.

Birlikte evden çıktığımızda derin bir nefes alarak yürümeye başladık.

"Sabahları ayrı bir güzel oluyor, değil mi?"

Kafamı salladım. "Katılıyorum."

Birlikte yavaş bir yürüyüş yaptığımızda sohbeti başlatan yine o olmuştu. "Elis... Dün gece, neden Mesih'in odasına gittin?" İç çektim. "Cevaplarımı alacağım falan derken neyi kast ediyordun?"

"Salonda uyurken üzerimi örttü."

"Mesih mi?" dedi Selenay inanamazcasına.

"Evet. Görüyorsun işte, sürekli dengesiz ve tuhaf davranıyor, bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Hâlâ var."

Selenay yürümeye devam ederken gülümsedi. "Anlaşılan alamamışsın istediğini."

"Alamadım... Peki ya Alaz? Gece senin odandaydı, değil mi?" Kafamı yana eğerek onun suratına baktığımda kızardı.

"Şey... Evet."

Boğazımı temizledim. "Ne yaptınız?"

"Elis!" diyerek hayıflandığı an, boğazı patlarcasına çığlık atan bir kızın sesini duymamızla kaskatı kesilmemiz bir olmuştu. Başına ne geldiyse sesi kesilircesine çığlık atıyordu.

"Yardım edin!"

Yakarışını duyduğum an Selenay'a acı dolu bir bakış gönderdim. Kızı tanımasam bile kafamda birçok şey oluşmuştu. Her şeyden önce o da benim gibi bir kızdı, başına tehlikeli bir şey geldiği kesindi ve yardıma muhtaçtı. Kalbimde hissettiğim sızıyla mırıldandım. "Selenay."

O da aynı bakışlarını bana isabet ettirdiği an sesin geldiği yöne doğru var gücümle koşmaya başladım. Kardeşimin de peşimden koştuğunu biliyordum.

Uzun bacaklarımı avantaj olarak kullanıp açabildiğim kadar açıp, elimden gelenin daha fazlasını yapmaya çalıştım. Çığlıklar kesildiği için tam olarak nereye giriş yapmam gerektiğini bilmeden, bilinmezliğin içerisine doğru dalış yapıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefesim tükenmeye başladığında, saçlarım artık yüzümün önüne gelmek yerine rüzgârın ve o anki hızımın verdiği havalanmayla arkamda kavislice şekil almaya başladı. İstemeden de olsa yavaşlamıştım. İleride, ağacın dibinde yatan kızı gördüğüm an bakışlarım etrafta gezindi ama kimse yoktu. Sadece kızın zayıf bedeni hareketsizce yerde yatıyordu.

Dudaklarımı ıslatarak, duran adımlarımı hareket ettirip yanına koşturdum. Gördüğüm vahşetle elimi dudaklarıma örterek bakmaya devam ettim. Kocaman açılan gözlerim işkenceye uğrayan bedenin üzerinde geziniyordu. Göğüs kafesi büyük bir güçlükle ve ahenkle inip kalkarken, gözüme boynundaki çizikler takılmıştı. Birisi ya da birileri imzalarını atmak istercesine kızın narin bedenini hırpalamışlardı.

Tek dizimin üzerine çömeldiğimde, acısını hissedercesine gözlerim dolmuştu. Selenay da diğer tarafa çömelerek hayret dolu bir ifadeyle kızı izliyordu. Elimi dudaklarımın üzerinden çekerek zorlukla konuştum.

"Sa-sana ne oldu!" Ölmeden önce gözlerini kocaman açtı kız ve boğazından gelen acı dolu bir hırıltıyla, "Me- sih," dedi, ardından son nefesini verdi.

Vücudumdaki tüm kan salisesinde donarken, ellerim titremeye başlamıştı. Korku ve panikle ağırlaşan kalbim her nefes alıp verişimle güçlükle inerek kalkıyordu. Zorlukla nefes alıyordum. Ağzımı açıp konuşmaya çalıştığımda, başta ses tellerim kıpırdamamıştı. Kafamı kaldırıp bakışlarımı Selenay'a kilitlediğimde onun da kıza bakmakta olduğunu gördüm. Boğazımın kenarındaki damarlarım belirginleşip beni kızartacak kadar ortaya çıkınca, boğuk şekilde konuşmaya çalışmıştım. "O ölüyor."

Selenay dolan gözlerini benimle buluşturduktan sonra başını deli gibi iki yana sallayarak mırıldandı. "Az önce son nefesini verdi."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ambulans çağıralım! Belki ölmemiş-"

"O öldü!" Selenay haykırdığı an nefesiyle harmanlanan sesi bir yanardağ misali üzerime püskürmüştü. Psikolojik bir enerji oluşturup beni geriye ittiği an sadece öylece bakabilmiştim. Lafı uzatarak kızı daha fazla riske atmamak için titreyen parmaklarımla omuzlarını kavradım. Tek elim ensesine ulaşarak kafasını sabit tutarken, bir yandan da beceriksiz hareketlerle telefonumu çıkarmaya çalışıyordum.

Başparmağımı sabit duran şah damarının üzerine koyunca gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. O ölmüş olamazdı! Dakikalar önce sesini duyabilmişken, ona yardım edebilme ihtimalim varken ölmüş olamazdı, olmamalıydı!

"Hayır, hayır. Sen yaşamalısın." Eğilip nefesini kontrol ettiğimde cansız beden yatmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Boşuna uğraşma," dedi Selenay buz gibi bir sesle. Kollarımın arasındaki beden sabit kalırken, kafamı kaldırarak ona bakmıştım. Selenay ayakta dimdik duruyor, sıktığı dişlerinin sergilediği sivri çehresiyle tüm soğukkanlılığıyla ölüme meydan okuyordu.

"Sadece ölü insanların gözü bu kadar donuk ve açık olur." Dudaklarının titremesiyle birbirine bastırıp kıza bakmaya devam ederken dolan gözlerine rağmen güçlü çıkartmaya çalıştığı boğuk bir sesle devam etti. "Cesetleri soğumaya başlar. Öyle soğuk olurlar ki dokunmadan donarsın." Birkaç damla yanaklarından akınca hıçkırarak devam etti. "Seni duymazlar Elis, duymazlar!" Bana bakıp ağlayarak devam etti. "Haykırsan da, anne gitme desen de duymazlar! Beni bırakma, sana ihtiyacım var desen de geri gelmezler!" Avuçlarımın arasına aldığım cesedin omuzları birer un tanesine dönüşerek parmak boğumlarımın arasından kayıp yerdeki toprak yığınına karışmıştı sanki...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"S-sen... Anneni son nefesini verirken gördün." Ben böyle olduğunu bilmiyordum. Selenay evde değilken vermişti Zümra Yenge'm son nefesini... O küçük yaşında şahit olmamıştı o olaya! Ellerimi suratına kapayıp toprağa çöktüğünde ve sessizce ağlamaya başladığında ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Siz ne yaptınız!" Alaz'ın kükreyişini duyduğum an yerimde kalakalmıştım. Beni cesedin üzerine çökmüş halde, Selenay'ı ise ağlıyorken görmesi az çok neler düşündüğünü belli ediyordu. Alaz endişe ve tedirginlikle dolu olan bakışlarıyla yanımıza doğru koşturdu. Cesede şaşkınlıkla baktıktan sonra, yerde ağlayan Selenay'ın yanına çökerek omuzlarına sarılıp kafasını yüreğine yasladı.

Her şeyden önemlisi de buydu. Ne olursa olsun, konuyu dahi bilmeden yakınlarının destek çıkmasıydı. Alaz eliyle Selenay'ın kafasını sıkıca göğsüne yaslarken, bir yandan da mırıldanıyordu. Şu an Selenay'dan cevap alamayacağını bildiğinden, Alaz sadece bakarak olayı çözmeye çalışıyordu. Bakışları cesedin üzerinde uzun uzun gezinirken, en çok imza atılırcasına yapılan çiziklere takılmıştı.

Sanki baktıkça yapanı anlayabiliyordu.

"Elis bana olanları anlat. En başından." İkinci cümlesi sert çıkmıştı.

Avuçlarımı cesetten çekip toprağa oturduktan sonra sesim titreye, titreye konuştum. "B-biz dolaşıyorduk. Çığlık sesi duyunca yanına koştuk. Sonra..."

"Sonra?" dedi Alaz tek kaşını kaldırarak. Cesede bakıp elimle işaret ettim ve beş yaşındaki bir çocuğun saflığıyla anlatmaya devam ettim.

"O... O öldü. Şimdiki gibi yerde yatıyordu... Son nefesini vermeden önce bir isim fısıldadı."

"Hangi ismi?"

Bakışlarımı cesetten ayırıp Alaz'a sabitlediğimde, sabırsız

olduğunu gördüm. Ağlayan Selenay'ı sıkıca sarmaya devam ederken, bakışları anlatmam için sızlanıyordu.

"Mesih... Son kelimesi Mesih oldu."

Alaz zeytin rengi gözlerini üzerime sabitleyip uzun saniyeler boyunca öylece bakakalmıştı. Ardından çenesini Selenay'ın kafasına yaslayıp ağır bir küfür savurduğunda, neler olduğunu anlayamıyordum.

"Selenay neden ağlıyor?"

Sertçe yutkundum. "Annesinin ölümünü hatırladı." Alaz'ın gözlerinde fark ettiğim şefkat içimi ısıtmıştı.

Selenay'ın saçlarına birer öpücük kondurduktan sonra fısıldadı. "Birazdan geleceğim güzelim. Sakin olmaya çalış, olur mu?" Alaz saçlarını uzun uzun kokladıktan sonra, bir öpücük daha kondurup ayaklanarak cesedin yanına gitti. "Siz eve gidin, ben gelene kadar kapılar kilitli olsun."

"Sen ne yapacaksın?"

Alaz eğilerek ölen kızı kucağına aldıktan sonra bana kısa bir bakış attı. "Atılması gerekenlerle ilgileneceğim."

Gözlerim irice aralanırken Alaz başıyla Selenay'ı işaret etti. "Daha fazla kötü olmadan eve götür onu." Alaz önüne dönüp kucağındaki kızla ilerlerken arkasından bakakalmıştım. Selenay'ın iç çekişleriyle bir nebze de olsa kendime geldikten sonra, ayağa kalkıp ona doğru yalpalayarak ilerledim. Dizlerinin üstüne çöküp yüzünü kaldırmaya çalıştığımda bana sarılmıştı.

"E-Elis..."

Yaşadıklarımın etkisiyle dilim tutulurken ona sıkıca sarılmakla yetinmiştim. Selenay'ı biraz daha yatıştırdıktan sonra ayağa kaldırmaya çalışırken Şeyda da koşarak bize doğru geliyordu.

"Selenay!" Şeyda ufak bir çığlık attıktan sonra Selenay'ın beline sarılarak korkulu bakışlarını üzerime sabitledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size ne oldu!"

"Önce eve gidelim, lütfen!"

Korkuyla parlayan gözleri üzerimdeki toza toprağa bulanan kıyafetlerimde takılı kaldıktan sonra endişeyle sordu Şeyda. "S-sen yaralandın mı?"

Kafamı eğdiğimde kana bulandığımı görerek kafamı iki yana salladım ve yatıştırmak istercesine konuştum. "Merak etme, iyiyim. Şimdi eve gidelim."

Kuruyan dudaklarını ıslattı ve bana yardım edip Selenay'ı yürütmeye başladı.

Gözlerime bir perde inmişti sanki. Attığım her adımda eve yürümek yerine kafamda oluşturduğum düşüncelere bir yenisini ekliyordum. Doluydum, öylesine doluydum ki uzunca mesafedeki yolun hangi ara bittiğini anlayamayacak kadar kaybolmuştum.

Girmek istemediğim ev gözlerimin önünde belirince, Şeyda kapıyı açmaya başlamıştı. İçeriye girer girmez Selenay kendisini banyoya attı, o çıktıktan sonra ben girip elimi yüzümü defalarca kez yıkadıktan sonra, ıslanan saçlarımı bileğimdeki tokayla ensemde toplayıp eşyalarımın bulunduğu odaya gittim. Hırkamı ve tişörtümü çıkardıktan sonra yenilerini giyerek salona doğru ilerledim.

Selenay, Şeyda'ya olanları anlatmaktaydı. En azından bana gerek kalmadığı için biraz olsun rahatlamıştım. Selenay olanları anlattıktan sonra, kafasını kaldırarak şişen gözleriyle bana baktı ve ağladığını belli eden bir sesle sordu. "Sahi, Alaz nerede?"

O anki durumunda yanından gittiğini, cesedi götürdüğünü fark etmemişti bile. Ellerimi bel çukurumun iki yanına attıktan sonra, pencereye doğru yürüyüp tek elimle suratımı sıvazladım.

"Cesedi götürdü."

"Nereye!" dedi Şeyda.

Kalçamı duvara yasladıktan sonra kollarımı göğsümün altında bağladım. "Bilmiyorum, atmasını gerekenleri atacağından bahsetmişti."

"Ne yani, ölen kızı çöpe mi atacak?" Selenay inanamayarak konuşmuştu.

"Hiçbir fikrim yok."

Selenay telefonu çalınca cebinden çıkarıp ekrana baktıktan sonra bana döndü. "Semum arıyor."

"Semum?" dedim afallayarak. Sanki asırlardır duymadığım bir ismi işitmiştim. En son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum. Telefonu açınca neden aradığını merak etmiştim.

"Efendim Semum?"

"Ah, ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Sen neler yapıyorsun?" Selenay bana kaçamak bir bakış attı.

"Evet, yanımda."

"Tamam." Telefonu bana uzatarak fısıldadı Selenay. "Seni istiyor."

Telefonu alıp tek elimi arka cebime sokarak odanın çıkışına doğru ilerlemeye başladım. "Alo?"

"Elis, nasılsın?"

Elimi cebimden çıkarıp alnımı sıvazladım. "İyiyim, sen?"

Dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Şimdi iyiyim..."

Gözlerimi kapattıktan sonra, sırtımı dayadığım duvardan aşağıya doğru kayıp dizlerimi daha çok kendime çektim.

"Neredesin?"

"Ne önemi var ki?"

"Söylemeyecek misin?"

İç çekti Semum. "Biraz uzakta."

"Gelecek misin?"

"Şu sıralar hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elimi saç diplerimin üzerine yerleştirdikten sonra, kafamı elime yaslamıştım. "Gelmelisin."

"Bir neden söyle?"

"Biz, yetmez mi?"

"Siz?"

"Selenay, Şeyda..."

"Evet?"

"Ve ben." Kısa süre ses gelmemişti. "Arkadaşların olarak seni merak etmemiz kadar normal bir şey olamaz."

"Bunu istemediğim için gelmiyorum Elis!"

"İsteklerin fazla."

"Kendine dikkat et."

"Semum!" Telefon suratıma kapanınca, duvara fırlatacaktım ki bana ait olmadığını hatırlayarak yanıma koydum ve iki elimle suratımı sıvazlayarak dirseklerimi dizlerime yasladım. Semum kesinlikle kafayı yememe neden olacaktı.

Telefonu alarak dibine çömeldiğim duvardan kalkıp sahibinin kim olduğunu bilmediğim odadan çıkıp salona girdiğimde, kızlar hâlâ fikirler üretiyorlardı. Yanlarına otururak sessiz kalmayı tercih ettiğimde gece olmuştu. Eve ne Alaz, ne de Mesih gelmişti.

Sorular vardı, sorulmak için kenarda yığılan tonla soru. Cevapları alabileceğimiz kimse olmadığı için, tüm gün soruları birbirimize yönelterek belirli cevaplara ulaşmaya çalışmıştık.

"Kızlar ben artık burada kalmak istemiyorum." Şeyda sızlanarak konuştuğunda, ona hak veriyordum. Bu konuda tek değildi.

"Ben de istemiyorum." Selenay da Şeyda'ya destek çıkmıştı.

"Olayı açıklığa kavuşturana kadar buradayız kızlar. Daha sonrasında evimize geçeceğiz."

"Bu konuda hemfikiriz. Neler olduğunu öğrenmeden evden ayrılmam," diyerek ayağa kalktı Şeyda. "Su alacağım, isteyen var mı?"

"Lütfen."

Bir süre sonra Şeyda elinde iki bardakla geri döndüğünde, Selenay koltukta uyuyakalmıştı. Uzattığı bardağa parmaklarımı sarıp derin bir yudum aldıktan sonra, orada kimse olmadığını bilsem de kapıya bakakalmıştım.

"Semum ne diyor?"

Kafamı Şeyda'ya çevirip boğazımı kurutan isimle konuşabilmek için büyük bir yudum daha içtim. "Nasıl olduğumu falan sordu. Uzakta olduğunu söylüyor."

Şeyda kafasını salladı. "Onat'ın kuzenine gitmiştir kesin."

Tek kaşım havalanmıştı. "O kim?"

Şeyda omuz silkti."Tuhaf bir şekilde bilmiyorum. Ama Semum'la iyi anlaştıkları kesin."

"Kız mı?"

Şeyda kıkırdadı. "Hayır, erkek."

"Peki, çok mu uzakta oturuyor?"

"İnan hiç bilmiyorum."

Baygın bir soluk verdim. "Beylerin gizemi, bayanların makyajından fazla. Cidden bunaldım!" Şeyda bardağını kaldırdı. "Kesinlikle katılıyorum. Bazen çok uyuz oluyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Uyuz olmak mı? Ben onları boğmak istiyorum, katlanamıyorum."

Şeyda iç çekerek bacak bacak üzerine attı. "Yakında alışırsın."

Bardağı masaya koyup kollarımı göğsümün altında bağladıktan sonra sırtımı koltuğa yasladım. "Sanmıyorum."

Gecenin ilerleyen saatlerine doğru, gelen giden olmadığı için kapıyı kilitleyerek odalarımıza geçmiştik. Rahatsız yata-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğımda sürekli dönüp dururken, ancak sabaha karşı uyuyabilmiştim.

Öğlen saatlerine doğru gözlerimi açtığımda kendimi fazla dinç hissetmiştim. Öncelikle kalkıp salonu kontrol ettiğimde kimseyi görememiş, kapıyı da dün bıraktığımız gibi kilitli bulmuştum. İç çekerek banyoya girip kısa bir duş aldıktan sonra dişlerimi de fırçalayıp odaya geri döndüm.

Altıma diz kısımları yırtık ve kıvrık olan bilek kısımları asker yeşili renginde bir kot pantolon geçirdim. Aynı renk asimetrik kesilmiş bir kumaş da diz kapağımdaki yırtığın üzerine düzenlice dikilmişti. Üzerime gri, sol kol kısımlarında kalın şeritler olan sayılı bir tişört geçirdikten sonra, spor ayakkabılarımı giyerek saçlarımı gevşekçe örerek omzumun üzerine bıraktım.

Odadan çıkıp Selenay'ın odasına girdiğimde hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Omzundan itekleyerek uyandırmaya çalıştığımda, bunun onun için yeterli olmadığını bildiğim için daha fazla sarsarak seslendim.

"Selenay!" Ağır bir hareketle gözlerini araladıktan sonra, anlam vermek istercesine etrafa bakındı. Açılması için biraz bakınmalıydı.

"Sabah mı oldu?"

"Hayır, öğlen oldu." Kafasını sallayıp kollarımdan sıyrıldıktan sonra yataktan kalkarak odadan çıktı. Ben de peşinden çıktığımda banyo kapısının önünde Şeyda'yı gördüm. Yeni çıkıyordu, Selenay banyoya girince yanına gittim.

"Gelen giden olmamış, ne yapacağız?"

"Dur ben de üzerimi giyineyim de bir şeyler yaparız artık."

"Tamam, salondayım." Salona geçip koltuğa oturduktan sonra kızları beklemeye başladım. En son Selenay gelmişti. Elindeki telefonu kurcalayarak koltuğa oturduktan sonra bize kısa bir bakış attı.

"Alaz'ı arayacağım," dedi ve telefonu kulağına götürüp beklemeye başladı. Onunla birlikte biz de bekliyorduk. Kapanmasına yakın açınca heyecanlanmıştım.

"Alaz neredesin?"

Hoparlörde olduğu için Alaz'ın sesi başta cızırtılı gelmişti. "İşlerimi hallediyorum. Siz hâlâ evdesiniz değil mi?"

"İşlerimi hallediyorum ne ya? Neredesin diyorum sana?!" Yeni uyandığı için fazlasıyla asabiydi.

"Selenay..." dedi Alaz tıslarcasına.

"Ne var? Neredesin, ne yapıyorsun diyorum sana."

"Sana işlerim var diyorum!"

"Ulan ölü kızı alıp götürdün, atacağına dair bir şeyler zırvaladın. Alaz... Eğer kötü bir şeyler yapıyorsan silerim seni. Yemin ederim ki silerim."

"Selenay-"

"Eve gelmezsen gidiyoruz!"

"Bekle Allah'ın cezası bekle..." dedi Alaz ve telefonu kapattı.

Endişeli gözlerle Selenay'a baktım. "Hey, iyi misin?"

Selenay göz kırptı. "Sadece biraz sinirliyim."

Şeyda onun elini tuttu. "Sen yine de biraz sakin ol, her şey düzelmişken bir de sizin aranız bozulmasın."

Selenay omuz silkti. "Kötü şeyler yapıyorsa şimdiliğinden bozulsun, umurumda olmaz."

"Ee, o gelene kadar biz ne yapacağız?" diyerek sızlandığımda, ikisi de aynı şeyi düşünmeye başlamıştı: Dağın başında kız başımıza kalmıştık.

"Belki biraz evi karıştırabiliriz," dedi Selenay ama Şeyda suratını buruşturdu.

"Hiç eğlenceli değilsin Selenay."

"Ne yapayım, ben de sıkılmaya başladım!"

Ayağa kalkarak plazmayı açıp kumandayı elime aldım ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koltuğa yerleşip kanalları gezerek mırıldandım. "Belki izlemeye değer bir şeyler buluruz."

"Ay! Durun bir şeyler hazırlayayım," diyerek hevesle ayağa kalktı Şeyda.

"Midemiz bozulmasın sonra, daha kahvaltı yapmadık."

İkisi konuşurken hâlâ kanalları geziyordum.

"Aman, bir günden bir şeycik olmaz!" Şeyda son lafı söyledikten sonra mutfağa doğru ilerledi.

Film kanallarına gelip tek tek ön izleme yaptığımda, kanlı aksiyon ve polisiye olanları ışık hızıyla atlamıştım. Şeyda elinde iki kapla geldiğinde, bir filmde sabit kalmıştım. İsmi 'Asla Pes Etme' olduğundan izlemem garantiydi.

Hayattan pes edip silikleşen ya da başkalarından medet umarak yüzsüzleşenlere gram takatim yoktu. Her zaman pes etmeden gururuyla, onuruyla yoluna devam edenler favorimdi. Bu yüzden ismiyle beni kendisine çeken filmi izleyecektim.

Çok olmasa da kullanılan telefonlardan anladığım kadarıyla eski bir filmdi. Başkarakter bir kızdan hoşlanıp kızın sevgilisinden dayak yiyerek kendi serüvenini başlatan genç bir adamdı. Filmin ortalarına doğru geldiğimizde, kız güçlü sevgilisinden ayrılarak esas oğlanla birlikte oluyordu. Ha bu arada, esas oğlan boş durmayıp çok güçlü bir dövüş hocasından yardım almaya başlayarak kendi yolunda ilerliyordu. İlk başlarda yapamadığı her şeyi yapıp sonunda dayak yediği genç adamı dövdüğünde, neredeyse mutluluktan uçacaktım. Sonunda emeline ulaşmasına ondan çok ben sevinmiştim!

Tüm günü film izleyerek geçirdikten sonra, birer asosyal gibi odalarımıza dağılınca rafta bulunan kitaplardan birisini açarak okumaya başladım. Gün boyu radyasyona maruz kalan gözlerim sonunda yenilgiyi kabul ederek kapandığında, üzerimdeki giysilerle tatlı bir uykuya dalacakken kapının yumruklanmasıyla sıçrayarak etrafıma baktım. Işık açık uyuyakaldığım için rahatlıkla görebiliyordum. Odada benden başkası yoktu, kapı tekrar yumruklanınca seslerin sokak kapısından geldiğini idrak edebilmiştim. Ayılmaya çalışarak yataktan kalkıp sızlanan adımlarla koridora çıktığımda, Şeyda kapıya doğru ilerliyordu.

"Beni bekle!" diyerek yanına koşturdum.

Selenay'ın gürültülü de olsa bir kapı sesine uyanması mümkün değildi. Gelenin kim olduğunu da bilmediğimiz için Şeyda'yı tek bırakamazdım. Özellikle gecenin bu saatinde. Yanına gidip Şeyda'yı geriye ittikten sonra dışarıdakine ses vermeden kapı dürbününe yaklaştım.

Alt dudağımı dişleyerek kapının karşısındaki kişiye baktığımda, erkek olduğunu anladığım kişinin saçlarını görebiliyordum. Tekrar kapıyı yumruklayıp geriye doğru çekildi ve suratını görünce derin bir nefes alıp kilitleri açarak kapıyı açtım.

Alaz içeriye girer girmez ikimize de gergin bir bakış attıktan sonra sıkıntıyla sordu. "Selenay nerede?"

"Uyuyor, neden daha normal bir saatte gelmeyi denemiyorsun?" İkimizin de uykusunu mahvetmişti.

"Uyuyun, sonra konuşuruz."

Alaz'ın fikri oldukça cazip gelmişti. Ayaktayken bile gözlerimiz kapanıyordu.

"Yarın sakın bir yere kaybolma." Şeyda gerekli mesajı verince yanlarından ayrılıp kaldığım odaya girdim. Kapıyı kapattıktan sonra, rahat uyumak için altımdaki kotu çıkartıp valizin üzerine gelişigüzel bir şekilde fırlattım. Vakit kaybetmeden kendimi yatağa atıp yorganı üzerime çektim ve gözlerimi kapattım.

Dünün aksine daha uykulu şekilde uyandığımda, aklımı meşgul eden tek şey istediğim cevaplarımdı. Banyoya girip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

suratıma soğuk suyu ayılana kadar çarptıktan sonra, odama geçip saçlarımı taradım. Uç kısımlarındaki dalgalar bugün hoşuma gitmediği için düzleştirerek kıyafetlerimi karıştırmaya başladım.

Altıma önü dikişli olan taytımı giydim. Üzerime siyah yarım atletimi giydikten sonra, önü fileli ve üzerinde sadece rakam yazan basketbol tişörtümü giydim. Dışarıdan bakılınca iç kısmım rahatlıkla gözüküyordu ama yarım atlet giydiğim için sorun yoktu. Saçlarımı salık bırakıp gözlerime koyu bir makyaj yaptıktan sonra, ayağıma topuklu siyah botlarımı geçirip odadan çıktım.

Selenay'ın bağırışlarını duyduğumda salona doğru ilerliyordum. Yeni uyandığı için agresifti.

"Bana hiçbir şey anlatmadığının farkında mısın?"

Üçü de görüş alanıma girince tek geç kalanın ben olduğumu anlamıştım. Anlaşılan bizim kızlar Alaz'ı sorguya çekmeye başlamıştı.

"O zaman sen de bilmemen gerekenleri sorma!" Alaz, Selenay'a bağırınca araya girdim.

"Alaz!" Hızlı adımlarla yanına gittiğimde bakışlarım ifadesine öylesine kenetlenmişti ki, düşüncelerini çözebilmek için bakışlarını okuyordum sanki.

"Kızı o hale kim getirdi?"

Alaz omuz silkti. "Siz benden önce oradaydınız, nereden bileyim?"

Başımı ağır bir şekilde iki yana salladım. "Sen her şeyi biliyorsun."

Alaz tek kaşını kaldırdı. "Neyi biliyormuşum."

"Soruyla geçiştirip durma, demek istediğimi anladın."

Kaşlarını çatarak bir adım yaklaşınca gerilemek ve gerilememek arasına sıkışıp kalmıştım.

"Ben geçiştirmem Elis, söyleyeceklerimi açıkça beyan ederim. Sen üzeri kapalı konuşma."

"Tabii. Kızı Mesih mi o hale getirdi? Cevap ver şimdi."

Alaz gülümseyerek kafasını eğip tekrar bana baktı. "Bunu neden kendisine sormuyorsun?"

Sinirle gülümseyerek etrafa bakınıp ellerimi savurarak konuştum. "Hani, Mesih nerede? Göster bana."

Alaz büyük bir alayla ifademi izledikten sonra gözlerini kısarak devam etti. "Birazdan burada olur, eşyalarını almaya gelecekti."

Onun geleceğini duyunca gerilmiştim. "Aldırtmıyor da alıyor demek." Evet, takıldığım kısımlardan biri de buydu.

"O antika teleskopunu kimseye dokundurtmaz."

Söylediklerini algıladığım an öylece ayakta kalmıştım. Kimseye dokundurtmaz dediği teleskopunu günler önce bakmam için dokunmama izin vermişti. İçimde bu konuyla ilgili farklı kıpırtılar oluşacakken, fazla düşünmemeye karar vererek asıl konuya geri dönmeyi tercih ettim. O anda kapı çaldı. Tüm sorularımın cevapları, endişelerimin anahtarı belki de kapının dışındaydı.

Kimse hareket etmeyince ağır adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. Aklım 'yapmadım' demesi için yalvarırken kalbim tarafsızdı. Düşünüyor gibi olsam da günlerdir boş bakar olmuştum bu durumlara. Ne ne yapacağımı ne de düşüneceğimi biliyordum.

Kapının önüne geldiğimde sanki onun dışarıda olduğunu hissetmiştim. Elimi kulpa attıktan sonra iç gıdıklayan bir nefes alıp kapıyı açtım ve sonra Mesih'le karşı karşıya geldim. Yorgun mavilerinin ardından bana bakarken, sakallarının tekrar uzadığını gördüm. Gözleri bir süredir uyumadığının habercisiyken, kendini ne kadar dağıtırsa dağıtsın o soğuk havasını hâlâ büyük bir asaletle taşıyordu.

Selenay'ın ölüler için söylediklerini Mesih'e söyleyebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle soğuktu ki, dokunmadan üşüyordum.

Saniyeler ya da saliseler, tam olarak kavrayamadığım bir zaman aralığı akıp gitti. Dişlerini birbirine bastırırken, elmacık kemikleri belirginleşti ve bana sert bir bakış atıp kaya gibi vücuduyla omzuma çarparak içeriye girdi. Arkasından bakakalmıştım. Dün olanlardan sonra bile bu kadar umursamaz davranabiliyordu demek...

Kafamı anında iki yana salladım, asıl konumuz bu değildi. Ormanda ölen kızdı. Kavradığım kapı kulpunu sertçe itirerek çarpma sesini işittikten sonra, seri adımlarla peşinden ilerledim.

Benden daha hızlı davranarak koridora ulaştığında, ona yetişebilmek için kendimi zorluyordum. Kaldığı odaya girip açtığı kapıyı peşinden açtım ve tek elimle tutup içeriye girdikten sonra kapıyı arkamdan çarptım.

Mesih sanki hiç odaya girmemişim gibi davranıyordu. Dolabına doğru ilerleyip kapakları açtı ve içerisinden bir çanta çıkartarak benden tarafa doğru dönünce yolunu kestim. Beni ilk defa görüyormuş gibi kaşlarını çattığında çenemi dikleştirdim.

"Konuşmamız gereken bir konu var."

Mesih cümlem bitene kadar ifadesiz bir suratla saygı göstererek dinledi. Gözlerinin pür dikkat suratımda gezinmesi ürpermeme neden olsa da patlak vermemiştim.

"Benim yok."

Kaşlarım yukarıya doğru kıvrıldığında kollarımı göğsümün altında bağladım. "Senin ne zaman oldu ki?"

Gözlerini kısarak buz mavileriyle ruhumu doğramaya devam etti. "Ne istiyorsun?"

Hayretle onun gözlerine baktım. "Ne mi istiyorum? Tek konuşma tarzının bu olmadığını söyle bana." Elimi bel oyuntuma yerleştirdikten sonra, boşta kalan elimle suratımı sıvazlayıp sabır istercesine inledim. "Beni yoruyorsun, sadece sormam gerekenler var."

Mesih elindeki boş çantayı ifadesini değiştirmeden yatağın üzerine fırlattıktan sonra, iki elini spor yapan adamlar gibi bekleme duruşuna alarak belinin en uç kısımlarına yerleştirdi. Önde kalan parmaklarının içini görmesem de adonislerinin üzerinde durduğunu algılayabiliyordum. Başını öne doğru itip onayladı. "Sor, bekliyorum." Ardından kafasını geriye doğru yatırıp dudağının kenarını diliyle ıslattı.

Bu hareketi beklemediğim için başta afallamıştım. Aralanan dudaklarımı kapatıp ifademi toparladıktan sonra ilk sorumu yönelttim. "O sabah neredeydin?"

Mesih'in ifadesi değişmese bile gözlerinde şimşekler çaktığını Allah şahidim olsun ki görebilmiştim. Elmacık kemikleri kendini belli ettiğinde, dişlerini birbirine bastırdığını anlamıştım.

"Hangi sabah?" Bakışlarımı an olsun buzullarından ayırmadım.

"Kelime oyunlarına girme, hangi sabah olduğunu biliyorsun."

Belindeki ellerini serbest bırakıp kafasını öne doğru eğip kirpiklerinin arasından çıra gibi bir bakış attı. "Sen de biliyorsun."

Ruhumu delip geçecek olan buzulları büyük bir dikkatle beni inceliyorken, sanki beni hipnoz etmeye yeminli gibi gözüküyordu. Beni mi deniyordu? Oltaya gelmemek için konuyu tekrar Mesih'e yönelttim.

"Senden duymak istiyorum."

Elis gözlerini kıstı. "Ormandaydım, Elis."

Kalbime büyük bir kütle oturduğundan içim daralmıştı. "Sen miydin?" O cevap vermeyince devam ettim. "O kızı öldüren, sen miydin?"

Mesih sertçe yutkundu. "Cevabımın bir önemi var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarım titreyerek birbirine çarptı. "Soru sorabileceğimi söylemiştin."

"Evet," dedi Mesih ve yatağa yönelerek çantasını aldı. "Sorabileceğini söyledim, burnunu sokabileceğini değil."

Gözlerimi kısmış ona bakıyordum. Beni önemsemeden camın önüne koyduğu teleskopunun yanına gitti, elindeki boş kılıf da ona ait olmalıydı. Ayarlarıyla oynayıp teleskopu çubuklarından çıkartmaya çalıştığında hemen yanı başında bitmiştim. Elimi elinin üzerine yerleştirdiğimde kafasını kaldırarak göz teması kurdu.

"Kızı sen mi öldürdün?" Elimi elinden serçe ittikten sonra, önüne dönerek işine koyuldu. Davranışları artık sabrımı taşırdığı için doğrulduğu an ki refleksle elindeki teleskopu ittirdim. Benden bu hareketi beklemediği için hazırlıksız yakalandığından, elinde özenle tutmakta olduğu teleskop yere boylamıştı.

Sonucun bu şekilde olmasını beklemediğim için öylece yerdeki parçalara bakakaldım. Emin olduğum şey ise... Mesih'in de bakışlarının benimkilerden farksız olduğuydu. Kafamı kaldırdığım an göz göze gelmiştik. Sertçe yutkundum. Bakışlarında öylesine bir öfke, kin vardı ki ne yapacağımı, diyeceğimi şaşırmıştım.

Kaşlarını sertçe çattığında dudakları birbirine girecek kadar kapalıydı, burnundan nefes karışımı bir duman vermişti sanki. Öfkeyle kızaran bir boğadan farksızdı. Gittikçe belirginleşen boyun damarlarını fark edince açıklama yapma gereksimi duydum.

"İlk başta cevap vermeliydin."

Bir adım atarak üzerime geldi. "Beni hiçbir şeye zorlayamazsın."

Titreyen gözbebeklerimle ona bakıyordum. "Nasıl bunu yebilirsin? Dengesizliklerin artık beni yoruyor, anlamıyor sun?"

"Katlanmak zorunda değilsin!" Kükrediği an kalakalmıştım. Mesih beni çıldırtıyordu, aramızdaki çizgiyi aşıp özel mahremiyetime kadar yaklaşıp ardından hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu.

"Sen ne kadar iğrenç bir adamsın? Her şey sana göre çok basit değil mi?"

Mesih kafasını salladı. "Basit olanları basit görürüm."

Ellerim iki yanıma düştüğü an irice açılan gözlerle bakakalmıştım. Dudaklarım aralanmış, kalbim teklemiş, sadece bakıyordum. Aşağılayıcı bakışlarını görünce boğazımdaki yumruyu umursamadan göğsüne yumruğumu indirdim. "Bana bunu diyemezsin. O anları kolayca yaşayamayacağımı anlamış olman gerekir."

Mesih'in suratında iğrenç bir sırıtış oluştu. "Nereden bilebilirim? Daha önce, başkalarına da elletmediğini... Ya da daha fazlasını yaptırmadığını?"

Artık kalbim hissedemeyeceğim kadar çok ağrıyordu. Engel olamadan gözyaşlarım sel misali yanaklarımdan aşağıya akmaya başlamıştı. Ağlamak bana göre en büyük zayıflıkken engel olamamıştım. "Hayatımda tanıdığım en kötü insansın." Fısıldayarak konuşmuştum. Canım acıyordu. Hislerim beni o gece serbest bırakmışken, kendimi ilk kez kollarında hem güvende hem de özgür hissetmiştim. Farklıydı, farklı olduğu kadar da güzeldi. Bu yüzden kendime engel olamamıştım, güvenmiştim. İlk yakınlaşmamı yaşadığım adamdan duyduklarım tüm benliğimi zedeliyordu.

Mesih ciddi bir ifade takındıktan sonra iç çekerek umursamaz bir sesle konuştu. "İnlememek için dudaklarını kanattığın adam mı kötü olan? Yoksa içinde gizlediğin kız mı?"

Dudaklarım aralandığında bağırarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Dolaylı yoldan da olsa fahişe kelimesini bana yakıştırmıştı. Katlanamadığım noktadan, Mesih beni tam ortadan yaralamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne düşündüğün umurumda bile değil." Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değildim. Ben kendimi biliyordum, karşımdakinin de kim olduğunu görmüştüm.

"Kabul ediyorsun..."

Elim hiddetle havaya kalktığında, Mesih yanağına inmeden bileğimden yakalayıp sertçe sıkarak aşağıya indirmişti.

"Sen..." Nefesim daha fazlasını söylemeye yetmemişti boğazımın yukarısına doğru uzanan hıçkırığa engel olamadan gözyaşlarımı serbest bıraktım. Ağlamaktan nefret ediyorken ilk defa onun karşısında ağlıyordum. "Şerefsiz herifin tekisin." Hıçkırıklarım birbiri ardına inerken, sağ elimin dış kısmını dudaklarıma mıhlayıp dişlerimi birbirine bastırdığımda kendimi sıkmaktan suratımın kızardığını hissedebiliyordum. Başımı iki yana salladıktan sonra elimi dudaklarımdan çektiğim salise, gözlerimdeki damlalar birbiri ardına dökülmüştü. Boğuk bir hıçkırıkla devam ettim. "Laf olsun diye söylemiyorum, şerefsizsin sen."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırıklarımı dizginlemeye çalıştım. Güçlü olan karakterim az önceki aşağılanmayla tam anlamıyla yoğun bir duygu seline kapılmıştı.

Mesih suratını buruşturarak bir adım geri çekildi. "Ne düşündüğün umurumda bile değil."

Dudaklarım hayretle aralandığında boğuk bir sesle konuşarak bileğimi avucundan çekip bir adım geri gittim. "Sakın, bir daha karşıma çıkma." Gözlerini kısarak ifademi izleyince ayaklarımın dibinde olan teleskop parçalarına sert bir tekme [redacted]p iyice dağıttım ve seri adımlarla odadan çıktım.

Avuç içimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklarımı sessiz hale getirirken kaldığım odaya gittim. Eşyalarımın hepsini valizime tıktıktan sonra telefonumu çıkarıp Semum'u aradım. Kısa süre sonra açmıştı.

"Efendim?"

"Semum..." Ağladığım belli oluyordu.

"Elis? Ne oluyor, neden ağlıyorsun?!"

Burnumu çekerek elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları temizledim. "Sana ihtiyacım var."

"Güzelim, önce bir söyle iyi misin?" Sesinden buram buram endişe akıyordu. Beni ağlatan adam gram umursamazken, Semum sesimdeki değişiklikle bile endişelenebiliyordu.

"İ-iyiyim. Gel lütfen."

"Neredesin?"

Sertçe yutkundum. "Mesih'in evindeyiz..."

"Selenay söylemişti, biliyorum orayı."

"Sen neredesin, ne zaman gelebilirsin?"

"Ben... Döndüm Elis. Bekle beni güzelim, seni alacağım."

"Ta-tamam." İçimde oluşan özlemle Semum'a sarılmak istemiştim. Yan odadan gelen Alaz ve Mesih'in bağırışlarını işitsem de ne dediklerini seçemiyordum. Hiçbir şeyi algılayamıyordum. Kapım sertçe açıldığında içeriye Selenay'la birlikte Şeyda girmişti. Halimi gördüklerinde daha da endişeye kapılarak yanıma geldiler. Selenay bir şey söylemeden gözyaşlarımı temizlemeye başladı.

"Bir tanem..."

Kafamı salladım. "B-Ben gideceğim."

Saçlarımı geriye atarak gözlerini gözlerime dikti Selenay. "Tamam bebeğim, gidelim." Başımı onaylamaz anlamda salladım. "Semum beni almaya geliyor."

"Neden?"

Şeyda, Selenay'ın elini çekerek onu kendi yanına aldı. "Biraz kendi başına kalsın, sakinleşmeye ihtiyacı var."

Selenay sabırsızlıkla konuştu."A-ama nereye gidecekler ki?"

"Selenay," dedi Şeyda uyarırcasına. "Semum'u aradıysa ona ihtiyacı var demektir. Rahat bırakalım o iyi gözükmüyor."

Şeyda iç sesime tercüme olduğu için az da olsa rahatlamıştım. En azından açıklama yapmam gerekmeyecekti. İkisi de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

odadan çıktıktan sonra kendimi yatağa atarak işittiğim hakaretleri unutmaya çalıştım.

Bir an olsun unutmak ya da geçiştirmek istiyordum. Düşüncelerimin arasında kaybolmuşken zaman nasıl bir hızla akıp gitmişti, telefonum ne zamandır çalıyordu hiçbir fikrim yoktu. Açarak kulağıma götürdüğümde, sesim çatallaşmış ve kısık çıkmıştı. "Alo?"

"Güzelim geldim."

"Tamam, geliyorum." Telefonu kapattıktan sonra yatakta doğrulduğumda başıma bir ağrı girmişti. Tutulan boynumu umursamadan kalkıp valizimi alarak odadan çıktım. Evde sadece kızlar var gibi gözüküyordu. Salonda karşılıklı oturuyorlarken ayaklanmalarını elimi kaldırarak durdurdum.

"Kendimi toparlamaya gidiyorum. Merak etmeyin." İkisi de birbirine endişeli şekilde baktıktan sonra iç çekerek yerlerine sindiler. Kapıyı açıp valizimle ilerlediğim an gördüklerim kalp ritmimi bozmuştu.

Semum arabasının önünde duruyorken yanında Mesih ve Alaz da vardı. Kapıda belirmemle üçlünün bakışları üzerime sabitlenmişti. Mesih'e hiç bakmadan Alaz'a kilitledim bakışlarımı. Endişeli ve panik dolu gözüküyordu. Aralarındaki hararetli konuşma kesilmişti. Pür dikkat beni izleyen Semum'u görünce içim erimişti sanki. Onu çok özlemiştim. Yanlarına gittiğimde ilk konuşan Alaz olmuştu.

"Elis kalmayacak mısın?"

Mesih den tarafa bakmamaya devam ettim. "Yaptıkların için teşekkür ederim, daha fazla kalmayacağım."

Mesih'e bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Sen bilirsin."

Mesih'in hırıltılı nefes verişini işitsem de bakmamaya yeminliydim. Alaz hareketlenip eve doğru ilerlerken Semum uzanarak valizimi alınca, daha fazla dayanamadan kollarımı boynuna sararak suratımı göğsüne gömmüştüm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Semum'un sakinleştiren kokusunu derincesine solumak beni umduğumdan fazla huzura erdirmişti. Boşta kalan koluyla belimi sararak bana destek çıktığında kendimi yalnız hissetmemiştim. Kafamı göğsünden kaldırıp çenemin göğsüne değmesine izin vererek gözlerine baktım. Mesih gibi acımasız değildi Semum'un bakışları, gözbebeklerinin içerisinde barındırdığı şefkati görmeme izin veriyordu.

"İyi ki geldin..."

Dudaklarımın arasından çıkan fısıltıyı duyunca gülümsemişti. "Gidelim, güzelim." Boğuk bir inlemeyle konuşması içimi ısıtmıştı sanki. Şu an her şeyden daha çok sığınacak bir limana ihtiyacım vardı. Bedenimi saklayacağım, duygularımı kapatacağım bir limana... O liman Semum'dan başkası olamazdı. Selenay beni benden daha iyi tanıyordu, kendimi ondan saklayamazdım. Benim kendimi herkesten saklamaya ihtiyacım vardı. Bir erkek hiçbir zaman kızlar kadar derin düşünemezdi. Onlar duygularımıza bakarlardı ama asla göremezlerdi.

"Gidelim." O an sanki komutumu bekliyordu, Semum harekete geçerek kolumu kavradı ve beni arabasına yönlen-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dirdi. Esen rüzgâr Mesih'in genzimi yakan kokusunu solumamı sağlayınca sertçe yutkunarak son bir bakış atabilmiştim.

Baktıkça hassaslıkla titreşen kirpiklerim sızlıyordu. Mavi gözleri kısılmış, karartılı bir hal almıştı. Semum valizimi arabaya getirirken son saniyelerimi de ona bakarak geçirmeyi tercih etmiştim.

Kaşlarının baş kısımları ortalarının çatılması nedeniyle hafif yukarıya doğru kavis almıştı. Başını hafifçe onaylamaz anlamda sallayınca sertçe yutkunup Mesih'e sırtımı döndüm. Arabanın kapısını açıp Semum'un yan tarafına kurularak bakışlarımı parmaklarıma çevirdim. İşaret parmaklarımı birbirinin üzerine yerleştirerek evden uzaklaşmayı bekledim.

Araba uzaklaştıkça kalbimdeki sızılar biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. Kafamı koltuğa yaslayarak aralık dudaklarımdan derin soluklar almaya başladım. Yetmiyordu, arabadaki oksijen dahi yetmiyordu.

Sanki sessizliğe ihtiyacımın olduğunu biliyordu Semum. Sorular sormamasına, beni kendi halime bırakmasına minnettardım. Evden fazlasıyla uzaklaştık ve artık ana yoldaydık... İşlek bir yer olmadığı için boş caddede Semum'un yaptığı hızla ağlattığı tekerlekler konuşuyordu.

"Seni götürmemi istediğin bir yer var mı?"

Sessizliğimi koruyarak kafamı iki yana salladım. "Uzak..." diyebilmiştim sadece. Uzak olmalıydı. Nefes alabilmek için buna ihtiyacım vardı. Gözlerim huzurla kapanmaya başladığında yaşananların hepsini dondurmak, o an için bir şekilde saklamak istemiştim. Gözlerimi yumarak sadece uyumak ve unutmak istemiştim.

Gözlerimi yumduğum an önlerine inen bir sis perdesinin ardından az da olsa sakinleşebilmiştim. Benim benliğimi bulabilmek için sessizlik, kuytu köşe ya da karartı olmasına gerek yoktu, sessizliğe ihtiyacım vardı. Karanlığı sevmiyordum,

bu belirsizlik demekti, huzursuzluktu. Karanlıkta olayları takip edemezdim. Bana yöneltilen düşman bakışların altında ezilircesine kalırdım.

Fakat aydınlık öyle değildi. Gün ışığı kadar canlı olmasa da bir meşaleden çıkan aydınlığa ihtiyacım vardı. Ben o ışıkla beraber doğan sessizliğe âşık bir kızdım. Sessizlik her zaman en iyisi, en sadık olanıydı. Kulaklığımı severdim ama bu şarkılara olan bağlılığımdan kaynaklanmıyordu, kulaklıklarımı takmamla etraftaki insanların ses tellerinin titreşmesiyle meydana gelen konuşmaları kesiliyordu.

Ben aslında şarkı dinlemezdim, müziği son sese çıkardığımda sözler kulaklarımda uğuldardı fakat zihnim onları duyamayacak, ayırt edemeyecek kadar dolu gezerdi hep. Sadece kendi benliğimi dinlerdim. Düşüncelerimin arasında boğulurdum, iç sesimin yaşananları tekrar etmesini can kulağıyla dinlerdim. Rahatsız olduğum olayları içimden tekrar ve tekrar dinlerken o sesle birlikte boğulmayı dilerdim.

"Nöron!" Kulağımın dibinde yankılanan sesi ayırt ettiğimde kızmak ve kızmamak arasında kalmıştım. Uyuyan insan bağırılarak uyandırılamazdı, uyandırılsa bile karşı taraf sonuçlarına katlanmalıydı. Gözlerimi büyük bir zorlukla araladığımda Semum'un üzerime eğildiğini gördüm. Toparlanarak sırtımı dikleştirip koltuğa yasladığımda hâlâ ayılmaya çalışıyordum.

"Günaydın," dedi Semum sesindeki alayı saklamayıp yeniden doğrulurken.

"Geldik mi?"

Dudaklarını büzerek önüne dönüp yola bakındıktan sonra tekrar bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Yemek yemeliyiz."

Karnımda bir açlık hissedince iç çektim. "Kesinlikle yemeliyiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İstediğin bir şey var mı?" Semum'un ifadesi heves barındırıyordu. Benim istediğim bir şeyi yerine getirmek istediği belliydi.

Hevesini kırmamak için ek bir şey istemesem de tebessüm ederek dudaklarımı kıpırdattım. "Yol üzerindeki kafelerden birisinde ton balığı yiyebiliriz."

"Tamamdır."

Araba hızını iyice düşürerek boş bir alana park ettikten sonra kapıyı açarak dışarıya çıktık. Arabanın önünden dolanarak yanıma geldikten sonra, tebessüm ederek kolunu belime sarıp beni öne doğru yönlendirdi. İç çekerek etrafıma bakınıp kapıya yöneldim.

Kafeden içeriye girdiğimizde Semum'da olan canlılığı net bir şekilde hissedebiliyordum. Benimle olmak onu mutlu ediyordu. İçimden gelmese de gülen yüzünü soldurmamak için tebessüm ederek canlı durmaya gayret gösterdim. Boş bir masaya yerleştiğimizde Semum ton balıklı bir sandviç isterken ben de ton balıklı bir salata istemiştim. Siparişlerimiz geldiğinde çatalımı salataya batırırken, o da ekmeğinin arasına soslarını döküyordu.

"Biraz bahsetmek ister misin?"

Büyük bir lokmayı ağzıma atıp çiğnerken tabii ki ne demek istediğini anlamıştım. Yavaşça çiğnemeye devam ederken bakışlarım çare aramak istercesine etrafa takılmıştı.

"Konu Mesih mi?"

Ağzımdaki lokmayı yutarak kıkırdadım. "Başka ne olabilir ?"

O da gülümsedi. Bu keyiften değil, sinirdendi. "Niye soruyorsam?" Kendi kendine konuşur gibi bir havası vardı. Kafamı sallayarak salatamı yemeye devam ettim.

"Yine ne yaptı?"

Büyük bir lokmayı daha çiğnemeye koyulduktan sonra

sertçe yutkunarak bakışlarımı gözlerine diktim. "Bir şey yapmasına gerek yok. Mesih zaten başlı başına bir olay ve karşısındaki insanın ne hissedeceğini düşünmeden konuşan ahmağın ta kendisi!"

Uzunca kelimeleri sıralamama gözlerini kapatıp açarak karşılık vermişti. "Vay be..." diye mırıldandıktan sonra ekmeğini yemeye başladı.

"Başkalarını konuşmak istemiyorum Semum. Sadece birkaç gün sende kalmak istiyorum." Tek ihtiyacım olan da bu değil miydi zaten? Kesinlikle buydu!

"İstediğin kadar benimle kalabilirsin. İstersen tatile de çıkabiliriz?"

Bu senelik tatiller yeterliydi daha fazlasını kaldırabilecek kadar güçlü değildim. "Hayır günlük olarak kullandığın evine gidelim."

"Tamam güzelim."

Derin bir nefes alarak soğuk suyu başıma diktikten sonra sırtımı sandalyeye yasladım ve hayıflanırcasına isyan ettim. "Ve biraz da eğlenelim!"

Semum ne demek istediğimi anladığını belli edercesine sırıttı. Kesinlikle kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı fakat Alaz'ın mekânı olmayan bir yerde! Geldiğimden beri onun mekânlarından çıkmıyordum. Mesih piçini görmek istemediğim için artık farklı yerleri keşfetmek istiyordum.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra hesabı ödeyip arabaya geri dönmüştük. Semum evine doğru sürerken radyoları gezmekle meşguldüm. Hareketli şarkılar açmaya dikkat ederek kafamı dağıtmak için elimden gelen çabanın fazlasını gösterdim. Evin önüne geldiğimizde kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Uzun süredir görmediğim insanla olmak tahmin ettiğimden çok daha rahattı. Valizimi yukarıya taşıdığında banyonun önünde durmuştuk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Rahatça hazırlanabilirsin. Ben birkaç erzak almak için çıkıyorum, döndüğümde hazır ol." Semum göz kırparak merdivenlere yönelince sırıtmaya başlamıştım. Bugün eğlenceli olacaktı. Valizimi odaya sokarak banyoya girdim. Kısa bir duş aldıktan sonra saçlarımı kurutarak açık bıraktım ve baş kısmından başlayarak hoş bir örgü yaptım.

Gri, üzerinde asimetrik dikiş izleri olan tek dizi yırtık pantolonu giydikten sonra üstlüklerimi kurcalamaya başladım. Önü koyu fuşya, arkası ve kolları siyah deri olan bel kısmı bol kazağı da giydikten sonra gözlerime rengini daha da belirginleştirecek koyu bir makyaj yapmıştım. Dudağıma da hafif bordo rengi ruju sürdükten sonra eklem yüzüklerimi parmaklarıma geçirip parfümümü bilek ve kulak arkalarıma da özen göstererek üzerime sıkmıştım.

Ayaklarıma siyah postallarımı geçirdikten sonra çıkardığım eşyaları toparladığımda Semum aramaya başlamıştı. Telefonumu elime alarak aramayı yanıtladım. "Geldin mi?"

"Kapının önündeyim, hazırsan in."

"Tamam. Şimdi geliyorum." Telefonu kapattıktan sonra siyah deri ceketi üzerime geçirip siyah deri sırt çantamı da takarak evden çıkmıştım.

Kapının önünde Semum'u gördüğümde suratında hoş bir tebessüm oluşmuştu. "Bunu nasıl beceriyorsun?" Arabanın kapısını açıp oturduğumda o da şoför tarafına geçerek kapısını kapatmıştı.

Anlamadığım için kaşlarımı havalandırdım. "Neyi?"

Anahtarları takarak kafasını bana doğru çevirdi. "Açık giyinmediğin halde bu kadar kışkırtıcı olabilmeyi."

Bunun farkında olmadığım için kaşlarım hayretle havalanmıştı. Cidden öyle mi gözüküyordum. Sıkıntıyla bir nefes alarak konuyu kapatmaya çalıştım. "İnsanın fikri neyse zikri de öyle olurmuş, kafandan kurma."

Semum başını iki yana sallayıp sırıttıktan sonra arabasını çalıştırarak gazı kökledi.

Sesimin çatallaşmış çıkmaması için boğazımı temizleyerek konuştum. "Alaz'ın mekânlarından birine gitmeyelim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Şarkı listesinden hareketli bir parça açtıktan sonra dikkatini yola vermişti. Tek bacağımı diğerinin üzerine yatay bir şekilde atarak sırt çantama sarılıp camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Araba Alaz'ınki kadar ihtişamlı olmayan mekânlardan birisinin önünde durunca harekete geçerek aşağı inmiştik. Semum yanıma gelip kolunu belime doladığında adımlarına ayak uydurarak girişe doğru yönelmiştim. Yüksek sesteki müzik bile iç dünyamı dindirmeye yetmemişti. Fakat bugün yetecekti, bugün dışarıyı duyacaktım. Çantamı ve ceketimi çıkartıp masanın üzerine koyduğumda, Semum kolunu tekrar belime sarıp kulağıma eğildi. "Bugün biraz farklılık yapmaya ne dersin?!"

Yüksek dozdaki müzik nedeniyle bağırmak zorunda kalmıştı. Kafamı ona doğru çevirmeden bağırdım, çevirseydim suratlarımız fazla yakın olacaktı. "Hangi konuda?!"

Semum gülümseyerek daha fazla yaklaştı. "İçecek konusunda!"

Kıkırdadım. Evet, bugün biraz değişiklik yapmalıydım. "Sana katılıyorum!"

Belimden çekerek beni kalabalığın arasından sıyırmaya başladı. Beraber barmenin yanına gittiğimizde Semum ikimiz için de içki istedi. Dirseğimi masaya dayayarak bardakları uzatmasını bekledim.

"Burası hangi arkadaşının?" Kıkırdamıştım. Nereye gitsek mekânın sahibi tanıdıkları oluyordu.

Semum anlayarak gülümsedi. "Arkadaşımın."

Bir haykırış sesi çıkartarak konuştum. "Nasıl da tahmin edemedim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buyurun!" Barmen içkileri masaya koyunca ince parmaklarımla kavramıştım. Eklem yüzüklerimin cam bardağa değerken çıkardıkları metal sesi gürültüden duyamadan bile hissetmiştim. Bardağı burnuma götürüp kokladığım an suratımı buruşturduğumda bu Semum'u gülümsetmişti.

"İçebilecek misin?" Dilini alt dudağının kenarında gezdirdikten sonra bardağını kafasına dikip iki yudumda bitirdi ve dudaklarını yalayarak zafer gülüşünü takındı.

Küstah bir gülüş oluşturarak sırtımı dikleştirip kokusunu almamaya özen göstererek bardağı kafama diktim. Büyük bir yudum aldığımda ağzımda biriken sıvıyı geri püskürtmemek için dudaklarımı sımsıkı kapattım ve burnumun ucunda duran bardaktan iğrenç kokuyu tekrar alarak dişlerimi birbirine bastırdım. Semum bana alaycı bakışlarını yöneltince gözlerimi kapatarak sıvının mideme inene kadar geçtiği tüm yolları yakmasına izin verdim.

Boşta kalan elimle dudaklarımı kapatıp gözlerimi yumduğumda suratımı buruşturmuştum.

"Bu ne?"

"Votka."

"İğrenç. Nasıl içiyorsunuz bunu, kafayı mı yediniz siz?" Semum erkeksi bir şekilde kıkırdarken gözlerimdeki ifade ateşlenmişti. "İçene kadar değdiği her yeri yaktı, bir an alev alacağım sandım." Kendini tutamadan bir kahkaha koyverince kolumdan kavrayarak beni piste doğru yönlendirmişti.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Beni birden önüne çekince elimde tuttuğum bardağı devirmemek için zor tutmuştum.

"Dans et güzelim, ateşini alır."

Gözlerimi devirerek omzuna yumruğumu indirdim.

"Ben ciddiyim."

Garip bir şekilde bakışlarımı tavana çıkartarak midemi tuttum. "Sanırım midem delindi, delinme oranı yüzde kaç?"

Suratında acı bir tebessüm oluştuğunda bunun sebebini o konuştuğunda anlamıştım.

"Beni sevme oranın kadar az."

Bakışlarımız birbirine takılı kaldığında bardağı dudaklarıma değdirerek uzun bir yudum aldım. "Seni sevdiğimi biliyorsun." Normal bir sevgi yetmez miydi? Kafasını iki yana sallayarak müziğin ritmine uymaya başladı. Ben de onunla birlikte dans etmeye başladığımda bardağın içinde kalan son yudumları da yutmuştum.

İlerleyen saatlerde deli gibi dans etmeye devam ettiğimizde her ne kadar midemi yaksa da içmeye devam etmiştim. Kahkaha atarak Semum'un sırtımda kıpırdanan göğsüne daha fazla yaslanıp dansımı sürdürdüm.

"Midem kesinlikle delindi!"

Semum, "Saçmalama!" deyip kolumdan çevirerek ritme uymaya devam ettiğinde tekrar bir kıkırtı kopartarak kollarımı boynuna sardım. Alkolün etkisiyle mantığımı terk etmiş, aklıma o an ne geliyorsa ya da gözüme ne hitap ediyorsa onu yapmak istiyordum.

"Daha hızlı dans edelim Semum yanımızdakiler bizi geçecek!" Suratımı suratına yaklaştırarak masumca konuşup yanımızdaki deli gibi dans eden çifti göstermiştim.

Semum şefkatle gülümsedikten sonra kolunu belime sardı. "Olur, ederiz." Beni döndürdükten sonra hızımızı arttırdığında ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Evet geçiyoruz onları!" Kıkırdamaya başladığımda o da kıkırdamıştı.

Müzik değiştiğinde kahkaha atarak yan taraftakilere döndüm, danslarını bitirerek birbirlerinin tatlarına bakmakla meşgullerdi ta ki ben işaret parmağımı onlara doğru kaldırıp cırlayana kadar. "Ne oldu? Geçtik sizi. Biz yendik!"

Alkolden zerre etkilenmeyen çift beni umursamadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öpüşmelerine devam edince Semum elimi indirerek beline sardı gülüyordu. "Milleti rahatsız ediyorsun."

Gözlerimi kocaman açtım. "Gerçekten mi?!"

Semum surat ifademi kalkık kaşlarıyla inceledikten sonra uzun bir kahkaha atarak belime sardığı kollarını sıkılaştırıp bana sarıldığında suratımda hâlâ aynı ifade vardı. Alnıma derin bir öpücük kondurup suratımı göğsüne bastırdı. "Güzelim benim."

Kıkırdayarak kafamı kaldırıp tek gözümü kısarak gözlerine baktım. "Güzelim değil mi?"

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında bakışlarındaki hayranlık dolu parıltıyı karışık kafamla bile çözebilmiştim.

"Herkesten çok." Kıkırdayarak kollarımı boynuna dolayıp dans etmeye devam ettim.

"Güzelim ki ben!" Kıkırdamaya devam ediyordum. "Semum!" Kafamı tekrar kaldırdığımda bakışlarında aynı şefkati yakalamak içimi ısıtmıştı.

"Güzelim?"

"Şey... Bana içki alsana."

Kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. "Bugünkü içki kotanı doldurdun."

Dudaklarımı öne doğru sarkıtarak büzdüm. "Ya... Lütfen."

"Anlaşılan eve gitme saatimiz gelmiş." Mızmızlanmaya başladığımda kolumdan kavrayarak beni masamıza sürükledi. Semum çantamı ve ceketimi alıyorken ben hâlâ dans etmeye alışıyordum. Kolumdan kavrayarak beni çıkışa yürüttüğünde çok farklı bir âlemdeydim.

"Semum bak! Belimi titretebiliyorum." Kıkırdayarak belimi titretmeye çalıştığımda gülmüştü.

"Yürü hadi!" Beni dışarıya çıkardığında ayaklarımı yere çivileyip dans etmeye çalışıyordum.

"Ya... Hadi ama kırma beni!"

Semum derin bir iç çektikten sonra eğilerek diz kapaklarımın arkasına kolunu sarıp beni omzuna attı. Çığlık atarak omuzlarına tutundum.

"Semum! Ters döndüm!"

Hayıflandı. "İnanmam!"

Gözlerim dehşetle irileşmişti. "Ay valla bak! Karşımdaki adamın önce bacaklarını görüyorum."

"Normalde neyini görmen gerekirdi?"

Dirseğimi sırtına dayadıktan sonra parmağımı alt dudağıma kondurarak düşünmeye başladım. "Hımm, kafasını görmem gerekmez miydi?"

"Evet, doğru cevap. Peki şimdi bacaklarından sonra neresini görüyorsun?" Beni laflarıyla oyalarken bir yandan da arabaya doğru yürüyordu.

Kıkırdadım. "Pipisini!"

"Aa, adamın pipisi mi açık?" Semum'un yalancı bir alayla konuşması keyfime keyif katmıştı.

Kahkaha attım. "Anlasana be! Sadece o kısım."

"Hımm." Arabanın kapısını açıp beni içeriye tıkarak kendi tarafına geçip arabayı çalıştırmıştı.

"Ya... Ama sen beni oyaladın!"

Semum arabayı harekete geçirdikten sonra bana bir bakış attı. "Olur mu öyle şey güzelim. Hem sen onu boş ver, kaç tane içki içtin?"

İşaret parmağımı çeneme dokundurarak düşünmeye başladım. "Hımm hatırlamıyorum ki!"

"Say bakayım parmaklarınla."

Kafamı sallayarak parmaklarımı kaldırıp hatırlamaya çalışarak saymaya başladım. Sayarken içimin geçmeye başladığının farkında bile değildim. Dudaklarımın arasından derin bir esneme sesi çıktığında sırtım koltuğa yaslanmış, göz kapaklarım kapanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başıma giren keskin bir ağrıyla gözlerimi araladığımda ağzımdaki iğrenç tadı hissederek suratımı buruşturdum. Güneş ışığına alışamayan irislerim ağrıyınca gözlerimi yumup tekrar açmıştım.

Kafamı kaldırıp etrafa bakınacakken ense köküme giren ağrıyla geri yaslanıp parmaklarımı boynuma yerleştirmiştim. Kollarımın da sızlamasıyla gözlerimi yumup dün gece neler olduğunu düşünmeye başladım. Semum'un evinde olduğumu biliyordum fakat neden kendimi berbat hissediyordum? Midemde bir ağrı yükselince zor da olsa yatakta doğrularak halsiz bir şekilde ayağa kalktım ve odanın çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Yorgundum, fazlasıyla.

Yürürken üzerime baktığımda hâlâ dünkü kıyafetlerimle olduğumu fark ettim. Banyoya girip suratımı yıkayıp makyajımı temizledikten sonra paytak adımlarla koridorun sonuna geldiğimde aşağıdan ıslık sesleri yükseliyordu. Merdiven korkuluğuna tutunup dikkatlice aşağıya inerek sesin geldiği yere, mutfağa yöneldim. Eşofman altı ve tişört giymiş olan Semum, ıslık çalarak kahvaltı hazırlıyordu. Arkasını dönünce beni gördüğü an gülümsedi.

"Günaydın ayyaş."

Gözlerimi kısarak ne dediğini algılamaya çalıştığımda alnıma konan öpücükle irkildim. Alnımdan öptükten sonra yeniden tezgâha yönelmişti. Sandalyeye oturarak konuşmaya çalıştım. "Dün gece ne oldu?"

Semum bana dönerek irice açılan gözlerini üzerime dikti. "Ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Hayretle gözlerim açıldığında dudaklarım aralanmıştı. "Ha-hayır, ne oldu ki?"

Dudaklarının kenarları aşağıya doğru büzüldüğünde elinde tuttuğu maşayı kendini savunmak istercesine önünde tuttu. "Dün gece beni kirlettin Elis."

Sertçe yutkundum. "Na-nasıl yani?"

Çenesini yukarıya kaldırarak bakışlarını camın dışındaki ağaçlara dikti. "Biz beraber olduk, ırzıma geçtin."

Onun dalga geçtiğini kavradığımda iç çekerek ayağa fırladım ve kendini tutmaktan vazgeçmiş kahkahalar atıyordu. Semum'un omzuna vurarak cırladım. "Allah'ın cezası!"

Semum vuruşlarımdan kaçmadan konuştu. "Ne ama seni durdurmasaydım geçmeyecek miydin?" Kaşlarım dehşetle havalandı. "Öp beni Semum, ye beni Semum!" Tekrar dalga geçince taklidine kıkırdayarak omzuna geçirdim.

"İçkiyi ben kaçırmışım ama sende kafa yapmış hayırdır?"

Gülümsedi. "Eğlenceliydi." Suratındaki tebessüm donarak hayransı bir ifadeye bıraktı yerini.

"Eğlenceli olan neydi?"

"Kuralları ve mantığını bir kenara bırakmış olman. Fazla eğlenceliydin."

Gülümseyerek bakışlarımı mutfakta gezdirdim.

Semum iç çekerek çenesinin ucuyla mutfak kapısını işaret etti. "Sen bir duş al, ben de kahvaltıyı hazırlamaya devam edeyim."

Kafamı salladım. "Söz yarın bendensin." Yarın da kahvaltıyı ben hazırlardım. Mutfağın çıkışına doğru koşturup durduktan sonra arkamı dönerek üzerine baktım.

"Bu arada... Yakışmış."

Semum kaşlarını kaldırarak neyin yakışıp yakışmadığını düşündü. Kıkırdayarak gözlerimle elindeki maşayı işaret ettim. "Maşa."

O gözlerini kısarak öne doğru bir adım atınca, kahkahalarımı serbest bırakıp mutfaktan koşarak çıkıp merdivenleri tırmanmıştım. Semum'la beraber kalmak sandığımdan daha eğlenceli olacaktı.

Banyoya girip bir duş aldığımda kendimi çok daha iyi his-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

setmiştim. Saçlarımdaki suları sıktıktan sonra odama girip kıyafetlerimi çıkardığımda pijamalarımın hep kısa ve ince olduğunu görmüştüm. Uygun bulmadığım için onları kafamdan eleyerek aklıma gelen fikirle odadan çıkıp Semum'un odasına daldım.

Bir eşofman altı aldıktan sonra, kendi odama girip iç çamaşırlarımı ve gri eşofmanı bacaklarımdan geçirdim. Genel olarak dar olduğu için üzerimde emanet gibi durmamıştı. Bacaklarım uzun olduğu için eşofmanı taşıyabilmiştim. Göbek deliğimin hemen altında ipini bağlayıp beyaz içimi hafif gösteren belimi açıkta bırakan boş tişörtü üzerime geçirdiğimde fazlasıyla rahattım. Saçlarımı kuruttuktan sonra yandan örüp omzumdan aşağıya sarkıttım. Odadan çıkıp merdivenleri ikişerli inerek mutfağa yöneldiğimde Semum da beni bekliyordu. Üzerimi gülümseyen bir suratla süzdükten sonra olumlu mırıltılar çıkartarak sandalyesine oturdu.

"Benden çok sana yakışmış."

Kıkırdadım. "Teşekkürler."

"Hımm... Masa şahane gözüküyor." Çatalımı peynire batırdıktan sonra dudaklarıma götürerek çiğnemeye başladım.

"Eee, bugün ne yapıyoruz?" Tabağını doldururken bir yandan da ifademi izliyordu.

Ağzımdakini hızla çiğnedikten sonra sırtımı dikleştirdim. "Şey... Bugünü evde geçirebiliriz."

Dudaklarını büzdü. "Ev hanımları gibi sabah kuşağı mı seyredeceğiz?"

Kıkırdayarak kafamı salladım. "Tam da dediğini yapacağız."

Semum gülümsedi. "Eğlenceli aslında."

Kıkırdayarak yemeğimi yemeğe devam ettim. Kahvaltıyı kaşar dilimlerini birbirimize atarak bitirsek de eğlenceliydi. Gülüşerek mutfağı toparladıktan sonra geniş koltuklara attık bedenlerimizi.

Semum koltuğun kenarında otururak kolunu koltuğun köşesine yaslamışken, ben kucağına yastığı koyarak koltukta uzanmıştım. Benden taraf olan kolu omzumun üzerinden koltuğa yaslanıyordu. Elindeki kumandayla kanalları gezerken seslendim. "Dursana bunda." Onu görmesem de gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Müge Anlı'yı mı izleyeceğiz?"

Hızla kafamı salladım. "Evet, bayılırım!" Uzun bir süre katillerden bahsettikleri için suratımın yarısını Semum'un karnına gömmüştüm.

"Çok korkunç ya! Hangi vicdansız şerefsiz yapar bunları?" Semum'dan ses çıkmayınca kafamı kaldırarak alttan profilini izledim. Donuk bir şekilde televizyona bakıyordu. "Heey! Sana diyorum."

"Eğlenceli aslında," diye mırıldandıktan sonra silkelenerek bana bakınca dudaklarımdan bir nida saldım.

"Ohoo, sen hiç izlemiyorsun bile."

Semum tebessüm etmeye çalıştı. "Dalmışım güzelim, kanalı değiştireyim mi?"

"Olur, sıkıldım zaten bundan." Gülümseyerek kanalları gezmeye devam ediyorken 'Bu Stil Benim'i görünce tekrar cırladım. "Dur, dur!"

Sözümü dinleyerek sabit kaldığı kanalda yine bir kavga vardı.

"Tartışma programı mı?" dedi Semum ve masumca kıkırdadım.

"Hayır, stil programı?"

Kaşlarını hayretle kaldırarak kafasını bana doğru eğdi. "O zaman neden yaralı yaban domuzları gibi yakınıp duruyorlar?"

Kahkaha attım. "Onlar hep öyle. Bak şimdi, şu siyah saçlı olan var ya?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sutyeni gözüken mi?"

Kıkırdadım. "Sutyen değil, büstiyer. Evet, o şimdi ağlayacak bak."

Birkaç saniye sonra kız ağlayınca Semum suratını buruşturmuştu. "Değiştireyim mi? Böyle insanlara katlanamam ben. Programın amacı moda değil. Çok farklı."

Zorlamamak için kafamı sallamakla yetinmiştim. Bir film bulup sabit kaldığında birlikte gülerek izlemiştik. İsmi 'Kadın Erkek Meseleleri'ydi

Başroldeki kızla erkeğin ruhları yer değiştirince kız erkeğin evinde, onun vücudunun içinde uyanıyordu. Erkek de aynı şekilde. Sabalı ereksiyonu vücudunu sarınca kız ne yapacağını şaşırmıştı. Utancımdan morarırken Semum'un kucağından kalkmıştım. Kız orasına kaşıkla vurunca her ne kadar utansam da gülmeden edememiştim. Komik gözüküyorlardı.

Kahkahalar atarak filmi izledikten sonra yanaklarımız sızlamıştı. Derin bir nefes alarak kafamı koltuğa yasladım. "Çok güzeldi gerçekten."

"Evet, iyiydi."

Kafamı kaldırıp gözlerimi açtıktan sonra enerjiyle cıvıldadım. "Hadi dışarıya çıkalım." Semum ellerini suratından çektikten sonra koltukta gerindi. Tüm günü ekran karşısında geçirmiştik.

"Nereye?"

Dudaklarımı büzerek düşündükten sonra bakışlarımı tekrar suratına sabitledim. "Bilmem, bu sefer de başka bir mekâna gidelim!"

"Tamamdır."

Kaşlarım mutlulukla yukarıya kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

Semum kafasını salladı.

"Tamam hazırlanalım o zaman."

Koltuktan kalkıp Semum'u da kaldırdıktan sonra merdivene yöneldim. İşe yarıyordu... Boş durmadan eğlenmeye çalışarak yaralarımı sarmayı erteliyordum. İyi geliyordu.

Odama girdiğimde dudaklarımın arasından bir melodi çıkıyordu. Yanımda az kıyafetim kalmıştı. Kalanlarla bir şeyler oluşturmaya çalışmıştım. Kömür rengi bir pantolonu giyip üzerine kalın, siyah bir askılı geçirdikten sonra boynuma taşlı bir kolye takmıştım. Saçlarımdaki örgüyü açmadan koyu bir göz makyajı yapıp dudaklarıma koyu bir ruj sürüp ceketimi giyindim. Ayaklarıma tekrar postallarımı geçirdikten sonra, çantam sırtındaki yerini almıştı.

Odadan çıktığımda Semum'la karşılaşmıştım. Spor bir şıklığı sürdürüyordu, iyi görünüyordu. Yanına giderek koluna girdim.

"İyi gözüküyorsun."

Keyifle mırıldandı. "Sen de."

Merdivenleri inip evden çıktığımızda düşüncelerim zihnimi ele geçirmesin diye sürekli konuşmaya karar vermiştim. Araba yolculuğu boyunca Semum'un kafasını şişirip durmuştum. Dünkünden biraz daha küçük bir mekânın önünde durduğumuzda, bu sefer çantamı ve ceketimi arabada bırakmıştım. Onları düşünmek istemiyordum. Beraber arabadan inip mekândan içeriye girdiğimizde, adımlarımı müziğin ritmine uydurmaya çalışarak atmaya başlamıştım.

"Sen geç, ben içkileri alıp geliyorum."

"Tamam!"

İşaret ettiği masaya kalabalığa dikkat ederek ilerleyip kuruldum. Derin bir nefes aldığımda aldığım koku huzur değildi. Buruk bir ifadeyle etrafıma bakındım, istediğim aslında bu değildi. Mutluluk değildi. Fakat unutmaktı ya da ertelemekti veya başka bir haltti. İyi geliyordu. Acımı dindirmeme yardım ediyordu.

Semum önüme bardağı koyunca tereddüt etmeden du-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daklarıma götürüp küçük bir yudum aldım. Benim aksime yarısı bitecek kadar içip ifademi denetledi.

"Bir şey mi oldu?"

Onun da moralini bozmamak için gülümsedim. "Müziği beğenmedim sadece."

"Değiştireyim istersen?"

O hareketlenince kolundan kavrayarak durmasını sağladım. "Son sözleri, biter şimdi."

Gülümsememe karşılık verince rahatlamıştım. Birlikte içkilerimizi yudumlamaya devam ettiğimizde bakışlarım etrafta dolanıyordu. Gözlerim can yakıcı bir güzellikle buluştuğu an sertçe yutkunmuştum. Dudaklarım şaşkınlığını saklayamadan aralanınca, kızın güçlü duruşundan fazlasıyla etkilenmiştim.

Çaprazımızdaki masada, saçları kadar açık renkli kızıl bir sıvı içiyordu. Açık kahverengi gözleri donuk bir şekilde üzerimde gezinirken, kızıl saçlarını tepeden toplamıştı. Kız çok güzeldi, fazla güzeldi. Altına giydiği siyah dar pantolonu siyah botlarıyla giydiği için daha da çekici bir görünüme sahipti. Üzerinde tıpkı benimki gibi bir askılı vardı...

Bakışlarımız birbirini tanımayan iki insana göre fazla birbirine takılı kalınca dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. Bu... Gerçek bir tebessüm değildi. Dudaklarının kenarları alaylı bir ifadeyle yukarıya doğru kıvrıldığında bakışları donuktu. İçki dolu bardağımı avucumun içerisinde sıkmaya devam ettiğimde, o da elindeki bardağı 'şerefe' anlamında kaldırarak kanımı donduran tebessümünü suratında tutmaya devam etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kahverengi gözlerini üzerime dikerek kaldırdığı kadehini dudaklarına götürüp derin bir yudum aldı. Bakışlarını üzerimden çekmeden hareket etmesine bir anlam veremesem de kızın doğal tavırları karşısında tepkisiz kaldım.

"Elis..." Kafamı çevirerek Semum'a baktığımda dikkatle beni izliyordu.

"Bir sorun mu var?" Kafamı iki yana sallayarak bir yudum aldım. Semum anlamışçasına kızıl kızın bulunduğu masaya baktı. Kısık gözleriyle kızı inceledikçe kaşları çatılmıştı. Dişlerini birbirine bastırarak gözlerini sımsıkı yumduğunda, elindeki bardağı sıkmaktan kıracak hale gelmişti neredeyse.

Masada eğilerek onun elini tuttuğumda gözlerini açtı. İlk başta nerede olduğunu sorgular gibi bir hali vardı, ardından silkelenerek gözlerime bakmaya devam etti.

"İyi misin?"

Semum derin bir nefes alıp bakışlarını tekrar o masaya yönelttiğinde kaşları çatılmıştı. Sebebini merak ederek kafamı çevirip masaya baktığımda, aynı ifade benim suratımda da oluşmuştu. Masa boştu. Tek kaşımı kaldırarak Semum'a döndüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O kimdi?"

Dudaklarını ıslatarak kafasını salladı. "Bilmiyorum?"

Şüpheci bakışlarımı üzerinde gezindirirken acı çeker bir hali vardı. Sağ elini ensesine atarak ovuşturdu.

"Az önceki halin?"

İnleyerek karşılık verdi. "Başıma ağrı girdi."

Söylediklerivle ifadesi uyuşuyordu, canının yandığı belliydi. Yanına giderek koluna dokundum. "Doktora gitmek istermisin?"

Semum kafasını kaldırarak bana baktığında bakışları koyulaşmıştı sanki, gülümsemeye çalışarak kolunu belime sardı. "Gerek yok."

Kolumu omzuna atarak sarılmasına karşılık verdiğimde suratı boyun girintime gömülmüştü sanki. Semum derin bir nefes aldıktan sonra mırıldandı. "Seni çok özlemişim."

Diğer elimi koluna koyarak mırıldandım. "Ben de..."

Etrafımızdaki insanlar birer makine gibi dans ederken biz sarılıyorduk. Müzik kulakları tırmalayarak bağımsızlığını ilan ediyorken, sanki tek ses ikimizden çıkan huzur dolu soluk sesleriydi.

"Sizi burada görebilmek ne güzel!" Lidya'nın sesini duyduğumda göz göze gelmiştik. Suratında gerçek bir sevinç vardı. Bizi gördüğüne sevindiği belliydi. Kollarımı aşağıya indirdiğimde Semum da geri çekilmişti.

"N'aber Lidya?"

Benim bardağımı kafasına diktikten sonra dirseğini masaya yaslayarak mırıldandı. "İyidir," çenesinin ucuyla ikimizi işaret etti. "Sizden?"

"İyi..."

"Siz durun ben içki alayım." Semum cevap beklemeden yanımızdan ayrılınca, Lidya gülümseyerek bana iyice yaklaştı.

"Semum'la aranızda bir şey mi var?" Baygın bakışlarımı Lidya'ya gönderdim.

"Olmadığını biliyorsun."

Lidya gözlerini abartılı bir şekilde büyüttü. "Buradan bakıldığında pek öyle durmuyor ama?"

Saçlarımı elimle ittirerek soluklandım. "Yapma ama... Her sarılan arkadaşlar sevgili midir?" Lidya dudaklarını büzdü. "Arkadaş ayağı göt ayağı, bunu unutma."

Kıkırdadım. "Bu yüzden mi sen direkt sonuca geçiyorsun?"

O da kıkırdadı. "Aynen öyle."

Sırıtarak başımı olumsuzca salladım. "Sen iflah olmaz delinin tekisin." Gülen gözlerle suratımı izlemeye devam etti. "Neden Alaz'ın barlarından birisinde değil de buradasın?" İç geçirerek dans eden çiftlere baktıktan sonra tekrar bana döndü.

"Bu sıralar orada görmek istemediğim birileri var."

Kaşlarım kendiliğinden havaya doğru kıvrılmıştı. Selenay'la Alaz'ı birlikte görmekten rahatsız oluyordu belki de. "Kimmiş o ya da onlar?" Tek kaşımı kaldırdım.

Lidya gülümsedi. "Boş versene. Boktan birileri işte." Masayı arkasına alıp dirseklerini masaya dayadı ve belini öne doğru bükerek ortamı izlemeye devam etti. Eğer bahsettiği kişi ya da kişiler kuzenim ve Alaz'a bu kadar rahat olmasına izin vermeyecektim.

"Alaz ve Selenay'dan mı bahsediyorsun?"

Lidya kafasını bana çevirdiğinde bakışlarındaki ifadeden afalladığını anlayabiliyordum. "Ne alakası var?"

Boğazımı temizledim. "Sen ve Alaz..."

"Şüpheye düşeceğin bir durum yaşamıyoruz. Bizim Alaz'la aramızda duygusal bir bağ yok, tüm kararlarına saygı duyarım."

Dudaklarımı büzdüm. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lidya kaşlarını alayla yukarıya kıvırdı. "Yapma, istersen rahatsız olayım ve onları ayırayım?" Dalgacı gözüksem de suratımda sert bir ifade oluşmuştu. "Karşında ilk beni bulursun."

Kafasını salladı. "Alaz'ı seviyor musun?"

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek belimi masaya yasladım. "Ekstra bir sevgim yok fakat... Selenay'ı seviyorum. O bir şeyi istiyorsa yapmam gereken şey onu desteklemek olur."

"Şanslı sürtüğün teki."

Homurdanmasına şaşırarak karşılık verdim. "Kim?"

Lidya omuz silkti. "Selenay. Hem Şeyda'ya hem de sana sahip."

Ses tonundan ve ifadesinden kin akmıyordu. Masum bir kıskançlık akıyordu. O an Lidya'yı izlerken küçük bir kız çocuğu görmüştüm sanki. Küçük bir kız kadar masum ve paylaşımsız.

"Senin de arkadaşınız."

Önüne bakarak konuşmasını sürdürdü. "Onunla olduğunuz gibi değil."

İç çektim. "Zamanla öyle olmayacağı ne malum?"

Lidya'nın suratında buruk bir tebessüm oluşmuştu. Konuşmayı dağıtmak için başka bir konuya dalış yaptım. "Sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Göz ucuyla bana bakındıktan sonra mırıldandı. "Hangi konuda?"

Boğazımı temizledim. "Erkekler konusunda. Hem duygusal bir şeyler beslemiyorsun, hem de bedenini rahatça paylaşabiliyorsun."

Lidya derin bir nefes aldığında göğüs kafesi açık ara farkla yerinden kıpırdamıştı. "Seks basit bir şeydir Elis. Cahil insanlar gibi konuşuyorsun."

Sözleri beni hayrete düşürüyorken gözlerim irice açılmıştı. "Cahillik mi? Basit diyerek nitelendirdiğin şeyin bedenin olduğunun farkında mısın?"

Tek kolunu masadan çekerek bana doğru döndü. "Evet, ne var bunda?"

"Bu senin kendine verdiğin değerdir Lidya. Bar köşelerinde ya da araba arkalarında tanımadığın veya tanıdığın farklı kişilerle, sırf belirli bir süre zevk alacağım diye kendinden çaldığın, kendini ikinci el yaptığın değerdir."

Lidya gözlerinde pırıltılar oluşarak beni dinlemişti. Histerik bir şekilde güldükten sonra tekrar önüne döndü. "Ben böyle olmasam değer göreceğim sanki?"

Fazla meraklı görünmemek için sakin bir ses tonuyla yaklaştım. Ben ne kadar rahat davranırsam o da o kadar rahat bir şekilde anlatırdı. "Nasıl olmasan?"

Masadan ayrılarak bana döndü. "Üzerime bir bak. Böyle giyinmesem kim benimle ilgilenecek?"

Düşündüğü şey beni tam anlamıyla şaşkına uğratmıştı. Her şey bu kadar kolay mıydı? "Sen kendini beğenmiyor musun?"

Lidya dudaklarını büktü. "Yani... Öyle de denebilir. Mesela gözlerime sürekli koyu makyaj yapmam gerekiyor, çünkü gözlerim çok iri ve baygın bakıyor keskinleştirerek ufaltmam gerekiyor."

Düşünce yapısı öylece bakmama neden olmuştu. İnsanoğlu sağlığı yerindeyken kafasına neleri takıyordu böyle? Kısılmış bakışlarla onu izleyip kafamı aheste bir şekilde iki yana salladım. "Biliyor musun Lidya? Kolum kopsa diğeri sağlam diyerek şükrederdim. Gözü bulmuşsun da şeklini beğenmiyorsun."

Gözleri şaşkınlıkla açıldığında söyleyeceklerimi beklemediği belliydi.

"Dünyada herkesin uyacağı mükemmellik kavramı yok-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tur. İri göğüsler, dolgun dudaklar ya da kısık bakışları olan uzun boylu kadınlar en mükemmeli değil. Kimi insanlar kısa boyu mükemmel bulur, kimisi ise farklı boyutta gözleri... Bu yüzden herkesin kendine göre mükemmeli vardır, insanlar açısından değil kendi açından düşünmelisin."

Lidya dudaklarını yalayarak şaşkın bakışlarını önüne yöneltti.

"Bir listede mükemmel olmak için olan kriterler yazılıp insanlara dağıtılmıyor, herkes öyle olmak zorunda değil. İnsanlar kendilerine göre zaten mükemmeller."

"Sen çok farklı yönden bakıyorsun."

Kafamı salladım. "Aslında olması gereken bu. Sadece kendini nasıl iyi hissettiğini umursamadan budalaların göz zevkini doyurmaya çalışan ahmaklar fark etmiyor." Ahmak derken Lidya'yı da kastetmiştim.

İç çekerek masadan doğruldu. "Her neyse. Ben buyum ve benim için önemli olan insanların bakış açısı." Gözlerini yüz hatlarımda iyice gezindirdikten sonra gözlerini kıstı. "Rahat olacağım gibi davransaydım rahatsız olurdun."

Suratımı buruşturdum. "Her ne kadar kendini seve seve kullandırtsan da bu senin kararın. Kişiliğinden önce arkadaşımsın, bunu unutma."

Suratına şeker kız gülümsemesini kondurdu. "Seks güzeldir Elis. Sen de bunu unutma."

Gözlerimi devirdim. O sırada Semum bardakları masaya koyarak yanımda durdu. "Neymiş o güzel olan?"

Masaya koyduğu bardaklardan birisini alıp kızarmaya yüz tutan suratımı kapatmak için kafama diktim. Lidya'nın dudaklarında tehlikeli bir sırıtış oluştuktan sonra bize doğru gelerek Semum'un önünde durdu. Semum içkisinden uzun bir yudum alarak bardağı elinde tutmaya devam etti. Lidya bardağı elinden alıp kendi kafasına diktikten sonra, masanın üzerine koyup tek elini Semum'un omzuna yaslayarak kasıklarını kasıklarına değdirip dudağına sert bir öpücük kondurdu.

"Seninle defalarca kez yaptığımız şey bebeğim. Çok güzel, değil mi?"

Sertçe yutkunduğumda boğazım düğümlenmişti sanki. Lidya'nın çoğu kişiyle yattığını bilsem de Semum'la da aralarında bir şeylerin geçtiğini doğrulaması midemi kötü etkilemişti. Gözümün önüne gelen sahneleri elimle uzaklaştırmak istemiştim. Suratımı sıvazlayarak ikisine döndüğümde, Semum suçlu bakışlarla bana baktı ve Lidya'yı itti.

Boğazımı temizleyerek kollarımı serbest bıraktım. "Ben bir lavaboya gideyim."

Bu iyi bir zamandı. Hem onların hem de kafamın toparlanması için biraz zaman... Cevap beklemeden kalabalığın arasına karışarak etrafa bakındım. Uzun boylu erkekler yüzünden önümü göremesem de ilerlemeye devam ediyordum. Buraya ilk kez geldiğim için lavabonun yerini bilen birisinden öğrenmeliydim. Kenara çıktıktan sonra etrafa bakındığımda, aklı başında gözüken tek birisine rastlamıştım.

"Pardon, lavabo ne tarafta?"

Bana yan bir bakış attıktan sonra arka tarafı işaret etti. "Dümdüz ilerle."

Kafamı salladım. "Sağ ol."

Geri dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Küçük koridordan girip bayan logosunun olduğu kapıyı açıp içeriye girdim. İlk iki aynanın önü kızlarla kaplıydı. Toplanmış bir şeyler konuşuyorlardı. Geniş lavaboda bakışlarımı gezdirdiğimde boş olan dört sıranın yanında o kızı görmüştüm.

Yaptığı atkuyruğu bile saçlarını kısaltamamıştı. Yaklaşarak yanındaki aynanın karşısında durduğumda suratını aynadan görebiliyordum. Saçlarının kızılından biraz daha koyu ruju dudaklarına yedirirken dilim tutulmuştu sanki. Normal ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da sıradan bir güzelliğe sahip değildi. Beyaz, pürüzsüz tenine en çok yakışan renkti belki de kırmızı... Kahverengi gözlerine hiçbir şey denemezdi. Uzun fakat seyrek kirpiklerine bir şey sürme ihtiyacı duymamıştı.

Sadece ruj sürmüştü ki bu suratına daha hoş bir ışıltı katmıştı. Sertçe yutkunarak suyu açtım. Ruju dudaklarına iyice yedirdikten sonra, ufak çantasının içine atıp bana doğru dönmüştü. Biraz daha aynı ortamda bulunsak Lidya'ya söylediğim her şeyi yalanlayarak mükemmelliğin tanımının bu kız olduğuna inanacaktım.

"Alıcı gözüyle mi bakıyorsun?" Söyledikleriyle utanarak önüme döndüm. Kıkırdadı. Bu kızın sesi bile mükemmeldi. Bir hareketlilik sezince kafamı yan çevirerek kızıla baktım. Elini bana doğru uzatarak gülümsedi. Bu... Masum bir tebessümdü.

"Nida." İsmi de kendi gibi güzeldi. Nida... Suratına biraz daha dikkatli baktığımda yanaklarının üzerinde kırmızı çillerinin olduğunu görmüştüm. Bu kıza ayrı bir güzellik katmıştı. Fazla yoğun göze batan çillerden değildi. Özenle seçilerek yanaklarına dağıtılmış gibiydi. Bu kız özenle yaratılmıştı. Eşi benzeri olamayacak kadar çok güzeldi.

Boğazımı temizleyerek elini tuttum. "Elis..."

Dudaklarının kenarları yukarıya kıvrıldıktan sonra elini çekip kollarını göğsünün altında bağladı.

"Gizemli ve çekici bir isim."

Göğüs kafesim şişecek şekilde derin bir soluk aldım. "Seninki de fazla iddialı."

Çenesini omzuna yaslayarak sıcak bir şekilde gülümsedi. "İddiayı severim."

Kaşlarım kendiliğinden havalandığında ne diyeceğimi bilememiştim. Doğruydu bence de iddiayı sevmeliydi. Bu kız tam anlamıyla iddianın ta kendisiydi. O an gözümün önünde sahneler belirdiğinde surat ifadem donuklaşmıştı. Dudak kenarlarım alta doğru büzüldüğünde, bakışlarım boş bir hal alarak uçurumdan atladığım günü hatırladım.

Mesih'in benimle birlikte suya atlaması... Kurtarması, odasına gizlice sokması, yaklaşması... Kapı çalınca dolabına sokması ve Alaz'ın içeriye girerek söyledikleri.

Nida geldi.

Kaşlarımı çatarak sertçe yutkundum. Nida... Alaz'ın bahsettiği Nida olabilir miydi? Eğer oysa Mesih onu tanıyordu ve ismini duyduğu an kasılmıştı. İçimde oluşan öfke tohumlarına engel olamamıştım. Aralarındaki her neyse bir şey olduğu kesindi. Mesih'in kasılmasına neden olacak kadar önemli bir kız olmalıydı. Güzeldi de... Çok büyük gözükmese bile üzerinden yudum yudum kadınsılık akıyordu. Kıvrımları, çekiciliği her haliyle kadınsıydı.

Evet, büyük ihtimalle Mesih'in yedeklerinden birisiydi. Nida yedek olamayacak kadar güzeldi Mesih kesinlikle aptal olmalıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

Boğazımı temizleyerek sırtımı dikleştirdiğimde bakışlarımda ki boşluğu geri göndermeye çalışıyordum. "Çoğu şeyi."

Suratını ciddiyet kaplamıştı. "Mesela?"

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün altında bağladım. "Mesela daha önce karşıma çıktığını." Evet, Tatil için alışverişe çıktığımızda lavaboda gördüğüm kızıl saçlı kız Nida olmalıydı. Bu saç tonunun aynı olduğuna yemin bile edebilirdim.

"Tesadüfen mi karşılaşıyoruz yoksa sen genelde lavabolarda mı takılırsın?" İkinci kez lavaboda karşılaşmamızı dalgaya vurarak sorgulamıştım.

Nida gülümsedi. "Evet... Lavaboları severim, özellikle lavabo tezgâhları favorimdir."

Kısa bir süre boş bakışlarım suratında gezindikten sonra demek istediğini anlayınca gözlerimi devirdim. Buradaki kızların hepsi mi sürtüktü?

Nida gülümsemeye devam ederek kafasını iki yana salladı. "Değilim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne değilsin?"

Bu sefer suratını ciddiyet kaplamıştı. "Sürtük falan değilim."

Ahh.. Uppss. Elimi saçlarıma daldırarak karıştırıp bakışlarımı etrafımda gezdirdim. "Ben öyle bir şey demedim."

Nida gözlerini bayarak bakışlarını etrafında gezdirdi. "Her neyse Elis. Şimdi gitmeliyim, eminim ileri ki günlerde tekrardan karşılaşacağız."

Sıkıntılı bir soluk aldım. "Bu sıralar fazlasıyla insanla karşılaştım fakat yine de görüşmek üzere."

Nida kafasıyla selamını verip çantasını alarak kapıya doğru yürümeye başladığında boyunun benden bir ya da iki santim kısa olduğunu anlamıştım. O lavabodan çıktıktan sonra aynaya dönüp ellerimi yıkadım ve yanaklarımı serinletip ellerimi kurulayarak ben de çıktım.

Kısa koridorda ilerleyip kalabalığa bakındığımda, ilk başta nereden gireceğimi şaşırmıştım. Tam ilerleyip bir yola girecekken kalabalıktan zoraki şekilde çıkarılan Lidya'yı gördüm. Onu zorba hareketlerle çıkaran kişiyi gördüğümde, emin olmak istercesine gözlerimi yumup tekrardan açtım.

Azad...

Lidya'nın kolundan tutmuş, tıpkı bir barbar gibi onu sürükleyerek götürüyordu. Lidya'nın suratını saniyelik de olsa görebildiğimde ağladığını fark ettim. Adımlarım kendiliğinden harekete geçtiğinde peşlerinden ilerlemeye çalışıyordum.

Önümdeki kalabalığı iterek yürürken, benden farklı olarak Azad'ın kuvvetli bedeni hızla kalabalığı yarıyordu. Onun yaptığı gibi kalabalığı ittirerek ilerledim. Olayı bilmesem de

Lidya'yı zorladığı kesindi. Lidya, Şeyda'nın zor anında yardım etmişti. Bana da birçok kez yararı dokunmuştu ben de yardım etmeliydim.

Kulağımı uğuldatan müzik sesi beni artık rahatsız etmeye başlamıştı. Söylenen sözleri anlayamayacak kadar doluydu kafam, dişlerimi sıkarak kalabalığı her geçen saniye daha fazla yararak ilerlemeye devam ettim. Sonunda birbirine kenetlenen bedenlerden kurtulduğumda çıkışa gelmiştim.

Nefes nefese etrafıma bakındığımda Lidya ya da Azad'a dair bir şey görememiştim. Büyük ihtimalle Lidya'yı zorla bardan sürüklemişti. Hızlanarak bardan çıktım. Soğuk hava bacaklarımdan itibaren tüm bedenime yayılınca titredim. Dişlerimi birbirine bastırıp soğuktan donan parmaklarımı sıkarak yumruk yaptım.

Tişörtümün altından sızan sert rüzgâr, göbek deliğimin üzerinden geçerek sutyenimin altına kadar bel kısmımı üşüttüğünde, kollarımı göğsümün altında bağlamıştım. Etrafa bakınmaya devam ederek korumaların yanından ayrıldığımda, barın köşe duvarı ilgimi çekmişti. Oradan iniltiye benzer bir ağlama sesi yükselince bedenim kaskatı kesilmişti.

Azad... Lidya'ya neler yapıyordu? O ses aklıma Şeyda'yı ve yaşadıklarını getirmişti. Gözümün önünde saniyesinde oluşan sahneleri silip atmak istiyordum. Korkarak oraya doğru yürümeye başladığımda, adım seslerimin yükselmemesine dikkat ettim. Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrılırken surat ifadem bir çamaşır ipi kadar gergindi.

İşittiğim sesler tekrarlanmaya başladığında, göreceklerimden korkmaya başlamıştım. Aklıma gelenler yüzünden gözlerim dolmuştu, birkaç damla yaşı engel olamadan akıttığımda korkuyordum. Sertçe yutkunduktan sonra soğuktan kızaran elimi duvara yaslayıp diğerini ise salık bıraktım.

Ufak bir adım daha attıktan sonra, gözlerimi yumup duvara yaslandığımda ne oluyorsa karşımdaydı fakat gözlerimi

açmaya korkuyordum. Duvarın girinti kısmını sıktığımda tozu elime sinmişti, umursamadan sıkmaya devam ettiğimde Lidya'nın isyanını işittim.

"Beni buna zorlayamazsın."

Azad'dan hırıltılı bir soluk gelince ürpermiştim. Alnımı girintili duvara yasladığımda Azad konuştu. "Benim sayemde bu konumdasın, ne dersem yapmak zorundasın."

Konum? Alt dudağımı dişleyerek alnımı canımın acıyacağını bile bile duvara yaslamaya devam ettim. Lidya'nın sözünün neredeyse her yerde geçmesinden mi bahsediyordu?

"Bi-biliyorum ama istemiyorum," dedi Lidya daha önce hiç duymadığım ürkek sesiyle. Ondan ölümüne korktuğu belli oluyordu.

Azad, "Lidya!" diyerek kükrediğinde, korkuyla gözlerimi açtım. Lidya duvarın kenarına sinmiş Azad ise tepesinde bir ölüm meleği gibi dikiliyordu. Kasılmış çenesi, kirli sakalları sokağı aydınlatan lambadan bile belli oluyordu. Üzerine eğilerek kollarından tutup Lidya'yı ayağa kaldırdı.

"Ha-hayır bunu yapmayacağım!" Lidya hıçkırarak ağlamaya başladığında, Azad umursamadan onu duvara çarptı. Ona da mı tecavüz edecekti?! Adımlarım kendiliğinden hızlandığında, yanlarına doğru adeta koşmaya başlamıştım. Şeyda'nın o anki hissettiklerini kalbimde taşıyordum. Azad'ın kolunu ittiğimde hiçbir işe yaramamıştı, sadece kalın boynunu kıpırdatarak bana bakmıştı.

O an yere düşeceğim sandım. Bakışları öyle kin ve nefret doluydu ki gözleriyle beni öldürmek istiyordu sanki. Dişlerimi birbirine bastırarak dostluğumun gücüne adadım kendimi.

"Bırak onu!" diyerek bağırdığımda, Lidya ağlamaya başlamıştı. Azad'ın kolunu çekiştirerek bağırmaya devam ettim. "Sana bırakmanı söyledim!" Çabalarım hiçbir işe yaramıyordu, Azad o kadar güçlüydü ki milim kıpırdamıyordu.

"E-Elis g-it!" Lidya hıçkırıklarının arasından konuşmaya çalıştığında ona sarılmak istemiştim. İlk defa bu kadar çaresiz ve korku dolu gözüküyordu. Azad olmasaydı ilk işim Lidya'ya sarılarak her şeyin geçeceğini söylemek olurdu. Kolumdan çekilmemle duvara yapışmam bir olunca sırtımdan gelen bir çıtırdama sesini işitmiştim. Gözlerimi sımsıkı yumup sıktığı kolumu tutarak kafamı duvara yasladığımda, Lidya'nın hıçkırıkları artmıştı.

"Onu rahat bırak, Elis'i karıştırma!" Son kelimesini çığlık atarak söylemişti. Gözlerimi araladığım an Lidya'nın suratına inen sert tokadı gördüm. Anında kanım donmuştu. Bu darbe karşısında ayakta kalamadan yere kapaklanmıştı.

"Lidya!" Bağırarak ona doğru eğilecekken Azad kolumdan tutarak beni önüne savurdu. Saçlarım suratımı kapatınca dirseğimle düzelterek Azad'ın suratına büyük bir öfkeyle baktım.

"Sen Allah'ın cezası barbarın tekisin! Yetmedi mi ha yaptıkların, yetmedi mi?!"

Azad suratını buruşturarak beni dinledikten sonra sert sesiyle konuştu. "Kes sesini kadın!" Dişlerimi birbirinden ayırdığımda, surat ifadem büyük bir öfkeyle dağılmıştı. Bu adamdan nefret ediyordum!

"Kesmeyeceğim. Gücünün arkasına saklanarak bizi aşağılayamazsın hayvan herif!"

Azad dişlerini sert bir şekilde sıktığında yüz hatları keskinleşmişti. "Bana bak, sesini kes ve kaybol. Yoksa yapacaklarımdan pişman olmam."

Sertçe yutkunduktan sonra çırpınarak kollarının arasından çıkmaya çalıştım. "Ne yaparsın, bana da mı tecavüz edersin?"

Azad kaşlarını çattı. "Ne saçmalıyorsun?"

Çenemi dikleştirdikten sonra bakışlarımla yerde yatan Lidya'yı gösterdim. "Ona tecavüz etmeyecek misin? Tıpkı Şeyda'ya da ettiğin gibi!"

Şeyda'nın ismini duyduğu an gözlerini sertçe yumarak derin bir nefes aldı Azad. Gözlerini açtığında hâlâ aynı karanlık bakışları taşıyordu. "Hak etti," dediği an yumruğum göğsüne inmişti.

"Orospu çocuğu!" Yumruğumu ardı ardına onun bedenine indirmeye çalıştığımda, Azad beni sertçe yere doğru savurdu. Kalçamın üzerine düşerek inledim.

"Sana sesini kesmeni söyledim, ona da söylemiştim!" Gürlemesiyle yerde titredim. Göğüs kafesim büyük bir ağrıyla inip kalkarken, soğuğu bile unutan bedenim korkudan alev alacaktı sanki.

"Ve Elis... Lidya'ya dediğin şeyi yapacağımı mı sanıyorsun?"

Bakışlarım Lidya'yı bulduğunda onunda benim gibi yerde oturduğunu görmüştüm. Endişeyle Azad'a baktı, sanki bir şeyleri söylemesinden korkuyor gibiydi.

Lidya, "Ha-hayır!" diyerek dizine yapıştığında afallamıştım. Burada neler oluyordu böyle? Azad Lidya'ya küçümseyen bir bakış attıktan sonra bana baktı.

"Niye söylememi istemiyorsun? Bilmesinden mi korkuyorsun? Herkes biliyor!"

Lidya ağlayarak kafasını iki yana salladığında hâlâ kolları Azad'ın bacağına sarılıydı.

"Bu yüzden bilenler bana önyargıyla yaklaşıyor! Söyleme."

Aklımda birçok şey oluşmaya başladığında, neyi sakladıklarını deli gibi merak etmiştim.

"Tamam o zaman, söylemedikçe o zarar görecek!" dedi Azad ve üzerime doğru abanınca duyduğum kelimeler karşısında kasılarak kaldım.

"Yapma abi!"

Korkuyla gözlerimi sımsıkı yummuşken Lidya'nın sözleri aklımı karıştırmıştı. Abi mi? Gözlerimi aralayarak Azad'a baktım. Bana tepeden bakarak sertçe konuştu.

"Kardeşime tecavüz etme gibi ensest olaylarım yoktur."

Gözlerim kocaman açılmıştı. Lidya ve Azad kardeşlerdi! Bu yüzden Lidya her girdiği ortamda dikkat çekiyordu. Dudaklarımı ıslatarak onlara bakmaya devam ettim.

"Şimdi Elis'i rahat bırak," dedi Lidya.

Azad alayla gülümsedikten sonra bacağındaki kardeşini savurarak bana doğru gelmeye başladı. "Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Kanımı donduracak kadar kötü bir ifade vardı suratında. Tam anlamıyla bir seri katili andırıyorken savunmasızdım. Kuruyan boğazımı her geçen salise yutkunsam bile ıslatamıyordum.

Azad, "İşime karışmanın bedelini ödeyeceksin," dedikten sonra kuvvetli elini havaya kaldırdığı an korkumu umursamadan gözlerimi açık tuttum. Ona bu zevki yaşatmayacaktım. Kolu üzerime doğru inmeden arkadan gelen bir yumrukla Azad yere serildi. Kafamı kaldırdığımda arkası dönük olsa bile tanıyabildiğim kişiye baktım.

Mesih Dinçer...

Azad'ı yere serdikten sonra göğüs kafesi belki de ilk defa bu kadar çok kudretle inip kalkıyordu. Altında siyah bir pantolon vardı, siyah postallarını üzerine çekmişken siyah montuyla beyaz tenini gözler önüne sermişti. Kirli sakalları daha fazla uzamış, ona hem olgun hem de keskin bir hava katmıştı. Öfkeli şekilde solumaya devam ediyorken, Azad bana kötü bir şekilde bakarak dudağının kenarındaki kanı temizledi. Mesih'in sesini işittiğimde sözlerinin bana olmadığını bilsem de ses tonundaki tehlike yüzünden dişlerimi birbirine bastırdım. Anlamını algıladığım an ise... İrice açılan gözlerle görebildiğim sert çehresine baktım.

"Siktiğimin kolunu kime kaldırdığına dikkat et."

ALTINCI BÖLÜM

Son duyduğum cümle kulaklarımda yankılanmaya başlamıştı. En son dedikleri, yaşadıklarımız her biri gözümün önündeydi. Kavrayamadığım tek nokta ise o yaşananlara ve Mesih'in karakterini bilmeme rağmen beni sahiplenip Azad'a karşı korumasıydı.

Hırıltılı şekilde nefes almaya devam ederken, göğüs kafesi hiddetli bir şekilde inip geri kalkıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ezmeye başladığımda, şaşkınlıktan yerden bile kalkamıyordum. Ah, bir de ağrıdan! Azad kanını suratından elinin tersiyle temizledikten sonra, ölümcül bakışlarını üzerimden ayırmadan iri bedenini yerden kaldırıp Mesih'in karşısına dikildiğinde, nefesim kesilmişti. Yoksa kavga mı edeceklerdi?

Azad çenesini yere doğru eğip tükürdükten sonra dudaklarını kıvırarak bana tiksinircesine baktı ve beni kastederek konuştu. "Bu kızı mı savunacaksın?"

Mesih çehresini yana çevirip buz mavilerini bana yöneltiğinde kesik bir soluk almıştım. Bir katilin acımasızlığını barındıran bakışları birer ok misali bedenime saplanıyordu.

Kafasını aheste bir şekilde Azad'a çevirdi ve sivri uçlu beyaz dişlerinin arasından tısladı. "Defol, Azad."

Azad sert suratına yakıştıramadığım bir gülücük takındığında, Mesih'e doğru bir adım atmıştı. Lidya'yla birbirimize korkarak bakıp iki erkeği izlemeye devam ettik.

"Seni buraya bunun için çağırmadım." Demek Mesih'i Azad çağırmıştı. "O," dedi Azad ve beni işaret etti. "Defolmalı, Mesih."

Mesih gözlerini sımsıkı yumup burnundan derin bir soluk aldıktan sonra gözlerini açmadan Azad'ın gitmesini bekledi.

Azad onun istediğini yapmadan bana tiksinti dolu bir bakış daha atarak mırıldandı. "Bu kaltak da ne buluyorsunuz an-" Cümlesini yarıda kesen tek şey Mesih'in sol yumruğundan başka bir şey değildi. Hiddetle sıktığı parmaklarını Azad'ın dudağının kenarına indirdikten sonra midesine dizini geçirerek ayakta iki büklüm olmasını sağladı.

"Siktir git Azad!" Mesih kontrolünü kaybetmiş gibi delicesine Azad'a saldırıyordu. Azad karşılık veremeden savunmaya geçince benimle daha fazla uğraşacağını anlamıştım. Geri çekilmeyecekti. Ellerimi yere bastırarak dizlerimin üzerinde doğrularak ayağa kalktığımda ne yapacağımı bilememiştim.

Azad bir yumruk sallayınca, Mesih yana kayarak onun kolunu tuttu ve bir çıtırtı sesi gelecek şekilde büktükten sonra Azad'ı ters çevirerek suratını duvara yasladı.

"Uyarımı ikilettin," dedi yine tıslayarak, dirseğini Azad'ın sırtına dayadıktan sonra kafasını duvara vurarak devam etti.

"Ve ben ikilemeyi sevmem, bilirsin." Azad'ın saçlarından kavrayıp kafasını tekrar vuracakken çığlık atarak yanına koştum.

"Mesih!" Parmaklarımı koluna koyduğumda keskin mavileriyle karşılaşmıştım. Göz ucuyla bana bakıp umursamadan Azad'ın kafasını duvara geçirdi. İrice açılan gözlerle ona ba-

kıyordum. Azad'ın suratının dağılmasını umursamadığı ifadesindeki tepkisizlikten belliydi. Bakışlarım tıpkı birer fener gibi yanıyorken panikten elim ayağım titriyordu. Azad boğumuzdan istifade ederek duvardan çıktı ve Mesih'e bir kroşe geçirip arkasından dönerek onu duvara ittiğinde, gözlerim ikisinin hızına alışamamıştı.

Azad tekrardan yumruğunu kaldırdığında Mesih elini havada kavradı. Gözlerini kısarak yumruğunu avuç içerisinde sıkarak indirmeye başladığında, Azad'ın gözbebekleri irileşmişti. Mesih gücünü kullanarak yumruğunu avucunda kaybetmek istercesine sıkıp yere doğru indirmeye başladı. Boşta kalan dirseğini burnuna geçirince Azad geriye doğru sendeleyerek kanlar akan burnunu tuttu. Öfkeli gözlerini ikimizin üzerinde de gezdirdikten sonra kükredi.

"Ne oldu? Altına mı aldın bu orospuyu!"

Mesih çığırından çıktı, onun üzerine atıldığında havada attığı demir yumruğuyla Azad'ın iri bedenini yere sererek üzerine çıkmıştı.

"Aklıma aldım, orospu çocuğu!"

Mesih'in söyledikleriyle yere düşmemek için elimi duvara yaslayarak tutundum. Güce ihtiyacım vardı. Her ne kadar ileri gitmemesi için onu durdurmak istesem de Azad'a söyledikleriyle beni yerime çiviliyordu. Azad iri bedeninden yararlanarak Mesih'le birlikte yerden kalktığında gözlerim iriice açılmaktan ağrımıştı. Azad'ın kuvvetine hayret etmiştim. Mesih'i yere atacakken Mesih kollarını ensesinin arkasına yerleştirip kendini yukarı yükselterek Azad'ın yere kafasını vurmasını sağladı.

Mesih arkasına geçip sert bir tekmeyle onu hareketsiz bıraktı ve eğilerek saçlarından tutup kafasını arkaya doğru çektiğinde Azad'dan bir inleme sesi çıkmıştı.

"Dediklerin ve yaptıkların tekrarlanırsa seni inim inim inletirim."

Mesih kanımı donduracak kadar sert konuştuktan sonra kafasını yere vurup doğrulduğunda kaşı kanıyordu. Elinin tersini dudağının kenarındaki yaranın üzerinden geçirdiğinde bakışlarımız birleşmişti. Bir şey söylemeden baktım son olanlardan sonra suratını dahi görmek istemiyordum. Lidya'nın önünden geçerek karşımda durduğunda buzun en açık tonundaki mavi gözlerinden güçlükle bakışlarımı ayırdım ve yanından geçtim. Ben uzaklaşamadan Mesih kolumdan tutarak bedenimi göğsüne çarptı.

O an... Soğuk havada ısınmıştım. Öyle bir şeydi ki bedeninden bedenime sıcaklık yayılıyordu, ısınıyordum. Dudaklarımı aralayarak derin bir soluk aldım, aynını o da yaptı. Bilerek burnumdan almamıştım, kokusunu duymak istemiyordum. Kolumu çekmeye çalıştım ama Mesih bırakmadı. Kasılmış çenesine bakarak konuştum.

"Bırak." Sesimi ben dahi zor duymuştum. Mesih yutkundu, boynundaki âdemelması büyük bir ahenkle yukarı çıkıp aşağıya indiğinde tekrar dişlerimin arasından derin bir soluk aldım.

"Tavrını sonra koyarsın ortaya, şimdi düş önüme." Cevabımı beklemeden, çırpınmalarıma aldırmadan beni ittirerek yürümeye başladığında çenesi kafamla temas ediyordu.

Mesih sokağın başına kadar yürüdükten sonra arabasının kapısını açarak beni içeriye oturttu. Ardından kendi tarafına geçip vakit kaybetmeden arabasını çalıştırdığında konuşmamaya yeminli gibiydim. Konuşmayacaktım da. Söylediklerinden sonra, asla.

O tekerlekleri ağlatacak şekilde araba kullanırken kollarını göğsümün altında bağlayarak camdan dışarıyı izledim. Cebimdeki telefonum titreyince, tepki vermeden cebimden çıkarıp ekranına baktım. Semum'un ismini görmemle içimden ağır bir küfür savurmam bir olmuştu.

Ben onu unutmuştum. Gerçi unutmasam bile o an yapacak başka bir seçeneğim yoktu. Mesih beni zorla da olsa götürecekti, o zorlamayı severdi. Aramayı cevaplayarak kulağıma götürdüğümde sesi tahmin ettiğim gibi telaşlıydı.

"Neredesin sen?!"

"Özür dilerim."

Sesi kesildi. Yanında olmasam bile suratındaki çöküşü kalbimin en derin yerlerinde hissetmiştim.

"Dileme."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Özür dilerim."

"Dileme!" Bu sefer Mesih kükremişti. Arabayı ani bir frenle yolun kenarına çektiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Sanki kalbim soluk boruma çıkmış, oradan atmaya devam ediyordu. Koltuğa sinmiş, korku dolu bir ifadeyle ona bakıyorken o tek elini direksiyona bırakarak en açık maviye bürünen gözlerini öfkeyle bana dikti. Mesih elimden telefonumu alıp aramayı kapattıktan sonra arka koltuğa fırlatıp üzerime doğru eğilince, sırtımı cama yapıştırarak tedbirli gözlerle ona baktım.

Sanki bu şekilde engel koymuştum aramıza. Mesih'in bakışları engel tanımaz, umursamaz ve dizginlenemezdi. Avuç içiyle çenemi kavrayıp kendine yaklaştırdığında, gözlerimiz tekrar buluştu ve bir elektrik trafosu patlamış gibi hissetmiştim.

Mesih kaşlarını havaya kaldırıp yavaşça konuştu. "Sen kimseden özür dileyemezsin."

Tek kaşım kendiliğinden havalandığında alt dudağımın kenarı dudaklarımın arasındaki yerini çoktan almıştı.

"Kimseye boyun eğemezsin." Mesih suratını biraz daha yaklaştırdığında buz mavisi gözleri çıra gibi yanmaya başlamıştı. Başparmağını alt dudağımda gezdirerek ısırdığım tarafı geri çektiğinde sadece dudaklarıma bakıyordu. Mesih dudaklarını aralayarak dişlerinin arasından derin bir nefes çektiğinde bakışlarının odak noktasını değiştirmemişti.

"Sadece bana eğebilir, benim önümde eğilebilirsin..."

İfadesiz bir surat takınarak sözlerinin bitmesini bekledim. Yakınlığı ve sözleri beni her ne kadar zangır zangır titretmeye çalışsa da kendimi kasarak sabit kaldım. Suratımı ona yaklaştırdığımda dudaklarımız neredeyse birbirine değecek yakınlıktaydı. Birlikte soluk alıp veriyorken sakince mırıldandım. "Dünyadaki herkese boyun eğmem gerekse bile, sana eğmem, Dinçer."

Mesih gözlerini kısarak suratımdaki her hattı ayrı ayrı inceledikten sonra, başparmağını dudağımın kenarında bırakıp diğer dört parmağını ensemden saç diplerimin arasına soktu ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. Gözlerimi kapatarak derin nefesler aldığımda, vücudum kasılmıştı. İkimizin göğüs kafesi de büyük bir hızla inip kalkıyorken ve birbirine değiyorken fısıldadı.

"Bunu sevdim Aktaş."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi geri çekmeye çalıştığımda ise izin vermedi Mesih. Uzun ve biçimli parmaklarıyla belimi kavrayarak kendisine doğru çekti. Ben direnmeye çalışarak kendimi geriye ittim ama işe yaramadı. Ensemdeki baskısı sertleştiğinde burnunu burnuma sürtmüştü. İki elimi gerilen göğsüne koyarak kafamı çekmeye çalıştığımda yeterli alanım kalmamıştı.

Göğüs kafesim körük gibi inip kalkmaya devam ediyordu. Uzaklaşmalı, durmalıydım. İtmelerim bir fayda sağlamadığı için gözlerimi kapatarak boğuk bir sesle fısıldadım.

"Beni zorla mı öpeceksin?"

Mesih hırıltılı bir soluk aldığında cevabı gecikmemişti. "Seni zorla öpeceğim." Ensemden sertçe kavrayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdığında dişlerimi sıktım ve dudak-

larımı aralamadım. Bir süre hareket ettirmeden dudaklarıma sertçe basınç uygulamaya devam etti. Mesih belimi sıkarak beni kucağına doğru çekmeye çalıştığında, dizimi dizine bastırarak engel oldum. Dudaklarını aralayıp içmek istercesine tadına bakıyordu dudaklarımın... Dili değdiği an iradem sıfırlanacaktı sanki. Dudaklarımı sımsıkı kapatmaya devam ediyordum. Bir süre sonra geri çekilip başparmağını iki dudağımın arasında tuttuktan sonra Mesih fısıldadı.

"Karşılık ver..."

Tekrardan çenemi kaldırdım ama ani hareketim nedeniyle ağzı boynuma değmişti. Mesih yadırgamadan derin bir nefes alıp dilini ve ıslak dudaklarını boynumda gezdirmeye başladığında iki eli de belimi okşuyordu. Söyledikleri kulaklarımda çınlayınca parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp kafasını geriye çektim.

Hangi ara koyulaştığını bilmediğim bakışları gözlerime isabet etmişti. Ağlamamak için derince yutkundum.

"Bana... Dokunma..."

O sözlerinden sonra bu yaptıkları gururumu, onurumu yerler altına alıyordu. Dolmasına engel olamadan bir damla yaş gözümden süzüldüğünde, belimdeki elini yukarıya çıkarıp temizledi.

"Ağlama..." Sesi şefkat kokuyordu sanki... Diğer elini de yanağıma koyduktan sonra kafamı kaldırıp gözlerime baktı. "Karşıma çıkmamanı söylemiştim." Gözlerime büyük bir dikkatle baktı.

"Sözlerini ne zaman dinledim?" Bir şey söylemeden elimi arkama götürerek kapıyı açmaya yeltendiğimde parmaklarımı avucuna hapsetmişti. Gözlerimi kapatarak yorgunlukla mırıldandım. "Yapma bunu..."

"Neyi?"

Sıkıntımın kaynağını anlamamaya yeminli gibiydi sanki.

Rahatsızlığımı belirtmek istediğim için dürüst olmaya karar verdim. "Söylediklerinden sonra bana yaklaşmanı hazmedemiyorum."

"Canını yakan sözlerim mi, yoksa düşüncelerim mi?"

Bakışlarım titreyerek ona baktım. Diline dökülenler mi canımı yakıyordu yoksa düşündükleri mi? Sertçe yutkundum. "Düşüncelerin."

Beni yanlış tanıması canımı yakmıştı. Suratında derin bir ifade oluştuğunda belimdeki eli gevşemişti.

"O zaman canını sıkmana gerek yok."

Anlamayarak Mesih'e baktım, ne demek istiyordu? "Nasıl yani?"

İç çekti. "Senin hakkında söylediklerimi hiçbir zaman düşünmedim."

Tüm sözleri beynimde moleküllerine ayrılırken amacını algılamaya çalıştım. Peki ya o gün ki amacı neydi? Belki de teleskopunu kırdığım için sinirlenmişti ya da bir başka nedeni vardı... Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldıktan sonra kararlı bakışlarla ona baktım.

"Bir şeyi değiştirmez. Öyle ya da böyle, o sözler ağzından döküldü."

Mesih gözlerini kıstı. "Az önce düşüncelerimin canını yaktığını söylemiştin."

Kafamı salladım. "Doğru, öyle dedim. Fakat dilinden dökülenler olmasaydı gerçek olmasa da düşündüklerini hissettiremez, canımı yakamazdın."

Mesih sessiz kalarak geri çekildiğinde derin bir nefes aldım. Sonunda bana yeterli bir alan bırakmıştı. Geri çekilse de alabildiğim kokusu nedeniyle sık nefesler almamaya gayret ettim.

"Senin dilin zehir, Mesih... İnsanların kalplerini kırmaktan çekinmiyorsun. Az konuşsan da tek kelimenle bile ölümcül yaralar açabiliyorsun."

"İnsanlar umurumda değil."

Hayretle tek kaşımı kaldırdım. Karşımdaki adam insanlara karşı büyük bir nefret doluydu. "Ne diyebilirim ki?"

Mesih iç çekerek önüne döndükten sonra direksiyonu tek eliyle kavradı. Bir şeyler söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. Onu karamsarlığa her ne düşürdüyse deli gibi merak etmeye başlamıştım. Yine de ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. Önüme dönerek kollarımı göğsümün altında birleştirerek konuşmamayı tercih ettim. Her ne kadar söylediklerini düşünmediğini belirtse de canımı yakmıştı. Belki de düşünüyordu ama bu saatten sonra Mesih'e kolay kolay güvenemezdim. Güvenmezdim.

"Elis..." İsmimi ondan duyunca irkilmiştim. Ne zamandır yoldaydık bilmiyordum, yandan çehresine baktığımda hâlâ bir şeyler söylemeye çalıştığını anlamıştım. Bunlar her neyse onu zorluyor olmalıydı.

"Efendim?"

Direksiyondaki elini parmak boğumları beyazlaşacak kadar sıktıktan sonra kafasını ahenkle iki yana salladı. "Seni evine götürüyorum."

Ah, hayır. Diyecekleri bu değildi. Anlasam da üstelemedim. Kişisel konuşmaları fazla uzatmamaya kararlıydım. "Selenay..."

"Selenay evine geri döndü."

İç çekerek kafamı salladım. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Kollarımı göğsümün altına iyice sardıktan sonra, camdan dışarıyı izlemeye başladım. Hızla geçiyordu yollar, tıpkı akıp giden zaman gibi.

Araba apartmanın önünde durunca arka koltuğa uzanarak Mesih'in fırlattığı telefonumu aldım. Ardından ona bakmadan kapımı açıp arabadan indim ve adımlarımı metal kapıya doğru yönlendirdim. Otomatik kapı birden açılınca irkilmiştim. Kapıyı itip içeriye girdikten sonra vakit kaybetmeden asansöre doğru ilerledim ve 4. kata bastım. Semum'da kalan eşyalarımı nasıl alacağımı düşünmemeye çalışarak asansörden çıktım ama evin kapısının aralık olduğunu gördüm.

Hadi ama... Selenay şimdi de hırsızlara davetiye mi çıkartmaya başlamıştı? Kapı birden açıldığında karşıma Selenay çıkmıştı.

"Elis, hoş geldin!" diyerek üzerime atlayınca bir an boğulacağım sandım. Bu kızın beni her zaman özleyip deli gibi sarılma gibi kötü huyları vardı. Kollarımı beline sararak ben de ona sarıldım.

"Bebeğim." Geri çekilerek kollarımdan tutup beni bir anda içeriye sokunca afallamıştım.

"Selenay bir sakin ol be güzelim."

"Ay Elis, çok önemli şeyler oldu gel içeriye." Hızlı adımlarına ayak uydurarak beni koltuğa fırlatmasına izin verdim.

"Ne oldu?"

"Annen kafayı yedi."

Gözlerimi devirdim. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Yanaklarını şişirdikten sonra oflayarak nefesini bıraktı. "Kızım bu sefer cidden sıçtık. Seni almaya gideceklermiş."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Gideceklermiş derken?"

Selenay omuz silkti. "Senin başka bir yerde olduğunu biliyorlar ya, asıl yerimizi söylememiştik. Seni bulabileceklerini düşünüyorlar yani."

Kafamı salladım. Doğruydu. Selenay'ın evinin adresini ben bile son dakikada öğrenmiştim. Telefonu çalınca cırladı. "Al bak yine arıyor."

Kaşlarımı kaldırarak uzattığı telefona baktım. Annem arıyordu. Bir an kalbim sıkışmıştı sanki... Kehanet'ten gitmek, burayı terk etmek... En başında kalmak için bana söylenen süreyi çoktan doldurmuştum. Buna rağmen, burayı sevme-

meme rağmen, kendimi ait hissetmem ne kadar normal olabilirdi ki? Evet, kendimi hiç olmadığım kadar Kehanet'e ait hissediyordum. Burayı terk etmek beni korkutuyordu.

"Daha ne kadar bakacaksın?" deyince toparlanarak telefonu elinden alıp açtım. Kulağıma ilk gelen öfkeyle aldığı soluk sesleriydi. Evet, yine her zamanki gibi sinirliydi.

"Neredesin kızım sen! Bizi deli mi edeceksin?"

"Testlerimi çözüyorum."

Annem afallayarak sustu. Eskiden olsa testlerden o bahsederdi. "Bırak şimdi testleri, ne zaman dönüyorsun?"

Histerik bir şekilde güldüm. "Neden öyle söylüyorsun? Koca bir Türkçe soru bankasında sadece yirmi üç yanlışım çıktı. Bu senin için bir anlam ifade etmiyor mu?"

"Elis?"

"Cevaplarını aldıysan artık kapatıyorum." Ben artık her şeye rağmen, bana sordukları soruların sadece derslerle ilgili olmasına, benimle ilgilenmeyen, beni merak etmeyen aileme rağmen yine de onlarla konuşmaya çalışan çocuk değildim. Artık değildim, olamazdım.

"Elis!" Telefonu kulağımdan çektikten sonra kapatıp uzattığımda, Selenay dudakları aralanmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Buyur."

"Sen..."

"Başka bir şey var mı?"

"Ah evet bir de..." Suratımı buruşturarak ayağa kalktım. "Ya da boş ver. Şimdi çok yorgunum, yarın devam ederiz." Yaptığımız konuşmanın yorgunluğuyla ayağa kalkıp odama doğru yürümeye başladığımda Selenay arkamdan seslenmişti.

"Elis! Bir dur!" Önüne kadar geldiğim odamın içerisine girmek daha fazla cazip geldiği için kapıyı aralayıp içeriye girmiştim. Kapıyı kapatıp önüme döndüğüm an dudaklarım

aralanıp arasından bir çığlık firar ettiğinde ne yapacağımı şaşırmıştım.

Odamın ortasında belinde havlu olan bir erkek dikiliyordu! Ah, hem de havlusu yere kayıp düşen bir erkek. Önümü dönerek çığlık atmaya devam ettiğimde hareketlenerek bana doğru gelmeye başladı. Gözlerimi kapatmış, durmadan çığlık atıyordum. Başka bir şey yapamıyordum sanki.

"Bir sus be kızım! Sardım havluyu, sakin ol."

Çığlığımı güçlükle dindirdiğimde göğüs kafesim körük gibi inip kalkıyordu. Sarışın, kahverengi gözlü erkeğe dönerek öfke dolu bakışlarla baktım.

"S-senin odamda ne işin var?"

Çocuk omuz silkerek kollarını göğsünün altında bağladı. Benim odamda çıplak halde bulunarak bu kadar umursamaz olması ne kadar doğruydu!

"Giyiniyordum."

Gözlerimi irice açarak ona baktığımda Eray olduğunu fark etmiştim. Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldığında dilim tutulmuştu sanki. "Eray..."

Gülümseyerek bir baş selamı verdi Eray. "Biraz daha balık gibi bakmaya devam etseydin bunadığını düşünecektim."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "İnanamıyorum, senin burada ne işin var?"

Tekrar omuz silkti. "Sizi bulacağımı söylemiştim, Selenay başına bela açmamam için burada kalmamı söyledi. Ah, bu arada sen de amma abarttın."

Son cümlesindeki kastını anlayarak gözlerimi devirdim. "Hıı, tabii ya. Sorma, ben de her gün erkek şeyi görüyordum zaten. O yüzden alışkın olmam gerekirdi, kusura bakma artık."

Eray kıkırdadı. "Hâlâ kutsal bakire misin?"

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün altında bağladım. "Cidden bunu mu konuşacağız?"

Kafasını yere eğerek güldüğünde çenesi sivrileşmişti. İşaret parmağını çenesine dokundurduktan sonra kafasını kaldırarak ciddi olmaya çalıştı. "Haklısın."

"Her neyse. Selenay burada kal dediyse rahatına bak." Birkaç adım geri çekilerek konuştuktan sonra bakışlarımı odada gezdirip dudağımın kenarını büktüm.

"Ah, tabii. Benim rahatımı da bozma!" Eray keyifli bakışlarla ifademi izledikten sonra tıpkı bir padişah gibi eliyle 'çekilebilirsin' işaretini yapınca gözlerimi devirerek odadan çıkmıştım. Eray'dan kesinlikle çekeceğimiz vardı.

Odamdan çıkarak koridoru aşıp mutfağa girdim. Selenay masada oturmuş, patates soyuyordu.

"Görüyorum ki yurt açmaya karar vermişsin."

Bakışlarını televizyondan çekip bana çevirdiğinde ne demek istediğimi anlamadığı belliydi. "Nasıl, anlamadım?"

Boğazımı temizledim. "Diyorum ki ev yol geçen hanına döndü. Daha kaç kişiyi alacaksın?"

Selenay dudaklarını aralayarak anladığını belli eden bir mırıltı çıkardı. "Eray'ı diyorsun..."

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak kolumu kapının pervazına yasladım. "Hayır, ben odamda çıplak olarak bulunan Eray'ı diyorum."

Selenay alt dudağını dişleyerek gülümsemesini engellemeye çalıştığında kaşlarım çatılmıştı. Hain kuzenim eminim ki çığlıklarımı dinlemiş, kahkahalar atmıştı.

"Sana söyleyecektim." Dudaklarını gerdi. "Kuzenini bir dinleseydin anlardın."

Kapının pervazında doğrularak masaya doğru yaklaşıp karşısına oturdum. "Dua et bir şey görmedim. Görseydim ölürdün!" Evet, erkeklerin organından küçüklüğümden beri korkuyordum. Allah'a şükürler olsun ki sosyal medyada gezinirken de karşıma şans eseri öyle şeyler çıkmamıştı. Hem

korkuyor, hem de iğreniyordum. Hemcinslerimi de çıplak göremezdim. Başkalarının teni cidden bana göre mide bulandırıcıydı.

"Hâlâ korkuyorum deme bana, kaç yaşına geldin."

"Hâlâ korkuyorum."

Selenay iç çekerek kafasını iki yana salladı. Yerimden kalkarak bir bıçak alıp Selenay'a yardım etmeye başladım. Birlikte patatesleri soyduktan sonra masayı hazırladık.

"Şeyda neden hâlâ gelmedi?"

"O bir arkadaşında kalacak." Çatalları da masaya yerleştirdikten sonra Selenay'a doğru döndüm. "Neden?" Masaya koyacak bir şey kalmadığı için otururak Eray'ın gelmesini bekledim.

"Azad onu rahatsız etmeye başladı."

Patatesleri tabağıma yerleştirirken kocaman açılan gözlerle hareketsiz kalmıştım. "Ne?"

Selenay başıyla onayladı. "Lidya'yı zorluyormuş Şeyda'ya ulaşmak için."

Çatalımı elimden düşürmemek için parmaklarımı sıktım. O gün Lidya'yı dövme sebebi Şeyda'ya ulaşmaktı demek... Sırf bu sebepten dolayı bile kardeşine zarar vermekten geri kalmayan bir pislikti Azad.

"Bunları Lidya mı söyledi?"

"Evet. Bir süreliğine başka bir yerde kalması için onu uyardı. Azad biraz sorunlu bir tiptir. Arada Şeyda'ya çatmaya devam ediyor."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Allah'ın cezası, kızdan hâlâ ne istiyorsa." Çatalımı dudaklarıma götürüp hırsla lokmayı çiğnemeye başladım. Yaklaşan adım seslerinden sonra Eray salonda belirmişti.

"Hadi ama kızlar... Akşam saatlerindeyiz ve siz kahvaltılık hazırlamışsınız." Sitem ederek konuşmuştu.

"Yapacak bir şey yok, biz o hamarat kızlardan değiliz."

Eray gelip Selenay'ın yanağına derin bir öpücük kondurduktan sonra yanına oturdu. "Senin elinden her şeyi yerim ben, güzelim."

Selenay onun kafasına bir tane geçirerek takıldı. "Dayak da yer misin?"

Selenay'ın havadaki elini ısırınca çığlık atmıştı. "Ah, hayvan!"

"Onu da yedim."

Parmaklarını ovuşturarak çatık kaşlarla Eray'a baktı. "Vallahi manyak bu."

Kıkırdayarak karnımı doyurdum. Yemekleri yerken Eray'ın açtığı keyifli sohbetler sayesinde vaktimiz çok keyifli geçmişti. Bu çocuğun ağzı gerçekten de iyi laf yapıyordu. Eray'la önceden tanıştığımız için benim odamda kalması sorun olmazdı. Selenay Şeyda'ya ayıp olmaması için benim odamda kalmasını istemişti, kabul etmiştim. Şeyda'nın pijamalarından giyerek yatağına yattığımda, kafam yine karmakarışıktı. Her gün böyle olmak zorundaydı belki de. Gün iyi başlasa muhakkak kötü ya da karışık sonlara maruz kalıyordum.

Gözlerimi yeni bir güne araladığımda, ilk işim yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra Şeyda'yı aramak olmuştu. Bir arkadaşında kalacağını doğruladığında, iyi olduğundan emin olduktan sonra telefonu kapatarak üzerimdekileri çıkardım. Kendi odam dolu olduğu için Eray'ın çıkmasını bekleyemeden Şeyda'nın dolabına saldırdım.

Siyah dar pantolonu giyip, ön kısmı siyah tül arkası mat deri olan salaş bluzumu üzerime geçirdim. Saçlarımı düzleştirdikten sonra dağınık bir atkuyruğu yapıp dudaklarıma koyu mürdüm rengi ruju sürüp eklem yüzüklerimi taktım. Ayaklarıma mat siyah deri topuklu botlarımı da giydikten sonra hazırdım. Arkamı döndüğümde bluzun ön kısmı tül olduğu için siyah sutyenim gözüküyordu. Ortada boylu boyunca sarı, metal bir fermuar olduğu için göğüslerimin ara kısmındaki çizgi bir şekilde kamufle oluyordu.

İyi gözüküyordum. Kulağımdaki küpeleri çıkarıp kulak memede olanlara sarı uzun zincirleri taktım. Zincirlerin uç kısımlarında zımbalar vardı. Kıkırdağımda olanlardan üst kısımdakine siyah bir taş, altına ise siyah bir halka taktım. Siyah sarı uyumunu seviyordum. Zehrin renkleriydi, ben de zehri severdim. Siyah bir kot ceketi de kollarımdan geçirdiğimde artık hazırdım.

Odadan çıktığımda lavabodan çıkan kuzenimle karşılaştım. Yataktan yeni çıktığı eşofmanından ve surat ifadesinden belli oluyordu.

"Günaydın, nereye böyle kargalar bokunu yemeden?"

Gözlerimi belerttim. "Eray'ı gezdirmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Dudaklarını büzerek duvara yumuldu. "Bu saatte öyle bir şey istemem."

Kolundan tutarak Selenay'ı odasına doğru sürüklemeye başladım. "Hadi hazırlan! Kahvaltıyı da dışarıda yapalım."

Biricik kuzenimi odaya fırlattıktan sonra Eray'ın kaldığı, kendi odama doğru ilerleyerek kapısını yumrukladım. "Müsait misin?"

Kapı birden açıldığında karşımda çok hoş bir şekilde hazırlanmış olan Eray duruyordu. "Senin için her zaman bebeğim."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. Eray fazlasıyla sempatik, yakışıklı ve dikkat çekici bir erkekti.

"İyi gözüküyorsun."

Tebessüm etmeye devam etti. "Biliyorum."

Bıkkınlıkla iç çekerek arkamı dönüp salona doğru ilerledim. "Selenay hazırlansın, kahvaltıyı dışarıda edeceğiz." Cevap vermeden peşime takılarak beni takip etmeye başladı. Eray'la birlikte televizyon izleyerek bekledikten sonra Sele-

nay'ın hazırlanmasıyla evden çıktık. Bir kafeye giderek kahvaltılık masa hazırlatıp karnımızı doyurmaya başladık.

"Hiç sevmedim burayı," dedi Eray. "Sizin terbiyenizi bozacak tonla insanla dolu."

Kafamı salladım. "Evet, öyle fakat gördüğün gibi terbiyemiz hâlâ yerinde."

Eray iç çekti. "Yine de olmaz. Burada kalmanıza izin vermiyorum."

Bir izin alma vakasıyla daha karşılaştığım için gerilmiştim. Artık kesinlikle kısıtlanmalara gelemiyordum. Terslememek için sessiz kalarak yemeğimi yemeye devam ettiğimde telefonuma mesaj gelmişti.

GÖNDEREN: Mesih
Vira'nın oraya gel.

Etrafıma bakındıktan sonra tekrar mesaja döndüm. Sanki beni görebiliyormuş gibi... Selenay Eray'la her ne konuşuyorsa şu an onları işitemiyordum. Konuşmaları algılayamıyordum. Vira bulunduğumuz kafenin iki sokak ötesinde olan bir yerdi ve beni oraya çağırıyordu. Gidecek miydim? Hayır.

GÖNDEREN: Mesih
Gelmezsen yanındaki kılkuyruk hoş geldin partimize katılır. Beş dakikan var.

Hoş geldin partisi mi? Mesih'in düşüncelerimi okuduğuna mı yoksa beni tehdit ettiğine mi hangisine şaşırsam bilememiştim. İkiletmeyi sevmeyen ve son derece ciddi olan birisi olduğunu bildiğim için acele etmeliydim. Beş dakika dediyse beş dakika içinde orada olmalıydım. Çantamı aldığım gibi ayağa kalktığımda ikisi de muhabbetini durdurarak bana baktı.

"Ne oldu?" Selenay büyük bir merakla suratıma bakıyordu.

Alt dudağımı ısırarak üzerine eğildim. "Markete uğramam lazım, özel." Kızsal bir konudan bahsettiğimi anladığı için Eray'ın yanında üstelemeyecekti ve tabii ki beni utandırmamak için de Eray'a konuyu değiştirmeyecekti.

"Tamam canım, biz buradayız."

Eray afallayarak ikimize bakıyordu.

"Birazdan gelirim," dedikten sonra hızlı adımlarla kafeden çıkıp sokağa girdim. Arkama baktığımda kafenin yörüngesinde değildim. Üç dakikam kalmıştı, koşarak sokağın ortasına kadar gidip sağa saptım. Ayağımdaki topuklular her ne kadar dezavantajım olsa da bir şekilde vaktinde oraya ulaşmalıydım.

Vira'nın olduğu sokağa geldiğimde bedenimi büyük bir heyecan kaplamıştı. Vira dediği yerde kapatılmış bir meyhaneden başkası değildi. Meyhanenin yan tarafında büyük bir geçit vardı. Genellikle gençlerin çiftleşme amacıyla kullandığı bu girintide Mesih'in olduğunu hissediyordum.

Adımlarımı yavaşlatarak meyhanenin köşesinden döndüğümde düşüncemde yanılmamıştım. Mesih duvara sırtını yaslamış duruyordu. Nefes nefese ona doğru yürüyerek ikaz ettim. "Sen benden ne istiyorsun?" Duvardaki istifini bozmayınca karşısına geçmiştim. "Sana söylüyorum. Beni mi takip ettiriyorsun?"

Mesih duvardan ayrılarak kaşlarını havalandırdı. Çok mu uçmuştum? Beni neden takip ettirecekti ki? Gözlerini kısarak küçümseyici bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Bunu yeni anladığını söyleme bana."

Tıpkı bir aptal gibi ona bakıyordum. Söyledikleri beni gerçek anlamda aptala çevirmişti. Evet, belki olasılıklar bu sonucu gösteriyordu fakat yine de aklım almıyordu.

"Neden?" diyebildiğimde üzerimde sadece bluzum olduğu için üşümeye başlamıştım.

"O kimdi?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı havalandırdım. "Beni bunu sormak için mi çağırdın?"

"Soruma soruyla cevap verme."

"Kimse kim? Sana ne?"

Mesih kaşlarını çatarak üzerimi süzdüğünde sırtı tamamen duvardan ayrılmıştı. "Göğüslerin gözüküyor."

Hayretle önüme bakıp ona döndüm. "Gözükmüyor."

"Böyle şeyleri giymek tehlikelidir."

"Sen kafayı yemişsin!"

Bana doğru bir adım daha attı. "Atkuyruğu yakışmış."

"Ne?"

"Sinirlerimi bozuyorsun."

Ben de ona yaklaştım. "Beynimin içine edip aklımı karıştırıyorsun!"

"Sen? Etmekle kalmayıp sıçıyorsun."

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Terbiyesiz ahmak."

"Fazla cesurlaştın İris," dediğinde kolunu belime sararak beni kendisine çekmişti. "O diline ne yaparım biliyor musun?" Nefes nefese kalarak birbirimize baktığımızda dudaklarımızın arasında birkaç milimlik mesafe vardı. Dudaklarım kıpırdadığında söylediğim sözlere şaşırmıştım, ona meydan okumuştum.

"Ne yaparsın?"

Dilini dudağının kenarında gezdirdikten sonra içeriye sokarak dudaklarına baktı."Çok, çok fena şeyler yaparım." Boşta kalan elini koluma sardığında bayılacağım sanmıştım. Bu nasıl bir elektrikti böyle... Nefes, nefese birbirimize bakıyorduk. Gözleri suratımın her bir ayrıntısında gezindikten sonra bakışlarımda kalakalmıştı.

"Elis, sen..." dedi Mesih ve burnunu burnuma sürttü. "Bana ait olmalısın."

YEDİNCİ BÖLÜM

Boşluk ya da hissizlik. Hangisi olduğunu çözemediğim iki kavram arasında sürekli çelişmeye başlamıştım. Hayır, bedenim bunca duyguyla çelişiyorken hissiz olamazdım. Sol kulağıma ilişiyordu şah damarımdan çıkan vuruş sesleri... Gözlerimi yumup tekrar açtığımda hemen önüme serilmişti mavilikleri.

Her zamankinden daha sert, daha ihtiraslı bakıyordu. İfadesiz diyemezdim, bir duygu vardı fakat uysal olmadığı kesindi. Sert ve netti...

"Elis, sen... Bana ait olmalısın."

Hayır, hayır! Kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım, belki de duymamıştım. Belki de yine rüya görüyordum, şu an burada değilimdir Eraylar'la yemeğime devam ediyorumdur...

Kahretsin ki tekrar hayır! Mesih'in kokusu hayal olamayacak kadar taze, bedeni ise sertti. Hayal ya da rüya değildi, o şu anda gerçekti... O an gözlerimin önüne bakışları, kulaklarıma sözleri ilişince duraksadım. Dişlerimi birbirine bastırarak sertçe yutkundum. Her ne kadar beni öyle görmediğini söylese de söz ağızdan bir kez çıkardı!

Kollarımı omuzlarına koyarak kendimi ondan geri çekti-

ğimde kulaklarıma lanet okumuştum. Neden? Başka sesleri duyamıyordum. Neden, neden! Arada sadece Mesih'ten çıkan hırıltılı nefesler ilişiyordu kulağıma. Yalnızca kokusunu alabiliyordum. Ferahtı, insanı rahatlatıyor, mayışıtırıyordu... Sığınma hissi oluşturuyordu... Ellerimi yumruk yaptıktan sonra kaşlarımı çatarak rahatlamak için derin bir nefes aldım.

Sıktır, çok güzel kokuyordu.

Sinirle dişlerimi daha sert birbirine bastırıp dudaklarımı araladım. Onunlayken burnumdan nefes almayacaktım! Sağ elimi enseme atıp ovuşturduktan sonra tek kaşımı kaldırarak Mesih'e baktım. Şu an tam anlamıyla ifadesizdi.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedim cılız bir sesle. Sesime lanet okuduktan sonra gözlerimi yumup derincesine yutkundum. Sesime kavuşmam gerekiyordu. Gözlerimi açtığımda Mesih'in bakışları tıpkı vahşi bir hayvanınki gibi kısılıydı.

"Beni boşu boşuna yemeğimden etmişsin," dediğim an Allah şahidimdir ki gözleri parlamıştı. Tek kaşını aheste bir biçimde yukarıya doğru kaldırdığında içim kıpır kıpırdı. Bir şey söylememesine binlerce kez küfretmek istiyordum. Kendi kendime konuşmak hiç de eğlenceli değildi! Sessiz kalarak söz hakkını Mesih'e bıraktım.

Bana, 'hadi biraz daha saçmala' der gibi bakıyordu resmen. Bakışlarında büyük bir alay ve küçümseme oluşunca damarlarımda gezen kanım iyice kızıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra, bir şey demeden arkamı döndüm.

Evet sadece dönmüştüm, gidememiştim! Tek adım dahi atamadan Mesih kolumdan hayvani bir güçle tutup sırtımı duvara yapıştırmıştı. Gözlerimi birbirine girercesine yumduğumda çeneme çarpan nefesiyle yakınlık derecesini hesaplamaya çalışıyordum.

Kafamı duvara yaslayıp gözlerimi araladığımda inlememek

için kendimi zor tutuyordum, canım çok yanmıştı. Üzerimde sadece ince bir bluz olduğu için duvarın pütürlü hatları canımı yakmıştı. Tek elini duvara yaslayıp omzuma bakarak nefes alıp vermeye başladı. Az önceki hareketim onu sinirlendirmiş olmalıydı.

Mesih bakışlarını kaldırıp gözlerime isabet ettirdiğinde hâlâ o sinir bozucu sessizliğini sürdürüyordu. Duvardan sıyrılmaya çalıştığımda elini köprücük kemiklerime bastırarak beni yerime geri itti.

Mesih, "Devam et?" dedi net bir sesle. Kaşlarım geniş bir kavisle havalanırken ne diyeceğimi bilememiştim. Ben konuşacaktım, o da susacaktı demek.

"Diyecek bir şeyim yok," dedim sert bir sesle. "Şimdi beni rahat bırak." Çenesindeki kaslar seğiriyorken zevkten dört köşe olmam ne kadar normaldi? "Vaktimi harcıyorsun," dedikten sonra dudaklarımın kenarlarının yukarıya doğru kıvrılmaması için yanağımın iç kısmını dişlemeye başladım.

Birden üzerimden çekilince afallamıştım. Şaşkın bir şekilde Mesih'e baktığımda suratındaki tüm gerginliğin yerini eski buz haline bıraktığını görmek nedense canımı sıkmıştı. Elini cebine atıp bir sigara paketi çıkarıp biçimli ve erkeksi parmaklarıyla içinden bir dal aldıktan sonra sigarayı dudaklarının arasında bırakıp paketi cebine attı.

Çakmağını da çıkarıp boşta kalan elini sigaranın önünde tutarak rüzgârı engellemeye çalıştığında gözlerim tırnaklarına takılmıştı. Parmaklarına çok yakışan tırnakları vardı. Elleri adeta ben erkeğim diye bağırıyordu sanki... Mesih çakmağı yakıp sigaranın ucunu tutuşturduktan sonra cebine atarak sigarasından çektiği dumanı dışarıya bıraktı.

"Sigara içişini görmem için mi beni burada tutuyorsun?"

Mesih yaslandığı duvardan omzunu ayırmadan kısık gözlerle beni izlerken bir duman daha bıraktı dudaklarının ara-

sından. Izmaritin ucunda biriken külden kurtulmak için başparmağıyla silkti. Kül, rüzgârın dalgalarına karışarak zerrelerine ayrılıp yere düşerken her saniye daha fazla artan sessizliği artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Sigarayı dudaklarına yerleştirip kafasını eğdi ve çektiği dumanla sigara parlarken bakışlarını kaldırarak bana dikmesiyle daha da alevlenmişti sanki... Hem gözleri hem de sigara parlıyordu, ürkünçtü.

Havanın ağırlaşan rengi, Mesih'in tepkisizliği ve sessizliğiyle daha da fazla tedirgin olmaya başlamıştım. Konuşmadan, delici bakışlarıyla beni izleyerek sigara içmesi ne kadar normaldi?

Ufalan sigarayı başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdıktan sonra, çenesini eğerek derin bir nefes daha alıp sigarayı sertçe yere attı.

Bakışlarım yerdeki sigara ve gözleri arasında gidip gelirken, Mesih üzerime doğru gelmeye başladı, çenemi dikleştirerek her türlü saldırısına kendimi hazırladım. Gözlerini kıstı.

"Neden buradasın, biliyor musun?"

Kafamı 'hayır,' anlamında sallayacakken vazgeçip dudaklarımı kıpırdattım. "Bilmiyorum."

Mesih onaylayan bakışlarla ifademi inceledikten sonra iki adım ötemde durdu. "Çünkü Elis..." Sağ elini kaldırarak köprücük kemiklerimin üzerine koyunca irkilmiştim. Başparmağını ortadaki oyuntuya sokup sağ köprücük kemiğime doğru sürdükten sonra dudaklarını ıslattı. "Şu zamana kadar, yapmamam gereken birçok şey yaptım." Bakışlarımı indirerek köprücük kemiklerimle oyalanan parmaklarını inceledim. "Hepsi senin yüzünden," derken eli omzuma kaymıştı. Sıkıca omzumu kavradıktan sonra bir adım daha attı ve kafasını eğdiğinde bakışlarımız kesişmişti.

"Bana ait olmalısın, diyorsam, bu gerçekten de bana ait olmalısın demektir." Tıpkı bir geri zekâlıya laf anlatır gibi ağırca konuşmuştu. Cümlesinde her ne kadar emir kipi kullanmasa da direttiği belliydi.

"Sözlerinin üzerimde bir hükmü yok, Mesih." Söylediklerime en çok ben şaşırmıştım. Şaşırsam da kendimle gurur duyuyordum, boyun eğemezdim, eğmezdim.

Mesih'in dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrılsa da bu gerçek bir tebessüm değildi, korkunç ve sahteydi. Omzumdaki elini sıkarak net bir tonda konuştu. "Beynini kullanabilmen güzel, bunu sevdim." Dudaklarındaki kıvrımlar yok olduğu an gözlerinde lavlar patladı ve öfkeyle devam etti. "Fakat karşında ben varken kullanmayacaksın."

Şaşkın bir ifadeyle onu izlerken dudaklarımın arasından her ne kadar bayat olsa da o kelimeler dökülmüştü. "Neden, seninle eşit olayım diye mi?" O suratını buruşturunca aynısını ben de yaptım. Ardından sinirimden gülmemek için gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Sana bir şey yapmadığım için mi kalktı bu kafan?"

Dudaklarım aralandığında hayretle ona baktım. "Bana bir şey yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Mesih kafasıyla hafifçe onaylamadığında bakışları donuktu. "Yapmadım, Elis. Yapsaydım, canın yanardı," dedi ve omzumdaki elini belime kaydırarak sıktı. "Bedenine kendi mührümü basardım."

Öfke tüm bedenime yayılırken ne diyeceğimi bilememiştim. "Siz barbar sapıklarsınız."

Kaşları kavisle yukarıya kalktığında sinirlerim bozulmuştu. Az önce o tecavüzden mi bahsetmişti?

"Neden bu işi yapmak için can atanlar varken istemeyenlere zorla kötülük yapıyorsunuz?" Evet, kötülük! Tecavüz diyememiştim. Mesih'in dudaklarının kenarı yukarıya doğru kıvrıldığında gözlerinde eğlenceli parıltılar oluşmuştu. Onu ilk defa keyifli bir ifade takınırken görüyordum.

"Bana az önce ne anladığını söyle."

Beklemediğim sözleri karşısında öylece baka kalmıştım. "Nasıl?"

Mesih dudaklarını büzerek belimi okşadı. "Neyi kastettiğini söyle bana, Elis Mira Aktaş."

Dudaklarımı ıslatıp alt dudağımı dişlerimin arasında bıraktım. "Yaptıklarını kastettim, bunları zaten biliyorsun."

Mesih kafasını iki yana salladığında delici bakışları üzerimdeydi. "Hayır, senin dudaklarından duymayı istiyorum."

Başka türlü kurtuluşum olmadığı için söyleyerek kurtulmayı seçtim. "Tecavüzden bahsediyorum?"

Mesih dudaklarını birbirine bastırdı. "Aklın nelere çalışıyor senin, Elis." Kafasını iki yana sallayarak ulaşılmaz bir ifade takındı. "Cinsel anlamda kimseyi zorlamadım, bir önceki dediğine gelirsek..." dedi ve alt dudağını ıslattı. "Ben her bacak aralayana yerleştirmem."

Utançtan yanaklarım kızarmaya başladığında dilim tutulmuştu sanki. İsteyen kızlarla olmasını söylemiştim, o yüzden böyle diyordu.

Mesih kaşlarını kaldırarak kesintisiz bakışlarını gözlerime isabet ettirerek fısıldadı. "İsteyenle değil, istediğimle olurum ve istemesini sağlarım."

Boğazıma oturan sert yumruyu geri göndermek için derince yutkunup bakışlarımı göğsüne indirdim. Fazlaydı, hem de çok fazla. İnsanlar bu kadar açık ve duru konuşmamalıydı. Edepsizliği yapan oyken utanan ben oluyordum, sinirle soludum. "Özel hayatın sende kalmalı."

Mesih kafasını salladı. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Çok şey." Onaylamayan bakışlarımı gözlerine diktim. "Ben sadece hayatımı yaşamak istiyorum, sensiz." Belimden itip sırtımı duvarla buruşturunca sinirlenmiştim.

"İtiraz etmeye iyice alıştın!"

Onu itmeye çalıştım. "Anlamıyorsun çünkü, gücün sadece bana mı yetiyor?"

Mesih kaşlarını çattı. "Getir!" diye tısladı.

"K-kimi?"

Suratındaki haşin ifade kaybolmadan devam etti. "Gücümün yetemeyeceği kişileri. Getir, ki nasıl devirdiğimi sana göstereyim." Mesih bana söyleyecek tek kelime bırakmamıştı.

Şu an merak ettiğim ve konuyu çekmek istediğim çok farklı yerler vardı.

"Kötü bir çocukluk mu geçirdin? Kimsesiz falan mı büyüdün ya da annen bir fahişe miydi?" Kısık gözlerle lafımı bitirmemi beklerken korkusuzca devam ettim. "Bilirsin, insanın karakteri geçmişte aldığı yaralara göre oluşur. Ya sen, Mesih, neden böylesin? Bu hale gelmenin sebebi ne?"

Mesih küçümseyici bakışlarıyla sözlerimi bitirmemi bekledikten sonra kafasını iki yana sallayarak olumsuz bir mırıltı çıkardı. "Şimdiki yaptıkları pisliklerin nedenini geçmişine atan orospu çocuklarından hiçbir zaman olmadım. Kader vardır, Elis. Orada ne yazılıysa boyun eğerim. Eğer dediğin gibi annem bir fahişe olsaydı, hıncımı kadınlardan çıkarmazdım. Bu dünyada Allah herkesi ayrı ayrı sınar. Sadece belirli insanların değil, herkesin derdi vardır... Yaşanmışlığı vardır. Bu yüzden geçmişte alınan darbeleri tanımadıklarından çıkarmak kimsenin harcı değildir."

İrice açılan gözlerle Mesih'i dinliyordum. Söyledikleri çok doğruydu. Düşünce yapısına hayran kalmıştım, ki bakışlarımla bile hayranlığımı belli ediyordum. "Peki sen... Sen neden böylesin ve bir ailen var mı?"

Dişlerini birbirine bastırdığı belirginleşen çehresinden belli oluyordu. Kendinden bahsetmeyi sevmese de ısrarcı bakışlarımı gözlerine sabitleyerek konuşmasını bekledim.

"Sadece babam vardı."

Alt dudağımı dişledim "vardı" artık yok demekti. Sesim titrese de konuştum. "Ya annen?" Bana her ne kadar susmam için uyarıcı bakışlar atsa da geri adım atmamıştım.

"Tanımadım." Belirsizlik kokan tek bir kelime çıkmıştı dudaklarından cevap bile sayılmasa da diretmedim. Tek kelimesi bile bizim için büyük bir aşamaydı.

Ona tıpkı bir çocuk saflığında bakarak son sorumu yönelttim, cidden sondu! "Şey... O eski teleskop neyin nesiydi peki?" Daldan dala atlıyor, merakımı gidermek için her yola giriyordum. Madem beni zorla tutuyordu, ben de bir şeyler öğrenmeliydim o halde. Bakışlarımız kesiştiğinde öylesine derin, anlamlı bir ifade vardı ki suratında. Sanki sadece gözleriyle anlatıyordu. Gözleriyle hükmediyordu... Bir süre sonra söyledikleriyle ise tam anlamıyla yüreğimi dağladı.

"Baba yadigârıydı."

O an soyutlanmıştım sanki dünyadan. Her ne kadar isteyerek kırmasam bile benim yüzümden olmuştu. Kendimden nefret etmiştim. Kimseyi teleskopuna dokundurtmadığı halde bana dokundurtmuştu. Ben ise kırılmasına vesile olmuştum. Mesih'in konuşurken sesindeki hasret tınısını hiçbir zaman unutamayacaktım. Benim iyi kötü bir ailem olsa da onun yoktu.

Dudaklarım titreyerek kapandığında gözlerim dolmuştu. Hassaslaşmıştım. İç çekerek mırıldandım. "Mesih ben özür dilerim... İstemeden oldu."

"Yapacak bir şey yok."

Bakışlarımı irileştirdim. "Onu tamire verebilirim." Bana baygın bir bakış gönderince kafamı duvara toslamak istemiştim. Evet, o kesinlikle bunu akıl etmemişti!

"Benim aklıma neden gelmedi bu," diye hayıflanınca çenemi dikleştirdim.

"Tamir olmuyor mu?"

Mesih öncekilerden daha sert bir bakış gönderdiğinde adeta buz kesmiştim. Evet, artık susmam gerekiyordu. Bir adım geri çekilerek üzerime bakındı. "Nereye gideceksin?"

Hayret dolu bir sesle şakıdım. "Beni serbest bırakıyorsun yani!" 'Şansını zorlama' der gibi bakınca tekrar konuştum. "Kafeye."

Mesih onaylayan bakışlarını yönelttikten sonra çenesinin ucuyla yolu gösterdi. "Gel."

Emir vermesiyle sert bir ifade takınmıştım. "Nereye?"

"Kafeye," dedi düz bir sesle.

Gözlerimi devirdim. İki sokak ötedeydi ve ben tek başıma gidebilirdim. "Kendim gideceğim."

O da benim gibi kaşlarını çattı. "Hava karardı, gel."

Ah evet. Biz her ne kadar kahvaltı yapmak için çıksak da Selenay'ın öğle saatlerinde uyanması nedeniyle anca hazırlanıp evden çıkıp kafeye geçebilmiştik. Ardından orada harcadığımız zaman sonrasında Mesih'in yanına gelmiştim. Kış olduğu için hava çok erken kararıyordu. Yüreğim ağzıma gelecek kadar çok hareketlenmişti sanki. Cevap vermeden yürüyüp yanına gittiğimde önüne dönerek devam etmişti. Birlikte eski meyhanenin olduğu girintiden çıktığımızda, elini cebine atarak bir dal sigara çıkarmıştı.

Pütürlü zemine bakarak ağır adımlarla ilerlediğimde, çakmağın sesinden sonra içine çektiği duman sesini işitmiştim.

"Eray'a neden zarar vermediniz?" Derin bir duman daha alıp havaya bıraktığında ikimiz de yan bir şekilde birbirinize baktık.

"Zarar vermemizi mi isterdin?"

Göz kapaklarımı titreterek yere baktım. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Soğuk havadan etkilenmemeye çalışarak kollarımı göğsümün altında bağladığımda onun sesini işittim.

"Kuzeninin arkadaşı. Kuzenin de Alaz'la sevgili. Bu yüzden Eray hakkındaki tüm planlar iptal oldu."

Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Demek Selenay her şeyi ayarlamıştı. Bu içimi rahatlatmıştı.

"Sevinmişe benziyorsun."

Tabii ki sevinmiştim, Eray zarar görmeyecekti. Ona kısa bir bakış atarak mırıldandım. "Değer verdiğim insanların zarar görmesini istemem." Mahallenin sonuna bakıp tekrar Mesih'e döndüğümde dilimi ısırmıştım. Nasıl oluyordu da bu kadar korkutucu bakabiliyordu?

"Sen başkalarına değer veremezsin Elis. Değer verdiklerin benim tarafımdan zarar görecekler."

Hayretle ona bakakaldığımda dudaklarımın arasından inkâr mırıltısıyla karışan tek kelime çıkmıştı. "Neden?"

Mesih cevap vermeyerek önüne dönüp sigara içmeye devam etmişti. Tekrar konuşacakken rüzgârla birlikte sigara dumanı ağzımdan içeriye dolup öksürmeme sebep olmuştu. Kendimi toparladığımda kafenin önüne gelmiştik.

Söyleyeceklerim Eray'la Selenay'ı kafenin dış kapısının önünde görmemle boğazıma tıkılı kalmıştı. Mesih sigarasının son dumanını da çekip yere attığında Selenaylar'la karşılıklı kalmıştık.

"Merhaba Mesih," dedi Selenay.

Mesih bakışlarını Selenay'la buluşturduktan sonra bir baş selamı verip Eray'a boş boş bakmaya başladı. İkisi de tanışmak için herhangi bir adım atmayınca keskin bir soluk aldım.

"Neden kafenin önündesiniz?"

Selenay uyarı dolu bakışlarını üzerimde gezdirince bu konuya fazla değinmemek gerektiğini söylemek istediğini algılamıştım. "Sen gelene kadar yemekleri çoktan bitirdik, hadi artık eve gidelim."

Kafamı sallayıp Mesih'e döndüğümde konuşmayı nasıl sonlandıracağımı bilememiştim. Bana bir adım yaklaşıp sadece ikimizin duyabileceği bir sesle konuştu. "Söylediklerimi unutma." O arkasını dönüp ilerlediğinde bakakalmıştım.

İç çekerek önüme döndüğümde Eray şüpheci bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. "Tek gidiyorsun ve bir erkekle geliyorsun. Neredeydin Elis?"

"Eray kız ailesinden kaçıp buraya geldi. Sen de onları aratma istersen!" Selenay'a minnet dolu bir bakış yöneltip elinde tuttuğu ceketimi alarak üzerime geçirdim ve çantamı omzuma taktım.

"Hadi, eve gidelim." Selenay öne geçerek yürümeye başladığında, Eray'la beraber peşine takılmıştık. Etrafıma bakındığımda Mesih'i görememiştim. Tahmin ettiğim gibi ara sokağa girerek ortadan kaybolmuştu.

Kafenin olduğu caddeden çıktığımızda Eray mızmızlandı. "Bari yılbaşına kadar buradan gitmiş olur muyuz?" O an yılbaşının yaklaştığını fark etmiştim. Bir sayıyı daha devirip yenisine atlıyorduk! Dudaklarımı büzerek kafamı salladım. Yeni yıla kesinlikle ailemden ayrı girecektim.

"Saçmalama, asıl burada yılbaşında durulur, ki bırak yılbaşını yıl sonunda bile ben burada olacağım Eray!" Evet, Selenay kesinlikle Kehanet'e takmış olmalıydı! Gerçi sevgilisi buradaydı, en yakın arkadaşları buradaydı... Gitmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Neden öyle söyledin?" dedi Eray.

"Hangisini?" Selenay mırıltıyla konuşmuştu.

"Yılbaşında durulur falan derken, neyi kastettin?"

Selenay gözleri parlayarak bize kısa bir bakış attı. "Yılbaşında burada müthiş balolar, partiler olur. Buranın insanı eğlenmeyi iyi biliyor Eray. Zaten seni barlara götürdüğümde mekânların mükemmelliğine bayılacaksın!"

"Selenay!" dedi Eray azarlarcasına, "Balo ve parti her yerde oluyor."

Selenay öfkeyle soludu. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum, eve gidelim lütfen!"

Dediği gibi de olmuştu. Eve gidene kadar o konu da değil, hiçbir konu konuşmamıştık. Daireden içeriye girdiğimizde Eray bir şey söylemeden benim odama doğru ilerledi. Demir kapıyı kapatıp Selenay'la salona geçtik.

"Çok mu sert çıktım sence?"

Kendimi ikili koltuğa atarak yastığı kucağıma çektim. "Israr edip duruyor, net konuşman iyi oldu fakat gönlünü almalısın."

Selenay kafasını sallayarak koltuklardan birine yerleşti. "Yılbaşında dışarıdayız demek."

Birden keyiflenerek gülümsedi. "Tabii ki!"

Sol elimi alnıma götürerek ovuşturmaya başladım. "Peki Enişte Bey'in partilerinden birine mi katılacağız?"

Selenay suratını buruşturdu. "Enişte Bey ne, Allah aşkına!"

Kıkırdadım.

"Cevap versene." Suratında tekrar hülyalı bir ifade oluştu. "Evet, aşkım maskeli bir balo organize ediyor."

Dudaklarımı birleştirerek ıslık çaldım. "Vay be, aşkım demek ve maskeli balo..." Onaylayan bakışlarımı Selenay'a diktim. "İyiymiş." O da ellerini çırptı. Selenay'ı ilk defa bu kadar canlı ve istekli görüyordum. Alaz ona iyi gelmişti.

"Şeyda gelir gelmez alışverişe çıkacağız, şimdiden araştırmalıyız."

Kafamı salladım. "Siz Alaz'la neler yaptınız, tatilde?"

Selenay utançla kafasını eğince korkarak kafasına yastığımı fırlattım. O inleyerek kafasını kaldırdığında panikle koltukta doğrulmuştum.

"Selenay, bana sakın işi pişirdiğinizi söyleme!"

Baygın bir ifadeyle suratıma baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Hayır tabii ki! Sadece iki sevgilinin yakınlaşacağı şekilde yakınız. Onunla çok mutluyum Elis. Hiç böyle olacağını

düşünmezdim. Söylediklerimi önemsiyor, bana değer veriyor. Ben Alaz'a neredeyse âşık oluyorum."

Suratımda hoş bir tebessüm oluşurken ne diyeceğimi bilememiştim. Kuzenimi mutlu görebilmek benim için en önemlisiydi ve bu bana fazlasıyla yetiyordu. "Evet, Alaz sana iyi geliyor. Kendine bile bakmaya başladın," dediğimde tekrardan utandı.

"Ya, Elis..."

Onu biraz daha utandırmak için üzerine gitmeyi tercih ettim. "Hadi anlatsana neler yapıyorsunuz, nasıl konuşuyorsunuz?"

"Ya nasıl anlatayım, konuşuyoruz işte." Mahcup bir tebessüm daha gönderince neredeyse sarılıp onu bağrıma basacaktım. Fazlasıyla tatlı gözüküyordu!

Aklıma gelen ayrıntıyla salonun kapısına bakıp tekrar Selenay'a dönüp fısıltıyla konuştum. "Eray olayını nasıl halletti?"

Selenay alt dudağını dişleyerek o da benim gibi kapıya bakıp tekrardan bana döndü. "Eray'ın yanında da partiden bahsedeyim deme!" Sessiz bir fısıltıyla konuştuktan sonra devam etti. "Allah'a şükür ki Eray gelmeden önce bana haber verdi. Ben de Alaz'a söyledim ve onun sayesinde hiçbir şeyden haberi olmadan ayak bastı Kehanet'e."

Derin bir nefes aldım. Şükür ki bu şekilde olmuştu. Yoksa Eray partiye katıldıktan sonra bizi buradan götürmek için elinden gelen her şeyi yapardı. "En iyisini yapmışsın. Peki Şeyda ne zaman gelecek?"

Onun ismini duyunca Selenay'ın gözleri özlemle doldu, aynı özlem şu anda bende de vardı. "Hiç bilmiyorum Elis ya. Azad şu an deli gibi Şeyda'yı arıyor biliyor musun?"

Söyledikleri kalp ritmimi arttırmıştı resmen. Ben böylesine etkileniyorsam kim bilir Şeyda nasıldı? "Alaz'la konuşmayı denedin mi?"

Selenay kafasını salladı. Alaz da onlardandı, belki Azad'ı durdurabilirdi. "Evet fakat Azad beni dinlemez diyor."

Bakışlarım etrafa yönelirken ne diyeceğimi bilememiştim. Doğruydu dinlemezdi, sözü geçen birisinden yardım istememiz gerekiyordu. "Başka birisinden yardım istemeliyiz," dedim sızlanırcasına.

Demek istediğimi anladığı bakışlarından belli oluyordu. Sessiz bir şekilde birbirimize bakmaya devam ettiğimizde ilk konuşan Selenay olmuştu. "Mesih beni dinlemez, ben isteyemem öyle bir şey."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra keskin bir soluk aldım. Şeyda için harekete geçmem gerekirse, kesinlikle geçerdim! "Biraz şansımı deneyebilirim..." Kedi gibi mırıldandığımda 'hadi, bastır!' dercesine suratıma bakıyordu Selenay. "Şeyda'yı bir arasam mı?"

Onaylamayan bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Onu sadece sonuç için arayalım. Şimdi kafasını dağıtıyordur zaten, ararsak aklına direkt Azad gelecek." Selenay doğru söylüyordu. Bu yüzden gözlerimi diktiğim telefonumdan geri çektim.

"Azad neler yapıyormuş?"

Selenay'ın suratında aniden öfke dolu bir ifade oluştu. "Şeyda'yı aratmaya başlamış. Aslına bakarsan bu olay pat diye olmadı. Aylar öncesinden rahatsız etmeye başlamış, mekânlarda sıkıştırıyormuş ve şimdiki zamanlarda da patlak verdi."

Tüm taşlar kafamda yerlerine otururken hayıflandım. "Peki Şeyda neden bize söylemedi?"

Selenay'ın suratında acı bir gülümseme oluştu. "Şeyda acılarını içerisinde yaşar. Dışarıya iyi bir profil çizdiğinde acılarının sanki yokmuşçasına kaybolacağına inanır."

Bu yöntem bana göre de doğruydu. Yaşanan olaylar benim açımdan kötüyse kimseye anlatmazdım. Anlatmazdım çünkü, sanki yaşananlar kelimelerimle can bulacak, beni boğacaktı. Fakat ben kulak ardı edersem, o olayları hiç yaşanmamış olarak sayacaktım.

Odaya Eray'ın girmesiyle düşüncelerimden silkinerek onu izledim. Şu an boş olan en geniş koltuğa oturup etrafına bakındıktan sonra, yanındaki kumandayı alarak televizyonu açtı. Selenay ona cilveli bir şekilde bakıyorken Eray hiç de oralı olmuyordu.

"Eray..."

Eray hiç bakmadan kanalları zaplamaya devam edince Selenay yerinden kalkarak onun yanına oturdu ve kesintisiz bir şekilde suratına bakmaya devam etti. Sonunda Eray kafasını ona doğru çevirip donuk bir şekilde konuştu. "Ne var?"

Selenay, "Ne trip atıyorsun be!" deyip Eray'ın koluna sarılıp kafasını göğsüne bastırdı. Fazla tatlı gözüküyorlardı, bu hallerini sırıtarak izlemeye başlamıştım. Eray kolunu yalandan kurtarmaya çalıştı ama Selenay ısırınca inleyerek kafasını tuttu.

"Ne yapıyorsun kızım!"

Selenay kafasını kaldırarak ona 'oh olsun!' bakışlarını fırlattı. "Küsme bana!" Bir anda süt dökmüş kediye dönerek en masum bakışlarını gönderince, Eray bir küfür savurarak ensesinden tutup suratını göğsüne yaslayarak ona sıkıca sarıldı. "Mal eşeği."

Selenay da kollarını beline sardıktan sonra mırıldandı. "İt herif."

Birbirlerine sıkça ettikleri küfürlerini de dile getirdiklerinde artık yapacak bir şeyleri kalmamıştı! Eray, Selenay'a sarılmaya devam ederek onu dirseğiyle dürttü.

"Bu ne kızım ya, aç gezdiriyorsun bizi. Kahvaltıyı da ikindiye yakın yaptırdın zaten. Öğle yemeğinden artık ümidim yok, akşam yemeğini de gece ya da sabaha doğru falan mı vermeyi düşünüyorsun?"

Kıkırdadım. Şeyda'nın burada olmadığı belli oluyordu. O burada olsaydı eminim ki tüm öğünleri düzenli saatlerde yemiş olurduk... Şimdiden onu çok özlemiştim. Telefonumu alarak tekrar onlara baktım. "Yemek hazırlamaya kalkarsak cidden gece olacak. Sipariş verelim."

"Evet, kesinlikle sipariş verelim. Eğer bir yere gidersek bu sefer kaç saat ortadan kaybolursun bilemeyeceğim." Eray beni iğneleyince omuz silkmekle yetinmiştim.

"Ne istiyorsunuz?"

"Şu an boğazımdan geçsin yeter, bana doyurucu bir şeyler söyle." Eray gerçekten de acıkmış olmalıydı. Midesinde kurt falan mı vardı?

"Selenay sen?"

Selenay elini geçiştirircesine havada savurdu. "Kafana göre takıl."

Kendime köri soslu bir ramen, Selenay'la Eray'a da et yemeği siparişi vermiştim. "Otuz dakikaya gelirler."

"İyi ki şimdiden sipariş vermişiz." Selenay elini Eray'ın karnına koyduktan sonra kafasını göğsünden kaldırmadan ona baktı. "Otuz dakika daha dayanabilecek misin?"

"Dayanamazsam kollarından yemeye başlarım," dedi Eray ve Selenay'ın saçlarını çekiştirdi. Yemek gelene kadar zamanımı geçiştirmek için test kitaplarımdan birisini alarak Selenay'ın odasında çözmeye başladım. Paragraf soruları zaman harcamak için birebirdi. Kısa süre sonra kapının sesini duyunca yerimden kalkarak koridora çıktım. Eray ücreti ödemiş, paketleri salona götürüyordu. Ben de yanlarına gittikten sonra soslarımızı hazırlayarak yemeye başladık.

"Eray sen burayı nasıl buldun?"

Eray ağzındaki büyük lokmayı su yardımıyla yuttuktan sonra bana kısa bir bakış atıp yemeğine döndü. "Buradan bir kız mesaj attı."

Söylediği şeyin mantıksızlığıyla duraksayarak elimdeki çubukları ramenin içerisine bıraktım.

"Nasıl yani?"

Eray omuz silkti. "Ben seni mesaj yağmuruna tutarken bana biri ulaştı ve tehlikede olduğunuzu söyledi. Adresi de verince duramadım."

Kaşlarım kendiliğinden havalandığında bakışlarım Selenay'ı bulmuştu.

"Bakma öyle, ben de tanımıyorum kızı."

"İsmi ne kızın Eray?"

Eray düşünceli şekilde tabağına döndü. Kızla pek ilgilenmediği adını hatırlamadığından belliydi. "Nisa mıydı... Neydi," diyerek kendi kendine mırıldanırken, dudaklarımı ıslattım ve tek kaşımı havaya kaldırarak sordum. "Nida?"

Eray gözleri parlayarak gözlerime tutunduğunda beni onaylamıştı. Siktir!

"Evet, Nida Durmaz."

Bu kız benden ne istiyordu? Eray'ın telefon numarasına ne şekilde ulaşmıştı ve en can alıcı soru ise Eray'ı nereden tanıyordu? Gözlerim kardığında zihnim çoktan geçmişe doğru bir yolculuk yapmaya başlamıştı.

Onat ve Şeyda'yla birlikte tatil için alışverişe çıktığımızda Nida'yı gördüğümü zaten biliyordum. Tuvalette görmüştüm onu fakat bu kız nasıl Eray'ı öğrenebilmiş ve ona ismini dahi vermişti. Bir ara kıyafet denerken çantamın kurcalanmış gibi olduğunu hatırladığımda, dudaklarım aralık bir ifadeyle kalmıştı.

O sıra ben Eray'la konuşuyor, gelmemesi gerektiğini ve bizi rahat bırakmasını söylüyordum. Nida muhakkak o sıra mesajlarımı okuyarak Eray'ın numarasını almış olmalıydı. Bu güne kadar da ses çıkarmamasının asıl sebebi Eray'la diyaloğa geçmesinden başka bir şey değildi.

Fakat... Nida neden etrafımdaydı? Çantamı karıştıracak kadar benimle ne ilgisi olabilirdi ki? Kafama takılan bir diğer şey de Eray'a tehlikede olduğumuzu söylemesiydi. Değildik! Eğer olsaydık bana iyilik yapmış olabileceğini düşünürdüm fakat öyle değildi, bu ortalığı karıştırmaktı. Nida ortalığı karıştırmak istiyordu.

Onun hakkında başka bir şey bilmesem de bana bulaşmasının tek sebebinin Mesih olduğunu hissediyordum ve ben bu hissi sevmemiştim.

"Elis? Sana diyorum." İrkilerek Selenay'a baktım. Sanki kulaklarım an itibariyle işitme yetkisini kazanmıştı.

"Efendim?"

"Ne oldu daldın gittin?"

İç çektim. "Hiç."

"Pekâlâ. Nida'yı nereden tanıdığını sordum?"

Dudaklarımı ıslattım. "Tanımıyorum, sadece ismini biliyorum. Semum'la birlikte bardayken karşılaştık."

"Allah Allah..." Selenay düşünceli bir şekilde mırıldanınca Eray inanamayan bir sesle konuştu. "Semum ne lan!"

Verdiği tepki suratımızda bir gülümseme oluşturmuştu, heceleyerek cevapladım. "İn-san!" Eray deve siken karınca görmüş gibi baktı. "Başka isim mi bulamamışlar, cinsi belli mi bari?" Ağzımı açıp konuşacakken Selenay konuyu kesti.

"Uzun hikâye Eray. Erkek arkadaşlarımızdan biri."

Eray anlamlı bir şekilde kaşlarını havalandırdı. "Dahası da var yani?" Sanki bu durumdan rahatsızmış gibi gözüküyordu. Sessiz kalarak konuşma haklarımı onlara verdim.

"Neden şaşırıyorsun ki önceden de birçok erkek arkadaşım vardı." Evet, Selenay'ın kızlardan çok erkeklerle anlaşma gibi bir özelliği mevcuttu. Eray bir şey demeden yemeğine dönünce soğuyan ramenime üzgün bakışlar atarak Selenay'ın etine dadandım.

Gözlerimi araladığımda salondaki koltukta bulmuştum kendimi, oysa Selenay'ın defalarca kez beni kaldırmaya çalıştığını hatırlıyordum. Amacına ulaşamamış olacak ki kıyafetlerimle koltukta uyuyakalmıştım.

Rahatsız şekilde yerimde kıpırdanarak etrafa bakındım. Bir süre daha uzandıktan sonra üşengeç bir hareketle kalkıp banyoya girdim. Suratımı soğuk suyla yıkadıktan sonra bir an önce soyunma arzusuyla dolup taşmıştım. Dünden kalma kıyafetlerimi çıkarıp makyajımı da temizledikten sonra duşa girdim.

Ilık su tüm eklemlerimi açıyorken son derecede huzurluydum. Bir süre o şekilde beklerken sonra saçlarımı şampuanlayıp kremledikten sonra, cildimi duş jeliyle temizleyip durulandım. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra yumuşacık havlu bedenime sarıldığında mayışmıştım. Banyodan çıktığımda Şeyda'nın odasındaydım. Dün akşam getirdiğim kıyafetlerimi kurcaladıktan sonra giyeceklerimi yatağın üzerine koyup vücudumu kremledim ve siyah iç çamaşırı takımımı üzerime geçirdim.

Kenarları boydan boya gümüş fermuarlı olan siyah dar pantolonumu giydikten sonra, içine kısa, siyah baskılı beyaz bir tişört giyip üzerine bordo, lacivert kareli gömleğimi giyerek önünü açık bıraktım. Tişörtümün etek uçlarını bağlayıp saçlarımı kurutup düzleştirdikten sonra, gözlerime ince bir eyeliner çekip rimelle kirpiklerimi havalandırdım. Son olarak gömleğimle aynı renk olan bordo ruju dudaklarıma sürdüm. Siyah uzun bir küpeyi tek kulağıma takıp boş kalan kulağımın kıkırdak kısımlarını pırlanta küpelerle renklendirdikten sonra saçlarımı salık bırakıp kolları baklava dilimli olan gümüş fermuarlı siyah deri ceketimi de çıkarıp yatağın üzerine yerleştirdim.

Ben hazırlanana kadar salondan gelen seslerle Selenay-

lar'ın da çoktan kalkmış olduğunu anlamıştım. Aynı şekilde ikindiye doğru kahvaltımızı yaptığımızda keyfimiz yerindeydi. Eray salonda telefonla konuşuyorken, Selenay'ın bana odasından seslenmesiyle yanına gitmiştim.

Dolabının karşısında düşünceli bir ifadeyle duruyordu.

"Elis, beni giydirir misin?"

Onaylayan bir mırıltıyla yanına doğru ilerledim. "Büyük bir zevkle."

"Ve en kısa zamanda birlikte alışverişe gidelim. Senin kıyafetlerine bayılıyorum, kendine de çok yakıştırıyorsun. Kaltak!"

İrileşen gözlerle ona baktığımda son dediğine ikimizde gülmüştük. "Yerdin mi yücelttin mi anlamadım."

Kıyafetlerini kurcaladıktan sonra Selenay'ın giymesi için deri bir kloş etek ve beyaz kısa bir badi çıkartmıştım. Altına da siyah opak çorap giydiğinde hazırdı. Saçlarını dalgalandırıp dağınık bir şekilde topladığımızda cidden iyi gözüküyordu.

"Kızlar artık odadan çıkacak mısınız?" Eray'ın bağırtısıyla kıkırdadık.

"Geliyoruz!" diye seslenip kapıya doğru ilerleyecekken Selenay kolumdan tutarak beni durdurdu.

Ne olduğunu anlamadığım için merakla suratına baktım. "Ne oldu?"

Ürkek bakışlarını şimdiden üzerime dikmişti. "Bugün Alaz'la Eray'ı tanıştıracağım. Birbiriyle anlaşamazlar diye çok korkuyorum."

"Ki anlaşamayacaklar, Selenay. Buna şimdiden hazırlıklı olsan iyi edersin." Söylediklerimle Selenay dudaklarını büzüp kafasını salladı.

"Yanımda ol lütfen. Alaz'ı dizginlemeye çalışırsam Eray'ı yalnız bırakma ve kafasını dağıt."

Tereddütle konuşunca onu rahatlatmak istercesine kolunu okşayarak mırıldandım. "Tamam bebeğim sakin ol."

"Hatta mekâna girdiğimizde sen Eray'la ilgilen. Ben önce Alaz'ı bulup tekrar bir ön konuşma yapayım."

Kıkırdadım. "Sakin ol, tamam."

"İkisi anlaşamazsa çok kötü şeyler olur Elis, nasıl sakin olayım?"

Doğruyu söylüyordu. Alaz ne de olsa sevgilisiydi, Eray ise çok yakın bir dostu. İkisinin de söz hakkı vardı. "Evet doğruyu söylüyorsun fakat sen her zaman tavrını koy ortaya. Ne istediğini bilerek hareket edersen sorun olmaz. Kararlı dur."

Selenay kafasını salladı. "Tamam, aa bu arada şey."

"Ne?"

"Mesih'i görürsen konuşacak mısın?"

Anında vücuduma yayılan heyecana engel olamamıştım. Evet, buna hazırlıklıydım. "Konuşacağım, Şeyda için."

Selenay gülümsedi. "Tamam."

Odadan çıktıktan sonra Eray'la ufak bir atışma yaşayıp kolları baklava dilimli olan deri ceketimi üzerime geçirdim ve kafama siyah bir bere takıp saçlarımı omuzlarımın yanlarından salık bıraktım. Siyah kol çantamı aldım ve siyah deri topuklu kısa botlarımı giyip doğruldum.

"İkinizle de işim var, ne güzel olmuşsunuz." Eray içimizi eriten bir iltifat edince dayanamayıp ona sarılmıştık, çok tatlıydı.

Apartmandan çıktıktan sonra Eray'ın arabasıyla Vuslat'a geldiğimizde içimi garip bir heyecan sarmıştı. Mekân bize yürüme mesafesi kadar yakın olduğu için kısa süre sonra orada olmuştuk. Çantamı alıp arabadan indiğimde park edilen araçlar arasında Semum'unkini de seçebilmiştim.

Anlaşılan bu gece çok zor geçecekti.

Mekâna Eray'ın kolunda giriş yaptığımda, Selenay içki bahanesiyle yanımızdan kaçmıştı. Eray'a dönüp surat ifadesini incelediğimde, halinden epeyce memnun olduğu belli oluyordu.

"Hangi zeki piç ayarlamış burayı?" Sesindeki hayranlık dolu tınıyı duyunca dudaklarının kenarları yukarıya kıvrıldı.

"Selenay'ın sevgilisi, Alaz'a ait."

Dudaklarını onaylar anlamda büzerek bir yandan yürürken etrafa bakınmaya devam etti. "Piç olduğu tescillendi, desene."

"Hadi ama Eray! Alaz'a hakaret etmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

Eray bakışlarını sonunda etraftan ayırıp gözlerime dikti. "Adam olduğunu öğrenene kadar."

Bu cümlesi yutkunmama sebep olmuştu. Evet, Selenay'a fazla değer veriyordu ve Alaz'ı sevmediği sürece ilişkilerini desteklemeyecekti. Aksine, ayrılmalarını isteyecekti.

"Dünkü kıçı kalkık fener kimdi?"

Afallayarak gözlerimi ona diktiğimde boş bir masaya geçmiştik. "Anlamadım?" Ne fenerinden bahsediyordu böyle?

Eray elini ensesine atıp ovuşturduktan sonra söylediklerini açıkladı. "Yanındaki herif. Gözleri fener ışığı kadar aydınlık olan."

Ah, tabii Mesih'ten bahsediyordu. "Mesih Dinçer."

Eray gözlerini devirdi. "O kim oluyor, arkadaşın gibi gözükmüyordu ve dilsiz galiba."

Onun saldırılarını afallayan bir ifadeyle dinledikten sonra gözlerimi kırpıştırarak konuştum. "Arkadaş sayılmayız ve dilsiz değil, bunu da nereden çıkardın?"

Eray kafasını sallayarak önüne döndüğünde dudakları teşhisi koymuşçasına bükülmüştü. "Umm, o zaman kıçı kalkık."

"Eray, ne diyorsun Allah aşkına?"

Suratı az önce yalancı bir keyifle bezeliyken son derece soğuk ve sert bir ifadeyle yüzüme baktı. "Selenay'a bile baş selamıyla karşılık verdi. Bana ise tehditkâr bakışlar atmakla yetindi. Bunlar ne demek oluyor Elis, o adam kim?"

Tehditkâr? Eray'a ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek bildiğim, mantıklı ve aynı zamanda doğru bir açıklama yolu bulmaktı. "Beni kıskanıyor." İçimden kahkahalar atmak gelmişti. Bakışları biraz normalleşince doğru yolda olduğuma inandım.

"Peki bu ne demek oluyor?"

Gülmemek için kafamı eğdikten sonra yandan geçen bir kadının dokunulmamış bardağını alıp başıma diktim ve elimin tersiyle dudaklarımda kalan ıslaklığı aldım. "Seviyor işte beni." Allah'ım! Kesinlikle şu an yere yatıp yeri yumruklayarak kahkahalar atmak istiyordum!

"Peki zararlı bir tip mi?" Yok canım, hiç zararlı değil! Sadece insan sağlığına tehdit oluşturuyor! "Yani ne bileyim seni rahatsız mı ediyor?"

Boğazımı temizledim. "Yok ya öyle zararlı tiplerden değil. Sadece bilirsin işte, fazla kıskanç ve yabancılardan hoşlanmaz. Beni de rahatsız etmiyor ayrıca."

Eray kafasını salladığında derin bir nefes almıştım. Rahat konuştuğum için belki de bu kadar tatmin olmuştu. "Selenay nerede kaldı ya!" diye hayıflandı.

"Şey, Alaz'la karşılaşmıştır belki."

Eray homurdanarak önüne döndü. "Bir tanışamadık şu Alaz'la."

Tebessüm ederek elini tuttum. "Tanışacaksın, bu kadar sabırsız olma!" Gülümseyerek etrafa bakındığımda Semum'la karşılaşmıştım. Tebessümüm suratımda donmaya başladığında mahcup bakışlarla baktım ve elimi çekerek hızla Eray'la konuştum. "Birazdan gelirim, bekle." Kalabalığı yarmaya çalışarak Semum'un yanına gitmeye çalıştığımda benden uzaklaşıyordu. Pes etmeden direnerek kalabalığı yarmaya devam ettim ve şarkıyı bastırmayacağını bilsem de seslendim. "Semum!"

Semum durmadan geniş adımlarla yürümeye devam edi-

yordu. Dışarıya doğru yönelse de umursamadan onu takip etmeye devam ettim. Kalabalıktan sıyrılıp geniş bir hole girdiğinde insanlara çarpıyordum. "Semum!" Tekrar seslendim, dışarıya çıktığım an ceketimi ve şapkamı çıkarmadığım için şükretmiştim. Arkasından koşarak kolundan tuttuğumda durmak zorunda kalmıştı. Soluklanarak yandan görünen ifadesine baktım. Kırgındı.

Semum karşısına bakıyorken sert bir tonda konuştu. "Ne oldu?"

Kolunu bırakmadan üzgün bakışlarla çehresini izledikten sonra kolundaki parmaklarımın tutuşunu sıkılaştırdım. "Konuşamadık, nasılsın?"

Semum kafasını ağır bir hareketle benden tarafa çevirdiğinde bakışlarındaki soğukluk beni lime lime edecekti neredeyse. Onun tarafından bu şekilde karşılanmak canımı sıkmıştı.

"Evet, habersizce gittiğin için bunu yapmaya fırsatımız olmamıştı."

Sancılı bakışlarla bakmaya devam ettim. "Özür dilerim."

Semum gözlerini kapattığında suratında acı dolu bir ifade vardı. Kirpikleri titreyerek bir iç çektikten sonra gözlerini aralayarak kolunu çekti. "Dileme, Elis."

"Semum ben gerçekten de üzgünüm." Kollarımı göğsüne koyup sarılacakken tekerleklerini ağlatan bir fren sesi işitince duraksayarak sol tarafa baktım. Araba durduğunda Audi R8 içinde kimin olduğunu zaten anlamıştım. Koyu camlarının arasından adeta bir mavi fener ışığı gibi sızan bakışlar içimi titretmişti. Araba dursa da sert bir fren sesi daha yankılatarak gözlerini bana dikmeye devam etti. Semum ikimize de baktıktan sonra kafasını iki yana salladı ve hüsran dolu gözlerle geri çekilip karanlığa karışınca kendimi kötü hissetmiştim.

Kollarım bedenimin iki yanına düştüğünde kötü hisler peşimi bırakmıyordu. Aklımda hâlâ Semum'un ima ve hüsran

dolu bakışları vardı... Ona değer veriyordum, böyle olması benim açımdan fazlasıyla üzücüydü.

Arabasının kapısı açıldığında görüş açıma önce sol ayağı girmişti. Siyah deriden oluşan yırtıcı postalı çok havalı gözüküyordu. Bacağını daha da geniş açıp bedenini araçtan çıkardığında ürpermiştim.

Bu adam resmen beyaz teniyle siyaha meydan okuyordu... Siyah deri ceketinin içerisinden gözüken siyah tişörtüyle fazlasıyla iyi gözüküyordu. Saçları öncekilere kıyasla daha karışık ve serseri bir tarzdaydı. Uzun boyunu sergileyen uzun bacaklarını hareket ettirerek bana doğru aheste bir şekilde gelmeye başladığında, suratı fazlasıyla köşeliydi. Bu da demek oluyordu ki dişlerini sıkıyordu. Gözlerimi gecenin renginde gezdirip tekrar ona yönelttiğimde bakışları beni deşip geçecek gibiydi.

Ahh, hadi ama... Bugün bu erkeklere ne olmuştu böyle?

Mesih önümde durduğunda ne diyeceğimi bilememiştim. Şeyda'nın meselesini konuşarak halletmem gerektiğinin bilincinde olduğum için bir an önce konuyu açmak istedim. İkimiz de birbirimizi süzüyorken çenemi dikleştirerek ona baktım. Daha öncesinde hiç normal bir diyalog kurmamışken şimdi onunla konuşma başlangıcı yapmak bile beni delicesine zorluyordu. Her ne kadar dünkü söylediklerinden sonra içinin rahatlaması gerekse de bu zamana kadar yaptıklarını hazmetmeyip duruşumu sergileyecektim, fakat bu ondan Şeyda için bir şey istememe engel değildi.

Şeyda benim canımdı, kardeşimdi. Onun için Mesih'ten yardım istemem gerekse bile bunu gözüm kapalı yapacaktım. "Mesih..."

Mesih çenesini indirdikten sonra bana kirpiklerinin arasından çıra gibi bir bakış attı. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum." Gözleri ifademi denetledikten sonra kafamdaki siyah bereye takıldı, ardından tekrar bakışlarımı buldu.

"Konuş."

Evet, demesi kolaydı. Dudaklarımı ıslattıktan sonra kafamı eğip botlarıma baktığımda, ikimizin botları da karşılıklı duruyordu. Mesih'in ayakları daha aralık duruyordu, benimkiler ise birbirine yakındı. Bu görüntü gülmeme sebep olmuştu, tam olarak Tumblr resimlerine benziyordu.

İfademi toparlayıp kafamı kaldırdığımda elleri cebindeydi. Kafasını yana eğmiş, bana ciddiyetle bakıyordu.

"Aslında bu bir istek."

Mesih tek kaşını kaldırdı. "Sadede gelmek ister misin?"

Aralanan dudaklarımdan bir soluk bıraktıktan sonra konuşmuştum. "Ah, evet. Diyeceklerim Azad hakkında."

Anında ifadesi sertleşmişti, hazırlıklı bir şekilde diyeceklerimi bekledi.

"Azad, arkadaşım Şeyda'yı rahatsız ediyor." Şeyda'yı tanıyıp tanımadığını bilmediğim için tanıtma gereği duymuştum. Bakışları karardığı an onların bir geçmişinin olduğunu bildiğini fark ettim.

Siktir, Mesih kesinlikle Şeyda'yı tanıyordu.

"Nasıl rahatsız ediyor?" Sesi netti, yutkundum.

"Azad'ın bana vurmasına engel olduğun gece Lidya'yla tartışıyorlardı," dediğim an kasılmıştı Mesih. "Kendisini Şeyda'ya ulaştırması için kız kardeşini dövüyordu, ben de engel oldum."

"Aptal."

Konuyu çevirip bana hakaret etmesi üzerine gözlerimi devirdim. "Ne?"

"Neyine güvenerek aralarına giriyorsun?"

İç çektim. "Mesih konumuz bu değ-"

"Elis!" dedi Mesih uyarırcasına. Sessiz kalarak devam etmesini bekledim. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma, sakın!"

Boş bir ifadeyle onu izledikten sonra konuştum. "Bir arkadaşım zor durumdaysa yardım ederim, buna sen engel olamazsın."

Büyük bir ciddiyetle beni dinlemişti Mesih. "İnsanoğlu nankördür. Kimse için kendini tehlikeye atma, çünkü kimse senin için kendini tehlikeye atmayacak." Öylesine kesin ve net konuşmuştu ki doğru olmayan bir şey bile söylese insanı kendine inandıracak kadar netti.

"Mesih, asıl konumuza dönsek?"

Mesih dişlerini birbirine bastırdı.

"Her neyse işte Şeyda'yı rahatsız ediyor. Bu yüzden Şeyda başka bir yere gitti. Şimdi de Azad onu aratıyormuş." Ben konuştuğum zamanlar pür dikkat mimiklerimi izlemesine aylar geçse de alışamamıştım, hiçbir zaman da alışamayacaktım.

"Benden ne istiyorsun?" Ne istediğimi kesinlikle anlamış olmalıydı. Anlamış olmasına rağmen beni zorlamak için bile bile soruyordu.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Mesih kafasını varla yok arası iki yana salladı. "Senden duymak istiyorum."

Göz kapaklarımı titreştirdim. Pekâlâ, Şeyda için! "Azad'ı durdurmanı istiyorum. Şeyda onun yüzünden burada değil."

Gözlerini kıstığında irislerinin içlerinde eğlenceli kıpırtılar oluşmuştu. Bu kıpırtılar ne zaman oluşsa Mesih beni zorluyordu. O anlardan birisine geldiğimizi hissederek ürperdim.

"Seni mi kıracağım," deyince suratımda birden canlı bir tebessüm oluşmuştu. Şeyda sonunda rahat olacaktı! Mesih sözlerine devam edince yüzümdeki aydınlanma yavaş yavaş solmaya başladı. "Tabii, senden de bir isteğim olacak."

Hüsran dolu gözlerle baktığımda bakışları iyice karanlık olmuştu. "Ne istiyorsun?"

Suratındaki ifade iyice kurnazlaştığında kesinlikle düşüp bayılacaktım! "Zamanı geldiğinde söyleyeceğim."

Kaşlarımı çatarak onaylamaz bir mırıltı çıkardım. "Ne ol-

duğunu bilmediğim bir seçeneği kabul etmemi bekleme benden!"

Dudaklarını onaylar anlamda büzüp bir adım geri çekildi Mesih. "Pekâlâ, o zaman Azad'a Şeyda'yı bulması için yardım etmeliyim."

Duyduklarımla gözlerim kocaman aralanmıştı. Mesih bana başka bir seçenek bırakmıyordu. Ya istediğini yapacaktım ya da Azad Şeyda'yı bulacaktı, hem de Mesih'in yardımıyla! Ona resmen koz vermiştim.

"Bu yaptığın fırsatçılıktan başka bir şey değil."

Gözleri yine tehditkâr şekilde kısıldı. "Ben fırsatları kullanmayı severim, Elis."

Dişlerimi birbirine bastırarak büyük bir öfkeyle ona bakmaya devam ettiğimde ellerimi yumruk yapmıştım. Avucuma batan tırnaklarım kesinlikle umurumda değildi! "Tamam, teklifimi geri çektiğimi farz et. Senden yardım istemiyorum, ben kendi başımın çaresine bakarım." Kaşlarım kalkık bir şekilde büyük bir kararlılıkla konuştuğumda surat ifadesi sertleşmişti.

Geri dönüp gidecekken Mesih kolunu deri ceketimin içerisinden sokup bedenimi bedenine yapıştırdığında, ani hareketi nedeniyle ciddi anlamda kafayı yiyecektim. Suratım çene hizasına geliyordu. Kafamı kaldırıp suratına baktığımda bana tepeden çekici bir ifadeyle bakıyordu.

"Artık çok geç. Kabul etmezsen bu sorunu kendim için kullanacağım." Lanet olsun! Mesih'e ciddi anlamda koz vermiştim.

"Ne istediğini söylesen?" Söylemeliydi, söyleyene kadar .retmeliydim.

Mesih gözlerini kısıp düşünür gibi yaptıktan sonra mırıldandı. "Kötü bir şey olmadığına güvence verebilirim, masum bir istek."

Kararsız gözlerle bakmaya devam ettim. "Sana güvenmeli miyim?"

Belimdeki kolunu daha da sıkılaştırdı. "Güvenme, inan." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda bakışları oraya kaymıştı.

"Tamam. Sözünü tutup Azad'ı durduracaksın?"

Kafasını salladı. "Durduracağım."

Huzurla bir soluk aldığımda bu Mesih'in kokusundan başka bir şey değildi. Belimdeki kolunu serbest bıraktığında şükür ki ayrılabilmiştik! Tam gitmek için bir şeyler zırvalayacağım sırada tekrar konuştu.

"Bu arada Elis..." Merakla cümlesini tamamlamasını bekledim. "Bir süre etrafta fazla dolaşma."

Tek kaşım sorgulayan bir şekilde yukarıya doğru kıvrılmıştı. "Neden?"

"Sorgulama."

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek hızla konuştum. "Nedenini söylemediğin her salise dışarıda gezeceğime yemin edebilirim." Mesih dişlerini birbirine bastırdı. Evet, yeri geldiğinde iyi pazarlık yapabiliyordum.

"Melikşah gelecek. Seni rahatsız edebilir."

Boş bir ifadeyse suratına bakmaya devam ettim. Abisinden de kardeşinden de ayrı çekiyordum! Mesih sırf bana tepki verdi diye benimle oynamak istiyordu.

"O gelecek diye özgürlüğümü kısıtlamamı bekleme benden. Ne zaman istersem o zaman dolanırım." Büyük bir kararlılıkla konuştuğumda tek adımda üzerime geldi. "Seni ortalıkta göremeyeyim!"

Kollarımı daha sıkı bağlayıp tısladım. "Görürsen ne olur?"

Kaşlarını derinden çatarak bir adım daha gelip nefesimizi buluşturdu. "Allah şahidim olsun ki benim evimde kalırsın, benim yatağımda uyursun!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Zihnimde onlarca kelime ve cümle birbirini kovalarken ben sadece bakıyordum. Nasıl oluyordu da beni her seferinde bu şekilde etkisiz bırakabiliyordu, anlamıyordum. Sözleri sinir hücrelerimi titretecek kadar şiddetliyken tepkisiz kalabiliyordum.

Hayır, kesinlikle dalga geçiyordu... Tedbirimi almak için bir adım geri çekildiğimde sağ dizim titremişti. Rüzgârın sesi kulaklarımda bir ninni edası bırakarak eserken saçlarımı uçuşturmasına lanet etmiştim.

Mesih'i göz hapsime alırken çok güçlü gözükmüştü, fazla güçlü. Nedense insanda sığınma, saklanma hissi uyandırıyordu... Ah, hadi ama! Kaç kişinin ağzından onu dinledin de hemfikir oluyorsun? Bu bal gibi senin fikrin! Bal mı?

Lanet! Lanet! Lanet!

O tepkilerimi kısık bakışlarıyla izlerken dudaklarımı aralayarak zor da olsa bir şeyler zırvalayabilmiştim. "Senin evinde kalmak mı?"

Mesih kafasını dimdik tutmaya devam ederken ellerini siyah kot pantolonun cebine soktu ve omuzlarını dikleştirdi.

"Korkma, ısırmam." Bu herif... Bakışlarıyla mı yiyişiyordu, neler yapıyordu böyle? Buz mavisi gözleri en tehlikeli tonunda üzerimde gezinirken sanki bir bıçak gibi tenimi kesiyordu. Değdiği her yeri acımadan doğruyordu. Anlamlıydı, belki de gördüğüm en anlamlı bakan adamdı!

Mesih suratındaki ciddiyet yerini korurken kaşlarını kavisle havaya kaldırıp devam etti. "Tabii, sen istemezsen."

Öylece bakakalmamak için titrek gözlerimi etrafta dolandırdıktan sonra tekrar bakışlarımı ona sabitledim. O kararlı bakıyorken ben afallamamalıydım. Kaşlarımı havalandırarak suratıma tıpkı bir robot ifadesizliğini kondurduktan sonra, kızaran yanaklarıma aldırmadan konuyu utangaç, deneyimsiz bir kız çocuğu gibi kapatmamak için cesurca haykırdım. "O tarz fantezilerim yoktur."

Mesih'in kalkan tek kaşı farklı bir anlamla eski halini aldığında bakışlarından mana akıyordu. Deneyimliydi, o her haliyle çok deneyimli bir erkekti ve deneyimsiz bir kız için böyle konuşmalara atılmak tehlikeliydi. Ellerini ceplerinden kurtardıktan sonra tek adımla aramızdaki mesafeyi kapatınca sessiz bir iç çekmiştim. Mesih kafasını eğdiğinde geriye yatırılan saç tutamları havada kalmak ve alnına düşmek için cebelleşiyordu sanki...

"Biliyor musun Elis?"

Suratımda boş bir ifade oluştuğunda sorusunun cevabını bilmediğim için dudaklarımın arasından tuhaf bir inilti kopmuştu. "Huh, neyi?"

O aynı şekilde bakmaya devam ederken kuruyan alt dudağını diliyle ıslattı ve sonra en kararlı ses tonunu kullandı. "Benim var."

Yabancı olsaydım muhtemelen şu an "shit" kelimesini kullanırdım. Bu kadar açık konuşması dudaklarımı aralık bırakmıştı.

Bu halim hoşuna gidiyormuş gibi dudaklarının kenarları-

nı kıvırdı. Mesih... Her haliyle baş belasıydı sanki. Çok zeki bir erkekti ve oldukça bilgiliydi. Bu yüzden onunla konuşurken sürekli dikkatli olmalıydım. Sözleriyle karşısındakini alt edecek kadar zehirliydi o.

Tıpkı, sarı ve siyahın birleşimi kadar keskin ve netti. Arasında yumuşatma tonları yoktu. Birdenbire geçiş yapıp insanları alışkın olmadığı renk girdabının içerisine atıyordu.

Ahh... Mesih, siyah ve beyaz kadar uyumlu ve alışıldık değildi.

Mesih, sarı ve siyahtı. O her haliyle aykırı ve uyumsuzdu. Zehrin renkleri olan sarı ve siyahtı...

Mesih, zehirdi.

Ve ben... Zehri severdim.

Bir şekilde onu alt etmeliydim. Konuştuğumuz konu nedeniyle güçlü ve utanmaz olan oydu. Benim şimdiden suratım kızarmaya yüz tutmuşken, sadece tek bir seçeneğim kalıyordu: konuyu güçlü ve net cevaplarla kapatmak.

"Burada dişlerini nasıl kullandığını duymak için bulunmuyorum." Kelimeler birden ağzımdan firar edip birbirlerine zincirlendiğinde rahat bir nefes almıştım. Şimdilik iyi gidiyordum, sonuçta karşımda her hareketimi pür dikkat izleyen, açık kollayan bir canavar dikiliyordu.

Ah... Evet, canavar. O insan olamayacak kadar aykırıydı. En azından benim için öyleydi.

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında, keskin, parlak ve bir o kadar da beyaz olan dişleri gözlerimin önüne serilmişti.

Aman Allah'ım... O az önce gülümsemiş miydi? Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla gülümsediğinde, dudaklarının kıvrılışı adeta 'Seni ısırmam için yalvaracaksın' diyordu.

Mesih, "Evet... Tatlım," diyerek fısıldadı geceye karışan sesi ve rüzgârda şekil alan nefesiyle. "Duymakla olmaz. Bu tarz şeyler uygulanmalı."

Bakışlarım ayaklarıma indiğinde gözlerim öylesine kısılmıştı ki kirpiklerimi bir ara gözlerimin alt kısmındaki kemiklerde hissetmiştim. Ah, bir de tatlım mı demişti? Deneyimli sözleriyle beni tekrar alt etmişti. Fazla zaman kaybetmeden bir soluğu ciğerlerime çektikten sonra kafamı kaldırdım.

"Senden asla böyle bir şey istemem."

Lanet olası, ben konuyu kapatmak için can atıyorken o gözlerini kısarak aheste bir havayla kafasını iki yana salladı. "Bunu zaman gösterir."

Zaman! Böyle bir şeye resmen olasılık verdiğinden bahsediyordu. Her ne kadar kesin bir cümle koymasa bile sesindeki ukala ton "Seni ısıracağım!" diyordu. Aradan sıvışmak için dalgaya vurmaya karar vermiştim. "Ah, hadi ama... Burada beni ısırıp ısırmayacağını mı konuşacağız?"

Mesih dişlerini birbirine bastırdıktan sonra tekrardan ulaşılmaz bir havaya büründü. "Doğru, çok daha önemli işlerim var."

"Pislik..." Elimde olmadan fısıldadığımda söylediklerimi umursamamıştı.

"Evet Elis, son kararın nedir?"

Kaşlarımı çatarak hiddetli bir soluk aldım. Kollarım mahalledeki teyzeleri aratmayacak bir şekilde kalçalarımın üzerine yerleşirken artık savaşa hazırdım. Bu adam resmen hayırdan anlamıyordu! "Isırmayacaksın diyorum, nesini anlamıyorsun!" Sesim fazlasıyla yüksek çıktığında irisleri irileşti ve dudakları aralanıp kahkaha atmaya başladığında kalbim tekledi...

O an Mesih dışındaki her şey kaybolmuştu. Rüzgâr uçuruyordu saçlarımı, şiddetli bir uğultusu olsa da yanaklarımı okşayarak kulaklarıma ulaşırken bir ninni gibi yankılanıyordu.

Rüzgâr o an esmiyordu, fısıldıyordu... Nefes verip bede-

nimi huylandırıyordu, üşütmeyip ısıtıyordu. O an, ilk kez rüzgâr bile farklı esmişti.

Sadece Mesih'in sesini duyuyordum. Erkeksi bir tonla kahkaha atmıştı, yankılanıyordu kulaklarımda. Onu ilk kez bu şekilde görmenin verdiği etkilenmeyle gözlerime inanamamıştım. Öylesine etkilenmiştim ki gözlerim dolmuştu. Yuvarlak kıvrımlarına fazla gelerek düşmek istemişlerdi sanki.

Kahkahası bittiğinde ise duyduğum ses, yine rüzgâr değildi... Bu sefer kalbimdi.

Kalbim kalıbına fazla gelerek göğüs kafesime çarpıp geri sinmesiyle yükselmesi bir oluyordu. Göğsüm ağrımaya başlamıştı. Ruhum bedenime dar geliyordu. Küçük beden olup belimi sıkan bir pantolon kadar rahatsızdı ruhum, sızlıyordu.

Konuşmaya başladığında kulaklarım uğuldamaya devam etse de yavaş yavaş gerçek dünyaya dönüp normal duymaya başlamıştım.

"Sen orada mı kaldın? Ben sarı saçlı arkadaşından bahsediyordum."

Siktir.

"Ne arkadaşı?" Az önceki olayın şokuyla zorlukla işitebildiğim cümlesini algılayamamıştım. İlk başta önceki konuşmalarımızı unutsam da sonrasında yavaşça beynimde yer etmeye başlamışlardı. Bana muhtemelen Azad'ı durdurması karşılığında isteğini kabul edip etmediğimi soruyordu, bense ne anlamıştım!

"Bakıyorum da öylesine istiyorsun ki bilinçaltından çıkaramamışsın..."

"Neyi?" Hay lanet! Yine boş bulunarak attığı yemi yutmuştum.

Mesih dudaklarını kıvırarak tıpkı bir vampir edasıyla keskin ve beyaz dişlerini gösterip devam etti. "Dişlerimi..."

Dişlerimi birbiriyle temas ettirerek konuşmama hakkımı

kullandım. Bu sefer fevri cevap vermemeliydim. Belki de bir dengesizlik yaparak diğer konuya atlamalıydım!

"Her neyse, Azad'a sahip çık. İstediğini yapacağım." Kabul etmeme olasılığım varsa da yok olmuştu. Yaşadığımız andan sıyrılarak kurtulmak istiyordum!

Mesih kafasını sallayınca rahatlamıştım. En azından Şeyda rahat edecekti. Mesih'e benden isteyeceği şeyi sormak istesem de o konuya girmemem en akıllıca hareketimdi. Sabit kalmalıydım, kalmazsam beni köşeye daha fazla sıkıştıracaktı.

"Olmuş bil," dedi Mesih, emin bir sesle.

Kafamı kaldırarak ben de kafamı sallayıp umursamaz bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Tamam." O bir şey söylemeden bakmaya devam edince boğazımı temizledim. "İçeriye gireyim." Yine cevap vermeyince ona son bir kez bakıp arkamı döndüğüm an kolumdan yakalamıştı beni! O çevirmeden dönüp sorgulayan bakışlarımı üzerine saldığımda kafamdaki bereye bakıyordu.

Mesih kolunu kaldırarak beremin tepesinden yakalayıp çıkardığı an dumura uğramıştım. Ha? Saçlarım beremin çıkmasıyla elektriklenirken o ise suratımdaki sinir ifadesini umursamadan eline aldığı beremi inceliyordu. Ellerimi yumruk yaparak hamlesini bekledim.

"Hmm, güzel bere."

Kaşlarım havaya kalkarken şapkayı kafasına geçirip dudaklarını aralık bıraktı. Hey! "Ne yapıyorsun sen?"

Homurdanmamla bakışları gözlerimi buldu. Lanet berem benden çok ona yakışmıştı resmen.

"Kör olmadığını sanıyordum?"

Gözlerimi devirdikten sonra kısıp kolumu kaldırarak bereme uzandım ama o geri çekilince elim boşta kaldı.

"Beremi ver!"

Mesih bir adım geri çekildiğinde bakışlarından berenı

vermeyeceği belli oluyordu. "Üzgün değilim ama yenisini alman gerekecek."

"Hah! O cümlenin normali üzgünüm ama olmasın?"

Omuz silkerek bir hayli küstah olan bakışlarını gözlerime dikti. "Üzgün değilim."

İnanamadığımı belli eden bir tavırla ona baktım. "Çok mu mutlusun?"

Mesih dudaklarını tiksinen bir tavırla yukarıya doğru kıvırdığında, bakışlarından alay akıyordu. "Çok mutluyum, uçabilirim."

Tekrar gözlerimi devirdiğimde suratında kaskatı bir ifade oluşmuştu. Az önce aramızda oluşan mesafeyi yaklaşarak kapattıktan sonra katı bir tonda konuştu.

"Söylediklerimi unutma. Sakın." Mesih cevap beklemeden yanımdan geçip gittiğinde yere çömelerek oturmak istemiştim. Derin bir iç çekip omzumun üzerinden ona baktığımda arabasının zıtı yönde ilerliyordu. Nereye gittiğini bilmediğim için içimde büyük bir merak tomurcuğu oluşmuştu.

Dudaklarımı ıslatarak barın gerisine baktıktan sonra, tekrar Mesih'in gittiği yöne doğru döndüm. Her geçen salise daha çok karanlığa karışıyordu. Takip etsem belki bir ipucu bulabilirdim ya da lehime olan bir şey... Bunu ona karşı kullanabilir, Azad konusunda isteyeceği şeyi engelleyebilirdim. Arkamı dönüp barın giriş kapısına baktığım an içeriden gelen zangırtıları işitmiştim.

Ya içeri girecektim ya da Mesih'i takip edecektim.

Hayır, şimdi takip edemezdim. Eğer takip edersem Mesih beni muhakkak fark ederdi. Suratımdaki her mimiği kaçırmadan izleyen adam peşinden geleceğimi hem düşünebilir hem de anlayabilirdi. Onun bu kadar dikkatli olmasından bir kez daha nefret etmiştim. Karşısındakini sırf bu dikkati yüzünden bile anında nakavt edebilirdi, tıpkı beni de ettiği gibi.

Arkamı dönerek nefret ettiğim gürültünün içerisine girdiğimde suratımı buruşturmamak için kendimi zor tutmuştum. Eray'ı hatırlamamla içimden kendime sıkı bir küfür savurdum. Selenay onu bana bırakmıştı!

Bakışlarım hızla etrafta gezinerek Eray'ı aradım ama yanıp sönen ışıklar hiç de işimi kolaylaştırmıyordu. Dikkatli bakınca bir kızla dans eden Eray'ı görmüştüm, gözlerimi devirip insanları itekleyerek ona doğru ilerledim.

Ah, bu erkekler hiç boş kalmazlardı, değil mi? Eray kollarını esmer, uzun ve düz saçlı kızın beline dolamış dans ediyordu. Kız da bu konuda fena sayılmazdı, çok iyi kıvırıp bedenini ona değdiriyordu.

Eray, gözleri kapalı halde aralarında boşluk kalmayacak hareketler yapmaya başladığında duymasam da ikisinden de iniltiler geldiğini anlamıştım. Kız kollarını sıkıca boynuna doladıktan sonra ağzını açıp onunla öpüşmeye kalkıştı. Aslında hayır! Resmen birbirlerini yiyorlardı!

Daha fazla bakamayıp ikisine çarparak masamıza geçtiğimde tek amacım Eray'a geldiğimi belirtebilmekti. Masadaki yeni gelen içkileri görünce rahatlamak için bir tanesini kafama diktim.

"Elis'im biz bir tuvalete gidip geliyoruz."

Omzuma dokunan elle başta irkilsem de Eray'ın sesini duyunca rahatlayıp omzumun üzerinden ters bir şekilde önce ona, ardından esmer kıza bakmıştım. Bu nasıl bir şeydi böyle? Tek kaşımı kaldırarak sertçe konuştum. "Neden, birlikte mi işeyeceksiniz?" Ah, bunu ben mi söylemiştim?

Eray kısa bir kahkaha attıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Tuvalet gibi kutsal bir yeri şu an işemek için kullanmayacağım. Birazdan geliriz," deyip kızın beline sarıldıktan sonra kalabalığa karıştı.

Suratımda şaşkınlık akan bir gülümseme oluşmuştu.

Eray'ın az önceki konuşma tarzı tıpkı bir çocuğu andırıyordu. Cidden, o inanılmaz birisiydi. Açık sözlülüğüyle aklımı allak bullak etmişti. Önümdeki bardakları bitirdikçe içim daha fazla yanıyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdikten sonra etrafıma bakındığımda Alaz ve Selenay'ın geldiğini gördüm. Selenay'ın heyecanı suratından okunurken Alaz oralı bile değildi. Sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi tetikteydi bakışları, etrafı izliyordu.

Masaya geldiklerinde Selenay dirseklerini dayayarak bana bir gülümseme göndermişti. Alaz da sonunda bakışlarını etraftan çektiğinde bana bakabilmişti.

"Hey, çok beklettik mi?"

Aklım başka yerde olduğundan saçma salak bir ifade takınmıştım. "Beklemedim ben."

Selenay kaşlarını çatarak gülümseyip etrafa baktı. "Pekâlâ... Eray nerede?"

Dudaklarımı büzüştürerek bakışlarımı kaydırıp tuvalet tarafına baktım. "Kısa süre sonra tuvaletten gelir. Merak etme uzun sürmez." Bakışlarım tekrar Selenay'ı bulduğunda yeni aldığım bardağı bitirmiştim. Söylediğim şeye şaşırmış olmalı ki sormadan edemedi.

"Neden ki?"

Omuz silkerek kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Bilmem, erken boşalma sorunu var sanırım."

Alaz ağzındaki içkiyi püskürtmemek için bardağı masaya koyup boşta kalan elinin tersiyle dudaklarını kapattığında, Selenay hayretle bana bakıyordu. Eray hemen geleceğini söylemişti, bu da kısa zamanda bitireceklerini gösteriyordu.

"İyi misin tatlım?" Selenay şefkatle bana yaklaşıp mırıldanınca cırlamıştım. "Bana tatlım deme!" Bu kelimeyi Mesih kullandığı için bu kadar çok tepki vermiştim belki de.

Alaz kıkırdayarak içkisini içmeye devam etti.

"Elis?" dedi Selenay sorgularcasına.

Elimi havada savurarak geçiştirdim. "Kusura bakma Selenay."

İfademi denetlemeye devam ederek sessiz kalınca içmeye devam etmiştim.

Eray, söylediği gibi kısa süre sonra tek başına gelip yanımda durduğunda, suratımı buruşturarak onu dirseğimle ittirdim. "Benden uzak dur lütfen."

Neden bahsettiğimi bal gibi de -ah, bal mı?- bildiği için bıyık altından gülüp Selenay'a bakmıştı. Alaz'ı görünce ciddi bir ifade takınarak sessiz kaldı.

"Eray da geldiğine göre sizi artık tanıştırabilirim!" Selenay büyük bir istekle konuşmaya başladığında masamızdaki iki erkek de bir o kadar isteksiz gözüküyordu.

"Eray, bu erkek arkadaşım Alaz."

Eray varla yok arasında bir baş selamı verdi.

Selenay Alaz'a bakarak masum bir şekilde gülümsedi. "Hadi, Eray'la tanış."

Alaz, suratına yapmacık bir gülümseme kondurduktan sonra Eray'a döndü. "Memnun oldum."

Aynı gülümseme Eray'da da oluşmuştu. "Aynısından," deyince kıkırdamıştım.

Fazla komik gözüküyorlardı. Selenay'ın fırlattığı öldürücü bakışlarla ifademi toparladım. Ortamı düzeltmek için yardım istiyordu.

"Alaz, Eray da senin gibi bir mekân sahibi."

Alaz meraklı bir ifade takınarak Eray'a baktı. Sanki bir şeyleri ölçüp tartıyordu. "Hım... KidZania gibi mi?"

Shit!

KidZania çocuk eğlence mekânlarından birisiydi! Az önce Eray'a neden ölçülü baktığını şimdi daha iyi anlamıştım. Ür-

kek bir bakışla solukları hızlanan Eray'a döndüğümde, aynı ürkekliği Selenay'ın da taşıdığını hissedebiliyordum. O an için açtığım konuya lanetler okudum.

"Hayır, yeraltı mekânları gibi."

Siktir, iki erkek sidik yarıştırmaya başladıysa bunu kimse durduramazdı. Ya en sonunda kendileri belalı bir şekilde dururlardı ya da sonunda yumruklar konuşurdu. Alaz alay dolu bir ifadeyle Eray'a bakındıktan sonra şakıdı. "Erken boşalma sorunu olan birisine göre fazla iddialı."

Eray şaşkınlıkla gözlerini araladığında kafamı masaya vurmak istemiştim. Selenay'dan ufak bir küfür çıkınca Eray hayretle konuştu. "Kim erken boşalıyormuş?"

Alaz kıkırdayarak bana döndü. "Elis'e sor."

Lanet olsun sana Alaz! Eray hayret dolu bir ifadeyle bana doğru döndüğünde ne yapacağımı bilememiştim. "Erken boşaldığını da nereden çıkardın?"

Dudaklarımı aralayıp saçma sapan bir şekilde kelimeleri yarım bıraktığımda Alaz tekrar konuştu! "İşte bu tavırlar tam da erken boşalan birisine ait."

Selenay Alaz'ın kolunu sıkıp onu susturmaya çalışırken Eray şaşkınlık ve öfkeyle konuştu.

"Hey! Ben erken boşalmıyorum." Alaz, Eray'ı umursamadan gülmeye devam ediyordu. Selenay çıldırmak üzereydi ve Alaz'ın kolunu çimdikleyerek bağırdı. "Alaz!"

Alaz sevgilisine dönüp içi eriyerek baktı. "Efendim yavrum?"

Selenay onun ses tonu ve söylediği son kelimeyle biraz aptallaşsa da kendini tutup tavrını korudu. "Kendine gel, senden güzelce rica ettim değil mi?"

Alaz masum bir ifadeyle dinledikten sonra konuştu. "Bebeğim erken boşalması benim suçum mu?"

"Alaz!"

"Elis!"

Ürkerek Eray'a döndüğümde sinirden köpürdüğüne yemin edebilirdim. "Eray..." diyerek mırıldandığımda sesimin onu yumuşatmayacağı ortadaydı.

"Bu puşt neyden bahsediyor, ne erken boşalması?"

"Sen kime puşt diyorsun lan?!" Alaz kükreyince Eray göğsünü şişirdi.

"Sana diyorum lan ne olacak?"

Selenay ağlamaklı bir sesle bağırdı. "Ay yeter ya!"

Kuzenimin haline üzülerek mırıldandım. "Bence de..."

Üzgün bakışları anında Katil Bebek Chucky'ye dönüştüğünde irkilmiştim.

"Elis, sen hiç konuşma!"

Alt dudağımı dişleyerek tedbirli bakışlarımı takındım. "Tamam kuzen, sustum."

Alaz Selenay'la ilgilenmeye başladığında Eray bana laf yetiştirmekle meşguldü. Ortalıkta birden konuşmalar uğuldamaya dönünce mekân bana dar gelmeye başlamıştı. Önümdeki bardağı kafama dikip yerine sertçe bıraktıktan sonra, çantamı aldığım gibi kimseyi umursamadan kalabalığın arasına daldım ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

İnsanları itiyor, af dilemeden kendime yol açarak hızlı adımlarla ilerliyordum. Birbirine yapışan bedenlerin arasından sıyrılıp kırmızı duvarlı koridora girdiğimde derin bir nefes almıştım. Giriş yolu olduğu için birçok kişinin gelip geçtiği koridor birbirine karışan parfümlerle dolmuştu.

Burnumdan nefes almadan ilerlerken birisine omzum yan dönecek kadar sertçe çarpmıştım. Arkamı dönüp baktığımda bu kişinin zar zor yürüdüğünü gördüm, sarhoştu. Umursamadan önüme dönerek adımlarımı sıralayıp mekândan çıktığımda, suratıma çarpan rüzgârla boğuk bir inlemeyi serbest bıraktım ve derin bir nefes aldım.

"Yaşasın özgürlük..." Kendi kendime mırıldandıktan sonra kapıdaki korumayı fark etmiştim. Umursamadan öne doğru bir adım attığımda, sağ taraftaki arabayı gördüm.

Mesih'in arabası... Hâlâ yerinde duruyordu. Bakışlarım kendiliğinden gittiği tarafı bulduğunda iç çekmiştim. Demek ki hâlâ dönmemişti...

İçimi kemiren merak duygusunu bastırmak istesem de olmuyordu. Bir şeyler vardı, bir şeyler yapıyordu! Mesih'le konuştuktan sonra onu takip etseydim beni kesinlikle fark ederdi fakat şu an için aynı şeyi söyleyemezdim. O çok önceden gitmişti.

Aynı yerden saparsam belki dolaylı yoldan ulaşabilirdim. Belki de kafayı yemişimdir, belamı arıyorumdur... Kim bilir?

Elimde tuttuğum çantamı sıkarak o tarafa doğru usul adımlarla ilerlemeye başladım. Akşam saatlerinin verdiği etkiyle kararan havaya lanetler okuyarak sadece ilerledim.

"Hadi bebeğim, göster bana marifetlerini!"

Sesin geldiği yere döndüğümde duvarda oynaşan genç bir çift görmüştüm. Üst dudağım tiksindiğimi belli ederek yukarıya doğru kıvrılmıştı. Gerçekten de iğrençlerdi!

Önüme dönüp mekânlardan artan müzik seslerini bastırmak isteyerek hızlandım. Aydınlığı sevdiğim halde karanlığa karıştım. Geniş yol bir yerden sonra ayrıldığı için nereye gideceğime karar verememiştim.

Arkamdan gelen bir korna sesiyle irkilerek yolun sağ tarafına geçip aynı hızla ilerleyen BMW'nun ardından bakakalmıştım. Düz bir şekilde gitmeye devam etmişti araba... Ya ben nereye gidecektim?

Sıkıntılı bir ifadeyle etrafa bakındıktan sonra, ayağımla yerdeki taşları itekleyerek kafamı eğdim ve bir süre yere baktım. Ardından sağ taraftaki çamur dikkatimi çekti, daha doğrusu çamurlu yol üzerindeki erkek postalı izi!

Üç adım daha atarak mesafeyi kapatıp bu ayak izine dikkatle baktım. Bu kesinlikle bir erkeğe aitti ve Mesih bugün postal giymişti. Tereddüt etmeden ize doğru yürüdüğümde bedenimi kasvet ve sıkıntı sarmıştı.

Çantamı koluma taktıktan sonra kollarımı göğsümün altında bağladım ve sokağa doğru ilerlemeye başladım. Yürüdükçe azalan insanlar beni ürkütmeye başlamışlardı, çünkü insanlar azaldıkça tuhaflaşıyordu.

Dudaklarımı ıslatarak kuruluğunu giderip yutkunduktan sonra, içimden kafamı dağıtacak şeyler düşünmeye başlamıştım. Ah, benim burada cidden ne işim vardı?!

Uzun sokağın başından birisinin girmesiyle derin bir nefes aldım. Umarım bu seferki normal sayılırdı!

İleriden görünen karanlık silüet yüreğimi hoplatmıştı resmen. Büyük bir korku ve tedbirle onu izlemeye devam ettim. Sağlıklı sayılmayan adımlarla yürüyor, tıpkı bir keş gibi gözüküyordu. Ellerimi yumruk yaptıktan sonra içimden iyi şeyler düşünmeye çalışarak sadece ilerledim...

Aramızdaki mesafe gittikçe azalmaya başladığında yolun diğer tarafına geçtim, onunla karşılaşmak istemiyordum. Aynı sarsak adımlarla ilerlemeye devam ederek benim geçtiğim tarafa geçtiğinde kalbime ağır bir kütle oturmuştu sanki.

Ensem ve göğüslerimde bir sıcaklık hissettiğimde, korkudan terlediğimi anladım. Alt dudağımı kemirmeye başladığımda, kararan gözlerimi tehlikeli siluetten ayırmadan tekrar diğer tarafa geçtim.

İçimden yine beni taklit etmemesi için türlü dualar etsem de kabul olmamıştı, lanet olsun ki tekrar karşıma geçip yürümeye başlamıştı.

Yanaklarım kızarıp ısınmaya başladığında, fazlasıyla korkmaya başlamıştım. Sokaktan geçmekte olan arabanın farı suratını aydınlattığı an adımlarım kesilmişti. Artık korkudan kalbim sancıyordu, kesinlikle yere düşüp bayılabilirdim.

Dizlerim titremeye başladığında geldiği hızla ilerleyen arabanın ardından koşmak istedim. Her kim olursa olsun karşımdaki insandan daha güvenli olabileceği kesindi. Dizlerim tutmadığı için bu düşüncemden saniyesinde vazgeçmek zorunda kalmıştım.

Görebildiğim kadarıyla o İshak'tı!

Kafamı deli gibi kıpırdatarak etrafa bakınmaya devam ettim. Yardım edecek birileri olmalıydı. Arkamı dönüp delicesine koşarak uzaklaşmayı da düşünmüştüm fakat o benden çok daha hızlıydı.

Sarsak adımlarıyla bile bana olan öfkesi sayesinde beni yakalardı. Önümde durduğu an bedenimdeki panik anında kaybolmuş, yerini boşluğa bırakmıştı. O İshak değildi, ona çok benzese de değildi.

Yine de çok rahatlamamam gerekirdi, karşımdaki akıl sağlığı yerinde birine pek benzemiyordu. Hızlı adımlarla karşı kaldırıma doğru seri bir tempo tutturduğumda, o da peşimden gelmeye başlamıştı.

İşte şimdi, az önceki korkum tekrar kendini göstermişti.

"İçer misin..." Bozuk bir Türkçe ile konuştuğunda kafasının gidik olduğu her halinden belli oluyordu. Bir şey söylemeden adımlarımı hızlandırdığımda o da hızlanmıştı. Derin soluklar almaya devam ederek sadece yürüdüm. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu o an, sadece uzaklaşmalıydım.

Başka bir sokağa girer girmez bir yola saptım ve koşarak evin kenarındaki girintiye girdim. İlk işim girintinin güvenli olup olmadığını araştırmak olmuştu. Evet, görünürde kimse yoktu. Sırtımı duvara yasladıktan sonra derin soluklar almaya başladım. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, karanlık iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Şu an evi nasıl bulacağımı bile bilemiyordum.

Sokaktan adım sesleri geldiğinde panikle girintideki duvara yapıştım. Bunlar tanıdık adım sesleriydi, sokakta gördüğüm sağlıksız gençti bu. Ellerimi duvarın üzerine koyup atladığımda sessiz olabilmek için elimden geleni yapıyordum. Dizlerimin üstüne, çimenlerin arasına düşmüştüm.

İnlememek için kendimi zor tutup doğrulduktan sonra, ağrıyan sol dirseğimi ovaladım.

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Ah, bir ses mi duymuştum? Sesin geldiği tarafa kafamı çevirip dikkatli bir şekilde dinlemeye çalıştım. Bu sefer hiçbir şey duyamadım. Birkaç adım daha attığımda konuşmalar biraz olsun kulaklarımda can bulmuşlardı.

"Sana gelmemeni söylemiştim."

Siktir, bulmuştum. Mesih buradaydı. Dikkatlice etrafa bakındığımda üç evin kesiştiği bir bahçede olduğumu idrak etmiştim. Mesih'in sesi ise ilk katta balkonu olan binanın önünden geliyordu. Işık olmadığı için onu net göremiyordum. Birisiyle konuşuyordu fakat kim olduğunu idrak edemiyordum.

Karşı taraftan bir şeyler daha söylenmişti fakat ses tonunu Mesih kadar güçlü ayarlamadığı için yine anlayamamıştım. Kız olduğuna emindim, bir erkek olsa daha sesli konuşurdu fakat konuşmaları dalgaya alan bir kızdı bu.

İkisi kendi aralarında konuşmaya devam edince, belirsizlik beni iyice kötü etkilenmişti. Kesinlikle duymalıydım, en azından buraya bunun için gelmiştim.

"Tadını falan çıkarmıyorum, uzak dur."

Tat? Mesih neyin tadından bahsediyordu böyle? Yoksa kimsenin bilmediği bir sevgilisi mi vardı? Belki de eskilerden birisi? Bir ışık açılınca önümdeki ağaçtan dolayı görüşüm kapandığı için yüzümün hizasındaki dalı tutup aşağıya indirdim.

"Neden öyle diyorsun bebeğim, hoşuna gitmiyor mu?"

Siktir, Nida.

Aralarında bir şeylerin olduğunu biliyordum. Muhtemelen kendisinden bahsediyordu, peki bu neden sinirlerimi bozuyordu? İkisi arasında olan bir şey neden sinirlerimi altüst ediyordu?

Sebepsiz yere gözlerimin dolmasıyla bakışlarımı başka bir yere sabitledim. Evet, burada durmaması gereken üçüncü şahıstan başka bir şey değildim. Arkamı döndüğüm an çığlık atacakken elini ağzıma yerleştirerek buna engel oldu.

Bu gece bedenimi bir türlü serbest bırakmayan korku ve panik tekrar kendini gösterince, resmen yerime çivilenmiştim. Onun burada ne işi vardı?

Bu sarı gözleri nerede görsem tanırdım... Şah gelmişti.

Melikşah karşımdaydı.

"Küçük kız çocukları, geç saatlerde başkalarının bahçelerinde oynamamalı."

Nefesim kesilmişken ağzımı kapatmasına sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim. Sonuçta kapatmasaydı çığlık atıp Mesih'e rezil olacaktım. Fakat belki de bana kötü şeyler yapmak için ağzımı kapatmıştı.

Siktir, her ne kadar Mesih gibi kasıntı durmasa da bu rahat tavırlarıyla fazlasıyla korkutucu gözüküyordu. Melikşah'ın bakışları ifadeliydi, sanki bana yapacağı kötü şeylerin güvencesini veriyordu.

İlk defa bu kadar yakın olduğumuz için gerilmiştim. Mesih'ten bir ya da iki santim kısa ama aynı kalıplardaydı. Suratındaki olgunluk ise abisi olduğunu belli ediyordu. Kirli sakalları geçen seferkinden daha da uzundu...

Bileğinden kavrayarak elinin dudaklarımla olan temasını kestim.

"Bu hiç güvenli değil." Alay ederek konuşmaya devam ediyordu.

"Evet, sen de küçük çocuklara şeker vaat eden amcalardan olmalısın."

Aynı dalgacı tonda ona takılmam sinirlerini bozmamış, aksine hoşuna gitmişti.

"Doğruyu söyle, bunu anlayacak yaşa mı geldin, yoksa annen seni çok mu uyardı?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmuştum.

"Annemin tehlikeli amcalar gördüğümde yolumu değiştirmemle ilgili birçok konuşma yaptığı doğrudur." Suratıma masum bir tebessüm kondurduktan sonra devam ettim. "Ve ben iyi bir kızım, anne sözü dinlemeliyim."

Yanından geçecekken Melikşah omzumdan tutarak beni önüne çektiğinde dudakları büzüşmüş, bakışları etrafa kaymıştı. "Cık, cık, cık..." Gibisinden sesler çıkardıktan sonra bakışları gözlerimi buldu.

"Az önceki davranışın kötü bir kıza çok uygundu, bunu sürdürebilirsin."

Mesih'leri izlememden bahsediyordu ve beni bırakmayacağı belliydi! Bir şekilde elinden kurtulmak için saçmalamaya bile razı gelip oyununu sürdürmeye karar verdim.

"Her çocuk hata yapar."

Melikşah sahte bir şekilde gülümsedi. "Elbette, tatlım. Kötü amcalar da onlara ceza verir ve ben kötü bir amcayım."

Hay sizin tatlımınıza! Kaşlarını çattığında az önce dışımdan konuştuğumu fark ettim, cidden umurumda değildi!

"Benden ne istiyorsun?" diyerek konuyu saptırdığımda gözlerinde parıltılar oluşmuştu.

"Senden herkes bir şeyler istiyor galiba, ne bu şiddet bu celal?"

Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. "Evet, başı da kardeşin çekiyor."

Melikşah gözlerini alayla üzerimde gezdirdikten sonra

olumsuz homurtular çıkarmaya başladı. "Mesih senin gibi huysuz ve dik başlı bir keçinin neresine tepki veriyor, anlamıyorum." Gözlerimi devirdim. Ben sanki bayılıyordum.

"Ah evet, memnun değilsen hadi onu ikna et de kendine bir keçi yerine inek falan bulsun!" Kıkırdayarak beni izlerken halinden fazlasıyla memnun gözüküyordu. "Keçiler daha iyidir."

Göğüs kafesim yukarıya kalkacak şekilde nefes aldığımda cidden sıkmaya başlamıştı.

"Ne kadar direnirsen diren, sen onun deney faresi olacaksın."

Kaşlarımı çatarak onu izlemeye devam ettiğimde, halinden epey memnun gözüküyordu!

"Melikşah abim dedi dersin."

Söyledikleriyle gözlerim iricesine açılmıştı. "Aman Allah korusun."

Melikşah tebessüm etti. "İmanlı kız seni."

Yok, yok! Burada biraz daha kalırsam kesinlikle kafayı yiyecektim! "Söyleyeceklerin bittiyse, artık gidebilir miyim?"

Melikşah'ın bakışları sahte bir dehşetle kaplandı. "İzin almak için mi bekliyordun? Tabii ki gidebilirsin küçük kız."

Dişlerimi birbirine bastırmaya devam ederek ona psikopat bakışlarımı gönderdim.

"Fakat biraz bekle, olur mu? Seni fark edebilirler."

Evet, Melikşah doğruyu söylüyordu. Onlar dışarıdayken duvardan atlamam gürültülü olurdu ve kesinlikle Mesih'in dikkatini çekerdi.

Melikşah, "Ah, bir de!" dedi ve tam gidecekken durup bana tekrar dönünce, öfkeyle suratına baktım. O fazlasıyla eğleniyor gibi gözüküyordu. "Bir dahaki sefer erkekleri peşine takmadan yürü. Sessizsin fakat sen de az fena değilmişsin, ancak kardeşime yok de." Anlamadan boş bir ifadeyle suratına bakmaya devam ettiğimde devam etti. "Sokaktaki keşten bahsediyorum, bu seferkini ben hallettim. Yine iyisin." Bakışları 'şanslı sürtük' dercesine üzerimde gezinirken cevap vermeme hakkımı kullandım.

Melikşah diğer iki apartmandan birisine yönelince rahatlamıştım. Mesih'in yanına gitmiyordu, gitseydi bir ihtimal benden bahsedebilirdi. Melikşah'tan her şeyi beklerdim! Çantamdan telefonumu çıkarıp gelen aramalar ve mesajlara baktıktan sonra, Selenay'a eve gideceğime dair bir mesaj yollayıp atladığım duvara doğru döndüm. Ellerimi duvarın üstüne koyup iç çekerek beklemeye başladığımda sesler kesilmişti, belki de içeriye girmişlerdi...

İçeride ne yapacaklarsa!

Düşünmemeliydim, bu Mesih'in hayatıydı ve kesinlikle beni ilgilendirmezdi. Evet, neler yaptıklarını tabii ki tahmin edebiliyordum fakat... Ah, öfkeleniyordum. Gözümün önüne gelen görüntüler hiç de masum şeyler değillerdi.

Kurtulmak istercesine kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda, yıldızlar çok hoş gelmişlerdi gözüme. Az öncekinden daha parlaklardı sanki...

Duvarın üzerindeki dirseklerimin yanlarına bir yenileri eklenince sırtımda bir sıcaklık hissettim. İrkilerek kaskatı kesildiğimde aldığım koku... Kim olduğunu belli ediyordu. Bana sarılmıyordu fakat sarılmış gibiydik. Öylesine sıcak ve güvenliydi ki bir an için bu sıcaklığın hiç gitmemesini dilemiştim ve... Bakmakta olduğumuz gökyüzünden bir yıldız kaydı.

Mesih, "Ne dilediğine dikkat et..." diyerek boynuma fısıldayınca hareketsiz kalmıştım. İstesem de hareket edemezdim, kesinlikle edemezdim. Sanki tüm vücut kontrolüm onun elindeydi, benden alınmıştı... Kalp atışlarım teklemişti.

Boynumda dudaklarını hissettiğim an, gözlerim irileşti ardından boynuma keskin dişleri saplandı. Bunu kesinlikle beklemiyordum, Mesih... Beni ısırıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Soğuktan buz tutmuş bedenime çarpan bir çift dudak vardı. Beni ürkütse de ayıltamamıştı. Tüm tepkilerim mühürlenmişti, öylece kalmıştım.

Boynumdaki dudakları hareket ederek aralandığında sakalı tenimi çizmişti. Islak dili kuru tenimdeki tuzlu tadı boğuk bir mırıltıyla alırken, dirseklerimin yanına yerleştirdiği dirseklerini sıklaştırarak avuçlarımı kavradı.

Keskin dişleri arasından sızan dili tadıma bakıyorken, tenim onun dudaklarının arasına doğru çekilmeye başladı.

Mesih... Resmen benim tadıma bakıyordu.

Ellerinden birini belime yerleştirip bedenlerimizi iyice bastırdığında kokumu derince içine çekti ve burnunu kulağımın arkasına sürttü. O an sanki bedenim kanatlanarak gökyüzüne çıkmıştı. Her bir milimim uyuşuyorken kulaklarımda sirenler ötüyordu.

Uyanmalıydım, ayılarak karşı koymalıydım. Ben anın şokundayken ellerinin bedenimde ezbere hareket etmesi sinirlerimi bozmuştu. Mesih'in eli yukarıya doğru çıkarak göğsümün altında durduğunda, irkilerek boynumu dudaklarının arasından çekmiştim.

Sessizliğin hâkim olduğu karanlıkta, etimin dudaklarının arasından çıkarkenki ıslak sesini işitmiştik. Ani hareketim canımı acıtsa da umursamadan ona doğru döndüm. Yorgun bakışlarımı çekingen bir ifadeyle gözlerine diktiğimde, buz mavisi gözleri uyuşmuştu sanki. Bedenlerimiz hâlâ birbirine kenetli haldeydi, arkamdaki duvara lanet ettim. Onun yüzünden geri çekilemiyordum.

Keskin bakışları tehlikeli bir şekilde bedenimde dolaşırken iç çektim. Bu hal hiç de iyi değildi, özellikle sevgilisi içerideyken!

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" Ne dediğimi bile bilmiyordum, sadece üzerime bir zırh giyerek kendimi korumaya almam gerektiğinin farkındaydım.

"Asıl... Sen ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı hızlı bir ritimle etrafta gezdirdim. Mesih'i izleme amacıyla kendimi sokağa atsam da buraya yanlışlıkla gelmiştim. Yani onları röntgenliyor olamazdım.

"Ben, bir şey yapmıyorum."

Mesih'in bakışları inanmaz bir hal alınca konuyu fazla uzatmak istememiştim. Kanıma karışan alkol beni daha da kontrolden çıkarabilirdi. Derhal eve gitmeliydim.

"Çekilir misin?"

Mesih kıpırdamamıştı. Kafamı aşağıya eğerek göz temasını kestim. Konuşmadan bakışmak beni rahatsız ediyordu. "Pekâlâ." Onu itmeye çalıştığımda başarılı olamamıştım. Elini belimin arkasına yerleştirdiğinde bugünkü maceramın daha yeni başladığını anladım.

"Nereye Elis? Daha yeni geldin."

Boğazımı temizledim. "Çok bile durdum."

Dokunuşları ve bakışlarındaki farkı en başından beri anladığım için diken üzerindeydim. İlk defa bu kadar çok rahatsız olmuştum. Mesih farklı dokunuyor ve bakıyordu. O farklıydı.

"Biraz daha durabilirsin," deyince durup bir iç çektikten sonra kafamı kaldırarak gözlerine baktım. Ona meydan okuyordum.

"Bu aralar fazla konuşuyorsun." Tepkisiz bir şekilde lafımı bitirmemi bekleyince devam ettim. "Değişiyor musun ne?"

Mesih belimdeki elini sıkılaştırdığı an kemiğimi kırmaya çalıştığını falan düşünmüştüm. Dişlerimi birbirine bastırarak ifademi sabit tuttum.

"Belki de seni içeriye alıyorumdur, Elis?"

Sözlerinin anlamını tam olarak kavrayamadığım için boş bir ifadeyle gözlerine baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Mesih derin bir nefes aldığında gözlerindeki ışıltılar kararmıştı. "Dışarıdaki insanlar gibi olmadığını anlamış olman gerekirdi. Benim için, herkes değilsin."

Kaşlarım belirgin bir kavisle havaya kıvrılınca, Mesih kafasını yavaşça iki yana salladı. "Bu güzel bir şey değil. Belki de senin zararınadır," diyerek devam etmesi tamamen hüsrandı.

"Ah... Cidden! Ne istiyorsun benden?" Sızlandığımda suratını yaklaştırdı.

"Sen ne istiyorsun, neden buradasın."

Kafamı iki yana salladım. "Belki de açığını kolluyorumdur?"

Mesih kafasını biraz daha yaklaştırdı. "Bulabileceğin bir açığım yok. Onların var, çok derinlerde... Baktığın halde, göremezsin."

Tüylerim ürperdiğinde ölüm kadar sessizleşmişti. Konuşma dili fazla sadeydi.

"O-onlar?"

Mesih'in dudaklarının kenarları kavisle yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bu, acı bir tebessümdü. "Bilemezsin, bilemezler."

"Mesih..." Acıyla sızlandım. Çok... Karmaşıktı!

"Elis..." dedi inleyerek.

İrice açılan gözlerle ona baktım. Onu bu denli etkileyen kişi ben olamazdım, değil mi?

"Sana karşı olan sınırlarımı çoktan aştım, farkında mısın?"

Eliyle belimi kavramışken başparmağı belimin kavisini okşuyordu. Bedenime yaslanan bedeni sertti. Göğüs kafesim şişecek derecede derin bir nefes aldım. Çenemi dikleştirerek buz mavisine meydan okumaya çalıştığımda suratım ifadesizdi. "Bu ne demek oluyor?"

Mesih kafasını varla yok arası yana doğru eğdiğinde nefesim kesilmişti. "Yani, artık beni durduramazsın."

O kaşları çatık bir şekilde dudaklarıma baktığında ne yapacağını anlayarak gerildim. Buna izin veremezdim. Kafasını ani bir hareketle üzerime doğru eğdiğinde dudakları birkaç saniyeliğine dudaklarıma dokunmuştu. Hızla çenemi yukarıya kaldırdığımda hızını alamadı ve ağzını uzun süredir aç kalan vahşi bir aslan edasıyla aralayarak çeneme kapattığında gözlerim irice açılmıştı.

Mesih hayırdan anlamıyordu. Onu ne zaman engellemeye çalışsam zorbalık ederek ağzının değdiği yerime mührünü basıyordu. Parmaklarım panikle omuzlarına yerleştiğinde tek amacım onu kendimden uzaklaştırmaktı.

Durmalıydı, duracaktı! İki kolunu belime sıkıca sardığında bedenlerimiz artık birdi. Üzerimize dökülen buzlu suyla titreyerek irkildiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım. Mesih de benim gibi irkilerek geri çekildiğinde ikimiz de sudan nasibimizi almıştık. Şaşkınlıkla birbirimize baktığımızda suratındaki ifadeye başka zaman olsa eminim ki katıla katıla gülerdim fakat ben de bir o kadar şaşkındım.

Benden ayrıldığına sevinsem mi soğuk havada buzlu suyla ıslandığıma üzülsem mi bilememiştim. Yukarıdan bir homurdanma sesi işitince, aynı anda kafamızı kaldırarak yandaki apartmanın balkonuna baktığımızda şaşkınlığım katbekat artmıştı!

Melikşah!

Mesih'e baktığında onu belki de ilk defa bu kadar şaşkın görüyordum. Abisinin geleceğini biliyordu fakat henüz geldiğini bilmiyordu demek. Ve... Lanet olsun ki onunla karşılaştığımı da bilmiyordu. İç sesimi duymuş gibi kafasını bana çevirdiğinde, derin bir nefes alarak kafamı iki yana salladım. Sanki derdimi anlatabilirmiş gibi...

Mesih tekrar kafasını yukarıya kaldırdığında gözlerini kısarak abisini izlemeye devam etti.

"Duvarda yiyişmek güzeldir."

Melikşah'ın sözleri Mesih'le uçurumun kenarındaki ilk öpüşmemizi hatırlatmıştı. O anda da yerdeydik ve Melikşah bize, "Yerde yiyişmek güzeldir," demişti. Mesih'in de bunu hatırladığına adım kadar emindim.

"Senin burada ne işin var?"

Karanlıkta görebildiğim kadarıyla Melikşah'ın silueti kafasını havaya kaldırmıştı. "Kardeşimi görmeye gelemez miyim?"

"Tabii, kesin öyledir," dedi Mesih.

Melikşah bir kahkaha attıktan sonra devam etti. "Doğru, bu sefer bir başkasını görmeye geldim."

Bu başkasının benim olduğumu mu ima ediyordu? Mesih kolumdan tutarak beni duvara itti. "Yürü Elis."

Melikşah homurdandı. "Neyse ki Elis'le selamlaşmıştık, şimdi onu götürebilirsin."

Mesih anında duraksayıp bana sert bakışlarla baktığında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Melikşah keyif dolu bir şarkı mırıldanmaya başladığında Mesih hâlâ sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne bakıyorsun öyle, beni bu gece uyardın. O karşıma çıktı."

Mesih sinirle bir soluk aldıktan sonra ellerini belime yerleştirerek beni havaya kaldırıp duvara oturttu. Ardından kendisi de duvara çıkıp karşı tarafa atladı ve belimden kavrayarak beni tekrar yere indirdi. "Gidiyoruz." Kolumdan çekerek ilerlettiğinde ona engel olmuyordum. Şu an tek amacım beni nereye götürdüğünü öğrenmekti.

"Nereye gidiyoruz?"

Hızlı adımlarla yürümeye devam ederken, Mesih hırıltılı bir soluk alarak konuştu. "Nereye gitmeyi istersin?"

Bu soruyu kesinlikle beklemiyordum. "Evime."

Beni hızlı bir şekilde önüne doğru savurduğunda ikimiz de karşılıklı durmuştuk. Islak halimize o an gülmek istesem de kendimi zor tutmuştum.

"Melikşah'la karşılaştınız!" dedi hırlayarak.

Sertçe yutkunarak bir adım geri çekildim. "Elimde olan bir şey değildi ve tahmin et bakalım, o beni yemedi!"

Suratını buruşturduğunda Mesih'in gözleri kısılmıştı. "Elis, sözlerimi ne zaman dinleyeceksin?"

Çenemi dikleştirip kaşlarımı kaldırdım. "Sen konuşana kadar!"

Mesih sinirle bir soluk daha aldı. "Biraz daha konuşursan seni evime götürürüm."

Panikle gözlerim irileştiğinde aralanan dudaklarımı kapatarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Sustum."

Susmama daha da sinirlenmişti sanki. Kolumdan sertçe kavradıktan sonra hararetli adımlarla hızlandığında peşinden savruluyordum. Soğuk hava ıslak bedenime çarptıkça titriyordum. Titresem de ağzımı açıp bir şey söylemeyecektim. Dişlerimi birbirine bastırarak Mesih'in beni rüzgâr gibi peşinden sürüklemesine izin verdim.

Yürüdükçe aldığım soluklar, yediğim su sayesinde ayılan kafamı daha da yerine oturtturuyordu. Bugün barda içmiştim... Yaptıklarım, konuştuklarımız kafamda yer edince su-

ratımı buruşturmuştum. Ben... Neler demiştim öyle? Söyle-
diklerimin şaşkınlığını ve utancını yaşarken evin önüne gel-
diğimizi anlamamıştım bile. Mesih basamaklardan benimle
beraber hızlıca çıktığında, demir kapıyla karşılaşıp bana ters
ters bakınmakla yetinmişti. Durmasıyla elimi çantama atarak
anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım.

İkimiz apartmana girdiğimizde, asansör kabininde onun-
la yalnız kalmamak için önden yürüyerek merdivenlere yö-
neldim ve Mesih, deri ceketimin ense kısmından kavrayarak
beni şiddetle asansör kabinine soktu.

Ellerimi önümde birleştirerek Mesih'e yandan kötü kötü
bakmaya çalıştığımda kaşları çatıktı. Çok ters bir ifadesi vardı
şu an. Bana bakınca kedi gibi sinerek kafamı önüme çevirip
kat düğmesine basarak beklemeye başladım.

Sanki asansör çıkmak bilmiyordu. Mesih'in yukarı kata
kadar bile gelmesine gerek yoktu! Asansör durduğunda de-
rin bir nefes aldım. Nihayet gergin atmosferden bir an önce
çıkacaktım. Kapıyı itekleyerek dairemin önüne geldiğimde o
da peşimdeydi, dayanamadım ve arkamı dönerek ona baktım.
"Artık gidebilirsin?"

Mesih kaşlarını kavisle yukarıya kaldırdı. "Cidden mi?
Ben de bunu söylemeni bekliyordum."

Boğazımı temizleyerek kafamı dikleştirdim. "Neyi bekle-
diğini sorabilir miyim?"

Sırtını dikleştirerek kapıyı işaret etti. "Bu kapıdan dışarıya
çıkmayacaksın, Elis. Duydun mu beni?"

Evet, kesinlikle çıkmayacaktım ama onun bilmesine gerek
yoktu. "Sen söyledin diye değil. Zaten bu aralar dışarıya çıka-
sım yok." Mesih'in suratı alaycı bir ifadeye bürününce büyük
anahtarı seçtim. "İyi geceler." Ardından arkamı dönüp anah-
tarı deliğe yerleştirdiğimde sırtımda bir sıcaklık hissettim.
Sert dudakları kulağımın altına yerleştiği an bedenim kaskatı

kesilmişti. Sıcak nefesi boynumdan göğüs oluğuma akarken,
Mesih hangi ara oraya koyduğunu anlamadığım eliyle belimi
okşadı.

"İyi geceler, tatlım."

Kulak mememe kısa bir ısırık bırakıp geri çekildiğinde si-
nirle doğrularak arkamı döndüm ama o kabinin içerisine gir-
mişti bile. Yine de durmadan seslendim. "Mesafene dikkat et.
Duydun mu beni!"

Asansör aşağıya doğru inmeye başladığında ben hâlâ sinir-
den kuduruyordum, hayvan! Hızımı alamadan önüme dön-
dükten sonra kapıyı açarak kendimi içeriye attım.

Ev karanlıktı, diğerleri gelmediği için daha rahat davranıp
çantamı ve anahtarımı konsolun üzerine bırakıp ceketimi
çıkardım. Şeyda'nın odasına doğru ilerlemeye başladığımda
bluzumu üzerimden sıyırmakla meşguldüm. Islak kıyafetleri
kirli sepetine koyduktan sonra, bir badi ile eşofman altı giye-
rek saçlarımı taradım ve yatağın üzerine oturdum.

Gün boyunca yaşadıklarım gözümün önünden geçmeye
başladığında, sırtüstü yatarak tavanı izliyordum ve kesinlikle
verdiğim kararlar vardı.

Birincisi... Semum'la bir süre görüşmeyecektim. Ne kadar
bir sürenin olduğunu bilmesem de görüşmemek gerektiğinin
bilincindeydim. Bu en çok onu yıpratıyordu, her ne kadar be-
nim elimde olan bir şey olmasa da olaylar sürekli Semum'un
üzerinde patlıyordu ve üzülen o oluyordu.

Bunu istemiyordum. Semum'a değer veriyordum ve işin
sonunda bana doğrulttuğu hüsran dolu bakışlar kalbimi par-
çalıyordu. O bunları hak etmiyordu. Bu yüzden, hayatımdaki
bazı kararlar, olaylar netleşinceye kadar Semum'la görüşme-
yecektim...

İkincisi... Kesinlikle evden dışarıya çıkmayacaktım. Olan
olayları daha takip bile edemiyorken Mesih'in beni yanına

almasına izin veremezdim. Yalnız kalmalı, kafamı toparlamalıydım. Yan dönerek cenin pozisyonunu aldığımda bu sefer izlediğim şey bir dolaptı.

Başıma Melikşah belasını bile açmak istemediğim için bu sefer kurallara uymalı, evde kalmalıydım. Düşüncelerimin arasında boğulmaya devam ediyorken göz kapaklarımın defalarca kapanıp tekrardan açıldığını hissetmeye başladım. Salise farklarla görüyordum odayı... Kapanıyor ve açılıyordu...

Kulaklarımı cızırdatan tiz bir ses işittiğimde gözlerimi aralamadan suratımı buruşturarak yüzüstü dönüp suratımı yastığa gömdüm. Sesi duymaya devam ettiğimde beynim yeni yeni etrafı algılamaya başlıyordu.

Biri şarkı söylüyordu, tıpkı bir yaralı yaban domuzu gibi ses çıkarıyordu. Kafamı yastıktan kaldırdım ve gözlerim yarı aralık şekilde etrafa bakındığımda sesi çözebilmiştim.

Eray!

"Hadi ama..." diye mırıldandıktan sonra ağlamaklı bir ifadeyle kafamı yüzüstü geri yastığa çarpmıştım. Kesinlikle uyumaya ihtiyacım vardı!

Eray'ın sesleri devam ediyorken Selenay'ınkiler de ona katılmıştı. Evet, şimdi de kavga etmeye başlamışlardı. Sözlerini tam çözemesem de dün gece için kavga ettikleri ortadaydı. Yatağımın yan tarafına doğru sürünüp gözlerim yarı aralık bir şekilde komodinin çekmecesinde kulaklığımı aramaya başlamıştım ki kapım sertçe açıldı.

"Elis!"

Kapı tarafına daha bakmasam da Selenay'ın geldiğini sesinden anlayabiliyordum. Evet, dün gece ortalığı karıştırıp bardan toz olmuştum. Sanırım son zamanlarda yaptığım en iyi şey buydu. Karıştır ve kaç! Sırtüstü dönerek kafamı yastığa dayayıp tavanı izlemeye devam ettim.

"Kuzen?" Sesimi kendim bile zor duymuştum.

"Dün olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Kafamı hafifçe kaldırdığımda kuzenimin fazlasıyla sinirli olduğunu görüp dudaklarımı büzdüm. Onu zor durumda bıraktığım için kendimden nefret ediyordum. "Özür dilerim, içki içtiğim için o kadar saçmaladım."

"Bu bir bahane mi?"

Kafamı iki yana sallayıp zorlukla sırtımı doğrultarak yatak başlığına dayadım. "Değil, çok özür dilerim Selenay. Seni zor durumda bırakmak istemeyeceğimi biliyorsun."

Anlayışla beni dinledikten sonra iç çekti. "Anlıyorum fakat bu dün olanları değiştirmiyor. Alaz'la Eray birbirine girdi."

Eray şarkı söyleyerek odaya yaklaştığında sesi hiç de dün kavga eden birisiymiş gibi gelmiyordu. Gözlerimi kısarak kafamı öne doğru eğdim. "Eray'ın kavga ettiğine emin misin?"

Selenay 'sen bir de bana sor' der gibi gözlerini devirdiğinde Eray şarkı söyleyerek içeriye girmişti.

Aman Allah'ım!

Eray'ın resmen suratı dağılmıştı. Şarkı söyleyerek ıslak saçlarındaki nemi elindeki havluyla almaya başladığında bende gram uyku kalmamıştı. Kocaman açılan gözlerle ikisine bakarak hayretle şakıdım. "Eray sen Alaz'dan dayak mı yedin?"

Eray gülümseyerek yatağa doğru gelip kendini yanıma attı. "Sen bir de onu gör kanka."

Donuk, şaşkın bakışlarla yanıma atlayan koca adama ve ardından Selenay'a baktım. Eray'ın olayları ciddiye almamasına sinirlendiği çok açık belliydi.

"Deli ediyor beni geri zekâlılar!"

Eray belime sarılarak yanıma yatınca tekrar ona döndüm. "Sen o ahmağı boş ver de soruma cevap ver."

Önce Eray'ın belimdeki koluna anlam vermek istercesine baktım, ardından yüzüne döndüm. "Ne sorusu?"

Eray kaşlarını çatarak masum bir çocuk gibi konuştu. "Ne sorusu olacak, erken boşalma meselesi!"

Parmak uçlarıma kadar pancar gibi kızardığıma kesinlikle emindim. Üzerimdeki yorganı çekip suratıma örttüğümde o da kafasını yorgandan içeriye sokmuştu. Bunu beklemediğim için neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Eray sırıtarak suratını yaklaştırmaya başladı.

"Kaçamazsın."

Yorganı kafamızdan indirdikten sonra sırtımı olabildiğince fazla yatak başlığına dayadım. "Sarhoş olduğum için fazla saçmaladım, kusura bakma."

"Bakarım Elis. Bu erkeklik egosudur ve sen beni o pezevengin yanında rezil ettin."

"Eray, sevgilim hakkında düzgün konuş!" Selenay cırlayarak odadan çıkınca Eray suratını buruşturdu.

"İnan böyle olsun istemezdim Eray. Hem sen de kızın yanında benimle saçma sapan konuşmasaydın, tüm suçu bana atma."

Eray omuz silkti. "Beni netice ilgilendirir. Rezil ettin mi? Ettin. Bunu düzeltmek zorundasın." Isınan yanaklarımla utangaç bir ifadeyle Eray'a bakmaya devam ederek masumca sordum.

"Ne yapacağım?"

Eray zaferle gülümsedi. "Alaz'ın olduğu yerlerde sürekli beni öveceksin, cinsel performansımın uzunluğundan bahsedeceksin."

Onu sertçe geriye ittikten sonra bağırdım. "Yok artık! Sen ne saçmalıyorsun."

"Of Elis, sana anlattığım gibi yap işte."

Kaşlarımı çatarak kafamı iki yana salladım. "Ben öyle şeyler söylemem Eray. Hem... Sen Alaz'la sidik mi yarıştırıyorsun?"

Eray yataktan kalkarak havlusunu alıp omzuna attı. "Yarıştıracağım ben şimdi onunla bir şeyler." Kendi kendine söylene söylene odadan çıktığında sıkıntılı bir soluk almıştım.

Normal değildi, etrafımdaki erkekler kesinlikle normal değildi! Yorganımı tekmeleyerek üzerimden attıktan sonra yataktan kalkıp banyoya girdim. Suratımı iyice yıkadıktan sonra üzerimdeki boğazlı badiyi çıkardığımda gözlerim dehşetle aralanmıştı.

Boynumda morluk izleri vardı. Gözlerimi kapatarak solukluklarımı dışarıya verdim. Üzerimde izini bırakmıştı, bu... Onun ağzıyla yaptıklarının kalıntılarıydı. Gece boğazlı badi giydiğim için şanslıydım, sabah odama daldıkları için boynumdakileri görebilirlerdi ve ben bunları açıklayamazdım.

Kendimi ılık suya attıktan sonra dünün kalıntılarını benimden çıkarmaya çalıştım. Mesih'in nefesi iyi hissettirmiyordu. Özellikle Nida'yla ikisini beraber gördükten sonra ucuz ve kirli hissettiriyordu. Duştan çıktıktan sonra saçlarımı kurutup dağınık şekilde tepemde toparlayarak siyah iç çamaşır takımımı üzerime geçirdim.

Dolabı kurcaladıktan sonra, siyah, kenarları beyaz şeritli dar paça bir eşofman altını giyip üzerine gri, göğüslerime tam oturan dar, boğazlı bir badi giydim. Bel kısmıma hafifçe bol geliyor, göbek deliğimi açıkta bırakıyordu. Çoraplarımı ve beyaz ev botlarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra telefonumu ve şarj aletimi alarak odadan çıktım.

Selenay kahvaltıyı hazırlamıştı, Eray da peşinde dolanarak şebeklik yapıyordu.

Selenay beni görünce süzdü. "Keşke hazırlansaydın. Dışarıya çıkarız, tekrar giyinmek zorunda kalacaksın."

"Dışarı," lafını duymamla gözlerim pörtlemişti. Kesinlikle olmazdı. "Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum, evde duracağım bugün."

Masaya oturduğumda Eray da Selenay'ın yanına geçmişti. "Biz de seninle romantik bir akşam geçiririz o zaman."

Suratımda bir tebessüm oluştuğunda Selenay Eray'ın midesine tekmeyi geçirdi. "Rahat dur Eray! Bugün Alaz'la adam akıllı konuşacaksınız."

Eray umursamaz bir ifade takınarak kahvaltısını yapmaya başladı. "Sabah, sabah tadımı kaçırmasan?"

Selenay üzülmeye başlıyordu artık. "Ya nedir sizin birbirinizle derdiniz, adam gibi davranın."

"Selenay, adamlığı katıp durma," diye uyardı Eray.

Selenay, "Tamam," deyip kollarını göğsünün altında bağlayarak önüne döndü. "Ne haliniz varsa görün."

Dayanamadım ve muhabbete dahil oldum. "Eray biraz olayı ciddiye alsan?" Saniyelikte olsa göz göze gelmiştik. "Selenay ikinize de değer verdiği için iyi anlaşmanızı istiyor. Orta yol aramak için kendini paralıyor, siz onu hiç umursamıyorsunuz."

Eray bir şeyler söylemeden kahvaltısını etmeye devam ettiğinde Selenay'ın suratında ağlamaklı bir ifade oluşmuştu.

"Ters bir şey söylerse fena olur Selenay." Eray konuşunca Selenay neredeyse mutluluktan zıplayacaktı. Sevinçle ellerini çırparak Eray'ın omzuna sarıldı.

"Sen hiç merak etme, ben onunla konuşacağım!" Selenay telefonunu alarak yerinden kalkıp koridora doğru koşturduğunda Eray sıkıntılı bir soluk verdi.

"En iyisini yaptın," dedim tebessüm ederek. Sonuçta Selenay'ın mutlu olması demek, benim mutlu olmam demekti. "Teşekkür ederim Eray."

Eray sıkıntılı bir ifadeyle kafasını tabağından kaldırdığında fazlasıyla ciddi gözüküyordu. Yüzümdeki tebessüm silindiğinde yerini kuşkulu bir merak almıştı. "Alaz'ın amacı ne Elis?"

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Nasıl yani?"

"Uzun ilişkilerin adamı olmadığı belli, Selenay'la ne işi var?"

Anlayarak kafamı salladım. "Evet, pek uzun ilişkilerin adamı olduğu söylenemez. Fakat Selenay'ı seviyor."

Suratında acı bir tebessüm oluştu. "Nereye kadar? Uzun süreceğine inanıyor musun?" Ben sessiz kalınca çenesinin ucuyla Selenay'ın gittiği yeri işaret etti. "Üzülen de bırakılan da o olacak!"

Gözümün önüne Selenay'ın acı çektiği sahneler gelince irkilmiştim. Kafamı iki yana salladım. "Alaz ona karşı çok ilgili, hatta Selenay'dan daha fazla."

"Bilmiyorum Elis. İstediğim tek şey şu kızın mutlu olması. Mutlu olacaksa elimden gelen her şeyi yaparım fakat mutsuz olursa yapacaklarımı tahmin dahi etmek istemezsin."

Dişlerimi birbirine bastırdıktan sonra kararlı bir ifade takındım. "Selenay mutsuz olursa, etrafı ilk ben küle çeviririm, Eray. Sen de külleri toplarsın."

Eray ciddi bir ifadeyle suratıma baktıktan sonra tebessüm etti. "Bunu duymak güzel."

Elbette kuzenimi koruyacaktım. Selenay, benim dünyada sahip olduğum yegâne kişiydi. Selenay salona girdiğinde ikimiz de kendimizi toparlamıştık. Rahatlamış bir surat ifadesiyle konuştu. "Bu akşam Alaz'ın evine gidiyoruz Eray, anlaştık mı?"

Eray bir şey demeden kafasını sallayınca Selenay yanına gelip yanağından öperek kollarını boynuna doladı. "Elis sende gelir misin?"

Gözlerimin irileşmesini saklamak için bakışlarımı tabağıma geri çevirdim. "Ben evde kalmak istiyorum."

Yanımdaki sandalyeye oturunca Selenay'a bakmak zorunda kalmıştım. "Elis, lütfen gel. İkisiyle tek kalmak istemiyorum."

Onu her ne kadar yalnız bırakmak istemesem de gidecek olursam Mesih'in evinde kalan ben olacaktım! Kafamı Selenay'a yaklaştırarak sessizce mırıldandım. "İnan seni yalnız bırakmak istemem. Fakat geçen gece olanları biliyorsun. Alaz'a da rezil oldum. Uzun bir süre ortalıklarda gözükmek istemiyorum. Hem dün geceyi de ben berbat etmiştim, unuttun mu?"

"Ama alkollüydün..." Selenay her ne kadar gelmemi istese de beni zorlamak istemediği belliydi. "Yapma lütfen Selenay..." İç çekerek dudaklarını büzdü ve başını salladı.

Hep beraber kahvaltımızı yaptıktan sonra akşama kadar birlikte film izlemiştik. Akşam olduğunda Selenay'ı güzelce giydirip Eray'ı iyice tembih ettikten sonra evden postalamıştım.

Evet! İyi gidiyordu. Birinci günü atlatmıştım bile, dışarıya çıkmamıştım. Film izlemekten sıkıldığım için öncelikle evi toparlamaya başladım. Ardından tüm gün topuzlu gezdiğim için ağrıyan başımı ovalamak için saçlarımı serbest bıraktığımda kalın bukleler halinde omuzlarımdan dökülmüşlerdi. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokarak ilk başta oluşan kabarıklığı düzelttiğimde hoş ve gür bir görünüm oluşmuştu.

Telefonumu elime alarak üçlü koltuğa oturdum ve rehberimi kurcalayıp Şeyda'yı buldum. Onunla bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti. Telefonu kısa süre sonrasında açtığında sesini özlediğimi fark ettim.

"Bebeğim..."

"Şeyda..." diyerek sızlandım. "Nasılsın, neler yapıyorsun?"

"İyiyim. Sürtüyorum etrafta, sen neler yapıyorsun? Test kitabının kapağını kapatabildin mi?"

Kıkırdayarak tek dizimi koltuğun üzerine koydum. "Kapattım ve seni bekliyorum."

"Ah... Bir süre daha yokum bebeğim."

"Artık gelebilirsin, güvendesin," dediğimde ise sızlanmıştı. "O nasıl olacakmış? Selenay sana Azad'dan bahsetmedi mi?"

"Evet, bahsetti ve ben o meseleyi hallettim."

Şeyda kıkırdadı. "Nasıl hallettin?"

Boğazımı temizledim. "Mesih sayesinde. Ondan bu iyiliği istedim."

"Vay! Ciddi olamazsın, ne karşılığında kabul etti?"

Mesih'e mecbur kaldığım için bu habere sevinmediğini ses tonundan anlayabilmiştim. Evet, bilmişti. Mesih bu iyiliği bir karşılık sonucu kabul etmişti fakat... Bunu Şeyda'nın bilmesine gerek yoktu.

"İnanmayacaksın ama bir şey istemedi. Onun için büyük bir şey değil bu. Boş ver sen, ne zaman geliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Şeyda... Seni özledik, en kısa sürede gel lütfen."

Tebessüm ettiğini görmesem bile hissedebiliyordum. "Ben de sizi özledim."

"Biliyorum."

"Ukala!" İkimiz de kıkırdamıştık.

"Eve yeni bir misafirimiz daha geldi. Seni tanıştırmam lazım, çok eğlenceli."

"Ah, bayılırım misafirlere. En kısa zamanda geleceğimden emin olabilirsin."

"Bekliyorum sarışın."

Telefon konuşmamız sonlandığında rahat bir soluk almıştım. Bu mesele de hallolmuştu. Şeyda artık güvende olacaktı. İçim sıcacık olmuştu, yakınlarımın iyi olmasını bilmeye ihtiyacım vardı. Boş boş etrafa bakındıktan sonra ayağa kalkarak mutfağa gittim ve dolabı karıştırmaya başladım. Bir paket vişneli kek çıkardım, paketini açıp kalçamı masaya dayayarak yemeye başladım. Kakaoyla karışan vişne fazlasıyla lezzetliydi.

Bitirdikten sonra çöpünü elimle buruşturarak çöp kovası-
nın yanına gittim. Ağzına kadar dolmuştu. Elimdeki çöpü de
içine attıktan sonra poşetin ağzını bağladım ve kovasından çı-
karıp dış kapıya doğru ilerledim. Kapının önüne koyarak çöp
kutusuna yeni bir poşet geçirdim.

Elimi kapının metal kaplamalı kulpuna yerleştirdikten
sonra vakit kaybetmeden aşağıya doğru indirerek açtığımda,
elimde mavi çöp poşetiyle kalakalmıştım. İrice açılan gözler
ve dudaklarla karşımdakine bakmaya devam ettim. Bu da ne-
yin nesiydi?

"Dışarıya çıkmadım," dedim birden kendimi savunmaya
çalışarak.

Mesih, siyah kollarında kalın şeritler olan deri ceketi, gri
pantolonu ve siyah postallarıyla karşımda duruyordu. Ucu
uzayan saçları dağınık şekilde havada şekil almışken, keskin
mavi gözleri beni süzdü ve bakışlarıma sabitlendi.

"Bu umurumda değil," dedi ve elimdeki çöpe uzanarak
elimden alıp kenara attı. Diğer eliyle kolumdan kavrayıp beni
kendisine çektiğinde hâlâ olayın şaşkınlığını üzerimden ata-
mamıştım. "Sonuçta kapıyı açtın," diyerek sözünü bitirdiğin-
de ne diyeceğimi bilememiştim. O ciddi miydi?

"Hey, ne yapıyorsun?" dediğimde kapıyı kapatarak beni
asansöre doğru çekiştiriyordu. Cidden kapıyı kapatmıştı!
"Eve nasıl gireceğim, kapıyı neden kapattın?"

Mesih beni umursamadan, alt katlarda oyalanan asansörü
çağırmak için durmadan düğmeye basıp duruyordu. Kolumu
çekiştirmeye çalıştım. "Sana diyorum!"

"Siktiğimin asansörü." Mesih geri çekilerek merdivenlere
doğru yürüdüğünde beni de peşinden sürüklemeye başlamış-
tı. Merdiven korkuluğuna tutunarak Mesih'e engel olmaya
çalıştım. Eve giremeyecek olsam da onunla da gitmeyecek-
tim! Nida'yla kalsaydı.

"Sana bırak diyorum."

Mesih beni kolumdan sertçe çektiğinde kas liflerim yırtı-
lacak kadar çok acımıştı. Ev botlarımın tabanı bir iki basamak
kayınca neredeyse üzerine düşecektim. Belimden sarılarak
beni sabit tuttuğunda yüz yüze kalmıştık.

"Sessiz ol," deyip beni büyük bir hızla omzuna attığında
ağzımdan bir çığlık kaçmıştı. Çığlığımı umursamadan hızla
basamakları inmeye başladığında korkarak Mesih'in beline
sarıldım. Beni resmen aşağıya sarkıtıyordu! Her indiği basa-
makla yüz yüze kalmak ödümü kopartmıştı.

"Ne dersin Elis, seni bırakmalı mıyım?"

"Aaa!" Beni tekrar geriye doğru sarkıttığında burnumun
ucu basamağa değmişti. "Sakın!" Apartmandakileri umursa-
madan bağırmaya devam ettiğimde neyse ki beni biraz yuka-
rıya çekerek dizlerimden kavramıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yeni indiğimiz kattaki bir kapı açıldığında tanımadığım
erkek sesi bağırmaya başlamıştı. "Ne oluyor la-" Sözü bizi
gördüğünde yarıda kesilmişti.

Mesih kapıya doğru yürüyerek tısladı. "Tekrar söyle."

Evet, adam Mesih'i gördüğü için afallamıştı. "B-ben yanlış
anladım, özür dilerim..." diye cılız bir ses çıkardığında, Me-
sih umursamadan tekrar basamaklara yönelince ağzımı sım-
sıkı kapatmıştım. Kesinlikle konuşmamam gerekiyordu, aksi
halde sertçe yeri öpebilirdim.

Dışarıya çıktığımız an açık olan belimden içeriye soğuk bir
rüzgâr girmişti. Titrediğimde Mesih hırladı. "İnmek istiyor-
dun, değil mi?"

Beni sertçe yukarıya çektiğinde havada zıpladığıma yemin
edebilirdim. Kollarının üzerimdeki etkisi azalınca, yere düş-
memek için boynuna sarılarak bacaklarımı beline doladığım-
da artık düz dönmüştüm.

Yüzlerimiz karşılıklı duruyorken bulunduğumuz pozisyonun ne kadar tehlikeli olduğunu o an fark ettim. Kollarını usulca belime sarıldığında elleri çıplak belime değiyordu. Bir şey söylemeden yürümeye devam edince, ben de sessiz kalmayı tercih ettim. Şu anda sanırım en akıllıcası buydu. Kalçamda arabasının kapısını hissettiğimde belimdeki kollarını çözmüştü, ben de bacaklarımı ve kollarımı geri çekerek yere ayak bastım.

Mesih arabanın kapısını açarak çenesinin ucuyla işaret etti. "Bin."

Öfkeli bir soluk alırken koltuğa oturup kapıyı sertçe kapattım. Mesih, arabanın etrafında döndükten sonra şoför koltuğuna geçerek hızlı bir şekilde arabayı çalıştırdı.

"Evden çıkmayacaktım, beni neden götürüyorsun?" O cevap vermeyince devam ettim. "Senin yüzünden evin ışıkları da açık kaldı."

"Gelecek ayki faturanı ödeyebilirim."

Hah! Küstah! "Ondan bahsediyorum sanki?"

Mesih kafasını birkaç saniyeliğine bana doğru çevirdikten sonra hızla konuştu. "Bu umurumda mı sanıyorsun? Arabadasın, çünkü ben öyle istedim."

Kafamı iki yana salladım. "Sözünden çıkmadığım halde zorbalık yapman anlamsız."

Mesih kafasını tekrar bana doğru çevirdiğinde bakışları kararmıştı. "Çok daha fazlasını yaparım, İris." Bu cümleyi hatırlıyordum. Daha önce de söylemesine rağmen yine aynı etkiyi yaratmıştı. Ürkütmüştü. "Ne istersem yaparım!" diyerek devam ettirince sözlerini, ne yapacağımı bilemeden bacaklarını torpidonun üzerine uzattım ve kollarımı göğsümün altında bağladım.

"Ben de öyle."

Mesih önce torpidoya, ardından bacaklarıma baktı. "Evet, yapabilirsin."

O bir şey demeden arabayı kullanmaya devam edince iyice sinirlenmeye başlamıştım. Yol ilerledikçe içimdeki sıkıntı da artıyordu. Nida'yla konuşmaları, aklıma gelenler... Kulaklarımı ve zihnimi işgal ettikçe kendimi kirli hissediyordum. Anlamıyordum. Hayatında birisi olduğu halde beni rahatsız etmesine anlam veremiyordum.

Kehanet'e giriş yaptığımız an gerilerek ayaklarımı torpidodan indirdim. Her şey bu sokağa girmemle başlamıştı... Araba, yamuk "KEHANET" tabelasının yanında durunca kalp ritmim hızlanmıştı. Tabelanın önünde düşmüştüm, yanıp sönen lamba aynı şekilde duruyordu. Mesih kapıyı açarak dışarı çıktığında aynı işlemi ben de uygulamıştım.

O ev... Yere düştüğümde camda birisi vardı, ben onu görememiştim fakat o beni görmüştü. O eve mi gidecektik?.. Biliyordum, o gün beni izleyen kişi Mesih'ti...

Mesih evin karartılı bahçesine doğru yürümeye başladığında adımlarımdaki isteksizlik daha da artmıştı. "Mesih!" Seslensem de umursamamıştı. Hızlanarak peşinden gittim, içeri girmek istemediğimi söyleyecektim.

Büyük evin girişinde ışık olduğunu görünce irkildim. Mesih de benim gibi o tarafa bakmaya başladı, ışığın açık olmasını beklemediği belliydi. Birlikte birkaç adım daha attığımızda aydınlığa kavuşmuştuk. Artık herkes birbirini görebiliyordu, Nida kapının önünde oturuyordu.

Kızıl saçlarını görmemle bedenimde oluşan öfke dalgasına engel olamamıştım. Beni, vaktini geçirdiği kızılıyla kaldığı aynı eve mi getirmişti? Hangi cüretle! Kesinlikle bunu kaldıramazdım.

"Ben bu eve girmem." Dişlerimin arasından tısladığımda Mesih gitmemem için beni kolumdan kavramıştı.

Nida merdiven basamağından kalkarak umursamaz bir ifadeyle bizi izlemeye başladı.

"Sana gitmeni söylemiştim?" dedi Mesih. Bir yandan da beni tutmaya çalışıyordu, çünkü yerimde durmuyordum ve bu ortamda daha fazla duramazdım! Nida bacaklarını ikinci bir deri gibi saran tayt pantolonu, yakası geniş dar siyah badisi ve kırmızı deri ceketiyle, topuklu botlarıyla tam bir dişi olarak karşımda duruyordu. Ben ise ev botlarımlaydım!

Kalın maşalı saçlarını geriye doğru savurduğunda bordo ruju ön plana çıkmıştı. Ön plana çıkan bir diğer ayrıntı ise, alnında duran yara bandıydı.

"Sana gitmeyeceğimi söylemiştim, bebeğim."

Mesih son kelimeyi duyunca öfkeyle soluk aldı. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

Nida alayla gülerek omuz silkti. "Sanki yapabilecekmişsin gibi..." dedi ve devam etti. "Konuşmamız lazım." Kollarını göğsünün altında bağladığında bu kadar masum bir yüzün içinde nasıl bir kötülük ve kaltaklık taşıdığını düşünmeye başlamıştım.

Kolumu çekerek bağırdım. "Bırak beni Mesih, onunla kal."

Nida gözlerini devirerek botlarımı işaret etti. "Güzel botlar Elis, o modelin kırmızısından ben de kullanıyorum."

Suratımı tiksinircesine buruşturduğumda gülümsemişti. Artık daha fazla katlanamayacaktım, kesinlikle gitmeliydim diye düşünürken kulak uğuldatacak kadar gür bir ses duymuştum.

"Nida!"

Yüreğim ağzıma gelmişti, kalbim korkuyla hızlı hızlı atmaya başladığında arkamı dönmeye korkmuştum. Nida ve Mesih tepkisiz bir şekilde duruyorken adım sesleri gelmeye başlamıştı. Korkarak omzumun üzerinden geriye baktığımda Melikşah'ı gördüm.

Öylesine öfke dolu gözüküyordu ki bakışlarını yönelttiği

Nida'yı kül edecek, öldürecek gibiydi... Onun rahat ifadesini bu kadar korkutucu görmek kalbimi sıkıştırmaya yetmişti. Nida yerine nedense ben korkmuştum. Sert adımlarla yürümeye devam ettiğinde Mesih'le beni geçerek Nida'nın önünde durmuştu...

Nida kimdi? İki kardeşi öfkelendirecek kadar ne yapmıştı?

Melikşah karşısında bir kaya gibi dik ve ciddi durmaya devam ettiğinde, ikisi de birbirinden bir an olsun bakışlarını ayırmıyorlardı. Melikşah elini havaya kaldırıp Nida'nın yanağına sert bir tokat attığında dudaklarım aralanmıştı. Tokat sesi kulaklarımda çınlarken Nida ani darbeyle yere düşmüştü, kafası yere eğik şekilde duruyorken kızıl saçları suratını kapatıyordu. Ve Melikşah... Tekrar gürledi. "Buraya gelmeyecektin!" Ne? Afallayan bir ifadeyle onları izlemeye devam ettim. "Sana kaç kere kendini tehlikeye atmaman gerektiğini söyleyeceğim?!" Kaşlarım kalkık halde onları izlemeye devam ettiğimde, Nida yerinden kalkarak Melikşah'ın karşısında dimdik durdu.

"Şah, senin emirlerin bana ne zamandır söküyor?" diye tıslayıp Melikşah'ı omuzlarından ittiğinde Şah gram etkilenmemişti.

"Seni öldürürüm kadın! Kendini tehlikeye attığın an öldürürüm."

Konuşmaları anlamak istercesine Mesih'e döndüğümde sanki olağan bir sahne izliyormuş gibi rahattı. Ondan bir şeyler öğrenemeyeceğimi anladığım için tekrar ikiliye döndüm.

"Elis'i korumasız bırakamazdım!" dediği an bende şalterler atmıştı. Beni korumaktan mı bahsediyordu.

"Sana mı kaldı lan?" dedi Melikşah ve elini Nida'nın çenesine yerleştirerek suratını inceledi.

"İshak piçi mi yaptı bunu?"

Nida onun elini geri ittikten sonra çenesini dikleştirdi.

"Önemli olan bana yaptığı değil, Elis'e yapmaya çalıştığı," dedi ve bana baktı. "O tehlikede!"

Melikşah kolunu Nida'nın beline sararak kendine çekerken diğer eli de suratını kavramıştı. "Güzeller güzeli Nida'm! Saçının telini senden ayırsalar kollarını söker atarım! Beni neden deli ediyorsun?"

Nida kaşlarını çatarak Melikşah'ı itmeye çalıştı. "Yanağıma attığın tokadın hesabını da kendine kesecek misin?"

Melikşah kızaran yanağını okşadıktan sonra öptü ve Nida'yı kucağına aldı. "Onun hesabını sen keseceksin kadınım!"

Nida sertçe Melikşah'ın dudaklarına yapıştığında o da aynı sertlikle karşılık vermeye başlamıştı. Gözlerim irice açıldığında ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilememiştim. Şaşkın bir ifadeyle Mesih'e baktığımda onun hâlâ ifadesiz olduğunu görerek daha fazla şaşırmıştım. Mesih cebinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtığında, Nida Melikşah'ın saçlarını okşuyordu ve Melikşah da onun belini ve bacağını.

"Özledim, güzelim."

"Şah..." dedi Nida ve onu derincesine öpmeye devam etti.

Melikşah açılan evin kapısına doğru ilerlemeye başladığında Nida onu saçlarından kavrayarak boynuna doğru yönlendirdi. Melikşah onun boynunu sömürmeye başladığında Nida konuştu. "Bir süre eve gelmeyin!"

Melikşah eve girip kapıyı tekmesiyle kapattığında gözlerim ya da dudaklarım daha ne kadar açılabilirdi bilmiyordum. Mesih'e döndüğümde ifadesiz bir şekilde bana baktığını gördüm.

"O-onlar?" dedim şaşkınlıkla.

Mesih kafasını salladı. "Birlikteler."

Kaşlarımı çatarak kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Peki ya dün olanlar neydi? Nida Melikşah'ı aldatıyor mu?"

Kafasını tekrar salladı. "Onlar birbirlerine köpeklerden daha fazla sadıklardır."

Hâlâ aklım almıyordu. "Nida'nın sana dedikleri, yani ne bileyim canın çekiyor mu gibi tuhaf şeyler söylemişti..."

Mesih ellerini ceplerine soktuktan sonra kafasını geriye attığında, buz mavisi gözler ışıldamış ve aynı zamanda parlamıştı. Tam karşımda duruyorken dilini dudağının kenarında gezdirdi ve genzinden gelen bir sesle konuştu. "Senden bahsediyordu, Elis... Seni canımın çekip çekmediğinden bahsediyordu."

Kalbime ani bir kütle oturduğu an ne diyeceğimi, yapacağımı bilememiştim. Evden gelen bir kırılma sesleriyle Mesih'e bakmaya devam ettiğimde, Nida'ya verdiği cevabı nedense utansam da merak etmiştim.

ONUNCU BÖLÜM

Evden gelmeye devam eden kırılma seslerini yine işitince silkelenerek kendime gelebilmiştim. Yaşananlar, konuşulanlar görsel hafızama öylesine derin işlemişti ki her ne kadar silkelensem de bir türlü kendime gelememiştim, ne diyeceğimi bilememiştim.

Mesih'in yanıma yaklaştığını hissettiğimde kafamı ona doğru çevirdim.

"Gidelim," dedi omuz silkerek.

Bedenimi ona doğru döndürdüğümde artık kafamı çevirmek zorunda kalmamıştım. Doğrudan ona bakıyordum. "Nereye?" Gidecek bir yerimiz kalmış mıydı, kalacağımız yer çoktan kapılmıştı. Eve de gidemezdim, tam olarak sokakta kalmıştım.

"Gel benimle." Mesih elini ait olduğu yere, dirseğime yerleştirdikten sonra beni döndürdü ve arabasına doğru ilerledik. Başka bir yere götürecekti demek... Arabasının kilidini açtıktan sonra beni yolcu koltuğuna fırlatıp kendi yerine geçerek kapıyı kapattı.

İç çekerek efsanevi eve baktım. Yazık olmuştu, içini gör-

meyi çok istiyordum. Araba harekete geçmeyince Mesih'e dönme gereği duymuştum. "Neden hareket etmiyorsun?"

Mesih omuzlarını kaldırıp tekrar indirdi, tek eli gelişigüzel bir şekilde direksiyonunun üzerinde gezinirken gözleri cevdeydi. "Orada Elis... Biz kalacağız."

Kaşlarım kavisle yukarıya kıvrıldığında bu haber beni istemsizce sevindirmişti. "Gerçekten mi?"

Dudağının üst kısmı erkeksi bir edayla yukarıya kıvrıldığında, hiddetle sırtını koltuğa yaslayıp bana baygın bir bakış attı. "Sevindin?"

Duruşundan bakışlarımı zorlukla ayırdıktan sonra hızla kafamı salladım. "Güzel ev."

Mesih kafasını ahenkle salladığında kokusu bir kez daha bana doğru yayılmıştı. "Evet, güzel."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Dudaklarını üste doğru büzdükten sonra, sırtını iyice koltuğa yasladı ve bacaklarını iyice açıp kollarını göğsünün altında bağladı. "Uyuyacağız."

Duruşu ve dedikleri tam olarak uyumaya hazırlıktı. Kaşlarını belirgin bir kavisle havalandırdığımda arabasını bu kadar çok benimsemesini anlayamamıştım.

"Nasıl yani, arabada mı?"

Kafasını koltuğa yaslamasıyla ademelması daha da belirgin bir hal almıştı. Bana yan bir şekilde bakarak mırıldandı. "Evet, beğenmedin mi?"

Şaka yapıyor olmalıydı, Audi R8 kesinlikle beğenilmeyecek bir araba değildi. Sadece... Tuhaf ve rahatsızdı. Ben, her yerde kolay kolay uyuyamazdım ki. "Hayır, sadece rahatsız. Ben burada uyuyamam, her yerim tutulur."

Mesih gözlerini kıstığında mavilikleri ışıltılarla kasıldı. Sol elini bacağı ve erkekliği arasındaki bir noktaya yerleştirdiğinde, parmaklarının düzgünlüğü dikkatimi çekmişti. Ardından

saatini gördüm... Calvin Klein'ın siyah deri bir modeliydi, kalın ve kuvvetli bileğine yakıştığını itiraf etmeliydim.

"Rahat etmezsen..." Gözlerini kısarak elini bulunduğu noktada biraz dolaştırdı. "Kucağıma yerleşebilirsin. Burada uyuyabilirsin." Kafasını milim kıpırdatmadan gözlerini aşağıya indirerek bedenimi süzdü, bakışları kalçalarımda kaldığında dilinin ucu dudağının kenarında dolaşmıştı. "Kalçalarının altındaki koltuktan daha yumuşak olduğunu söyleyemeyeceğim. Fakat bedendeki boşlukları doldurabilir, rahat etmeni sağlayabilirim..."

Mesih sözünü bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım. Dişlerimi birbirine bastırarak burnumdan aldığım solukları dizginlemeye çalıştım. Bu adam kesinlikle edepsizdi. Müstehcen bakışlarını utanmadan, arsızca üzerime atabiliyordu. Utanma duygusundan kesinlikle yoksundu, bihaberdi!

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Umursamadan kafasını önüne çevirerek gözlerini yumdu.

"Cidden uyuyacak mısın?" Cevap vermeden hareketsizliğine devam edince dudaklarımı ıslattım. Sağ elimi saçlarıma daldırıp geriye yatırdıktan sonra devam ettim. "Pekálá, o zaman, sen uyumaya devam et. Ben yatacak başka bir yer bulurum!"

Elimi kapının koluna attığım an arabanın kilitlenme sesini işiterek bir küfür savurmuştum. Kafamı Mesih'e çevirdiğimde hiç kıpırdamadan, aynı halde durduğunu gördüm. Gözlerimi sinirle kırpıştırdıktan sonra dişlerimin arasından tısladım. "Kapıları aç." Tepkisizliğine devam etti. "Aç, cidden ben burada uyuyamam..." Uyuyamazdım. Çok dar bir alandı, uyumak için rahatsızdı ve kesinlikle vücudumu esnetmem lazımdı. Burada kalıp uyuyacağımı bildiğim her saniye daha da daralıyordu sanki. "Aç kapıları, nefes almak istiyorum."

Mesih, pozisyonunu değiştirme gereğinde bile bulunmamıştı. Sol avucunun içerisine ne zaman aldığını bilmediğim anahtarlara baktım, ondan anahtarları alabilirsem arabadan çıkabilirdim. Üzerine uzanarak avucuna elimi uzattığımda sadece kolunu geriye itmişti ve bu sırada suratlarımızın arasında milimlik mesafeler kalmışı.

Gözlerinin kapalı olmasına şükrederek tekrar uzandım. Dengemi sağlayamadığımda göğsüm göğsüne çarpmıştı. Birden bacaklarımın altından kavrayarak beni üzerine çekmesiyle çığlık atarak omuzlarına tutundum. Bahçedeki loş ışık arabanın içine doluyordu, kattığı havayla Mesih'in gözlerine baktığımda buz maviliklerinin ışıltıları loştu.

Baldırlarımın altından kavrayarak beni kucağının üzerinde tuttu. Kesik kesik iki soluk aldıktan sonra, kuruyan dudaklarımı ıslatmamak için yanağımın iç kısmını dişledim.

"Rahat dur..."

Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek kafamı geri çektiğimde gözleri daha da kısılmıştı.

"Burası daha rahatsız..."

Tek kaşını ağır bir ritimle kaldırdığında kafasını koltuğa yaslamasıyla keskin adem elmasını gözlerimin önüne sermişti.

"Neden?" Parmaklarıyla baldırlarımı daha geniş ve sıkı sararak beni kendine bastırdığında öfke ve heyecandan titremiştim. Kafasıyla az önce oturduğum koltuğu işaret ettikten sonra pütürlü, genizden çıkan bir sesle devam etti: "Oradan sert diye mi?"

Kaşlarımı öfkeyle çattıktan sonra omuzlarından tutarak kendimi geriye itmeye çalıştım.

"Bırak beni, edepsizliklerini başkalarına sakla!"

Elleri kalçalarımı sardığı an kalbim teklemişti, midem göğüs kafesime kadar çıkmıştı sanki... İlkti, bunlar ilk yaşadığım dokunuşlardı.

"Hareket ettiğin her an, daha fazla bastıracağım..."

"El-lerini ç-çek!" Nefes nefese konuştuğumda dudaklarımı büyük bir susuzluk sarmıştı, ağzımın içi kuraklık çekiyordu. Titreyen parmaklarım omuzlarının üzerinde kalmaya devam ettiği için hareketlerini sona erdirmesi için kıpırdayamıyordum.

"Aferin, İris..." dedi Mesih ve sözünde durarak ellerini kalçalarımdan çektiğinde fark ettirmemeye çalışarak derin bir soluk verdi. Kalbime batan göğüs kafesim beni biraz olsun rahat bırakabildiğinde, tek isteğim yan taraftaki koltuğa geçebilmekti. Orası kesinlikle buradan daha rahattı.

"Kıpırdama..."

"Bırak..." Onun gibi fısıldamıştım.

Elim, koltuğun yan tarafına düşen anahtarlığa gittiğinde tek elini bacağımdan çekerek bana müdahale etmişti. Avucumu, avucunun içerisine alarak sıkıca sardığında dişlerimi birbirine bastırmıştım.

"Burası, daha rahat. Uyu."

Kuruyan dudaklarımı büyük bir hızla ıslattığımda kafamı onaylamaz anlamda sallamıştım. "Mesih... Her zaman sana uymak zorunda değilim, beni de düşünmek zorunda değilsin. Ben, senin alışık olduğun edepsiz kızlardan değilim."

Mesih bir süre sadece gözlerime bakmıştı. Ardından kuruyan dudaklarını ıslattığında tutkulu, hafıza tüketen kısık bir sesle konuştu. "Doğru, sen... Benim kızımsın."

Boğazımda sert bir yumru oluşurken ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırmıştım. Kaybettiğim aklımı toparlayabilmek için bir süre sessiz kalarak maviliklerine odaklandım. Cümlelerimi kesinlikle doğru seçmeliydim, aptallaşmamalıydım. Mesih... Kolay kolay unutmazdı.

"Mesih..."

"Siktir." Sözümü küfürle kesince irkilmiştim. Karnım kasılarak ona baktığımda ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Bana, adımı söyleme."

Sertçe yutkunduğumda nutkum tutulmuştu sanki... Kızgın bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyorken, tam olarak ne istediğini anlayamıyordum. Öfkeli bakıyordu, aynı zamanda da bir o kadar donuktu.

"Neden?" Fısıldamıştım.

"Söyleme..." Mesih aynı şekilde mırıldandıktan sonra iç çekerek dudaklarıma baktı. Kararsız gibi gözüküyordu, bir şey yapmak ve yapmamak arasında kaldığı her halinden belli oluyordu. Yapmak istedikleri usulca zihnime iliştiğinde bedenim titreşim akımına maruz kalmıştı. Elleri belimi bulduğunda acı hissetmiştim, o belimi sıkıyordu...

"İris," dedi Mesih korkutucu bir sesle. Bakışları öfkeli parıltılarla gözlerimde gezindiğinde bir tepki veremiyordum. Belimden sertçe tutarak beni yan koltuğa oturttuğunda, derin bir soluk aldım.

"Uyu," dedi sertçe, sesimi çıkarmadım. Çıkaramadım...

Kalçalarımı kaydırarak deri koltuğa daha rahat yerleştirdiğimde, kafamı onun gibi yaslayarak çenemi yukarıya kaldırmıştım. Bu sefer yaptıklarını, yaşadıklarımızı sorgulamak ya da kendi kafamda kurgulamak istemiyordum.

Her iki türlü de ulaştığım sonuç iki ucu boklu değnek oluyordu. Mesih konuşmuyordu, ben de konuşmuyordum. Böylesi daha iyiydi.

O gün, o an... Onlarca, yüzlerce, binlerce kez gözlerimi yumdum. Uyuyabilmek, kafamı dinleyebilmek için çok uğraştım. Fakat hemen yan tarafımdan gelen solukları, Mesih'in varlığı içimi hiçbir şekilde rahatlatmıyordu. Dar alanı daha fazla ufaltıyor, bedenimi un ufak ediyordu.

Beni eziyordu...

Kirpiklerimin arasından sızan ışık sabah olduğunun habercisiydi, uyanmam gerektiğini bildiriyordu bana. Göz ka-

paklarımı titreştirerek araladıktan sonra kafamı ağır bir edayla yan tarafa çevirdiğimde Mesih'in uyuduğunu gördüm. Kafası benden tarafa doğru dönüktü, dün geceki gibi kolları göğsünün altına bağlıydı, uyuyordu... Alt dudağımı dişleyerek sırtımı doğrulttuğumda kalçamın kaygan deride çıkardığı sesle kıpırdamadan durarak birkaç saniye bekledim. Uyanmasına gerek yoktu...

Kıpırdamadan suratına bakmaya devam ettiğimde, kemikli yüzü beni bir kez daha mest etmişti. İç çekerek kapıya dönüp açmak için elimi kola götürdüğümde kilitliydi. Belki, bir ihtimal gece Mesih'in araçtan çıkabileceğini düşünsem de çıktıktan sonra tekrar kilitlemeyi akıl edebilecek kapasitedeydi.

Umutsuzca tekrar ona dönüp üzerine uzandım. Anahtar, kalçasının yanında, koltuğun üzerindeydi. Anahtara dokunduğum an dudakları yanağıma değmişti, fazla eğilmiştim.

"Günaydın, İris..."

Yanağımda kıpırdayan dudaklarından dolayı irkilerek geri çekildiğimde ani hareketim nedeniyle belimi incitmiştim. Suratımı buruşturarak sırtımı koltuğa yasladım. "Sana da günaydın, artık arabadan çıkabilir miyiz?"

Kilit açılma sesi arabada duyulduğunda sesli bir soluk almıştım. Bir şey demeden arabadan çıktığımızda derin bir soluk alarak kalçamı kaputa yasladım. Temiz hava bana tahmin ettiğimden iyi hissettirmişti. Arabanın etrafında dönerek Mesih'in önünde durduğumda, cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasında tutturarak bana bakmakla yetindi.

"Telefonunu verir misin? Selenay'ı aramam lazım." Bir şey demeden dudaklarının arasındaki sigarayı sallandırmaya devam ettiğinde iç çektim. "Senin yüzünden çok merak etmiştir, haber vermem lazım."

Suratıma bakmaya devam edip elini attığı arka cebinden telefonunu çıkardı ve tuş kilidini açtıktan sonra bana uzattı.

Bir şey demeden telefonu alıp yanından uzaklaşmaya başladım, bir yandan da Selenay'ın numarasını tuşluyordum.

"Alo?" İşittiğim ses Alaz'a aitti.

"Alaz, ben Elis. Selenay'ı verir misin?"

Kısa bir mırıltı seansından sonra telefon Selenay'ın eline geçmişti. "Elis!" dedi öfkeyle. Kafasını biraz dağıtabilmek için ortaya Alaz'ı attım. "Ne o, artık telefonlarını sevgilin mi açıyor?"

"Kayıtlı olmayan bir numara arıyor deyince zorla elimden aldı. Hey, konuyu dağıtma! Daha ağzına sı-"

"Şşş! Ağzını bozma lütfen. Ben de Mesih mağduruyum."

"Ah, Mesih'i gebertmek istiyorum," diyerek inleyince tıslադım.

"Lafını bil Selenay, önce sıraya girmelisin."

"O sıra bana hiç gelmeyecek, desene."

"Aynen öyle."

Selenay iç çekti. "Peki, şimdi ne olacak."

Kalçamı duvara yasladıktan sonra avucumu alnıma yerleştirdim. "Bilmiyorum, beni dün gece zorla evine getirdi, hoş... Ev de boş değildi."

"Nasıl yani?"

Gözlerim Mesih'e kaydığında sigarasını içerek delici bakışlarla ifademi izlediğini gördüm. Daha çok... Sanki telefonda konuşup konuşmadığımı denetler gibiydi.

Siktir! Elimde Mesih'in telefonu vardı, hem de tuşları açık bir şekilde!

İfademi bozmamaya çalışarak sertçe yutkunduktan sonra olağan bir sesle konuştum. "Geldiğimde anlatırım."

"Mesih!" Melikşah'ın sesini bahçeden işittiğimde tepkilerimi kollayarak Mesih'i izleyip normal davranmaya çalıştım. Kesinlikle açık vermemeliydim. Mesih, seslenen abisine bulunduğumuz mesafeden işitemeyeceğim bir şeyler söyledik-

ten sonra öfkeyle soluyarak sigarasını yere attı ve ayağıyla ez-
dikten sonra gözden kayboldu.

"Elis, sana diyorum!"

Ayağıma kadar gelen fırsat kalbimi tekletmişti, heyecanla konuştum. "Selenay! Seni sonra arayacağım." Telefonu kapatıp kulağımdan çektikten sonra hızla başparmağımı geniş ekranda gezdirmeye başladım. Ana menüye girdikten sonra dikkatimi ilk çeken nedense mesajlar yerine galerisi olmuştu. Alt dudağımı dişleyerek galeriye girdim.

Siktir! Şifre istemişti.

Şifre koyacak kadar galerisinde neyi olabilirdi ki? Neyi saklama ihtiyacı duyabilirdi ki? Galeriden çıkarak mesajlara girdiğimde gönderilmiş hiç mesaj yoktu, silindiği belliydi. Ancak gelen bir mesaj vardı.

GÖNDEREN: AREL

Tehlike şimdilik sessiz.

Kaşlarım çatık halde mesajı defalarca okudum. Her okuduğumda kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Mesaj zihnime kazınsa bile tekrar okuyup anlama ihtiyacı duyuyor ve mesajı okuyordum. Omzumda bir el hissettiğim an korku dolu bir nefes alarak kafamı kaldırdım. Avuç içlerime kadar terlemiştim.

Göğüs kafesim hızla inip kalkarken karşımda sırıtan Nida'yı gördüğümde rahatlasam mı yoksa daha fazla mı paniğe mi kapılsam bilememiştim.

"B-ben..." diye zırvaladığımda kafasını onaylar anlamda salladı.

"Biliyorum, sen hiçbir şey yapmıyorsun."

Sertçe yutkunduğumda Melikşah'ın sesini işitmiştim. Buraya doğru geliyorlardı. Korkuyla açılmış gözlerle gelecekleri yöne bakarken, telefon birden avucumdan havalanmıştı.

Kuruyan ağzımı ıslatmak amacıyla yutkundum. Nida mesajı açtığımı Mesih'e gösterecekti!

"Nida..."

Nida elini kaldırıp beni durdurduktan sonra, açtığım tüm sekmeleri kapatıp telefonu elime tutuşturdu. Tam o sırada Mesih'le Melikşah görüş alanıma girdiğinde, derin bir soluk alsam da yanaklarımın kızardığına emindim. Mesih, kuşkulu bakışlarını suratımda gezdirmeye devam ederken Nida lafa atladı.

"Siz ne kaynatıyordunuz abi kardeş?"

Gözlerim Nida'yı bulduğunda bu kızıla daha önce şükredeceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Birkaç işimiz var bizim Nida, siz eve geçin." Melikşah'ın bakışlarına takılı kaldığımda suratımda istemsiz bir tebessüm oluşmuştu. Bakışları... Çok güzeldi, yaşattığı aşkı bakışlarıyla konuşturuyordu.

"Gel Elis, biz geçelim." Nida koluma girerek beni yönlendirdiğinde, Mesih elini göbek deliğimin bulunduğu kısma yerleştirerek beni durdurdu.

"Telefonum?"

Kaşlarımı havaya kaldırarak boş bir ses çıkardım. "Aa, ben de sana verecektim." Telefonunu avucunun içerisine bıraktıktan sonra Nida'nın beni eve doğru yönlendirmesine seve seve razı olmuştum. Eve girdikten sonra geniş holde yürüyerek salona girdim. Kapının sesinden sonra gelen adım sesleriyle Nida'nın da peşimden geldiğini anladım.

Kendimi tekli koltuğa attıktan sonra düşünceli gözlerle Nida'yı izledim. Onunla yalnız kalmak... Tuhaftı, ne konuşacağımı ya da yapacağımı bilmiyordum. Yanımdaki koltuğa oturunca açıklama gereği duydum. "Ben... Gerçekten-"

Nida elini kaldırarak beni susturdu. "Kendini bana açıklamak zorunda değilsin. Merakını gidermek senin en büyük

hakkın." Rahatlayarak onu izlemeye devam ettim. "Fakat daha dikkatli olmalısın."

Kafamı salladığımda güzel suratında hoş bir tebessüm oluşmuştu. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden dizime yerleştirdim. "Siz... Melikşah'la ne kadar süredir?"

Nida, "Yedi," deyince kaşlarımı kaldırarak gözlerimi suratına diktim. "Yedi senedir birlikteyiz."

Omuz silktim. "Tuhaf..."

Hoş tebessümünü sürdürmeye devam ederek konuştu. "Tuhaf olan ne?"

Kafamı kaldırarak gözlerimi gözlerine diktim. "Melikşah gibi birinin başka birisine aşkla bakması."

Nida acıyla gülümsedi. "Tabii bakacak. Her şeyi yapmak zorunda. Biz o evreleri çoktan geçtik."

Kaşlarımı çatarak soru dolu bir ifade oluşturdum suratımda. "Hangi evreleri?"

İç çekerek omuzlarını kaldırdı. "Ciddi olma, sürekli zorba davranma... Daha sayayım mı?"

Şaşkınca Nida'ya baktım. "Hiç öyle durmuyorsunuz."

Eliyle saçlarını savurduktan sonra sırtını koltuğa yasladı. "Zamanında az ağzıma sıçmadı Elis."

Sertçe yutkundum. "Ne yaptı?"

Nida omuz silkti. "Eskidi bunlar, aynı şekilde..." Kıkırdadı. "Ben de onun burnundan getirdim." Eliyle ağzını kapattı. "Biz böyle anlaşıyoruz sanırım."

Gülümsedim. Dışarıdan bakıldığında tuhaf gözüktükleri kadar da hoş duruyorlardı. "Yedi sene nasıl geçti, anlatsana biraz."

Nida'nın suratında ışıltılı bir gülümseme oluşmuştu, kahverengi gözleri hevesle buğulandığında göğsü kabarmıştı. Nida, Melikşah'a körkütük âşıktı!

"Kavga dolu, bağımsız ve... Anlarsın ya." Aynı anda kıkırdamıştık.

"Hiç ayrılmadınız mı?"

Nida anında başını salladı. "O dediğinin olmasına ikimiz de izin vermeyiz."

İmrenerek suratındaki aşk dolu ifadeye baktım. "İyi gözüküyorsunuz."

Bana yan bir bakış atarak kafasını salladı. "Darısı sizin başınıza."

Gözlerimi panikle irileştirdikten sonra işaret parmağımı bükerek masaya tıklattım. "Allah korusun."

Nida kıkırdadı. "Korur, korur."

İç çekerek suratındaki ifadeyi izledikten sonra boğazımı temizledim. "Dün ne demek istedin Nida? Beni korumaktan bahsederken... Ne demek istiyordun?"

Suratındaki tebessüm kaybolduğunda sırtını koltuğa yaslayarak bakışlarını etrafta gezdirmişti.

"İshak... Kendini göstermese de peşinde Elis."

Sertçe yutkunduğumda korku iliklerime kadar işlemişti. İshak'tan korkuyordum. Peşimde olduğunu bilmek, yüreğimi ağzıma getirmeye yetiyordu.

"Peki sen... Neden beni koruyorsun?"

Belirgin, güzel hatlı suratında ciddiyet iyice oturduğunda diyeceklerini deli gibi merak etmeye başlamıştım. "Ben bunu yapmak, seni korumak zorundayım."

"Neden?" dedim yalvarırcasına, bir nedeni işitmeye... Bir nedene tutunmaya... Bir nedene inanmaya ihtiyacım vardı.

Nida tırnaklarını koltuğun iki yanına batırarak öne doğru eğildiğinde bana yaklaşmıştı. "Çünkü Elis... Melikşah ilk defa bana birisinden bahsetti. Mesih hakkında, birisinden bahsetme gereği duydu." Tiz sesi kulaklarımda yankılanırken devam etti. "Bana seni anlattıkça merak etmeye başlamıştım. Bugünün geleceğini biliyorduk, Melikşah'la uzun süredir hazırlıklıydık. Senin yaptığın gibi, ansızın girmek istedim haya-

tına. Seni başkalarından değil, senden tanımak istedim. Eray'ı kışkırtarak buraya getirmek istedim, çemberin daralmasını, Mesih'in yapabileceklerini bizzat izlemek istedim... Elis."

Dişlerimi birbirine bastırarak yutkunduğumda Nida sırtını tekrar koltuğa yaslayıp bacak bacak üstüne atmıştı.

"Mesih seni neden yanına aldı sanıyorsun? Sana evden çıkma dedikten sonra Eray'ın sizde kaldığını öğrendi ve aslında sözleriyle seni bir erkekle eve kilitlediğini fark etti..." Nida konuştukça zihnimde birçok küfür dolaşıyordu. O konuştukça aydınlanıyor, hayrete düşüyordum. Mesih gerçekten de benim bir erkekle evde kalmamı istemediği için mi beni yanına almıştı?

"Peki bunu nasıl öğrendi?"

Nida'nın suratında gurur dolu bir gülüş oluştuğunda, kollarını göğsünün altında bağlayarak ifademi izlemeye devam etmişti. "Ben söyledim." Cevap vermedim. Nida'nın amacı her neyse emindim ki kendisi söyleyecekti. "Ben, burada olduğum sürece Elis... Çemberiniz daralacak." Ayağa kalktı, topuklu ayakkabılarının çıkardığı seslerle yanıma geldi ve üzerime eğilerek kolunu koltuğa uzattı. "Çünkü görmek istediğim tablo bu."

Kahverengi gözlerini büyülenmişçesine bakmaya devam ederken, Nida doğrularak bir şey söylemeden salonu terk etti ve hayretle ardından bakakaldım.

Görmek istediği, ikimizin de sızlanması mıydı yoksa çemberi daraltarak bizi yaklaştırmak mıydı? Derin bir iç çektikten sonra, ayaklarımı kendime doğru çekerek cenin pozisyonunu aldığımda demir kapının sesini işitmiştim. Nida evden gitmişti... Evde tek kaldığımı hissedince derin bir soluk aldım. Burası üç katlıydı ve ilk kez bulunuyordum. Tek olmak ürkütücüydü. Dudaklarımı ıslattıktan sonra kafamı koltuğa yasladım.

Mesih'le burada mı kalacaktık? Kış olması sebebiyle günü ısıtmaya yetmeyen güneş batana kadar aynı koltukta beklemiş, çaprazımda duran pencereden dışarıyı izlemiş ve etrafa bakınmıştım. Antika salonda gözlerimi defalarca kez gezdirmiştim. Salon kararmaya başladığında, ayaklarımı koltuktan sarkıtarak ayağa kalktığımda sendelemiştim. Saatlerce oturduğumdan, kalçama ve sırtıma giren ağrıyla baş etmek zorunda kalmıştım.

Bedenimi esnetmeye çalıştıktan sonra salondan çıkarak etrafa bakındım. Elimi pürüzsüz duvara yerleştirip yürüdüğümde, elime çarpan düğmeye basarak ışıkları açtım. Gözlerim uyuşmuştu sanki... Tanımadığım bu büyük ev gözümü korkutmuştu. Yürüdükçe ışıkları açıyor, ışıkları açtıkça korkuyordum. Ev büyüdükçe kendimi güvende hissetmiyordum, iyi gelmiyordu...

Duvarla birleşik halde yapılan merdiven basamaklarını görünce o tarafa doğru adım atmaya başladım. Basamakları sonuna kadar çıktığımda en üst kattaydım. Alt dudağımı dişlerimin arasından bırakmadan holün ışığını açtım ve etrafa baktım.

Kapısı kapalı duran dört odadan, sağdan ikincisine doğru yöneldikten sonra tereddüt etmeden kapıyı açtım. Karanlık odada birkaç adım ilerleyip düğmeyi bularak ışığı açtığımda, gözlerim hızla etrafta gezinmişti.

Büyük odanın ortasında geniş bir yatak, arkasında duvarı boylu boyunca kaplayan bir gökyüzü resmi vardı. Birkaç adım daha attığımda, yatağın çaprazında duran sallanan koltuğun yanında bulmuştum kendimi. Ahşap başlığına tutundum ve ağrıyan gözlerimi dinlendirmek için vakit kaybetmeden kendimi yatağa attım.

Ev botlarımı çıkarıp yorganın altına girdiğimde, irkilerek etrafa bakınmak yerine gözlerimi yummayı tercih etmiştim.

Mesih, hangi cehennemdeyse gelirdi. Büyük ihtimalle! Hiçbir şey düşünmeyeceğime, yaşananları beynimde kurgulamayacağıma yemin ederek yumdum gözlerimi.

Tavandaki lamba göz odağımda olduğu için açık olan ışık kirpiklerimin arasından sızıyordu. Bu beni rahatsız etse de odadaki ışığa tutunma ihtiyacı duyuyordum. Kirpiklerimin arasından sızmaya çalışan ışık bir anda kesildiğinde, kalbimin sesini kulaklarımda hissetmiştim. Şah damarım sertçe tekle-diğinde Nida'nın sözleri kulaklarımda uğuldamaya başlamıştı.

İshak...

Dudaklarımı ıslatarak yorganı avuçlarımın arasında sıkmaya başladığımda gözlerimi açmak istemiyordum. Odanın, hatta tüm katların ışığının kapandığını hissedebiliyordum. Yatağa yatmadan önce ahşap tahtasına dokunduğum sallanan koltuğun gıcırtısını duymaya başladığımda, boğazıma kadar bir sıcaklık bedenimi esir almıştı... Koltukta birisi vardı.

Sert soluklar alırken göğsüm ağrıyordu, kulaklarım uğulduyordu, parmaklarıma kadar titriyordum. Sanki bir fanusun içerisinden dünyayı izlemeye çalışıyordum. Odada birisi vardı... Yatağımın bulunduğu yerde, yanımda, koltukta oturuyordu. Ben... Tek değildim.

Soğuk kokusunu almaya başladığımda bedenim rüzgârda kalmış bir yaprak gibi titriyordu. Tırnaklarımı yorgana geçirirken yüreğim sızlamaya devam ediyordu. Birbirine sıkı sıkı geçirdiğim göz kapaklarımın arasından birer yaş sızdığında gözlerimi açtım.

İlk başta odağım tavandı... Ardından korku dolu bakışlarım koltuğu bulduğunda, karanlık bir suretle karşılaşmıştım. Bir adam vardı orada. Ani bir çarpma sesiyle pencere duvara vurarak açıldığında, dışarıdan gelen rüzgârın sesi kulaklarımdaki uğultuyu arttırarak oturan kişinin kokusunu almamı sağlamıştı.

Mesih'in kokusunu aldığımda bedenim büyük bir rahatlama yaşadı ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak ona baktım. Kafası eğik şekilde koltukta sallanıyor, sigara içiyordu. Boğazımı temizleyerek dudaklarımı araladım.

"Mesih..."

Cevap vermeden daha hızlı sallanmaya başlayınca ahşaptan çıkan gıcırtı kulaklarımı tırmaladı.

"Mesih!"

Boğazım acıyarak bağırdığımda kafasını kaldırdı, sokaktan geçen loş ışık suratını aydınlattığında göz kapakları kapalıydı. Gözlerini açıp buz mavilerini bana dikmesini bekliyordum. Gözlerini açtığı an kalbim kesinlikle göğüs kafesimden fırlamıştı, bacaklarım pelte kıvamına gelmişti ve bedenim sızlıyordu.

Dudaklarımı aralayıp siyah gözlerine bakakaldığımda, suratının kemikli köşeleri daha sivri duruyordu. Mesih'in gözleri siyahtı. Boğazım patlayacak kadar gür bir çığlık atmaya başladığımda, sallanan koltuk durmuştu.

Durmadan, deli gibi çığlıklar atıyordum. Attıkça bıçaklar saplanıyordu sanki, Mesih üzerime doğru gelmeye başladığında artık yatakta debeleniyordum. Hissettiğim korku nedeniyle dudaklarımdan anlamsız haykırışlar çıkmaya başladığında bedenimi birden aydınlıkta bulmuştum. Bir çift kol beni sarsıyordu.

"Elis!"

Çığlık atmaya devam ederek debeleniyorken bana sarıldığını hissettim. "Uyan, kâbus görüyorsun." Gözlerimi araladığım an çığlık atmaya devam ediyordum. Beni tutan bedenin Mesih'e ait olduğunu fark edince daha fazla çırpınmaya başladım. Buz mavilerini görmek her ne kadar iyi hissettirse de az önce olanlar normal değildi. Beni sertçe sarsıp sırtımı yatağa çarptığında bedenimin ateşler içerisinde yandığını his-

settim. Çığlıklarım dinerek suratına bakakaldığımda onun gerçek Mesih olduğunu anladım...

"Ben buradayım. Kâbustu."

Sertçe yutkunduğumda boğazıma saplanan ağrı nedeniyle suratımı buruşturmak zorunda kalmıştım. Omuzlarına tutunup onu itmeye çalıştım.

"Sa-sana güvenmiyorum."

Mesih elini alnıma koyarak suratıma yapışan saçlarımı geriye attı ve üzerime eğildi. Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkarken buz mavilerini gözlerime dikti ve fısıldadı. "Bana güvenme..."

Mesih'in dudakları dudaklarımı bulduğunda, bedenim yaşadıklarından dolayı pelte kıvamına gelmişti. Kısa bir şekilde dudaklarını dokundurup çektikten sonra gözlerini irislerimden ayırmadan devam etti.

"Bana inan."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Güvenme, inan..."

Güven ve inanç... İki kavram aklımda dönüp dururken, bunları Mesih'le bağdaştırmaya çalışıyordum. Güven benim çok bildiğim bir kavram değildi. Yaşamakta olduğum hayatta sadece sayılı kişiye beslediğim bir duyguydu. Hatta tek bir kişiye: Selenay'a. Ben sadece ona güvenirdim. Başka limanım yoktu benim.

İnanç ise çok farklıydı. Koşulsuz şartsız bir bedene, ruha veya kişiye bağlanmak çok farklı bir olaydı. İnanç kavramı bana uygun değildi. Yaratıcıyı çok iyi bilmesem, araştırmasam da inanıyordum. Bir inancım vardı, tek onaydı. Öyle olmaz mıydı? Yoksa insanlar koşulsuz şartsız başkalarına inanabiliyorlar mıydı? Derin soluklar alarak olayı kavramaya çalıştım. Kâbus görmüş, Mesih tarafından uyandırılmıştım... Birkaç salise dudaklarıma değen sert dudaklarında şehvet ya da farklı bir şey yoktu. Sadece kendini göstermek, belli etmek için yaptığı bir dokunuştu. Gerçek bir öpücük değildi. Mesih beni hiçbir zaman gerçekten öpmemişti, bunu ben de istememiştim. Şehvet hissetmiştim, kendime yalan söyleyemezdim fakat... Ondan duygu dolu bir öpücük istememiştim.

Mesih, "Elis..." dediğinde, bedeninin yanı başımda oturduğunu gördüm. Farklı bir odadaydık.

Buğulu gözlerle etrafı izledikten sonra bakışlarımı mavi liklerine dikerek tiz bir sesle mırıldandım. "Burada ne işim var?"

Odanın duvarlarına kısa bir bakış attıktan sonra omuzlarımdaki ellerini çekti. "Salonda uyumuşsun, seni buraya getirdim." Koltukta oturduktan sonra kalkıp merdivenlerden çıktığım ve gökyüzü duvarlı odaya girdiğim kısmın kâbusuma dahil olduğunu söylüyordu. O anlar, fazla gerçekçi olsa da üzerinde durmadım. Gördüğüm kâbusta korktuğum kişi Mesih olsa da şu an yanımda kalmasını istiyordum. Hâlâ etkisindeydim ve korkuyordum. O ayaklandığında dudaklarım aralansa da konuşmadım. Bakışlarını aşağıya indirerek beni süzdüğünde, aşağıdan baktığım için keskin çenesini çok daha net görebiliyordum. "İyi misin?" dedi Mesih sorarcasına.

Kafamı hızla salladım. "İyiyim." Değilim.

O da başını sallayıp omuz silkti. "Tek başına kalabilir misin?"
"Evet." Hayır.

Kararsız bakışlarıyla ifademi denetledi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Boğazımı temizledim. "Yok." Sana ihtiyacım var. Titreyen irislerimle Mesih'e baktığımda iç sesimi duymuş gibiydi. Kaşlarını çatmıştı ve yumruklarını sıkıyordu, kendini zor tutuyor gibi bir hali vardı. Bir küfür mırıldandıktan sonra birden üzerime eğildiğinde kafamı kaldırıp ne yapmaya çalıştığına baktım. Sanki yanıma yatacak gibiydi. Mesih elini omzuma yerleştirerek gözlerime baktığında, diğer eli yorganı bulmuştu. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini başka bir tarafa çevirdiğinde, kendini zor tuttuğu her halinden belli oluyordu. Anlamıştım, tıpkı onun da beni anladığı gibi. Beni yalnız bırakmak istemiyordu. Gözlerini başka tarafa, benden uzağa çekerek güçleniyordu.

"İyi geceler, İris." Mesih dişlerinin arasından tısladıktan sonra yorganı üzerime örtüp odayı terk ettiğinde tavana bakarak gözlerimi yumdum. Yanımda kalmasa bile, az önceki tavrı benim için büyük bir anlam taşıyordu. Gözlerimi açarak etrafa bakındığımda orta boyutta bir odayla karşılaştım. Sadeydi, anlatabileceğim bir özelliği yoktu. Kâbusumdakinden çok uzaktaydı... Yorganı çeneme kadar çekip cenin pozisyonunu aldıktan sonra, lambadan çıkan loş ışıktan rahatsız olmamaya çalışarak gözlerimi kapatıp korkularımı kilitledim.

Açlık hissiyle gözlerimi araladığımda, gün boyunca hiçbir şey yemeyip içmediğimi hatırlayarak yataktan kalktım. Birkaç paytak adım daha attıktan sonra odadan çıktığımda, loş da olsa etrafın aydınlık olduğunu gördüm. Mesih... Ben korkmayayım diye yapmıştı. Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında merdiven korkuluğuna tutundum. O an fark ettiğim şeyle gözlerim açıldığında ensemden aşağıya soğuk bir nefes inmişti sanki... Korku dolu gözlerle durduğum basamağa dikkat ederek kafamı yavaşça kaldırdığımda delicesine titriyordum. Kafamı kaldırarak yukarıya çıkan basamaklara baktım ve gözlerimi yumdum. Kâbusumdaki gibiydi, burası aynı yerdi! Duvarda bulunan oyuntuya kadar her şey aynıydı. Tek fark, şu an alt katta bulunuyordum, çıktığım yer üst kattı ve kâbus değildi. O anlar gerçekti! Alt dudağımı dişlerimin arasına aldıktan sonra sağ elimi kalbimin üzerine yerleştirdim ve ters dönüp yukarıya çıkan korkuluğunu kavradığımda tüm bedenim yaprak misali titriyordu. Korksam da nedenini öğrenecektim. Mesih bana yalan söylemişti, aslında beni kandırmak istemişti. Yaşadığım kötü olayın kâbus eseri olduğunu söylemişti. Ama değildi, ben ne ara alt kata inmiştim? Beni neden kandırmıştı?

Her şeyden önemlisi, gördüğüm kişi Mesih değilse kimdi? Ürkek adımlarla yavaş yavaş basamaklardan çıkarken kalbim sızlıyordu. İnkâr dahi edemeyeceğim bir korkunun girdabında saklanıyordum. Usul usul ilerliyordum. Çıkacağım basamak kalmadığında artık en üst kattaydım. Her şey ilk gördüğüm gibiydi, düğmeye basarak ışığı açtığımda lamba cızırdayarak aydınlanmıştı. Sertçe yutkunduktan sonra o kapıya doğru ilerledim. Odanın bildiğim gibi olmaması için içimden dualar ediyordum. Bir şekilde tutunmaya ihtiyacım vardı, oraya aslında girmediğime, kara gözleri gerçekte görmediğime inanmaya ihtiyacım vardı. Kapıya doğru ilerledikten sonra önünde bekledim. Derin bir iç çekerek elimi kulpa uzattığımda tekrar terlemeye başlamıştım. Usulca kulpu kavradığımda boğazım kurumuştu, şah damarımın atışını hissediyordum. Kolumda bir el hissettiğimde gözlerimi kapatarak dudaklarımın arasından keskin bir nefes bıraktım. Şimdi, şu an ruhumu teslim edebilirdim. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdığımda beni tutan kişi kendine sertçe çekti ve çenesine baktım. Onun Mesih olduğunu bilsem de gözlerinden korkuyordum. Bu katta, tekrar siyahlarını görmekten ölesiye korkuyordum. "Elis..." Sesinden cesaret alıp bir iç çekerek gözlerimi araladığımda, mavileri bana göre tüm evi aydınlatmıştı. O an ruhumu aydınlatmıştı. Siyahları görmekten korkuyorken onu gördüğüme şükretmiştim. Mesih, "Senin bu katta ne işin var?" diyerek bir soru yöneltti.

Dudaklarımı ıslatıp kolumu sertçe parmaklarının arasından çektiğimde bana izin verdi. Başımı hızla iki yana salladım. "Beni kandırdın."

İfadesiz bakışlarla yapacaklarımı denetledi, belki de tahmin ederek kafasından hesaplamalar yaptı.

"Burası kâbus değildi. Burası..." Etrafa baktıktan sonra tekrar ona döndüm. "Gerçek, gördüm. Burayı gördüm. Burada bulundum, kapıyı işaret ettim. O odadaydım, beni kandırıyorsun." Mesih dişlerini birbirine bastırdığında çene kemikleri belirginleşmişti. Suratını sakin tutsa bile kafasında birçok şeyi tarttığını anlayabilecek kadar iyi tanıyordum onu. Kaşlarını çatarak kapıya baktıktan sonra parmakları usulca kolumu bulmuştu. "Buraya hiç çıkmadın, her şey kâbustu." Ses tonu kandırmaya müsaitti. Ama kanmayacaktım, çünkü artık onu tanıyabiliyordum. Gözleri sürekli elime çarpıyordu, kapıyı açıp açmayacağımı kontrol ediyordu. O kapıyı açmamı istemiyordu. Bu çabasını anlayarak ellerimi göğsümün altında birleştirdim. Mesih bana engel olabilirdi, ona karşı koyamazdım. Kapıdan uzak duruyor gibi davranarak doğru zamanı bulabilirdim. "Ben... Kâbustan fazla etkilendim sanırım..." Gerçekçi olmaya çalıştığım bir sesle mırıldandığımda, dudaklarını ararayarak dişlerinin arasından keskin bir nefes verdi. Rahatlamak istese de bana inanmamıştı. Mesih de beni tanıyordu. O insanları tanıyordu. Kandırmak mümkün değildi. "Aşağıya inelim," dedi yavaşça.

Tekrar dudaklarımı ıslattım. "Acıkmıştım."

Mesih kafasını usulca salladı ama o merdivenlere doğru döndüğü an arkamı dönerek kapı kulpuna dokunmamla suratının kapıya yapışması bir olmuştu. Derin derin nefesler almaya başladığımda bir eli saçlarımda, diğeri ise kulpu kavrayan elimdeydi. Bedenini bedenime yaslayarak hareket etmemi engelliyordu. Panikle hızlı nefesler almaya başladığımda ne yapacağımı şaşırmıştım. Ondan bu kadar ani ve sert bir tepki kesinlikle beklememiştim. Anın verdiği panikle korku dolu soluklar alırken çenesi alnıma değiyordu. Saçlarımı kavrayan eliyle kafamı yönlendirdi ve suratımı kendisine doğru çektiğinde dudakları kulağımın üzerinde durdu. Sakin kalmaya çalışarak atağını bekledim. Kesinlikle kıpırdamamalıydım.

"O kapıyı açarsan..." dedi Mesih ve kulpun üzerindeki elimi sıkarak oradan çekti. "Ömrün boyunca unutamayacağın bir manzarayla karşılaşırsın." Acımasız bir ses tonuyla konuşmuştu. Korku damarlarımda akan kanın her zerresine bulaştığında bedenim kaskatı kesilmişti. O odada bir şeyler olmuştu... "Benden ne istiyorsun?" dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. Beni buraya getiriyor psikolojimi altüst ediyordu. "Ben değil..." dedi Mesih nefes nefese ve kolunu belime sarıp bedenimi kapıdan ayırarak göğsüne yasladı. Gözlerim dolduğunda göğüs kafesim hızla inip kalkmaya başlamıştı. "O," diyerek fısıldadığında, bedenim bir kez daha titremişti. Sol gözümde biriken yaş dayanamadan usulca yanağımdan akarken, dudaklarımın arasından bir hıçkırık firar etmişti. "Kim?" "İshak." Tek kelimesiyle bedenim kaskatı kesilmişti. Dişlerimi birbirine bastırarak gözlerimi sımsıkı yumduğumda, duyduğum isimden saklanmaya çalıştım. Gözlerimden birbiri ardına yaşlar dökülmeye başladığında kelimelerin kifayetsiz kaldığı noktadaydım. Ağlamak benim için bir zayıflık göstergesi olsa da ağlıyordum, içimde tutamadan, canımı yaka yaka ve iç çeke çeke ağlıyordum. Beni yoran, bıkmadan takip eden bir manyak vardı peşimde... Adını dahi duyunca ürktüğüm, karşılaştığımız zamanlarda beni korkudan ya da elleriyle boğarak öldürmek isteyen bir manyak. Mesih kolunu bacaklarımın altına kaydırarak beni kucağına aldığında göğsüne saklandım. Her şeyi nasıl yapmıştı bilmiyordum, kâbusuma kadar nasıl karışmıştı bilmiyordum ve korkuyordum. Mesih tek kelime etmeden merdivenlerden beni aşağı kata götürdüğünde ağlamaya devam etmiştim. Uzun ve geniş koltuğa oturduğunda, ben de kucağında kalmıştım. Bir şey söylemeden göğsünde ağlamama izin verdi. İç çeke çeke ağladıktan sonra geçen sürenin bilincinde değildim. Sertçe yutkunarak boğuklaşan sesimi toparlamaya çalıştım. "Benden ne istiyor?"

Mesih iç çekerek belimdeki kolunu sıkılaştırdı ve kucağından kaymamı engelledi. "Benim yüzümden peşinde."

Kafamı sarsak bir şekilde göğsünden kaldırıp onun gözlerine baktığımda farklı bir ifade taşıdığını gördüm. "Nasıl yani?"

Mesih iç çekerek kafamı göğsüne yasladı, böylece göz temasımız kesilmişti. "Çünkü ondan çok sana yakınım."

Kafamı büyük bir hızla göğsünden kaldırıp gözlerine baktığımda şaşkınlıkla şakıdım. "O seni mi seviyor?"

Mesih tek kaşını manidar bir havayla yukarıya doğru kaldırdığında, sözlerimin hangi anlamda olduğunu sorguladığı belli oluyordu. "Beni abi olarak görüyor." Omuz silkti. "Senelerdir, ona yardım ediyorum. Bilirsin, şizofrenler sevdikleri kişileri saplantı haline getirirler. Onun hastalığı üst düzeyde ve hayatta değer verdiği tek kişi benim."

Gözlerim dehşetle aralandığında zorlukla konuştum. "Alaz'la da yakınsın. Neden Alaz'ı değil de beni kıskanıyor?"

"Çünkü Elis... Sadece senin yüzünden benden dayak yedi." Kurduğu cümle ağır bir kütle gibi yüreğime oturduğu an geçmiş gözlerimin önünde oluşmuştu. Vuslat'ta İshak beni boğarken Mesih gelip beni kurtarmış ve onu ağır bir şekilde dövmüştü. O yüzden İshak beni takıntı haline getirerek hastalıklı kafasıyla zarar verme planları uygulamaya başlamıştı. Soracaklarımdan ürktüğüm için kafamı Mesih'in göğsüne yaslayarak gözlerimi yumdum. "Peki bugünkü kâbus... Nasıl oldu?"

Mesih'in avcu başıma yerleştiğinde, korkmamı istemiyor gibi bir hali vardı. İç çekti. "Sorgulama, Elis..."

Elimi omzuna koyarak kucağına iyice sığındığımda ürksem de devam ettim. "Lütfen... Bunu bilmeye ihtiyacım var. Bilinmezlikle yaşayamam, hazırlıklı olmalıyım..." diye mırıldandığımda bir süre bekledi.

Konuşmasa da sessizliği bozmamıştım, anlatacağını hissedebiliyordum. "O fiziksel olarak zarar vermekten hoşlanmaz... İnsanın zihnine karışarak rahatsız eder."

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda iki kolumu da Mesih'in beline sararak kafamı sıkıca göğsüne yaslamıştım. "Bu tip olayları inceden araştırır, bilir. Büyük ihtimalle o senin..." dedi ve iç çekerek devam etti. "Rüyalarını kontrol altına almaya çalışıyor."

Kulaklarım uğuldamaya başladığında bedenim pelte kıvamına gelmişti, hareket edemiyordum. Bu çok büyük bir haksızlıktı! Duyduklarımın korkusuyla belki de hiçbir zaman rahat bir uykuya dalamayacaktım, kafamda sürekli 'acaba' sorularıyla gezecektim... Bu çok büyük bir korkuydu. Karşınızdaki insanın sizin zihninize karıştığını bilmek, bununla yaşamak... Zordu. "Her gece bunlarla mı yaşayacağım?" diye fısıldadığımda önce sessiz kalmış ama sonra konuşmuştu. "Bunları düşünme."

Kafamı kaldırdıktan sonra acı dolu bir ifadeyle onun suratına baktım. "Odaya girmeme neden izin vermedin?"

Mesih düşünceli bir ifade takındığında şaşırmıştım. "Çünkü Elis, oraya tekrar girersen gerçek olduğunu kanıtlamış olursun. Oysa kulak ardı edip, kâbus olarak bırakabilirsin. Acılarını, korkularını yok sayarsan, yaşamış sayılmazsın."

Dudaklarım aralık kalarak ona baktığımda, sözleri beni çok etkilenmişti. "Sen... Hep yok mu saydın?"

Mesih omuz silkti. "Kim bilir?"

Kısa bir an gözlerine baktıktan sonra kafamı göğsüne geri koyduğum an sessiz bir anlaşma imzalamıştık. Ben susacaktım, o da onunla uyumama izin verecekti. Evet, bunu konuşmadan kararlaştırabilmiştik... Mesih, "Yerinden memnun musun?" diyerek sessizliği bozduğunda kıpırdandım. Evet, kucağı rahattı. İnkâr etmeden kafamı sallayarak gözlerimi yumdum.

"İyi, o da senden memnun..." dediği an kast ettiği şeyle gözlerim aralandı.

Ben kucağından kalkmak için yeltensem de beni bırakmadan kulağıma fısıldadı. "Kalkarsan, çığlık atsan da gelmem. Şansını zorlama."

Sertçe yutkunduğumda beni arafa doğru sürüklemişti..

Sabah gözlerimi araladığımda, dün gece uyuduğumuz şekilde değildik. Dün gece uyurken ben Mesih'in kucağında yatıyordum, bu sefer ise uzun koltuğun kenarına itilmiştim ve Mesih de üzerimde yatıyordu... Yavaşça gerindiğimde kıpırdamadı. Uyurken kafası kolumun üzerinde duruyorken burnu göğsüme değiyordu. Beline attığım bacağımı kendime doğru çektikten sonra suratını izlemeye başladım. Kusursuz çehresi, kirli sakalları, dağılmış saçları... Çok güzeldi. Uykusu da uyanık hali gibi sessizdi. Sert dudakları birbirlerine mühürlenmek istercesine kapanmıştı. Hayranlıkla surat ifadesini izledikten sonra kolumu çekmeye çalıştım. Dikkatle kolumu kafasının altından aldığımda kafası koltukla temas etmeden göğsümün üzerine konmuştu. Yüreğim ağzıma gelirken göğsümün üzerinde uyuması hâlâ mantığıma ters geliyordu. Bir gün öncesine kadar Mesih senin göğsünde uyuyacak deselerdi kahkaha atarak küfrederdim. Fakat şu an... Tuhaftı, çok tuhaf. "Kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?" Dudakları birden kıpırdayınca çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum. "Erkeklerle uyumaya alışkın olmadığım için olsa gerek."

Mesih gözlerini aralayarak buğulu bir bakış attığında bakışlarımı gözlerinden çekerek etrafta gezdirdim. "Gece beni yalnız bırakmadığın için teşekkürler." Korktuğum gibi kâbus görmemiştim, bu bana iyi gelmişti. Kalkmaya çalıştığımda izin vererek bedenini çekince rahatlayarak koltuktan doğruldum. "Evde yiyecek bir şeyler var mı?" Uzun süredir yemek yemi-

yordum, bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. Kafasıyla konsolun oradaki arayı işaret etti. "Mutfakta yiyecek var."

Bir şey söylemeden mutfağa doğru ilerlediğimde Mesih tekrar koltuğa yatmıştı. Mutfağa girdikten sonra iki ekmek arası hazırlayıp birisini yemeye başladım. Mesih mutfağa gelip masanın üzerindeki ekmek arasına baktı ve yanımdaki sandalyeye oturup elimdekini aldığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Sana yaptım, neden elimdekini alıyorsun?"

Mesih az önce ısırdığım yerden ısırıp göz kırptı. "Sen de benimkini yemiştin, ona say."

Siktir. Alazlar'da birlikte kaldığımız zaman, sabah mutfağa girdiğimde ısırılmış bir ekmek arası görüp onu yemeye başlamıştım. Evdeki herkese sorduğumda kimseye ait olmadığını öğrensem de Mesih'in olmasına ihtimal vermemiştim. Bir şey demeden diğer ekmeği alıp yemeye devam ettiğimde, kapı yumruklanmaya başlamıştı. Son aldığım büyük lokmayı zorlukla çiğnerken korkuyla Mesih'e baktım. Kaşlarını çatarak ayağa kalktığında onunla birlikte hareket etmiştim. "Kim geldi?"

Mesih, "Bilmiyorum," diyerek kapıya doğru yürürken peşinden gidiyordum. Kapının yumruklanması ritmik bir hal alırken sanki birileri bizimle dalga geçiyor gibiydi. Kapıya doğru atılarak düşünmeden kapıyı açtığında her şeye hazırlıklıydım. Gördüklerimle derin bir nefes alıp gözlerimi devirdiğimde, Mesih dişlerini birbirine bastırarak sert bir soluk bırakmıştı. Nida ve Melikşah kapıyı açtığımız halde kapıya vurarak sabrımızı zorlamaya devam ediyorlardı. "Günaydın!" diye cıvıldadı Nida ve içeriye daldı. Homurdanarak salona geçtiğimde, Melikşah ile Mesih de arkamızdan geliyorlardı. "Kahvaltı yaptınız mı?"

Omuz silkerek koltuğa oturdum. "Atıştırdık bir şeyler."

Melikşah, Nida'nın yanına oturup beline sarılarak onu

kendine çekti. Nida neredeyse onun tek bacağının üzerinde oturuyordu.

"Güzel, bugün seninle işlerimiz olacak."

"Ne işi?" diyerek merakla sorduğumda şakıdı. Nida, "Yılbaşı balosu için kıyafet bakacağız," dediği an tarih ve gün hafızamda oluşmuştu. Selenay'la alışverişi ertelemekten hiçbir şey alamamış, kıyafetsiz kalmıştık. Yarın yılbaşıydı! "Şeyda geldiğinde alışveriş yapacağız diye sürekli ertelemiştik elbise almayı. Bu kadar kısa sürede bir şey bulamam, katılmayacağım."

Nida'nın suratı şekilden şekle girerken Melikşah gözlerini kapatarak boynunu koklamakla meşguldü. "Öyle şey olmaz. Geleceksin."

"Ama Selenay da bulamaz zaten." Nida itiraz kabul etmeyen bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra ekledi. "Kuzeni de ara. O da alışverişe geliyor."

İç çekerek Nida'ya bakındığımda kafamı iki yana sallayarak mırıldandım. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Nida gülümsedi. "Asla."

Selenay'ı arayıp haber verdikten sonra Nida'nın arabasıyla onu almaya gitmiştik. Nida, arkadaşının mağazasına doğru arabayı sürerken Selenay'la Şeyda'yı konuşuyorduk. Şeyda yılbaşından sonra geleceğini söylemişti. Yılbaşını onunla geçiremeyeceğimizi öğrenince moralim bozulmuştu.

"Evet kızlar? Nasıl bir elbise istiyorsunuz?"

Selenay omuz silkerek sırtını koltuğa yasladı. "Benim için fark etmez. Elis seçsin yeter."

"Elis?" dedi Nida.

Ben de omuz silktim. "Aklımda bir model yok, orada karar veririm."

Nida kafasını sallayıp bir müzik açınca Selenay'a döndüm. "Ne yaptın Eray ve Alaz'la?"

Selenay kıkırdadı. "İkisi şu anda mobilya alışverişindeler."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Ardından söyledikleri gözümün önünde canlanınca dayanamadan derin bir kahkaha attım. "Nasıl yani?"

Selenay büyük bir keyifle anlatmaya devam etti. "Eray, gitmeyeceğimi anlayınca buraya yerleşmeye karar verdi. Alaz da bizim evde kalmasına izin vermiyor. Zaten yeterli alanımız da yok, bu yüzden buraya taşınıyor."

Selenay konuştukça keyiflenmiştim, gülümsemem suratımda genişlerken şaşkınlıkla konuştum. "Peki birlikte alışveriş yapmalarını nasıl sağladın?"

Selenay suratına bilmiş gülümseme takındı. "Ben bugün alışveriş yapacağım için Eray'a eşlik edemeyecektim. Alaz da daha fazla evimizde kalmasını istemediği için teklifimi seve seve kabul etti."

Kafamı iki yana sallayarak kıkırdadım. "İnanamıyorum ya... Şu anki tiplerini düşünüyorum da..." Kıkırdamaya devam ettim. "Cidden izlemek isterdim. Umarım sağlam dönerler..."

"Umarım."

Araba mağazanın önünde durunca, Nida'nın bana verdiği elbiseyi çekiştirerek aşağıya inip kabanıma sarıldım. Birlikte içeriye girdikten sonra vitrinlere bakmaya başladık. Önünden geçtiğimiz butik fazla gotik tarzı olduğu için hiçbirimiz tercih etmemiştik. Vitrini su yeşili abiyelerle dolu olan butiği görünce öğürme isteğimi büyük bir zorlukla bastırarak ilerlemeye devam ettim. Nida, arkadaşının butiğini görmüş olacak ki adımlarını hızlandırarak yaratıcı tasarımların olduğu vitrine doğru ilerlemeye başladı. Mankenlerin üzerinde kıyafetleri incelerken tasarımları çok başarılı bulmuştum. Mankenlerin hepsine kombin yaptırılmamıştı, hepsi çok farklı tasarımlar ve koyu renklerdi. İçeriye

girdiğimizde Nida kendi boylarında, uzun doğal sarı saçları olan bir kızla sarılarak selamlaştı.

"Nida, seni buralarda görebilmek ne güzel!"

"Kusura bakma tatlım, uzun süre yanına uğrayamadım."

Sarışın kadın hoş bir tebessüm yollayarak bize döndü. "Hoş geldiniz, Mira ben."

Kaşlarım kavisle havalandı, adaşımdı. Selenay elini uzatarak Mira'yı selamladı. "Selenay."

Mira'nın eli bana yönelince gülümseyerek sıktım. "Elis Mira."

Gülümsedi. "Adaşız demek."

Hoş bir tebessümle kafamı salladığımda sabırsızlıkla hareket etti. "Ee, ne giydiriyoruz size?" Nida kızıl saçlarını savurarak etrafa bakındı. "Bebeğim beni biliyorsun, siyah bir elbise istiyorum." Bir şeyi sonradan hatırlamış gibi bize döndü. "Bu arada kızlar, Mira'nın mağazasındaki tüm ürünler özel tasarımdır. Pişti olmanız sıfır yani."

"Vay, zor olmuyor mu?" dedi Selenay ve elbiseleri incelemeye başladı. "Tebrik ederim, çalışma biçimin çok iyi," demeden edememiştim. "Teşekkür ederim," dedi Mira utangaç bir tavırla. Nida siyah elbiselerin bulunduğu kısma doğru ilerledi ve gözüne kestirdiklerini askılarıyla koluna aldıktan sonra Mira'ya danıştı. Ardından seçtiklerini kabine götürerek denemeye başladı. Denediği tüm elbiseler üzerine çok güzel olmuştu. Kızıl saçlarına siyah elbise muazzam yakışıyordu. "Hiçbiri içime sinmedi," dedi Nida üzerindeki tek omzu açık elbiseyi aynada izleyerek. "Zaten seçtiklerin aynı tarzdı. Anlamak istediğim kadarıyla sen patlatmak istiyorsun?" diyerek Nida'nın yanına gittiğimde gözleri ışıldadı. "Kesinlikle!"

Gülümseyerek siyahların bulunduğu kısma yöneldim. Elbiselerin modellerine bakarken bir tanesi kafama yatmıştı, siyah paletli balık elbiseyi askıdan alarak Nida'ya

verdim. Bir şey demeden kabine girdi, kısa süre sonra çıktığında beyaz teni siyahın arasında parlıyordu. Straplez elbisenin göğüs kısmı da fazlasıyla can alıcı gözüküyordu. "Saçlarına kalın su dalgaları yaparsan çok daha hoş olur."

Nida aynada kendini inceledikten sonra bana gülümsedi. "Beğendim, bunu alıyorum." Şimdiki görevim Selenay'dı! Ona doğru adım atarak dudaklarını büktü.

"O güzel ellerini bana da dokundur Elis!"

Gülümsedim. "Bekle beni." Ardından toprak tonlarının bulunduğu kısma doğru ilerledim. Selenay'ın tenine toprak tonları yakışıyordu, onu daha da çekici gösteriyordu. Süper mini, dantelden oluşan elbisenin transparan tülü aşağılara doğru uzanıyordu. Etek ucunda olan danteller elbiseye farklı bir orjinallik katmıştı. Elbiseyi denediğinde kendisi ve Nida da sonuçtan memnun kalmıştı. "Kesinlikle sana da bunu alıyoruz." "Elis." Mira'nın sesini duyduğumda elinde bir elbise kılıfı vardı. "Bunu da senin denemeni istiyorum."

Büyük bir merakla siyah, altın baskılı kılıfa baktım.

"Kesinlikle sana göre bir elbise olduğundan emin olabilirsin."

Tebessüm ederek yanına gidip kılıfı elinden aldım. Kabine girerek merakla kılıfı açtığımda içinde kan kırmızı bir elbise vardı. Gözlerim parlayarak elbiseye bakakaldığımda detaylarını inceledim. Cesur bir göğüs dekoltesi vardı, derin bir de yırtmacı bulunuyordu. Üzerimdekileri çıkardıktan sonra, kenarda bulunan ayakkabıları ve elbiseyi giydiğimde kendime inanamamıştım. Bir elbiseyle bile insan bu kadar değişebiliyordu demek. "Hadi Elis, giymedin mi?!" Nida'nın sesini işitince irkildim. Ardından kendime gelerek elbisenin kol askısını kavradım. Beni bu şekilde görürseler kesinlikle bana zorla bu elbiseyi aldırırlardı. Ben bu kadar cesur değildim. Elbiseyi beğenmedim!" diye seslendikten sonra askıyı indireceğim sırada kabinin perdesi açıldı.

İrice açılan gözlerle ellerini beline yerleştiren Nida'ya baktım. Kısık gözlerle beni süzdükten sonra kolumdan kavrayarak beni kabinin dışına çekti. Sendelememek için kolumu tutunurken kendimi boy aynasının önünde bulmuştum. "Oha!" Selenay'ın mırıltısını işittiğimde utanarak kafamı eğdim ve kızların üzerimde gezen hayran bakışlarını sezebiliyordum. "Sen neymişsin böyle..." diye mırıldandı Nida, "çok vahşi, ateşli bir hatun oldun. Saçlarını kabarık, kalın maşa yapıp bir de siyah pelerin taktık mı on numara olursun."

Kafamı kaldırarak itiraz ettim. Ben bu kadar açık bir şeyi giyemem."

"Sana soran olmadı," dedi Nida. "Kesinlikle, bunu giymelisin Elis," dedi Selenay. "Tatlım, elbiseler için bir katalog çekimi yapmak istiyorum, fiziğin şu ana kadar gördüğüm modellerimin hepsine taş çıkartır. Teklifimi kabul edersen samimiyetimizi ilerletebiliriz."

Mira'nın sözleriyle kafam iyice karışmıştı. Herkes bir şeyler söylüyordu. Gözüm aynadaki görüntüme kaydığında utanarak kendimi incelemeye başladım. Çizmekten çekinmeyeceğim bir elbiseydi. Ben, daha fazlasını cesurca çizebilirdim fakat giymekle aynı şey değildi bu. "Başka bir elbise bakalım, lütfen..." diye çaresizce mırıldandığımda Nida kaşlarını kaldırarak ciddiyetle konuştu. "Çok konuşuyorsun Elis! Daha bir sürü işimiz var, vaktimiz yok. Kıyafetlerini giy hadi." Büyük bir hüsranla kabine girdikten sonra kıyafetlerimi -daha doğrusu Nida'nın kıyafetlerini- giyerek dışarı çıktım. Paketleri aldığımızda ödemeyi yapan Nida'yı durdurdum. "Gerek yok, biz öderiz," diyerek cüzdanımı açtığımda o da beni durdurdu. "Sakın Elis. Ben varken senin paran geçmez." Kaşlarımı çattığımda kahkaha attı. "Şaka yapıyorum, bunlar benden itiraz yok."

Gözlerimi devirdiğimde, Nida kartıyla ödemeyi yapıp mağazada yukarı kata çıkmaya başlamıştı. Saat geçip giderken ayakkabı ve maskemiz gibi ayrıntılarımız eksikti. Diğer ayrıntılar için de butikleri gezdiğimizde kendime inci kaplamalı beyaz bir maske seçmiştim. Nida ise siyah, tüylü bir maske almıştı. Selenay'a da mürdüm rengi bir maske seçip elbisesini patlatmıştık. Nida tüm gün bolunca ağzından düşürmediği siyah pelerini de bana aldıktan sonra orta kattaki güzellik mağazasına girmiştik. Genel bakım, cilt maskeleri ve kürlerden sonra saçlarımızı yaptırmaya başlamıştık. Nida'nın isteğiyle saçlarımı kalın, kabarık maşa yaptırıyordum ve bir yandan da makyajımı tamamlıyorlardı. Kan kırmızısı bir ruj ve güçlü görünen kirpiklerle yüz hatlarımı keskinleştiren hafif bir makyajın ardından hazırdım. Maskeyi denediğimde göz makyajım nedeniyle bakışlarım tıpkı bir kediyi andırıyordu, gizemliydi... Hazırlığımız bittiğinde ayağa kalkarak boy aynasından kendimize baktık ve birbirimize iltifatlar yağdırmaya başladık. Sonuç tamamıyla cana alıcıydı. Kendime baktıkça şaşırmadan edemiyordum. "Beyler birazdan burada olur kızlar, kabanlarımızı giyelim," dedi Nida. Kostümlerimize özel olarak aldığımız kabanları giydiğimizde kalbim güçlü bir ritimle atıyordu. Büyük ihtimalle Selenaylar'la gidecektim partiye ya da Eray gelip beni alırdı. Kızların birer partneri olduğu için hayli rahat gözüküyorlardı. Nedense aynı rahatlığı kendimde bulamıyordum, çünkü Eray partide kızlara sarkıntılık ederek beni yalnız bırakacaktı!

"Gelmişler!" diye Nida şakıyınca, maskemi çantama koyup kabanımı giydiğimde Nida engel olmuştu. Hayır, maskeler bu gece suratımızdan hiç çıkmayacak," diye cırlayınca maskeyi suratıma taktım. Kendimi tanıyamamıştım. Rujumu bozmamak için dudağım yerine yanağımın iç kısmını dişlerken pelerinimi düzelterek kızları takip ettim. Aşağıya indiğimizde birbirinden şık üç araba bizi bekliyordu. Mesih'in Audi R8'ini gördüğümde gözlerimi kocaman açtım. O da mı geliyordu? Alt dudağımı dişlemeye engel olamadığımda Melikşah ve Alaz arabalarının önlerinde, hoş takımları ve suratlarındaki maskeleriyle partnerlerini bekliyorlardı. Selenay, Alaz'ın kapısını açtığı arabaya bindiğinde ben de oraya yönelmiştim. Alaz'ın arabasının yanında duran Mesih'in arabasının kapısı içeriden açıldığında yolum kesilmişti. Arabanın içine baktığımda gözlerinin rengini saklayamayan maskesinin ardından bana bakan Mesih'le karşılaştım. "Sen, benimle geliyorsun," dediği an derin bir nefes alarak onun arabasına bindim.

Selenay'la Alaz'ın rahatını da bozmak istemiyordum. Oturunca ortaya çıkan bacağımı pelerinimle örterek önüme döndüm. Mesih arabayı çalıştırdığında kafamı çevirmeden yan gözlerle onu izlerken nutkum tutulacaktı sanki. Siyah gömlek üzerine siyah bir takım elbise giymişti. Boynundaki siyah papyon kesinlikle onu çocuksu ya da şirin göstermemişti, çok farklı bir erkeksilik katmıştı ona. Koluna taktığı saat ve maskesi tezimi doğruluyordu. Fazlasıyla erkeksi olmuştu. Yutkunarak önüme döndüğümde sessizliği bozmadım, o da bozmadı. Bir süre sonra balonun yapılacağı mekânın önünde durduğumuzda, Mesih'le beraber arabadan indim. Göğüslerimi kapatan pelerine şükrederek yanında yürürken Mesih'i tanıyanların bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. Dedikodular kulağıma ilişse de umursamadan ilerledim. Pelerinimi çıkarmam gereken yere geldiğimizde çekinsem de ön kısımlarından kavrayıp bağını çözdüm ve görevliye uzattığımda Mesih'in gözlerinin nerede olduğunu az çok anlayabiliyordum. Dişlerimi birbirine bastırarak bakışlarımı ona diktiğimde kaşlarını çatmıştı. Mesih bir şey demeden ilerlemeye devam ettik ve ayrılan üç masadan biri-

sine yerleştik. Bunlar kesinlikle Alaz'ın işiydi. Mekân sahibi kendisi olduğu için bu ayrımı yapmasını anlayabiliyordum. Çılgın müzikler eşliğinde kostümlü kişileri izlemeye başladım. Çok daha cesur giyinen kadınları gördükçe rahatlıyordum. Nidalar ile Selenaylar da masalarına yerleşmişti ve Nidalar'ın masasından insan eksik olmuyordu. Sürekli birileri gelerek Melikşah'la selamlaşıp konuşuyordu ve Nida huysuzlanınca Melikşah onu dansa kaldırarak gönlünü almaya çalıştı. Selenay ve Alaz da kendi halinde takılıyorlarken birden ışıklar söndü. Salondan hayret nidaları yükselmeye başladığında gözlerimi irileştirip merakla beklemeye başladım. Birden ışıklar açıldı ve müzikle beraber orta pistte dansçılar belirdi. Dudaklarımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldığında büyük bir merakla onları izlemeye başladım. Dj Snake'ten "Turn Down For What" çalmaya başlayınca hepsi birden koreografiyi sunmaya başlamışlardı. Müziğin coşkusu ve dansçıların enerjisi beni her geçen salise daha fazla heveslendirmeye başlamıştı. Bana göre kolay gelen koreografi müzikle birlikte değişti. Sözsüz müzik o kadar eğlenceliydi ki gözlerimi kapattım ve dansçılara doğru ilerlediğimi hayal ettim. Ben piste geldiğimde değişen nakaratla birlikte aflamıştım. Tüm dansçılar yere eğilip itaat eder gibi dans etmeye başladıklarında, bir kol belime sarılarak beni yönlendirdi. Tanımadığım bu adamla pistte gösterinin ana dansçıları olmuştuk. Gelişigüzel bir şekilde hareketlerine karşılık vermeye başladığımda, hiç olmadığı kadar eğleniyordum. Adam tek elini belime koyup alnını alnıma yaslayarak sahnede dönmemizi sağladığında, kısa bir dönüş yaptık ve dansımıza devam ettik. Hemen sonrasında müzik eski ritmine kavuştuğunda, izlediğim kadarıyla dansçılara katılmaya başladım. Ufak hatalar yaptığımda diğer dansçı gülerek bana yardım ediyordu. Eteğimin yırtmacından tutarak diğer bacağımı da açıp daha

rahat hareket ederken, ışıklar sürekli değişmeye başlamıştı. Müzik son kısımlarına geldiğinde topuklularla dans etmekten nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi defalarca kırpıp açtığımda, bunun hayal değil gerçek olduğunu kavradım. Onca insanın önünde cüretkâr elbisemle dans etmiştim... Birden ışıklar tekrar söndüğünde biri kolumdan çekerek beni ilerletmeye başladı. Ne olduğunu anlamıyordum, etraf karanlık olduğu için önümü dahi göremeden insanlara çarpa çarpa giderken müzik sesinden başka bir şey duyamaz olmuştum. Birden önümüz aydınlandığında terasa çıkmıştık. Karanlık havada etrafıma bakındığımda az önce dans ettiğim adamın beni buraya getirdiğini anlamıştım. Şaşkınlıkla arkası dönük, maskesi tüm yüzünü kapatan adama baktım. Bana doğru döndükten sonra beyaz gömleğine zıt siyah pelerinini arkasına çekerek önümde centilmence eğildi. İrkilerek geri çekildim ama elimden yakalayarak ufak bir öpücük kondurdu. "Sen kimsin!" diyerek seslendiğimde doğrularak maskesini tuttu. Tüm suratını kapatan maske yüzünden ayrıldığında gözlerim dehşetle aralanmıştı. Ben az önce Klaus'la mı dans etmiştim!

Şaşkın ifademe gülerek bana doğru yaklaştı. "Merhaba Elis."

İrice açılan gözlerle ona bakmaya devam ettiğimde ne diyeceğimi bilememiştim. Yazın Şeyda ve Lida'yla tatile çıktığımızda tanışmıştım Klaus'la. Üstelik Mesih'le alakamız olduğunu onlardan saklamıştık. Lidya'nın söylediği kadarıyla aralarında ciddi davalar dönüyordu. "Seni görmek istedim," dediği an vücuduma ikinci bir kal gelmişti. "Mesihler burada," diyebilmiştim.

Klaus gülümsedi ve maskesini gösterdi. "Bunun için taktım."

Kafamı ağır bir şekilde salladığımda ifadesini bozmadan

devam etti. "Mesih'le alakanız olduğunu neden söylemediniz?" Yalanını anladığı için kafamı eğerek maskemin arkasına saklandım. "Boş versene, zaten biliyordum."

Kafamı kaldırıp hızla suratına baktığımda önceden de bildiğini anlamıştım. "Peki neden... Bir şey yapmadın?"

Klaus bir adımda bana yaklaşıp parmak ucunu çeneme değdirdiğinde tepki göstermedim. "Sana bir şey yapmam."

Sertçe yutkunarak maskemin arkasında saklanmaya devam ettim. "Bak, burada olman doğru değil. Onlar kalabalık ve çoğunluğu burada. Gitmelisin Klaus."

"Ben Mesih takımından korkmam, Elis."

Sıkıntıyla iç çektim. "Bu korkup korkmama meselesi değil, mantık meselesi," dediğimde içeriden uğultular gelmeye başlamıştı. Korkarak kapıya bakıp tekrar Klaus'a döndüm. "Git lütfen, birileri geliyor."

Klaus derin bir iç çektikten sonra gülümseyerek suratıma baktı. "Tekrar geleceğim, ışık gözlü kız."

Ben bir şey diyemeden ona baktığımda terasta gözden kayboldu. Derin bir soluk vererek ardından bakarken önce rahatlamış, ardından dehşete düşmüştüm. Ben onca insanın önünde nasıl rahat dans etmiştim öyle? İnsanlar bir yana... Beni en çok utandıran ise Mesih'in görmesiydi. Kendime lanet okuyarak arkamı döndüğüm an buz mavisiyle karşılaşmıştım.

Korkulu bir iç çekişle ona bakakaldığımda sert bir ifadeyle Mesih beni izliyordu. "Sen," dedi ve iç çekti. "Kiminle dans ettin?"

Sertçe yutkunarak ifademi sabit tutmaya çalıştım. "Bilmiyorum, dansçılardan birisiydi." Maskeli hali ondan daha fazla çekinmemi sağlıyordu. Çok daha olgun ve farklıydı.

Mesih kafasını iki yana sallayarak üzerime geldi. Mavileriyle gözlerimi denetledikten sonra bedenimi kaskatı kesecek

cümleyi kurdu. "O zihinsize söyle, kafasına maskeyi geçirdiğinde kendini tanıyamayacak bir aptalın partisine gitsin. Tıpkı kendisi gibi bir aptalın..." Dudaklarım aralanarak Mesih'e bakakaldığımda çenemi sertçe tutarak kendisine doğru çekti. "Bana, sakın yalan söyleme. Sakın."

Acıyla suratımı buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum. İçeriden uğultular gelmeye başladığında Mesih'in gözlerinde parlayan intikam ışıltılarından Klaus'un yakalandığını anlamıştım.

"Hayır!" diyerek içeriye gidecekken Mesih beni sertçe kolumdan çekerek teras korkuluğuna dayadı. "Nereye? Seninle işimiz var."

Parmakları her geçen salise daha fazla etime gömüldüğünde acıyla inledim. "Bırak beni!" Mesih beni sarsarak sırtımı korkuluğa çarptı. "Rahat bir dansçısın, değil mi Elis?" Olmasam da olağan bir şey gibi göstermek istemiştim. Klaus'la dans etmemi büyütmesini istemiyordum. "Abartma, dans olağan bir şeydir."

Mesih kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve mavilerinin tehlikeli parıltılarını gözlerime yöneltip devam etti. "Şeyda'yı hatırlıyor musun Elis? Bana bir sözün vardı." Rujumu umursamadan alt dudağımı dişlerimin altına alarak titrek bir sesle mırıldandım. "E-evet..."

Mesih maskeli suratını maskeli yüzüme yaklaştırarak fısıldadığında nefesi dudaklarıma çarpmıştı. "Bu gece, benim seçtiğim müzikle... Benim için, dans edeceksin. Belini benim için kıvıracaksın, güzelim. Kalçalarını ve daha fazlasını benim için oynatacaksın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Dudaklarım aralık bir şekilde kaldığında, bir an verecek cevap bulamamıştım. Suratına boş bir ifadeyle baktığımda kolundaki parmaklarını sıkılaştırdı. Bugün sadece bakışları değil, tavırları da sertti. Kendimi geri çekerek kolumu kurtarmaya çalıştığımda başarılı olamamıştım. Mesih canımı yakacak derecede parmaklarını sıkılaştırdığında dişlerimi birbirine bastırarak tısladım. "Kendine gel." Kaşları maskesinin saklayamayacağı bir kavisle yukarıya doğru kıvrıldığında, neler diyeceğini merak etmiştim.

"Fazlasıyla kendimdeyim."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Başkalarıyla dans etmem seni ilgilendirmez,

Mesih. Klaus'la dans ettiğim için benden intikam almak istiyorsun, bunu algılayabiliyorum."

Göz bebekleri parlayınca suratını yaklaştırarak fısıldadı. "Belki de seni kıvranırken görmek istiyorumdur."

Bunu öylesine bir tonda söylemişti ki alt dudağımı hangi ara dişlerimin arasına çekmiştim, anlamamıştım. "Her istediğini alamayacaksın." Suratımdaki meydan okumadan sonra

yüzünde tatmin dolu bir ifade belirmişti. Bu onun hoşuna gidiyordu.

"Ben, Elis..." Mesih belimi sertçe okşayarak beni daha fazla göğsüne çekti. "Bu gece, istediğimi alacağım. İster rızanla..." Diğer eli çenemi buldu. "İster zorla." Çenemi sertçe sıktı. "İstediğimi vereceksin."

Canımın acısıyla Mesih'in kollarında çırpınmaya başladım. "Bana istemediğim bir şeyi yaptıramazsın!" İçimdeki kafasına buyruk, asi taraf baş kaldırdıkça o da asileşiyordu. Mesih sırtımı korkuluğa bir kez daha çarptı ve hırıltılı soluklar alarak saat taktığı elini papyonuna götürüp sertçe çekip açtı. Zorlukla yutkundum.

"Klaus'la isteyerek mi dans ettin?" İkimiz de çığırından çıkmıştık. Bana hesap sorabilme hakkına şaşıp kaldıktan sonra ellerimi merdiven korkuluğa yerleştirerek tısladım.

"Bu seni ilgilendirme-"

Mesih, "Elis!" diyerek kükrediğinde, parmaklarım sertçe kalın demirleri kavramıştı. Sırtımı demirlere daha fazla yaklaştırarak sert bir soluk aldım. Sırf sinirlerini bozmak için evet diyerek haykırmak istesem de olan olayı söyleyecektim.

"Onun Klaus olduğunu bilmiyordum!"

Mesih kaşlarını derince çattıktan sonra keskin mavileriyle tenimi lime lime doğramaya devam etti."Sürtünürken gayet rahattın."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Mesih, benimle düzgün konuşmayacaksan siktir git!" Gözlerimi açmadan saldırmasını bekledim. Yumruk ya da tokat, herhangi ağır bir darbeye hazırdım. Karşılık gelmeyince gözlerimi açtığımda eli saçımdaydı. Mesih her ne kadar sinirli baksa da eli saçımdaydı, bakışlarının aksine sakindi!

"Bana ne olduğunu anlat," deyince ikinci derin soluğumu aldım. Her ne kadar ona sinir olsam da dürüst olmak istiyordum, anlatmak istiyordum.

"Ben yanında duruyorken dansçıları izlemek keyif vermişti. Bir an için onlarla bir olup dans ettiğimi hayal ettim, bir gerçeğin içerisinde olduğunu fark ettiğimdeyse terasa doğru götürülüyordum."

Mesih, "Peki ya bilseydin?" dediğinde anlamayan bakışlarımı üzerine sabitledim. Dişlerinin arasından keskin bir soluk aldı ve açıkladı. "Klaus olduğunu bilseydin, yine de dans eder miydin?" Ses tonu sakin çıkmıştı.

Gözümü bile kırpmadan cevap verdim. "Ederdim."

Mesih elini sertçe saçımdan çektiğinde bu umurumda olmamıştı. Az önceki gibi yine doğruları söylemiştim. Klaus'la dans etmemek için bir sebep göremiyordum. Eğlenceliydi ve eğlenmiştim.

Mesih'in alnındaki damarları belirginleştiğinde çenemden sıkarak suratımı kendisine çekti.

"Benim için kıvranacaksın kızım. Bu gece benim için kıvranacaksın!"

"Çek ellerini!" diyerek debelendiğimde dokunuşları daha da sertleşmişti.

"Bu gece bana dans edeceksin!"

Ellerimi durmadan kıpırdatırken o da tutuyordu. Bir tanesini kurtarabildiğimde sertçe onun yanağına indirmiştim. Aramızda yarım adımlık bir mesafe kaldığında ikimiz de derin soluklar alıyorduk. Vuruşumun etkisiyle Mesih'in başı yana bile çevrilmemişti, sadece çapraz bir şekilde yere doğru eğikti.

Korku dolu iki sert soluk aldığımda, elmacık kemikleri belirginleşti ve tüm uzuvları sertleşti. Birden eli boynumu kavradığında beni geriye doğru itmeye başladı. Beni boğmamak için kendisini zor tuttuğu belli oluyordu. Kafam aşağıya doğru hafif bir şekilde sarkıyordu, boynumu tutan elinin bileğine sertçe yapıştığımda konuşmamak için dişlerimi birbirine

bastırıyordum. Mesih derin nefesler alıp vermeye başladığında gözleri öfkeden kararıyordu. İlk başta kuduz bir köpeğin hırlamasını işittiğimi sanmıştım, sesin Mesih'e ait olduğunu algılamam çok zamanımı almamıştı. Aralık olan dudaklarından sert ve beyaz dişlerini seçebiliyordum, genizden gelen bir sesle konuştu.

"Bana vurduğun o elin var ya... Onunla sana öyle şeyler yapturacağım ki saatlerce durmam için yalvaracaksın."

Söylediklerinin anlamını geç de olsa idrak edebildiğimde korkunun köşelerinde artık cirit atıyordum. Cinsel anlamdaki sert tutumunu bana açıkça belirtmesi ürkmeme neden oluyordu. Kafamı delice iki yana salladığımda tekrar hırlayarak kafasını olumlu anlamda salladı.

"Elis... Seni çok fena..." Sözünü devam ettiremese de ne demek istediğini ben bakışlarından çok net bir şekilde anlamış ve titremeye başlamıştım.

"Mesih."Azad'ın sesini işittiğime o an şükretmiştim.

Mesih elini sertçe üzerimden çektikten sonra kalın boynunu çevik bir hareketle çevirerek Azad'a baktı. "Ne var?" Avını kollayan vahşi bir hayvan edasıyla tısladığında, Azad gram olsun etkilenmeden suratsız ve ifadesiz bir tavırla devam etti.

"Klaus'un adamları geldi."

Ortalığın kızışacağını anladığımda içimden siktiri çekmiştim.

Mesih tüm bedenini Azad'a doğru çevirdi. "Bu sence ne kadar sikimde?" Genelde fazla bel altı laflar kullanan bir adam değildi, sözlerinden onun şu an çok öfkeli olduğunu anlayabiliyordum.

"Senden akıl almaya gelmedim, Mesih. Gelmeyeceksen başlamak istiyoruz."

Mesih sertçe kafasını salladı. "Klaus'a dokunmayın." Kafasını sert bir hamleyle bana doğru çevirdikten sonra kaşlarını

çatarak berbat hissetmeme neden oldu. "O bizim misafirmiz. Değil mi Elis?"

Sertçe yutkunduğumda Azad bir şey söylemeden yanımızdan ayrılmıştı. İntikam için bekleyememiş, sabırsızca gelenlerin işini görmeye gitmişti.

Mesih ceketini çıkararak siyah gömleğiyle kaldı ve beklemeden ceketi üzerime attı. "Giyin." Bir şey söylemeden ceketi üzerime geçirdiğimde kaşlarını çatarak baktı ve ardından ellerini uzatarak göğüs kısmında bulunan düğmeyi ilikleyerek dekoltemin kapanmasına neden oldu. Kolumdan kavrayarak beni çekiştirmeye başladığında engel olmak yerine düşünmeyi tercih ettim. Şu an engel olmaya çalışmak benim kazancıma olmayacaktı. Bir şey elde edemeyecektim. Onun yerine olacakları düşünerek tedbirimi almak çok daha mantıklıydı. Bağırışların birbirine karıştığı salona girdiğimizde, insanların birbirlerine girdiğini görünce gözbebeklerim irileşmişti. Saatler önceki eğlence, müzik ve dans yoktu. Mesih kavganın ortasında durunca ben de yanında durmak zorunda kalmıştım. Gözlerini kapattı ve dinledi.

"Tüm müziklerden daha güzel..."

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda söylediklerine inanamamıştım. Kolumdan çekerek beni önüne aldığında kolları belimi sarmalamıştı. Ayakları ritmik hareketlerle sağa sola kıpırdadığında ona ayak uydurmak zorunda kalmıştım.

Çığlık ve yumruk sesleri eşliğinde onunla dans etmek... Fazla hastalıklıydı. Gözlerimi kapattım, tıpkı onun gibi. Bir süre daha ritmik hareketlerimiz devam etmişti, ardından beni tekrar kolumdan kavrayarak kalabalığın arasından çıkarmaya başladı. Yırtmacımı iki bacağıma da dağıtıp yürümemi kolaylaştırdım. Aksi taktirde hızına yetişemiyordum.

Etraf boşalınca daha da hızlanmıştı, topuklarım ağrımaya başladı ve rüzgâr solunumumu zorlaştırdığında kendimizi dışarıda bulduk. Durarak dinlenmeye çalıştığımda Mesih buna izin vermedi ve beni çekiştirmeye devam etti.

Arabasının yanına geldiğimizde Mesih vakit kaybetmeden beni içeriye tıkıp kendi yerine geçti, anında kapıya yöneldiğimde beni ensemden kavrayarak sertçe koltuğa yapıştırdı ve kapıları kilitledi.

Dudaklarımı dişlerimin aralarında sıkıştırmaya başladığımda bakışlarım sürekli etrafta geziniyordu. Bir yol arıyordum, ondan kurtulmak için bir yol...

"Boşuna uğraşma... Bu gece söylediklerimi yapacaksın."

Titrek bir nefes aldım ve aklıma gelenleri sıralamaya başladım. "Eminim ki bunu isteyerek yapacak birçok kız bulabilirsin."

Mesih gaza sertçe bastıktan sonra uzunca bir süre bana baktı, bu tehlikeliydi. "Ben beni isteyenleri istemiyorum."

Son ümidim de yerle bir olduğunda önüne dönerek asfaltı ağlatmaya başladı. Çaresizce etrafa bakındığımda çantamın salonda kaldığını hatırlayarak ağlamak istedim. Bu gece Mesih'le yalnız kalmamak için tanıdığım ya da tanımadığım herkesten yardım dilenebilirdim.

Araba hızını arttırdıkça ve ilerledikçe göğsüme ağrılar saplanıyordu. Neler olabileceğini bilmiyordum ve bilmedikçe ürküyordum. Bilindik sokaklara girmeye başladığımızda ellerim titriyordu, çaresizce üzerimdeki bana bir hayli büyük gelen cekete tutundum. Sanki beni sahibinden koruyabilirmiş gibi.

O lanetli evin önünde durduğumuzda gözlerimi kapatarak sabit kaldım ama aralık dudaklarımdan kesik kesik soluklar alıyordum. Mesih'in arabadan inmesi beni etkilemedi, hareketsiz kaldım. Kapım sertçe açılınca ürkekçe ona baktım, hâlâ maskelerimizi takıyorduk.

Hiddetle inip kalkan sert ve geniş göğsüyle yenilmez olarak başımda duruyordu Mesih.

Kafamı yavaşça iki yana salladım. Umursamadan ellerini uzatıp üzerime doğru eğildiğinde korkarak geri çekildim ve fısıldadım. "Lütfen..."

Mesih umursamadan belimden ve sırtımdan kavrayıp beni çevik bir hareketle arabadan indirince inkâr dolu mırıltılar çıkarmaya başladım.

Mesih beni hızlı adımlarla kapının önüne getirdiğinde, artık hiçbir şansımın olmadığını bildiğim için sürekli debeleniyordum. Debelenmemi umursamadan beni tutup kapısını açtığı evine doğru itti. Dengemi sağlamak için güçlükle duvara tutunmuştum.

Işıkları açmadan duvara yaklaşarak önümde durduğunda, elimi maskeye atarak suratımdan çıkarmaya çalıştım ama Mesih elimi tutarak nazikçe duvara sabitledi. "Şşş, maskeleri çıkartmak yasak."

Dudaklarımla birlikte kuruyan ağzımın içini ıslatmak için sertçe yutkunsam da dudaklarımı ıslatacak gücü kendimde bulamadım.

Mesih elimi kavrayarak duvardan indirdikten sonra ceketinin ilikli olan tek düğmesini açarak üzerimden sıyırdı. Tepkisiz bir şekilde hamlesini bekledim. Karanlık evde sadece dışarıdan gelen loş ışık vardı. Sadece nefeslerimizi duyuyorken, ceketin yere düşerken çıkardığı ses kulaklarımda uğuldamıştı.

Mesih elimi bırakmadan yavaş adımlarla ilerlemeye başladığında cilalı, tahta zeminde çıkardığımız adım seslerimizi işitmek ürkütücüydü... Avucunu avucumdan çekmeden merdivenlere doğru ilerledi ve alt tarafa yönelerek beni de beraberinde merdivenlerden indirmeye başladı.

Adımlarımı durdurarak elini sıktığımda Mesih hareketsiz kaldı. Ardından kafasını ağır bir biçimde bana doğru çevirdiğinde, karanlıkta maskesinden fışkıran mavilikleriyle karşılaşmıştım. Güçlükle yutkundum. Önüne dönerek ilerlemeye başladığında ben de peşinden adımlamaya devam etmiştim.

Dar, uzun bir koridorla karşılaştığımızda dişlerimin arasından soluklanıyordum. Neler olacağını tahmin dahi edemiyordum. Artık adım sesleri kulaklarımda uğuldamaya başladığında, Mesih tahta bir kapının önünde durmuştu. İç çekim, vakit kaybetmeden kapıyı araladığında hemen bir adım ötesinde duruyordum.

Beni nazikçe içeriye çektiğinde zifiri bir karanlıkla karşılaşarak elini sıktım. Karanlık bana huzur vermiyordu, beni ürkütüyordu. Elinin duvarda sürtme sesini işittikten kısa bir süre sonra devasa büyüklükteki oda sarı, loş bir ışıkla aydınlanmıştı.

Kafamı çevirerek görüp görebileceğim en geniş odayı incelemeye başladım. Odanın ortasında tek kişilik, kahverengi ve rahat görünen mat deriden geniş bir koltuk bulunuyordu. Koltuğun yaklaşık on beş adım ilerisinde, tavanda bulunan tek bir ışık vardı ve sadece bulunduğu kısmın altını aydınlatıyordu.

Beyaz duvarların arasına konulan büyük, beyaz bir yatak vardı. Üzerinde beyaz, saten bir çarşaf örtülüydü. Ardından etrafa bakınmaya devam ettiğimde fark ettiğim ayrıntı ile kalakaldım. Her yer aynalarla kaplıydı, özellikle de tavan.

Koltuğun sağ tarafındaki duvarın önünde müzik setinin yerleştirildiği bir konsol vardı, hemen yanında ise iki kadeh ve bir şişe kırmızı şarap duruyordu.

Göğüs kafesim birbirine uyuşmayan ritimlerle inip kalkmaya başladığında, kendimi durduramıyordum. Mesih'in gözleri gözlerime değdiğinde avucunu usulca avucumdan kaydırmıştı. Elim boşluğa düştüğünde usul adımlarla konsola doğru ilerlemeye başladığında odanın duvar kenarlarına yerleştirilen hoparlörler nedense daha fazla ürkmeme sebep olmuştu.

Ortamı algılayabiliyordum fakat olacakları kabul edemi-

yordum. Mesih konsolun önünde durduktan sonra tek eliyle şarabı alıp yavaş hareketlerle açtı ve sonra kadehlere doldurulma sesini işitmiştim.

Mesih tek kadehi eline alıp bana doğru döndü, kalçası konsola yaslıydı. Kaşlarım çatık bir şekilde onu izlemeye başladığımda, avucuna aldığı kadehi gözlerini kapatarak kokladı. Gözlerini açarak kısık bakışlarını üzerime diktiğinde konuşması çok sürmemişti. "Ortamı anlayabiliyor musun?" Ben bir şey söylemeyince devam etti. "Gel buraya."

Adımlarım kendiliğinden ona doğru sıralanmaya başladığında, gözlerini üzerimden çekmiyordu. Tam karşısında durduğumda yanındaki kadehi uzattı. İlk başta kararsız kalsam da parmak uçlarımın parmaklarına değmesine izin verdim ve yarısından biraz daha az doldurulmuş kadehi parmaklarımın arasına aldım.

Gözleriyle içmemi söylüyordu, kadehi kaldırarak dudaklarımla ucuna dokunduktan sonra varla yok arası bir yudum aldım ve dudaklarımdan ayırdığımda bir makine gibi beni denetlemeye devam ediyordu.

Mesih, "Şurada Elis," dedi ve karşı taraftaki ışığı gösterdi. "Sen orada dans edeceksin. Ve ben..." diyerek kadehi tuttuğu eliyle deri koltuğu işaret etti. "Orada oturacağım." Söylediklerini önceden düşünebilsem de kabul etmek istememiştim. Mesih'in konuşması düşündüklerimin kesinleşmesi demekti. Sertçe yutkunduğumda devam etti.

"Birazdan istediğim şarkıyı açacağım ve sen dans edeceksin."

Kadehi sertçe konsola yerleştirdikten sonra keskin bir soluk aldım. "Mesih, istemiyorum."

Kaşları kavisle havalandığında kadehi başına dikerek tüm şarabı bitirdi. "Klaus'la istemiştin ama..." Ölümcül bir sakinlikle konuşması tüylerimi ürpertiyordu.

Kafamı iki yana salladım. "Aynı şey değil... Bir anda olduğunu biliyorsun, üstelik orası kalabalıktı ve birçok insan dans ediyordu." Tekrar kafamı salladım. Bakışlarındaki intikam ateşini sezdiğimde lafından geri adım atmayacağını algılayabiliyordum.

Mesih boşalan kadehini kırmızı şarapla tekrar doldurup konsola döndüğünde, parmağı müzik setindeki tek bir tuşa dokunmuştu. Ardından devasa odayı kaplayan şarkının sesi damarlarımda akmakta olan kanıma kadar ilişmişti. The Weeknd'den "The Hills" şarkısı tüylerimi ürpertmeye devam ediyorken, Mesih kadehini tutmaya devam ederek deri koltuğa doğru adımlamaya başlamıştı. O vazgeçmeyecekti.

Elimi konsola koyarak son gücümle sıktıktan sonra kafamı eğerek gözlerimi yumdum. Titrek bir nefes alıp başımı kaldırıp Mesih'e baktım. Önündeki ışığa bakarak kadehini yudumluyordu, gözlerimiz kesiştiğinde elindeki dolu kadehi de başına dikerek bitirdi. Ademelması bir kez daha kıpırdadığında yutkunmuştu. Kadehin ucunu dizinin üzerine koyup gözleriyle şarap şişesini işaret etti. "Kadehimi doldurmak ister misin?"

Dişlerimi birbirine bastırarak şişeyi parmaklarımın arasına aldım ve ağır adımlarla Mesih'e doğru ilerlemeye başladım. Yanı başında durduğumda kafasını kaldırarak bana baktı. Ona bakmadan şişeyi kaldırıp dizinin üzerindeki bardağına şarap doldurduğumda, parmakları omuzlarımdan aşağıya sarkan saçlarımı bulduğunda dona kalmıştım. Okşayarak saçlarımı geriye attığında şarabı doldurmayı bitirdiğim için doğrulmuştum. Mesih elimden şişeyi alarak yere koyduktan sonra başıyla ileriyi işaret etti.

Dolu dolu olan gözlerimle ilerlerken tüm bedenim titriyor, saç diplerim sızlıyor, çenem uyuşuyordu. Işığın altında ona dönük şekilde durduğumda, ellerimi önümde birleştirerek titrememi engellemeye çalışıyordum.

Şarkı sona erip tekrar başladığında Mesih koltuğunda kalçalarını kaydırarak yayvan bir şekilde oturdu. Tek kolunu koltuğun kenarına koyup parmaklarını çenesinin alt kısmındaki sakallarında gezdirmeye başladığında bir bacağını boyu boyunca uzatmıştı, karşımda fazlasıyla etkileyici ve erkeksi duruyordu.

"Başla..." dediği an yere yatıp haykırarak ağlamak istemiştim. Kendimi hiç bu kadar küçük, ucuz hissetmemiştim. Çaresiz bakışlarım gözlerine takıldığında sakalını okşamaya devam etti. Sert sakalından çıkan hışırtı sesleri sona erdiğinde elini suratından çekti ve kadehinden derin bir yudum daha alıp bedenimi izledi.

"Bu- bunu yapamam..." dedim titrek bir sesle.

Mesih kafasını sallayarak kadehini başına dikti, bitirdikten sonra ağzında biriktirdiği sıvıyı birden yutup konuştu. "Azad'ı aramamı ister misin?" Sorgulayan bakışlarım üzerinde gezinince devam etti. "Bana söz vermiştin, tutmuyorsun. Karşılığında olacaklara katlanmalısın."

Yine yapıyordu, beni Şeyda'yla tehdit ediyordu. Maskemin arkasına saklanmaya çalışarak ağlamaya başladığımda hatları keskinleşti.

"Şarkı üçüncü kez başladığında, sen de başlayacaksın İris. Yoksa sonuçlarına katlanırsın." Şarkının son sözleri yankılanmaya başladığında kalp atışlarım teklemeye başlamıştı. İç çeke çeke ağladığımda şarkı başa sardı.

Baştaki seslerle derin nefesler aldım, solistin konuşmalarıyla ellerimi belimin iki yanına hafif bir şekilde kaldırdığımda parmaklarım titriyordu. Belimi hafif bir şekilde kırdığımda kalçalarım geriye doğru gitmiş ve göğsüm öne atılmıştı. Ağzımdan sesli bir hıçkırık döküldüğünde titreyerek yere düştüm. Daha fazlasına gücüm yetmezdi.

Şarkı devam ederken ellerimi yere koyarak içli içli ağlıyordum. Kendimi berbat, ucuz hissediyordum. Beni tıpkı bir orospu gibi hissettirmişti.

Bu düşüncenin beynimde yankılanmasıyla hıçkırıklarım daha da arttı. Şarkı son nakaratlarına tekrar geldikten sonra sessizlik oluşmuştu, artık şarkı çalmıyordu. Derin nefesler alarak sesimi bulmaya çalıştım. "O-onunla tekrar d-dans edecek-çünkü beni senin gibi ucuz hissettirmiyor!" Haykırarak kafamı kaldırıp Mesih'e baktığımda şarap şişesini kafasına dikti̇ğini gördüm. "Beni tıpkı bir orospu gibi hissettirdin," diyerek cılız bir ses çıkartıp ağlamaya devam ettiğimde, Mesih bir süre bekledi ve ardından konuştu.

"Bunu seni aşağılamak için yapmadım, aptal." Ses tonu netti. "Ucuz ya da bir orospu gibi görünmeni isteseydim, seni piste çıkararak tüm erkeklerin önünde dans etmeni sağlardım." Ölüm sakinliğindeki ses tonu tüylerimi ürpertiyordu. Birden elindeki şarap şişesini odanın köşesine fırlatınca dudaklarımdan korku dolu bir mırıltı dökülmüştü.

Kırılan şişeden sızan şarap yere dağılırken Mesih hiddetle ayağa kalkarak kükredi. "Ama o kadar aptalsın ki benim için özel olacağını göremiyorsun!" Çıplak baldırımdan yakalayarak beni aşağıya doğru çekip tek dizini tahta zemine koydu, böylece cilalı zeminde kayarak altında sabit kalmıştım.

Dirseklerimi yere koyarak kafamı kaldırdığımda göğüs kafesim hiddetle inip kalkıyordu. Mesih bakışlarında öfkeyle tıslad. "Şimdi anlıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "İntikam almak için dans etmemi istedin."

Mesih dişlerini birbirine bastırdığında elmacık kemikleri belirginleşmişti. "O piçle dans ettiğin için öfkelendim. Fakat bunu intikam için istemedim." Son cümlesi genizden çıkan bir hırıltı eşliğinde duyulmuştu. Üzerime doğru eğildiğinde sıcak eli hâlâ sıkıca baldırımı kavramıştı. "Bu oda... Kısa bir sürede hazırlanmadı, Elis."

Sertçe yutkundum. Odayı dans için hazırlatmıştı, belki de çok farklı şeyler düşünerek hazırlatmıştı. Gözyaşlarım dindiğinde kafamı yere koyarak gözlerimi yumdum. Güçlü nefesleri çeneme doğru çarpmaya başladığında suratının yaklaştığını hissetmiştim.

"Ben..." dedi Mesih ve derin bir nefes aldı. "Bu gece bir şey denemek istiyorum." Gözlerim kendiliğinden aralanıp mavi liklerini bulduğunda dudaklarımız yaklaşıyordu. "Seni aşağılamak ya da ucuz hissettirmek için değil. Seni aşağılamak için değil, sadece..." dedi ve baldırımı okşadı. "Farklı hissetmek için, İris... Seni hissederek öpeceğim." Eli iç bacağıma kaydığı an gözlerimi sıkıca yumarak kafamı geriye yaslamıştım. Kasığımda anlam veremeyeceğim hareketlenmeler oluşmuştu.

Gözlerimi aralamadan fısıldadım. "Bunu yapmamız için bir neden yok..." dediğimde sıcak elini iç bacağımda hareket ederek kasığımın yanında durunca, gözlerimi kocaman açarak dehşet içerisinde ona baktım.

Mesih, "Burası deliriyor... İşitebiliyordum," dediği an kısık bakışlarımı ona çevirip boştaki elini dekoltemi umursamadan göğsümün üzerine yerleştirdim.

"Ben," dediğimde göğsümün üzerinde duran eline bakarak dudaklarını yaladı. "Burasını da delirten bir erkekle olabilirim." Sözüm bittiğinde gözleri gözlerimi bulmuştu.

Mesih'in çenesi kasıldığında fısıldadı. "Orası kimse için deliremez," dedi ve göğsümü okşamaya başladı.

Kesik nefesler almaya başladığımda bu konudan kaçarcasına uzaklaşmak istiyordum. Bu yüzden ona önceden beri merak ettiğim soruyu yönelttim. "Sürekli siyahı sevmek, karanlık olmak nasıl bir duygu?"

Mesih kafasını ağır bir şekilde salladığında parmakları tenimden çekilmişti. "Siyahı sevmiyorum," dediği an, kaşlarım çatılmıştı. İnandırıcı değildi. "Ben zaten siyahım. Bu yüzden

en sevdiğim renk beyazdır. Siyahı olup beyaza meydan okumayı severim." Dudaklarım aralık bir şekilde ona bakakaldığında avucu alnıma kaymıştı. "Şu an, siyaha bürünüp hayata değil. Sana meydan okuyacağım." "Siyah olup beyaza meydan okuyacağım, Elis. Hissederek."

Söyledikleri bile ürkütücü geliyordu, böyle bir şeyin olmasını istemiyordum.

"Bırak, Elis. Akışına bırak, sadece bu gece... Sonrasında sana yemin ederim ki hatırlatmayacağım, imalarda bulunmayacağım. Sadece ikimize özel kılacağım."

"Mesih, ben... Böyle bir şey için hazır değilim, olmayacağım."

Kafasını salladı. "Sadece öpeceğim. İntikam ya da hırs için değil. İstediğim için yapacağım, izin ver..."

Kalbim göğüs kafesimi zorlarken canım acıyordu. Yaşananlar, söyledikleri fazla geliyordu. Boğazımı temizledim. "Böyle bir şeyi söyleyemem..." dediğimde ne demek istediğimi anlamıştı. Dudaklarımla itiraf etmek istemediğimi biliyordu.

Mesih belimden sıkıca kavrayarak beni yerden kaldırdığında artık ikimiz de ayaktaydık. Derin bir nefes alarak birbirimize baktıktan sonra bana elini uzatmıştı.

Bana doğru kalkan eline bakarak mırıldandım. "Sadece... İlk öpücüğümü tıpkı bir hayvan gibi çaldığın için düzeltmeni istiyorum." Evet, buna hakkım vardı. O benim ilk deneyimimi sert bir şekilde çalmıştı. Birkaç defa daha dudaklarımız birbirini bulsa da öpüşmeyi bilmiyordum. Elimi elinin üzerine yerleştirdiğimde beni usulca kendine çekerek boşta kalan elini çıplak sırtıma koymuştu.

İkimizde aynı anda nefes aldık. Suratı yaklaşmaya başladığında hareket etmeden ona bakmaya devam ettim. Maskelerimizin hâlâ suratlarımızda olması komik değil de sanki daha

çekici kılıyordu bu anı. Nefesi dudaklarımın arasından içeriye kaydığında, elini kavrayan elim titremişti, farklı ve tuhaf bir histi bu.

Mesih'in beni öpeceğini bilerek beklemek... Bu sefer hazırlıklı yakalanmak... Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan yaklaşmaya devam ettiğinde saniyeler geçmek bilmiyordu, sanki saatlerdir orada dikiliyorduk.

Avucumun içerisini okşadığında sert dudakları yumuşak dudaklarıma dokunmuştu. Gözlerim kendiliğinden kapandığında hareket etmemişti, sadece dokunuyordu. Derin bir nefes aldığımda içime kokusunu çekmiştim. Elimi bırakarak kollarını sırtıma sardığında iki elim de onun kollarına tutunmuştu.

Mesih sert dudaklarını aralayarak iki dudağımı da içine aldığında, gözlerimi sıkarak kaşlarımı çattım. Islak dili iki dudağımı da sırayla yaladığı an tırnaklarımı kollarına geçirmiştim. Çok farklı bir şeyler oluyordu.

Mesih dilini dudaklarımın arasından kaydırarak ağzıma daldırdığında mideme kramplar girmişti sanki, tek elimi omzuna çıkartarak kalın kemiğini sıktım. Ağzından çıkan bir hırıltı eşliğinde dudaklarını oynatmaya başladığında, başta bir şey yapmasam bile sonrasında ritmik hareketlerine uyarak dudaklarımı kıpırdatmaya başlamıştım.

Siyah ve beyazın dansı olmuştu dillerimiz, dudaklarımız... Yavaş bir şekilde iki ağız birbirine keşfetmeye başladıkça işitilen nefes seslerimize karışan ıslak ritimler iç çekmeme neden oluyordu.

Bu çok farklı, aynı zamanda da doyumsuz bir lezzetti. Bal gibiydi... Baldan nefret ederken bala bağımlı olmak gibiydi... Farklıydı.

Mesih'in iki eli belimin yan kısımlarını okşadı ve kollarım onun ensesinin arkasına dolandı. Sert bedeni bedenimin hemen önündeydi, kasları her an daha fazla belirginleşiyordu.

Mesih'in avuçlarını kalçalarımda hissettiğim an ağzımdan inkâr dolu bir inleme kaçmıştı. Parmakları kalçalarımı kavradığında parmak uçları kadınlığıma değmişti. Ağzımı açıp kafamı geriye yatırarak sesli bir şekilde inlediğimde, Mesih beni kaldırarak bacaklarımı beline dolayıp yürümeye başladı. Dudakları boynumu bulduğunda aç bir şekilde ağzını açarak boynuma kapattı.

Islak dilini tenimde gezdirip öpüp emmeye başladığında durumun ufak bir öpücüğün dışına çıktığının farkındaydım. Sırtımı yumuşak yatakta bulduğum an üzerime uzanması bir olmuştu. Gözlerim irice açıldığında bakışları suratımda geziniyordu.

"Mesih..." dedim ağlamaklı bir sesle.

Dinlemedi ve ellerini tenimde gezdirmeye başladı. Dudaklarımdan bir hıçkırık koptuğunda elleri durmuş, bakışları tekrar gözlerime odaklanmıştı. İç çektim. "Bu ucuz hissettiriyor."

Sertleşen gözlerinde farklı parıltılar vardı. Kafasını yaklaştırarak gözlerime dikkatle baktı. "Sen, ucuz olamayacak kadar çok değerlisin. Eğer ucuz olsaydın şu an benim evimde, benim çarşafımın üzerinde yatmazdın. Eğer ucuz olsaydın, Elis... Seni evin dışında, herhangi bir yerde beceririm."

Alt dudağımı dişlediğimde Mesih bacaklarımı aralayarak arasında dizlerinin üzerinde durmuştu. Başparmakları diz kapaklarımın üzerinde sabit bir şekilde duruyorken diğer parmakları dizimin arka taraflarını okşuyordu. Mesih dişlerinin arasından keskin bir nefes alarak yataktaki görüntümü izledi ve beni dumura uğratan cümleyi kurdu. "Elis, sen... Yatağıma yakışan tek kişisin."

Artık hissettiklerim dakikalar öncekilerden çok farklıydı. Değerli hissediyordum, çok daha iyi hissediyordum... Bacaklarımın arasına uzandıktan sonra dudaklarıma yapıştığında beni büyük bir ateşle öpmeye başlamıştı.

Öpüşünde cinsellikten daha baskın bir şeyler vardı, şehvet de değildi... Ne olduğunu bilmesem de beni özel kılan bir açlıktı. Öpüşüne karşılık verdiğimde, çıkan vahşi sesler iyice kızışmamıza neden olmuştu.

Mesih kafasını aşağıya indirip çenemi emmeye başladı, eleri yırtmacımı ayırarak bacaklarımı okşamaya başladığında iç çekiyordum. Bacaklarımın arasında hissettiğim sertlikle gözlerimi sımsıkı kapattım ve kafamı yastığa bastırdım.

İki kalbin birleşerek atması gibiydi... Dudakları sesli öpücükler eşliğinde boynumda gezinmeye başladığında, parmakları bacaklarımı daha sert okşuyordu. Yukarıya doğru çıkıp bacak içlerimi okşayarak kendini bana ritmik hareketlerle bastırıyordu.

İlk defa hissettiğim bu yoğunluktan gözlerim kararmaya, başım dönmeye başlamıştı. Mesih'in dudakları göğüslerimin üst kısımlarını bulduğunda, hırlayarak iki göğsümü de öperek yaladı. Ardından hırıldamaya devam edip ellerini göğüslerime çıkardı ve dudaklarımdan çıkan iniltilere engel olamadım.

Kafamı kaldırarak ona baktığımda maskesi her bir saniye daha çekici gelmeye başlamıştı. Kafasını kaldırarak bana baktıktan sonra eli sırt kısmımda bulunan fermuara gittiğinde, sırtımı yatağa bastırarak ona engel olmaya çalıştım. Tek kelime etmeden ellerini geri çekerek göğüslerimin üzerine kondurdu ve omuzlarımda bulunan kalın askıları kaydırarak kollarıma indirdiğinde iç çekiyordum.

Bakışlarını gözlerimden ayırmayıp kısık gözlerle bana bakmaya devam ederek göğüslerimi elbisenin üzerinden avuçlarında yoğurmaya başladı ve beyaz incilerden oluşan maskemin arkasında kalan gözlerime bakmaya devam etti. Başparmağı dışında kalan tüm parmaklarını göğüs kısmından içeriye soktuğunda dudaklarımı ısırdım.

Elbisemin üst kısmını göğüslerimin altına kadar sıyırdığında, göğüslerimdeki sızlamalar artmıştı. Dudaklarımı ara-

yarak keskin bir soluk verdiğim an ikisini de avuçlayarak tepeciklerinin belirginleşmesini sağladı.

Dudaklarımdan mırıltılar çıkmaya başladığında birbirine girercesine kenetlediği sert dudaklarını ayırdı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan dilini kumaşın arasına kaydırarak sağ göğüs ucumu kavradı ve diliyle ittirerek yukarıya çıkardığında omuzlarına tutunarak çığlık attım.

Mesih gözlerini gözlerimden çekmeden göğüs ucumu yavaş bir hareketle içine çektiğinde aklımı kaçırmak üzereydim. Tek elimi onun saçlarına daldırdım ve sırtına tırnaklarımı geçirmeye devam ettim.

Ağır hareketlerle tepeciği içine çekmeye devam ettiğinde ikimiz de sessizlik oyunu oynuyorduk. Konuşursak büyü bozulacaktı. Gözlerime o şekilde bakmasına dayanamadan gözlerimi kapatıp kafamı yastığa bastırdığımda, Mesih'in dudakları sıkılaşmış, sert ve hızlı hareketlerle ağzına almaya devam etmişti. Kısa süre sonra çığlığım odada yankılanınca dudakları diğer göğsümü bulmuştu. Dilini kumaşın içerisine sokarak göğsümü dil darbesiyle yukarıya ittiğinde kesinlikle aklımı kaçıracaktım.

İşi bittiğinde derin bir nefes aldım, karnım sancıyordu. Kararan gözlerimi aralayıp ona baktığımda, maskesinin ardından suratıma diktiği gece mavisine dönüşen gözleriyle Mesih çok kışkırtıcı gözüküyordu. Yakasının altından sarkan papyonunu çekip yere fırlattıktan sonra gömleğinin ilk üç düğmesini açtı ve suratını göğüslerimin daha da altına kaydırmaya başladığında dişlerimi birbirine bastırdım. Dudakları yırtmacıma, dili bacağımın iç kısmına kayınca omuzlarına tutunarak fısıldadım. "Mesih..."

Mesih ne demek istediğimi anlayıp bacağımı örtüp kendisini yukarıya çekti, önce benim sonra kendi maskesini çıkarıp attı ve bedenime sarılıp yatağa yattı. İç çekerek gözlerimi yumduğumda dudakları alnıma dokunmuştu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Belirsizlik, abartılı bir kalp atışı ve... Baş ağrısı. Hepsini, her şeyi birden hissetmeye başlamıştım. Kulaklarımı tırmalayan uğultular artarken beynim zonkluyordu sanki. Az önce yaşananlar birer birer gözümün önüne geldiğinde, dişlerimi birbirine bastırarak sıkıca gözlerimi yumdum. Hemen kulağımın altına çarpan sıcak soluklarını hissedebiliyordum. Tenim nefesini hissettikçe soğuktan sızlarcasına üşüyordu. Ardından anın elektriğine karışarak yanıyordu, yakıyordu beni.

Kendimden nefret ediyordum.

Kendimden tiksiniyordum.

Kendimi berbat hissediyordum.

Kafamı olabildiğince yastığa bastırdım. Utançlarımın çarşafa akıp gitmesini diledim. Kasmaktan titreyen parmaklarımı yastığıma çıkardım, boğumlarım sızlıyordu. Saniyesinde ona sırtımı dönerek suratımı sertçe yastığa bastırdığımda, Mesih'in kolları sıkıca belime sarılmıştı. Şehvetten yoksun bir tutuş sergiliyordu. Sadece göğsü değiyordu sırtıma ve onun dışında bir teması yoktu.

Derimin diken diken olduğunu hissediyordum. Çok üşüyordum, Mesih yataktan kalktığında gözyaşlarım akmıştı. İşi

bitmişti, kalması için bir neden yoktu. Dişlerimi daha fazla bastırdım birbirine, adımları uzaklaştıkça daha fazla üşüyordum. Odadaki loş ışık kapandıktan sonra kapı açıldı ve... Mesih gitti. Derin bir iç çektikten sonra defalarca kez yutkundum. Tüm bunların olacağını tahmin etmeliydim, ona göre davranmalıydım fakat... Dakikalar öncesinden olan şeyler çok farklı ve fazlaydı.

İlk yakınlık duyduğum erkek Mesih'ti. İyi ya da kötü bir iletişimimiz olsa da aramızda bedensel anlamda ciddi şeyler yaşanmıştı. Başkalarına göre bir şey ifade etmese bile bana göre önemliydi.

Tensel yakınlığı bu şekilde karmaşık yaşamak beni iyi hissettirmiyordu. Sevgili ya da daha fazlası değildik. Birbirimize âşık değildik. Sadece tensel bir çekim hissetmek çirkindi, çok çirkin. Omuzlarımda bir hareketlenme olunca irkilerek kafamı çevirdim ve mavilikleriyle karşılaştım.

Kafamı anında önüme çevirerek komodinle bakışmaya devam ettiğimde, üzerimi örterek geri kalktı. Yine hüsrana uğrayacakken hışırtı sesleri işitmeye başlamıştım. Ne yapmaya çalıştığını merak etsem de önüme bakmaya devam ettim. Isıtıcılar çalışmaya başlamıştı, üzerime serdiği yorgan sayesinde artık üşümüyordum.

Soğuktan kaskatı kesilen eklemlerim sıcakta çözülürken, titrek bir soluk alıp yorganın altında cenin pozisyonunda yatarken Mesih de yorganın altına girerek bana doğru döndü. İkimiz de uyanıktık fakat susuyorduk. Bu da yine bir oyundu sanki... Sessiz kalma oyunu.

Bu oyunu Mesih'le oynamayı seviyordum.

Gün ışığı kirpiklerimin arasından sızmaya çalıştıkça gözlerimi daha sıkı yumuyordum. Uyanmak istemiyordum, kesinlikle. Aslında istemediğim şey uyanmak değildi, yüzleşmekti.

Yüzleşmekten korkuyordum, yaptıklarımın sorumluluğunu taşımak istemiyordum, çok ağırdı. Gece boyu deliksiz bir uyku uyuduğum söylenemezdi, dört kez uyanmıştım. 'Diken üstünde,' cümlesinin adeta tanımıydım. Arkamda bir kıpırtı hissedince aldığım solukları dizginleyip normale sokuyordum.

Sanki uyanık olduğumu anlayacakmış gibi... Gece olanları suratıma haykıracakmış gibi...

Ufak bir sarsıntının ardından hareketsiz kalmıştı. Yastığın altına koyduğum yumruğumu daha da sıkarak kendimi sakinleştirmeye çalıştığımda, gece uyurken belime kadar sıyrılan yorgan, Mesih'in yardımıyla omuzlarımdaki yerini bulmuştu.

O beni izliyordu. Ensemi, saçlarımı... Usulca değil, dikkatlice izliyordu. Mesih olabildiğince sessizce yataktan kalktığında derin bir nefes aldım ve ben de sessiz kaldım. Önce yerle buluşan ayaklarının seslerini işittim, ardından kapanan kapının gıcırtısı ve... Derin bir nefes daha alıp sırtüstü yatarak tepemde dikilen aynaya baktım.

Siktir.

O uyanık olduğumu görebiliyordu.

Yüzümü buruşturarak kafamı derincesine yastığa bastırıp Mesih'in yattığı tarafa baktığımda komodinin üzerinde kıyafetler olduğunu gördüm. Benim için bırakmış olabilir miydi? Yorganı sıyırıp paçavraya dönüşen elbiseme baktım, ardından yeni kıyafetlere döndüm. Benim için bırakmasa bile yapacak bir şey yoktu. Giyecektim.

Yataktan kalkmaya çalıştığımda dizim yırtmacıma dayalı olduğu için ilk adımım hatalıydı, dikkatli şekilde eteğimi sıyırarak yataktan kalkıp simetrik şekilde katlanan kıyafetleri bozarak inceledim.

Lacivert, beli lastikli bir şort ve gri bir kazaktı. Bunlar bir

kadına ait olamayacak kadar bol ve erkeksiydi, kokusundan da anlaşıldığı gibi Mesih'indi.

Kullanılmamışlardı, sadece Mesih'in kıyafetleri gibi kokuyorlardı. Üzerimdeki elbiseyi büyük bir zorlukla çıkardıktan sonra şortu bacaklarımdan geçirdim. Bacaklarım uzun olduğu için çirkin durmamıştı, beli lastikli olduğu için şort belime tam oturmasa da hafif bir bolluk payı bırakarak ilium kemiğimin üzerine kadar iniyordu.

Elbisem yüzünden içimde sutyen yoktu. Bu büyük ayrıntıya ufak bir lanet okuduktan sonra kazağın bolluğuna ve kalınlığına şükredip üzerime geçirdim. Çıkardığım elbisemi özensizce tortop edip komodinin üzerine attıktan sonra, ihtiyacım olan tek şey lavaboydu.

Kapıdan çıktıktan sonra çıplak ayaklarımın ahşap zeminde çıkardığı ses eşliğinde ilerlemeye devam ettim. Karşıma çıkan kapıları aralamaya başladığımda, ikinci denemede başarılı olmuştum.

Kapıyı kapatıp aynanın karşısına geçtikten sonra, dünden kalan makyajıma baktım. Çok da kötü durmuyordu. Suyu açmadan önce kalın maşalı olan saçlarımı parmaklarımla tarayıp kıvırarak kazağın ense tarafından içeriye soktum ve kol kısımlarını kıvırdım. Ardından suyu açıp parmak uçlarımla suratımı ovalayarak tüm makyajı çıkarmaya başladım.

İşim bitince ellerimi ve yüzümü güzelce kuruladıktan sonra, kaşlarımı düzelterek saçlarımı kazağın ense kısmından çıkarıp omuzlarımda dağılmalarına izin verdim. Çıplak adımlarla merdivenlere doğru ilerledikten sonra, ayaklarım her ne kadar geri geri gitse de ilerledim.

Yukarıya çıktığımda mutfaktan sesler geliyordu. O tarafa doğru gittiğimde masanın başında oturan Mesih'i gördüm. Bakışlarımı hızla üzerinden çektiğimde masaya bakakalmıştım. Onların hepsini Mesih mi yapmıştı? Vay canına.

Uzun dikdörtgen masa neredeyse tamamen doluydu. Kahvaltılıkların dışında birçok hamur işi de vardı. Şaşkınlıkla Mesih'e bakakaldığımda, gözlerini kısarak ifademi izliyordu ve omuz silkti. "Onları benim yaptığımı düşünmüyorsun herhalde?"

Gözlerim irileştiğinde baygın bir ifadeyle masanın üzerindekilere baktı. "Belirli saatlerde yardımcım eve geliyor." Bu yeterince net ve açıklayıcı olmuştu. Kendi şapşallığıma gülmek istemiştim. Bir an Mesih'i ocak başında börek açarken düşünmüştüm de... Suratımda oluşan gülümsemeyi zorlukla toparlayıp masaya doğru bir adım attım. Durmamı sağlayan ise sesi oldu.

"Orada kal." Kaşlarım şaşkınlıkla ve utançla havalandığında, bakışlarım yeri bulmuştu. Sonuçta ev ve yemekler onundu, belki de paylaşmak istemiyordu. Kalkıp mutfaktan çıktı ve bir süre sonra geçen burada bıraktığım ev botlarımla geldiğinde şaşkınlığım daha da artmıştı.

Dikkatli baktığımda botun beyaz tüylerindeki düzenin bozulduğunu gördüm, yıkanmıştı. Dışarıda onlarla gezdiğim için evde giymeyi pek tercih etmemiştim. Bu ince detay dudaklarımın kenarlarının nedense yukarıya doğru kıvrılmasına sebep olmuştu.

Mesih önüme gelene kadar bakışlarını gözlerimden çekmedi. Ardından eğilip botları önüme koyduğunda, isteğine uyarak eğilip yerdeki botları ayağıma geçirdim. O an fark ettiğim bir diğer ayrıntı ise botun kuru ve sıcak olmasıydı...

Mesih eliyle masayı işaret etti ve az önceki yerine geçti.

Masaya oturduktan sonra delici bakışlarıyla karşılaşmamak için tabağın yanında bulunan çatalı alarak peynire batırdım. Ben yemeye başlasam da o yemeyerek beni izliyordu. Çatalımı sertçe tabağıma bıraktıktan sonra ifadesiz bir yüzle ona baktım.

"Beni mi izleyeceksin?" O cevap vermeyince önüme dönerek etrafa bakındım.

"Yemeğini ye." Sessiz ve sertti.

"Gözlerini üzerimden ayırırsan yiyeceğim."

Mesih birkaç saniye aynı şekilde kalsa da uzun bir soluk vererek önüne dönüp hazır poğaçalardan birini eline aldı. Ratlayarak ben de alıp göz ucuyla ona baktım. Mesih dudaklarını aralayarak poğaçayı ısırdığında neredeyse yarısını yemesi kaşlarımın havalanmasına neden olmuştu.

Sert çehresi ağzındaki lokmayı çiğnemekte olduğu için hararetle kıpırdandığında içimin gıdıklanmasıyla önüme dönerek poğaçamı yemeye devam ettim. Çatalımı çilek reçeline batırdıktan sonra poğaçanın üzerine sürüp yediğimde az önceki nin aksine daha kısa ve normal bakışlar atıyordu üzerime.

Nedense iştahım açılmıştı. Büyük simitlerden birini alıp ikiye böldükten sonra elimde kalan parçanın iki ucuna çilek reçelini sürüp sırayla ısırarak yedim. Ardından tekrar iki tarafına reçel sürüp sağ taraftakini ısırdığım an Mesih'in ağzı diğer tarafa kapanmıştı ve o da simidin diğer tarafını yemişti. Büyük bir zorlukla kafamı simitten kaldırıp lokmayı çiğnemeye başladığımda doymuştum. İkimiz de yemeye bir son verdiğimizde sessizlik bir diken gibi bedenime saplanmaya başlamıştı.

Kapının kilit sesini işittiğimde o yöne baktım, Mesih hâlâ benimle ilgileniyordu. Nida'nın kıkırtılarını işitmeye başladığımda rahatlamıştım. Neyse ki artık evde yalnız değildik!

Melikşah'la içeriye girdiklerinde Nida kocaman bir gülümsemeyle bize selam verdi.

"Günaydın..." Melikşah onun aksine sofradaki poğaçalardan birine yönelip yemeye başladı.

"Günaydın," diyerek tebessüm ettiğimde Melikşah'ın bakışları üzerime yönelmişti. Mesih'in kıyafetlerini sırıtarak inceledikten sonra mırıldandı.

"Yatakta yiyişmek de güzeldir," dediği an yanaklarım ısınmıştı. Kafamı eğdiğimde Mesih'in sesini işitmiştim.

"O saçma atasözlerini neden başkalarına tekrarlamıyorsun?"

Melikşah ufak bir kahkaha attı. "Siz çocuklar şakadan hiç anlamıyorsunuz." Poğaçanın tamamını bitirdikten sonra Nida'ya doğru yönelip bize bir bakış attı. "Tabii, gerçeğini yapıyorsanız o ayrı."

O an tüm masayı kafasına atmak istemiştim. Sadece istemiştim.

Nida kıkırdayarak Melikşah'ın omzuna vurdu. "Uğraşma gençlerle."

Melikşah suratını buruşturduktan sonra ellerini iki yanına açarak kendisini işaret etti. "Bana yaşlı mı demek istiyorsun?"

Nida kıkırdayarak geri çekildi. "Senin ismin çok yaşlı!" Derin bir kahkaha attıktan sonra ona tehlikeli adımlarla yaklaşan sevgilisinden kaçarak bize baktı. "Öyle değil mi ama?"

Suratımda kendiliğinden bir tebessüm oluştuğunda halleri gözüme fazlasıyla şirin gelmişti. Melikşah bir atak yaparak onu tek koluyla kavradığında Nida'dan önce tiz bir çığlık ardından bir kıkırtı çıkmıştı. Tek koluyla sevgilisini havaya kaldırarak yüzünü yüzüne sürttü. "En çok ismime bayılıyorsun kadın," dedi sert bir sesle. Öylesine sertti ki ben bile ürkmüştüm.

Nida pek etkilenmemiş olacak ki kıkırdamaya devam ediyordu. "Evet, Şah..." deyince durum çok farklı yönlere gidecek gibi geldi.

"Kahvaltı yapmak ister misiniz?" dedim titrek bir sesle.

Melikşah sanki ilk kez gördüğü bir yaratığı inceler gibi bana bakarken, Nida kıkırdayarak ondan kurtuldu ve salona yöneldi. Bakışlarımı Melikşah'tan çektiğimde Mesih'in gözlerini devirerek gazetesine döndüğünü gördüm.

Mesih'in yönlendirmesiyle salona gittiğimizde NiŞah çifti koltuğa oturmuş konuşuyorlardı. Üzerime geçirdiğim kazağın uzun gelen kollarını parmak uçlarıma kadar çekiştirdim ve kollarımı göğsümün altında bağlayarak tekli koltuğa oturdum.

"Mesih bugün yapmamız gereken işler var." Abisinin lafı bitene kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Ardından kafasını salladı.

"Alaz'ları ayarlayacağım."

Şah kafasını salladı. "Ben ayarladım."

Boğazımı temizledim. "Ben de eve gideyim."

Üç kafa da bana doğru çevrildiğinde bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim. İlk konuşan Mesih olmuştu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Boğazımı temizledim. Gece olanlar tazeyken onunla eski gücümde konuşmak çok zordu.

Nida yerinden kalkarak yanıma geldi. "Gel tatlım, mutfağı toparlayalım."

Bu sözü beni rahatlatmıştı. Gergin ortamdan kurtulacaktık. Kafamı sallayarak yerimden kalkıp Nida'nın peşine takıldım. Mutfağa girdiğimizde masaya yönelerek toparlamaya başlamıştı.

"Dün gece aranızda ne oldu?"

Poğaça ve simitleri sepete yerleştirirken duraksayarak ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?" Nida yarım ağız gülümsedi. "Kötü bir şey sormadım, sakin ol."

Başımı usulca iki yana salladım. "Uyuduk."

Ben kahvaltılıkları yerleştirirken Nida buzdolabının kapısına kollarını yaslayarak gözlerini yumup açmaya başladı. "Sadece bu kadar mı?"

Kaşlarımı çatarak elimdeki son kahvaltılığı da rafa yerleştirip buzdolabının kapısını kapattığımda dengesini koruyarak

ustalıkla doğruldu. "Pekâlâ, ben aldım cevabımı," diyerek sinir bozucu bir şekilde arkasını dönünce, hırıltıya benzer bir ses çıkarıp masayı silmeye başladım.

"Buradan gitmek istiyorum Nida."

Nida tabakları makineye yerleştirmeyi bırakıp elindeki çatallarla bana baktı. "Anlaşılan Mesih seninle aynı fikirde değil." Ardından tekrar işine dönünce yüzüm düşerek yanına gittim.

"Bana yardım et lütfen."

Nida'nın suratındaki tüm alay dağılmıştı. Ciddiyetle ifademi izledikten sonra suratıma düşen bukleyi geriye attı. "Canının yanmasına asla izin vermem. Bunu bil. Şu sıralar onunla güvendesin, bu yüzden burada kalmalısın bebeğim." Büyük bir içtenlikle, tam bir abla gibi konuşmuştu. Saçımı okşayıp elini çektikten sonra makinenin kapağını kapattı.

İç çektim. "Neden öyle söyledin? Neden burada güvendeyim?"

Nida kollarını göğsünün altında bağladıktan sonra bana doğru bir adım attı. "İshak yeterli bir sebep değil mi?"

İsmini duyduğum an suratımın gerilmesine karşı koyamamıştım. Dişlerimi birbirine bastırarak kafamı salladım. "Yeterli."

Nida gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Kafamı iki yana salladım. "Bu başımın çaresine bakamayacağım anlamına gelmiyor."

Nida gözlerini devirdi. "Melikşah cidden doğruyu söylüyormuş."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sekiz sene önce, aramızda henüz bir şeyler yokken beni korumaya çalıştığında senin gibi davranıyordum." Mutfakta hareketlenip ellerini kaldırarak kafasını salladı Nida. "Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyleyip duruyordum."

Kahkaha attıktan sonra bana döndü. "O da bana tıpkı bir aptala benzediğimi söylüyordu."

Yediğim laf nedeniyle kaşlarımı çatarak huzursuzca kıpırdandım. Suratındaki tebessüm kaybolduğunda ciddiyetle bana bakarak kollarını göğsünün altında bağladı. "Elbette tek başımıza halledebileceğimiz işler vardır Elis. Fakat bu onlardan biri değil, sakın İshak'ı hafife alma. Her şeyden önce o bir hasta ve sınırları yok."

Ne yazık ki doğruyu söylüyordu. İshak'tan gerçekten de korkuyordum.

"Biz gidiyoruz!" Melikşah'ın sesini işittiğimde Nida hareketlenmişti.

"Veda öpücüğümü verip geliyorum," dedi işveli bir edayla. Nida giderken arkasından gülümsemiştim. Bu tarz şeylerden pek anlamasam da favori çiftim olmuşlardı. Kısa süreliğine görüşemeyecek olsalar da vedalaşma ihtiyacı güdüyorlardı. Bakışlarım ev botuma kaydığında buklelerim yüzümün önüne düşmüştü, elimle suratımın önünden çekerken mutfağa Mesih girdi.

Titrek bakışlarımı ışık hızıyla üzerinden çekerek etrafa bakındım. Bana doğru gelmeye başladığında sırtım gerilmişti, sanki dünden beri doğru düzgün konuşamamıştık. Bakışlarım kendiliğinden gözlerini bulduğunda titrek bir soluk almıştım. Mesih iki adım gerimde kalacak şekilde durdu.

"Bir şey mi alacaktın?" diyerek aramızdaki iğrenç sessizliğe bir son verdim. Her ne kadar konuşmayı beceremesem de susmaktan daha iyiydi.

Mesih başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır."

Çaresizce salona doğru baktım. Melikşah'ın gelip onu götürmesini diledim ama istediğim olmadı.

"Dün gece..." diyerek iç çektiği an gözlerimi açıp sertçe yutkundum. Hayır, bunu yapmamalıydı. Yapmayacağına söz

vermişti. Bakışlarımdaki itirazları umursamadan konuşmaya devam edecekken elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Bana söz vermiştin," dedim dolu dolu bakışlarla...

Mesih gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. "Hayır, bu öyle bir şey değil."

Korkarak geri çekildiğimde kalçam tezgâha değmişti. Söyleyecekleri her neyse korkuyordum. Daha önceleri beni hiç umursamadan aşağıladığı olmuştu. Özellikle yapmıştı, her yakınlığın ardından beni incitmeyi düşünmeden aşağılamıştı. Bense tıpkı bir aptal gibi ona kapılmış, incitmesine izin vermiştim. Dün gece, yine aynını yapmıştım. Yeminine inanmıştım. Bu sefer de öyle olmasına izin veremezdim, sertçe yutkunarak çenemi dikleştirip sert dudaklarına baktım. Beni yakıp kül edecek, gururumu kıracak, benliğimi parçalayacak tüm sözler, kelimeler, harfler... Orada zincirliydi. Dudaklarını araladığı an hepsini bana saplayacaktı, tıpkı bir bıçak gibi.

"Senden nefret etmemi mi istiyorsun?" dedim ürkekçe. Ürküyordum, onun dili zehirdi. Ne diyecekti ki? Dün gece olanlar... Hataydı? Ya da kötüydü? Ya da tekrarlansın mı? Hangisi beni iyi hissettirebilirdi? Hangisi beni bulunduğum konumdan dışarı atabilirdi? Hangisi hislerimi köreltebilirdi? Ya da iyi hissetmemi sağlayabilirdi.

Ben aramızda sözsüz bir yemin olmadan yaşananlar yüzünden utanıyordum. Kendimden utanıyordum. Çaresizce gözlerine baktığımda Mesih omuz silkti, umursamadı. Her zamanki gibi.

"Benden nefret et ya da etme. Sana kötü bir imada bulunmaya gelmedim. Sadece..."

"Yine de duymak istemiyorum," dedim katı bir ifadeyle. Mesih... Anlasana halimi, ben daha fazla parçalanmayı göze alamam. Dayanamam. Bak bana, ben yıkılmış bir kızdan geriye kalanım. Parçalanan bir vazonun en küçük parçasıyım. Hiç acımadan o küçük parçayı da ufalayabilir, atabilir misin?

Görmeli, görmek zorundaydı. Kendimi iyi hissetmiyordum ve söyleyecekleri de iyi hissettirmeyecekti. Onu biliyordum.

"Özeldi," dediği an çenesine bakakaldım. Gözlerim buğulanmıştı. Dirseklerimi kaldırıp arkamdaki tezgâha ellerimi yerleştirdiğimde kalbimde bir sızı oluşmuştu. Tek kelimeyle beni vurmuştu. Titrek bakışlarımı güçlü irislerine diktiğimde ne diyeceğimi bilememiştim. Bu kelimeyi kesinlikle bekleyemiyordum.

"İyi hissetmem için söylüyorsun..." diyerek fısıldadığımda bir adım yaklaştı.

"İnsanlar kendilerini iyi hissetsinler diye uğraşmam."

Bu sefer de beni genel olarak konumlandırmıştı. İyi bir şey söylerken bile beni genelin içinde gördüğünü belirterek uzaklaştırıyordu. Sıcakken soğuk hissettiriyordu.

"Kötü hissetmeleri için her şeyi yapabilirsin ama değil mi?" Tek kelimesi düzgün diye tüm sözlerini unutacak değildim. Baloda bile kötü imalarda bulunmaktan kaçınmamıştı. Mesih'in dili zehirdi, her kelimesi de zehirliydi.

"Yaparım," dedi Mesih büyük bir kararlılıkla. Konuşmayı bilmeyen iki insandan hiçbir farkımız yoktu. Konuşamıyorduk. Ben deneyimsiz, hayattan haberi olmayan bir kızdım. O ise yaşanmışlıkları olan, insanlarla anlaşamayandı... Bu yüzden çoğu zaman olayları tartamıyordu. İyi hissettirmeye çalışırken yıkıp geçtiğini göremiyordu.

"Her neyse," dedim bakışlarımı etrafımda gezdirerek. "Sözünü unutma, dün gece hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Tek bir şey," dedi Mesih hemen ardımdan.

Ürkek bakışlarımı gözlerine çıkardım. O gecenin konusu açıldıkça utanıyordum ve konusunu açıp durmasını istemiyordum!

"Lütfen, yeter."

Dişlerini öyle bir bastırdı ki gıcırtısını işittim. "Senin için nasıl olduğunu bilmem gerek," dediğinde kaşlarımı çattım. Bunu nasıl sorarsın? Özel olacağını göremiyor musun aptal herif! Sanki bunu karşıma çıkan herkesle yapabilecekmişim gibi. Sanki bu cidden o kadar basit bir meseleymiş gibi.

"Sen benden daha iyi bilirsin aslında," dediğimde anlamadığını belli eden bir ifade takınmıştı. "Sana göre bazen çok deneyimli olabiliyorum ya? Hani bunu bana yıldızlara baktığımız gecenin ardından da söylemiştin. Belki de deneyimlerimden biriydi." Dün gece ona karşılık vermem bir şeylerin değişeceği anlamına gelmiyordu. Erkek istediğini der kadın hep alttan alır. Sonra erkek normale döner ve kadın ona yine ayak uydurur değil mi? Hayır. Uydurmayacaktım. Bu seferde tersleme sırası bendeydi.

Evet, dün gece onunla bir şeyler yaşadım her ne kadar kabullenmek istemesem de utansam da ben de istedim onun kadar. Sadece erkekler sonra terslerler diye bir şey yoktu. Kabul etmiyordum bunu. Olanlardan utandıkça hırçınlaşıyordum. Mesih şaşkınlık içerisinde bana bakıyordu. Tahmin ettiğim gibi, uysallaşmamı ve ona uymamı bekliyordu.

"İstediğin kadar asileşebilirsin, İris." Omuz silkti. "Tırnaklarını bana batırdığın sürece sorun yok."

Dudaklarım aralandığında bakışlarını keyifle kıstı. "Buna sen karar veremezsin."

Suratında katı bir ifade oluşmuştu. Onu tanımasan neredeyse bu ifadeye kıskançlık diyecektim ama değildi, çünkü o Mesih idi.

"Sen bana laf yetiştireceğine hazırlanmaya bak. Klaus'un hesabını beraber göreceğiz." Söyledikleri birer birer zihnime dağılmaya başladığında vücudumdaki tüm inkâr hormonları şaha kalkmıştı. "Asla böyle bir şey yapmayacağım, asla."

Mesih kaşlarını çattı. "Dün geceden sonra senin uysallaşacağını düşünerek bir yanılgıya uğradım. Sen de benim değişeceğimi sanarak aptallık ediyorsun," dedi tehditkâr bakışlarla. Yumruklarımı sıktım. "Karşısındakini aptal gören asıl aptal olandır."

Mesih gözlerini kapatarak derin bir nefes aldıktan sonra mutfakta gezinmeye başladı. "Sikeyim! Biz neden konuşamıyoruz?" Kendine sorarcasına konuştuğunda ona cevap vermeme fırsat kalmamıştı.

"Çünkü biriniz çok inatçı oluyor," dedi Melikşah kollarını göğsünün altında bağlayıp bana bakarak.

"Ya da diğeriniz fazla deli!" Nida da Melikşah gibi kollarını bağlayıp ona ters ters baktığında Melikşah sırıtmıştı. Bizi kendileri üzerinden savunuyorlardı.

Mesih ikisini görünce daha fazla sinirlenmişti. Dahil olmalarını istemediği belliydi. "Neden biraz daha vedalaşmıyorsunuz?" dedi öfkeyle.

Nida kafasını salladı. "Gençleri yalnız bırakalım," diyerek Melikşah'ı salona doğru sürüklediğinde Melikşah erkeksi seysiyle homurdanıyordu. "Ben yaşlı değilim kadın!"

İç çekerek ellerimi saçlarımın arasından geçirip tekrar tezgâha yerleştiğimde devam etti. "Hazır ol. Bir iki saate geleceğim."

"Sana gelmeyeceğimi-"

Mesih tek elini beline koyup diğerini kaldırıp tehdit edercesine konuştu. "Beni dinlemezsen ona daha kötüsünü, daha fazlasını yaparım."

Başımı hüsranla iki yana salladım. "İstediklerin olmadıkça kötüleşeceksin, değil mi?"

Mesih kaşlarını havaya kaldırdı. "Öğreniyorsun."

Bana son bir bakış atıp gitmesinden kısa bir süre sonra kapının kapanma sesini işitmiştim. Konuşmayı bilmeyen iki

çocuktan farkımız yoktu. Hiçbir şekilde uzlaşamıyorduk. O dediğim dedik, ben ise inatçıydım.

Kendi fikirlerim vardı, onlara uyabilirdim. Aklımı kullanabiliyordum. Bir başkasının emirlerine ihtiyacım yoktu. Bu, at etmekten farksızdı bu, iğrençti.

"Ne hararetliydi ama," diyerek şakıdı Nida. Hoşuna gitmiş gibi gözüküyordu.

Nida'yı sevmiştim. O iyi birisiydi, tuhaf davranışları olduğunu kabul ediyordum. Fakat ben de sadece tuhaf davranışları olan insanlarla anlaşabiliyordum.

"Bana biraz onu anlatsana?" dedim merakla. Bilmek istiyordum, başkalarının bilmediklerini veya daha fazlasını.

"Neden?" dedi tartarcasına.

"Hayatıma hükmeden, beni yanında tutmak isteyen birini merak etmem doğal değil mi?" Nida başını salladı. "Doğal." Sandalyelerden birine oturunca o da oturmuştu. "Neyi merak ediyorsun?"

"Ne işi yapıyor ya da bir işi var mı?" Evet, bunu bile bilmiyordum.

Nida kahkaha attı. "İşsiz biri gibi mi duruyor?"

"Tam olarak öyle söylenemez. Daha çok baba parası yiyor gibi."

Nida'nın suratındaki gülümseme soldu. "Mesih asla öyle bir şey yapmaz. Neyi elde ettiyse kendi başarısıdır."

Afallasam da önemsemedim. "Peki ne işi yapıyor?"

"Onun bir galerisi var."

"Ne galerisi?" diyebilmiştim bir anda. Otomobil galerisinden bahsettiğini algılayabilsem de kendime engel olamamıştım.

"Araba galerisi. Melikşah'la birlikte açmışlardı. Daha sonrasında işler büyüdü ve daha çok açmaya başladılar."

Dudaklarım aralanmıştı. Havalı bir işti, mağazaları vardı

ve sadece onları işletiyordu. Altında renkleri sürekli değişen Audi'leri nereden bulduğunu şimdi anlayabiliyordum. "Peki tam olarak kaç yaşında?"

Nidanın gözleri kocaman açılmıştı. "Bana bunu bilmediğini söyleme," dediğinde sıkıntılı bir soluk verdim. Selenay'lar'a bir ara sormuştum tabii ki, onlar da yirmili yaşların ortasında olduğunu söylemişti ve o an bu bilgi yeterli gelmişti. Nida'nın daha fazla tuhaf bakmaması için atıldım. "Hey, bakma öyle. Yirmili yaşlarının ortasında olduğunu biliyorum."

Nida rahat bir nefes verdi. "Bingo! Yirmi beş yaşında."

Evet, tahmin ettiğim gibi benden altı yaş büyüktü. Bu gerçeği dile getirmek bir anda kendimi kötü hissettirmişti. Çok bir fark olmasa da bir şeyler yaşamıştık. Nida'nın keyfi yerindeyken hızlı davranmam gerektiğine karar vererek yeni bir soru daha yönelttim. "Daha önce birini öldürdü mü?"

Gözlerini kıstı ve omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Bu cevap beni rahatlatmamıştı. Mesih'in yaptıklarını kim bilebilirdi ki? Daha dikkatli düşünmeye çalıştım, önemli olan noktaları Nida'ya sormalıydım. Aklıma hiçbir şey gelmiyorken birden beynimde uğultular oluşmaya başlamıştı. Evet, çok merak ettiğim bir şey daha vardı. O kız...

Kulağımı deldirmeye gittiğimde çarptığım, saçları sarının en açık tonlarında olan, mavi gözlü sessiz kız... Selenay'ın bahsettiği kız. Mesih'i arada görmeye gelen ve onun önemsediği kız... Kimdi?

"Evet, sıradaki?" dedi Nida şımarık bir edayla.

Heyecanla dudaklarımı ıslattım. Şimdiki soru da cevabı da benim için önemliydi. "Mesih'in hayatında birisi var mı?" dediğimde Nida duraksadı. Daha fazla açıklayıcı olmak için devam ettim. "Saçları sarının en açık tonunda olan, oldukça güzel yüzlü ve sessiz bir kız," dediğimde tüm keyfi kaçmış gibi gözüküyordu.

Nida bana soğuk bir ifadeyle bakarken ne diyeceğini bilememiş, şaşırmıştı. Değişen ruh haline anlam veremeden beklemeye başladım. Bunun cevabını deli gibi merak ediyordum.

"Sen..." dedi.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladığında devam etmesi için neredeyse kendimi paralayacak bir hale gelmiştim. Tam konuşmaya devam edeceği sırada kapının sesini işitmemle gözlerimi karamsarlıkla yumdum. Şu an çalmak zorunda mıydı?

"Kapıyı açar mısın?" dedi Nida zorlukla.

Kafamı sallayıp istemsiz bir hareketle ayağa kalkıp mutfaktan çıkarak kapıya doğru ilerledim. "Şimdi çalmak zorundaydın sanki!" Kendi kendime söylene söylene kulpu kavrayıp açtığım anda gelen kişi sinirle üzerime atılacakken duraksadı ve şaşkınlıkla bana baktı. Korkarak geri çekildiğimde Semum kendisini toparladı, anlaşılan beni görmeyi beklemiyordu. Hesap sormaya gelmiş gibi gözüküyordu.

"Elis..." dedi afallayarak kıyafetlerime baktıktan sonra dişlerini birbirine bastırdı.

Kafamı eğerek ben de üzerime bakınca, kıyafetlerime neden sinirlendiğini anlamıştım. Üzerimdekiler Mesih'indi. Şu an nedense düşüncelerinden çok daha fazla merak ettiğim bir şey vardı. O da Semum'un Mesih'in evine ne konuşmak için geldiğiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Semum'la tek kelime etmeden birbirimize bakmaya devam ediyorduk. Kapıyı ilk açtığım anki saldırgan hali her geçen salise kaybolmaya devam ediyordu. Üzerimdekilere bir kez baktıktan sonra hayal kırıklığıyla mırıldandı. "Elis..."

Onu üzüyordum, yaptığım şey tam olarak buydu. Bu yüzden son yaşananların ardından onunla arama bir mesafe koymak istemiştim, koymalıydım. Semum değer verdiğim bir arkadaşımdı. Geçmişte birçok yarayı zaten almıştı, bir de ben onu parçalayamazdım.

"Burada mı kalıyorsun?" deyivermişti zayıf bir sesle.

Kafamı aşağı yukarı hareket ettirdiğimde dişlerini birbirine bastırdı.

"Mesih burada değil." Gelmesinin sebebi bu değil miydi? Mesih... Ben konuşunca gelme sebebini hatırlamıştı sanki. Birden silkelenerek kapıyı itip içeriye girdi. Ona engel olmaya çalışmadım, bir işe yaramazdı. Atılgan bir tavırla etrafına bakınarak salona geçtiğinde şaşkınlıkla arkasından ilerledim.

"İyi misin?"

O sırada elinde bir paket sufle ve kaşıkla Nida salona gir-

mişti. Kaşığı dudaklarına götürdükten sonra bakışlarını Semum'un üzerinde bekletti. "Bu genç adam da kim?"

Semum onu fark edip o yöne baktığında bakışlarında boş bir ifade belirmişti. Nida'yı tanımadığını bakışından anlamıştım. Kararsızlıkla ikisine bakındıktan sonra elimi enseme götürerek kaşıdım. Semum'u Nida'ya nasıl tanıtacağımı pek bilememiştim.

"Mesih'i görmeye geldim." Semum atılarak konuşunca beni bu zahmetten kurtarmıştı.

Rahat bir soluk verdiğimde, Nida koltuklardan birine evde bir yabancı yokmuş gibi oturarak suflesini yemeye devam etti. "Gördüğün gibi, burada Mesih yok. Şimdi gidebilirsin."

Semum hızla Nida'nın karşısındaki koltuğa oturunca gerilmeye başlamıştım. Nida, kirpiklerinin arasından Semum'a sert bir bakış attı.

"Beni tanıyorsun, değil mi?" Semum'un sesini işittiğim an sırtımda bir soğukluk hissetmiştim. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Semum koltukta öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yerleştirip dik bir şekilde Nida'ya bakmaya başladı. Kafasını hafif bir şekilde yana yatırdığında sanki karşındakini denetler gibi bir hali vardı.

"Ne saçmalıyorsun?" Nida omuz silkerek sırtını koltuğa yaslanıp kaşığının kenarıyla suflenin ortasını ayırdı.

"Hafızam yerinde değil diye numara mı yapıyorsun?"

"Semum, ne demek istiyo-"

Ben konuya dahil olamadan Semum elini havaya kaldırarak beni susturmuştu, gözlerini Nida'dan ayırmadan devam etti. "O konuşacak."

Nida'nın gözleri Melikşah'ınki kadar sert bakıyorken dudaklarının kenarlarında bir tebessüm oluşmuştu. Mesih'in tıpkı "Bana yaklaşma!" derkenki sert bakışlarının bir tebessümde gizlenmiş hali gibiydi. Nida bunu Melikşah'tan öğ-

renmişti. Elindeki sufleyi ortalarında duran masanın üzerine koyduktan sonra bacağını diğerinin üzerine atarak alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı.

"Ben, Şah'ın kadınıyım, çocuk. Ondan aşağısını tanımam."

Kaşlarım kavisle havaya kalkmıştı, ben Nida yerine sorguya çekiliyor olsam sürekli karşımdaki insan gibi bana sorduklarını sorgulardım, yenilirdim. Son cevabı veremezdim. Fakat Nida verdiği her cevapla deneyimini konuşturuyordu.

Semum, sabır dilercesine çenesini sağa doğru oynattığında, Nida'nın tavrı daha bir alaycı oldu. Kafam karışmış bir halde Semum'u izlemeye koyulduğumun farkında değildim. Neden böyle bir şey düşünmüştü? Büyük ihtimalle hafızasını kaybettiği için insanlara güvenmiyordu ve karşısına çıkan her tuhaf tipe kuşkulu yaklaşıyordu.

"Neden Mesih'i görmek istiyorsun?" En başından beri merak ettiğim soruyu ona yönelttiğimde Nida umursamaz bir tavırla ayaklanmıştı. Semum'un neden geldiğini merak etmediği her halinden belli oluyordu. Masanın üzerindeki suflesini aldı, hırkasını düzelterek salonun çıkışına doğru ilerledi ve tam çıkacakken bize suratını dönmeden kafasını yan çevirerek suratının yarısını görmemize izin verdi. "Çocuk gidince bana haber ver."

Endişeyle Semum'a baktığımda yumruklarını sıkıyordu. Ona "çocuk" diye hitap edilmesinden hoşlanmadığı her halinden belli oluyordu. Nida bir şey söylemeden usulca salonu terk ettiğinde Semum'la yalnız kalmıştık.

Kısa bir an kollarım göğsümün altına bağlı şekilde ayakta durarak onu izledim. Nida'nın az önce oturduğu yere kesintisiz bir şekilde bakıyordu. Dikkatini çekebilmek için botlarının yerin üzerinde bıraktığı hışırtı sesleriyle birlikte ilerleyip odaklandığı yere oturduğumda gözlerinin odağı bu sefer gözlerimdi.

"Soruma cevap vermedin."

Konuyu tekrar açtığımda sırtını koltuğa yaslayarak bacağının üzerine diğer bacağını attı. "Ben buraya neden geldim Elis, biliyor musun?"

"Bilmediğim için soruyorum Semum." Gözlerini kısarak koltuğun omuz kısmına uzattığı parmaklarını ritimsiz hareketlerle oynatmaya başladı.

"Buraya geldim, çünkü... Mesih den alacağım var."

Alacak derken aklıma nedense bir obje gelmemişti ama herhangi bir tahmin de yürütememiştim. "Ne tür bir alacak?"

Semum çenesini dikleştirerek acımasız bir ifade takındı. "Hafızamı almaya geldim Elis." Gözlerimin irileşmesine sebep olan cümlesini duymayı kesinlikle beklemiyordum. Fazlasıyla kararlı ve sağlam duruyordu. "Olayları hatırlaman onun elinde değil ki."

"Ama öğrenmem onun elinde. Bilmek istiyorum."

Bu konuda haklıydı. Hatırlamayabilirdi fakat öğrenmek istiyordu.

"Daha önce söylemediği gibi, şimdi de söylemez Semum."

Boş bir ifade takındıktan sonra tek seferde konuştu. "Ona daha önce hiç sormadım."

Dehşet içerisinde ona bakarak birden ayağa kalktım ve yanına doğru ilerledim. Semum bacağını indirdi ve baştaki pozisyonunu alarak dirseklerini dizlerine dayadı.

"Nasıl sormadın?" Sesim şaşkınlığımı belli eden bir tınıda çıkmıştı.

Semum durgun bir şekilde karşısındaki koltuğun arkasındaki duvara bakmaya başladı.

"Sorduğunu sanıyordum."

"Sorduğum söylenemez."

"Peki ya neden?"

Semum derin bir iç çektikten sonra avuçlarıyla suratını kapatarak çaresizce konuştu.

"Çünkü hazır değilim Elis. Geçmişimden kalan tek kişi Onat. O gece, hafızamı kaybettiğim gece olanları bilmese de ailem tarafından terk edildiğimi biliyor, yalnız olduğumu biliyor. Detayları bilmese de biliyor. Eski acılarımı kim bilir hangi zorluklarla atlattığımı bile bilmezken, benden onları tekrar yaşamamı nasıl beklersin?" Sesi sonlara doğru boğuklaştığında parmaklarını suratına daha fazla yapıştırdı.

Semum... Acı çekiyordu.

İçim acıyarak arkadaşımın çaresizliğine ortak oluyordum. Sesimi çıkarmadan, dokunmadan... Sadece ben buradayım demek istiyordum, ne olursa olsun hep burada olacaktım.

"Peki ya şimdi değişen ne?" Kısa bir sürenin ardından yönelttiğim soruyla toparlanmaya çalıştığına dair sesler çıkarmaya başladı. Avuçlarıyla suratını sıvazladıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve kızarmış gözleriyle karşılaşmak yüreğime bir mızrak yemek gibiydi.

"Artık işin ucunda ne olursa olsun öğrenmek istiyorum. Kaçmak değil, yüzleşmek istiyorum." Ona doğru kalkmak isteyen elimi yumruk yaparak sıktım. Her ne olursa olsun ona ümit vermemeliydim.

"Tüm bunlar için hazır olduğunu düşünmüyorum," dedim ve varla yok arası omuz silkti.

"Boş versene, kaybedecek bir şeyim yok." Söyledikleri kötü hissetmeme neden olmuştu. Ona karşı çaresizdim, güçsüzdüm ve haksızdım. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak sustum. Yapmam gereken sadece buydu.

"Elis, senden bir şey isteyebilir miyim?"

İlk başta hazırlıksız yakalansam da kafamla onaylamayı akıl edebilmiştim. "Tabii."

Semum koltukta biraz yanıma doğru kaydı. "Sana sarılmak istiyorum."

İşte bunu kesinlikle beklemiyordum. Suratımdaki ifade

hayli kasıntı boyutlara geçmiş olacak ki kararsız bakışlarını üzerime dikti. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğini kendince tarttığını anlamıştım.

Semum benim için bir dosttu, arkadaştı. Her zaman onun yanında olmak isterdim fakat... Yanında olduğum zamanlarda iyi olmak yerine onu kötü etkiliyordum, üzüyordum. Bu yüzden aramızda herhangi bir yakınlaşma olmasını istemiyordum. Sonradan en iyi dostlarımdan birisinin etkilenmemesi için susmalıydım, durmalıydım. Dudaklarımı açıp konuşmadan geri kapattığımda elini uzatıp başımın arka tarafından ve belimden beni kendine çektiğinde hazırlıksız yakalanarak ona doğru yönelmiştim.

Kafamı sert olmasa bile sıkı bir şekilde omzuyla boynunun arasındaki girintide tutuyor, diğer eliyle de belimi kavrıyordu. Suratını saçlarıma gömdüğünde acı dolu bir iç çekişle mırıldanışını işittim. "Zor geliyor, yaşadıklarım... Zor geliyor."

Hani öyle bir an gelir ya ağlamak için dolup taşarsın, burun direğine kadar sızlarsın, gözlerinde dolan tanecikleri akıtmamak için gözlerinde titretirsin, boğazında bir yumru ve yüreğinde bir sızı hissedersin...

İşte tam olarak o andaydım. O ana beni iten iki etken vardı.

Birincisi o anki sesi, sesinde barındırdığı çaresizlik ve kimsesizlik!

İkincisiyse... Sözleri... Kaldıramadığını belki de ilk defa benimle paylaşıyordu, belki de ilk defa bana anlatıyordu. Gözlerimde titreşen suları daha fazla engelleyemiyordum, gözlerim sızlıyor, damlaları akıtmak için sesleniyorlardı bana...

Kabul ederek gözlerimi yumdum ve birden fazla damlanın yanaklarımda şekil almasına izin verdim. Değer verdiğim arkadaşlarımdan birinin canı yanıyordu, o çaresizdi ve ilk defa benimle paylaşıyordu. Kollarımı belinin yan taraflarından uzatarak sırtına sıkıca sardığımda saçımda bir ıslaklık hissetmiştim.

Onun da gözlerinden damlalar akıyordu. Benimki kadar olmasa da ağladığına şahit olacağım kadar vardı.

"İsmimi istiyorum," dedi acı çekercesine, "annemin, babamın ismini istiyorum. Soyismimi istiyorum. Gerçek karakterimi istiyorum Elis."

Başımı omzuna yasladığımda dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçmıştı. Sırtını sıvazlarken acılarını da sıvazlamak, elimle iteleyip ondan uzaklaştırmak istemiştim. Ne yazık ki gerçek yaşam bu kadar kolay değildi, acılıydı.

"Hepsine ulaşacaksın, ulaştıracağım." Verdiğim vaadi sonradan algılamıştım, Semum kafasını kaldırıp bana umut dolu gözlerle bakmaya başladığında tebessüm etmeye çalıştım ona bakışlarımla "geçecek" diyordum, geçirecektim. Kararan bakışlarındaki umut ışığı tekrar yanmaya başladığında hâlâ sarılır bir vaziyette duruyorduk.

Hissettiği tüm inancıyla gözlerime bakmaya devam ettiğinde bakışları saniyeliğine dudaklarıma inmişti. Sadece bir bakış olsa bile dudaklarıma bir tokat gibi inerek yanma hissi bırakmıştı. Tekrar baktı, bu sefer daha uzunca. Bir şey söylemeden beklediğimde kafasını birkaç milim yaklaştırmıştı ki o sesi duydum.

"Aklından geçeni yapmayı sakın deneme." Oldukça usul çıkan bir ses... Sakin bir ses, rahat bir ses ama bir o kadarda tehlikeli ve ölümcül bir ses! Mesih'in sesiyle kendimi birden Semum'un kollarından kurtarmıştım. Bu bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi, bedenim kendiliğinden tepki göstermişti.

Semum, az önce sadece benim için indirdiği tüm koruma kalkanlarını geri kazanarak sert bir ifadeyle Mesih'e baktı. Ürkek bakışlarla ben de Semum'a baktığımda bana bakmadığını gördüm. Dik bir şekilde Mesih'e bakıyordu, tek eli cebindeydi.

Bize doğru yaklaşmaya başladığında kalp ritmim bozulmuştu, sırtımı koltuğa yaslamam benim için ne yazık ki bir kaçış yolu olamamıştı. Bileğimi daha önce hiç uygulamadığı bir şiddetle sıkarak beni ayağa kaldırdığında, bakışları hâlâ Semum'da boştaki eli de cebindeydi.

"Seninle konuşacağız," dedi Semum ayağa kalkıp ona dikkinlikte cevap verdi. "Burada bekle." Ardından kolumdan çekerek beni ilerletmeye başlayınca, zor da olsa adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Merdivenlere ulaşıp yukarı kata çıktığımızda, kapılardan birine yönelerek içeriye girdik ve Nida'nın bağırışını işittim.

"Benim kaldığım odaya kapıyı çalmadan girme!"

Göz ucuyla ona baktığımda hak vermiştim. Nida hazırlanıyordu, içeriye çok yanlış bir zaman diliminde de girebilirdik.

Mesih onu umursamadan konuştu. "Hazırlanınca aşağıya inin." Cevap beklemeden odadan çıkıp kapıyı kapattığında, endişeli bakışlarımı Nida'ya çevirdim.

"Ne oldu da böyle kudurdu?" Küpesinin diğerini de kulağına geçirdikten sonra dolabına doğru ilerledi.

"Semum'la sarılıyorduk. Sonra Mesih geldi, beni yukarı çıkardı."

Nida kıkırdayarak dolabından çıkardığı pantolonları incelemeye başladı. Kendi giyinik haldeydi, benim için baktığını anlayabilmiştim.

"Tamam, tamam. Anladım." Sağ baldır kısmında metal bir fermuar bulunan pantolonu kaldırıp üzerime attı."Hazırlanmaya başlasan iyi edersin." Dolaba geri dönüp üstlüklerini incelemeye başladığında titrek bir sesle aklımdakileri fısıldadım.

"Semum gelmeden önce bir şey konuşuyorduk, hatırladın mı?"

Kendi kendine mırıldanmaya başlayarak elindeki gece mavisi tişörtü de üzerime attı. "Ne konuşuyorduk."

"Açık saçlı kız." Sabırsızca sızlandığımda mırıldanmaya devam ederek ceketlerini yokladı.

"Öyle birini daha önce görmedim." Siyah ceketini askıdan çıkararak bana doğru uzattığında suratında bir gülümseme vardı. "Giyinebilirsin."

Pes ederek elinden ceketi aldım ve odadan çıkışını izledim. Ardından üzerimdekileri çıkararak verdiklerini giyip çoraplarımı ayaklarıma geçirdim ve aynanın önündeki tarakla saçlarımı taramaya başladım. İşim bittikten sonra, omuzlarıma orantısız bir şekilde dağıttığım saçlarımdan ellerimi çekip siyah göz kalemine uzandım. Gözümün altına ve üstüne sürdüğümde, bakışlarım belirginleşmiş ve irileşmiş, göz rengim daha da ortaya çıkmıştı.

Başka bir şeye gerek duymadan parmaklarımı saç diplerimin arasına sokarak saçlarımı yan tarafa atıp odadan çıktım. Nida'nın kapının önünde dikilmesini beklemediğim için irkilmiştim. Elindeki bir çift botu önüme attıktan sonra hayıflandı.

"Bu sıralar benden geçiniyorsun."

Eğilip botları ayaklarıma geçirerek konuştum. "Kusura bakma. Bugün vaktim olursa eve uğramaya çalışacağım."

Fermuarları çektikten sonra doğruldum. "Hatta belki de bir daha gelmem."

Nida gözlerini devirerek başparmağının iç kısmına işaret parmağının tırnağı değecek kadar kıvırdıktan sonra, birden işaret parmağını öne doğru iterek alnıma vurdu. "Saçmalama, sadece takılıyorum."

Orta boyuttaki tırnağı istemeden de olsa alnımı çizince elimi oraya götürerek ovuşturdum.

"Beni bir abla gibi gör." Omzumu sıvazlayıp kolunu omzuma attıktan sonra beni beraberinde ilerletmeye başladı.

Merdivenleri ağır bir şekilde inerken sızlandım. "Son bir şey daha sorabilir miyim?"

Nida bıkkınlıkla karşıya baktı. "Son!" diyerek benim gibi sızlandığında hevesle soludum.

"Mesih okuyor mu ya da üniversiteyi bitirdi mi?"

O an Nida'nın omzuma attığı kolu kasılmıştı, kafamı çevirerek omzumda duran eline baktığımda farkında olmadan yaptığını görmüştüm. Elini kaydırarak benden ayrılıp merdiven korkuluğuna tutundu ve önümden ilerlemeye başladı.

"Yarıda bırakmak zorunda kaldı."

Onun gibi merdiven korkuluğuna tutunduğumda adımlarım durmuştu, kulaklarımda ise tek bir kelime yankılanıyordu: Neden? Nida bana onun gönüllü bir şekilde bıraktığını söylememişti. Bırakmak zorunda kaldığından bahsetmişti. Demek ki devam etmek istiyordu, istemediği halde yarım bırakmıştı. Peki ya hangi bölümdeydi? Ne olmak istiyordu? Bu sorular aklıma sadece tek bir şeyi getiriyordu.

Gökyüzü...

Mesih'in bir şeyi yapması için istemesi gerekiyordu ve o sadece gökyüzünü sever, onu isterdi. Bu yüzden emindim ki gelecekte de gökyüzüyle ilgili bir meslek sahibi olmak isterdi.

"Elis!" Merdivenin son basamağına kadar inip bana seslenen Nida'yla kendime gelerek toparlandım. Ardından ağır adımlarla kalan basamakları da inip onu takip ettiğimde, kapının eşiğinde duran Semum'la Mesih'i görmüştüm.

Mesih bizi görünce kapıyı açarak dışarı çıkmamızı sağladı. Arabaların yanına gittiğimizde sokağın başından sigara içerek gelen Melikşah'ı fark ettim. Gözlerinin odağında ise sadece tek bir kişi vardı: Nida! Kafasıyla arabasını işaret ettiğinde Nida Melikşah'ın arabasına ilerleyerek yolcu koltuğuna geçmişti.

Kimse bir şey konuşmasa da hepimizin aynı yere gideceği belliydi. Peki ya Semum? Semum kendi arabasına yönelditğinde Mesih beni ceketimin ense kısmından kavrayarak arabasına itelemişti. Ondan önce davranıp arabanın kapısını açıp içine yerleştiğimde, o da kendi tarafına oturmuş arabasını çalıştırmaya başlamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi. "Klaus'a."

Başka bir şey sormak istememiştim. Aklında her ne varsa yapacağı, yaptıracağı belliydi. Sadece susarak aklındakileri ortaya dökmesini istemiştim. Kendimce planımı oturtmalıydım.

Araba kısa süre sonra pütürlü bir zeminin üzerinde ilerlemeye başladığında neler olacağını merak etmiyordum, öğrenmek dahi istemiyordum. Sadece kaçmayı arzuluyordum. Binalar git gide azaldığında en sonunda tek bir binanın yanında durmuştu araba. Tekerleklerden çıkan gıcırtı içimi ezerken vakit kaybetmeden arabadan indiğinde diğer iki araba da durmuştu.

Arabadan inerek etrafıma bakındığımda Nida ve Melikşah'ın da bize doğru geldiklerini gördüm. Gözlerim Semum'un arabasında duraksadığında iki elini direksiyonda tutarak sabit bir şekilde karşıya baktığını fark ettim fakat bu bakmak değildi. Bu görememekti, sadece bakışlarını köreltmekti. Zihni kapalıydı, düşünüyordu. Kafasının karışık olduğunu hissedebiliyordum, anlayabiliyordum. Mesih onun arabasına doğru ilerledi ve kapısını açarak ona bir şeyler söyledi.

Bu Semum'u hareket ettirmeye yetmişti. Ellerini direksiyondan çekerek anahtarını çıkarıp arabadan indiğinde iç çektim. Kapısını kapatarak Mesih'le bize doğru yürümeye başladıklarında, rüzgâra karışan düşüncelerimden başka hiçbir şey duymuyordum.

Hep birlikte orta büyüklükteki binadan içeriye girdiğimiz- de, önümüze geniş merdivenlerden başka bir şey çıkmamıştı. Tedirginlikle etrafıma bakındığımda apartmanın islı koku- sundan başka bir şey alamamıştım. Basamağa adımımı atı- ğımda ellerimi sıkıca yan taraflarımda sabit tutuyordum.

Nida ve Melikşah'ı takip ederek ilerledim. Koca basamak- lar sona erdiğinde sağ ve sol olmak üzere iki tarafımızda da kapılar bulunuyordu. Kapılardan biri kırmızıydı, eski, kırık ve ahşaptandı. Sol tarafımdaki kapıya döndüğümde demirden olduğunu gördüm. Soluk pembe renkte, demirden bir kapı... Melikşah baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu sigarasını dudaklarına yerleştirerek kapının kalın menteşesini çektiğin- de, kulaklarımda yankılanan o tiz ve sert cızırdama sesi boy- numu omuzlarımın arasına gömmeme yetmişti. Sırtımdan aşağı bir ürperti indiğinde yutkunarak izlemeye devam eder- ken elimde bir el hissettim.

İrkilerek elin sahibine baktığımda Nida'yı gördüm. Elini koluma ardından sırtıma çıkardı ve ovuşturup yatıştırmak is- tercesine sıvazladı.

"Ben varken hiçbir şeyden korkma."

Parlayan irislerine bakakaldığımda sözleri bedenime soğuk bir su gibi çarpmıştı. Bu su beni rahatlatmıştı, iyi gelmişti. Tedirginlikten titreyen bedenimi soğuktan titretse de iyiydi.

Mesih, Semum'la yıkık, kırmızı kapıya yöneldiğinde hangi tarafa gideceğimi seçememiştim. Kırık kapıyı açıp Semum'la içeriye girdiler. Nida'nın yönlendirmesiyle Melikşah'ın peşi- ne takılsam da aklım Mesihler'deydi. Bedenim düz bir şekil- de ilerlese de düşüncelerim aksi yöne doğru koşuyordu.

İçeriye girdikten sonra Melikşah demir kapıyı ittiğinde yine büyük bir ses yankılanmıştı. Kapı milim oynasa bile bi- nayı ayağa kaldıracak kadar çok ses çıkartıyordu.

"Sikerim senin gibi kapıyı," dedi Melikşah ve aralık kalan

kapıyı kapatmadan ilerlemeye devam etti. Nida kıkırdadığın- da ifademi düz tutarak peşlerinden gittim.

Kapısı olmayan beyaz bir eşikten içeriye girdiğimizde boş, duvarları dökülmüş odadaki eski koltuklara oturdular. Melik- şah biten sigarasının izmaritini yere atıp ayak tabanının ucuy- la ezdi ve yeni bir tanesini çıkarıp dudaklarına götürdü.

Daha fazla ayakta kalmamak için ufak bir döşeğe oturdu- ğumda beklemekte olduklarını gördüm, neyi beklediğimizi bilmiyordum. Aralık kapı sert bir bağırtı sesi geldiğinde yü- reğim tam anlamıyla hoplamıştı. Kuruyan dudaklarımı hızla ıslattıktan sonra Melikşah'a döndüm.

"Neden burada bekliyoruz?"

Sigarasını dudaklarından ayırdı, ağzında tuttuğu dumanı içine çekip burnundan hafifçe bıraktığında çehresi sertleşti. "Çünkü senin sıran daha gelmedi."

Endişeli bakışlarım sanki yolunu biliyormuş gibi Nida'yı bulmuş, ona koşmuştu. Bana sakin kalmamı söylüyordu, san- ki olacakları biliyordu. Kafamı ağır bir şekilde iki yana salladı- ğımda beni gözleriyle susmam için uyardı.

Çaresiz bir şekilde boş odada bakınmaya devam ettiğimde, boyası dökülen duvardaki saate takıldı gözüm. Melikşah'ın duman üfleme ve saatten çıkan tik tak sesleri dışında bir şey duyamıyorken ağır bir gümbürtü daha gelmişti.

Göğüs kafesim ritimsiz bir oranla inip kalkarken oturmak- ta olduğum döşeğin yan kısımlarını sıkmaya başladım. Bir- den bedenimin ısı düzeyi artmıştı. Hızlı bir şekilde aldığım soluklar bana iyi gelmiyordu.

Kapısı olmayan eşiğe diktim gözlerimi ve aralıksız bir şe- kilde bakmaya başladım. Sanki oraya baktığımda yan daireye daha yakın oluyordum. Sanki gözlerimi kaçırdığımda olayları kaçıracaktım ya da daha kötü şeyler olacaktı.

Birden zihnime Mesih'in Semum'a kötü bir şeyler yapa-

cak olabilme ihtimali doluşunca tedirginlikle kıvrandım. Se-
mum ya da Klaus veya ikisi birden... Mesih'in birilerine zarar
verdiği kesindi. Lanet olasıca odaya kısıldığım için hiçbir şeyi
bilmiyordum, olacak felaketleri önleyemiyordum.

Sanki gücüm yetecekmiş gibi?!

Sanki bu odadan çıkarsam bir şeyleri önleyebilecekmişim
gibi?!

Sıkmakta olduğum döşek o an parmaklarımın arasından
kurtulmuş, zihnimdeki çanlar susmuştu. Sıkmakta olduğum
gözlerim aralanmıştı, hızlı olan kalp ritmim yavaşlamıştı.

Tek bir gerçeği dinlemeye başlamıştım.

Ben bu hayatta hiçbir şeyi yapamazdım, değil mi? Gücüm
yetmezdi. Ya da cesaret edemezdim. Değer verdiğim insanları
koruyamazdım, değil mi? Tıpkı yedi yaşındayken Selenay'ı
koruyamadığım gibi.

O an geçmiş gözlerimin önüne bir sis perdesi şeklinde in-
diğinde, sağ gözümde doluşan iri yaş yanağımın şeklini alarak
çeneme kadar uzanmıştı. O tiz tokat sesi her ne kadar Sele-
nay'ın yanağında patlasa da benim de kulağımda patlamıştı ve
on üç senedir de kulağımda patlamaya devam ediyordu.

Beni perişan ediyordu, o tokadın önüne atlayamadığım
için beni ağlatıyordu, üzüyordu, yıpratıyordu. O yanağına
çarpan tırnaklar nedeniyle oluşan ince çizik beni mahvedi-
yordu.

Parçalıyordu, öldürüyordu...

O gün o tokadın önüne atlasaydım canım bu kadar çok
yanmazdı. Hatta canım hiç yanmazdı. O görüntüyü görmek
çocuk yaştaki kalbimi yıkmıştı. Özgüvenimi sıfıra indirmişti.
O tokat Selenay'a yedi yaşındayken babam tarafından indiril-
mişti.

Beni sevmezdi, onu severdi ama babam ona vurmuştu.
Yıllardır vicdan azabından kavrulan tek kişi ben değildim, ba-
bam Harun'du.

Kardeşinin emanetine daha çocuk yaşındayken vurmuştu,
kardeşinin ölümüne sebep olmuştu ve Selenay'ın küçük yaşta
yetim kalmasına neden olmuştu. İstemeden de olsa tüm bun-
lara neden olmak babamın duygularını köreltmişti.

Babam duygusuz olmuştu. Bu yüzden hiç üzülmedim,
ağladım ama yemin ederim ki üzülmedim. Hıçkırdım ama
sessizdim. Beni sevmesini deliler gibi istesem de istemedim.
Selenay baba eksikliğini çeksin istemedim.

Babam onun yanında olsun istedim, vicdanını rahatlatma-
sını değil, Selenay'ı rahatlatmasını istedim. Yaptıklarını dü-
zeltsin, ona aile eksikliği yaşatmasın istedim.

Ama bu hayatta hiçbir zaman istediklerim olmadı.

Babam sadece yetim bir kızın yaşadıklarından dolayı vic-
dan azabı çekti. Bu yüzden Selenay'la ikimiz düştüğümüzde
benim elimden tutup onu kaldırdı.

Babam aslında vicdanını benimle köreltti. Bana kötü dav-
ranarak Allah'a borcunu ödemek istedi. Babam çok yanlış
yaptı, babam beni yıktı. Babam beni ezdi.

Babam... Beni çocuk yaşımda kimsesiz bıraktı... Tıpkı,
Selenay'ı bıraktığı gibi.

Ben hep içimden ağladım. Selenay görmesin, eksiklik
çekmesin istedim. Bu yüzden ikimiz birlikte düştüğümüzde
daha fazla eğildim, beni ezerek onu daha rahat kaldırsınlar
istedim.

Ama o gün... Selenay'ı koruyamadım. Kardeşimin acısı
daha tazeyken çocuk yaştaki korkumla o tokadın önüne ge-
çemedim.

Bir yanım, vicdan azabıyla kavrulmaya devam etse de öte
yanım, belki de babam Selenay'a tokat atmasaydı ona karşı bu
kadar hassas olmayacaktı diyordu. Çünkü Selenay eve ilk gel-
diğinde babam ona karşı annemden daha sert davranıyordu.

Selenay her gün ağlardı.

Selenay her gün yastığına sarılarak yatardı, ta ki...

Bana sarılmayı keşfedene kadar.

Gözyaşlarım akarken eşiğe bakmaya devam ettiğim için kendime şükrettim. Ağladığımı görmüyorlardı. Damarlarımda akmakta olan kanımdaki adrenalin bana kalkmamı emrediyordu. Kalkıp arkadaşımı kurtarmayı ya da hak etmeyen insanlara olacak felaketleri önlememi söylüyordu.

Kararlılıkla elimin tersiyle suratımı silip derin bir nefes alarak kafamı Nişah çiftine çevirdiğimde beni izlediklerini gördüm. Nida gözlerimdeki kızarıklığı fark etmişçesine gözlerini yumdu, sanki kötü olmuştu.

"Lavaboya gitmek ister misin Elis?"

Sesi o an ilham gibi gelmişti. Bana gökten inen bir kurtarıcıydı sanki. Ağzımın aralanmaması için dişlerimi sıktım. Şayet dudaklarım aralanırsa boğuk sesler çıkarmama neden olabilirdi. Kafamı hızla sallayınca ayağa kalktı ve eşikten dışarı çıktı.

Avuçlarımı sertçe döşeğe bastırıp ayağa kalktığımda, bacaklarımdaki derman sanki saniyeler öncesinde kaybolmuş gibiydi. Bunu umursamadan yumruklarımı sıkarak toparlanmaya çalıştım. Eşikten geçtiğim an Nida beni sağa doğru çekiştirmişti, geldiğimiz yöne!

İrice açılan gözlerle ona baktığımda karşıma geçerek hızla konuşmaya başladı.

"Bana bak, girdiğimiz kapıyı görüyor musun?"

Kafamı çevirerek içeri girdiğimiz ses çıkartan demir kapıya baktım ve kafamı salladım.

"Onu bir milim bile kıpırdatamazsın. Çıkardığı sesleri biliyorsun."

"Peki ya ne yapacağım?" Ağlamaklı ve durgun çıkmıştı sesim.

Nida kaşlarını kaldırarak kollarını göğsünün altında bağladı. "O aralıktan geçeceksin."

Dudaklarım aralandığında inanamazcasına ona baktım. Tamam, zayıftım fakat o ara bedenimden daha dardı. "A-a-ma..."

Ellerini omuzlarıma koyarak beni sarstı. "Yapabilecek başka bir şeyimiz yok! Kapı yerinden bile kıpırdamıyor, bu yüzden arasından geçerken kapıyı açılmaması için kendine doğru çek ve yan daireye geç."

Hızlı hızlı konuşmaya başladığında korkarak eşiksiz kapıya baktım. "Peki ya Melikşah?"

Dudaklarını dişledi. "Sen yan daireye geçene kadar onu oyalayacağım. Yan daireye geçebilirsen peşinden gelmez."

Hızla kafamı salladım, kaybedecek zamanım yoktu. "Ç-çok teşekkür ederim!" Sessizce fısıldadıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladığımda arkamdan kısık seslenişini işitmiştim.

"Git ve vicdanını körelt, küçüğüm..."

Beynim durmuştu sanki... Adımlarım duraksadığında yavaşça kafamı çevirip Nida'ya baktım ve eşikten geçerek odaya girdiğini gördüm.

Nasıl? Vicdanımla çeliştiğimi nasıl bilebilirdi?

Yan taraftan gelen uğultularla silkelenerek kapıya tuttum. Aralığı belimin inceliğinden belki birkaç santim daha fazlaydı. Belimi kolaylıkla kurtarsam bile göğüs ve kalça kısmında zorlanacağım ortadaydı.

Kararlı bir nefes aldıktan sonra tek bacağımı aralık kısımdan dışarıya doğru attığımda, sağ kolum ve bacağım artık diğer taraftaydı. Kalçamı da aralıktan geçirmeye çalıştığımda, elimle kapının aralanmaması için tokmağı sertçe tutmaya başlamıştım.

Kapıdan sesin çıkmaması için soğuk terler döküyorken elimle göğsümü diğer tarafa ittim. Yirmi yıllık hayatımda hiç vücut ölçülerimin daha küçük olmasını istediğimi hatırlamıyordum ve şu an sanırım istiyordum!

Lanet olasıca seksen beş beden göğüsler ve doksan beden kalçalar.

Kendimi zorlukla aralıktan dışarı attığımda deli gibi hızlı nefesler almaya başladım. Kapıdan geçmek için kısa süreliğine de olsa nefesimi tuttuğum için oksijene ihtiyacım vardı. Botlarımın zeminde çok ses çıkarmaması için usul adımlarla kırmızı eski kapıya doğru ilerledim.

Kulpu iteklediğimde ufak bir cızırtı sesi çıkmıştı. Ürpererek kendimi sıktığımda içeriden gelen uğultularla kapı sesini fark etmeyeceklerini düşünerek rahatladım. İçeriye girdiğimde daracık bir koridorla karşılaşmıştım, duvarları siyahtı.

Korksam da ilerlemeye devam ettiğimde Azad'ın sesini işittiğime yemin edebilirdim. Sanki birine bağırıyordu, bir şeyi inkâr ediyor ve kabul etmiyordu. Seslerin geldiği kapının önünde durduğumda, nefes bile almadan dinlemeye koyuldum ve tekrar Azad'ın sesini işittim.

"Bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin." Aklıma direkt Şeyda'nın gelmesi ne kadar normal olabilirdi?

"Azad. Şeyda'dan uzak duracaksın." Bu Mesih'ti.

"Ben senin deney farene karışıyor muyum?" Ve burada bahsi geçen kişi de bendim.

"Sen bana karışacak statüde misin?" Ve bu da tam bir Mesih'ti.

"Peki ya sen? Beni dizginleyebilir misin? Şeyda konusunda." Şüphe uyandırıcıydı. Azad acımasız ve sadık birisi değildi, herkesi çiğneyebilirdi. Mesih'in onu nasıl durduracağını cidden merak ediyordum.

"Evet, buna eminim." Beni rahatlatmıştı. Mesih, bir konu hakkında kesinlik belirtiyorsa bunu gerçekten de yapabilir demekti.

"Peki, bunu nasıl yapacakmışsın?"

"Sana dostunu vereceğim." Kaşlarım kendiliğinden ça-

tıldığında ortalık sessizlikle kaplanmıştı. Bu da ne demekti? Azad'ın bir iç çekişle birlikte çıkan hasret dolu sesi kalbimi tekletmişti, o ses... Azad'a ait olamazdı!

"Bunu... Yapacak mısın?" dedi inanmak istercesine. Sanki çok imkânsız bir konudan bahsediyorlardı. Ölü bir insanı diriltmek kadar imkânsızdı sanki...

"Şeyda'dan uzak duracaksan, yapacağım." Bir yere düşme sesi işittiğimde kapının önüne çökerek kilit yerinden içeriyi izlemeye başladım ve gördüklerime inanamadım.

Yıkılmaz görünüşü olan Azad, o azap meleği... Mesih'in dizlerine kapanmıştı.

"Yıllar sonra... Bunu yapacak mısın?" dedi tekrar Mesih. İnanamadığı her halinden belliydi. Her kimden bahsediyorlarsa onu çok özlediği belliydi.

"Önce Sarı'dan uzak duracağını söyleyeceksin." Şeyda'dan bahsediyordu.

"Uzak duracağıma yemin ederim!" dedi Azad sert bir sesle. Kapının kulpunu sertçe sıkmaya başlamıştım. Azad'ın davranışları, bakışları her şeyi beni bozguna uğratmıştı, bu halini görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

"Bu sözünü unutma." Şeyda'nın sesini işittiğim an dizlerim tutmaz hale gelmişti. Şe-Şeyda? En başından beri hiç gitmemiş miydi? Görüş alanıma girdiğinde odanın içerisindeki bir kapıdan çıktığını fark etmiştim. Azad da benim gibi onun sesini duyunca şaşırmıştı ve dizlerinin üzerine oturmuştu.

Şeyda ağır adımlarla Mesih'in yanına gelip Azad'ı izlediğinde, onu köşeye sıkıştırdıklarını fark ettim. Hiçbir şey demeden ağır cüssesini yerden kaldırıp sert bakışlarını atılgan bir şekilde Şeyda'ya diktikten sonra, tek kelime etmeden geniş adımlarla kapıya doğru gelmeye başladı.

Lanet olsun! Panikleyerek ayağa kalktığımda saniyeler sonrasında kapının açılacağının şoku bedenimi sarmıştı. Bey-

nimi son saniyesinde kullanarak kapının yanındaki duvara sırtımı verdim ve ellerimi duvara yasladım.

Kapı sertçe açıldığı an dişlerimi birbirine bastırdım, nefesimi tutmaya çalışıyordum ve o nefesimi duyabilirdi!

Koridorun sağ tarafından ilerlemesi için içimden dualar etmeye başlamıştım, eğer aksi yöne giderse önümden geçecekti! Azad bir hırlama sesinin ardından kapıyı sertçe kapatıp sağ tarafa doğru gitmeye başladığında, içimde tutmakta olduğum soluğu ağır bir şekilde dudaklarımdan bıraktığımda gözlerim sırtındaydı. Arkasını döndüğü an beni görebilecekti, ikimiz de koridorda duruyorduk!

Azad birden durunca gözbebeklerim korkudan neredeyse gözümden daha iri bir hal alacaktı. Titrek bakışlarla onu izlemeye devam ederken duvara yapıştırdığım ellerimden birini yüreğime götürerek kalbimin üzerine bastırdım. Her an göğüs kafesimden dışarı çıkacakmış gibi atıyordu.

Azad tekrar hırlayıp duvara yumruğunu vurduktan sonra, daha sert ve hızlı adımlarla yürüyerek sağ tarafa saptı. Ardından adım seslerini işittim, yukarıya çıkıyordu. Yere kayarak rahat bir soluk verdiğimde odadan gelen sesleri duydum.

"Mesih... Ben, gerçekten de teşekkür ederim," dedi Şeyda. Merakla diyaloglarının devamını dinlemeye devam ettim.

"Teşekküre gerek yok. Bilirsin, dünyada karşılıksız bir şey olmaz."

Beni tek cümlesiyle yerle bir ettiği anda kalbime bir gümbürtü oturmuştu. Benden istediği şeyi yapmadım diye Şeyda'dan mı isteyecekti?!

"Na-nasıl yani?" Şeyda'nın sesi titrediğinde dolu dolu olan gözlerle güçlükle ayağa kalktım. Bu kadarını kaldıramazdım. Elimle kulpu kavradığım an, Mesih'in sesini tekrar işittim.

"Elis'e daha fazla değer vererek, karşılığını öde."

Elim kulpta takılı kaldığı an şaşkınlıkla dudaklarım aralanmıştı, irislerim büyümüştü. Karşılık için bunu istemişti, benim için bir şey istemişti...

"Bunu sen dedin diye değil, kendi isteğimle yapıyorum ve yapmaya da devam edeceğim." Şeyda cevabını verdiğinde Mesih bir süre konuşmamıştı. Birkaç adım sesinden sonra ezberlediğim tınısı ilişti kulaklarıma. "Bir süre daha burada kal. Bizimle birlikte çıkarsın."

Hâlâ duyduklarımın şokunu atlatmaya çalışıyordum. Kapıya doğru yaklaşan adım seslerinin farkında bile değildim. Ta ki kapı açılana kadar.

İkimiz birden karşılıklı kaldığımızda beni görmeyi beklemediği her halinden belliydi. Dudağımı dişimin arasına çektiğimde bir şey demeden çenesini kaldırarak ilerlemeye başladığında peşine takıldım.

"Demek buraya gelebildin."

Bir şey söylemeden peşinden ilerlemeye devam ettim. Yine aynı oyunu oynuyorduk, aptala yatıyorduk. Koridorun sonuna geldiğimizde sol taraftaki kapının önünde durdu ve kapıya bakarak benimle konuştu."Aslında seni buraya Şeyda için getirmiştim. Madem merakına yenik düştün." Mesih kafasını bana doğru çevirdiğinde keskin bakışları tüylerimi ürpertmişti. "O zaman bize katılmanın zararı olmaz?"

Birden tokmağı kıvırıp kapıyı iterek açtığında kalbim teklemeye başlamıştı. Ne yapacağımı, diyeceğimi şaşırmıştım. Kapı sertçe açıldıktan sonraki duvara çarpma sesini birden fazla kez işitmeye başlamıştım. Mesih'in botundan çıkan sert seslerin ardından odaya girdiğini idrak ettiğimde ben de içeriye girerek göz gezdirmiştim.

Klaus...

Klaus'a neler olmuştu böyle? Kaşlarım havaya doğru kıvrıldığında dilimi yutacaktım sanki. Klaus mahvolmuştu, aldığı darbeler bir yana bedenine bıçakla desenler çizmişlerdi sanki.

"Klaus!" diyerek yanına koşacakken Mesih kolumdan kavrayarak beni kendine çekti. Onun göğsünü yumruklayarak bağırmaya başlamıştım. "Sen cani pisliğin tekisin! Senden nefret ediyorum! "Senden nefret ediyorum! Nefret!"

Mesih beni kollarımdan sertçe tutup suratına yaklaştırdıktan sonra gözlerini iyice gözlerime dikerek kanımı donduran o iki kelimeyi söyledi. "Ben, yapmadım."

O an gözlerinde öyle bir ateş vardı ki ben yanmıştım. Sanki o kelimeyi daha önceden ondan duymuştum ya da duyacaktım. Çok farklı bir şeydi.

Basit bir iki kelimeydi ama çok farklıydı, çok zordu. Kafa karıştırıcıydı.

Sesim birden kesilince Klaus'tan gelen inlemelerle kendime gelmiştim. Azad! Hiç kimseye acımayan Azad! O yapmıştı. Mesih ellerini üzerimden çekince durgunca Klaus'a döndüm. O yapmasa bile yapılmasına vesile olmuştu. Bu da cani olmasına yeterdi.

"Sen de bir şeyler yapacaksın," dediği an kanım çok daha fazla donmuştu. Mesih bana bir şeyler yaptırmayı planlıyordu. Yaptıracaktı da!

Geriye doğru adımlarımı atmaya başladım. "Hayır, bunu asla yapmayacağım."

Üzerime gelerek kolumdan tutup beni Klaus'a doğru götürmeye başladı. Çığlık atarak onu engellemeye çalıştım. "Hayır, yapmayacağım!" Klaus'un önünde durduğumuzda tek gözünün şişerek kapandığını gördüm.

"Klaus..." İnleyerek adını mırıldandıktan sonra yere çöküp ağlamaya devam ettiğimde canım acıyordu. Benim yüzümden zarar görmüştü, lanet olsun ki benim yüzümden!

Mesih'in uzaklaşan adım seslerini işitsem de dönüp bakmadım. Klaus'u incelemeye başladığımda sağ elindeki zinciri gördüm, duvara bağlanmıştı. Zincir çok kalın değildi, fakat insan elinin kıramayacağı kadar kuvvetliydi.

Elimi saçlarıma atarak geriye itip iç çekerek ağlamaya devam ettiğimde, Mesih yanıma gelmişti. Hemen yan tarafımda durduğu için elinden sarkan çekici görünce hızla ayağa kalktım.

"Mesih, sen ne yapıyorsun!"

Mesih donuk bakışlarını Klaus'un üzerinde sabit tuttuğunda biraz sonra olacakları düşünmek dahi istemiyordum, deli gibi korkuyordum. Bir ölüme mi şahit olacaktım ya da yataklık mı edecektim? Mesih bakışlarını Klaus'un üzerinden çekmeden konuşmaya devam etti.

"Onu bu halde görmek seni üzüyor demek..." Lanet olsun, önemsememe mi sinir olmuştu? Dudaklarımı ıslatarak koluna dokundum. Mesih'i Klaus'tan uzaklaştırmalıydım.

"Mesih lütfen yapma..." Aşağıya doğru sarkıttığı büyük çekici kaldırdığında çığlık atarak elini tuttum.

"Acı çektiğini görmüyor musun, Elis?" dediğinde çığlık çığlığa haykırmak istemiştim.

Bir insan sırf acı çekiyor diye öldürülemezdi. Çekici elime tutuşturduğu an duraksamıştım. Bir ona, bir de elime tutuşturduğu çekice bakakaldığımda ne diyeceğimi bilememiştim. Bunu bana yaptıracaktı. İç çeke çeke ağlamaya başladım.

"Ne duruyorsun Elis? Acılarına son vermek istemez misin?"

Gözyaşlarım yanağımın kavisini alarak boynuma akarken ondan nefret etmeye başlamıştım. Beni buna mecbur bıraktığı için ondan her zaman nefret edecektim. Klaus'a baktığımda canının çok fazla yandığını görebiliyordum.

"Aptal." Mesih çenemi tutarak suratımı kendine çekti. "Ağlama aptal." Hıçkırdım. "Sana sadece zinciri kırmanı söyleyecektim."

Artık sinirlerim bozulduğu için ağlıyordum. Cidden sinirlerimi tam anlamıyla dumura uğratmıştı. Derin bir iç çekerek

elindeki çekici alıp Klaus'un yanına eğildikten sonra zincirli elini tuttum ve dikkat ederek yere sarkan zincirin aynı yerine defalarca vurmaya başladım. Sonunda serbest kalınca rahatlayarak yere oturduğumda onu serbest bırakabilmek beni bir nebze de olsa iyi hissettirmişti. Çekici yerde bırakarak ayağa kalktım.

"Gerisini o yapacak."

Kaşlarımı çatarak Mesih'e baktım. Gerisi? Bir adım geriye çekildiğim an sırtımda bir gövde hissetmiştim. Hızla dönerek arkama baktığımda gördüğüm kişiyle bir kez daha şoka uğramıştım.

Semum!

"Artık git, Elis," dedi Mesih.

Gözlerimi irice açarak Semum'a baktım. "Semum sakın!" Mesih beni çekerek yürütmeye çalıştığında sadece Klaus'a bakmakta olan Semum'a odaklanıyordum. "Semum, sen katil değilsin! Yapma bunu."

Beni dinlemeden yerdeki çekici aldığında Mesih'in adımları hızlanmıştı. Elimden geldiğince debelenmeye çalışıyordum. Semum sanki büyülenmiş gibiydi!

"Semum!"

Mesih beni zorla odadan çıkardığında onu iteklemeye başlamıştım. "Allah'ın cezası! Bırak beni!"

Mesih beni umursamadan Şeyda'nın bulunduğu odaya doğru ilerletmeye devam etti.

"Ne yapacaksınız Klaus'a? Söylesene!" Kapıyı açıp beni içeriye attıktan sonra kilit sesini işitmemle kapıya sert bir tekme atmıştım. "Senden nefret ediyorum, pislik herif! Seni tanıdığım güne lanet olsun!"

"Hey, hey! Bebeğim..." Şeyda omuzlarıma sarılarak beni geri çektiği an tekrar ağlamaya başlamıştım. Onun şefkatine ihtiyacım vardı. İkimiz de yere oturduğumuzda bana sarılarak saçlarımı okşamaya başladı. "Önce bir sakinleş..." diyerek beni de beraberinde sallayınca başımı göğsüne koyarak ağlamaya başladım. Bugün olanlar bozuk olan psikolojimi tamamen altüst etmişti.

Bir süre sonra kapı açılmaya çalışıldı, açmaya çalışan kişi kilitli olduğunu anlayınca kısa bir duraklamadan sonra kapıya vurdu. "Kızlar! İyi misiniz?"

Nida'nın sesini duyunca rahatlamıştım. Şeyda'nın onu tanıyıp tanımadığını bilmediğim için ben seslendim. "İyiyiz Nida, Mesih kapıyı kilitledi."

"Tamam, bekleyin kilidi bulacağım," dedikten sonra hızla uzaklaşan adım seslerini işittim.

Şeyda kafamı kaldırıp gözyaşlarımı silince onu özlediğimi fark edip sıkıca sarıldım. "Seni çok özledim."

"Ben de bebeğim..."

Kısa bir süre sarılı kaldıktan sonra kollarımızı birbirimizden ayırdığımızda karşılıklı oturuyorduk.

"Burada mı kalıyordun?"

Şeyda kafasını salladı. "Evet. Kendim saklanmaya çalışsaydım Azad beni muhakkak bulurdu. Mesih beni sakladı."

İsmini duyduğum an gözlerimi kapatarak iç çektim. "Bir süre ismini anma lütfen. Yaşadıklarım henüz çok taze."

Şeyda kafasını salladı. "Lütfen sakin ol, iyi gözükmüyorsun."

"Gördüklerimi görseydin, anlardın."

"Ben yokken neler yaptınız?"

Elimin tersiyle suratımı iyice kuruladıktan sonra boğuk çıkan sesimle konuştum. "Yılbaşı partisine falan gittik. Ha bir de Eray diye bir arkadaşımız geldi."

Şeyda'nın kaşları kavisle yukarı doğru kıvrıldı.

"Eray?"

Başımı salladım. "Buralı değil, eski arkadaşımız. Yerimizi bulunca geldi."

"Peki, o kapıdaki kız kimdi?"

Omuz silktim. "Nida, Melikşah'ın sevgilisi."

Şeyda dudaklarını büzdü. "Vay be... Ben yokken kimler gelmiş öyle."

Tekrar omuz silktim. "İyi insanlar."

Şeyda kafasını salladığında kapının kilidi açıldı ve içeri Nida'yla Selenay girdi. Üç kızın da burada olması bana öylesine bir huzur vermişti ki günlerce konuşsam bile anlatamazdım. İkisi de yanımıza çöktü.

"Ne oldu lan burada?" dedi Selenay ağzını tutamadan. Mizacı sertleşmişti, çünkü ben ağlıyordum. Çenemden tutarak suratımı inceledi. "Sana ne oldu böyle?"

Olanları kısa bir özetle kızlara aktardığımda Nida hariç ikisi de şaşırmıştı. Konuşmam bitince Nida net bir sesle konuştu. "Klaus ölmedi. Merak etme."

"Ne?" Küçük bir çocuğun bakışlarındaki masumluğu bulmuştum o an kendimde. Nasıl olabilirdi, Mesih onu öldürmeyecek miydi? "Emin misin?"

Nida sırtını duvara yaslayarak ellerini ceplerine soktu. "Eminim."

"Sürtükler bensiz toplanmışsınız." Lidya'nın sesini duyduğumuz an ayağa kalkarak hayretler içerisinde ona baktık. Bugün hepimizde aynı kombin vardı anlaşılan. Dar pantolon, bot ve ceket. Açık saçlar ve göz kalemi.

"Lidya!" İlk sarılan Selenay olmuştu.

Sonra Lidya ve Nida sarıldılar. Önceden tanıştıkları belli oluyordu. Şeyda'yla sarılma faslımız da bitince günün tek iyi yönü olan toplaşmamıza şükürler etmiştim. Mutluydum, çünkü en sevdiklerim yanımdaydı.

"Şimdi ne yapacağız?" dediğimde Nida baş kaldırdı.

"Gideceğiz."

"Haber vermeden mi?" dedi Şeyda.

Nida omuz silkti. "Onlar bir yere giderken haber veriyorlar mı?"

Gülümsedim. İşte buydu! Olmak istediğim yer ve çevre. Biz birlikteyken mükemmeldik.

"Hadi o zaman kızlar! Kehanet kızları kimlermiş gösterelim!" dedi Lidya ve önden yürümeye başladı.

Nida onun arkasından ilerlerken bize döndü ve fısıldadı. "Sessiz olun."

Kafamı salladım. Koridorun dışına çıktığımızda hepimiz etrafı yokluyorduk. Nida hepimizi koridorun sağından ittikten sonra önümüze geçti. Bu ani hareketi neden yaptığını koridordan gelen adım seslerini işitince anlamıştım. Anlaşılan buradan çıkmak kolay olmayacaktı.

Öne geçmeye çalıştığımda Nida beni eliyle durdurarak fısıldadı. "Sadece izle." Ardından önüne döndüğünde Mesih takımından ama tanıdık olmayan bir genç adam bizi geçip ilerlemeye devam etti ve bir süre sonra koridorda duraksayarak bize doğru döndü. "Siz?"

Devam etmesine kalmadan Nida'nın tekmesiyle yere devrilmişti.

"Evet biz. Kehanet kızları," dedi Lidya.

Elindeki koli bandından bir miktar koparıp ağzını bantladım ve yerde duran iplerden birini alarak ellerini bağlamaya başladığımda Nida kafasına vurarak işimi kolaylaştırmıştı.

"Buradan gelin!" Şeyda'nın seslenmesiyle o tarafa doğru koşuşturduğumuzda duvar renginde olan kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Burası nereye çıkıyor?" dedi Selenay.

Şeyda kapının sürgüsünü çevirdi. "Arka çıkış."

O burada kaldığı için çıkışları ve detayları biliyordu. Kapıyı açtıktan sonra gidecekken Selenay'ın aramızda olmadığını fark ettim. Korkarak etrafa bakındığımda kızlar ne olduğunu anlamamıştı.

"Selenay yok!" dediğim an endişelenerek içeri girdiler. Koridora bakınırken birkaç ses ilişmişti kulağımıza, görüş alanımıza Selenay girdiğinde hissettiğim korku kaybolmuş ve yerini keyfe bırakmıştı. Elindeki tebeşirle siyah duvara koca bir orta parmak çiziyordu. Selenay işi bittikten sonra sırıtarak tebeşiri atıp bize doğru gelmeye başladığında hepimizin keyfi yerindeydi.

"Kehanet kızlarına yakışır bir çıkış yapmamız gerektiğini düşündüm."

Nida onun sırtını sıvazladıktan sonra başıyla çıkışı gösterdi. "Hadi gidelim."

Sırayla kapıdan çıktıktan sonra kıkırdayarak toprak zeminde ilerlemeye başladığımızda Selenay etrafa bakarak sızlandı. "Şimdi ne bok yiyeceğiz? Araba getirmedik ki."

O anki acı gerçek gözüme bürününce omuzlarım düşmüştü. Etrafta başka bina olmadığı için yürüsek bile bizi görebilirlerdi!

"Siktir ya!" dedi Lidya yere tekme atarak. Anlaşılan o da arabasını getirmemişti.

Nida rahat bir tavırla cebinden çıkardığı araba anahtarlarını salladığında irice açılan gözlerle ona baktık. "O kimin?"

Nida omuz silkerek cilveli bir sesle konuştu. "Sevgilimin... Atlayın hadi."

Kıkırdayarak Melikşah'ın arabasına doğru yürümeye başladığımızda gözüme Mesih'in arabası ilişmişti.

"Onu nasıl alabildin?" dedi Şeyda.

"Aklını başından aldığımda böyle şeyleri fark edemiyor," dedi Nida işveyle. Ah, erkekler!

Adımlarımı durdurduğumda onlar da durarak bana bakmışlardı. "Ne oldu Elis?"

Mesih'in arabasına bakmaya devam ederek çenemi kaldırdım ve sesli bir soluk aldım. "Bir şey yapmak istiyorum."

"Nedir?" dedi Selenay.

Bakışlarımı onlara çevirdiğimde gözlerim kısılmıştı. "Önce bir anahtara ihtiyacım var."

Nida sırıtarak arabanın anahtarlarını bana fırlattığında ortamdaki havayı bozmadan anahtarlığı yakaladım.

"Hadi be! Cidden bunu yapacak mısın?" diye tısladı Lidya heyecanla.

Evet, kesinlikle yapacaktım. Elimdeki anahtarlıkla Mesih'in arabasına doğru tehlikeli adımlarla ilerlemeye başladığımda bu işten fazlasıyla keyif almaya başlamıştım.

"Elis, emin misin?" dedi Şeyda.

Kafamı salladım ve arabayı çizerek etrafında dolanmaya başladığımda her yerini çizmiştim.

"Özür dilerim aşkım." Selenay'ın sesini duyunca kafamı kaldırıp ona doğru baktım ve kahkaha attım. Evin anahtarıyla Alaz'ın arabasını çizmeden önce özür diliyordu.

"Kusura bakma abicim!" Lidya da abisinin arabasını çizmeye başladığında huzurlu bir soluk aldım. Biz korunmaya muhtaç küçük kızlar değildik. Biz yırtıcı Kehanet kızlarıydık ve birlikteyken mükemmeldik!

"Hadi kızlar fazla zamanımız kalmadı," Nida'nın yanına koştum ve anahtarları avcuna bırakıp en yakın yolcu koltuğuna geçtim. Kızlar da arka koltuklara yerleştiklerinde, Nida yeri ağlatan bir başlangıç yaparak arabayı hızla sürmeye başladı.

"Nida, Melikşah'ın arabasını çizmeyecek misin?"

Nida aynadan yalandan kızgın bir bakış attı Selenay'a. "Bu araba velinimetimiz kızlar. Ona göre davranacağız."

Kıkırdayarak yolun keyfine bakmaya başladığımızda mutluydum.

"Kızlar, sigara ister misiniz?" Lidya arkadan paketi uzatınca içmeyi bilmediğim için almamıştım.

"Şimdi herkes telefonlarını kapatsın!" dedi Nida.

Telefonum yanımda olmadığı için bir şey yapmamıştım. Son ses müziği de açtığında keyfimize diyecek yoktu. Müziğin ritmine uygun şekilde danslar etmeye çalışıyor, birlikte olduğumuz sürenin keyfine varıyorduk.

"Nida market görünce dur da bir şeyler alalım," dedi Şeyda.

Bir yerlerde yemek yemek tehlikeli olabilirdi, bizi bulabilirlerdi. Ama biz yiyecek bir şeyler alıp arabaya dönebilirdik.

Ufak bir çığlığın ardından şarkının ve arabanın keyfini sürmeye devam ettiğimizde, keyifli sohbetler ederek kahkahalar atıyorduk. Bugün hepimizi psikolojik açıdan çökertse de en iyi dengesizliğimizi yaparak bugünü ve erkekleri alt etmiştik!

Bir market gördüğümüzde Nida arabayı mahallenin arasına doğru sürmeye başladı.

"Hey, market vardı!" dedi Lidya.

"Biliyorum. Yoldan geçerlerse arabayı fark etmesinler diye gizleyeceğim."

"Uuu. Çok deneyimlisin Nida," dedi Selenay.

Nida ona aynadan bir baş selamı vererek arabayı park etti. Hep beraber arabadan indikten sonra rüzgârın saçlarımızı havalandırmasına izin vererek marketin girişine doğru yürümeye başladık. İçeriye girdikten sonra bir market arabası çektim ve Lidya içine oturarak bize pişkince sırıttığında alnına bir fiske attım. Tatlı gözüküyordu.

Market arabasını sürmeye başladığımda Nida bira şişelerini Lidya'nın kalçasının yanına koydu. Cips, atıştırmalık, çikolata... Ne istersek! Hepsinden dilediğimizce aldıktan sonra ödemeyi yaparak poşetlemeye başladığımızda, Lidya aldığı üç paket sigarayı çantasına atmıştı. Elimizdeki poşetlerle arabaya ilerleyip eski yerlerimize kurulduğumuzda, şarkılar söyleyerek aldıklarımızı yerken araba gezintisini yapmaya devam ettik. Aldığımız içkilerden içsek de kafamız hâlâ yerindeydi.

"Hadi bara gidelim!" dedi Lidya. Hava da kararmıştı.

"Bizi bulmazlar mı?" Şeyda'nın sözüne katılmıştım.

"Bulamazlar," dedi Nida. "Onlar bizi çevrede arayacaklar. Kehanet'e gideceğimizi akıllarına dahi getiremezler."

Gülümsedim. Doğruyu söylüyordu. "Gidelim o zaman," dedim ve biranın son damlalarını da içtim. Nida ne olur ne olmaz diye arabayı Kehanet sokaklarından birine sakladı. Arabadan indikten sonra beşimiz birden yürümeye başladığımızda bu duyguyu sevmiştim. Güvenli ve en iyisiydi.

"Bu gece istediğiniz kadar kudurun, kavga edin. İçinizdeki enerjiyi atın," dedi Nida.

"Kesinlikle kavga etmeye ihtiyacım var..." Lidya'nın tipine gülmüştük.

Kehanet barlarından birine doğru ilerlemeye başladığımızda yol uzun olduğu için temiz havada yürümek iyi gelmişti. Sonunda daha önce hiç gitmediğimiz bir bara geldiğimizde yüksek seste çalan şarkıları bu gece seveceğime emindim. Bu gece eğlenecektim! Kapıdan dans ederek girip kalabalığa karıştığımızda önce birbirimizden ayrılmadan deli gibi dans etmeye başladık. Sanki en komik olayları biz görüyorduk, sanki en iyi günü yaşıyorduk. O günün tadını çıkarıyorduk.

"Şeyda gel biz içkileri alalım!" dedi Nida. İkisi yeni tanıştığı halde çok iyi anlaşmışlardı. Şeyda onu onayladığında birlikte ilerleyerek kalabalığa karıştılar, biz de dans etmeye devam ettik.

Kalabalığa katılarak çığlıklar attık, en yükseğe zıplamaya çalıştık. Karnımıza ağrılar girene kadar güldük. İçkilerimiz geldiğinde birlikte fondip yaptık, birlikte coştuk. Derin nefesler almaya devam ederek lavaboya doğru ilerlediğimizde yaptıklarımız hakkında konuşarak sırıtıyorduk. Lidya lavabonun kapısını tekmeleyerek açtığında içerideki kızlardan bir ürperti sesi işitmiştik. Kapı kızın koluna çarpınca Lidya umursamadan aynanın önüne geçti.

"Çılgınsın dostum!" dedi ve yanındaki aynaya geçtik. Kız sinirli bakışlar eşliğinde bizimkilere bakarken tek kaşını kaldırarak sert bir ses tonuyla konuştu. "Hâlâ bekliyorum?" dedi sorarcasına.

Lidya ellerini kurularken mırıldandı. "Neyi?"

Kızın arkadaşları yanına geldiğinde daha da cesaretlendi. "Özür dilemeni asalak."

O an içimden geçen şeyi yaparak kıza orta parmağımı çıkardım. "Sen anca bunu beklersin."

Kız şaşkınlıkla bize baktığında Şeyda kahkaha attı. "Saatlerdir erkeklerin penisine sürtündüğünü görmüyoruz sanki!"

Evet, görmüştük. Dedikodusunu da yapmıştık.

"Siz ne diyorsunuz be!" Kız sinirle konuştu.

"Sürtüksün diyoruz, anlamadın mı hâlâ?" dedi Lidya.

"Bakıyorum da sürtük olduğunuz kadar, geri zekâlısınız da hanımefendi." Şeyda'yla birlikte kahkaha atmaya başladığımızda makyajını tazeleyen Nida da kıkırdamıştı.

"Ee, yeter be!" Kız elini kaldırdığı an Nida onu bükerek indirmişti ve iki grup arasında bir kavga başlamıştı.

Hiç beklemeden önümdeki kızın saçlarına atıldığımda bu zamana kadar yaşadığım tüm siniri çıkarmak istercesine saçını yolmaya başlamıştım. Önüme çıkanları alt etmeye devam ettiğimde kızlar geri çekilerek kaçmaya başlamışlardı.

"Anlamıyorum böyle veletleri," dedi Nida makyaj çantasını kapatarak.

"İyi geldi yine boş ver." Selenay'a katılıyordum, cidden iyi gelmişti.

Nida anaç bir tavırla gülümsedi. "Yaşananları içinize atıp da kendinizi hırpalamayın. Dışınıza atın, insanlar hırpalansın."

Huzurlu bir soluk verdiğimde lavabodaki işlerimizi bitirerek tekrar mekâna dönmüştük. Dans etmeye devam ettiğimiz

zaman insanlar arasında itişme olmaya başlamıştı. Bir arada durup eğlenmeye son verdik.

Barda büyük bir kavga çıkmıştı, insanlar birbirlerine sandalyeleri fırlatmaya başladığında çığlık sesleri müzikten de yüksekti. Ne olduğunu bilmediğimiz için şaşkınca etrafa bakıyorduk o an atılan bir sandalye gözüme çarptığında kaskatı kesilmiştim. Sandalye bana doğru geliyordu. Nida üzerime atlayarak beni yere çektiğinde neyse ki ucuz atlatmıştık.

Ayağa kalktığımızda seslendi. "Gidelim, tehlikeli olmaya başladı!"

Onu onayladıktan sonra hızlı adımlarla ilerledik, koridora çıkınca bulduğumuz boşluktan koşmaya başlamıştık. Dışarıya çıktığımız an soluk soluğa kaldığımız an derin bir nefes alacakken Şeyda bağırdı. "Nefes almayın!"

Ne demek istediğini o an almakta olduğum solukla anladım. Ortalık biber gazına boğulmuştu.

Tişörtlerimizi burunlarımızın üzerine çekerek yola çıktığımızda Selenay panikle konuşuyordu. "Hemen arabanın yanına gidelim!"

Arabanın bulunduğu sokağa doğru koşmaya başladığımızda gözlerimiz yanmaktan sürekli yaşarıyordu. Tişörtümü sıkıca tutarak soluklarıma dikkat ettim. Bugün eksik olmayan adrenalin damarlarımda akan kanı etkilemeye tekrar başladığında tek bir fark vardı. Bu sefer korkmuyordum.

"Durun!" diye bağırdı Nida.

Koşmaya bir son vererek ona doğru döndüğümüzde koşmakta olduğumuz sokaklardan sesler geldiğini işittik. "Orada birileri var! Bu pisliği yapanlar olabilir." Seslerden anladığımız kadarıyla olan kişiler fazlasıyla kalabalıktı.

"Gelin buradan!" dedi Şeyda, ara mahallelerden birisine doğru koşarak. Biz de peşine takılarak koşmaya başladığımızda gözlerimizde artık dayanma sınırı kalmamıştı.

"Siz gözlerinizi kapatın da yürüyün, ben yola bakarım." Nida'nın bu teklifine hayır diyememiştik. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda biraz da olsa rahatlamıştım.

"Hangi piç kuruları yaptı bu bokluğu!" diyerek sızlandı Lidya.

Bir süre daha yürüdükten sonra Nida'ya seslendim. "Şimdi sen gözlerini kapat, ben bakarım."

"Tamam."

Gözlerimizi sırayla dinlendirmeye devam ederek ilerledik. Gittikçe iş zorlaşmaya başlamıştı.

"Kızlar araba bulmalıyız, böyle olmayacak." Selenay haklıydı, fakat yapacak bir şey yoktu.

"Yirmi dakikalık mesafede bir arkadaşım oturuyor. Az daha dayanın, onun evine gidelim." Şeyda'nın bitmek bilmeyen arkadaşlarına cidden bayılıyordum.

"Elis gözlerini kapat, sıra bende."

"Tamam Lidya." Gözlerimi yumduğumda rahatlamıştım. Yandığı için gözlerimden yaşlar akmıştı.

Kısa bir süre daha yürüdükten sonra Lidya fısıldadı. "Kızlar..." Lidya'nın durduğunu işittiğimiz için bizde hareketsiz kalarak gözlerimizi araladığımızda sessizce lanetler okumaya başlamıştık.

Mesih...

Azad...

Alaz...

Semum...

Melikşah...

Kısacası Kehanet erkekleri...

Yaklaşık on adım ötemizde duruyorlardı ve suratlarındaki sert ifadeyle merakla vereceğimiz tepkiyi bekliyorlardı.

İşte şimdi bitmiştik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bakışlarım her birinin üzerinde sırasıyla gezinmeye başladığında bir aksiyon melodisi çalınmaya başlamıştı kulaklarımda. Kehanet'e uygun giyimleri; ceket ve kot pantolonlarıyla sırasıyla karşımıza dizilmişlerdi. Bakışlarım kendiliğinden Mesih'in üzerinde durduğunda ilk defa onu bu kadar çok sinirli görmüştüm. Normalde bakışlarından öfke okusam da bu kadar belirgin ve yırtıcısına rastlamamıştım. Doğru ya, kaçmakla kalmamış, arabasını mahvetmiştim.

"Kızlar..." diyerek inledi Şeyda. Kuruyan dudaklarımı sertçe ıslattığımda kuruluk hissini gideremediğimiz.

"Kızlar bittik," Selenay Şeyda'nın sözünü tamamlamıştı. Mesih kaşlarını daha fazla çatıp gözlerini kısarak bir sonra ki hamlemi düşünmeye çalıştığında ışık hızıyla gözlerimi ondan kaçırdım. Fazlasıyla zekiydi, hamlemi düşünüp tedbir alabilecek kadar da uyanık. Yere bakarak sessizce inledim, sesim sonlara doğru fazla yüksek çıkmış olmalı ki bizimle birlikte anında erkekler de hareketlenmişti.

"Kızlar, şimdi!" Arkamızı dönüp deli gibi koşmaya başladığımızda arkadan gelen sert adım sesleriyle dudaklarımızdan tuhaf korku nidaları dökülüyordu. Dizlerimi olabildiğince

kendime doğru çekerek koşmaya devam ediyordum. Karnıma giren sancıların haddi hesabı yoktu, nefesim kesiliyordu.

"Kızlar sağ!" Nida'nın emriyle sağ taraftaki sokağa girdiğimizde arkamızdaki adım sesleri eksilmişti.

"Siktir! Başka yollardan karşımıza çıkacaklar!" Lidya bağırmıştı.

"Evet, onlar buraları avuç içleri gibi bilirler, lanet olasıca Kehanet erkekleri!" Nida nefes nefese yanımıza gelerek konuştu.

"Cırlamayı kesin! Ayrılıyoruz, Şeyda Selenay gelin çabuk!" Diye bağırarak tüm gücüyle koşmaya başladığında sokağa girenleri fark ettiğimiz an Lidya'yla hareketlenerek Nida'ların ters yönüne doğru koşmaya başladık. Lidya biraz daha önümden koşuyordu, önümüzdeki karanlık sokağı sislerinden dolayı pek seçemiyordum, ayaklarım birbirine takılıp yere kapaklandığımda avucumun içerisindeki keskin yanmayla gözlerimi sıkıca yumarak dişlerimi birbirine bastırdım.

Öylesine keskin ve yakıcı bir sızıydı ki saniyeler içerisinde etkisini kaybetse bile zonklama hissini giderek arttırmaya başlamıştı. Yaşaran gözlerimi araladığımda Lidya'nın karşı sokağa girdiğini gördüm, benden habersizdi zorlukla ayağa kalktığımda bacaklarımın iç kısmındaki sızıyla inledim. Kaslarım acıyordu, Lidya birden arkasını döndüğünde o tarafa doğru hareketlenmiştim.

"Gel-me!" Koluyla suratını kapattığında biber gazından nasibini alan sokaklardan birisinde olduğunu anlamıştım. Aramızdaki fark fazlasıyla vardı, bana doğru geliyordu yavaş halimle koştuğum için bana yetişebileceğini düşünerek arkamı dönerek koşmaya devam ettim.

Yere düştüğüm an sızısını belli etmeyen dizimdeki yanmayı umursamamaya çalışıyordum. Yeni girdiğim sokaktan erkek sesleri işitmemle ensemde bir soğuma hissetmiştim, o soğuma bir anda kuyruk sokumuma kadar inmişti.

Evlerin önüne geçerek oradan koşmaya başladım sokağa girenlere anında yakalanmak istemezdim. Peşimdeki adım sesleri arttığı an tek olmanın bıraktığı korku ve etkiyle daha fazla başa çıkabilecek gibi değildim. Ayaklarımda derman kalmadığı anda karnıma giren kasılmalar göğsüme kadar çıkmıştı.

Kalbimin atışlarını şah damarıma kadar hissedebiliyordum, biraz daha koşarsam ağzımdan çıkacak gibiydi. Başım dönmeye başladığında daha fazla devam edemeyeceğimi biliyordum.

Tam o anda... Belime çarpan bir kol tüm hızımı kesip denge mi altüst ederek beni kendisine doğru çektiğinde olayların sırasını algılayamadan kendimi girintili bir duvarın içerisinde bulmuştum. Sırtım beni çeken kişinin göğsüne dayalıydı, dudaklarım onun tarafından kapatılmıştı.

Dakikalardır koştuğum için zaten nefesim kesilmişti, dudaklarımın sıkıca kapatılması beni şiddetli bir öksürük tufanına tutuyordu, eli dudaklarımın üzerinde olduğu için rahatça öksüremiyordum. Mahallenin başından itibaren gelenler aşağıya doğru aynı hız koşmaya devam ettiklerinde kollarından kurtulmaya çalıştım. Beni Mesihlerden saklayan birinin kolları arasındaydım.

Mesihlere yakalanmam her ne kadar iyi olmasa da kim olduğunu bilmediğim birinin kollarında olmaktan daha kötü olamazdı. Mahalle boş ve sessiz kalınca dizginlemeye çalıştığım soluk seslerini duyabiliyordum sadece... Bir de kulaklarımda esip duran keskin rüzgârın şiddetli sesi... Debelenmeye devam ettiğimde beni serbest bırakmıştı hızla ona doğru döndüğümde bu geceki bilmem kaçıncı şokumu yaşamıştım.

"Mesih?" Gözlerimi maviliklerine hapsederek sayıkladım. Atik bir şekilde sokağı kollayıp tekrar bana baktı, ifadesi dehşet içerisindeydi sanki çözemiyordum... Gerilen hatları, kal-

kık duran kaşları, kararan bakışları bana tek bir şeyi söylüyordu, Mesih endişelenmişti. Dudaklarımı araladığım an tekrar sesler gelmeye başlamıştı.

Beni kolumdan çekerek sırtımı duvara yasladı. Ardından bedenini tıpkı bir zırh gibi kullanıp üzerime örttüğünde omzu çenemin hizasındaydı. Uğultuları bastıran bir araba sesi kulakları tırmaladığında neler olduğunu anlayamıyordum.

"Yakalayın şu serserileri!" otoriter ve tiksinircesine konuşmuştu, tıpkı bir polisi andırıyordu konuşma biçimi. Birkaç telsiz sesinin ardından gelenlerin gerçekten de polis olduğunu anlamıştım. Polislerden mi kaçıyorduk?

Uğultuları çıkartanlar bir bir arabalara bindirilirken bile Mesih kıpırdamamıştı, korkmadığına kalıbımı basabilirdim fakat yine de bu yaptığı saklanmak değil miydi? Belki de saklamaktı... Belki de beni saklıyordu.

"Kim var orada!" Sesini işittiğimiz an ellerim deri ceketini bulmuştu. Avuçlarımla kavrayarak cep kısımlarını sıkmaya başladığımda Mesih anında kafasını kaldırarak polise suratını gösterdi.

Endişeyle ikisine baktığımda polisin yüzündeki sert ve aksi ifade kaybolmuş, yerini rahatlığa bırakmıştı. Kafasını sallayıp aracına yöneldiğinde ben hâlâ bakıyordum. Dudaklarımın aralık olduğunu fark edip birbirine bastırdıktan sonra kafamı kaldırarak Mesih'e baktım.

Sokakta koşturanlar kehanet erkekleri değil miydi?

"Mesih..." Sesim kesik çıkmıştı. Endişeli bakışlarla ifademi izledi, ardından avuçlarını yanaklarıma kapatarak suratımı kendisine yaklaştırdı.

"Karşına çıktı mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında dikkatle bedenime bakındı, sanki hasar kontrolü yapıyordu. Kafamı iki yana salladım.

"Sadece arabana hasar verdim," kendime değil, diyecekten rahat bir soluk verip delici bakışlarını gözlerimden ayırmadan hırladı.

"Sikerim arabayı, sana bir şey olmasın." Beni kendine çektiği an kulaklarım uğuldamaya başlamıştı, kolları omuzlarıma dolanmış beni göğsüne gömmüştü. Ellerim iki yanıma kıpırdamaksızın düşmüştü. Burnunu saçlarıma dayayarak derin bir soluk aldığında algım hâlâ kabullenmek bilmiyordu, belki de inanamıyordu. Mesih bana sarılıyordu.

İçine gömmek istercesine, saklayıp koruyup kollamak istercesine bana sarılıyordu. İlk defa kendimi Selenay dışında başka birisi tarafından kucaklanır bir şekilde bulmuştum.

Bana babam bile böylesine sarılmamıştı.

Beni annem bile böylesine değerli hissettirmemişti.

Bana ailem bile böylesine güven vermemişti.

Boğazıma oturan yumru yutkunsam bile gitmek bilmemişti. Çok dengesiz bir gün yaşamıştım. İlk başlarda sinirden sürekli ağlamış, anlamadan dinlemeden yargılayarak tuhaf davranmıştım. Ardından sinirsel bir boşluğa düşerek anın verdiği coşkuya kapılmış, etrafa zarar vermiştim. Şimdi ise... Tüm dengeleri yıkıp Mesih'e sarılmaya başlamıştım.

Evet, şu an... Tam olarak yaptığım buydu, benim için endişelenen birisine sarılmak, Mesih'e sarılmak, Mesih'e sığınmak... Mesih'e, kaçtığım kişiye saklanmak...

Dakikalar belki de saniyeler, ne kadar geçtiğini bilmiyordum, ölçememiştim fakat yetmeyeceğini idrak edebilmiştim. Ne yaparsam yapayım, her ne olmuşsa olsun ona sarılmanın tadını aldığım an bundan kopamamıştım. Kopmak istememiştim. Alnımın kenarına sert dudaklarını bastırarak suratını benden uzaklaştırdığında kolları hâlâ sahiplenircesine omuzlarıma sarılıydı, benimkilerde belinde duruyordu.

"İyi misin?" tek nefeste konuşmuştu.

"İyiyim." Kuruyan dudaklarımı tekrar ıslattım. "Kimden

kaçıyoruz?" saniyeler içerisinde bakışları düşüncelerini belli etmeyen bir ifadesizlikle kaplanmıştı.

"Kaçmıyoruz, seni saklıyorum." Kulaklarımda sürekli yankılanmasını istediğim bir cümle olmuştu. Neden olduğunu bilmesem bile bir sığınaklık belirtisini bıraktığı için bedenim hafiflemişti sanki. Her ne kadar güçlü olmaya çalışsam da, çocukluğumdan beri üzerime olgunluk kimliğini yapıştırsam da o an için Mesih'in dedikleri ilaç gibi gelmişti. Belki de yoruluyordum, artık yorulmuştum.

"Kimden..." Fısıltım kulaklarımı doldurduğunda çenesi kasıldı, sokağa ters bir bakış attıktan sonra kafasını bana çevirip, beni sahiplenircesine yuttu gözleriyle.

"İshak, burada." Bedenimi kaplayan korku hormonunun etkisiyle beline sardığım kollarımı daha çok sıkılaştırdım.

"Kavgayı çıkartan sizler değil miydiniz?" Uysal bir şekilde konuştuğum nadir anlardan birisindeydim belki de.

Mesih ağır bir şekilde kafasını salladı. "Hayır, burada olay olduğunu zaten biliyorduk. Bu yüzden hepinizi harabeye götürdük, Elis."

Dinlemeden hareket etmiş, kendimizi tehlikeye atmıştık. Fakat bundan onlarda sorumlulardı. Bir şeyi açıklamadan bizi sürekli yönlendirmeye çalışmasalardı tüm bunlar belki de yaşanmazdı.

"Ben... Özür dilerim yaptıklarım için." Korkmuyordum, bu özür korku özrü de değildi. Özür dilemem gerektiğini hissettiğim için söylemek istemiştim. Kafamı kaldırarak gözlerine baktım. "Psikolojim cidden iyi değil Mesih, sürekli belirsizlik içerisinde yüzmek hareketlerimi de dengesizleştirdi artık." Sakinlik içerisinde birbirimize bakmaya devam ettik. İnsan gibi konuştuğumuz nadir anlardan birisindeydik.

Mesih tek eliyle suratımı kavrayarak başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Anlıyorum."

Gözlerimi irice açtım, sadece bu mu yani? Kaşlarımı çatarak hızla konuştum. "Anlıyorum mu?"

Birden gülmeye başladım ama eliyle ağzımı kapatınca konuşmam yarıda kesilmişti. "Biliyorum, benden kaynaklanan bir sorun. Yapacak bir şey yok. Dengelerini yıktığım için pişman değilim."

Kaşlarım kalkık bir şekilde ona baktım biz Mesih'le kesinlikle dengesizliğin sınırlarını zorluyorduk. "Tuhaf, cidden tuhafız."

Başıyla onayladı. "Tuhaf olmak ayrıcalıktır."

Aynı şekilde kafamı sallayıp bedenine bakarak kollarımı çözdüm, o da beni bırakmıştı. İç çekerek gözlerine baktığımda Mesih bakışlarını benden ayırmadan telefonunu çıkarıp birini aradı. "Ben kızımı buldum, ya siz?"

İri gözlerim şaşkınlıkla pörtlediğinde dudaklarım aralanmıştı. Benden mi bahsediyordu? Değişen ifademi görüp bana göz kırptıktan sonra, bir şeyler daha söyleyip telefonu kapattı. Zaten devamını duyacak gibi değildi kulaklarım.

"Gidelim." Mesih kolumdan tutup sokakta yürümeye başladığında hâlâ kendime gelememiştim. Ne yürüdüğüm yolu biliyordum, ne de bedenime işleyen soğuğu. Alt sokağın sonunda bir araba belirdiğinde Mesih ıslık çalmıştı. Bu tiz ses biraz da olsa beni kendime getirmişti. Araba, bize doğru gelerek yanımızda durduğunda, direksiyonda Alaz'ın olduğunu gördüm. Selenay'ın yaptığı izler hâlâ arabanın üstündeydi. Utançla kafamı eğdim ve Mesih'in bakışları eğlenceli bir hal alarak üzerimde gezinmeye devam etti.

"Geç bakalım." Dudak bükerek arabaya bindim, diğer kapıdan gelmek yerine üzerime çullanarak beni ittirmeyi seçmişti. Kısa süre sonra Alaz arabasını çalıştırdığında Selenay'ın da yan koltuğunda oturduğunu gördüm. Gözlerim dikiz aynasına iliştiğinde Alaz'ın kısık bakışlarıyla Mesih'e doğru sinmiştim.

"Senin başının altından çıktı değil mi bu?" dedi bilmiş bir tavırla.

Gözlerim Selenay'a kaymıştı. "Benim aklım yok mu Alaz?"

Boğazımı temizledim. "Evet, tabii ki bu yaratıcı fikir benden çıktı." Bir halt yediysem, arkasında dururdum.

"Cesur kızım benim." Mesih'in fısıltısını zor da olsa duymuştum.

Hayretle kafamı ona doğru çevirdiğimde ifadesiz bir suratla camdan dışarıyı izlediğini gördüm. Kafayı mı yemiştim az önce? Olmayan şeyler mi duymaya başlamıştım? Gözlerimi ağır bir şekilde kapatıp önüme döndüm ve Alaz'a baktım.

"O kadar barın var, iki çiziği mi yaptıramayacaksın?" Kendi kendime hayıflandığımda omuz silkti.

"Yaptıramayacağım, değil. Yaptırmayacağım."

"Nasıl yani?" Ne demek istediğini anlamamıştım.

Alaz, Selenay'ın elini kavrayarak dudaklarına götürüp ona kısa ve yakıcı bir bakış atarak konuştu. "Bebeğim ilk defa benim için bir şey yapıyor, bunu değiştirir miyim?"

Selenay'la gözlerimizi belerterek ona baktık. Selenay aynı ifadesini korumaya devam etse de ben dayanamayıp bir kahkaha koy verdiğimde kendimi durduramamıştım. Konuşma tarzı, düşünme yapısı öylesine komik gelmişti ki kahkaha atmadan duramamıştım. Bu gece en içten kahkahamı atıyordum belki de...

Gözlerim Mesih'le buluştuğu an sesimi kesmiştim. Suratımda aniden ciddi bir ifade oluşmuştu, öylesine derin ve delici bakıyordu ki boğazımı temizleyerek fısıldadım. "Ne? Neden öyle bakıyorsun?" Sesimin çatallaşmasına engel olamamıştım.

"Bilmek istemezsin."

Mesih'in gözünü bile kırpmadan konuşması kanımı dondurmuştu, delici bakışları ve genizden çıkan sesinin ardından zaten ne olduğunu bilmek istemezdim. Kafamı önüme çevirip Selenay'ın sesini işitmemle içimden dualar etmeye başlamıştım. Az önceki havayı az da olsa dağıtmıştı.

"Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Harabeye."

Mesih de oraya harabe demişti. Demek ki böyle bir isim kullanmayı tercih etmişlerdi.

"Niye oraya gidiyoruz?" Evime gitmek istiyordum. Bu kadar macera yeterdi, bedenim yorulmuştu.

"Sizin hesabınızı bir keselim." Alaz'ın kendinden emin konuşması beni rahatsız etmişti. Bize bir kesinlik garantisi veriyorlardı, canımıza okuyacaklarından söz ediyordu.

"Hesabınızı yarın görseniz? Cidden yorgunuz." Selenay o an içimden geçenleri dile getirmişti.

"Zaten yarın ayrı ayrı göreceğiz." Selenay'la bakışlarımız birleştiğinde, sanki aramızdaki temassal köprüyle Kehanet erkekleriyle nasıl başa çıkacağımızı dillendiriyorduk. Kollarımı göğsümün altında birleştirerek sırtımı koltuğa yasladığımda, göz kapaklarıma ağırlık çökmüştü sanki. Esneyerek yerimi iyice belirginleştirdiğimde, bedenimi uykunun huzuruna öylece bırakıvermiştim.

Arabada yaşanan sarsıntıları, bedenimin taşınmasını, yatağa yatırılmamı hissetsem bile gözlerimi açamamıştım. Gün boyunca ağlamak ve gülmek beni yorgun düşürmüştü. Ceketim ufak hareketlerle çıkarıldığında yaralanan elime soğuk bir kremin değdiğini hissetmiştim. Homurdanarak yüzüstü yattığım yatağa daha fazla hükmettiğimde üzerime yorgan çekilmişti...

Tülün çekilme sesini işittiğim an deliksiz olan uykum sabah olmasıyla bozulmuştu. Suratımı buruşturarak sırtüstü dönüp kolumu suratıma kapattığımda, yatakta bir ağırlık hissettim.

"Uyan kuzen, gidiyoruz."

Bunu Selenay diyorsa muhakkak uyanmam gerekiyor demektir, çünkü o beni gerekmedikçe uyandırmaz, uyanmamı beklerdi hep. Gerinerek zorlukla gözlerimi araladığımda, bir otel odasında olduğumuzu gördüm. Demek ki dünkü dokunuşlar Selenay'a aitti.

"Nereye?" Sesimi ben bile çözememiştim. Öylesine uykuyla dolu ve kısık çıkmıştı ki anlaşılmakta zorlanıyordum.

"Dün sen uyuyakaldın diye yırttık fakat bugün fena azar yiyeceğe benziyoruz. Harabeye gideceğiz."

Kendi kendime homurdanarak yüzüstü yatmaya devam ettiğimde üzerime bir şeyler atmıştı.

"Giyin, yoksa Mesih'e söylerim seni zorla giydirir."

Anında çığlık atarak yataktan kalktığımda kahkahalarla odadan çıkmıştı. Yatağın üzerindeki yastığı kapıya fırlatarak tısladım. "Hain kuzen." Duşa girip bir duş aldıktan sonra giyinip saçlarımı tepemde bağlayarak odadan çıktım.

Selenay koridorda bekliyordu. "Tam zamanında!"

Gözlerimi devirdiğimde koluma girerek beni merdivenlere doğru yönlendirmişti. "Güzel bir kahvaltı yapalım bugün besine ihtiyacımız olacak."

"Mesihler nerede?"

"Dışarıda onlar, bizi bekliyorlar."

Kafamı salladım. "Doğru, bizimle birlikte bekleseler çok normal olurdu."

Kıkırdadı. "Saate bak istersen, onlar çoktan yemişler."

Selenay'a hayret dolu bir bakış attım. "Saate nereden bakabilirim, hiçbir şey yanımda yok."

"Öf aman be, sabahları amma mızmız çıktın sen de. İki oldu saat."

"İki mi?" Yok artık, o kadar olmuş muydu? Öğlene kadar uyusam bile zor uyanmış, uykumu alamamıştım.

"Öyle valla."

Bir masaya oturup kahvaltımızı yaptıktan sonra otelin otoparkına indiğimizde Mesih ve Alaz'ı görmüştük. Alaz cidden arabasını yaptırmamıştı. Üzerimdeki kahverengi ceketi düzelterek arka koltuğa geçtiğimde diğerleri de yerlerini almışlardı.

Sessiz geçen bir araba yolculuğunun ardından tekerlekler engebeli zeminde durduğunda, üzerimdeki uykusuzluktan olsa gerek fazla tepki veremiyordum. Ve bir şeyler hissedemiyordum. İfadesiz bir suratla arabadan indiğimde, yıkık dairenin içerisine girmiştik.

Mesih önden giderek geçen sefer hiç girmediğimiz bir kapıyı açmıştı. Büyük, yerleri koyu mermerden oluşan eski bir odaydı. Nida ve Melikşah dışında kalanlar odadaydı.

Şeyda Semum'un yanına oturmuş. Azad, Lidya'yı önündeki tabureye tıpkı bir eşya gibi kondurmuştu. İçeriye girdiğimizde herkesle göz göze gelmiştim, Azad hariç. O sadece Şeyda'nın saçlarına bakmakla meşguldü. Boğazımı temizleyerek koltuklardan birine oturduğumda herkes sessizdi. Kapı tekrar aralandığında bu sefer içeriye gürültülü bir şekilde Ni-Şah çifti girmişti.

"Anlamıyorum ki sen benim benzinimden ne istiyorsun be kadın!?"

"Aman," dedi Nida omuz silkip tekli koltuğa oturarak. "Yedik sanki benzinini." Melikşah anlam veremediği belli olan bakışlarını sırtında gezdirdikten sonra sabır istercesine yukarı çevirdi.

"Yemişsiniz tabii, içinde hiç kalmamış." Suratımda hoş bir tebessüm oluşmuştu. Melikşah'ın benzini takmadığı ortadaydı. Kendini sakinleştirmek istiyordu sanki.

Ortalıkta tekrar bir sessizleştiğinde Alaz konuşmuştu. "Ne kadar endişelendik, haberiniz var mı lan?"

Selenay, içi eriyen bakışlarını sevgilisine diktiğinde o anki hallerinin fotoğrafını çekmek istemiştim.

"Önce bir sorsana, algılayabiliyor musunuz diye? Dışarıda bir halt var ki kilitliyoruz sizi, ne diye kaçıyorsunuz?" Melikşah asıl konuya geldiğinde Nida sabırsızlıkla cevap verdi. "O zaman yaverlerine söyle, açıklama yapsınlar kızlara. Belirsizliklerle hayat ol-maz!"

Şah sinirle soluyarak kafasını başka bir yere çevirdi. Kendisini sakinleştirmeye çalıştığı her halinden belliydi.

"Şimdi anladınız mı peki?" Semum'un sesini duymamla gözlerim onu bulmuştu. Arkadaşlığını deli gibi özlesem de pek bir tepki vermemiştim. Ona hafızasını kazanması için yardım edeceğimi söylemiştim, edecektim de. Bu konuyla ilgili Onat'la sürekli işbirliği içerisinde olacaktım. Yardım eden her ne kadar ben olsam da Semum'a bunu göstermeyecektim ama. Rahatsızlığının her aşamasında ona görünmez bir değnek olacaktım.

"Anladık, şimdi ne olacakmış?" Lidya sabırsızlıkla mırıldanmıştı, ağabeyinin o sert bakışlarına rağmen!

Azad yerinden kalktığında gerilmiştim. "Ne olacağını birazdan göreceksin."

Lidya bir şey demeden ayağa kalktığında hızla Mesih'e döndüm. Azad diğerlerine benzemezdi, elinin ayarı yoktu ve onu sadece Mesih durdurabilirdi. Mesih, korkumu anlamış olacak ki rahat olmamı söylemek istercesine kaşlarını kaldırıp geri indirdi. Yine de huzursuz bakışlarımı iki kardeşin üzerinden çekememiştim. Odayı terk ettiklerinde Nida ve Şah da ayaklanmıştı. Bir şey demeden ikisi de odayı terk ettiğinde bakışlarım çaresizce etrafta dolanıyordu. Ensemden çekilerek ayağa kalktığımda, dengemi zor toparlayabilmiştim. Mesih kolumdan kavrayarak beni kapıya yönlendirdiğinde konuşmaya çalışıyordum. "Heey, nereye gidiyoruz?"

Mesih cevap vermeden beni harabeden çıkartmasıyla arabaya bindirip kendi yerine geçmesi bir olmuştu. "Mesih! Sana diyorum."

"Gidince görürsün, renkli göz parçası."

Birden Mesih üzerime eğilince korkarak koltuğa yapıştım. Çevik bir hareketle emniyet kemerimi takıp önüne döndü ve arabasını çalıştırdı. Kenarları çizik olan arabasını! Benim çizdiğim arabasını!

"Arabanın önemli olmadığını sanıyordum. Şimdi bedelini mi ödeteceksin?" Dün geceden bahsetmiştim, arabasını argo bir tavırla boş verdiğini gayet net bit şekilde beyan etmişti.

"Evet İris. Fakat her şeyin bir bedeli vardır."

"Boş versene!" Elimi geçiştirircesine havada savurdum. "İçinde fakat olan cümleden hayır beklemem ben."

Mesih omuz silkti. "Keyfin bilir."

Uzun bir süre susmayı başarsam da nereye gittiğimizi bile bilmediğim o yere henüz gelmememiz sinir bozucu bir hal almıştı. "Daha ne kadar var gelmemize?"

"On dakika."

Sırıttım. "Emin misin, on dakikaya orada olacak mıyız?"

Mesih hızını arttırarak bana ciddi bir bakış attı. "Eminim?"

Sırıtmaya devam ederek kolundaki saate baktım, ilk başta gerilse de sonradan bedenini rahat bırakmıştı. "Tamam o zaman, dakikayı tuttum."

Mesih bana ciddi bir bakış daha attıktan sonra önünü döndü. Sırıtarak onu izliyordum. Onu tanıyorsam kesin olduğuna emin olmadığı bir şeyi ağzından çıkarmazdı, fakat bu sefer trafik olacağını ya da farklı olgularla karşılaşabileceğimizi hesaba katmamıştı. Birden araba durunca etrafıma bakındım, şehrin göbeğindeydik.

"Geldik mi?" Şaşkınlıkla konuşmuştum, Mesih başıyla onaylayınca kolundaki saate uzandım. Tam on dakikada gel-

miştik! Kaşlarını manidar bir tavırla kaldırdığında suratını astım.

"Tebrikler, yine dakiksin."

Arabadan indiğimizde bir galerinin önünde olduğumuzu fark ettim. "Doğru söyle, on dakika dolunca rastgele bir yerde mi durdun?"

Mesih'in bana yandan attığı bakışı görünce sessizce kıkırdamıştım. Sözlerimin imkânsızlığını bakışlarıyla anlatıyordu sanki.

Galeriye girdiğimizde çalışanlar Mesih'e selam vermişti. Mesih'e? Nida'yla olan konuşmamız kulaklarımda uğuldamaya başladığında her şey zihnimde yerine oturmaya başlamıştı.

Mesih'in galerisi olduğunu söylemişti... Mesih'in galerisindeydik... Beni buraya getirme nedenini deli gibi merak etsem de susma hakkımı kullanmayı tercih etmiştim. En üst kata çıktığımızda salonun orta tarafına kadar ilerleyerek sabit kaldık.

Önüme dizilmiş olan arabalara göz gezdirdikten sonra etrafı izlemeye devam ettim. Geniş ve titiz bir galeriydi. Beni neden buraya getirdiğini bilmesem de sormadım. Susmaya devam ederek önümdeki arabaları inceledim. Mesih, kollarını göğsünün altında bağladıktan sonra yanımda durarak tıpkı benim gibi arabalarını izledi. Ardından soluğunu dışarıya bıraktı.

"Seni neden buraya getirdiğimi sormayacak mısın?"

Omuz silkerek kafamı ona doğru çevirdim. "Bilmem, gösteriş olsun diye falan mı?" Kollarımı onun gibi göğsümün altında bağladığımda o da kafasını benden tarafa çevirip gözlerini kıstı.

"Arabamı çizdiğin için buradasın."

İç çekerek saçlarımı savurdum. "Ee? Ne olacak şimdi?"

Mesih omuz silkti ve güldü. "Arabalarımı yıkayacaksın."

Kaşlarım alnımı kırıştıracak kadar yükseldiğinde tüm laflarım birbiri ardına sıralı kalmıştı, her ne kadar dudaklarım aralansa da konuşamamıştım. Bir süre ifadesini denetledikten sonra şakıdım. "Sen ciddisin?"

Mesih dudaklarını büktü. "Hem de hiç olmadığım kadar."

Hayretle önüme döndüğümde bu katta sadece dokuz aracının bulunduğunu gördüm. Siyah arabanın yanında bulunan kova ve diğer yıkama malzemelerini fark edince Mesih'in ne kadar ciddi olduğunu daha iyi anlamıştım. Bana resmen arabalarını yıkatacaktı.

"Ben araba yıkamayı bilmem."

Mesih tekrar dudağını büktü. "Doğru. Zaten R8 olanı çalışanın talimatlarıyla yıkayacaksın. Diğerleri talimatsız."

Hah! Bir de yardım değil de talimat diyordu! "Mesih ben bunları yıkayamam."

Mesih bana kirpiklerinin arasından yorgun bir bakış attı. "Sen de amma evhamlı çıktın."

Genç iki adam Mesih'in bulunduğu yere deri, siyah tek kişilik bir koltuk getirdiğinde çıldıracak gibi olmuştum. Arabaları bana kilitlediği yetmiyormuş gibi, bir de utanmadan izleyecekti.

"Yok artık."

Mesih bana cevap vermeden "özel" koltuğuna yerleştiğinde yanıma kırklı yaşlarda bir amca gelmişti. "Kıyafetlerinizi korumak için giyinin."

Adamın elinde tuttuğu koyu mavi tuluma, ardından Mesih'e baktım. Getirilen kahvesini yudumlamakla meşguldü! Cidden film gibiydi her şey. Cezamın bir an önce bitmesi için bol tulumu ve şapkayı alıp arabaların yanına ilerledim. Altımda tayt olduğu için rahatlıkla üzerime geçirebilirdim.

Mavi tulumu giydikten sonra şapkayı kafama taktım ve is-

mini bilmediğim kır saçlı adamın talimatlarıyla arabayı yıkamaya başladım. Her noktasını temizletiyor, canıma okuyordu. Uzun sopalı fırçayı bastırabildiğim kadar bastırıp ön camı silmeye devam ettim. Ardından çekecekle sularını aldığımda, birincisi bitti diye seviniyordum ki adam kapılarını açmıştı.

"Kolayı bitti, zoru kaldı?"

"Kolayı mı bitti?" Sesim kendiliğinden sertçe çıkmıştı. Kolay dediği şey benim kırk beş dakikamı almış, kaslarımı sızlatmıştı. Tekerlek girintilerine kadar temizletmişti. Ellerimi belime koyarak ona baktığımda Mesih'in birkaç kuruyemişi ağzına attığını gördüm.

Resmen dakikalardır bıkmadan, film izler gibi beni izliyordu! Ruh hastası. Koltuklara kadar süpürdüm ve iç detay temizliği de bittiğinde uzun bir soluk aldım. Araba temizliğinin bu kadar zor olduğunu düşünmüyordum, bana resmen eziyet çektiriyorlardı!

İlk arabadan sonra kır saçlı adam bana, "Kolay gelsin," diyerek salondan çıktığında, yere oturarak soluklanmaya devam ettim. Mesih içinde ne olduğunu göremediğim bir başka sıvıyı da gözlerini üzerimden ayırmadan içince dayanamadan tıslamıştım.

"Ne izleyip duruyorsun, ayı mı oynuyor?"

Serçe parmağı hariç geri kalan parmaklarıyla önündeki kâseden kuruyemişleri alıp dudaklarına götürdü. "İnan, ayı oynasa bu kadar ilgimi çekmezdi."

Sabır çekerek ayağa kalktım. Sekiz araba daha vardı! Dün yaraladığım elimi suya sokmamaya dikkat ederek, diğer arabanında dışını yıkamaya başladım ama uzun sopalı fırçayı bastırmaktan kollarımda derman kalmamıştı.

Önce tüm arabaların dış kısımlarını bitirmeye karar vermiştim, çünkü içi çok sıkıcıydı! Diğer arabaya geçtiğimde kollarım artık zorlanıyordu. Adamın dediği gibi parlaması

için sürekli batırmam ve suyu değiştirmek gerekiyordu. Sopayı yere atarak açık olan cam kısmına ellerimi koyup soluklanmaya başladığımda sırtım Mesih'e dönüktü.

Selenay'ın sabah ısrar ettiği kahvaltıyı daha uzun yapmanın pişmanlığıyla, karnımdaki açlığı bastırmaya çalıştım. Cidden her işin zorluğu vardı, tüm emekçilerin işi işti. Alnımı arabaya yaslayarak gözlerimi yumduğumda gücümü toparlamaya çalıştım.

O anda... Belime bir çift kolun sarılmasını kesinlikle beklemiyordum. Beni kendisine çekerek göğsüne bastırmasını da beklemiyordum. Yaralı elimi avucuna alarak dudaklarına götürmesini ise hiç beklemiyordum!

ON ALTINCI BÖLÜM

Bel çukurumu saran kuvvetli kollara doğru çekilmiştim. Sırtım göğüs kafesinin şeklini alırken, dudakları derimin üzerinde oluşan pütürlü çıkıntılarda geziniyordu. Yaralı sağ elimi bilerek suya sokmamıştım ve kullanmamaya çalışmıştım. Tüm çabalarıma rağmen canım yine de acımıştı.

"Ne saçmalıyorsun?" Bir anda söyleyivermiştim. Nefesindeki alay tınısından güldüğünü idrak edebildiğimde, kafamı çevirerek kaşlarımı çattım. Mesih eğleniyordu fakat bu eskisi gibi bir eğlenme değildi, beni küçük görmüyordu. Sadece tuhaf şekilde eğleniyordu. Üzerime giydiğim tulumun kol kısmını kavrayıp öne doğru ittikten sonra serbest bıraktı.

"Tatlı gözüküyordun."

Kolları arasında bedenimi çevirerek ona doğru döndüğümde sakallarının bir hayli uzadığını fark ettim. İyi duruyorlardı. "Sen de tuhaf davranıyorsun ve bir manyak gibi gözüküyorsun."

Mesih gözlerini kısarak boşta kalan elini arabaya yaslayıp bedenimi kıstırdı. "İçinden geçen her şeyi söylemek zorundasın, değil mi?" Onun gibi gözlerimi kısarak kafamı salladım. "Güzel, bu hoşuma gidiyor."

Hoşuna gitmesi iyi hissettirmişti. Çenemi dikleştirerek ona bakmaya devam ettiğimde dudaklarının kenarlarında oluşan çizgileri görebildiğime yemin dahi edebilirdim. Mesih gülümsüyordu, daha çok... Gülmemek için kendini tutuyordu. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve suratına yalandan kızgın bir ifade kondurarak kendini kontrol altına aldı. Sanki kendini bıraksa çok farklı şeyler söyleyecekti, yapacaktı. Fakat yapmıyordu, kendisini sürekli dizginliyordu.

"Bu kadar ceza yeterli geldi mi?"

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek çenemi dik tutmaya devam ettim. "Yetmedi, araba yıkamak hoşmuş." Elbette dalga geçiyordum. Tam anlamıyla berbattı.

"O zaman," diyerek geri çekildi ve yan tarafı gösterdi. "Devam edebilirsin."

Gözlerimin panikle açılmasına engel olamamıştım. Geriye doğru çekilince sesimi yükselterek dirseğinden yakaladım.

"Hey, hey! Sadece şaka yapıyordum." Gözlerini kısarak üzerimi inceledikten sonra dişlerinin arasından bir soluk alarak çenesini dikleştirdi.

"Biliyor musun Elis? Sana acıdım. Bu yüzden bu kadarını yeterli buluyorum."

Acımak kelimesi dudaklarından çıktığı an ne yapacağım belli olmuştu. Tabii ki devam edecektim. "Biliyor musun Mesih?" Bunu onu sinir etmek için söylemiştim. Yaralı elimi kaldırarak birkaç saniye gözünün önünde tuttum. "Bana acımaman için devamını da yapacağım ve gerekirse yaralı elimi bile kullanacağım." Artık ikimizin de kaşları çatıktı. Bir adım geri çekilerek işaret parmağını dudağının, başparmağını ise çenesinin altında tutarak düşünür gibi yaptı. "Anlaşıldı."

Neyi anladığını anlamamıştım, şaşkın bir şekilde ona bakıyorken birden eğilerek kolunu dizlerimin arkasına götürüp beni sırtına attı. Beklenmedik hamleyle şaşkın bir nida dudaklarımdan dökülürken, neye uğradığımı şaşırmıştım.

"Mesih, sen cidden!"

"Ben? Cidden?"

Sırtına vurdum. "Zorbasın."

"Sen de yürek yutmuşsun!" diyerek beni sarkıtınca, bağırarak bacaklarına tutundum.

"Özür dilerim!" Görmesem bile Mesih'in güldüğünü hissedebilmiştim. Aynı hızla beni eski konumuma getirerek yürümeye başladığında sesimi çıkarmadım. Merdivenlere doğru ilerlediğinde kotundan kavrayarak çekiştirdim.

"Lütfen beni indirir misin? Yürümek istiyorum."

Mesih bir adım daha atıp hareketsiz kaldığında rahat bir soluk almıştım. Dikkatli şekilde sırtından indirdi beni ama suratında düşünceli bir hal vardı.

"Bu tehlikeli."

"Anlamadım?" Düşünceli bir ifadeyle suratına bakakaldığımda gözleri gözlerimi bulmuştu.

"Nabza göre şerbet veriyorsun."

Gülümseyerek omuz silktim. "Bunu herkes yapar."

Başını ağır bir biçimde salladı. "Asıl önemlisi, nabzımı biliyorsun."

Söylediği son cümleyle ikimiz birbirimize bakakalmıştık. Sanki bir şeylerin farkına varmış gibi... Kalp atışlarım birden hızlanmaya başladığında, neyi fark ettiğimi bilmiyordum ama zihnim çoktan çözmüştü ve kulaklarıma fısıldamaya başlamıştı.

"Çok oyalandınız!" Melikşah'ın sesiyle irkilerek o tarafa doğru döndüğümde Mesih'in bakışlarının ağırlığını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Ona tekrar kısa bir bakış atıp dudağımı dişlerimin arasına aldığımda, Şah'ın suratında bilmiş bir tebessüm oluşmuştu.

"Ne o, ayıp bir şey mi yapıyordunuz?"

Şah'ın bu sözleriyle panikleyerek sesimi yükselttim. "Hayır!" Çok bağırmıştım. "Yani... Öyle şeyler yapmıyoruz."

Melikşah tek kaşını kaldırdı. "Yani sizin yaptıklarınızdan."

Tamam iyice batırmıştım. Manidar bir şekilde kafasını salladı.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Mesih huysuz bir ihtiyar gibi mırıldanıp dirseğimden kavradı. Abisine bakmadan basamaklardan inmeye başladığında, peşinden resmen sekiyordum. Yine de ağzımı açmadım, konuşmamız gerekiyordu sanki. Üzerimdeki bahçıvana aldırmadan onunla arabanın yanına kadar geldiğimde itmesine fırsat vermeden ait olduğum koltuğa kuruldum.

Emniyet kemerimi taktığımda kendimi farklı hissediyordum, bugünü farklı hissediyordum. Suratımı buruşturdum. Sanki zihinsel anlamda bir yakınlaşma yaşamıştık. Yüzümü buruşturdum, çünkü bunun gerçekliğine ihtimal veremiyordum. Mesih... Konu Mesih olunca her şey imkânsızdı.

Kafamı çevirerek ona yan bir bakış attığımda onun da benim gibi düşünceli olduğunu gördüm. Birden bedenimi saran sabırsızlık hissiyle gözlerimi kapatarak kafamı koltuğa bastırdım, dudaklarımı ıslatıp gözlerimi aralayarak ona döndüm. "Mesih, seninle ilk günkü gibi değiliz."

Tek kaşını kaldırarak suratıma kısa bir bakış attı. "Mesela?"

Salisede bir kuruyan dudaklarımı tekrar ıslattım. "Mesela, daha yakınız sanki." Sertçe yutkunduğumda beni terleten cümlemin cevabı anında gelmişti.

"Öyle."

Gözlerimi kaç kere kırpıştırdım bilmiyordum... Dudaklarımı tekrar ıslattım. "Öyle?"

Mesih kafasını salladı. "Öyleyiz."

Yakın olduğumuzu mu söylüyordu? Araba birden durduğunda sarsılmamam için kolunu omzuma uzatmıştı. O an sarsılmam bile önemli değildi, hiçbir şey önemli değildi. Sanki bir cam fanusun içerisine konmuştum ve her şeyi uğul-

tuyla duyuyordum. Hiçbir şey inanılası değildi. Bana doğru döndüğünde göğüs kafesim iki kez yukarıya yükseldi, içimdeki bir şeyler sıvıya dönüştü ve ben bir mum gibi eridim.

"Bana seneler sonra en çok yaklaşan kişisin, farkında değil misin? Aptal?"

Kulaklarımdaki uğultular dindiğinde işittiğim tek ses kalp atış seslerimdi. Kafamdaki bir soru işaretini gideriyorken birçoklarını yaratıyordu. Mesih akla zarardı. Aptal kelimesine takılmamak için hızla konuştum. "Ben, seni gerçekten de anlayamıyorum. Lütfen, artık bana karşı biraz daha açık ol." Konuşabiliyorken huyuna gitmeyi seçmiştim. Kafasını iki yana sallayarak koltuğuna yasladı.

"Mesih... Seneler sonra derken neyi kastediyordun?" Yine de pes etmeden üzerine gitmeyi tercih ettim.

"Kendimi insanlara kapatalı seneler oldu. Sen... Sadece sen girebildin."

Cevabı beni nedensizce heyecanlandırmıştı. Ona yakın olan tek kişi olduğumu söylüyordu. Bunu sonra sorgulamayı seçtim. "Öncesinde kimlere yakındın?"

Mesih kafasını geçiştirircesine salladı. "Pek çok kişiye."

Pekâlâ, bu onun öncesinde normal birisi olduğunu mu doğruluyordu? Belki de bir yaşanmışlık vardı? Ona daha öncesinde davranışlarının nedenini sorduğumda ailevi olaylar yaşayıp yaşamadığını da sorgulamıştım. Bana bahanelerin arkasına sığınan insanları küçük gördüğünden bahsetmişti. Öyleyse bu yaptığı neydi? Mesih ne yaşamıştı? Bacağının üzerindeki eline dokunduğumda irkilerek gözlerini açtı.

"Sana kimler neler yaptı?"

Gözlerini kapattı. "Beni insanlar mahvetti."

Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Bilmiyordum, anlatmıyordu fakat yüreğimde bir sızı hissetmiştim. Sanki yaşanmışlıklarının altında eziliyordum. Bir süre öylece kaldık, sustuk ikimiz de.

"Bana sakın acıma."

Tıslamasıyla ne zaman yumduğumu fark etmediğim gözlerimi araladım. "Ben, sana acımıyorum. Sadece... İnsanların hepsi sandığın kadar zararlı değiller."

Suratında, tiksindiğini belli eden bir gülüş oluşmuştu. "İnsanlar zararlı değiller."

Gözlerini kısarak üst dudağını yukarıya doğru kıvırdı. "Kendilerini ispatlamaya çalışan, aciz canavarlar. İlgimi çekmiyorlar."

"Tiksiniyorsun..." İnsanlardan tiksiniyordu.

"Tiksiniyorum."

Ve bana yaşadıklarını anlatmayacaktı, asla anlatmayacaktı. Dakikalar önce tuttuğum eli, parmaklarımı sıkıca kavrayınca bakışlarım tekrar gözlerini bulmuştu.

"Sadece, senden değil."

Açılmış gözlerle gözlerine bakakaldığımda midemde bir hareketlenme olmuştu.

"Bak, istersen gidebilirsin." Sırtını doğrultarak elini çektiğinde, kendini toparlamak ister gibi bir hali vardı.

Afallamıştım, dediklerini tam olarak anlayamadığım için susarak devam etmesini bekledim.

"Elis. Seni kendime yakın buluyorum. Eğer, kalmaya devam edersen geri dönüşün olmaz." İfadesinden ne kadar ciddi olduğu belli oluyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer kısa zamanda gitmezsen dönmene asla izin vermem."

"Neden?"

"Çünkü... Sınırlarımı aştın, her geçen gün içime işlemeye devam ediyorsun. Biraz daha... Biraz daha devam edersen, seni tam anlamıyla kendime ait kılacağım."

Birinin seslenerek beni uyandırmasını ya da Mesih'in

alayla gülmesini bekliyordum. Yine de olanların gerçek olamayacağını düşünüyordum. Her ne kadar kararlı gözlerini üzerime dikmiş olsa da her şey şaka gibiydi. Atlatılması zor bir şaka. İmkânsız dediğim şeylerin doğruluğunu diliyle teyit ediyordu Mesih.

"Burada senin için kalmıyorum Mesih. Kendimi buraya ait hissettiğim için kalıyorum. Gün gelir de gitmek istersem, engel olmana izin vermem."

Mesih kafasını iki yana sallayarak arabayı çalıştırdı. "İzinlerinle hiçbir zaman ilgilenmedim."

İkimiz de susmuştuk. Geçtiğimiz yollardan beni eve götürdüğünü anlayabilmiştim. Sokaklara, insanlara bakarak zihnimdeki soruları dinlendirdim. Hiçbir şey düşünmeden de zamanın çabuk geçebildiğini arabanın evin önünde durmasıyla anlayabilmiştim. Kapıyı açtığımda sesi doldurdu kulaklarımı.

"Unutma, yakın zaman içerisinde gidersen anlarım."

Boğazımı temizleyerek arabadan indiğimde cevap verme gereği duymamıştım. Yaklaşan sınav gününü ya da bir başka şeyi düşünmek istemiyordum. Sadece kendi keyfimi ve kâhyasının dediklerini uygulamak istiyordum. Zile bastıktan kısa süre sonra kapı açılmıştı. Asansörle yukarı kata çıktığımda Selenay'la Şeyda kapının önünde duruyorlardı.

"Ne oldu, Mesih sana ne yaptı?"

Üzerimdeki tulumun askılarını indirerek içeriye girdim. "Araba yıkattı."

Şeyda kıkırdadı. "En azından daha iyi."

Tulumu aşağıya indirerek üzerimden çıkardıktan sonra onlara döndüm. "Hangi konuda?"

Şeyda tekrar kıkırdadı.

"Şeyda sus!"

Selenay'a ters bir bakış atarak tekrar Şeyda'ya döndüm. "Ne oldu?"

Şeyda gülmesini durdurmaya çalışarak konuştu. "Alaz Selenay'ı şaplaklamış."

Dudaklarımın arasından derin bir nida koptuğunda ne diyeceğimi bilememiştim.

"Selenay! Böyle bir şeye nasıl izin verebilirsin?"

"Hey, o benim sevgilim." Evet, sevgililerdi ama... O pozisyon! Utanç verici olmalıydı.

"Her neyse. Alaz'ın fantezilerinden konuşmayı cidden istemiyorum."

Şeyda kahkaha attı. "Alaz'ın Elli Tonu!"

"Selenay doğruyu söyle seni kırbaçlamaya kalktı mı?"

Selenay utançla çığlık attı. "Yaa! Saçmalamayın. Alaz'ın öyle zevkleri falan yok." O odasına doğru yürümeye başladığında tekrar kapı çalmıştı. Şeyda kapıya yönelince elimdeki tulumla banyoya ilerleyip kirli sepetine atıp geri döndüğümde, Eray kapıdan içeri giriyordu.

"N'aber kanka?" Yanağımdan bir makas alıp kolunu omzuma attığında beni salona götürmesine izin vermiştim.

"İyidir, senden n'aber?"

Şeyda da bizimle birlikte salona girdiğinde tanışmadıklarını hatırladım. "Eray, ev arkadaşımız daha doğrusu evin sahibi olan Şeyda'yla tanış."

Eray kendinden emin bir tebessümü suratına kondurdu. "Az önce o güzellikle tanıştım."

"Aç mısın Eray?" dedi Şeyda tatlı bir tebessümle.

"Açım valla. Bir tane özenle seçilmiş, baharatlı salçalı makarna."

Koltuğa oturduğumuzda omzuna vurdum. "Ayıp! İnsan tokum der!"

Eray bir çocuk gibi dudaklarını büzdü ve elini karnına götürdü. "Ama açım. Ve burası evim sayılır, değil mi Şeyda?"

Şeyda kıkırdadı. "Bekle, yaparım şimdi."

Mutfağa doğru ilerlediğinde arkasından bağırdım. "Buzdolabında makarna var onu ısıtabilirsin!"

"Tamam!" Eray'ın karnını doyurduktan sonra onu alt sokakta tuttuğu evine gönderdiğimizde Şeyda da odasına gitmişti. Kafamı dağıtmak için televizyonu açıp bitmekte olan bir filmi izlemiş, ardından odama geçmiştim. Gri şort geçirdiğim bacaklarımla yatağın üzerinde bağdaş kurduğumda, kafamı karmakarışık bırakan Mesih'ten başka bir şey düşünemiyordum.

Üzerimde gün içerisinde birçok kez hissettiğim sabırsızlık hissi vardı. Bugünkü itiraflarından sonra daha çok şey sormak istiyordum, öğrenmek istiyordum. Ona Şah'tan daha yakın olduğumu bilmek ayrıcalıklı ve iyi hissettirmişti. Aramızda yaşanmışlıklar olmuştu, bana dokunmuştu, bir şeyler yaşamıştık. Bugün söyledikleri bana kendimi fazlasıyla iyi hissettirmişti. Günlerdir kendime taktığım basit etiketi artık yerdeydi, ben onun için değerliydim. Bunu gözlerinden anlamıştım.

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzanarak rehberimde ismini bulduktan sonra bekledim. Ardından iç çekerek numarasına dokunduğumda sesini bugün daha fazla kaldıramayacak olsam bile aramayı tercih etmiştim. Saat hayli geç olsa da bu saatte büyük ihtimalle kulüplerde tepkisizce dolanıyor olmalıydı. Telefonu açmamıştı. Yorganın üstüne atarak kollarımı göğsümün altında bağladım.

"Kim bilir nerelerde gezip tozuyor beyefendi." Homurdandıktan sonra telefonu tekrar alıp aramadım, yine açmamıştı. Telefonu tekrar bıraktığımda sinirlenmiştim. "Heey. Ben sana en çok yakın olan kişiyim, nasıl olur da telefonlarımı açmazsın?" Ardından kendi kendime gülerken telefonun çalmasıyla irkildim ve ekrana baktığımda onun ismini gördüm.

"Hissetti psikopat." Telefon ısrarla çalmaya devam edince boğazımı temizledikten sonra açarak kulağıma götürdüm.

"Elis..." İşittiğim ses öylesine uykulu ve çekici bir erkek sesiydi ki onu uyandırdığım için kendimi dünyanın en günahkâr insanı olarak görmüştüm.

"Üzgünüm, uyandırdım. Sabah konuşalım."

"Bekle." Aynı şekilde çıkan sesinde bu sefer sabırsız bir tını vardı. "Neden aradın? Bir şey mi oldu, sen normalde aramazsın." Sanki sen çok arıyorsun.

"Ah hayır, olmadı. Sadece... Seninle konuşmak istiyorum."

Kısa bir an bekledi.

"Gidiyor musun?"

"Hayır. Sadece konuşmak istiyorum."

"Konuşalım."

Boğazımı temizledim. "Şimdi değil, yüz yüze konuşuruz. Yarın müsait misin?"

Bir yastık sesi işitmiştim. Kafasını büyük ihtimalle yastığa vurmuştu. "Bu hafta yokum, geldiğimde konuşabiliriz."

"Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki sorgu ve merakı konuştuktan sonra fark edebilmiştim. Utançla suratımı eğdiğimde cevap vermemişti, tahmin ettiğim gibi.

"Pekâlâ, geldiğinde haber verirsin."

"Veririm."

İç çektim. "İyi uykular o zaman."

"Sana da."

Dudaklarımı ıslattığımda telefon konuşmamız sona ermişti. En azından kendimi daha iyi hissediyordum. Telefonu yatağın herhangi bir yerine bırakarak sırtımı yastığa bıraktığımda bir haftanın çabucak geçmesini dilemiştim. Onunla konuşmak istiyordum, bu kadar yaklaşmışken tekrar dumura uğramak istemiyordum. Kapılarını aralamışken içeriye daha fazla sızmak istiyordum. Çok daha yaklaşmak.

ON GÜN SONRA

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Elis. İnan, ailesi hakkında bir bilgim yok."

Elimi saçlarımın arasından geçirerek odada volta atmaya devam ettim. "Peki elimizdeki kaynaklardan yola çıkarsak? Yine de bir ipucu bulamıyor muyuz?"

Onat kafasını salladı. "Bunu daha öncesinde denemediğimi mi sanıyorsun? Defalarca Semum'un geçmişi hakkında bilgi toparlamaya çalıştım. Yine de pek bir yararım dokunamadı."

İç çekerek karşısındaki koltuğa oturdum ve çantamın içerisindeki kâğıtları çıkararak masanın üzerine bıraktım."Bak, günlerdir aldığı darbeyi ve verilen doktor raporunu inceliyorum. Belirli araştırmalar da yaptım. Durum sandığımız kadar imkânsız olmayabilir. Semum'un geçmişine ulaşabilmesi için tanıdıklarına ihtiyacı var. Ya da yaşanmışlıklarını tekrarlamaya."

Onat beni anlayışla dinledi, günlerdir yaptığı gibi...

Semum'a verdiğim söz kesinlikle boş değildi. Ona yardım edeceğimi söylemiştim, edecektim de. Bunun için Onat'ın da yardımına ihtiyacım vardı.

Onat düşünceli şekilde etrafa bakındı, sanki sinirlenmiş gibiydi. Belki de yardımı dokunamadığı için sinirliydi. "Aslında biri olabilir."

Heyecanla öne atıldım. "Nasıl yani, kim!"

Onat boğazını temizleyerek sağ ayağını koyduğu taban üzerinde titretmeye devam etti. "Geçen yazdan beri ulaşmaya çalıştığım bir arkadaşı var. Bilgileri elimde mevcut fakat nerede olduğunu tam olarak bulamamıştım. Bu yüzden ipin ucunu bırakmıştım."

Sunduğu ihtimalle şevklenerek gülümsedim. "O kişiyi bulmalısın Onat, ihtimal ihtimaldir. Semum'a yardım etmeliyiz. O acı çekiyor."

Onat donuk bir şekilde kafasını salladı. "Haklısın Elis, elimden gelenin fazlasını yapacağıma emin olabilirsin."

Gülümsedim. "Çok teşekkür ederim Onat. Bunları Semum'a anlatma. Bizim ayarladığımızı bilmesin, tanıdığı kişiyi tesadüfen onun karşısında çıkarmayı planlıyorum."

"Sen kendini bayağı kaptırmışsın."

"Onun çektiği acıyı yüreğimde hissettim, sonuna kadar yardım edeceğim."

Onat tebessüm etti. Çalmakta olan telefonumun sesini işitince elimi çantama atarak telefonumu çıkardım. Ekranda ismini gördüğüm an midemde güçlü bir kramp girmişti. Dudaklarımı ıslatarak ayağa kalktım.

"Şimdi geliyordum." Beyaz, pileli eteğimi düzelterek koridora doğru ilerlediğimde heyecandan göğsüme ağrılar girmeye başlamıştı. Sırtımı duvara yasladığımda çıplak bacaklarım ilk olarak üşüse de bedenim rahatlamıştı.

"Mesih?" Sesimin titrememesine dualar etmeye başlamıştım.

"Neredesin?"

Yutkundum. "Evdeyim, sen?"

"Ben de."

Kalbim bir an ağzıma gelecek gibi olmuştu. "Geldin demek."

Boğazını temizledi. "Geldim."

"Bir hafta demiştin, on gün geçti."

Gülümsediğini aldığı nefesten anlamıştım. "Saydın demek."

Kırdığım potu idrak ederek kafama vurdum. "Tarihlerle aram iyidir."

"Öyle olsun bakalım."

"Öyle."

"Kehanet'teki evdeyim, gel bana?"

Derin bir soluk alıp sırtımı duvarda kaydırarak yere oturduğumda, kısa olan eteğimle iyice sere serpe bir hal almıştım. "Neden?"

"En son konuşmak istediğini söylemiştin?"

Ah evet... Fakat o lanet olasıca on gün öncesindeydi. Aradan geçen zaman hem cesaretimi kırmış, hem de sabırsızlığımı köreltmişti. Konuşacak bir şey bulamayacak olsam bile onu görmek istiyordum. Yine de bu benim için bir neden değildi.

"Aradan geçen zaman, konuşma isteğimi azalttı."

Mesih kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından kuvvetli sesini duymama izin verdi. "Gel, arttırırız."

Gülümsedim. Kendisine en çok beni yakın buluyordu, belki de konuşmaya ihtiyacı vardı... Dikkatli şekilde yerden kalktıktan sonra saçlarımı geriye ittirdim. "Tamam, olabilir. Benim de canım sıkılıyordu."

"Bekliyorum."

Aramayı sonlandırdıktan sonra ağır adımlarla içeriye girip kapı pervazına yaslandım.

"Konuşmamız bittiyse, ben araştırmalara başlayayım?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Bir an önce başlarsan çok iyi olacak."

Onat ayağa kalkarak ceketini giydi. "Ben gideyim o zaman."

"Bekle, ben de çıkacağım. Ceketimi alayım."

Bir şey demesine fırsat vermeden odama gidip üzerime bir kot ceket geçirdikten sonra koridordaki Onat'ın yanına gittim.

"Sen nereye gidiyorsun?"

Boğazımı ıslattım. "Mesih'in evine."

Kaşlarını ağır bir şekilde kaldırarak ifademi denetledi. "Ne işin varmış orada?"

"Ne? Bakmasana öyle. Biz konuşabiliyoruz."

Onat kafasını sinirle salladı. "Elis, cidden!" Kapıyı açarak ayakkabılarını giymeye başlayınca bende kısa botlarımın fermuarlarını çekerek anahtarımı ve telefonumu çantamın içerisine attım.

"Çok konuşma da gidelim."

Bana sinirli bir bakış bahşettikten sonra asansörü çağırdı. "Ne konuşacaksın onunla?"

Kabinin içerisine girerek zemin katın düğmesine basarım. "Onat, lütfen! Benim de bir özel hayatım var."

"İyi, bir şey demedik."

Susma hakkımı kullanarak Mesih'in evine kadar bana eşlik etmesine izin vermiştim. Kapının önüne geldikten sonra benden ayrıldığında, sabah Mesih'le konuşurkenki heyecan tekrar kendini göstermişti. Boğazımı bilmem kaçıncı kez temizledikten sonra, kapının girişine kadar ilerleyerek zile basacağımı bilememiştim.

Üzerindeki mavi tişörtü ve siyah eşofman altıyla biraz kilo vermiş gibi gözüküyordu Mesih. O an on gündür nerede olduğunu daha fazla merak etmeye başlamıştım. Sakalları on gün öncesiyle aynı boydaydı, demek ki kısaltmıştı ve bir süre böyle kullanacaktı.

"Elis..." Dudaklarının arasından çıkan ismimi duyunca rahatlayabilmek adına bir soluk aldım, sakin gözüküyordu.

"Merhaba."

Mesih kafasını sallayarak kapıyı daha fazla araladı. "İçeri gel." Girmem için geri çekilince rotam belirlenmişti. İçeriye girdiğimde kapının kapanma sesiyle salona doğru ilerlemeye başladık.

"Aç mısın?"

Şaşkın bir ifade takınarak ona döndüm. İlk defa aç olup olmadığımı soruyordu.

"Pekâlâ, ben yemek yiyordum."

"Ah, tabii. Mutfağa geçelim istersen?"

Kafasını sallayınca birlikte mutfağa geçtik. Onu yemek yerken izlemek eğlenceli olabilirdi. Beyaz, düz servis tabağındaki yarım sandviçi görünce gülümseyerek karşısına oturmuştum.

"Sandviç dışında neler yersin?"

Mesih yerine geçerek ekmeğini kavradıktan sonra bana kısa bir bakış attı. "Yemek seçmem." Olumlu ve taktir eden bir ifadeyle dudaklarımı büzdüm. "Yine de seni sürekli sandviç yerken görüyorum."

Mesih gözlerini üzerimden ayırmadan ekmeğinden büyük bir ısırık aldı. "Ekmek severim, Elis. Ve sandığın kadar marifetli değilim. Acıktığım zaman en fazla bu kadarını yapabilirim."

Gülümsedim. "İstersen sana birkaç aperatif hazırlayabilirim."

Kaşlarını ağır bir kavisle havaya kaldırdı ve omuzlarını bana doğru yaklaştırıp çenesini kaldırmıştı. "Ciddi misin?"

Tebessümümü bozmadan kafamı salladım. "Tabii ki değilim. O işlerden anlamam."

Mesih gözlerini devirerek sandviçini yemeye devam etti. Ekmeğini bitirdikten sonra suyunu da içip bana yan bir bakış attı. "Benimle ne konuşacaktın?"

Sıkıntılı konuya değinmesiyle iç geçirdim. "Bak, aslında o... Bir anda olan bir şeydi. Seninle konuşma ihtiyacı hissettim."

"Hangi konuda? Tekrar çizime başlamak için tavsiye falan mı isteyecektin?"

Fazlasıyla açılan gözlerim ve aralanan dudaklarımla ona bakakaldığımda ne diyeceğimi bilememiştim... Mesih çizim yaptığımı nereden biliyordu? "Sen... Bunu nasıl-"

Bir yudum su daha aldı. "Çok önceden beri biliyorum. Sadece seni zorlamak istememiştim. Her ne kadar çizmek istesen de psikolojin el vermiyor, değil mi?"

Kafamı ağır bir şekilde salladım. "İstesen de beni çizime başlatamazdın Mesih. Bunu nereden ya da nasıl öğrendin bilmiyorum ama. Konumuz bu değil. Ben seninle kendim hakkında değil, senin hakkında konuşacaktım."

Mesih boynunu kütletti. "Fazla konuşkan bir insan olmadığımı çözmüş olmak gerekir, özellikle... Konu bensem."

Suratımda o an bilmiş bir tebessüm oluşmuştu. "Ama ben normal birisi değilim, ben... Sana en yakın olan kişiyim."

Mesih'in gözlerinin içi gülse bile dudaklarının kenarları hareketsiz kalmaya devam etmişti. "Bu seni ayrıcalıklı kılmaz."

Onu umursamadım. "Evet, ayrıcalıklıyım! Ve senden konuşmak istiyorum."

"Ben de çok şey istiyorum ama her istediğimiz olmuyor Elis." Mesih bir şey istiyor ve bu olmuyordu? Şaşırtıcı bir durumdu açıkçası.

"Hayırdır, Yıldızlara dokunmayı falan mı istiyorsun, sen her istediğini elde edersin."

Mesih düşünceli bir tavırla ifademi izledikten sonra suratına onaylamayan bir ifade kondurdu. "İsteğim seninle ilgiliydi aslında."

Boğazımı kurutan cümlesiyle yutkunarak kendimi toparladım. Fazla sorgulayarak üzerine gitmek istemiyordum fakat merak da ediyordum.

Mesih sessiz kalmamı umursamadan devam etti. "Tekrar çizime başlamanı istiyorum, beni çiz mesela."

Çizim kelimesini yeniden duymamla gerilmem bir olmuştu. Onu çizmemi istemesi de cabasıydı! "Bu dediğin asla olmayacak."

Dirseklerini masaya koyarak öne doğru eğildiğinde ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. "Aslında sana zorla yaptırabilirim. Bu hoşuma giderdi."

Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Kesinlikle çizim yapamazdım, bir daha o kalemi elime çizmek için alamazdım. Annem o kalemi bana, beni de kaleme küstürmüştü. Anılar tekrar zihnimde yeşerince gitmek istedim. Evime gitmek ve ağlamak!

"Hayır, bu..." Kafasını salladı. "Fazla boktan olurdu ve ben senin psikolojine daha fazla sıçmak istemiyorum."

O an tüm kelimeler kifayetsiz kalmıştı ve Mesih'in en sevdiğim cümlesi bu olmuştu. Psikolojimi altüst ettiğini kabul etmişti ve zarar vermek istemediğini söylemişti... En güzeli de çizim yapmaya verdiğim değeri de buna dair hissettiğim korkuyu da görebilmişti... Bu çok farklıydı.

"En azından sana bir teklif sunabilirim..."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Ne teklifi?"

Mesih boğazını temizledi. "Madem burada kalmaya karar verdin ve biz bir şekilde artık yakınız. Daha iyi anlaşabiliriz." Bu cümlesi de kesinlikle favorim olmuştu! Bugün sanki ağzından bal damlıyordu.

"Bu dediğin... Hayal gibi."

Omuz silkti. "Fazlasıyla gerçek."

"Peki, teklifin nedir?"

"Beni çizmeye çalıştığın her gün soru sorabilirsin."

Gerilerek ayağa kalktım. "Lütfen, bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Mesih sustu ve sakince ayağa kalktı. Yeterince zorlandığımın farkındaydı.

"Eve dönmek ister misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Şu an istediğim tek şeydi.

"Pekâlâ, öyleyse, seni bırakmamı ister misin?"

Gülümsedim. "Birbirimize sandığın kadar uzak değiliz." Her ne kadar evlerimizin mesafesinden bahsetsem de konu çok farklı yerlere de gitmişti. Mesih beni kapıya kadar geçirdiğinde, çizim konusu her ne kadar gerilmeme yetse de konuşmak iyi gelmişti çünkü ilk defa konuşabiliyorduk.

Mesih konuşabildiği zamanlarda kesinlikle anlayışlı olabiliyordu. İnsanlık belirtileri verebiliyordu ki bu çok önemliydi. Dışarıya çıktıktan sonra geldiğim yoldan geri dönerken telefonuma mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim. Selenay, Şeyda'yla olan alışverişinin hâlâ sürdüğünü yazmıştı. Büyük ihtimalle akşama doğru geleceklerdi. Evde tek olmak beni geriyordu, bunu sevmiyordum. Öğrendiğim habere suratımı buruşturarak evimizin bulunduğu sokağa girdiğimde, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Mesih'le konuşabilmiştim. İki insan gibi! Onca günün ardından artık konuşabiliyorduk. Tek gelişmemiz bu olsa bile büyük bir olaydı. Kendimi eskisi gibi ucuz hissetmiyordum. Mesih'in gördüğü ve önem verdiği biri gibi hissediyordum.

Çantamı omzumdan indirip anahtarımı çıkardım. Apartmanın kapısını açıp içeriye girdiğimde çantamı düzelterek ilerlemeye devam ettim ve karşımda duran iki çift ayakla karşılaştım. Kafamı yavaşça yukarıya doğru kaldırmaya başladığımda dilim tutulmuştu sanki...

Uzun soluklar alırken bacaklarımın geçen her salise daha da güçsüzleştiğini hissettim, her an yere yığılmak için bükülmeye çalışıyorlardı sanki. Boğazım ise yutkunamayacağım kadar çok kurumuştu. Beklemediğim anda, tahmin dahi edemeyeceğim görüntü kalbime ve beynime iyi gelmemiş, beni paniğe sokmuştu.

Babam elleri cebinde karşımda durmaya devam ediyorken annem ise sabırsızdı. Her an çığırından çıkacak, saldıracak gibi duruyordu. Gözlerimi defalarca kez kırpıştırdım. Gör-

düklerimin birer hayal olmasını diledim ama gerçekti, fazlasıyla gerçek!

"Anne... Baba..." Fısıltım kulaklarımızı doldurduğunda, annem büyük ihtimalle bağırmamak için ağzını açmıyordu ve babam ona göre gayet sakindi.

"Gitme zamanın geldi, sevgili küçük kızım."

Çaresizce etrafıma bakındığımda kimsenin yukarıdaki dairemizde olmadığını hatırladım. Gidemezdim, kimsenin haberi olmadan beni götüreceklerdi. Herkes birden ortadan kaybolduğumu düşünecekti. En kötüsü ise o konuşmadan sonra Mesih kendi isteğimle gittiğimi sanacaktı...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SELENAY AKTAŞ

Ellerimi çırparak oluşturduğumuz dekoru incelemeye devam ettim. Şeyda'nın yardımıyla Eray'ın evinde harikalar yaratmıştık.

Geniş salonun sol dip kısmına yerleştirdiğimiz turkuvaz L koltuğun aynı tonunda aynalar vardı duvarlarda. Her oda için ayrı ikili renk kombinleri yapmıştık, yatak odası için kullandığımız renkleri Eray kırmızı siyah olmak üzere iki rengi seçerek kendisine fantezik bir alan yaratmıştı.

"Mumları anladım da neden ışıklarını loş aldın?" Şeyda yorgun bir şekilde etrafa bakarak ellerini beline yerleştirdi. Az önce yatak odasının tozlarını birlikte almıştık. Eray Bey bir süredir evde pislik içinde yaşıyordu, eşyalarının çoğu eksikti bu yüzden ikimiz bir olup olaya el koymaya karar vermiştik.

Eray sırıtarak kollarını göğsünün altında bağladı. "Sempatik görünüşümün altında bir kaplan yatıyor kızlar, anlayamadınız mı?"

Kıkırdayarak içimden geçirdim. Demek ki sadece Alaz'ın Elli Tonu değilmiş. Şeyda sorduğuna pişman olmuş gibi bir ifade takınarak kafasını iki yana salladı ve odadan çıktı.

"Hey, nereye bebeğim?" dedi Eray, komodinin üzerindeki kalp şeklindeki kutudan parfüm şişelerini çıkarırken.

"Soğuk bir şeyler hazırlayacağım, isteyen?" Şeyda'nın kaybolan görüntüsünün ardından işitilen sesi kulağa eğlenceli geliyordu.

"Sorman hata." Duyabileceğini bildiğim şekilde mırıldandıktan sonra bedenimi yatağa attım.

Eray işini bitirerek omzunun üzerinden bana baktığında suratında önce panik, sonra dehşet ifadeleri oluşmuştu. "Sonunda günahkâr bedenimi cazip bulacağını biliyordum fakat bunu yapamam..."

Gözlerimi devirerek ellerimi başımın altında sabitledim ve saçmalamasına izin verdim. "Neden yapamazmışsın?"

Kaşlarını bir kedi yavrusunun masumluğunda yukarı kaldırarak yanıma çöktü, sanki bir şey gizler gibiydi. "Alaz döver."

Kahkaha atarak Eray'ın omzuna vurduğumda şiddetli şekilde kapı çalınmaya başlamıştı. Sıçrayarak sırtımı yataktan kaldırdım.

Eray kaşlarını çatıp odasının çıkış kapısına bakarak mırıldandı. "Resmen iti an çomağı hazırla."

Yok artık, cidden gelen Alaz olabilir miydi? Kaşlarımı çatarak tekrar onun omzuna vurdum. "İyi insan lafın üzerine gelir o, hödük!"

Eray dudaklarını iğrenircesine kıvırarak ayağa kalktı. "Bak bakalım, ben o iyi insana neler yapıyorum şimdi."

Uzun adımlarla odadan çıkınca aynı anda yataktan kalkıp peşinden koşturmaya başladım. Alaz en son bana Eray'ın evine gitme yasağı koyduğu için tekrar tartışmışlardı... Hay lanet! Şeyda tam kapıyı açacakken Eray seslendi. "Bekle, ben açacağım."

Eray kapının kulpuna tutunduğu an arkasına geçip kapıyı

kimin yumrukladığını görmek için bekledik. Kapı açıldığında karşımızda beliren kızı daha önce görmediğime yemin edebilirdim. Fazlasıyla sinirli ve aksi gözüküyordu. Suratına takılı kocaman gözlük yatay gelip dik uzanan burnu yüzünden burnunun ucuna kadar kaymıştı. Kızıla yakın bakır saçlarını tepesinde dağınık şekilde toplamış, üzerindeki basketbolcu tişörtü ve taytıyla uzun boyuna rağmen yaramaz kız çocuklarını andırıyordu.

Eray mırıldandı. "Kesinlikle iti an çomağı hazırla."

Ses tonuna bakılırsa kızı önceden tanıyordu ve bu hoş bir tanışma değildi!

"Ne diye kapıma dadandın?" dedi Eray sempatik tavırlarının tam aksine.

Kız ellerini beline yerleştirerek dolgun dudaklarını araladı. "Kapıya dadanan biri varsa, o da sensin!" Arkasında duran karşı dairenin kapısını işaret ederek devam etti kız. "Önce pastanedeki kahvaltımı, şimdi de dış kapımı mahvediyorsun! Cidden, benimle derdin ne?!"

Gittikçe artan sesiyle gözlerim irice açıldı."Şşş sessiz olsana, burası bir apartman. İnsanlar rahatsız olabilir," diyerek kızı uyardığımda bana bilmiş bir bakış atmakla yetinmişti.

"Onu yanındaki sarı kafaya söyle! Beni her yerde taciz edip duruyor!"

Şeyda'yla irice açılmış gözlerle Eray'a dönmüştük.

Eray ellerini kaldırarak şakıdı. "Elimi bile sürmedim."

Kafamı yana doğru eğerek kızın kapısına baktığımda ne demek istediğini anlamıştım. Eray'ın mobilyalarını taşırken kızın dairesinin duvarını mahvetmekle kalmayıp kapısını çizip zilini yerinden oynatmışlardı. Dişlerimi sıkarak Eray'a döndüğümde kızın neden bahsettiğini anladığını fark ettim.

"Çalışanlar yapmış bir hata. Ne yırtınıp duruyorsun, hasar neyse karşılarız."

Kız derin nefesler alarak Eray'a nefret dolu bakışlarını kustu. "Her şeyi parayla çözebileceğini mi sanıyorsun sen?!"

Hırçın bakışlara karşın Eray gayet rahat bir tavırla elleri ceplerinde cevap verdi. "Evet."

Kız iyice deliye dönmüştü. Pastanede her ne olduysa kötü bir başlangıç yaptıkları ve kızın Eray'ı görmeye tahammülünün kalmadığı belliydi. Bir de birbirlerine komşu olduklarını fark etmişlerdi, ne güzel ama!

"Verdiğin tüm zararı misliyle bu akşama kadar karşılayacaksın, sen bundan anlarsın." Kız arkasını dönüp ilerledi ama sonra kararsız bir şekilde tekrar bize dönerek yumruklarını sıkarak hırladı. "Bok kafa!" Ardından kapısı aralık olan dairesinden içeriye büyük bir gürültüyle girdi.

"Bu kızla işin var Eray."

Eray suratını buruşturdu. "Allah'ın kezbanı."

Şeyda rahat bir soluk vererek dairenin kapısını kapattı. "Her neyse, gelin yemek yiyelim."

Mutfağa doğru ilerlemeye başladığımızda Eray telefonla konuşuyordu. "Evet, krem rengi boya ve yeni bir zil taktıracağız. Hayır! Klasik bir zil sesi istemiyorum. Basıldıkça gıdaklama sesleri falan çıksın. İğrenç, rahatsız edici bir zil sesi olsun."

Sandalyeye oturup hayretle Eray'a baktım. Apartmanın duvarları açık mavi ve o kızınkini kreme mi boyatacak!

Eray, "Ha bir de kapı istiyorum," diyerek karşı tarafı dinlerken gözlerini kısarak dişlerinin arasından bir soluk aldı. "Ne rengi mi?.. Hımm, bok rengi iğrenç bir kapı olsun. Yakışır bakır saçlarına."

İçtiğim limonatayı püskürtmemek için kendimi zor tutarken, Şeyda tabakları önümüze koyarak kahkaha atıyordu.

"Tamam, bu akşama kadar her şey alınıp takılmış olacak, aksarsa fena olur," diyerek telefonu kapattığında Eray'a bakakalmıştım.

"Eray sen kafayı mı yedin?"

Eray ufak kâsedeki turşulardan ağzına bir tane atarak omuz silkti. "Ne? Eksik mi söyledim?"

Kafamı ağır bir şekilde iki yana salladım. "Hayır bu... Bu çok fazla!"

Eray omuz silkti. "Kendisi misliyle ödememi söylemişti. Bana ne dediyse onu yapıyorum?"

Şeyda kıkırdayarak yemeğini yemeye devam etti. "Eray cidden algına hayran kaldım," deyince Eray gülümseyerek onun saçını okşadı.

"Teşekkür ederim güneşim..."

Şeyda kasılarak tabağına geri döndüğünde, Eray onun üzerinde bıraktığı etkinin farkında bile değildi. Suratına gaddar bir ifade kondurarak cazgır komşusunu düşünmeye devam etti.

Şeyda'yla göz göze geldiğimizde onda olan değişimi anladığımı fark ederek kuruyan dudaklarını ıslattı. Erkeklerden yana şansı hiçbir zaman olmamıştı. Belki de Eray'ın enerjisi ve karakteri ona farklı gelmişti, ilgisi hoşuna gitmişti. Bu iyi değildi. Eray her ne kadar kolay bir erkek gibi dursa da değer verdiği kız arkadaşlarına ilgi göstermekten hoşlanırdı. Hiç uzun süreli birlikteliği olmamıştı. Şeyda'ya verdiği değer ve ilgi, Eray'a göre özel bir şey değildi. Belki de Şeyda yanlış anlıyordu.

Yemeğimizi iştahla yemeye devam ederken Eray'ın sesiyle kafamı tabağımdan kaldırdım.

"Elis neden gelmedi? Yoksa hâlâ Semum'un hastalığıyla ilgili araştırmalar mı yapıyor?"

Boğazımı temizleyerek kafamı salladım. "Aynen öyle. İlk başlarda Semum'a hafızasını kazandıracağını söylediğini öğrendiğimde ona çok kızmıştım. En fazla ne yapılabilinir ki diye düşünüyordum fakat Elis hepimizi yanılttı. Bu işle çok uğraşıyor."

"Anne ve babasının mesleğinden de yararlandığını söylemişti Şeyda?" dedi sorarcasına. Kafamı salladım. Babası beyin cerrahı annesi ise psikologdu. Her ne kadar aile bağları pek kuvvetli olmasa da işkolik bir aileye sahip olduğu için insan beyni ve psikolojisiyle ilgili birçok bilgiye sahipti Elis. Bunları kullanıyor, araştırmaya devam ederek daha fazlasını elde ediyordu.

"Evet. Bu konuda başarılı olduğunu söyleyebilirim. Elis, işini ciddiye almış durumda."

"Onu bende takdir ediyorum," dedi Şeyda. "Semum'un gözüne sokmadan birçok şey öğrendi ve şimdi neredeyse onun yakınlarına ulaşacak konumda."

"Vay be. Bizim kız fena çıktı desenize."

Kafamı sallayarak Eray'ı onayladım. Elis'im söz verdiği zaman hep arkasında dururdu. Her zaman fedakâr ve metanetli bir insan olmuştu. Benim uğruma vazgeçtiklerini hatırlayınca gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. İç çekerek bakışlarımı tavana diktiğimde Eray konuyu yine Alaz'a getirmişti.

"Sevgilinin haberi var mı burada olduğundan?"

Masanın ortasında bulunan meyve tabağından bir dilim elma alarak kafamı olumsuzca salladım. "Haber vermedim. Sorsa söylerim ama gizli saklı iş yapmam."

"Elis de gelseydi keşke ya." Şeyda'ya hak vermiştim.

"Aynen, kafa dağıtmış olurdu."

"Arayalım gelsin?"

Sanki Eray'ın komutunu bekliyormuşum gibi ayaklandım. "Haklısın, arayalım." Yerimden kalkarak telefonuma bakındığımda bulamamıştım. "Telefonumu gören var mı?"

Şeyda olumsuz bir mırıltı çıkardı.

"Yatak odamda olabilir." Eray'ın hatırlatmasıyla aklıma gelmişti. Temizlik yaparken orada unutmuş olabilirdim. Salondan çıkarak ağır adımlarla yatak odasına doğru ilerlemeye

başladığımda tuhaf hissetmeye başlamıştım. Tarifi anlatılmaz bir histi...

Odaya girdikten sonra etrafa bakındım, görünürde telefonum yoktu. Sildiğim komodini incelerken üzerinde olduğunu fark ederek telefonu alıp odadan çıktım. Tekrar salona doğru ilerlerken bir yandan ekran kilidini başparmağımla açıp rehbere girdim.

"Bulmuşsun telefonunu?"

Kafamı sallayarak Şeyda'yı onayladım. "Hı hı..." Rehbere girip Elis'in numarasının üzerine dokunacakken Eray kalkarak yanıma geldi.

"Bak ne diyeceğim."

Kafamı telefondan kaldırarak Eray'a baktım.

"En iyisi biz onun yanına gidelim. Onun bir yere geleceği yok, baksana."

"Bilmem ki aslında evden çıkarsak iyi olurdu. O yüzden o gelsin."

Eray kollarını göğsünün altında bağladı. "Onu alıp başka bir yere götürmeye ne dersin?"

Kesinlikle harika bir fikirdi. Elis'i arasam büyük ihtimalle gelmezdi. Ona baskın yaparak evden çıkarmamız en mantıklısıydı.

"Dediğin gibi olsun."

"Hadi çıkalım o zaman." Şeyda hızlıca makineye bulaşıkları yerleştirip ellerini yıkadı.

Eray, "Sen harikasın güneşim," diyerek yanağından bir makas alınca tekrar kasılmıştı. Eray bunu yine fark etmemişti.

"Hadi ceketlerimizi giyelim." Gerilim dolu atmosferi dağıtarak askıya doğru yürüdüğümde onlar da hareketlenmişlerdi. Apartmandan çıkıp alt sokağa doğru yürürken uğultu sesleri duyunca durmuştuk.

"Ne oluyor burada?" dedi Eray büyük bir ciddiyetle. Kaş-

larımı çatarak sesi işitmeye çalıştım. İki kişi kavga ediyordu sanki... Tiz bir kız çığlığı duyunca sesin geldiği yöne doğru hareketlendik. O anda kalbime bir sızı girmişti, bu... Bu çok kuvvetli bir sızıydı.

"İyi şeyler olmuyor!" dedim gözlerimin dolmasına engel olamadan.

"Sen iyi misin?" Şeyda'nın parmakları kolumu sarınca yutkunarak boğazımda oluşan kuruluğu gidermeye çalıştım. Sesler beni fazla ürpertmişti.

"Bu taraftan!" Eray bizi soldaki sokağa doğru yönlendirince o tarafa ilerlemiştik.

Bir kız bir erkekle kavga ediyordu. Yaklaşmaya devam edince Eray'ın cazgır komşusunun olduğunu gördük. İnce, ifadesi tekin olmayan bir oğlanla kavga ediyordu.

"Sen kimin ağzına çakıyorsun?" diyerek oğlanın üzerine yürüdü. "İki halter kaldırmayla adam olunmuyor! Kimsin sen, kim?!"

"Kes lan sesini! Çakarım senin ağzına!" diyerek kızın suratına bir darbe savurunca kızın gözlüğü yere düştü ve kızıl saçları savruldu... Kalça üzeri zemine düşünce bağırdı kız, avazı çıktığı kadar çok çığlık attı. Sinir krizine girdiği belliydi... Bu sırada onlara doğru koşmaya devam ettik.

Sinirden ağlayarak konuşmaya devam etti kız. "Önündeki fazlalığa güvenerek kendini erkeğim diye avutabilirsin ama sen adam değilsin, şerefsiz!" Yerdeki taşı oğlana fırlattı ve ayağa kalkıp üzerine atılarak oğlanın boynunu sıkıp ona hasar vermeye çalıştı, ki fazlasıyla veriyordu da.

Eray bizden önce yetişip çocuğu tek yumrukla yere serdi ve bayılmak üzere olan komşusuna yöneldi.

O hırçın kız bayılacağını bilse de mırıldandı. "Bir erkek dokunmasın bana."

Tam kız yere düşecekken Eray'ı ittim ve onu kollarından kavrayarak yere çöktüm.

"Ne oldu şimdi?" Şeyda şaşkınlıkla mırıldandı.

Yerden bir kıpırtı gelince oğlanın hareketlendiğini fark etti. Eray hemen ona doğru atıldı. "Kıza neden vurdun?"

Oğlan tıpkı bir pislik gibi geriye çekiliyor, korktuğu suratındaki o hain ifadeden belli oluyordu.

"İlk o bana vurdu."

Tam bir orospu çocuğu. Kendinden güçlüyü görünce haliyle götü yemiyor.

"İlk o vursa bile sen bir kadına el kaldıramazsın!" Eray sert bir yumrukla çocuğu etkisiz hale getirdikten sonra yanımıza geldi.

"İzin ver, kaldırayım." Her ne kadar Eray'ı bilsem de kızın baygınlık geçirmeden istediği şeyi duyduğum için buna izin veremezdim. Kafamı iki yana sallayarak mırıldandım.

"Hayır, olmaz. Sen bir araba bul hastaneye gidelim."

Eray kafasını salladıktan sonra yanımızdan ayrılınca Şeyda gelip yanıma çöktü. Kızın kafasını dikkatlice tutmaya devam etsem de yüreğimdeki anlamsız sızı kızı kurtardığımız halde geçmiyordu...

ELİS MİRA AKTAŞ

Gitme zamanı geldi... Babamın son kurduğu cümle kulaklarımda parça parça tekrarlanıyordu... Bense derin nefesler almaya çalışıyordum. Aylar sonra anne ve babamı ansızın apartmanımda görmek... Kalbimin korkudan ve endişeden hızla çarptırmaya yetiyordu. Korkuyordum. Onca zamanın hesabını verecek olmaktan, beni zorla götürecek olmalarından korkuyordum. Endişeliydim. Arkamda bir iz bırakmadan ortadan kaybolacaktım ve bundan sonrasında bana ne olacağı belirsizdi.

"B-eni nasıl buldunuz?"

Babam sakin bir soluk alarak konuştu. "Sence de geçen süre derin bir araştırma yapmamız için yeterli değil miydi?"

Ama nasıl! Hiçbir ipucu yokken nasıl?

"Bu kadar saçmalık yeter! Sana sorgulama hakkı verme-dik, gidiyoruz." Meral Hanım konuşmuştu. İçim titreyerek baştan beri kaçındığım şeyi yaparak annemin gözlerinin içine baktım. Korkudan dizlerim titremeye başlamıştı, onun kuv-vetli irisleri bana neler yapabileceğini anlatıyordu sanki...

Sertçe dudaklarımı ıslattıktan sonra çantamdaki telefonum aklıma geldi. Telefona ulaşsam bile arayana kadar bana engel olurlardı. Hem arama hakkımı, hem de kaçma olasılığımı kaybederdim. Birden ağlamaya başlayarak ellerimle suratımı kapatınca şaşıran tek kişi babam olmuştu. Annem donuk ve katı ifadesiyle mimiklerime kadar inceledi, tek tek...

"Ben çok özür dilerim. Size yaşattıklarımdan dolayı piş-manım, lanet olsun karşınızda olmaktan utanıyorum."

Annem gözlerini kıstı. Babam üzgün bir ifadeyle bana doğru bir adım attı. "Gel buraya."

Hıçkırarak kafamı iki yana salladım. "Lütfen bir an önce gidelim buradan, daha fazla kalmak istemiyorum."

Babam içtenlikle gülümsedi. "Aferin küçük Elis. Doğru yolu bulacağını biliyorduk."

Annem kaşlarını kaldırarak beni geçerek kapıya doğru iler-leyince iç çektim.

"Baba onlara bir not yazmama izin ver, lütfen."

Yanıma gelerek tek avucunu yanağıma bastırıp gülümsedi. "Merak etme küçük kızım. Onlara zaten bir not bıraktım." Ben şaşkınlıkla kaşlarım havalandığında devam etti. "Kendi isteğinle gittiğini, senin el yazınla zaten yazdım."

Hıçkırıklarım artınca anlamaması için kafamı salladım. "Teşekkürler baba."

Babam kafamı boynuna yerleştirerek sırtımı sıvazlarken, annemin buz gibi sesi çıplak bacaklarımı üşütmüştü. "Gide-lim artık."

Kafamı durmadan sallayarak tekrarladım. "Gidelim."

Babamla yan yana yürüyerek apartmandan çıktığımızda, kapıda beliren siyah arabayla gideceğimi kesin olarak anla-dım. Yüreğimde beliren ağrı hareket etmemi engellerken gö-zümün önüne gelen bir çift gözün kime ait olduğu belliydi. Arabanın önünde durduğumuzda sertçe yutkundum.

Kehanet'e gelmeden önceki Elis nasıl birisiydi? Cesur de-ğildi. Ama cesurdu da. Mesih bunu bana kendisi söylemişti...

"Düşünceler karakterin yansımasıdır. Eğer karakterin-de cesaret olmasaydı, düşüncelerine yansımazdı." Mesih'in sesi... Sert, kalın ve aynı zamanda sakin.

Duyduğum an bedenim titremişti. Hafızamda yer bulma-sı, tekrar canlanması beni fişeklemişti. Peki ya... Şu an dü-şüncelerime yansıyan şey neydi? Deli gibi koşmak, kaçmak! Adımlarım kendiliğinden ileri atılmaya başladığında, her de-fasında kısalan eteğimi umursamadan deli gibi koşmaya de-vam ettim.

Ona koşuyordum, Mesih'e koşuyordum. Ona ulaşabilir-sem her şey hallolacaktı. Sonsuz bir inancım vardı, beni sak-layacaktı. Arkamdan gelen adım seslerini umursamadan koş-maya devam ettim. Hareketlenen araba nedeniyle bir bahçeye kaçtım. Çalıların çıplak tenime batması umurumda değildi, yere düşüp kalkmam kesinlikle önemli değildi. Karşı bah-çenin duvarını geçebilmek için ellerimi koyup kendimi yu-karıya çektim ve pütürlü duvara sürtünerek yanan bacağımı önemsemedim.

İşin sonunda Mesih'e kaçmak... Onda saklanmak vardı.

Kalbim gümbür gümbür atmaya devam ederken ağlıyor-dum. Bu son şansım olabilirdi, yapacağımın en iyisini yap-malıydım.

Kendimi yere attığımda peşimden gelen kişinin bahçeye girdiğini duydum. Heyecandan ellerim ve dizlerim titremeye

başlamıştı. Koşmaya devam edip boş sokağa çıktım, beni Mesih'in evinin önüne çıkaracak olan sokağa...

Ensemden kuyruk sokumuma kadar inen bir ürperti hissedince, arkamdaki kişinin her adımda bana daha fazla yaklaştığını anlayabiliyordum.

Şimdi değil, yalvarırım.

İşin sonunda olabilecekleri düşünerek daha da hızlandım. Kehanet tabelasıyla kalbim bir kuş misali çırpınmaya başlamıştı, elim ayağım birbirine dolanmıştı... Ahşap evin önüne yaklaşmamla bağırmam bir olmuştu.

"Mesih!!" Her şey bir anda gerçekleşmişti... Saçlarıma asılarak kafamı çektiğinde boynum geriye doğru kütlemiş, adımlarım birden durmuş, ağlamam şiddetlenmişti... İri yarı adam beni ters çevirerek kendine doğru çekince, zıplayarak ileriye gitmeye çalıştım ve tekrar ağzımı açtım. Tam bağıracakken o iğrenç iri parmaklarını ağzıma sokarak beni engelledi. Boğazımdan hırıltıya benzer sesler çıkmaya başladığında geriye doğru yatırdığı başım nedeniyle gözümden usulca akan damla, kulak hizamdaki saç dibime girmişti. Parmaklarını boğazımın en derinliklerine kadar gönderdiğinde nefes almam imkânsızlaşmıştı. Dakikalardır koşmanın verdiği oksijensizlik etkisi yaptığı işlemle beni boğulma noktasına kadar getirmişti. Boğazımın en derinliklerinden kopan öğürme sesleri, verdiğim yaşam mücadelesi, yine de gözlerimin beyazı kırmızıya dönüşse de, Mesih'in her seferinde gözüne çarpan irislerimin onun kapısına doğru çevrilmesine engel olamamıştı.

Ben hayatım boyunca hiçbir şeye, hiçbir kimseye bu denli ümitle bakmamıştım...

İri yarı adamın sert çehresi, uzun sakalları ve belirgin kara gözleri adeta beni bırakmayacağına yemin etmiş gibiydi. Kulaklarımı dolduran bir araba motoru sesiyle elini ağzımdan

çıkarınca iki büklüm olarak deli gibi öksürmeye başladım. Başım ağrıyor, mideme kramplar giriyor, etraf dönüyordu sanki...

Araba yanımızda durunca adam beni içeriye itti ve kendimi babamla annemin yanında, bulmuştum. Annem bana acıyarak bakıyorken babam sinirini kusuyordu. Korku dolu adam karşıma oturduğunda, Mesih'in evden çıktığını ve sokağın başına doğru merakla yürüdüğünü gördüm. Kararan kalbim tekrar umutla yeşermeye başlarken az önce acıdan sızlayan boğazıma bir nifak tohumu oturmuştu.

Hareketsiz bedenime rağmen canlanarak cama yapışıp ismini haykırdım. "Mesih!"

Babam beni arkaya sertçe çektiğinde arabanın kapısı ben bağıramadan saliseler önce kapanmıştı.

"Mesiiihh!"

Mesih sokağın iki tarafına da çatık kaşlarıyla bakıyorken araba hareketlenmişti... Dışarıdan kara görünen cama bir yumruk atarak onun adını tekrar sayıkladığımda, babam ağır bir darbe indirdi ve koltuğa sindim.

Bir nabız gibi atan yanağıma rağmen hâlâ umutluydum. Araba yavaşça Mesih'in evinin önünden geçmeye başladığında evden biri daha çıkmıştı... Kalbimi yerinden sökmeye yetecek biri... Beyaza yakın sarı saçlı kız... Kız ürkekçe evden çıktığında, Mesih ona bir şeyler söyleyip korkmaması için sarılmıştı.

Tıpkı benim şu anda ihtiyacım olduğu gibi... Kız benim sesimden mi korkmuştu? Asıl korkan ve o kollara ihtiyacı olan kişi bendim!

Ne kadar sızlansam da annem, korkunç adamının yardımıyla koluma enjekte ettiği sıvıya karşı çıkamamıştım... Sızlanıyordum, babamın ağzımdaki eli yüzünden sesim çıkmıyordu ama çırpınıyordum.

Gözlerim kapanırken sokağın başındaki tabelaya takılmış-lardı... Baştaki gibi kalbim gümbürdememişti, artık kalp ri-timlerimi takip edemiyordum. Kehanet... Her şey ilk günkü gibiydi. Bu tabelaya baktığım gün başlamıştı ve bitmişti. Göz-lerim kapandığında zihnimde yankılanan tek bir cümle vardı ve ağzımdan tek bir kelime çıkabilmişti.

Tek yardım çığlığım, ismindi senin... Mesih.

Ben korktum.

Ben sana geldim.

Ben sana kaçtım.

Ben sana inandım.

Ama beni duyamadın, beni seçemedin.

Ve ona sarıldı kolların.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sarsıntılar hem beynimde hem de zihnimde yeşermeye devam ederken, gözlerimi aralamaya çalıştım. Karışan kir-piklerimin arasından sızan gün ışığı irislerimi yakmıştı sanki. Aceleyle gözlerimi geri kapadıktan sonra, başıma giren sızıyla boynumu rahatsızca kıpırdattım. Boynum sızlıyordu, saatler-dir hareketsiz yatan bir insanın canının yandığını belirten bir sızlamaydı. Saatlerdir yatıyordum, ama nerede?

Uzayan tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak güç alma-ya çalıştım. Bir araba sarsıntısının şiddetiyle bedenim yukarı doğru hareket edince gözlerim panikle aralanmıştı. İlk baş-ta etrafı bulanık görsem de birkaç göz kırpmanın ardından görüşümü netleştirebilmiştim. Ve bana büyük bir sertlikle bakan gözleri gördüm. Beni yakalayan iri adam arabada, tam karşımda oturuyordu. Onun yanında oturan annem uyuya-kalmıştı, kafamı çevirerek babama baktığımda onun da uyu-duğunu görmek beni tedirgin etmişti. Bu adamdan korku-yordum.

Canımı yakmaktan çekinmeyecek türden biriydi. Ürkerek gözlerine bakmaya devam ettiğimde başını usulca iki yana doğru salladı.

Bu... Başıma geleceklerin bir göstergesiydi sanki.

Ben bunları yaşarken, o ne yapıyordu? Aklıma gelen isimle zihnime bir hançer saplanmıştı sanki... Gözlerimin önüne bağırışlarım ve Mesih'in ona sarılması geldi... Birden tüm vücudum soğuduğunda sızlayan gözlerim ıslandı, gözlerim sızlayacak kadar çok mu ağlamıştım?

Boğazımda oluşan yumruyu gidermek için yutkunduğumda canım acımıştı, boğazlarım yanacak kadar çok bağırmıştım ismini Mesih...

MESİH DİNÇER'İN BULUNDUĞU SOKAK

Korkudan yaprak gibi titreyen kızı bedeninin en derinlerine sokmak istercesine sarıldı. Kız sarsılarak ağlıyordu. Genç adam usulca saçlarını okşamaya devam etti. Sokakta olmaları önemli değildi, şu an önemli olan tek şey kızın kendisini güvende hissetmesiydi. Kızın burnunu boynunda hissedince gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Bu iyiye işaretti. Lisa ne zaman korksa, iyi olduğunu belirtmek için hep bunu yapardı. Burnunu Mesih'in boynuna yaslardı ve bu ikisini de rahatlatmaya yeterdi.

Lisa'nın açık sarı saçlarına derin bir öpücük kondurarak bahar kokusunu içine çekti.

"Korkma, buradayım." Lisa burnunu Mesih'in boynundan kaldırmadan dudaklarını yukarı doğru kıvırdığında, Mesih boynunda hareketlenen dudaklarla onun kendisini toparlamaya çalıştığını anlamıştı.

"Gel, evimize gidelim" Mesih kızın kafasını boynundan nazikçe çıkartarak ince parmaklarına doladı parmaklarını. Onu da kendisiyle birlikte eve doğru yürütmeye başladığında birden duraksadı. Bu sokağa çıkma sebepleri neydi? Bir ses duyduklarına emindi. Lisa bu yüzden korkmuş, ağlamaya başlamıştı. Mesih de sesin Lisa'yla alakalı bir durum olmadığını kanıtlamak için sokağa atmıştı kendini.

Peki ya o sesten neden şimdi bir haber yoktu?

O ses neden buram buram tanıdık kokuyordu?

Düşünceleri arasında çatışarak ilerlemeye devam ettiğinde, kafasını hâlâ tam toparlayabilmiş değildi. Ta ki avucunun içerisinde titreyen parmakları fark edene kadar. Lisa... Tekrar ntriyordu, hâlâ rahatlayabilmiş değildi. Elini kızın dudaklarına götürerek gözlerine yakıcı bir bakış atarak parmaklarının dış kısımlarını öptü.

"Hadi seni rahatlatalım."

Lisa'yı peşinden ilerleterek evden içeri girip kapıyı kapattı. Yatak odasına doğru gidip yatağın baş kısmında durduktan sonra, dün gece bozulan yorganı düzeltip Lisa'yı yatağa yatırdı ve hemen ardından kendisi de girip sıkıca ona sarıldı.

"Sese senin için baktım bebeğim, gördün, kimse yok."

Lisa kafasını Mesih'in göğsünden kaldırarak suratını suratına yaklaştırdığında hislerini gözleriyle aktarıyordu. Mesih onun masum suratını görünce kendinden geçmişti, iç çekerek karşısındaki dünyanın en masum suratlı kızına bakmaya başladı.

Mesih ona dokunmaya kıyamıyordu, ürkse içi gidiyordu. Lisa'yı herkesten saklıyordu... O Mesih'in biricik hazinesiydi, saf deniziydi. Okyanusuydu. Lisa'nın buğulu, cam mavisi gözlerine içi eriyerek baktı. Korkudan büzüşmüş pembe dudakları, ince, beyaz suratı ve doğal açık sarı saçlarıyla Lisa saklanması gereken değerli bir mücevherdi.

Suratını Mesih'e doğru yaklaştırdı... Ve yaklaştırdı. Mesih'in dudak kenarları yukarıya doğru kıvrıldığı zaman ne yapacağını anlamıştı. Sabırsızlıkla hamlesini bekledi. Lisa, Mesih'in yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurarak suratını göğsüne gömdü. Bu onların arasında bir anlaşmaydı, bu onların dilinde "sana saklanıyorum, beni koruyacaksın" demekti. Mesih suratında oluşan tebessümle Lisa'ya sıkıca sarıldı. Onu her zaman koruyacaktı. Sarıldı ve saçlarını öptü.

"Seni koruyacağım beyaz meleğim."

"Hiçbir zaman korkmayacaksın, abin burada."

Mesih, geçmişinin kıskacına sarılı yaşayan ürkek kardeşine defalarca kez tekrar sarıldı... Lisa kafasını salladı. Başka yapacak bir şeyi yoktu ki o konuşamazdı.

ELİS MİRA AKTAŞ

Araba toprak zeminde kayarak durduğunda kimseyle göz göze gelmemeye devam ediyordum. Üçü de iğneleyici bakışlarını üzerimde gezdirmeye devam ediyordu. Sanki her şeyin suçlusu bendim. Reşit olmama rağmen tüm haklarımı ellerinde büyük bir zorbalıkla tutan ailemin hiçbir suçu yoktu. Onlara karşı iyi bir koyun olamamıştım, tüm sorun buydu.

"Yemek için mola vereceğiz ve sen uslu uslu yanımızda oturacaksın." Babamın sesi belki de ilk defa midemi bulandırmıştı.

Dudaklarım büyük bir tiksintiyle kıvrıldığında tepki vermeden oturmaya devam ettim.

"Sana diyorum." Uyarısını sert bir tonda yapmıştı. Kıpırdamadan oturmaya devam ettiğimde sertçe çenemden tutarak kafamı kendine doğru çevirdiğinde kemiğimi kırmak ister gibi duruyordu. Öfkeli bakışlarını gözlerime isabet ettirerek dişlerinin arasından tısladı.

"Sana bir şey söyledim!"

"Yemeyeceğim," dedim güçlükle. Çenemi sıkan parmakları konuşmamı zorlaştırıyordu.

Babam sertçe kafamı geriye ittiğinde sırtım kapıya çarpmıştı. "Nasıl istersen."

Arabadan çıkıp kapıları kilitlediklerinde yerimde kıpırdanarak etrafa bakındım. Koltuğun üzerinde annemin çantası duruyordu açıp içine baktığımda işime yarayacak hiçbir şey bulamamıştım. Çantayı kapatarak tek taraflı camı açmaya

çalıştım elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sızlanarak yerime oturduğumda kapı birden açılmıştı.

Bir hayret iniltisinin dudaklarımdan kopmasına engel olamamıştım. O adam gelmişti... Kirpiklerimin arasından ona tedbirli bir bakış atarak yerime sindiğimde, elindeki tepsiyi kucağıma yerleştirmişti.

"Ye."

Cevap vermeden gözlerine sertçe baktım. Arabanın dışında durmaya devam ediyordu ve dişlerini birbirine bastırmasıyla çehresi keskinleşmişti.

"Sana yemeni söyledim."

Gözlerimi kısıp dudağımın üst kısmını tiksinircesine yukarıya kaldırarak Mesih'sel bir tavır takındım. "Karşında her dediğini yapabilecek birisi yok." Tepsiyi elimin tersiyle yukarı ittim ve tepsi ters dönerek dışarıya düştü. Yemeklerin bir kısmı adamın üzerine saçılmıştı.

Gözleri o anda alev gibi parlamıştı, irislerine doluşan öfke, hırs bana neler yapabileceğini gösteriyordu. Sertçe boynunu kütlettikten sonra üzerime doğru eğildi. "Kaltak!"

Kalçamı yana itip tek bacağımı adama doğru uzattım ve beline kuvvetli bir tekme attım. Bu onu çok etkilemese de o anki hamlesinden beni kurtarmıştı.

"Ne oluyor burada?"

Yeni bir hamle yapmasına fırsat kalmadan babam bağırarak yanımıza geldiğinde adam yine de beni bakışlarıyla gebertmeye devam etmişti.

"Köpeğin, üstüme saldırdı." Bu cümlem adamın suratındaki ifadeyi daha fazla hırçınlaştırmıştı. Umurumda değildi. Sırf erkek diye beni sindiremezdi.

"Kızıma el mi kaldırdın?" dedi babam, sanki az önceki eylemi bana kendisi yapmamıştı! Babam kapıyı sertçe kapattıktan sonra iri adamla beraber arabanın yanından uzaklaşmaya

başladığında gözlerim kocaman açıldı. Kapıları kilitlememiş-lerdi. Cama yaklaşarak arkalarından bakındıktan sonra, göz-den kaybolduklarında kapıyı açıp dışarıya çıktım ve onların tersi yöne gittim. Etrafta restoran dışında başka hiçbir yerin olmadığını görmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Tek seçeneğim kalıyordu, o da restoranda telefon bulmak-tı! Hızlı adımlarla restorandan içeriye girdikten sonra, etrafa dikkatlice bakınarak ilerlemeye devam ettim ve içeride ne çok ne de az insan olduğunu gördüm. Lavabo yazan yere gidip içeriye girdikten sonra makyajını tazeleyen bir kadınla karşı-laştım. Sıradan bir ifade takınarak yanına gidip sırtını dikleş-tirdim.

"Pardon, birine mesaj atmam gerekiyor da telefonum ka-pandı. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Koyu tenli kadın iri gözlerini üzerime dikerek sözümü bitirmemi bekledikten sonra, lavabonun üstüne koyduğu telefonunu alıp tuş kilidini açarak bana verdi. Selenay'ı ara-mak yerine mesaj atmayı tercih etmiştim, çünkü bir terslik olduğunu kadın anlamamalıydı. Buradan her koşulda çıka-mayacaktım. Kadına bir şeyleri çaktırırsam mesaj attığını an-nemlere söyleyebilirdi. Koridordan topuk sesleri geldiğinde, ses kulaklarımı cızırdatmaya başlamıştı. Bu ses anneme aitti.

Parmaklarımı kıpırdatarak Selenay'ın numarasını yazarak mesaj kısmına girdim. Yaklaşan topuk sesleri, annemin otuz saniye içerisinde burada olacağını belirtiyordu. Aklıma gelen en kısa ve durum açıklayıcı iki kelimeyi yazabilmiştim.

"İsteğimle olmadı." Mesajı gönderdikten sonra numarayı ve mesajı silerek telefonu kadına uzatıp lavabonun kapısına koştum. Annem buraya girmemeliydi. Lavabodan çıktığım an annemle burun burna gelmiştik. Ağzımı kapatarak vermekte olduğum derin nefesi içimde tuttum. Karnım kasılmaya baş-ladığında, aklıma gelen Mesih'in hissiz bakışlarını takınmaya çalışıyordum.

Annem kavisli kaşlarından tekini havaya kaldırarak ifade-mi denetlemeye başladığında dizlerim titriyordu sanki.

"Demek uslu durmayacaksın?"

Gözlerimi onunki kadar kısıp hafifçe esnedikten sonra konuştum. "Tuvalet yapmak ne zamandan beri yaramazlık oldu?"

Yanından geçip uyuşuk bir şekilde yürümeye başladığım-da, şu anda benim rahatlığımı yorumlamaya çalıştığını ve göz-lerini üzerime diktiğini adım gibi biliyordum. Annem harika bir psikologdu. İnsan psikolojisini çok iyi bilirdi. Bu yüzden de beni kendine göre eğiterek büyütmüştü. İşini kendi lehine kullanarak bilinçaltıma hükmetmişti.

Bu zamana kadar onun oyunlarına kansam da unuttuğu bir şey vardı: Ben onun kızıydım. Psikolojik oyunlarını sene-ler boyunca yaşadıklarımla ondan çok iyi anlamıştım ve artık Kehanet'in verdiği cesaretle, bunu ona karşı kullanmaya baş-layacaktım.

Şu anda ellerime bakıyor olmalıydı. Ben yalan söylerken hep kasılırdım, ellerimi sıkardım. Bu yüzden o hep çaktır-madan ellerime bakardı. Fakat yanılıyordu, şu anda ellerimi sıkmıyordum, ellerim kendi halindeydi. Bu yüzden tavır-larım onu fazlasıyla şaşırtıyordu. Önceden yaptığım şeyleri abartı şekilde de kesmemiştim. Annem çok akıllı bir kadındı. Gözüne sokmaya çalışmamı direkt anlayabilirdi. Bu yüzden normal bir insanın yapacağı rahatlıkta davranacaktım.

Restorandan içeriye babamla o adam girdiğinde, annem artık yanımdaydı. Babam kaşlarını çatarak bana baktığında annem konuştu. "Artık yemek yiyebilir miyiz?"

"Gelin," diyerek bizi hazırlattığı masaya doğru götürdü. Şüphe çekmemek için yemek boyunca konuşmamıştım. Ye-mekleri yedikten sonra arabaya gittiğimizde, hâlâ nerede ol-duğumuzu çözememiştim. Üstelik soramazdım da, iç çekerek

koltuğuma oturup kollarımı göğsümün altında bağladığımda gözüme bir şey takıldı. Kaba adamın yemek boyunca suratına hiç bakmamıştım ve şimdi baktığım için görebiliyordum. Gözü morarmıştı. Gözlerim hızla babama kaydığında bacağını sinirle salladığını gördüm. Babam ona benim için yumruk mu atmıştı? Bu yine de önemli değildi. Babam bundan sonra benim için ne yaparsa yapsın, umurumda bile değildi.

Kafamı cama yasladım ve gözlerimin dolmasına engel olarak yolları izlemeye devam ettim. Kaç saattir yoldaydık? Bundan sonra hayatımda neler olacaktı? Kehanet'tekileri bir daha görebilecek miydim? Tekrar eskisi gibi mi olacaktım?

İçimden bir ses, bir daha asla Kehanet'teki gibi olamayacağımı fısıldıyordu kulağıma... Özgürlük yok. Karnımın doymasıyla üzerime çöken mayışmayla birlikte gözlerim kapanıp açılmaya başlamıştı. Ardından tamamıyla kapanmıştı.

"Dikkatli kaldır." Bu cümleyi duyduğum an bedenim yer değiştirmişti. Biri beni kaldırıyordu, gözlerimi hafif bir mahmurlukla araladığımda kaba adamın kucağında olduğumu fark ettim ve çırpınmaya başladım. "Çek ellerini üzerimden!"

Adam tepkime gözlerini pörtleterek karşılık vermişti, sergilediğim hırçın tavırlar onu öfke nöbetine sokacak kadar çok sinirlendiriyordu.

"Tamam bırak, kendi yürüyebilir." Babamın sözünü duyunca ikiletmeden beni yere bıraktı. Eteğimi düzelterek annemi takip ettiğimde evimizde olmadığımızı anladım, burası bizim sokağımız değildi. Burası başka bir yerdi.

"Neredeyiz biz? Burası neresi?"

Babam yanıma gelerek kapıyı işaret etti. "Yeni evimize hoş geldin kızım."

Sırtımdan ittirerek beni zorla yürüttüğünde dehşetle etrafa baktım. "Neredeyiz biz? Neden taşındık?"

"Boşuna etrafa bakınma. Hangi şehirde olduğumuzu anlayabileceğin bilgiler yok."

Şehir? Evimizin bulunduğu şehirde bile değildik? Üstelik nerede olduğumuzu benden gizliyorlardı. Onlara haber vememem için tüm yollarımı tıkamışlardı. Babamın zoruyla içeriye girdiğimde eski evimize benzer bir salonla karşılaşmıştım. Klasik annem diye geçirdim içimden. Ona göre her şey olması gerektiği gibi olmalıydı. İdeal bir ev olması gerektiği gibi, kocalar olması gerektiği gibi ve ah tabii ki evlatlar da olması gerektiği gibi olmalıydı! O tüm bunlar için her şeyi yapardı.

"Yeni bir eve çıkmaya gerek yoktu." Sertçe konuşurken etrafa bakmaya devam ediyordum.

"Neden öyle diyorsun Elis? Daha kendi evini görmedin."

Annemin söyledikleriyle kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdığımda onu ilerideki demir kapının önünde görmüştüm. Üzerine tam oturan koyu yeşil elbisesi ve stilettolarıyla mükemmel gözüküyordu. Ona her ne kadar öfkeli olsam da baktığım zaman bu gerçeği görmezden gelemiyordum. Annem çok güzel ve alımlı bir kadındı. Doğal sarı saçları ve o kokusu... Çocukluğumdan beri doyasıya koklayamadığım anne kokusu... Silkelenerek kendime geldikten sonra kaşlarımı kaldırdım.

"Kendi evin derken?" İnanamayarak konuşmuştum. Benimle dalga mı geçiyordu?

Annem kafasını salladı. "Beni takip et," dedi ve koridora girerek ilerlemeye başlayınca peşinden gitmeden edememiştim. Geniş koridorun son kapısı demirdi. Korkarak arkasında durduğumda, demir kapının kilidini açarak içeriye girmemizi sağladı. Önümüze çıkan merdivenleri aştıktan sonra bir çatı katıyla karşılaşmıştım. Ağzım açık şekilde etrafa bakakaldığımda kelimelerin kifayetsiz kaldığı o anı yaşıyordum.

Üç karşılıklı oda vardı. Birisinin yatak odası olduğunu görebiliyordum, geniş sade bir yerdi. İkincisine doğru ilerlediğimde kocaman bir kütüphane, test kitaplarıyla dolu bir dolap ve geniş bir masanın olduğunu görmüştüm. Açılan dudaklarımı elimle kapadıktan sonra hayretle etrafa bakınmaya devam etmiştim.

"Sonuncu odayı görmedin," dedi annem bilmiş bir tavırla.

Kafamı deli gibi iki yana sallayarak ona doğru döndüğümde, gözlerimden damlalar akıyordu. "Siz kafayı yemişsiniz!"

Anında annem kaşlarını çattı. "Sen nasıl benimle bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Derin ve titrek bir soluk alarak öfkeden parlayan fenerlerimi korkusuzca gözlerine isabet ettirmeye devam ettim. "Nasıl konuşacağımı sana mı soracağım?"

Annem gözlerini kısarak bana bakıp kafasını iki yana salladı. "İlk günlerindeki afallamana veriyorum. Seni öyle bir güzel eğiteceğim ki eski halinden de uslu olacaksın."

Kafamı onaylamaz anlamda sallamaya devam ettim. "Aklımı bozmana izin vermeyeceğim!"

"Sakın!" dedi annem başparmağını kaldırarak, "Bana tekrar sesini yükseltme."

Dişlerimi birbirine bastırarak ona bakmaya devam ettiğimde, parmağını indirerek odadan çıktı ve kapıyı üzerime kapatıp kilitlemesiyle kapıya doğru koşturdum.

"Ne yapıyorsun, beni neden kilitliyorsun?!"

"Hatan bağırarak konuşmak, cezan da tüm geceyi kütüphanede geçirmek."

Kapıyı sertçe yumrukladım. "Burada koltuk bile yok, aç kapıyı!"

"Hatanı ve cezanı tekrarla!" diyerek bağırdı annem ince ve tiz sesiyle. Beni eskisi gibi sanıyordu. Eskiden de böyle yapardı, hatamı ve cezamı söyledikten sonra bana tekrarlatırdı.

Kapıyı tekrar yumrukladım.

"Pekala, cezan iki gün oldu ve yemek de yok. Tekrar ses çıkarırsan tuvaleti de yasaklamam gerekecek."

Havaya kalkan elimi yumruk yaparak geri indirdiğim zaman gözyaşlarım boncuk gibi düşmeye başlamıştı. Annem beş saniye kadar bekledikten sonra gidince yere çökmüştüm. Tüm bu olanlar gerçekti... Tekrar onların eline düşmüştüm, nerede olduğumu bile bilmiyordum. Arkamda kalan insanların benden haberi yoktu. Hiçbir umut ışığım yoktu, kimse beni bulamazdı. Elimden her şeyimi almışlardı, bana hükmedeceklerdi ve bana kafayı yedirteceklerdi...

Bütün gece uyuyamamıştım. Ağlamaktan gözlerim sızlamaya başlamıştı, duvar kenarına yere dizdiğim kitapların üzerinde saatlerdir oturmaktan, camdan gözüken tek bir ağaca bakmaktan akıl sağlığımı kaybedecek gibi hissetmiştim kendimi. Oda geniş ve sade olsa da beni boğuyordu. Her köşeye baktığımda kitap görmek beni iyi hissettirmiyordu. Kollarımı dizlerime sararak sallanmaya başladığımda, saatlerdir tekrar ettiğim bir kelimeyi ilk defa o an fark ettim. Sallanmayı bırakıp gözlerimi kapattım, durmadan tekrar ettiğim kelime neydi? Zihnimde derin bir arayışa çıktığımda kelime yerine derin bir boşlukla karşılaşmıştım. Bir kelime yoktu.

Kaç gece olmuştu? İki ya da üç? Hayır dört. İki günlük cezamı beş güne çıkarmışlardı ve şu anda muhtemelen dördüncü günümdeydim. Sadece geceleri gelip tuvalete gitmeme izin veriyorlardı. Beş dakika. Gün boyu sadece beş dakikamı buranın dışında geçirebiliyordum.

Son iki gündür kimseyle konuşmamıştım. Ondan öncesinde sadece annemle konuşmuştum, şimdi onunla da konuşmuyordum. O an tekrar sallanmaya başladığımı hissettim. Gözüm, yanımda duran tepsiye kaydığında çatallarımın plastik olmasına iç geçirdim. Annem bu ayrıntılara kadar

dikkat etmişti. Etrafta kendime zarar verebileceğim hiçbir şey yoktu. Günler önce biri kendime zarar vermek isteyeceğimi bana söylese güler geçerdim fakat bu zamanla içine girilecek bir psikoloji değilmiş, onu anlamıştım.

İnsanlar bir olay nedeniyle de kendilerine birden zarar vermek isteyebilir ya da katlanamayacakları psikolojilere girdiklerinde de bunu yapabilir. En beteri de nedir bilir misiniz? Başka çareniz yoksa. Başka çareniz yoksa seçeneğiniz kalmamış, kurtuluşunuz yoktur demektir. Benim de şimdi başka çarem yoktu. Ailem benden tüm çarelerimi bir anda söküp almıştı. Ne ulaşabileceğim bir araç, ne de bir kaçış yolu vardı...

Kendime bile zarar vermekten acizken kurtulmayı nasıl düşünebilirdim? Beni acizleştirmişlerdi, beni kendilerine mahkûm etmişlerdi. Tuvalete bile onların kararıyla gidiyordum. Kıyafetlerimi değiştirmeye, duş almaya bile iznim yoktu. Tüm haklarımı benden almışlardı. Sırtımda oluşan ağrı daha fazla artmıştı, boynum kıpırdatamayacağım kadar çok ağrıyordu ve kalçam ise uyuşmuştu.

Yerden destek alarak ayağa kalktığımda bacaklarım sızlamıştı. Odanın içerisinde birkaç adım atarak kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Güneşin doğuşunu hissettim. Dönüp ilerleyerek pencereye yaslandığımda o bile kilitliydi. Alnımı cama yaslayarak havadaki değişiklikleri izlemeye başladığımda kilit sesini duydum. Bir süre daha dışarısını izlerken annemin tiz sesini işittim.

"Sesini yükseltmen sebebiyle başlayan kütüphanede iki gün kalma cezan, ikinci gün tekrar sesini yükseltmen sebebiyle beşe çıkmıştı. Beş günlük cezan doldu, yüz yirmi saati kırk iki saniye önce tamamladın. Odana gidebilir, üst kattaki odalarda istediğin gibi gezebilirsin."

Sırtımı cama doğru yaslayarak ona doğru döndüğümde suratı bir çamaşır ipi kadar gergin ve disiplinliydi. Başka bir şey söylemeden odadan çıkıp üst katı terk ettiğinde, paytak adımlarla ilerleyerek kapıyı kapattım ve yerdeki kitapların üzerine geri oturdum.

Bugün dördüncü günde olduğumuzu sanıyordum, oysa beş gün olmuş ve ben yüz yirmi saati bu odada sırf annem istediği için geçirmişim. Kafamı yorgun şekilde iki yana sallamıştım. O istese bile bunu zorla yaptırmıştı, şimdi sırf o istediği için bu odadan çıkmayacaktım. Ağrıyan bedenim umurumda bile değildi, onun istekleri de canı da cehennemeydi. Tüm gece uyumadığım için belki biraz uyuyabilirdim, belki de tekrarladığım kelimeyi hatırlamakla geçirebilirdim ya da az önce duran sallantımın ne ara geri geldiğini hatırlayabilirdim.

Yapabilecek bir sürü şeyim vardı, vakti bunlarla geçirebilirdim. Düşünebilirdim, karşıdaki ağacı seyretmeye devam edebilirdim.

Gözlerimi araladığımda kendimi çok daha rahat hissediyordum. Günlerdir yattığım kitapların üzerinde değildim. Kafamı kaldırdığımda yatak odasında bulmuştum kendimi, benim için hazırladıkları odadaydım. Önce onlar istediği için kütüphanede kalmıştım, şimdi de onlar istediği için odama geri gelme izni mi kazanmıştım?

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. Bedenim biraz olsun rahatlamıştı. Kütüphanenin kapısı kapalıydı. Kapı kulpunu kavrayıp yana doğru çevirdiğimde kilitli olduğunu anladım. Tekrar girmemem için kapıyı kilitlemişti annem. Eskisi gibi olmadığımı biliyordu artık, çok daha farklı çalışan bir beyne sahiptim. Annem de artık ona göre davranacak ve ona göre cezalar verecekti.

Derin bir iç çekerek banyoya gittim, vakit kaybetmeden

kıyafetlerimi çıkarıp duş kabinine girip suyu açtığımda canlandığımı hissetmiştim. Banyoda uzun süre kalmak iyi gelmişti. Artık kötü kokmuyordum, temizdim en azından. Havluya sarınıp banyodan çıktıktan sonra, odaya geçip dolapları karıştırdım. Bir iç çamaşırı takımı ve dizlerimin bir karış üzerinde biten beyaz elbise geceliği üzerime geçirdikten sonra, saçlarımın ıslak şekilde omuzlarımdan düşerek üzerimdekileri ıslatmasına izin verdim.

Konsolun üzerine bıraktıkları yemekten biraz yedikten sonra tekrar yatağa yattım, çok rahattı ve iyi hissettirmişti.

Bir gün ve bir gün daha, yoksa bir gün daha mı bu şekilde geçmişti? Nasıl olmuştu tam olarak hatırlayamıyordum. Yoksa hiç gün geçmemiş miydi? Üzerime baktığımda farklı bir gecelikle karşılaşmıştım. Demek ki gün geçmişti peki ya bir önceki gün? O gün ne giymiştim? Kafamı iki yana sallayarak gözlerimi yumdum. Hatırlamıyordum.

Elimdeki kitabı bırakarak yataktan kalktım. Üçüncü odaya hiç girmemiştim. Burada çok meşguldüm, öyle ki üçüncü odaya girmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Aklımın içerisinde hiç susmayan ve çok susan bir ses vardı. Beni boşluğa düşürüyordu, tam olarak neler yaptığımı ya da yapmak istediğimi bilemiyordum.

Bazen saatlerce düşünüyordum, sonra kendime bir sonuç arıyordum fakat hiçbir işe yaramıyordu, ne düşündüğümü unutuyordum. Neleri planladığımı kestiremiyordum ve öylesine yaşıyordum. Nedense bu günlük rutinim haline gelmişti.

Üçüncü odaya gidip kapısını açtığımda temiz hava kokusuyla karşılaşmıştım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak sırtımı geriye doğru gerdiğimde, dudaklarımda bir tebessüm oluşmuştu. Bacaklarıma ve kollarıma değen esintiyle günlerdir ilk defa yaşadığımı hissetmiştim. Doğru ya, ben yaşıyordum...

Gözlerimi araladığımda karşımda küçük bir balkon vardı, çiçeklerle dolu bir balkon. Onun dışında orta büyüklükteki oda boştu, sadece orta kısımda rahat bir koltuk ve karşısındaysa bir sandalye vardı, odada halı bile yoktu...

Çıplak ayaklarımı zeminde oynatarak balkona doğru yürümeye başladım. Yürüdükçe nefes alabiliyordum. İlk defa temiz hava soluyordum. Balkona çıktıktan sonra ellerimi demirin üzerine koydum ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes daha aldım... Burnuma bir koku gelmişti, çiçek kokusu... İris çiçeği kokusu.

Göz kapaklarım titreyerek birbirinden ayrıldığında sol gözümden bir damla yaş akmıştı. Sağ tarafımda duran iris çiçeklerine baktım. Elimi uzatıp çiçeğe dokunduğumda sesini duydum.

"İris çiçeği gibi kokuyorsun."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Göz kapaklarım kapanırken yaşlar akmaya başlamıştı. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde, onun balkon kapısının pervaz kısmına yaslandığını gördüm. Oydu, buradaydı işte. Üzerinde mavi bir tişört vardı gözleri kadar mavi... Tüm heybetiyle buradaydı. Kirli sakallarıyla, her şeyiyle... Dudaklarımı araladığımda başta ses çıkmamıştı ama sonra çatallaşan sesimi işitebilmiştim.

"Mesih..." Fısıltım beni titretmişti. Ona doğru bir adım attığımda dizlerim de titremişti. "İnanamıyorum, s-sen buradasın." Dolu dolu olmuş gözlerle onu izliyordum.

"Elis."

Onun sesini tekrar duymak ruhumu doyurmuştu. Günler sonrasında sadece onunla konuşmak, onu görmek Mesih'in karşısında durmak... Elimi kaldırıp ona doğru uzattığımda kaşlarını çatarak çıplak ayaklarıma baktı.

"Sen bana dokunamazsın Elis."

Burnumu çekerek çatallaşan sesimle karşılık verdim. "Neden?"

Gözlerime bakmamaya, mavi gözlerini benden saklamaya devam etti. Bunu sevmemiştim, bana bakmasını istiyordum. Maviliklerine ihtiyacım vardı.

"Çünkü ben burada yokum."

Birden bedenim buz kesmişti, ensemden kuyruk sokumuma kadar bir ürperti inince hıçkırmamak için dudaklarımı sıkıca kapatmıştım.

"Sen burada yalnızsın."

Gözlerim kapandığı an tutmakta olduğum yaşlar sicim gibi yanaklarımdan akmaya başlamışlardı. Aralanan dudaklarımdan bir hıçkırık koptuğunda, titreyerek ağlıyordum. Gözlerimi açtığımda Mesih yoktu. Dediği gibi, o aslında burada yoktu!

Yere otururak ağlamaya devam ettiğimde kafayı yemeye yakın olduğumu biliyordum, kesinlikle kafayı yemiştim. Beni kimse kurtaramayacaktı. Ölene kadar burada kalacaktım, bana kimse ulaşamayacaktı. Belki de isteyerek gittiğimi sanıyorlardı. İlk başlarda böyle düşünemezler desem de artık emin değildim, burada kaldıkça düşüncelerim düşmanım oluyorlardı. Yalnız olduğum için beni her an yakalıyorlardı. Selenay'ın böyle bir şeyi düşünmeyeceğini bilsem bile Mesih'ten emin değildim. Son yaptığımız konuşmanın üzerine benim isteyerek gittiğimi düşünecekti. Belki de onu bile düşünmüyordur.

Keşke dedim tekrar. Buraya geldiğim zamandan beri defalarca kez dediğim gibi. Keşke ondan yardım istemek için ona koşmasaydım. Onu son kez o şekilde görmeseydim. Keşke en son konuştuğumuz an kalsaydı zihnimde. Bana son söyledikleri ya da birlikte geçirdiğimiz en kötü gün kalsaydı. Ama o görüntü, o ikisinin sarılması kalmasaydı. Ben ağlarken, ona koşarken Mesih'in başkasına sarıldığı an kalmasaydı...

Yerden destek alarak ayağa kalkıp elime bir iris çiçeği aldım. Odadaki koltuğa oturup çiçeği incelerken ne kadar güzel göründüğünü düşündüm, çok güzel ve temiz kokuyordu. Ben gerçekten bu kadar güzel mi kokuyordum? Annemin topuklu ayakkabısından çıkan sesleri duymak bende pek etki etmemişti.

Sesler yaklaştı ve annem koltuğun önündeki sandalyeye oturdu. Bu ne şimdi, bir tür psikolog odası falan mı? Benimle terapi mi yapacaktı? Benimle konuşmak için bile resmiyete, prosedürlere ihtiyaç duyan bir kadına anne diyordum. İç çekerek kafamı iki yana salladım. İris çiçeğinin kokusu tekrar burnuma dolunca biraz olsun rahatladım. Rahatlatan, aynı anda mayıştıran bir kokuya sahipti.

"Bugün seninle konuşacağız."

Bir şey söylemedim.

"Senin yaptığın hatalar hakkında."

Kafamı kaldırdığımda annemin suratında sert bir ifade yoktu, bu zamana kadar hiç görmediğim bir ifade vardı. Bir şey farklıydı.

"Seni almaya geldiğimiz gün, ismini haykırdığın erkek kimdi?"

Suratına boş boş bakmaya devam ettim.

"Ona koşacak kadar yakınsınız demek? Ne kadar yakınlaştınız? Söyle?" Annem ve hassas olduğu konular. Bir erkekle yakınlaşmama hiçbir zaman izin vermemişlerdi. Babam belki de o an bana bu yüzden tokat atmıştı. Ellerinden kaçıp Mesih'e koşmuştum. Bir erkeğe kaçacak kadar çok güvenmiştim. Bu gerçeğe katlanamamışlardı. Hatta adım kadar emindim ki annemle bu konu hakkında defalarca kez konuşmuşlardı.

Gözlerimi kısarak ifadesini izlemeye devam ettim. "Bu seni ilgilendirir mi?"

Annemin kaşları şaşkınlıkla havalandığında gözleri büyümüştü. "Aranızda bir şeyler olmuş," dedi hayretle.

O an içim titremişti. Evet... Aramızda birçok şey olmuştu. Beni öptüğü ya da baloda yaptığı şeyler dışında da yakınlaşmalarımız olmuştu. Araba sürmeyi öğretirken, yanımdan bile geçerken aramızda yoğun hisler olmuştu... Tarifi imkânsız, isimlendiremeyeceğim şeyler. Omuz silktim.

"Söyle, ne kadar ileriye gittiniz?"

Suratımı buruşturdum. "Ben on dokuz yaşıma gireceğim neredeyse, bir erkekle olan yakınlaşmamı sana mı anlatacağım? Cidden bunu sormaya utanmıyor musun?"

Annem hayretle yerinden kalktı. "Elis sana inanamıyorum! Sana dokunmasına nasıl izin verirsin?" Hayal kırıklığıyla ve sinirle konuşmuştu.

"Benden izin istemedi ki."

Annem karşımda saçlarını çekiştirerek dönerken birden durdu ve panikle bana döndü. "Sana zorla mı dokundu?" Annemin şu an verdiği tepkiler öylesine hoşuma gitmişti ki. Sinir oluyordu ve kontrolünü kaybediyordu. Disiplinli olamıyordu, aramızda olanları öğrenmek için bir zavallı gibi sızlanıyordu.

"Çoğu zaman öyle yaptı fakat şikâyetçi olduğum anlar çok az." Evet, şikâyetçi olduğum anlar da olmuştu. Beni ilk öptüğü andan şikâyetçiydim, sonrasında kendimi bir pislik gibi hissetmiştim fakat... Gerçek hisleriyle öptüğü gün... Belki de en güzel gündü.

"Aferin kızıma..." Kulağımda birden onun fısıltısını duymuştum. İrkilerek etrafa bakındığımda öfkeden deliye dönen annem dışında kimse yoktu.

"Burada kaç gündür kalıyorum?"

Annem bir anda öfkeyle saçlarını geriye doğru itekledi. "On üç gündür."

On üç gün demek... Kehanet'te yaklaşık altı ay kadar kalmıştım. Her günüm dolu geçmişti. Her gün çok güzel olmasa da korku ya da heyecan, muhakkak bir şeyler hissettiğim günlerdi.

"Bu konu burada kalmadı Elis, şu an çok sinirliyim! Akşam devam edeceğiz," deyip hiddetle odadan çıktı annem.

Onun arkasından bir süre baktıktan sonra önüme dönüp iris çiçeğimi koklamaya devam ettim. Şubat ayının on beşinde olmalıydık, sınav marttaydı. Büyük ihtimalle onu konuşacaktı ve beni deli gibi sınava hazırlayacaktı...

Yaklaşan sınav ise umurumda bile değildi. Alacağım puanı falan da düşünmüyordum. Düşündüğüm tek şey Mesih'in göremediğim gözleriydi. Gözlerini görmeye ihtiyacım vardı. Hayal de olsa bana baksaydı ne olurdu sanki? Birden kararlı şekilde ayağa kalktığımda ilk defa böyle bir şey hissettirdiği için ona içimden şükürler ettim. Evet, ben bunu yapacaktım. Hem de onun sayesinde.

İçim içime sığmıyordu, yılların özlemiyle büyük bir hevesle odadan çıktım, iris çiçeğimin sapını elimde döndürerek kütüphane kapısını açtım. Annem kapıyı dün açık bırakmış olmalıydı. İçeriye girdikten sonra masamın üzerine çiçeği koydum, kitapların bulunduğu dolaptan birkaç A4 kâğıdı, kalem ve silgi alıp masama oturdum.

Derin bir soluk alarak göğüs kafesimi şişirdiğimde içim içime sığmıyordu. Sağ elimi kendime doğru çektiğimde elimin varlığını belki de o an hissetmiştim. Elimi bugün kullanacaktım. Hevesle fazladan kâğıtları kenara koydum. Kalemim çizim kalemi olmadığı için ucu fazla sivriydi. Durmadan A4'ü karalayarak kalemin ucunu yumuşatmaya çalıştığımda, yaklaşık altı dakika sonunda kalemin ucu istediğim yumuşaklıktaydı. Kâğıdı buruşturup çöpe attıktan sonra yeni bir kâğıda oval ve düz birçok çizgi çizmeye, karalama ve gölgelendirme yapmaya başlamıştım.

Hızımı kesmeden, bıkmadan büyük bir zevkle ve doyu-

ma ulaşarak, tüm kuralları hatırlamaya çalışarak iki kâğıdı doldurdum ve elimi alıştırdım. Güneş batıyor odanın rengi değişiyordu, fakat bendeki şevk bir türlü geçmiyordu. Elimi saatlerce ısıtmaya, çizmeye alıştırmaya çalıştım. İşaret ve başparmağımın uçları kalemin şeklini almıştı. Demir kapının kilit sesini duyunca hızla yerimden kalktım.

Kalbim büyük bir korkuyla atmaya başlamıştı. Annem çizim konusunda katıydı, fazlasıyla katı. Çizim kâğıtlarını hızla masanın çekmecesine koydum ve raftan bir kitap aldım. Bu sırada annem merdivenlerden çıkmaya başlamıştı ve kısa süre sonra kapının yanında durup kaşlarını kaldırarak iç çekti.

"Gel, konuşalım." O boş odaya doğru gidince kalkıp peşinden gittim. Bir yandan da parmaklarımı birbirine sürterek izleri gidermeye çalışıyordum. O sandalyesine, ben de koltuğuma yerleştiğimde tamamlanmıştık işte. Hasta doktor ilişkisi, anne evlat değil.

"Lafı uzatmayacağım. Önümüzdeki ay sınavının olduğunu biliyorsun. Yirmi yedi gün sonra sınava gireceksin. Bu yüzden sabah akşam demeden, deli gibi hazırlanmalısın."

İç çektim. "Biliyor musun anne? Sınavda, senin istediğin boktan bölümde okumak umurumda değil." Ardından kollarımı göğsümün altında bağlayıp sırtımı koltuğa biraz daha yaslayarak sinir krizine girmesini büyük bir zevkle izledim.

Annem kaşlarını kaldırarak dişlerini birbirine bastırdı. "Sınavdan istediğim puanı alacaksın. İstediğim gibi hukuk okuyacaksın."

Gözlerimi kısarak hareketlerini izledim. "Keşke sen hukuk okusaydın da üzerimde bu kadar çok baskı kurmasaydın."

"Terbiyesizleşme! Cezan yeni bitti diye yenileri gelmeyecek mi sanıyorsun? Sana öyle şeyler yaparım ki gece gündüz bana yalvarırsın."

Sessiz kaldım. Annem boşa atmazdı, her lafının altında bir şeyler olurdu. "Bu geceden başlıyorsun çalışmalara."

Kafamı salladım. "Pekâlâ."

Annem rahat bir nefes koyuverdi. "İşte bu kadar." Ardından kalkıp odadan çıkınca kafamı koltuğa yaslamıştım. Söylediği gibi yapacaktım. Sınava hazırlanacaktım. Ama onun istediği bölüme değil, benim istediğim bölüme. Kalkıp kütüphaneye döndükten sonra yeni A4 kâğıtlar çıkarıp işe kaldığım yerden devam ettim. Mesih'in suratını çizmek istiyorsam, günlerce alıştırma yapmam gerekecekti.

ŞEYDA KILIÇ

Selenay'ın gözyaşlarını tekrar temizledikten sonra saçlarını okşadım. Elis gittiğinden beri sürekli ağlıyordu. Alnına bir öpücük kondurarak kafasını boynuma yerleştirip omuzlarını sıvazladım. "Tamam canım. Ağlama lütfen artık. Bak kaç gün oldu, yazık değil mi o güzel gözlerine?"

Geri çekilerek suratındaki yaşları silip hıçkırdı. "Anlamıyor musun Şeyda, dayanamıyorum diyorum. Hem hiçbir haber alamadık. Kim bilir şimdi nerede, belki başına kötü bir şey geldi?"

"Aşkım notta kendi el yazısıyla ailesiyle gitmek istediği yazıyordu."

Selenay kafasını deli gibi iki yana sallayarak hızla konuştu. "Hayır, Şeyda o gitmez. Elis'i tanımıyor musun? Gitmek istese bile bana söyler, böyle bitirmez."

Suratına düşen saçları geriye ittim. "Belki de vedalaşmanız zor olur diye söylememiştir?"

Selenay tekrar kafasını salladı. "Hayır, öyle bir şey olsa bile gitmeden önce bana sıkıca sarılırdı, öperdi. Ya da ben hissederdim. Böyle olmazdı." İç çektiğimde devam etti. "Hem telefonuma gelen mesajı hatırlamıyor musun?"

"Evet hatırlıyorum fakat ben Elis'im falan demeмişti." Mesajı Elis'in attığı ortadaydı, sadece Selenay'ın kafayı yeme-

mesi için farklı yerlere çekiyordum konuyu, kafayı yemiş gibi davranıyordu.

"Sen beni anlamıyorsun, anlamayacaksın!" Ayağa kalktığında kapı çalmıştı. Selenay ıslak gözlerle kapıyı açtığında Alaz'ı görmemle rahat bir soluk verdim.

"Al-az," dedi ağlayarak.

Alaz büyük bir ilgiyle onu izledikten sonra şefkatle kollarını ona doğru uzattı. "Bebeğim." Selenay'a sıkıca sarılıp derincesine bir soluk aldı. Sevgilisinin kokusunu içine çekiyordu. Alaz onu hafifçe yukarı kaldırıp ayaklarını yerden kestikten sonra içeri girip ayağıyla kapıyı kapattı. Ardından Selenay'ı koltuğa oturtup suratını avuçlarının arasına alarak denetledi.

"Neden bu kadar ağladın? Bayıldığım gözlerin kırmızı olmuş."

Selenay iç çekerek omuz silkti. "Elimde değil, biliyorsun. On üç gündür yok."

Alaz kolunu omzuna atarak Selenay'ı göğsüne yatırdı ve saçlarını sevdi, ardından yüzünü okşayıp saçlarına derin bir öpücük kondurdu. "Anlamıyorsun değil mi? Kıyamıyorum ağlamalarına. Sen böyle yaptıkça benim içim gidiyor."

Selenay onun gövdesine sarılarak göğsüne bir öpücük kondurdu. "İyi ki sen buradasın aşkım. Sen buradayken biraz daha iyi hissediyorum ama yemin ederim ki kendimi durduramıyorum." Kafasını kaldırarak sevgilisinin gözlerine baktı. "Yoksa neden ikimizi üzeyim?"

Alaz dayanamadan Selenay'ın yanağını öpüp onu tekrar gövdesine yatırdı. "İyi olman için ne yapmam gerek? Lanet olsun elimden bir şey gelmeli."

Selenay suratını onun kazağına sildikten sonra mırıldandı. "Biliyorum her şeyi yapıyorsun ama olmuyor, ben ondan bir haber almak istiyorum sadece. Gelmeyecekse bile iyi olduğunu bileyim. Nerede olduğunu bileyim, yoksa delirecek gibi

oluyorum. Benim yüzümden gitti zaten, benim aptallıklarım yüzünden!"

Alaz onun kafasını kaldırarak sertçe konuştu. "Saçmalama, senin bununla ne alakan var?"

"O gün içimde kötü bir his vardı Alaz, yemin ederim hissetmiştim. O kızla oyalanmayıp doğrudan yanına gitseydim, Elis'im burada olacaktı. Kardeşim yine yanımda olacaktı!" Selenay birden krize girince Alaz onu kucağına alıp hızla odasına götürdü.

Koridordan gelen hıçkırıkları duymamla ben de ağlamaya başlamıştım. Koltuktan kalkıp anahtarımı ve telefonumu alarak evden çıktım. Eray'ın yanına gidiyordum. Eray, Elis'in ortadan kaybolmasının ikinci günü ailesinin yaşadığı yere gitmişti. Birkaç gün evi uzaktan izlemiş ve evin olduğu gibi durduğunu söylemişti. Anne ve babası aynı saatlerde işe gidiyor ve eve geri geliyorlardı. Evin içerisine bile baktırmıştı. Kafamızda şüphe uyandıracak hiçbir durum olmasa da bu işin içinde başka bir iş vardı. Notta ailesinin yanına gideceği yazıyordu. Neden ailesinin yanında değildi? Yoksa ailesi onları muhatap almamamız için mi böyle bir saçmalık yapma gereği duymuşlardı? Düşünme yetimizi kaybettiren konular artık algılayamayacağım kadar karışık bir hal almıştı.

Eray'ın kaldığı apartmanın önüne geldim ve kaldığı kata çıkıp vakit kaybetmeden zile bastım. Kısa süre içerisinde uyku mahmuru bir halde kapıyı açınca, yüzümde hafif bir tebessüm oluşmuştu. Eray hayatımda tanıdığım en tatlı erkekti. Gerçi, pek fazla erkek tanımamıştım. Dostlarım vardı... Onun dışında on yedi yaşındayken bir sevgilim olmuştu. Onu çok seviyordum, o da beni sevdiğini söylüyordu ama sözlerinin yalan olduğunu bir sene sonra tecavüze uğradığımda beni terk etmesiyle anlamıştım. Beni bırakmıştı, ben de kendimi bırakmıştım. Şimdi her ne kadar yirmi bir yaşın-

da olsam da yine acısı bendeki yerini koruyordu. Gidişinin değil, o olayın... Bazen kendime, hayatımdaki herkes gitseydi de ben o günü yaşamasaydım diyorum.

Yine de olmuyordu. Hiçbir zaman ilk heyecanlarımı yaşayamayacaktım, yaşayamayacağım ki ben zorla kadın oldum. Zorla dokunuldum. İlk korkusu yaşamak yerine, çok farklı korkular yaşayacağım.

Yine ölüm kadar acıtır mı canımı? Yine kendimi ucuz bir fahişe gibi hisseder miyim? Yine işi bitince beni ayağıyla itekleyip siktir olup gider mi? Yine ben kendimi dünyanın en değersiz, en iğrenç insanı gibi hisseder miyim?

Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. Silkelenerek kendime geldikten sonra derin bir nefes aldım.

Eray dağılan saçlarını tek dokunuşta düzeltti ve yorgun bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin güneş."

Kalbimde bir kıpırtı olunca gülümsemiştim. Ne güzel bir cümleydi bu böyle... Bana kendimi önemli ve özel hissettirmişti, sadece bana böyle söylüyordu ve ben bunu seviyordum.

"Hoş buldum."

Eray kapının pervazından çekilerek içeriyi işaret etti. "Gelsene içeri."

Kafamı sallayarak içeriye girdiğimde homurdanmıştı. "İstersen sen yiyecek bir şeyler hazırla ben üzerimi değişeyim."

Gülmeden edememiştim. "Olur."

Eray ıslık çalarak koridorda kaybolunca mutfağa girdim. Pratik, güzel bir şeyler hazırladığımda o da üzerinde sarı bir tişört ve koyu bir pantolonla yanıma gelmişti. Sarı tişört sarı saçlarına çok yakışmıştı, onu daha da tatlı göstermişti.

"Sarı yakışmış," dedim ağzıma ufak bir parça gözleme atarak.

Eray göz kırpıp masaya oturdu. "Teşekkürler."

Tok olsam da ona eşlik ettim.

"Bu güzel ziyaretini neye borçluyuz?"

Omuz silkerek gülümsedim. "Selenay, yine krize girdi. Bu durumunu kaldıramıyorum. Alaz gelince ben de sana geldim."

Eray'ın suratında anladığını belirten bir ifade belirmişti. "İyi yapmışsın, ki gelmek için bir şey olmasına gerek bile yok. İstediğin her an bana gelebilirsin."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, biliyorum."

Kapının sesiyle Eray ayaklanarak kapıyı açmaya gitti. Oturduğum yerden girişi görebildiğim için o tarafa doğru bakmakla yetinmiştim. Gelenin karşı komşusu olduğunu görünce rahatsız olmuştum.

"Ne var, niye geldin?" dedi Eray hiddetle. Sanki kız hep geliyormuş gibi...

"Şey... Ben, kek yapmıştım. Sana da getirdim."

"İstemiyorum senin bir şeyini, sürekli zarar veriyorsun. Uzak dur bizden." Eray'ın sert tavrı beni rahatsız etmişti. Kıza o gün yüzünden mi sinirlenmişti?

"Ben çok özür dilerim. Keşke o gün beni bıraksaydınız da arkadaşınıza gitseydiniz... Tüm bunlar olmazdı."

Eray hışımla saçlarını çekiştirdi. "Aptal mısın? O zaman sana ne olacaktı?"

Kız omuz silkti. "Seni ilgilendirir mi? Günlerdir vicdanımla oynuyorsun, senin yüzünden diyorsun, bence bana bir şey olsa en çok sen sevinirsin." Kız cevap beklemeden kekiyle birlikte kendi dairesine gidince, kalbimde bir burukluk olmuştu. Bu sözleri öylesine söylememişti, hissettiği için söylemişti. Onun bir suçu yoktu ki Eray'ın kızın üstüne gitmesi anlamsızdı. Eray kapıyı sertçe çarparak masaya gelince, suratımdaki asıklığa omuz silkti.

"Baş belasının teki işte."

Kafamı iki yana salladım. "Kızın çok üzerine gidiyorsun Eray." Masanın üzerindeki elini tuttuğumda göz göze gelmiştik ama çekmedim elimi. "Sence böyle olmasını ister miydi?"

Eray derin bir iç çekti. "İnan bunları düşünecek halde değilim. Sadece Elis'i elimizden kaçırdığımıza yanıyorum ve o kız umurumda değil." Kızın Eray'ın komşusu olmasını her ne kadar içten içe kıskansam da ona böyle davranmasına izin vermemeliydim. Kendime itiraf etmiştim, Eray'a karşı bir şeyler hissediyordum fakat... Böyle olmazdı. Ben kötü bir insan değildim.

"Eray az önceki davranışlarını hiç tasvip etmediğimi bil lütfen, sana göre değildi."

Eray kafasını olumsuzca salladı. "Ben sadece size böyleyim, güzelim."

Gözlerimin içine bakarak güzelim demesi içimi titretmişti. İç çektiğimde sandalyemi bacak kısmından kavrayarak birden kendine doğru çekince yanına kaymıştım. Kalbim hızlı bir ritimde atmaya başladığında ateş gibi parlayan gözlerim güzel gözlerini bulmuştu. İlk defa bir erkek kalbimi bu şekilde titretiyordu. Güzellikle titretiyordu, korkudan değil.

"Boş ver şimdi onu, biraz senden konuşalım."

Bakışlarımı kaçırdıktan sonra tekrar gözlerine baktım. "Konuşacak bir şey yok ki tipik ben işte..."

"Nasıl yok?" dedi Eray şaşkınlıkla. "Bana hâlâ erkek arkadaşını anlatmadın?"

Burukça gülümsedim. "Belki de olmadığı için anlatmamışımdır."

Eray şaşkınlıkla bakakalmıştı suratıma. Yüzünü biraz daha yakınlaştırarak suratımı inceledikten sonra şaşkınlıkla mırıldandı. "Ama sen çok güzelsin..."

O bunu hayranlıkla söylerken ben heyecandan ölmek üzereydim. Suratım kızarmaya başladığında Eray hâlâ yüz hatlarımı inceliyordu. "Seni nasıl rahat bırakmışlar?"

"Bırakmak zorundalar..." deyiverdim bir anda. Azad söz konusu olunca herkes bırakmak zorunda kalıyordu. Beni biriyle görünce olay çıkarmanın ayarını kaçırıyordu. Ondan nefret ediyordum. Hayatta nefret ettiğim iki kişi vardı, biri Azad diğeriyse o olay olurken bizi görmesine rağmen kaçıp giden o kız. İkisi de hayatımı karartmışlardı. Gözlerimin buğulanmasına engel olamadım.

"Bebeğim, ne oldu?"

Hafifçe burnumu çektim. "Bir şey olmadı." Çekinerek gözlerine baktığımda bana inanmadığı her halinden belli oluyordu.

"Anlat bana, neden bırakmak zorundalar?"

Kafamı iki yana sallayarak başımı eğdim. "Kimse beni sevemez, ben iğrenç bir şey yaşadım."

Eray parmaklarını çeneme koyarak kafamı kaldırdı. "Ne yaşadın Şeyda, söyle? Neden sevmesinler?"

İç geçirdim. "Bir tane sevgilim vardı, bu olayı öğrenince beni bıraktı. Neden başkaları da bırakmasın ki?" Evet, günümüzde bekâretin pek bir önemi yoktu. Önem vermeyen birçok erkek de bulabilirdim fakat sevdiğim adamın beni bırakması büyük bir travmaydı. Aklıma sürekli o geliyordu, herkes bırakabilirdi. Bir erkekle isteyerek birlikte olmak başkaydı, tecavüze uğramak bambaşkaydı. O an Eray'ı kendime çok yakın buldum ve beni hâlâ kemiren olayı onunla paylaştım.

"On sekiz yaşında tecavüze uğradım." Bunu kafamı kaldırarak, gözlerinin içerisine bakarak söylemiştim. Ona hissettireceklerini, vereceği tepkileri merak ediyordum.

Eray'ın gözleri irice açıldı önce, sonra dudakları aralandı ve sonra yüzüne bir kasvet çöktü, omuzları düştü. Ardından yorgun bir sesle konuştu. "Sana nasıl kıydılar?"

Dudaklarımı sıkıca kapattığımda kenarları aşağıya doğru titreyerek kıvrılmıştı. "Beni mahvettiler..." İkimizin gözlerinde de aynı ifade vardı artık: hüzün.

Eray elini suratıma koyup saçlarımı geriye iterek yüzümü okşadı. "Sen o kadar güzel, o kadar temizsin ki hiçbir şey seni kirletmeye yetmez."

Gözlerimde ışıltılar oluşmuştu o an.

"Erkek arkadaşın tam bir şerefsizmiş. Bu senin ayıbın değil güneşim, sen hâlâ parlıyorsun. Bu sana yapan piçin ayıbı, sakın utanma."

Kafamı eğmeye çalıştığımda izin vermedi. "Gerçekten mi?" dedim içtenlikle.

Eray gülümsedi. "Güzelliğin kadar gerçek. O kadar değerli ve özelsin ki şimdi böyle düşünüyor olman aptallık."

Hıçkırarak gözyaşlarıma engel olamadım. "Ama ben hep ilklerim özel olsun istemiştim." Birden ağlamaya başladığımda, Eray yorgun bir soluk vererek bana sarılmıştı. Kollarını boynuna dolayarak kafamı omzuna yasladım ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Eray bir süre sessizce saçlarımı okşadıktan sonra mırıldandı. "Güzelim benim, her şeyi değiştirebilirsin. Bunlar senin elinde."

Onun gibi sözüne önem verdiğim birinin bu şekilde konuşması dikkatimi çekmişti. Kafamı omzundan kaldırarak gözlerinin içine baktım. "Nasıl yani?" dedim hıçkırarak.

Eray suratıma düşen saçları geri çekerek gülümsedi. "Bir şeyi olmuş saymazsan olmamıştır. O kötü günü sen istemedin, o istedi. Bu yüzden o günü yaşadığını kabullenme. Kabullenmemiş sayarsan yaşamamışsın demektir." Gözlerine umutsuzca bakmaya devam ettiğimde açıkladı. "İlk öpücüğün ona gitmedi. Sen ona kendinden hiçbir şey vermedin. İlklerini onunla paylaşmadın. O çaldı." Eray suratını suratıma iyice yaklaştırdığında kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. "Sen her şeyi zaten ilk gibi yaşayacaksın." Artık kalp atışlarını onun kokusu kadar rahat duyabiliyordum. Tertemiz kokuyordu, harika kokuyordu...

"Daha ilklerin hiçbirini yaşamadın," dedi başparmaklarıyla gözlerimin altındaki yaşları temizleyerek. Evet, artık ona inanıyordum ve ilk öpücüğümü şimdi, ondan almak istiyordum. Gülümsedim, o da gülümsedi ve dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra geri çekilip gözlerime baktı.

"İlklerinin hepsini yaşayacaksın, doğru zamanda. Doğru kişiyle."

Tüm bedenim birden kaskatı kesildiğinde tepki verememiştim, öylesine bakakalmıştım. Suratımda beliren ifade hangisiydi? Hayal kırıklığı? Kırgınlık? Kızgınlık? Ona hissettiklerimi belli etmemek için kafamı sallayarak konuştum. "Doğru diyorsun." Bunu boşluğa bakarak söylemiştim, doğru değildi. Yanlıştı. Benim için doğru kişi ondan başkası olamazdı.

Eray gülümsedi. "O zaman bu konuyu kapatıyoruz ve açıldıkça sen bana geliyorsun, anlaştık mı?"

Donuk bir ifadeyle tekrar kafamı salladım. Şu anda kalp ritmimi ağrısından hissedemiyordum. "Anlaştık," dedim aynı boş tavırla. Anlaşmamıştık, bir daha kendimi ona açmayacaktım. Açamazdım, birbirimize olan niyetlerimiz farklıydı.

"Tamam, o zaman bir şeyler yapmak ister misin?"

Gözlerine baktım, gözlerindeki ifadeden bozulduğumu anlamadığı belliydi. Ya da farklı bir şeye, bu konu hakkındaki üzüntüme yoruyordu.

"Aslında ben eve gitsem iyi olacak," dedim ayağa kalktım. "Aklım Selenay da kalmasın."

"Tamam, canım." Eray da ayağa kalkarak beni kapıya kadar eşlik etti. "Her zaman buradayım, unutma."

Kollarını bedenime sararak beni kendine çektiğinde titreyerek omuzlarına dokunmuştum. Başım göğsündeyken gözlerim dolmuştu, kokusu başımı döndürmüştü. "Biliyorum." Kollarından ayrıldıktan sonra benim için açtığı kapıdan çıkarak apartmanı terk ettim. Hızla aşağıya indiğimde ifadem

hâlâ donuktu. Yaşanılanları algılamakta zorluk çekiyordum. Benim değerli ve özel olduğumu söylemişti. Dediği gibiysem eğer neden ben de hayatta bir şeyler, iyi şeyler hak etmiyorum? Bunlar ağır değil miydi?

Sokakta yürümeye devam ettiğimde aklıma yeni bir soru daha gelmişti. Peki ya neden ben ilk adımı atmamıştım? Beni güzel bulduğunu Eray da söylemişti. Hayatında bir kız da yoktu, karakterimden de memnundu. Ona sesini kesmesini ve beni öpmesini söylemeliydim! Her şey daha farklı olabilirdi. Duraksayarak kafama vurdum. "Ah, salak kafam!" Ne diye bu fırsatı kaçırdıysam.

"Belki de kaçırmamışımdır?" Gülümsedim. Neden geri gidip ondan ilk öpücüğümü istemiyorum? Cidden yapabilir miydim böyle bir şeyi." Aptalca gülümsedim. "Neden olmasın?" Cesaretimin kırılmaması için arkamı dönüp hızla yürümeye başladığımda içim içime sığmıyordu, yürüdükçe mutluluktan havalara uçuyordum sanki. Eray ayaklarımı yerden kesmişti, ben de cesaretimle onun ayaklarını yerden kesecektim. Bunu yapmaya fırsatım vardı! Her şey benim elimdeydi, yapabilirdim!

Sokağa girip apartman şifresini hızla girdikten sonra kapı açıldı ve merdivenlere yöneldim. Enerjimin bir kısmını merdivenlerde atabilirdim. İlk başta hızlı çıktığım için yorulmuştum, yavaş adımlarla son basamakları da çıktıktan sonra Eray'ların katına gelmiştim. Uzun koridordan kafamı uzattığımda Eray'ı gördüm. Dairesinden çıkmıştı. Gülümseyerek ona baktığımda derin bir nefes aldı.

Elinde taşıdığı tabağa ilişmişti gözüm, kaşlarımı çatarak bir tabağa bir de suratına baktım. Eray tabaktaki sandviçle tereddütlü şekilde karşı daireye doğru yürüdü. O an suratım hissizleşmişti işte. Parmaklarım merdiven korkuluğunu sertçe sıkarken o kapıya vurdu. Kapı bir süre sonra açıldığında kızın sesini işittim. "Ne var, niye geldin?"

Eray ayaklarına baktıktan sonra kafasını kaldırarak kıza baktı. "Sandviç yapmıştım, sana da getireyim dedim."

"Beceriksiz, anca onu yaparsın zaten. İstemiyorum, ben kek yiyeceğim." Kız kapıyı kapatacakken engel oldu Eray.

"Hayvanlığım için özür dilerim, birlikte yemeliyiz."

Kız bir şey söylemeyince Eray kapıyı iterek içeriye girmişti. Kapı kapandığı an merdivenlerde karanlıkta kapmıştım. Ben yine kendi karanlığıma hapsolmuştum.

Merdiven korkuluğunu bırakmadan basamağa oturdum da titriyordum. Gözlerimden boncuk boncuk yaşlar akarken ne yapacağımı bilmiyordum. Yine tek kalmıştım, hayatımın sonuna kadar buna mahkûmdum. Beni buna Azad mahkûm etmişti. Ellerimle suratımı kapatarak ağlamaya başladığımda, ses çıkarmamak için kendimi sıkıyordum.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum." Sallanarak fısıldamıştım, ondan nefret ediyordum. Hiç kimseyle olamayacaktım. Sadece Eray gibi bir erkekle olabilirdim, o da beni o gözle görmüyordu. Diğerleri beni istemezdi. Azad yine sorunlar çıkarırdı, beni de kendi gibi yalnız bırakırdı. Azad beni mahvetmişti ve mahvetmeye de devam ediyordu.

Gözyaşlarımı hızla temizledikten sonra, güçlükle ayağa kalkarak merdivenleri inmeye başladım. Kimin yanına gitmem gerektiği belliydi. Onunla yüzleşecektim, yüzleşmek zorundaydım. Bana her şeyin hesabını verecekti, yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı!

Sokakta hızlı adımlarla yürümeye devam ederken patlamamak için kendimi zor tutuyordum evden çıkarken yanıma sadece telefonumu ve anahtarımı aldığım için yürüyerek gidecektim. Mesafe fazla olmadığı için sorun değildi. O anda hiçbir şey sorun değildi, tek sorun olan şey Azad'dı! Önüme düşen saçlarımı hızla geriye ittikten sonra, elimdeki anahtarı daha fazla sıkıp elimi yara yapmamak için siyah pantolo-

numun cebine koydum ve yürümeye devam ettim. Bir süre sonra Vuslat'ın yanındaki barın önünde durduğumda, bakışlarımdan ateş fışkırdığına emindim. Vuslat'tan çok burada bekliyordu Azad. Henüz öğlen saatlerinde olsak da onun burada olma ihtimali yüksekti.

Hızla içeriye girdikten sonra Ash'ın yanına gittim. "Azad burada mı?"

Koyu gözleriyle ifademi iyice izledikten sonra panikle sordu. "Ne oldu sana?"

Derin bir soluk aldım. "Ash, Azad burada mı değil mi?"

"Burada da... Azad'ı biliyorsun. İstersen sakinleşince yanına git."

"Nerede?" dedim sabırsızlıkla.

"Yu-yukarı git, odasında."

Bir saniye bile beklemeden hızla merdivenlere yöneldiğimde, gözüm duvardaki yansımama kaymıştı. Gözlerim ağlamaktan kızarmıştı ve suratımdaki öfke açıkça okunabiliyordu.

Yukarı kata çıktıktan sonra Azad'ın odasına ilerledim ve kapıyı çalmadan içeriye girdiğimde onu ayakta buldum. Bana şaşkınlıkla bakarken ismini haykırdım. "Azad!"

"Ne oluyor ya?"

Kafamı yatağa doğru çevirdim, yatakta bir kadın oturuyordu. Azad ikimize de sırayla baktıktan sonra kadına kapıyı işaret etti. "Çıkarken kapat."

Kadın korkarak çantasını ve ayakkabılarını eline alıp odadan çıktığında, Azad sert bakışlarını üzerimden çekmeden yanıma geldi. "Ne bu halin?"

İşaret parmağımı kaldırarak göğsüne batırdım. "Halim sensin, senin pisliğin, senin şerefsizliklerin, senin yaptıkların!" Konuştukça parmağımı göğsüne bastırıyordum. Ona ilk defa böyle davranıyordum. O günden sonra hep kaçmıştım,

kendimi saklamıştım ya da ortadan kaybolmuştum. Azad'la konuşmaktan sakınmıştım.

"Sen beni mahvettin, uçkurun yüzünden, iki dakikalık zevkin yüzünden tüm hayatımı kararttın!"

İri gözlerini üzerimden çekmeden sert çehresini oynattı. "Yirmi iki dakika. Tamı tamamına yirmi iki dakika sürdü."

Bu kadar soğukkanlılıkla konuşması beni ağlatmıştı bağırarak göğsüne vurdum. "Bir de bundan zevk alıyorsun, sen ne şerefsiz bir insansın. Sen... Sen insan bile değilsin!"

Koca cüssesiyle üzerime doğru bir adım atınca geri çekilmemiştim. Azad kocaman ve korkutucuydu, sertti.

"Pişman olacağın sözler söyleme," dedi sertçe beni pişman edeceğini belirterek.

Kafamı iki yana sallayarak ağlayarak bağırdım. "Sen yaptığın piçlikten pişman olmazken ben söylediklerimden mi pişman olacağım?"

İri eliyle çenemi kavrayıp sertçe kendine çektiğinde canımı yakıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam ederken daha fazla dayanamadan gözlerimi yumarak fısıldadım. "Öldür beni..." Cevap vermedi, bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerimi açarak kara gözlerine baktım. "Daha fazla dayanamıyorum, öldür."

Azad kara gözlerini kıstıktan sonra çenemi tutan elini çekmeden konuştu. "Ben senin bedenini aldım, ruhunu da alamam. Sana ikinci kez kıyamam."

Çenemi bırakmasıyla geriye doğru iki adım atarak fısıldadım. "Senden nefret ediyorum."

Kafasını iki yana salladı. "Etme."

Suratımı buruşturdum. "Senden tiksiniyorum."

Azad bir adım yaklaştı, geri çekildim. "Tiksinme."

Ağzımdan bir hıçkırık çıkmıştı, ağlayarak devam ettim. "Sen beni bitirdin."

Azad kafasını salladı. "Ben seni mahvettim."

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık daha kaçtı. Ağlayarak odadan çıkıp hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladığımda, tamamen bitmiş durumdaydım. O günden sonraki en kötü günümü yaşıyordum belki de. Barın çıkışına doğru ilerleyip kısa koridora girdiğimde, içeriye giren bir adamla çarpıştım.

Ağladığım için onu inceleyememiştim ama kafamı kaldırıp hiddet dolu gözlerine baktığımda normalde beni ürkütecek biri olduğunu anlamıştım. Yine de o an beni hiç kimse korkutamazdı. Bir şey söylemeden hızla ilerlemeye devam ederken gözyaşlarım durmadan akıyordu. Sokaklarda yürürken eve gitmek istemedim. Selenay zaten kötüydü, bir de ona bu şekilde görünerek kendisini daha da kötü hissetmesine izin veremezdim.

Birkaç sokak ötedeki parka girdikten sonra ilk rastladığım banka oturdum. Kolumla gözümdeki yaşları temizleyip hıçkırıklarımı dindirmeye çalıştım, tıpkı o günkü gibi...

Azad'la yüzleşmek tahminimden daha da zor olmuştu. Kolay değildi... Bugün olanlar, yaşadıklarımın hiçbiri kolay değildi.

"Bu kadar güzel bir kız neden ağlıyor?"

Kuvvetli bir erkek sesi duyduğumda kafam otomatik olarak kalkmıştı. Barda çarpıştığım adamdı bu. O zaman tam inceleyemesem de şimdi onu net bir şekilde görebiliyordum. Koyu renk saçlarını, açık kahverengi gözlerini, sert çehresini ve tüm hiddetini görebiliyordum. Kaşlarımı çattım.

"Kıro musun?" Görünüşünden kesinlikle bahsetmiyordum. Adam fazlasıyla çekiciydi fakat söyledikleri kıroca gelmişti.

Gülümseyerek omuz silkti. "Normalde kızlar konuşmama bayılır."

İzin almadan yanıma oturunca ona kötücül bir bakış atarak iç çekmiştim. "Ah, ben de bayılabilirim. Ama bunaltıdan."

Kafasını salladı. "Pekâlâ, az önceki kasvetli havadan çıkmana sevindim. Neden ağlıyordun?" dedi.

Bilmiş bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. "Sence bunu sana anlatır mıyım?"

Kısık gözleriyle ifademi denetledikten sonra genizden gelen bir sesle karşılık verdi. "Her neyse, güzel ağlıyordun. Normalde kızların ağlamasından nefret ederim. Çirkin olurlar ama sen..."

"Ben ne?" dedim hafifçe burnumu çekerek.

"O kadar güzel ağlıyorsun ki seni o şekilde görmek için günlerce ağlatabilirim."

Hayretle kaşlarımı kaldırdım, bu adam fazlasıyla tuhaftı. "Sen bir nevi psikopat falan mısın?"

Onun sayesinde az önceki ruh halimden sıyrılmıştım.

Adam omuz silkti. "Kim bilir, belki de öyleyimdir. Önce bana ismini söylemeye ne dersin?"

Kolumla suratımda kalan gözyaşlarının hepsini sildikten sonra hayıflandım. "Neden? Beni de koleksiyonuna mı katacaksın?"

Adam boynunu kütletti. "Belki de, ismin?"

Omuz silktim. "Şeyda, senin?"

Adam dirseklerini banka yaslayarak bana yan ve ciddi bir bakış attı, açık kahverengi gözlerindeki ton koyulaşmıştı sanki. Sol elini kirli sakallarının üzerinden gezdirdikten sonra büyük bir ciddiyetle ismini söyledi.

"Arel."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ŞEYDA KILIÇ

"Arel..." O ismini söyledikten sonra sırtını banka yaslayarak ifademi izlerken, kafamda daha önce bu ismi duyup duymadığımı tartıyordum. Tam olarak emin olamasam da önceden Kehanet sokaklarında bu ismi işittiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

"Memnun olmadım Arel." Elimi ona doğru uzattığımda üst dudağını yukarı kıvırdı.

"Neden?"

Omuz silktim. "Normal bir muhabbet içerisinde değiliz farkındaysan, bu yüzden tersini söylemeyi seçtim."

Arel kafasını sallayarak cebinden bir sigara çıkardı. "Seni ağlatan şeyi hâlâ öğrenemedim?" Sigarasının ucunu yaktıktan sonra ufak bir nefes alıp bana baktı.

"Öğrenmeyeceksin."

Gözlerini kısarak üzerimi inceledikten sonra kafasıyla geldiğimiz yönü işaret etti. "Azad'ın odasından mı çıkmıştın?"

İç çekerek kafamı salladığımda Arel'in bakışlarındaki donukluk geçmiş, yerini yeni imalar almıştı. Tek kaşını kaldırarak dudaklarını sinirle büzdü. "Demek sana sert davrandı."

Hissettiğim öfkeyle yerimden kalktığım an gözlerim tekrar dolmaya başlamıştı. Her ne kadar ellerimi yumruk yaparak öfkemi geçirmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. Kızlar Azad için sadece bu anlama gelebilirdi, bunu herkes bilirdi. Yine de sinirlenmiştim. Hiçbir şey isteğimle olmamıştı, ben istememiştim. Ben yapmamıştım. O zorla sahip olmuştu. Tanımadığım birinin böyle söylemesi canımı yakmıştı.

Hiçbir şey söylemeden çekip gidecekken kolumdan tutarak beni kendine çektiğinde kafamın ucu göğsüne değmişti. Tek eli bileğimi kavrıyorken, diğeriyle karnımı karnına sabitlemişti. Sanki tüm bedenim yere doğru çekiliyordu, üzerime tarifi imkânsız bir ağırlık çökmüştü. Bileğimdeki parmaklarını çeneme dokundurduktan sonra, kara gözlerini gözlerime dikerek kuvvetle konuştu. "Başka bir şey var... Sendeki çok daha farklı bir şey..."

Gözbebeği milimetrik olarak titredikten sonra donmuştu sanki. Fotoğraf karesinde gibi yerine takılı kalmıştı, oynamıyordu. Duruşundan, sesinden ve gözündeki kararlılıktan kuvvet almıştım o an. Bu çok farklı bir durumdu. Daha önce hiç tanımadığım, bilmediğim bir insandan emindim, o çok güçlü ve güvenilir gelmişti.

"Bendeki tahminin tam tersi..." Ne kadar güçlensem de sadece bu kadarını diyebilmiştim. Utanması gereken ben değildim, utanması gereken Azad'ın ta kendisiydi.

Arel kaşlarını çatarak kafasını bana doğru eğdi. "Sana ne yaptı?" Gözlerinin karasında derin düşünceler vardı, sanki kapılsam boğulacaktım, bu yüzden çok derin bakmamaya dikkat ettim.

"Ne yaptığını tahmin edebilecek zekâya sahipsin!"

Düşünceli karaları kor olmuştu sanki... İrislerinin hiddeti serin bir rüzgâr gibi yüzüme savrulmuş, sıcaktan soğuğa geçiren afallatmayı bana yaşatmıştı.

O an anlamıştım... Karşımdaki adam, Azad'dan daha hid-detli bir adamdı.

Hiddetini kadınlara sergilemiyordu. Karşımda gerçek bir erkek vardı.

Tuhaftı, onu tanımıyordum. Ama biliyordum.

Daha önce hiç gitmediğiniz bir yeri ezbere bilmeniz kadar değişik bir durumdu bu.

"Kaç kere?" dedi genzinden gelen bir sesle.

Boğazımdaki yumruyu yutup aynı serinkanlılıkla cevap verdim. "Bir kez."

Çenemdeki eli yüzümün yanına düşen sarı saçlarımı kavradı ve özenle geriye itti. Öylesine nazikti ki ben o an kendimi dünyanın en değerli varlığı gibi hissetmiştim. Bana kendimi güzel ve özel hissettirmişti.

"Sana nasıl kıyar?" Arel kendi kendine sayıklar gibiydi. O an durumun ironisini bir kenara bırakarak birbirini çok iyi tanıyan iki arkadaş gibi konuşmaya devam etmiştik. Genzimden gelen bir titremeyle ağlamaya başladığımda kafamı göğsüne yerleştirmişti.

"Şşş, acını bastırma bastırırsan atlatamazsın."

Senelerdir yaptığım tek şey bu değil miydi? Acımı bastırmak. Yok saymak.

"Önce yaşananları kabul et, ondan sonra sil. Kabullenmezsen bu hayatta hiçbir şeyi yapamazsın."

Kafamı iki yana sallayarak iç çektim. "Kabullendim zaten, ilkimin çok hayvani ve kaba olduğunu bir daha asla böyle bir şey yaşayamayacağımı, özel olamayacağını kabullendim..."

Arel kafamı göğsünden kaldırarak gözlerimin içine baktı ve aynı kararlılıkla karşılık verdi. "Kimsenin seni sevmeyeceğini düşünüyorsun, bedenini o günden beri sevmiyorsun, kendini ucuz ve değersiz hissediyorsun."

"S-sen... Ben anlatmadan anlıyorsun..."

Arel başparmağını çehremde gezdirdikten sonra kulak mememin altında durdurdu. "Ben senin gözlerinle konuşuyorum, Şeyda."

"Peki, gözlerim bu sefer ne söylüyor?"

"İlk seferini Azad'ın çalmasına sinirli gözlerin... Kendini o kadar çok inandırmışsın ki kirlendiğine, kendini pis hissediyorsun, kimsenin sana dokunmak istemeyeceğini sanıyorsun."

Bu konuşmanın aynısını Eray'la da yapmıştım fakat bu daha farklıydı. Eray'ın sözleri onu gözlüklü kızla gördüğüm an anlamını yitirmişti bende. Ben değerimi kaybetmediğimi söyleyen birine değil, hissettirebilen birine inanabilirdim. Ancak bu şekilde kendime gelebilir, yaşanmışlıkları silebilirdim.

"Hissetmiyorum, öyle..." dediğim an gözlerindeki karanlığa kapılıp gitmiştim.

Arel belimi kararlılıkla kavradıktan sonra kendinden emin sesiyle konuştu. "Seninle öyle bir sevişirdim ki bu ikimiz için de ilk olurdu..." Beklenmedik sözleri karşısında donup kalmıştım. "Seni cinsel bir ihtiyaç olarak görmüyorum. Sana baktığımda tutku beslemiyorum. Sana baktığım zaman ruhu kırık, değerli bir kız görüyorum. Değerini yitirdiğini sanan, kendinin farkında olmayan, o şerefsiz yerine senelerce kendinden utanan, tüm yükü omuzlarında taşıyan, çok güçlü bir kız görüyorum. Zorla, bilmeden, hissetmeden kadın olan küçük bir kız..."

Nutkum tutularak ona baka kalmıştım. Karşımdaki adam beni benden iyi tanıyordu, anlatmadan anlıyordu. "Ben, ne yapacağım? Nasıl kurtulacağım bundan?"

"Konu cinsellik olduğunda aklına sadece o şerefsizi getirmeyeceksin. Tensel temas iğrenç ya da ayıp bir şey değildir. Vücuduna o el sürdü diye kendinden tiksinme ya da kendini damgalama. Hayatının sonu değildi."

"Ama ben tek bir kişiyle olmak istiyordum..."

Arel şaşkınlıkla bana baktıktan sonra beni de şaşırtarak burnumun tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen sandığından da temizsin. Seni hak eden kişi gelene kadar hep böyle kırık mı olacaksın, kendinden nefret mi edeceksin?"

Çaresizlikle kıvrandım. "Beni kimse sandığın gibi sevmeyecek."

"Neden böyle düşünüyorsun?" dedi Arel düşünceli bir şekilde.

Ona bugünü anlattım. Eray'ı anlattım. İlk defa bir erkekten etkilendiğimi, bir şeyler olabileceğini düşündüğümü söyledim. Beni sabırsızla dinledikten sonra konuştu.

"Eray'dan etkilendin çünkü o Azad'dan çok farklı ve eğlenceli, ayrıca sana kendini güzel hissettirdi. Açıkçası bu duygularını yanlış yorumlamadan ona kapılmamana sevindim. Aksi halde ikiniz için de çok zor olurdu, olan arkadaşlığınıza olurdu."

Doğruydu, bu adamın söylediği her şey yaşadıklarım kadar gerçekti. "Her şeyi biliyorsun madem, onun izlerini nasıl sileceğimi de söyle bana..."

"Bunu istersen ben yapabilirim." İç çekerek ondan bir adım uzaklaştım. "Sadece ikimizin arasında tek seferlik bir şey olacak. Ben seni kullanmam ya da yıpratmam. Konuyu sen açmadıkça açmam. Seni yaralamam. İzin ver, izlerini sileyim."

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Yirmi üç yaşındaydım, çok büyük olmasam da olgun bir yaştaydım. Karşıma hiçbir zaman beni aydınlatabilen ya da iyi hissettireceğine inanacağım bir erkek çıkmamıştı. Her ne kadar yapabileceğimi düşünemesem de Arel'in bana yardım edeceğine, sabredeceğine inanıyordum. Onun sayesinde düzelebilecektim. Bir daha onun gibi birinin karşıma çıkmayacağına emin olduğum kadar emindim bundan.

Karşımdaki adam akıllıydı, istese birçok kız bulabilirdi. Amacı beni kullanmak ya da yıpratmak değildi, amacı beni iyileştirmekti...

Kafamı salladım. "Nasıl olacak inan bilmiyorum. Sen çok yabancısın." Kafamı aşağıya eğdim. "Ben şimdiden utanmaya başladım... Yaptığım sence de arsızca değil mi?"

"Biliyorum, tuhaf gelecek ama benden utanmanı istemiyorum. İlk defa gördüğün biriyle birlikte olmanın sana yeni travmalar yaşatmasını istemiyorum. Unutma amacımız tutku, şehvet değil. Amacımız çok farklı Şeyda." Kafamı salladım. "Neden bilmiyorum ama sana yardım etmek istiyorum. İstersen uzun süre seninle takılabilirim. Sen kendini ne zaman hazır hissedersen olur, kafana bu gibi şeyleri takma."

Başımı iki yana sallayarak tekrar iç çektim. "Bugün, bundan kurtulmak istiyorum. Kendimi yeterince yıpratmışken, kabullenmişken... Bitirmek istiyorum."

Arel de kafasını sallayarak elimi tuttu. Bir şey söylemeden yürümeye başladığında sessizliğine ayak uydurarak yanında yürüyordum.

Ne yapıyordum ben böyle? Daha önce hiç tanımadığım birine güveniyordum. En korktuğum şeyi ona teslim ediyordum. O gün canım çok acımıştı ve cinsellikten korkmuştum. İkinci yakınlaşmamı hiç tanımadığım bir başkasıyla yaşayacaktım, kendimi ona bırakacaktım. Ama ona inanıyordum. Duruşu, karakteri, her şeyiyle beni kendine inandırmıştı. Barın önünde duran arabaya yöneldiğinde kalbim artık daha hızlı atıyordu. Beni yolcu koltuğuna oturttuktan sonra kendi yerine geçerek motoru çalıştırdı.

Dizlerimin biraz üzerinde biten sarı, çiçekli elbisemin uç kısımlarıyla oynarken kafamı çevirerek ona baktım. Arel heybetli, kararlı bir adamdı ve orta yaşlarının başlarında olduğu belliydi.

"Kaç yaşındasın?" Çekinerek sormuştum.

"Otuz." Aramızda yedi yaş vardı. Bana göre kadın ve erkek arasında olabilecek en ideal fark olsa da tek gecelik bir ilişkiye göre fazla kaçabilirdi. "Senin için bir mahsuru var mı? Senden kaç yaş büyüğüm?"

Kafamı salladım. "Hayır, bir mahsuru yok. Yedi yaş var aramızda, senin için sıkıntı olur mu?"

Arel sıkıntılı bir soluk aldı. "Kendimden bu kadar küçük biriyle hiç olmamıştım. Bu ikimiz için de ilk olacak."

"Neden öyle dedin ki? Çok mu fark var?"

Arel kafasını salladı. "Hayır gayet normal. Sadece prensip meselesi. Senin için bu prensibi bir günlüğüne yok sayacağım."

Bir şey söylemeden önüme döndüğümde ellerim titremeye başlamıştı. Araba orta boyutlardaki bir evin önünde durduğunda, artık kulaklarım uğulduyordu. Şoför kısmından indikten sonra benim tarafıma gelip kapımı açtı. Titreyen parmaklarımı eline yerleştirdiğimde artık her şey daha kolaydı. Birlikte eve girdiğimizde sesimin çatallaşmaması için boğazımı temizleyerek güneşin aydınlattığı evine bakındım.

"Yaptığım akıl işi değil cidden, ne ara böyle bir kız oldum ben..."

Arel konuşmadan beni üst kata yönlendirdiğinde, basamakları çıkarken dizlerim titriyordu. Kolumdan destek çıkarak beni geniş yatak odasına götürdüğünde artık bu işi yapabileceğimden emin değildim.

"İyi misin?" dedi tedirginlikle bana bakarak.

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp olumsuzca kafamı salladım. "İyi olduğumu söyleyemeyeceğim ama kötü de değilim."

Arel önümde durup yüz ifademi iyice inceledi. "Şeyda, sen istemediğin sürece hiçbir şey olmaz. Bunu aklından çıkarma tamam mı?" Başımı usulca salladım. "Sana karşı şehvet beslemediğimi de unutma." Kafamı tekrar salladığımda yanaklarımdan kavrayarak suratını yaklaştırdı. "Seni ilk o mu öpmüştü?"

Kuruyan dudaklarımı aralayarak gözlerimi gözlerine diktim. "Hayır."

Dudaklarının kenarı erkeksi bir tavırla yukarı doğru kıvrıldığında kolları belime dolanmıştı. "İlk öpeni de siktir et, o da ben olacağım!" Dudakları aniden dudaklarıma değdiğinde içim titremişti. Kaba değildi, sert değildi. Sadece birden dudaklarını değdirmişti. Titreyen ellerimle onu durdurmak için omuzlarını tuttuğumda, sert dudakları yavaşça hareket ederek dudaklarımı aldı. Öylesine aldı ki ben o an kendimi unuttum... Beni belimden kendine doğru çektiğinde ayaklarım yerden kesilmişti. Bedenime sarılarak kafasını boyun girintime soktu ve kendimi tuhaf hissettim.

"Bu hiç rahat hissettirmiyor, sen çok yabancısın."

Arel boynumu huzurla koklayarak nazikçe öptü, yatağa doğru ilerlediğinde korkudan titrememem arttı ve omzuna sarıldım

"Şşş sakin ol güzelim,"

"Korkuyorum..." dedim ona daha sıkı sarılarak.

Arel beni yatağa bıraktıktan sonra yanıma uzandı. Onun kara gözlerini görmek bir an olsun kendimi iyi hissetmeme sebep olmuştu. Saçlarımı okşayarak yüzümden çektikten sonra alnıma derin bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin."

Utançla gözlerimi ondan çektim ve ağırlığını vermeden üzerime çıktığı an ise kalbim tekledi. Loş odada birden üzerimde Azad'a benzer bir silüet görmek titrememi arttırdı ve ağlamaya başladım. Ellerimi güçlükle omuzlarına koyarak onu itmeye çalıştığımda başarılı olamamıştım ağlamam iyice arttığında şaşkınlıkla kafasını kaldırarak bana baktı. Dudaklarımdan kopan ufak bir hıçkırıkla konuştum.

"Kendimi o anda gibi hissettim, ne olursun bırak." Karatılı gözleri ağaran gökyüzü gibi çöktükten sonra bedenime sarılarak beni üstüne çekti.

"Aşkım..." Anın adrenalini yüzünden kelimesinin anlamına fazla takılamamıştım, durduğu için şükretmiştim. Saçlarımı okşayarak öptü. Kendinde ne varsa bana verdi, beni rahatlatmak için elinden ne geliyorsa yaptı... Hıçkırıklarım ufak iç çekişlere döndüğünde bedenimi biraz daha yukarı çekerek yüzlerimizi hizalamıştı. "Bana aşkı öğret, küçük. Ben de sana değerli olmayı öğreteyim."

İç çekerek ona bakakaldım. Bu adamı daha fazla görmek istiyordum. Etrafımda olsun istiyordum, onunla bir şeyler olsun istiyordum.

"Sen de benimle şehveti de hissederek seviş. Böyle planlı değil ama zamanı geldiğinde, kendiliğinden olsun."

Arel gülümseyerek kafamı göğsüne yasladı. "Aramızda böyle bir şey gerçekleşirse tek gecelik olmaz, biliyorsun değil mi?"

Tek gecelik isteyen kimdi? Karakterime de tersti. Sadece temassal değil ruhsal bir birliktelikten de bahsetmişti. Sessizliğimle onu onayladığımda, odayı telefonunun sesi doldurmuştu. Telefonunu cebinden çıkardığında yazan ismi görmemle hızla doğrulmam bir olmuştu. "Sen kimsin?"

Arel gülümsedi. "İsmimi sana zaten söylemiştim."

Şüpheli bakışlarla ona bakmaya devam ettiğimde o da doğrulmuştu. "Melikşah seni neden arıyor?"

Omuz silkti. "Dostlar birbirlerini hep arar." Ona bakakaldığımda devam etti. "Ben buraların eskilerindenim, güzelim."

Dudaklarımı büzerek sayıkladım. "Ben az önce vasıflı birini mi ayarttım?"

Arel gülümseyerek kafasını salladıktan sonra telefonu açtı. "Dostum?.. Evet, geldim."

Yanına otururak onu dinlemeye devam ettim. "Tamam, geliyorum bekle."

O telefonu kapattığında merakla suratına bakıyordum. "Ne dedi, nereye?"

Arel yataktan kalkarak elini bana doğru uzattı. "Bilmemen gereken mevzular sarışın."

Elini tutarak yataktan kalktıktan sonra hızla peşinden ilerledim. "Sen yanılıyorsun, ben de burada vasıflı biriyim."

Gülümsedi. "Aynen öylesin, çünkü artık benimlesin."

"Evet, artık daha vasıflı olsam da senden öncesinden bahsediyordum."

Arel alayla bana baktıktan sonra öylesine hayıflandı. "Madem vasıflısın, Elis Aktaş'ı tanıyor musun?"

Gözlerim anında irileşmişti. Elis? Bir anda kalakaldığımda en başta beni denemek için sorduğu sorunun boş çıkmadığını anlayınca Arel de şaşırmıştı. "Nereden tanıyorsun?" dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Ev arkadaşım, arkadaşımın kuzeni. Arel, sen nereden tanıyorsun onu? Ne olur ne biliyorsan anlat." Bir anda nereyse ayaklarına kapanacak hale gelmiştim. Bugünkü olaylar yaşanmasaydı Eray'ın evinden sonra Onat'ın yanına gidecektim. Onat herkesten ayrı Elis'in izini sürüyordu. Elis'in yokluğunda hiçbirimiz boş durmamıştık.

"Ben Mesih sayesinde tanıyorum."

Bir anda dumura uğramıştım. "Mesih? O sana Elis'i mi anlattı? Neden?"

"Bir sakin ol istersen." İmalı bir şekilde ifademi denetledikten sonra devam etti. "Birilerini bulmak konusunda aralarında en iyi olan benim. Aradılar, ben de geldim."

Aralanan dudaklarımı örterek şaşkınlıkla boşluğa baktım. "Mesih Elis'in kaçtığını düşünmüyor demek ki."

"Mesih ne düşünüyor bilmiyorum fakat... O kız her kimse, onu rahat bırakmayacağı kesin. Kız kaçtı mı?"

Kafamı hiddetle salladım. "Kaçmadı, kaçırıldı!"

Arel kaşlarını çattı. "Kim? Neden?"

Terden nemlenen saçlarımı geriye iterek sinirlerime hâ. kim olmaya çalıştım. "Ailesi onu zorla götürdü."

Arel kafasını ağır bir şekilde salladı. "Umarım dediğin gi. bidir, kaçmaması gereken birisiyse burada kurallar ağır işler, bilirsin." Ben korkuyla dudaklarımı kemirmeye başladığımda kolumu tuttu. "Madem öyle, benimle gelmenin bir mahsuru yok. Sana bu iyiliği de yapacağım."

Sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Birlikte merdivenleri indikten sonra evden çıkmıştık. Dakikalar önce konuştuğumuz konular hakkında Arel tarafından yatıştırıldığım için kendimi çok daha iyi hissediyordum. Artık tekrar Elis'e odaklanan Şeyda olmuştum. "Arel onu bulabilir misin?"

Omuz silkerek arabasını çalıştırdı. "Yapamayacağım bir şey değil."

"Peki neden sana daha önceden haber vermediler? Neden şimdi?"

"Anladığım kadarıyla Mesih'in bir planı var. Bir süre sonra beni aradığına göre Elis'i bulma yöntemini çoktan kendisi halletmiş demektir, neyi beklediğini ben de bilmiyorum."

"Biraz daha hızlı ol lütfen, içim içime sığmıyor, Mesih'i görmem lazım."

Araba Kehanet sokağında durduğunda inerek Mesihler'in evine doğru ilerleyerek kapıyı çalmıştık. Çok geçmeden karşımda Nida'yı gördüğüm an ne yapacağımı bilememiştim. Elis'in ardından Nida da ortadan kaybolmuştu. Alaz ve Azad dışında kalanları görememiştik. Alaz'a Mesih'le buluşmak istediğimizi söylediğimizde kabul etmemişti, bizi ona bir türlü ulaştırmamıştı. Şimdiyse onu görebilecektim.

Nida'nın gözleri beni görünce irileşmişti. "Onu neden getirdin?"

Arel elimi tutarak beni içeriye yönlendirdi. "Kadınım isterse benimle her yere girebilir."

Büyülenerek Arel'e baktığımda suratındaki kararlı ifadeden bir kez daha etkilenmiştim. Nida kapıyı kapatarak arkamızdan gelirken onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu hissedebiliyordum.

Geniş, ahşap salona girdiğimizde gözüme ilk çarpan kanepede oturan Melikşah olmuştu. Beni görünce başıyla selam vermek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Güvenle Arel'in elini sıktıktan sonra camın önünde, ayakta duran Mesih'e baktım.

O baştan aşağı siyahtı. Yas tutan insanlar kadar siyah. Ayakta, cama doğru dönük durduğu için yüzünü göremiyordum. Elleri ceplerinde, dimdik duruyordu. Nida, Melikşah'ın yanına oturduğunda Mesih bizden tarafa döndü.

Her zaman kararlı ve dinç olan gözleri yorgun muydu?

Yüzünü dikkatli incelemeye başladığımda gözlerinin altlarının kardığını, sakallarının daha da uzadığını fark etmiştim. Bunlar bile onun mükemmelliğini bozmaya yetmemişti. Önce Arel'e, ardından bana baktıktan sonra tekli koltuğa doğru ilerleyerek oturdu. Biz de karşısındaki koltuğa oturduğumuzda Melikşah sinir bozucu sessizliğe bir son verdi.

"Mesih artık konuşacak mısın?"

Gözlerim Mesih'e iliştiğinde sessizce boşluğu izlediğini gördüm.

Melikşah bıkkınlıkla iç çekerek konuşmaya başladı. "Arel, plan hazır. Sadece sürenin dolmasını bekliyoruz."

"Bir planınız varsa beni neden çağırdınız?" Arel şaşırmıştı.

"Seni adam için çağırdık. Eskileri topluyoruz."

Konuşmaları beni heyecanlandırmaya başlamıştı. Kehanet erkekleri hazırlanıyorlardı...

"Mesele o kadar büyük mü?" Arel'in sorusuna Melikşah kafasını sallamakla yetinmişti.

Gözlerim Mesih'i bulduğunda vakit kaybetmeden sordum. "Mesih, neyi bekliyorsun? Ne süresinden bahsediyorsunuz? Elis'i gidip alsana. O isteyerek gitmedi, ailesi onu zorla götürdü."

Gözlerini boşluktan çekip ağır bir hareketle üzerime sabitledi. "Elis sınavına girecek Şeyda."

O an bakakalmıştım. Mesih'in böyle bir ayrıntıya dikkat edebileceği aklımın ucundan dahi geçmezdi.

"Şu ana kadar hiçbir şekilde izine rastlayamadık. Ailesi yer değiştirerek onu kaçırdı. Nerede kaldıklarına dair elimizde bir şey yok. Sınava giriş yerinin açıklanmasını bekliyoruz. Selenay'dan site şifresini Alaz aldı. Elis şu anda nerede olursa olsun ailesi onu sınav günü, eşek gibi de olsa sınava girecği okula getirecek." Mesih kararlı ve donuk bir tonda konuştuktan sonra aynı şekilde devam etti. "O insanlar bu kadar hastalıklılar. Kızı bizim bulabilme riskimizi göze alsalar da sınava sokacak kadar hastalar. Elis'in psikolojisinden çok sınav notunu düşünüyorlar."

Doğruyu söylüyordu. "Ya o gün onu Elinizden kaçırırsanız? Başka şansımız olmayacak, biliyorsun değil mi?"

Mesih gözlerini hiddetle üzerimden çekerek boşluğa bakmaya devam etti. "Belki de elimizden kaçırmayız. Kendi gelmek istemez, kim bilir?" Son cümleyi bize değil de kendine söylüyor gibiydi. Mesih'e baktığımda onun Elis'in isteyerek gitmediğinin farkında olduğunu görebiliyordum fakat sanki onun burada kalmak istemediğini düşünüyor gibiydi. Kafamı iki yana sallayarak sessiz kaldım. Elis'i bulmalarından başka hiçbir şey istemiyordum.

Salona açık sarı saçlı, dünya güzeli bir kız girince büyülenerek ona bakmıştım. Tek ben değil, salondaki herkes ilgiyle kıza bakıyordu. Arel gülümseyerek ayağa kalkınca kız bize doğru gelip ona sarılmıştı. Bir abi kardeş sarılmasından farksız olduğu için sessiz kalarak onları izlemeye devam ettim.

"Güzelim, Lisa'm özledin mi abini?"

Kız sessizce kafasını salladıktan sonra Arel'den ayrılıp beden diliyle konuşmaya başladı. Kız dilsizdi.

"Hayır kardeşim, senin yüzünden kaçırılmadı." Lisa'nın beyaz, bebeksi teni birden üzüntüden kızarınca, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. İnatla beden diliyle konuşmaya devam etti. Arel, Melikşah'a döndü. "Lisa ne demek istiyor?"

"Elis kaçırılmadan önce buraya gelmiş. Mesih'in yardımını istemek için... Lisa da sesten korkunca Mesih'in aklı dağılmış. Lisa'dan başka bir şey düşünememiş o an doğal olarak. Olayları öğrenince çok üzüldü, benim yüzümden kaçırıldı deyip ağlıyor sürekli."

"Lisa kim?" Kendimi tutamadan merakla sormuştum.

"Kız kardeşimiz," dedi Melikşah.

Mesih'lerin bir kardeşinin daha olduğunu yeni öğreniyordum. Bunu kimse bilmiyordu.

"Kimse bilmesin Şeyda," diye ekleyince kafamı salladım. Kardeşlerini saklıyorlardı. Doğruyu yapıyorlardı. Böylesine tehlikeli bir yere bu kadar masum ve aciz bir kız çocuğu çoktu, saklanmalıydı.

"Gel bebeğim, biraz uyumalısın." Nida, Lisa'nın yanına gelip onu salonun çıkışına yönlendirince ben de peşlerine takıldım; Nida'yla konuşmak istiyordum. Birlikte yan odaya girdiğimizde Lisa'yı tıpkı bir bebek gibi yatağına yönlendirdi. Lisa huysuzluk çıkarmadan yatağa girerek ağlamaya devam edince içim acımıştı. Kız bebek masumluğu, bebek tatlılığı taşıyordu. Kim görse kıyamazdı.

"Nida neden ortadan kayboldun?"

Lisa'nın üzerini örttükten sonra benimle birlikte odadan çıktı. "Öyle olması gerekiyordu. Elis mevzusu canımı sıkıyor."

"Hangimizin sıkmıyor ki?"

"Şeyda bunlar kıza kötü bir şey yaparlar mı?"

"Akıl sağlığını bozmak dışındakileri mi soruyorsun?"

Nida gözlerini belertti. "O kadar diyorsun?"

Kafamı salladım. "Annesi ayrı, babası ayrı manyak. Sağları solları belli olmaz onların. Elis'i bir an önce almamız gerekiyor, cidden hiç izine rastlayamadınız mı?"

Nida kafasını olumsuz anlamda salladı. "Selenay'ı arayan kişinin numarasından da pek iş çıkmadı, adamlar sürekli yer değiştirerek kaçırmışlar kızı. Şu an kendilerini evlerinde gibi gösterseler de yoklar. Duyduğum kadarıyla Eray kontrole gitmiş?"

"Evet, siz nereden biliyorsunuz?"

Nida'nın bakışlarını bıkkınlık sarmıştı."İnan Elis'in şu anki yeri dışında her haltı biliyoruz. Ailesi sandığımızdan da güçlü çıktı. Ama halledeceğiz inşallah."

"Nida... Ya sınav günü elimizden kaçırırsak, o zaman ne olacak?"

Nida aniden kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama eğer dediğin gibi Elis'i o gün elimizden kaçırırsak, bir daha bulabilmemiz uzun zamanımızı alabilir ya da hiç bulamayabiliriz. Ailesi sıkıyönetim ilan etmiş durumda. Öylesine dikkatli ve hasta adımlar atıyorlar ki görsen aklını kaçırırsın. Bir an yerlerini bulduğumuzu sanmıştık, sonra anladık bizimle dalga geçtiklerini."

"Elis'in ailesi tam anlamıyla kontrolü eline almış durumda, sen böyle dedikçe çıkmaza düştüm şimdi. Ne bileyim yani Kehanet erkekleri bile bu kadar zorlandıysa, bu kızı nasıl bulacağız biz?"

Nida sıkıntılı bir soluk verdi. "İnan bilmiyorum, ama umutsuzluğa kapılmak yok. Bulacağız." Kafamı salladım. "Bulacağız."

Ve genç kız, bilinmezliğinde kaybolmaya devam etti.
Ve genç kız, acılarıyla sardı umutlarını.
Ve genç kız, acının en sivri haliyle öğrendi kırık bir kalpten daha kötüsünün kırık bir ruha sahip olmanın, olduğunu...

Ufak defterime bugünkü üç notumu da ekledikten sonra kalın kapağını kapatıp komodin çekmecesine koydum. Kendime her gün "Ve genç kız," başlıklarıyla notlar yazıyordum. İlk başta sözleri bulmakta zorlansam da acılar yaşandıkça sözcükler kendiliğinden geliyor, kalemim kendiliğinden kıpırdıyordu. Annemin odama girmesine daha vardı, bu yüzden Mesih'in suratını çizmeye kaldığım yerden devam edebilirdim.

On gün daha geçmişti, bu beton fanusta geçirdiğim on yeni gün daha. Ders çalışıyor gibi görünüyordum ama çalışmıyordum. Kitap okuduğumu sanıyorlardı ama okumuyordum.

Burada kaldığım yirmi üç günün son on günü Mesih'in suratını çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım. Normalde suret çizmezdim, aslında hiç çizmezdim. Eskiden bakarak çizdiğim tek şey illüstrasyonlardı. Kıyafet ve beden üzerine çalışmayı seviyordum. Yeteneğim de olduğu için birebir çizmekte zorlanmıyordum, gördüğümü kolayca kâğıda geçirebiliyordum.

Yeteneğimden beslenerek, hafızamdaki yüzünü kâğıda aktarmaya son hız devam etmiştim, defalarca kez çalışmıştım. Ellerimin arasında duran kâğıda baktığımda çehresi üzerinde yapacağım ufak çalışmalardan ve ekleyeceğim sakallarından sonra Mesih'e daha fazla benzeyeceğini fark ettim.

Bu kadar benzerini çizebileceğimi başta tahmin dahi edemesem de tek umudum bu kâğıt olmuştu. Gözlerim gözlerini bulduğunda kendimi boşlukta hissetmiştim. O göz-

leri kara kalemle boyamak istemiyordum, olmazdı ki o buz mavisiydi... Mavinin en açık tonuna boyamalıydım, ışıkları gökyüzündeki yıldızlar kadar parlak olmalıydı. İrislerini, her birini özenle yapmalıydım. Onlar benim umut ışığımdı.

Kâğıttaki suretine bakmak ellerimi titretmişti. Boyayı bulsam iki günde bitecekti resim... Çehresindeki keskin hatları belirterek özenle kalemimi gezdirmeye devam ettim. Sakalları şimdi nasıldı? Daha da uzamış mıdır?

Keşke özlediğim her şeyini çizebilsem Mesih...

En çok gözlerini özledim, çizdim.

Dudağındaki netliği özledim, çizdim...

Peki bir insanın kokusunu nasıl çizebiliriz? Her şeyden çok kokunu özledim, kokunu çizmek istiyorum, Mesih...

Çizim öğretmenim, Leyla Hoca yanımda olsa ona sadece bunu sorardım. Bana kokunun nasıl çizileceğini öğretmesini isterdim. Başka da bir şey istemezdim...

Aşağıdaki kapının açılma sesini işitince aceleyle kâğıdı çekmeceye koydum ve masanın üzerindeki testlere yoğunlaştım. Kısa süre sonra annem kütüphaneye girdiğinde yorgunlukla gerinmiştim.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ilgiyle annem.

Elimi kafama götürerek sandalyeye geriye doğru yaslandım. "Pek iyi gittiğini söyleyemeyeceğim. Sürekli kurşun kalemle işlem yaptığım ve evin içerisinde olduğum için neredeyse kafayı yiyeceğim. Biraz renk istiyorum."

Annem gözleriyle beni denetledikten sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ, hangi renk?"

Omuz silktim. "Açık mavi olabilir, aydınlık bir renk." Olabildiğince umursamaz şekilde konuştuktan sonra kafamı eğerek testlerle ilgilenmeye devam ettiğimde, attığım yemi yuttuğunu adım gibi biliyordum.

Annem bir şey söylemeden elindeki tepsiyi kenara bırakıp

odadan çıktığında, enerjim olsa içimden zafer çığlıkları atardım. Eski Elis olsa atardı, ama şimdiki Elis'in hareket etmeyi bırakın, konuşacak mecali kalmamıştı.

Her gün evdeydim ama çok yoruluyordum. Beni yoran şeyde buydu, hiçbir şey yapmamak. Yerimden kalkıp tepsiyi aldıktan sonra geniş balkonuma geçtim. Orada yemek yemeyi seviyordum. Tepsiyi yere koyduktan sonra iris çiçeğimi kokladım ve yemeye başladığımda iştahım biraz da olsa açılmıştı. İris çiçeğini koklamadan güne başlayamıyordum, hareket edemiyordum, yemek yiyemiyordum. Onu kokladığım zaman yaşadığımı hatırlıyordum. Az da olsa güçleniyordum.

Mesih bana diyordu ama kendisi de bu çiçek gibi kokuyordu... Tam olarak bu çiçeğe benzemese de irisi kokladıktan sonra aldığım huzurun aynısı Mesih'de de oluyordu.

Yemeğin büyük kısmı tabakta kalsa da kendimi daha fazla zorlamamayı seçerek çiçekleri izlemeye devam ettim. Her günümün büyük bir kısmını bu balkonda geçirdiğim için çiçeklerin kıvrımlarından, yaprak yerlerine kadar her şeylerini ezberleyecektim neredeyse. Suyumdan ufak bir yudum aldıktan sonra kalanını da çiçeğime döktüm. Hem kendimi, hem de çiçeğimi suluyordum. Kokusunu bir kez daha aldıktan sonra mırıldandım.

"Ben her geçen gün solsam da sen sakın solma, olur mu?" Gözbebeklerimin titremesini hissedebiliyordum. "Gün gelir de o buraya gelirse... En azından ikimizden birini burada bulsun." Suratımda acı dolu bir gülümseme oluşmuştu. "İkimiz de irisiz."

Yerden kalktıktan sonra geniş odadaki koltuğa attım bedenimi ve her gün yaptığım gibi tavanı izlemeye devam ettim. Hayallerimi bu beyaz tavanda kuruyordum. Birçok anımı canlandırmıştım tavanda.

Birinde o geliyordu, kapıyı zorlayarak içeriye giriyordu ve beni buradan götürüyordu...

Diğerinde de o geliyordu, yine içeri zorla giriyordu ve beni alıyordu.

Hatta diğerinde de o geliyordu, beni alıp götürüyordu.

Sürekli o geliyordu!

Ama aslında gelmiyordu, beni almıyordu, götürmüyordu.

Günlük rutinim olmuştu bu bekleyiş, hayal kurma, kabulleniş ve ağlayarak uykuya dalma...

O gelmedikçe aramızdaki bağ kuvvetleniyordu, sanki onda olan hislerim kuvvetleniyordu... Ona her ne hissediyorsam çok daha güçleniyordu. En sonunda yaşayacağım hayal kırıklığı bütün umutlarımı yıkacak ve ben yanacaktım, geriye doğacağım küllerim dahi kalmayacaktı.

Beni uyandıran şey yine gagasıyla cama vurup öten kuş olmuştu. Buradaki arkadaşlarım bu kuşla çiçeklerdi. Konuşamıyorduk ama anlaşabiliyorduk. En azından ailemle olduğu gibi tartışmıyorduk. Aşağıdaki kapının açılma sesini duyunca yavaşça kalktım. Annem bu saatte gelmezdi... Sırtımı geriye doğru bükerek ayağa doğrulduktan sonra odadan çıktığımda, merdivenlerden o adamın çıktığını gördüm.

İrice açılan gözlerle ona bakakalmıştım, burada ne işi vardı? Ben sadece annemi görüyordum, babamı bile görmüyordum. Bu adam ise yanıma neden gelmişti... Korkarak geriye doğru giderken, usulca üzerime doğru geliyordu. Ağzımı açıp çığlık atacakken hızla ileri atılıp avucuyla dudaklarımı kapatıp diğer eliyle ensemi kavramıştı.

"Kes sesini."

Çırpınmaya başlamıştım, onun elleri arasında olmak korkunç bir histi, o da korkunç bir adamdı ve bana kolayca zarar verebilecek bir güce sahipti. Debelenmeye devam ettiğim için attığı tokadın şiddetiyle yere düşmüştüm. Ağzımı sıkıca kapattığımda, dudaklarımın arasından atamadığım hıçkırıklarının boğuk iç çekişleri duyulmaya başlamıştı. Gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımdan dökülürken kafamı kaldırmadığım için adamın sadece bacaklarını görebiliyordum.

"Sana bir şey söylediğimde beni dinleyeceksin."

Bir şey söylemeden ağlamaya devam ettim. Önünde ağlamaktan nefret etmediğim bir kişi vardı, o da şu an burada yoktu. Kaybımın ağrısı kalbimin en hassas köşesinde sızlayınca dişlerimi birbirine bastırdım. Olmayan birinin yokluğunu her gün kabul etmek, işte en zoru da buydu.

Bak ben herkese boyun eğiyorum.

Senin öğrettiklerin burada geçerli değil.

Dinlemeyince vuruyorlar.

Güçlü kalamıyorum...

Dişimi sıkıp sabrederken ellerimle sıkıca tutunuyorum,

Bu sefer de tırnaklarımı koparıyorlar.

Bana hiçbir çıkış yolu bırakmıyorlar.

Beni yakıyorlar ama doğmayayım diye küllerimi de götürüyorlar.

Sen burada yoksun, ama tam olarak şuradasın...

Boğazıma oturan yumru sızladıkça seni hissediyorum.

Dişlerimi birbirine bastırmaya devam ettim, bu adamın karşısında daha fazla acizleşmek istemiyordum.

Adam üzerime eğilerek çenemi yukarı kaldırdı ve suratını suratıma hizaladı. "Bana cevap ver!"

Dudaklarımı araladığımda çıkan nefes ve hıçkırıkları dindirmeye çalışarak konuştum.

"Du-duydum..."

"Bana bak, yüzüme iyi bak."

Korkarak göz kapaklarımı açıp sert gözlerine baktım. O kadar ciddi ve korkunç bir yüzü vardı ki sırf aklımda kalmaması için yapabilseydim hiç bakmamayı tercih ederdim.

"Yüzüme iyi bak, ezberleteceğim sana yüzümü."

Kafamı onaylamaz anlamda salladım. Çenemi sıkmaya devam ettiğinde sırtım yere yaklaşmıştı. Dudaklarıma kapanacakken elimi aramıza koyarak bağırmaya, onu itmeye çalıştım. Transa girmiş gibi durmadan ağlayarak debeleniyordum. Suratımı geriye doğru ittiğinde sırtım yere çarpmıştı.

"O piç de seni zorla öpüyordu ama itiraz etmiyordun!"

"Piç olan sensin!"

Geriye doğru yerde sürünmeye başladığımda, sinirden ve bağırmaktan beyaz teni kızarmıştı.

"Niye bana itiraz ediyorsun, ha niye ona değil de bana!"

"O senin kadar çirkin değil!"

Adamın boğazındaki damarlar rengine kadar belli olduğunda beni öldüreceğini düşünmeye başlamıştım. Sinirlenmesi bile normal insanlarınki gibi değildi, o kadar iri ve büyüktü ki korkunç gözüküyordu. Her şeyiyle korkunç. Üzerime doğru yürüdüğünde çığlık atarak geriye doğru gitmeye devam ettim. Bir bacağı bir yanımda, ötekini de diğer tarafıma atarak saçımdan kavrayıp kafamı kaldırdığında, gözbebeklerime kadar titremeye başlamıştım.

"Onu değil, beni hatırlayacaksın! Bana alışacaksın."

Boğazım bağırmaktan yandığı için hiçbir şey söyleyememiştim.

"Benim adımı tekrar edeceksin, söyle. Boran de! Boran! Tekrar et."

Bilincim kapanacak gibi olduğunda, kulaklarımda korkunç sesi yankılanıyordu. Boğazım yırtılmış gibi ağrısa da dudaklarımı aralayarak söyleyebildiğim tek kelimeyi söyledim.

"Mesih." Son hatırladığımsa, dudaklarımdan çıkan isimden sonra kulaklarımda uğuldayan darbenin şiddetiydi.

Gökyüzü âşık mıdır siyaha? Ya da arafı mı yaşıyordur? Gece olduğu gibi gündüzler de oluyor... Gökyüzünün hangisini seçtiğini bilmesem de ben artık gündüzleri istemiyordum. Aydınlığın içindeki karanlığı da istemiyordum, istediğim tek şey karanlıktı. Aydınlık olduğu zamanlarda başka insanlar geliyordu bana, zorla bir şeyler yaptırıyorlardı ve canımı yakıyorlardı. Ama gece öyle miydi? Gece ikimiz baş başa kalıyorduk. Sen yanıma geliyordun, beraber uyuyorduk. Aslında bunlar da olmuyordu ama ben yalnızken hayal kurabiliyor, seni yanımda hissedebiliyordum.

Mesih.

Sen nasıl siyah olup beyaza, bana meydan okumak istiyorsan ben de gökyüzü olup geceye, sana meydan okumak istiyorum...

Ama ne geceleri bekleyecek sabrım, ne de arafı yaşayabilecek gücüm kaldı.

Ayakta kalabilmek için sabitlediğim bacaklarım yere saplandı, tutunmak için direttiğim tırnaklarım koptu, sabretmekten sıktığım dişlerim kırıldı, beklemekten bir arada tuttuğum ruhum paramparça oldu... Ama sen yine de gelmedin.

Gözlerimi araladığımda herhangi bir ağrı ya da sızı hissetmiyordum. Sadece hafif bir mide bulantım vardı. Onun dışında tüm bedenim ağırlaşmıştı sanki... Gözlerimi birkaç kez daha yumup açtıktan sonra kafamı kaldırdığımda aynı odada bulunduğumu fark ettim. Fakat bu sefer yerde değil de koltukta yatıyordum. Bir süre daha kafamın toparlanmasını bekledikten sonra, güçlükle ayağa kalkarak etrafa bakındım. Yerde tepsi vardı, yeni yemeklerin dışında birkaç merhemin de olduğunu gördüm. Ne içindi? Annem mi bırakmıştı, kesinlikle o olmalıydı.

Anneler evlatlarını her zaman düşünmeliydi, ilgilenmeliydi. Bir şeyleri olduğunda, özellikle evlerinde barındırdıkları hayvan yüzünden kızları psikopatça darp edildiği zaman merhem bırakıp gitmelilerdi.

Böyle bir vicdansızlığı annem dışında babam da yapabilirdi.

Cidden, ikisi de öylesine vicdansızdı ki şu hareketi hangisinin yapmış olabileceğini düşünemiyordum. Birbirleriyle yarışıyorlardı. Kremi aldıktan sonra sırtımdaki ağrıları umursamadan lavaboya doğru yürümeye başladım. Lavaboya girdikten sonra bakışlarımın aynayı bulmasıyla geri çevrilmesi bir olmuştu.

Boşta olan elimi ağzıma götürerek sakinleşmeye çalıştım. Sakin olmalıydım... Sakin!

Ağlamaktan şişen gözlerimin altı hem kızarmış, hem de morarmıştı. Yüzümün sağ tarafında attığı tokadın sebep olduğu morluk ve şişlik korkunç gözüküyordu. Bir tepki vermeden merhemi açıp sürdüm. Ardından tişörtümü çıkarıp sırtımı döndüğümde, beni yere attığı için sararan yerlere de aynadan görebildiğim kadarıyla ulaşıp kremi sürdüm ve kenara koydum.

Tişörtümü giydikten sonra banyodan çıkıp tekrar o odaya girecekken adımlarım beni durdurmuştu. Olanlar gözümün önüne gelince vazgeçerek yatak odama ilerledim. Yatağın üzerinde renkli boya kalemleri vardı... Yatağa oturup kalemleri tek tek elime aldım, beş tane vardı. Ten rengine yakın olanla birlikte mavi kahverengi ve siyahı da elime aldıktan sonra, yerimden kalkarak çalışma masasına ilerledim. Kalemleri üstüne koyduktan sonra kâğıdı çıkarıp silgiyle kalem izlerini hafifçe sildim ve kalan işleri boya kalemleriyle hallettim.

Onun tenine ve saçlarına yaptığım gölgelendirmenin ardından sakallarını daha iyi belirttikten sonra elime mavi kalemi aldım. İstediğim gibi, açık maviydi. Gözlerimi kapattığımda aklıma gelen irisleri, ışıltısı hafızamda nasıl kaldıysa özenerek gözlerini öyle tasarladım ve ardından dikkatle boyadım.

Boya çizimi canlandırırdı, boya çizime hayat verirdi, boyanın çizimdeki yeri paha biçilemezdi. Bu yüzden boyarken çok daha dikkat edilmesi gerekirdi. Hava aydınlanmaya başlarken

bütün gece çizimle uğraştığımı fark etmiştim. Parmaklarım acısa da bu artık tatlı bir sızıydı, çünkü kâğıtta duran suret Mesih Dinçer'in aynısıydı... Gözlerim dolarak on iki günlük eserime baktım. On iki gündür onunla uğraştığıma pişman değildim. İstediğim gibi olmuştu, ona benzemişti...

Ellerim titreyerek kâğıda hayranlıkla bakmaya devam ederken hava aydınlandı, her sabah camımı tıklatan kuşun sesini tekrar işittim. Bu sabah harika bir gün olacaktı sanki... İçimde çok daha farklı heyecanlar, umutlar vardı.

Elimde bulunan resim yeni umut kaynağım olmuştu... Dokunmaya kıyamadığım resme özenle bakmaya devam ettim... Onunla birlikte odadan çıkıp boş odanın kapısının önünde durdum. Elimdeki sadece resmi olsa da artık korkmuyordum.

İçeriye girdikten sonra balkona geçip iris çiçeğimi saksısıyla beraber aldım ve sonra yatak odasına geçtim. İris çiçeğini komodinin üzerine, resmi de yanıma, yatağa koydum. Belki de en güzel, en rahat uykuma dalacaktım.

En güvenilir,

En kıymetli...

En...

Düşündüğüm gibi olmuştu, buradaki en rahat uykum olmuştu. Dinlendiğimi hissederken aşağı kapısının açılmasıyla titreyerek uyanmıştım. Hızla resmi yatağın içerisine sakladıktan sonra gözlerimi kapattım.

Öğlen saatleri olmalıydı, annemin buraya damlama saatiydi. Topuklu ayakkabılarının tiz sesleri daha da yaklaşırken kısa süre sonra görüntüsü odada belirdi. Şaşkınlıkla baktıktan sonra tek kaşını kaldırdı. "Bu hal ne?"

Benim de kaşlarım yukarı kıvrılmıştı, yüzümün hali onu endişelendirmiş olamazdı, değil mi?

"Ne varmış halimde?" Sesimi ben bile zor duymuştum.

"Hâlâ yatıyorsun, senin şu an test çözüyor olman gerekirdi."

Az önceki düşüncelerime gülmek istemiştim o an... Kartşımdaki kadının umurunda bile değildim. Umurunda olan tek şey kendi hayalleriydi. "Kusura bakma, Boran'ın attığı dayak yüzünden yorgun düşmüşüm, bu yüzden uyuya kaldım."

Annem çatık kaşlarıyla yatağa doğru yaklaştı. "Saçmalamayı kes ve kalk."

Kafamı iki yana salladım. "Yorgunum şu an, biraz sonra başlarım."

Annem tek kaşını yukarıda tutmaya devam ederek etrafa bakındı. "Sana getirdiğim boya kalemleri nerede?"

"Kullandım."

Annem odadan çıkarak kütüphaneye gitti ve birkaç hışırtının ardından odaya döndüğünde elinde kalemler vardı. "Kalemleri kullandığın testleri bulamadım?"

Gözlerim dehşetle aralandığında diyecek söz bulamamıştım. Kalemler kullanılmıştı ama onları kullandığımı göstereceğim denemelerim yoktu, hiç olmamıştı...

"Ben denemeleri attım..." dedim güçlükle ama annem daha da yaklaştı.

"Nereye attın, söyle. Kontrol edeceğim."

Ne diyecek sözüm ne de savunacak bir şeyim kalmıştı. "Ben ağrılar içerisinde kıvranırken senin düşündüğün tek şey bu mu?"

Annem kafasını salladı. "Evet, bu."

Odanın kapısını işaret ederek donuk ifademi bozmadım. "Çık dışarı."

"Sen kimin evinden kimi kovuyorsun?"

Yorganı iterek hiddetle ayağa kalktım. "Kabullenemediysen lanet olası evinden beni dışarıya at o zaman. Seni kovuyorum!"

Annem kalemleri yere fırlatarak üzerime geldi. "Resim çizdin değil mi? Aslında hiç ders çalışmadın, bizi kandırdın değil mi?!"

"Senin hastalıklarınla uğraşamayacağım, çık dışarı." Sakinliğimi korumaya çalışsam da yapamamıştım.

"Nerede o çizdiklerin?"

Korkarak yatağa bakmam salise sürmüştü, o ara etrafa bakındığı için bakışlarımı yakalayamamasına şükrettim. "Sana resim çizmedim diyorum, nesini anlamıyorsun?"

Annem odayı aramaya başladığında elim ayağıma dolanmıştı. Yanına gidip onu durdurmaya çalıştığımda beni itti ama ona karşılık vermedim. Sonunda yorganımı da kaldırınca kâğıt ortaya çıkmıştı. Yatağa doğru koşsam da annem beni iterek yere düşürdü ve sonra kâğıdı aldı. Gecelerimi verdiğim emeğimi kaybetme korkusuyla yerde çırpınarak ayağa kalktım.

"E-elleme ona! Bırak, bırak! Dokunma!"

Anneme doğru ilerleyecekken kâğıdı kaldırıp bir adım geri çekilince yerimde donakalmıştım. Mesih'in suratı bana doğru dönüktü... İçimden zarar vermemesi için dualar etmeye başladığımda annem kâğıdı kendisine çevirmişti.

"Demek Mesih denen serseri bu... Geceleri sayıkladığın buz mavisi bu, ha?" Dudaklarını büzerek devam etti. "Ama haklıymışsın sevgili küçük kızım, hatırı sayılacak bir mükemmelliğe sahipmiş ya da bu güzellik senin yeteneğinden kaynaklanıyor... Ne dersin ha?"

Olumsuz bakışlarımı yüzünde gezdirerek hayıflandım. "O kâğıda zarar verirsen..."

"Biliyor musun Elis? Çizime karşı yeteneğin olduğuna gerçekten inandım. Çok yeteneklisin. Çizim okuyamayacağın ve bu delikanlıyı bir daha göremeyeceğin için çok üzgünüm." Annemin sözünü bitirmesiyle kâğıdı yırtması bir olmuştu. Kulaklarımda yankılanan ses beynime bir darbe in-

dirmişti sanki... Çığlık atarak ona doğru atıldığımda yırtmaya devam ediyordu.

"Sen anne değil, tam bir kaltaksın!"

"Sen ne dedin?!" Beni çenemden kavrayacakken elini kaldırarak ona vurdum. Attığım tokadın sesi büyük bir yankı oluştursa da az önceki kâğıt sesinin bende oluşturduğu yankıyı dindirememişti.

"Nasıl yaparsın bunu ha? Nasıl?!" Delirmiş gibi üzerime saldırdığımda annem geriye kaçıyordu."Sana dokunma dedim, akılsız kadın, dokunma! Senden nefret ediyorum!"

Annem beni geri itmeye çalıştığında aramızda bir itiş kakış olmuştu. "Sen dünyanın en tiksinç yaratığısın, iğrençsin, midemi bulandırıyorsun! O kadar iyi bir psikologsun ki senelerdir benim zihnimi işgal edip beni istediğin gibi yöneterek büyüttün ama artık yeter! Hiçbir şekilde umurumda değilsiniz, git hayatımdan!"

Annem olan kadına ilk defa sayıp sövmeye, bedensel olarak şiddet göstermeye başlamıştım. O kendini zorlukla odadan dışarıya attığında hissettiğim öfkeyi, siniri bir türlü bastıramıyordum. Aşağı kapısının kilit sesini duyduğumda ne yapacağımı şaşırmıştım.

Odaya geçip yırtılmış, buruşturulmuş kâğıt parçalarının yanına gittiğimde içim parçalanmıştı. Kâğıtları tek tek açmaya başladığımda gözlerimden yaşlar akıyordu. Tüm emeklerim, çöp olmuştu, şu yaşıma kadar çizdiğim en güzel resmimi mahvetmişti.

Dakikalarca yerde oturmaya devam ederek resim parçalarına bakmıştım. Aşağı kapının yeniden açılmasını umursamamıştım. Odaya babam girdiğinde donuk bakışlarım onu bulmuştu. Yanıma ilk defa gelmişti, o da böyle bir olay yüzünden olmuştu.

"Elis."

Kafamı kaldırarak bakmakla yetindim. "Günlerdir anneni kandırmaya, ona el kaldırmaya utanmıyor musun? Sen ne ara bu kadar kötü bir kız oldun?"

"Siz benim ailem değilsiniz, düşüncelerin de umurumda değil."

"Elis karşında baban var."

Kafamı kaldırarak ona ciddi bir şekilde bakmaya devam ettim. "Baba? Ben karşımda adam bile göremiyorum." Şaşkınlıkla bana baktığında onu umursamadan ayağa kalktım.

"Demek bizden nefret ediyorsun."

Kafamı sallamakla yetindim.

"Üniversite sınavına da hazırlanmadın, hazırlanmayacaksın?"

Tekrar kafamı salladım. Sınava girecek psikolojim kalmamıştı. Beni mahvetmişlerdi, hazırlanmayı bile kesmiştim. Sınava girsem de onların istediği puanı alamazdım.

"O zaman sana bir haberim var Elis. Eğer sen sınavda, istediğimiz puanı alamazsan..."

"Alamazsam ne? Bana daha fazla ne yapabilirsiniz?"

Babam gözlerini kısarak olumsuz bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Daha fazlasını henüz görmedin, küçük kızım. Eğer, on iki gün sonraki sınavdan annenin istediği puanı ne yapıp edip almazsan... Seni Boran'la evlendireceğiz."

Ağzım aralandığında dilim tutulmuş, konuşamamıştım.

"Sınavı kazanırsan bir şansın olur, ilerde belki mesleğini eline alırken kaçar kurtulursun. Ama istediğimiz puanı alamazsan hemen evlendirileceksin. Aslında kızım istediğimiz puanı alsan da üniversiten bittikten sonra Boran'la evlendirileceksin."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Boran'la evlendirileceksin." Saniyeler içerisinde değişen yüz ifademi hissedebiliyordum. Suratımdaki ne şaşkınlıktı, ne kızgınlık ne de başka bir şey. Suratımda bir yaşlılık ifadesi oluşmuştu. İnsan birden çöker de bu bedenine yansır ya, böyle olduğunu hissetmiştim. Çöken suratıma omuzlarım da eşlik ettiğinde kıpırdayamıyordum. Tükenip gidiyordu direnişlerim.

O an anlamıştım bir insanı nasıl yaşarken öldürebilecekllerini.

Düşürürsün, tekrar kalkar.

Karşı çıkarsın, ezip geçer.

Onu bitirirsin, umut eder.

Ama umutlarını ellerinden alırsan... Solup gider, yaşayamaz.

Kafamı indirdiğimde gözüm ellerime takılmıştı, ellerim kadar boştu artık kafamın içi, zihnimin en derinlikleri... İçimde kalan en ufak umut tohumu da kaybolmuştu. Susuzluğa dayanamadan solup giden bir çiçek misali çekilmişti bedenim, ezilmişti ruhum, yıkılmıştı dayanağım.

Bu sefer geçen günlerdeki gibi hissetmemiştim. Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı etime batırarak içimden direnmemiştim, o gücüm yoktu, konuşacak takatim bile kalmamıştı.

Artık ben kalmamıştım.

Aileme verecek ben kalmamıştı...

Camın kenarında öten kuş kabulleniyordu.

Babamın zeminde hareket eden ayakkabıları kabulleniyordu.

Saatin zihnimde hızlanan saniyeleri kabulleniyordu.

Bahçede solan iris çiçekleri kabulleniyordu.

Elis'in ölüşünü kabulleniyordu hepsi.

Ve... O andan itibaren gökyüzü artık bana ağlıyordu.

Dizlerim gücünü kaybettiği an yere çakılmam umutlarımdan daha hızlı olmuştu. Odanın kapısı aralandığında karısının geldiğini gördüm, suratında hain bir tebessümle karşıladı eski Elis'i. Artık her şeyin o da farkındaydı. Bu eve ilk gelen kızın yok olduğunun o da farkındaydı.

Onu bitirdiklerinin o da farkındaydı. Topuklu ayakkabısından çıkan sesler eşliğinde yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktükten sonra dudaklarını yanağıma değdirerek konuşmaya başladı. Ben irice açılan gözlerle karşıya bakıyorken o bana bakıyordu.

"Artık, bizimle birlikte aşağıda yaşayabilirsin."

Annem elini boşta kalan yanağımdan çektikten sonra ayağa kalkarak odadan çıktı. Boş boş etrafa bakmaya devam ettiğimde, babam beni bir bez bebek edasıyla yerden kaldırarak yatağın üzerine koydu.

"Artık aramıza geri döndün demek?" Bana sarıldığında karşılık vermeden istediğini yapmasına izin verdim. Kısa ve duygusuz olduğu için çok katlanmak zorunda kalmamıştım zaten. İşini bitirip gittiğinde ne kadar süre o şekilde kaldığımı bilmiyordum.

Ayaklarım kendiliğinden hareketlendiğinde, bir zamanlar tek huzurum olan şimdiyse girmekte zorlandığım balkona doğru adımlarımı sıraladım. Solan çiçekleri topraklarından ayırarak aşağı attığımda, içimden bir şeyler kopmaya başlamıştı. Çok daha güçlü şeyler...

Balkonda çiçek kalmadığında ellerimdeki toprak izleriyle birlikte güçlükle soluklanmaya başladım. Artık her şey bitmişti. Balkondan çıkıp banyoya girdiğimde, dökecek gözyaşının kalmadığını fark ettim. Solup giden çiçekler gibi ben de susuz kalmıştım, solmuştum.

Üzerimdekileri çıkardıktan sonra kendimi serin suya attım. Eski Elis'i kovmak istercesine ovaladım kendimi. Artık o yoktu, olmayacaktı.

Üzerime tişörtü geçirdikten sonra eşofmanın bağını biraz daha sıktım. Verdiğim kilolar nedeniyle kıyafetler bedenime bol gelmeye başlamıştı, Saçlarımın rengi açılmış, açık kahverengiye dönmüştü. Gözlerimin altında oluşan kahverengilerle uyumlu duruyorlardı.

Saçlarımı ensemin biraz üzerinde bağladıktan sonra merdivenlere yöneldim. Ağır şekilde aşağıya inmeye başladığımda bu tuhaf gelmişti. Onca zamandan sonra ilk defa aşağıya iniyordum, benim için büyük bir farklılıktı.

Açık duran demir kapıyı biraz daha ittikten sonra kafamı içeri sarkıttım, evde yaşayan üç kişi de beni yeterince ürkütüyordu.

"Elis, gel kızım."

Babamın sözüyle kapının aralığından çıkarak yanına gittim, elinde bir meyve tabağıyla bana gülümsüyordu. "Hadi, gel," diyerek bahçe kapısı olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlemeye başladı. Peşine takılarak bahçeye çıktığımda, bedenim girdiği her yere karşı yabancılık çekmeye başlamıştı.

Dört kişilik masada Boran'la annemin oturduğunu görünce irkilmiştim. Olanlardan ve babamın söylediklerinden sonra o adamla değil aynı masada oturmak, aynı evde bile durmak istemiyordum. Onu görmek istemiyordum.

"Gel Elis." Annemin uyarısından sonra başka bir seçeneğim kalmamıştı. Boş kalan yere, Boran'ın yanına oturduğumda diken üzerindeydim sanki. Çekinerek sandalyede büzüştüğümde servis tabağı Boran tarafından önüme konulmuştu. Sofrada bulunan yemeklerden tabağıma alırken suratı suratıma yaklaşmıştı.

"İstemediğin ya da istediğin bir şey varsa söyle, canım."

Kafamı geçiştirircesine iki yana salladığımda, son kelimesi nedeniyle tedirginliğim artmıştı. Üçü de bana karşı fazla yumuşak davranıyordu. Bunun nedeni artık onlara direnmeyeceğimi bilmeleriydi. Nedenini bilsem de birden farklı davranmaları dengemi daha da bozmuştu.

Laf etmemeleri için tabağıma konulanlardan az da olsa yedikten sonra, sırtımı sandalyeye yasladım ve Boran'ın bakışlarını suratımda hissettim. Kafamı kucağımda birleştirdiğim ellerime eğdiğimde, omzuma dokunarak beni irkiltmişti. Kafamı çekinerek kaldırıp ona baktığımda korkudan titriyordum.

"Hadi seni biraz dolaştırayım."

Anında kuruyan ağzımı önümdeki sudan biraz içerek ıslattıktan sonra kafamı hızla iki yana salladım. "Test çözmem gerek."

Bu adamdan kurtulmak için sınava tekrar hazırlanmam gerekiyordu. İşin sonunda onunla yine de evlendirileceğimi bilmek beni yıldırmamalıydı.

"Tamam, akşama kadar çalış, akşam çıkarız."

Teklifini yenilemesiyle kafamı salladım. "Olmaz bugün sıkı çalışmam lazım."

Gülümsedi. Kafasını üzerime doğru eğdikten sonra bana

kirpiklerinin altından tatlı olduğunu sandığı bir bakış attı. Bu hali midemi bulandırmıştı.

"O zaman müsait olduğunda çıkarız."

Daha fazla konuşmak istemediğim için tekrar kafamı sallayarak anne ve babama döndüm.

"Doydum, artık kalkabilir miyim?"

Annem gülümsedi. "Tabii ki son demlerin bunlar."

Bir şey söylemeden yerimden kalkıp hızla yukarıya çıktım. Sınavdan annemin istediği puanı alırsam okurken bekâr kalmama izin vereceklerdi, ben de o süre zarfında Boran belasından kurtulabilir ve kendi hayatıma bakabilirdim.

Test kitaplarını ve çalışma kâğıtlarını masanın üzerine koyduktan sonra derin bir iç çektim. İşim işti.

Sızlayan gözlerimi yumdum ve sırtımı sandalyeye yaslayıp ellerimle gözlerimi ovuşturmaya başladım. Gireceğim sınava neredeyse bir hafta kalmıştı, artık ne çalışsam yetersiz geliyordu.

İlk zamanlar kafam yerinde olmadığı için kendimi oyalamakla yetinmiştim. Sonrasında biraz da olsa konsantre olsam da yetersizdim. Ruhen hiçbir zaman hazır olamayacaktım, ruhen yetersizdim.

Doldurduğum kâğıtları buruşturarak yere atıp yeni bir kâğıt üzerinde çalışmaya devam ettiğimde, kapımın çalınmasıyla kafamı tekrar kaldırdım. Kısa süre sonra kapı açıldığında gelen yine o adamdı, Boran.

"Nasıl gidiyor?"

Her zamanki gibi gözlerimi kaçırarak kâğıtlara odaklanmaya devam ettim. "Yetersiz." Boğazını temizleyerek bana doğru gelmeye başladı. "Biraz kafanı dağıtacağız, itiraz etmeyeceksin."

Suratına bakmadan cevapladım. "İstemiyorum."

Yanı başıma kadar geldi ve kâğıtları dağıtmak yerine masamı devirmeyi tercih etti. Korkuyla geri çekildiğimde gözüm yeri boylayan masada kalmıştı.

"Seninle konuşurken gözlerime bak."

Göğüs kafesim hızla inip kalktığında adeta nutkum tutulmuştu.

"Sana dedim!"

Gözlerim anında gözlerini bulduğunda sinirden kızardığını ve damarlarının ortaya çıktığını gördüm.

"Kafanı dağıtmak için hazırlanmanı söyleyeceğim. Sen de kabul edeceksin."

İrice açılan gözlerle ona bakmaya devam ederken üzerime doğru bir adım daha atarak bağırdı. "Duydun mu?!"

Hızla kafamı salladığımda geri çekilerek derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. "Kafanı dağıtmak için dolaşmak ister misin?"

Başımla onu onayladığımda tek kaşını havalandırdı.

"Evet, istiyorum."

Gülümsedi. "Güzel, yarım saate hazır olur musun?"

"E-evet."

"Pekâlâ, o zaman."Arkasını dönüp kapıya doğru adımladıktan sonra omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Bu arada, en sevdiğim renk beyazdır."

Mide bulandırıcı o gülümsemesini takınarak odadan çıktığında sandalyeye yığılmıştım. Onun istediği rengi giyeceğimi falan mı sanmıştı? Kafamı iki yana sallayarak ayağa kalkıp saçlarımı açtım. Taradıktan sonra tekrar bağlayıp siyah bir pantolon ve tişört çıkarıp üzerime geçirdim.

Hazırlanmam yarım saatimi bile almamıştı. Aşağıya indiğimde Boran'ı babamla konuşurken bulmuştum. Adımlarımı işittiklerinde konuşmalarını keserek bana bakmışlardı. Boran'ın donuk ifadesine bakarken kıyafetlerimle verdiğim mesajı aldığını anlamıştım.

"Çok dikkatli ol."

Babam Boran'ın cevabını beklemeden yanıma gelerek kafamı okşadı. "Nasıl gidiyor?"

Omuz silkmekle yetinmiştim. Onlara karşı çıkmasam bile ilgilerine karşılık vermek içimden gelmiyordu, hâlâ midemi bulandırıyorlardı.

"Çıkalım Elis."

Cevap vermeden Boran'ın iri bedenini takip ederek dışarıya çıktım. Evin dışına ilk kez çıkmak beni fazla afallatmamıştı. Bunun nedeni son günlerimin en az bir saatini de olsa bahçede geçirmemdi. Söylemesini beklemeden arabasının arka koltuğuna yerleştiğimde sessizce aracı çalıştırmıştı.

Neye güvenerek onunla yola çıktığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. O tekin biri değildi. İstediğini yapmadığım zaman zarar vermekten çekinmeyen, kaba kuvvete başvuran iğrenç bir adamdı.

"Özel olarak gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Yok."

Derin bir nefes alarak yola odaklandı. Benden kısa cevaplar istemediği ortadaydı. Onunla ilgili olmamı, konuşmamı, yaptıklarına katılmamı bekliyordu. Ancak ben bunların hiçbirini yapamazdım. Yapmazdım.

"Hiçbir zaman kabullenmeyeceksin değil mi?"

Gözlerimi yoldan çekerek dikiz aynasına baktım. "Neyi?"

Boynunu kütletti. "Uysal olmayı."

"Kabullendim, görüyorsun. Artık istediğiniz gibiyim."

Cevap vermeden arabayı sağa çektiğinde deniz kenarındaydık. Arabadan inip hızla kapımı açınca ben de inerek denizin kokusunu içime çektim.

"Hayır, annenle baban her ne kadar eskisi gibi olduğunu söylese de sen hiç değişmedin." Boran yaklaşıp kaşlarını kaldırarak devam etti. "Sen hâlâ aykırısın, Elis."

Göğüs kafesim söylediklerinden sonra daralmıştı. Sanki kalbimin attığını o ana kadar hissetmiyordum da sihirli kelimeler sayesinde hissetmeye başlamışım gibi.

Boran gözleriyle üzerimi işaret etti. "Üzerindekiler, söylediğim rengin tam tersi."

Gözlerimi kapatarak kafamı onaylamaz anlamda sallayıp gözlerimi tekrar açtım. "Abartmıyor musun? Uysal oldum diye ne giyeceğime kadar sizi dinleyecek değilim, bu çok normal."

Boran gözleriyle beni onayladı. "Normal olsaydı, farklı bir şey giymeyi seçerdin. Ama sen hâlâ aykırı ve dik başlı olduğun için söylenilenin tam tersini yaparak kendini istemeden de olsa ele verdin."

Gözlerim denizi bulduğunda şaşkındım. Ben eski Elis'i bitirdiğimi sanıyorken, aslında yeni halime hiç geçiş yapmadığımı fark ediyordum. Sadece susmayı öğrenmiştim, yapacak başka bir şeyim olmadığı için hep susmuştum. Ama karakterim konuşmadan da olsa kendini göstermeye yetecek kadar güçlüydü, yılmadan direniyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle, Mesih bana ne yapmıştı?

Bende olan her neyse, bu onun eseriydi. Yaşadıklarıma rağmen hâlâ güçlü kalabiliyorsam bu onun sayesindeydi. Mesih söz verdiği gibi bana güçlü olmayı öğretmişti…

"Hâlâ aklında o var değil mi?" Sesiyle sıçrayarak ona döndüğümde düşünceli görünüyordu. Evet dersem, bana yardım eder miydi? Şimdi, burada gitmeme izin verir miydi? Aklımda Mesih'ten başka hiçbir şey yoktu, bunu görmezlikten gelsem de artık kabul edebiliyordum.

"Sürekli başkalarından yardım eli beklemek aptallık!"

O an Mesih'in söyledikleri aklıma gelmişti. Beni uçurumdan atmadan önce kandırmıştı, sonra ona inandığım an beni kendi atmıştı. İlk başta bana kötülük ettiğini sansam da

hemen ardımdan atlaması... Bana en büyük ders olmuştu. Sürekli insanlardan yardım bekleme ve aciz olma duyguları bende o gün bitmişti. Sadece Mesih'e karşı bitmemişti. Ta ki resmimin yırtıldığı güne kadar.

"Elis?" Boran'ın seslenmesiyle düşüncelerimin arasından sıyrıldım ve umursamaz bir ifadeyle cevap verdim.

"Düşmeme neden olan birini hâlâ düşünecek kadar aptal değilim." Ne kadar düşersem düşeyim canım acıdıkça onu daha çok arayacak kadar aptalım.

Boran'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kıvrıldığında ne diyeceğini bilememişti. "Yani, onu özlemiyorsun?"

"Özlemiyorum." Geçen salise sana cevap verirken onu özlemeyi bıraktım, sayılır mı?

"Onu unuttun mu?"

Derin bir nefes aldığımda köprücük kemiklerim derime batmıştı sanki. Gözlerimin dolmaması için kısa bir süre denize baktım ve sonra tekrar celladıma döndüm. "Unuttum."

Unutursam içim kurusun.

Boran gözlerini kısarak bana bakmayı sürdürdüğünde bir hayli düşünceli gözüküyordu. Kollarını göğsünün altında bağladı, çenesini dikleştirerek donuk bir ifadeyle konuştu. "Biliyor musun? Az önce seni denedim."

Ölüm sessizliğinde ve tepkisizliğinde konuşmasını bekledim, bundan emin olmasam da biliyordum. İnsanlardan yardım istememeyi bana Mesih öğretmişti. Hem de sözleriyle değil, bunu davranışlarıyla yapmıştı. Kendine güvendirmişti, beni kandırmıştı, sonra da kendi atmıştı. Bu tüm sözlerden çok daha akılda kalıcıydı.

"Eğer, az önce söylediklerinin aksini dile getirseydin, seni şimdi serbest bırakacaktım." Suratında donuk bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyorken ben de onu inceliyordum.

"İnsanlara inanma." Mesih bana sadece bir şey değil, birçok şey öğretmişti.

İç çekerek umursamaz ifademi korudum. "Bunu on gün önce falan teklif etsen kesin kabul ederdim herhalde. Ama şu an, inan umurumda bile değil." Kollarımı göğsümün altında bağlayarak denize döndüğümde tüm dürtüleriyle beni incelediğini, bir açık aradığını biliyordum.

Simit satıcısını görünce ona döndüm. "Şey... Sanırım biraz acıktım."

Boran az önce baktığım simitlere bakarak gülümsedi. "Canın simit mi çekti?"

"Simit ya da başka bir şey, artık ne olursa... Bana alabilirmisin?"

Gülümseyerek elimi tuttuktan sonra beni simitçinin yanına götürdü. "Kaç tane istiyorsun?"

"Bir tane yeterli."

Simitleri aldıktan sonra kayalara oturduğumuzda az önceki atmosferi dağıtabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Simitten bir lokma aldıktan sonra Boran'a tekrar baktım.

"Biliyor musun Elis, seni az önce yine denemiştim," dedi keyifli bir tonda. Simidimi ısırarak onu izledim. "Eğer kabul etseydin, senin için iyi şeyler olmayacaktı. Aklında hâlâ o var ve kaçmak istiyorsun diye, benimle hemen evlendirilecektin."

İçimin daralmasıyla onu izlemeye devam ettim. Beni buraya boşuna getirmemişti, beni deniyorlardı.

"Boran."

"Efendim?"

Boğazımı temizledim. "Seninle evlenmek kötü bir şey değil ki."

Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. "Nasıl yani?"

Omuz silktim ve ağzımın kenarında kalan susamları elimin tersiyle temizledim. "Seninle evlenmek dünyanın sonu olamaz, bunun bana çok büyük bir ceza olduğunu sanıyorlar

ama öyle değil. Sen o kadar da korkunç biri değilsin." Gülerek son cümlemi söylediğimde o da gülmüştü.

"Gerçekten de böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, şu an kalbim boş nasıl olsa. Seninle eninde sonunda evleneceğimizi biliyorum. Yapacak bir şey kalmıyor sadece hemen evlenmemiz sıkıntı olurdu."

"Neden?" Boran'ın sesi meraklı çıkmıştı.

"Şey, ben öyle hemen alışamam... Sonuçta seni yeni gördüm, önce bir süre tanımalıyım. Evlilik arkadaşlığa benzemez, seninle evlenebilmem için önce sana alışmam lazım Boran."

"Elis, sana gerçekten de inanamıyorum. Sen bunları mı düşünüyorsun?"

Çenemi aşağı indirerek hafifçe tekrar gülümsedim. "Boran... Eskisi gibi olduğumu söylüyorsun ya? Aslında yanılmıyorsun. Benim karakterim dik başlı, ama sadece bu kadarı doğru. Eski hislerim de anılarım da kalmadı. İnan bana bu böyle. İkimizden de nefret etmemem için senden zaman istiyorum. Ailem ne derse desin evlilik olayını bu kadar aceleye getirmelerine izin verme." Ona yaklaşarak elimi yanağına koyduğumda, sadece birbirimize bakıyorduk. "Hepsini senden nefret etmemek için yapıyorum Boran... Anlasana, sana yaklaşmak için önce alışmam lazım. Alışmazsam uzaklaşırım, sen de kendi kafanda farklı yorumlarla bana patlarsın." Onun yanağını okşadım. "Canımı yakarsın..." Kafamı hafifçe yana eğerek gülümsedim. "Sen benim canımı yakmak ister misin?"

Boran aralık dudaklarıma bakarak o korkunç ifadesiyle gülümsedi ve kafasını iki yana salladı. Ardından dudaklarıma yaklaştığında elimi çekerek ondan ayrıldım. "Ama işte önce sana alışmam lazım."

"Ama... Sen onunla yakınlaştın, bunu benimle de yapabilirsin." Sesi ve tavrı anında sertleşmişti.

Gülümsedim, artık seni tanıyorum Boran, karakterini de huylarını da çözümledim. Seni tıpkı bir kukla gibi yönetecegim. "Saçmalama, onunla yakınlaşmadım ben."

Kafamı eğince eliyle çenemi tekrar kaldırdı. "Nasıl yani?"

İç çekerek kararlı bir tonda konuştum. "Hepsi annemi sinirlendirmek içindi. Benim canımı yakmıştı, ben de onunkini yakmak istedim. Mesih'le aramızda hiçbir şey olmadı, bunu sana en sevdiğim şey üzerine kanıtlayabilirim."

"En sevdiğin şey ne?"

Gülümseyerek kafamı gökyüzünü kaldırdım. "Gökyüzü, ben en çok gökyüzünü, yıldızları severim."

"Neden gökyüzü?"

Elimi kaldırarak gökyüzünü işaret ettim. "Bak mesela. Şu an hava aydınlık. Baktığın zaman ne yıldızları ne ayı ne de havanın karanlığını görebiliyorsun. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir ya, gökyüzü de göründüğü gibi değil. Baktıkça, inceledikçe, bekledikçe gerçekleri keşfediyorsun. Tıpkı hayat gibi, yaşadıklarımız gibi..." Elimi indirdikten sonra ona doğru döndüm. "Demem o ki... Yıldızların güzelliği adına yemin ederim, Mesih'le aramızda bir şey olmadı. Mesih'i unuttum, Mesih'e karşı umut beslemiyorum. Gelip beni almasını beklemiyorum."

Boran gülümseyerek bana yaklaştı ve elini enseme yerleştirerek beni çekip alnımdan öptü. Birkaç saniye boyunca kıpırdamadan aynı şekilde durduktan sonra geri çekilip cebinden ufak bir kayıt cihazı çıkardı ve ses kaydını sonlandırdı.

"Bu son denememdi, bunu da geçtin. Artık tam anlamıyla benimsin."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında şaşkınlıkla konuştum. "Nasıl yani?"

"Seninkiler peşini hiçbir zaman bırakmadılar. Yanlış anlama, Mesih'ten bahsetmiyorum. O zaten senin peşine hiç

düşmedi, sen onun umurunda bile değilsin. Her gece başka bir kızı alıyormuş evine, keyfi de gayet yerindeymiş. Kuzenin olacak kız var ya? Onlar bir çete kurmuş ve sınava giriş yerini bulup o gün orada bulunmak için uğraşıyorlardı. Ellerinden son umutlarını da almış olduk." Suratındaki iğrenç gülümsemeyle ellerini kayalığa yasladı ve bedenini geriye yatırdı. "Senin sayende artık peşini bırakacaklar, ne o neden öyle öfkeli bakıyorsun? Numaranı yiyeceğimi mi sandın?"

Gözlerimi kısarak ona baktığımda keyifle konuşmaya devam etti. "Eğer bunu yapmasaydım bir aptal gibi beni sevebileceğini düşünecektim. Beni kandıracaktın."

Kafamı iki yana sallayarak hayal kırıklığıyla ona baktım. "Sana inanamıyorum Boran..."

"Neden? Ha, söylesene? Sevgilinin seni unuttuğuna mı inanamıyorsun?"

Onaylamayan ve kırık bakışlarla ona bakmayı sürdürdüm. "Sen ne sevgilisinden bahsediyorsun be adam? Ben sana bir şans vermiştim, sana inanmıştım. Ama sen bana inanmadın, beni sürekli denedin. Yetmedi mi? Anlamadın mı onlar umurumda bile değil dedim. Ama sen? Sen ne yaptın? Beni denemekle uğraşırken sana olan güvenimi zedeledin."

Ayağa kalktım, Boran da anında kalktı. Bu defa suratındaki gerçek bir afallamaydı. Gözümden düşen yaşları elimin tersiyle temizledikten sonra boğuk ve acınası bir sesle konuşmama devam ettim. "Söylesene, kimim kalmıştı benim? Ne annem anne, ne babam baba... Sen benim son umudumdun. Geçmişte olanların hepsini gömmeye hazırdım Boran ve gömdüm de. Ne istedin benden?" Hıçkırarak gözyaşlarımı temizlerken Boran'ın suratındaki ifade bin bir parçaya bölünmüştü.

"Elis, ben şu anda sana inanmakta güçlük çekiyorum, bunlar nasıl olur?"

Kafamı iki yana sallayarak bir adım geriye çekildim. "Ben büyürken hep tektim, kimse olmadı yanımda. Beni sahiplenen hiç kimse... Ama sen vardın, sen güçlüydün. Beni ailemden koruyabilirdin. Anlasana, ben senden değil ailemden kaçıyorum. Ailemden kaçarak sana sığınıyorum. Ama sen? Sen beni daha çok mahvettin Boran. Sana olan güvenimi de geçmişimle birlikte toprağa gömdün."

Boran üzerime doğru gelerek kollarımdan tutmaya çalıştı. "Elis, canım lütfen sakin ol. Şöyle düşün, bu sayede onlar peşimizi bırakacaklar, anladın mı? Sen ve ben olacağız, söz veriyorum. Ailen de olmayacak."

Kafamı sallayarak tekrar bir adım geri çekildim. "Sen bana söyleseydin ben o ses kaydını yine yapardım. Hatta peşimizi bırakmalarını, onları istemediğimi söylerdim. Beni aptal mı sanıyorsun? Alnımdan öpmen de yalandı değil mi? Kesin sen fotoğraf falan da çektirmişsindir, kayıtla beraber gönderirsin artık." Arkamı dönüp arabaya doğru iki adım attığımda tekrar seslendi.

"Elis..."

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve az önceki ifademi suratımdan yok ettim. Kısık gözlerle karşıya bakmaya devam ettiğimde dudaklarımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

Ben... Aslında hiçbir zaman pes etmemiştim.

Artık sadece kendi kurallarım vardı.

Kural bir; direniş.

Oyun başlasın.

GEÇEN GECE SAAT 03.46

Acıkma hissiyle gözlerimi açtığımda elim karnıma gitti, bastırarak sızısını dindirmeye çalıştığımda artık bir şeyler yememem gerektiğinin farkına varmıştım. Öğünlerim düzensizdi, yetersiz besleniyordum. Yatakta bir süre kıvrıldıktan sonra kalkarak aşağıya indim.

Buzdolabını kurcaladıktan sonra kapattım ve poşetteki poğaçalardan birini alarak yemeye başladı. Ama dışarıdan tıkırtılar geldiğini duydum. Bir ısırık daha aldıktan sonra cama doğru ilerleyip tülün arasından baktığımda, Boran'la babamı görmüştüm. Suratlarındaki ifadeden önemli bir şey konuştukları belliydi.

Poğaçadan bir ısırık daha alıp mutfaktan çıkıp salona geçtikten sonra balkon kapısını açtım, demir parmaklıklarla sardıkları için dışarı çıkmam engeldi sadece onları duymam değil. En dibe sinerek dinlemeye başladığımda babamın öfkeyle aldığı solukları işitmiştim ilk başta.

"Şerefsiz piç kurusu, işimi bozmuş, sürekli sorun çıkarıyor."

"Baba bunların ayaklarını kökten kesmek lazım diyorum sana, öldürelim gitsin işte."

"Ulan demesi kolay, bilmiyor musun? İt sürüsü gibiler. Bunların bir de elebaşları var, başları büyük adamlara kadar dayanıyor, boyumuzu aşıyorlar."

Büyük adamlar? Mesihler'i büyük güçlü adamlar mı koluyordu?

"Şu Mesih denen pezevenk var mı işin içinde?"

Göğüs kafesim kalbime dar geldiği zaman dokunsalar ağlayacaktım sanki... Hissettiğim neydi? Endişe mi? Beni aramadığı korkusu mu?

"Mesih işin içinde değil." Gözlerimi yummamla damlalar yanaklarıma akmıştı, elimi kalbime götürdüğümde sızısını tıpkı açlığımı bastırdığım gibi bastırmaya çalışmıştım.

"Mesih tamamen iş geri zekâlı, adam işimi bozdu diyorum, nesini anlamıyorsun? Bir bırakmadı kızımın peşini. Bizi bulamadıkça etrafa zarar veriyor, hastaneden kovdurdu beni."

Boran fazlasıyla terbiyesiz bir küfür etti. "Başka kız yok sanki, siktirsin gitsin başkasını bulsun kendine."

Babamın saksıyı devirmesiyle elimle ağzımı kapattım.

"Başka bir şey yapmak lazım, gücümüz yetmiyor. Bunları başka şekilde durdurmak lazım."

"Nasıl mesela?"

"Bunları biz durduramayız ama Elis durdurabilir."

"O nasıl olacak baba?"

Babam ufak bir kahkaha attı. "Elis eski karakterini terk etti, bir hayli uysal davranıyor. Onu yarın dışarı çıkar, ona güvendiğimizi sansın. Mesih'i falan sor. Tekrar eski muameleleri görmek istemeyeceği için her şeyi reddedecektir, bu yüzden Elis'i konuştur sesini kaydet. Sonra yanlış anlaşılmaya yetecek fotoğraflarınızı çektir ve kayıtla beraber atalım piçlere."

"Baba çok iyi düşünmüşsün. Bu plan sayesinde onlardan kurtulmuş olacağız. Sınav günü de yaklaşıyor, bizi enselemeleri an meselesiydi."

"Aynen öyle, o sayede sınav günü şanslarını da ellerinden almış olacağız."

"Kurtulacağız baba."

GÜNÜMÜZ

Siz değil, ben kurtulacağım.

Suratımdaki gülümsemeyi silmeden ses kaydında dediklerimi hatırladım. Babam ve Boran sayesinde Mesih'e söylemek istediklerimi iletmiştim. Bir anlık aptallıkları sayesinde benim elçim olduklarını fark edememişlerdi...

Her şey Boran'ın Mesih'e iletmek istediği sözlerimde gizliydi, gerçekleri sadece o anlayabilirdi.

"Sevdiğin şey, o ne?" diye sorduğunda, en sevdiğim şeyi söylememiştim ben. Mesih'in en sevdiğini söylemiştim.

"Gökyüzü, ben en çok gökyüzünü, yıldızları severim." Cevabımla Mesih ses kaydına dikkat kesilecek ve burada ona bir mesajımın olduğunu anlayacaktı.

"Neden gökyüzü?" Sorusu sayesinde ise vermek istediğim mesajı tam anlamıyla vermiştim.

"Bak mesela. Şu an hava aydınlık. Baktığın zaman ne yıldızları, ne ayı ne de havanın karanlığını görebiliyorsun. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir ya gökyüzü de göründüğü gibi değil. Baktıkça, inceledikçe, bekledikçe gerçekleri keşfediyorsun. Tıpkı hayat gibi, yaşadıklarımız gibi..."

Hiçbir şey onların gördüğü gibi değildi, burada yaşamak zorunda kaldığım için bir plan kurmam gerekiyordu. Öyle bir plan olmalıydı ki bana inanacaklardı, canımı yakmayacaklardı. Boran'la evlendirmeyeceklerdi ve... Boran hissettiği vicdan azabıyla üzerime gelmeyip beni rahat bırakacaktı, ailemden de koruyacaktı.

"Demem o ki... Yıldızların güzelliği adına yemin ederim Mesih'le aramızda bir şey olmadı. Mesih'i unuttum, Mesih'e karşı umut bağlamıyorum. Gelip beni almasını beklemiyorum." İşte son mesaj! Seni unutmadım, hâlâ umudum var ve seni bekliyorum.

Suratımdaki şeytani tebessümü sildiğimde Boran koluma dokunarak beni kendisine doğru çevirmişti. Donuk ve onu suçlayan bakışlarla suratına baktığımda kafasını eğdi.

"Ben gerçekten senden özür dilerim. Öfkem yüzünden sürekli seni denedim, gerçekleri göremedim ve sana haksızlık ettim."

"Söylesene, artık ne önemi var bunların?"

"İstediğin zaman mı? Zaman senin olsun ama lütfen bana yine inan. Sözlerin beni bitirdi, elimdeki şansı yitirdiğimi bilmek beni tam anlamıyla mahvetti."

"Boran bilmiyorum, bak bu inan çok zor."

Elleriyle suratını sıvadıktan sonra yaklaştı. "Bak seni ailenden koruyacağım, söz veriyorum. Özellikle annenden. Sen

istemediğin sürece yanına yaklaşamayacak, kimse senin saçının teline bile dokunamayacak. Artık ben varım."

Kararsız bakışlarımı üzerinde gezdirdiğimde kollarını omuzlarıma doladı. "Söz veriyorum. Sen istemeden sana yaklaşmam bile, bundan sonra sen ne istersen o. İzin ver, seni onarayım."

Kafamı salladım. "Pekâlâ, deneyeceğim."

Suratında gerçek bir sevinç oluştuğunda donuk şekilde gözlerine bakmaya devam ettim.

"Hiç kimseye acıma, çünkü kimse sana acımayacak." Mesih'in sözleri artık benim hayat felsefem olmuştu. Doğru söylüyordu. Eğer Boran'a acırsam, o bana acımayacaktı. Onun dilini çözmüştüm, onu kendime göre yönetecektim. Eğer bunu yapmazsam, canımı yakmaktan çekinmeyen bir adama dönüşmesi saliselerini almazdı.

Üzgün değilim Boran ama... Sana bu yüzden acımıyorum.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Sesim kendiliğinden mesafeli çıkmıştı.

"İstersen seni başka yerlere de götürebilirim?"

Kehanet'e de götürür müsün?

"Hayır, sadece eve gitmek, bu yaşananları hazmetmek istiyorum."

"Tamam, eve gidelim."

Arabaya bindikten sonra kollarımı göğsümün altında bağlayarak cama yaslandım. Bu oyun sayesinde artık kimsenin ilgisine karşılık vermek zorunda da değildim, mesafeme kimse karışamazdı.

Ben elimden gelenin fazlasını yapmıştım. Artık sahne onlardaydı.

ERTESİ GÜN

"Selenay, biri kapıya bir şey bırakmış." Kapının önündeki karton kutuyu elime alarak incelemeye başladığımda içeriden Alaz koşarak gelip kutuyu elimden almıştı.

"Ver şunu."

"Ne yapıyorsun ya?"

"Siz bir şey mi sipariş ettiniz?"

Kafamı salladım.

"Gönderen belli değil, içinde ne olduğu belli değil. Açma belirsiz gelen şeyleri." Sonra Alaz dışarıya çıkıp koşturmaya başladı. Anlaşılan getiren kişiyi bulabileceğini düşünüyordu. Bir süre sonra Alaz eve tekrar geldiğinde, Selenay da odasından çıkarak koltuğa oturmuştu.

Alaz kutuyu eline alıp kendince inceledikten sonra güvenli olduğuna karar vermiş olacak ki o da içeriye girerek koltuklardan birine oturdu.

"O ne?" Selenay ruhsuz bir şekilde konuştuktan sonra koltuğa kıvrıldı.

"Bilmiyoruz, biri bırakmış kapıya." Karton kutuyu yırttığında içindekileri görünce küfretti.

"Ne o, ne var içinde?"

Selenay'la birlikte Alaz'ın yanına gittiğimizde Elis'le ilgili fotoğraflar olduğunu görmüştük. Çoğunda bir adamla birlikteydi, yüzü yandan göründüğü için ifadesini tam olarak seçemesek de adama zorla sarılmıyordu ya da alnından zorla öptürmüyordu... Annesiyle uyurken ve babasının kafasını okşarkenki fotoğraflarına bakakalmıştım.

Selenay kafasını iki yana sallayarak geri gitti. "Hayır, benim kardeşim mutlu falan değil, yalan söylüyorlar."

Alaz bir kayıt cihazı çıkarınca kutudan Selenay'la birbirimize baka kalmıştık.

"Hayır!" diye çığlık attı Selenay. "Açma sakın. Kandırıyorlar bizi, peşini bırakalım diye bizi yanıltıyorlar, inanmayın. Elis'i mutlu falan edemez onlar."

Alaz kararsız bir şekilde ses kaydına bakakaldığında, ben de Selenay gibi düşünüyordum. Çünkü Elis'i tam anlamıyla tanıyordum.

Selenay fotoğraflardan birini alarak Alaz'a doğru tuttu ve ağlayarak konuşmaya başladı. "Baksana, nasıl zayıflamış benim kardeşim, üzüntüden yemek bile yiyememiştir o. Ben bilirim onu. Bak! Teni bile solmuş." Ağlayarak yere oturduğunda Elis'in fotoğraflarına bakmaya devam ediyordu. "Bari yüzünü de çekseydiniz, bir görseydim... Beni ondan bile mahrum bırakıyorsunuz, fotoğrafından bile..."

"Selenay yeter!" Alaz bağırarak ayağa kalktı ve aynı hisle konuşmaya devam etti. "Siktiğimin gözyaşlarını dökme lan artık yeter!" Selenay'ı kollarından tutarak ayağa kaldırdıktan sonra sarstı. "Kendine yaptığına bir bak, ondan ne farkın kaldı? Kendine gel. Bu şekilde mi bulacaksın onu? Eğer kendini toparlamazsan ellerimi çekerim üzerinden, yardım falan etmem."

Selenay anında Alaz'a sarıldı. "Hayır, hayır, hayır... Yalvarırım bunun lafını bile etme, yardım etmeye devam et, lütfen. Sen olmazsan ben olmam."

Alaz sevgilisini koklayarak öptükten sonra ona sıkıca sarıldı. "Git şimdi hazırlan, Mesih'te toplanacağız. Hep beraber dinleyelim bakalım kaydı, dertleri neymiş öğrenelim."

Selenay cevap vermeden hızla odayı terk ettiğinde Alaz'ın gözleri hâlâ fotoğraflardaydı.

"Bu konu hakkındaki gerçek düşüncen nedir?"

Alaz iç çekerek kendini koltuğa attı. "Kız mutlu olmuş olabilir. Bir ayı geçti Şeyda, gittiği yer ailesi sonuçta. Ses kaydı da var. Ben gelmek istediğinden pek emin değilim açıkçası."

"Doğru söylüyorsun, gittiği yer ailesi ama inan mutlu değildir."

"Bilmiyorum Şeyda, göreceğiz işte." Telefonunu çıkarıp Kehanet üyelerinden sözü geçenleri ve sözü geçenlere yardım edenleri Mesih'in evinde toplanmaları için aradı.

Selenay içeriye girdikten sonra toparlanarak evden çıkmıştık. Sokağın başında Arel'i görünce gülümsedim. Birbirimize sarıldıktan sonra beraber yürümeye başladık.

"Nasıl gidiyor Sarı?"

"Duyduğun gibi işte, yeni ayrıntılar geldi elimize." Arel'le o günden sonra iki sevgili gibi takılmaya devam etmiştik. Onu seviyordum, ona değer veriyordum. Aramızdaki her neyse çok iyi gidiyordu. Adımlarım birden durduğunda o da durup bana bakmıştı.

"Ne oldu?"

Kafamı iki yana salladım. "Gidemeyiz."

"Neden?"

"Azad da orada olacak." Ufak bir küfür savurdu. Azad bizi hiç birlikte görmemişti, oraya gidersek görecekti. Her zamanki gibi huzursuzluk çıkaracaktı, beni rahatsız edecekti. Arel'e zarar verecekti.

Arel elimden tutarak beni yürütmeye başladığında kararlılığıyla beni bir kez daha büyülemişti. "Saçmasapan şeyler düşünüp benim canımı sıkma."

Mesih'in evine doğru hep beraber yürümeye devam ettiğimizde içim içime sığmıyordu. Azad'ın vereceği tepkileri bilmesem de artık birinin olduğunu öğreneceğine seviniyordum. Artık biri vardı, bana sahip çıkan ve beni kollayan biri.

Alaz kapıya vurmadan kapı Melikşah tarafından açıldığında ellerim titriyordu. İçeriye girdiğimizde uzun süredir görmediğim Onat salonun köşesinde ayaktaydı. Duyduğum kadarıyla Semum iz sürenlerle birlikte olduğu için ortalıkta

yoktu, herkes gibi Elis'i arıyordu. İçerisi fazlasıyla kalabalıktı. Mesih tekli koltuğunda oturuyordu, yanındaki koltukta oturan Azad'ı görene kadar rahattım.

Azad'la göz göze geldik ve Arel'le birleşen ellerimizi görmesiyle gözleri irice açılmıştı. Sert ve derin nefesler alırken, titreyen ellerime dizlerim de eşlik etmeye başlamıştı. Arel karşısına oturup beni de yanına çektiğinde Azad anında ayaklandı.

"Azad!" Mesih'in uyarısıyla derin ve hırıltılı bir nefes alarak odada döndükten sonra, suratını sıvazlayan parmaklarını saçlarının arasına sokup tekrar yerine oturdu.

Lidya bana gülümseyerek selam verdikten sonra Nida'nın yanına geçti ve ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Nida'yla ikisi bakışlarıyla kolluyordu beni, yanımda olduklarını belirtiyorlardı.

"Herkes toplandığına göre, ayrıntıları konuşabiliriz?"

Arel güven verircesine elimi okşadığında Azad'ın öfke dolu bakışları bir an olsun üzerimizden ayrılmak bilmemişti. Fazlasıyla korkutucu duruyordu. Zincirinden boşalmış vahşi bir köpekten farkı yoktu. Arel ona baktıktan sonra bağırdı Azad. "Sikerim belanı orospu çocuğu önüne dön."

Koltuğa sindiğimde Arel üst dudağını kıvırarak acımasızca konuştu. "Benim sevgilimin geçmişini siktiğim gibi mi?" Arel ağır bir küfür savurarak Azad'a doğru fırladığında korkudan gözlerim dolmuştu. Azad da anında ayağa kalktığında Arel'in yumruğuyla geriye doğru savruldu. İkisi de kocaman ve acımasız duruyordu.

Melikşah Azad'a bir yumruk atarak koltuğunu işaret etti. "Otur yerine."

Azad öfkeyle yerine oturduğunda bakışları hâlâ üzerimden ayrılmamıştı. Arel yanıma oturarak suratımı avuçlarının arasına alıp beni alnımdan öptü. "Şşş, duyma sen o şerefsizi, senin bir günahın yok, seni etkilemesine izin verme."

Kafamı sallayarak Arel'e sarıldığımda Mesih de Azad'a sesli bir küfür savurdu ve sonra duyamayacağım bir şeyler söyledi. Her ne söylediyse Azad bakışlarını üzerimden çekmişti.

"Evet, artık açabilir miyiz şu ayrıntıları." Melikşah gergin bir şekilde konuşmuştu.

Alaz önündeki masaya Elis'in fotoğraflarını attığında Mesih'in gözleri saniyesinde oraya odaklanmıştı. O kadar keskin ve hızlı olmuştu ki bu korkmuştum.

Alaz ayağa kalkıp resimleri eline aldıktan sonra gülümseyerek Mesih'e uzattı. "Bak, senin kız gayet mutlu. Sana demiştim isteyerek kaçtı diye."

Onat sinirle ayağa kalkarak fotoğrafları aldı. "Elis? İsteyerek gidecek? Sikim de kalkmıyordu zaten." Fotoğrafları aldıktan sonra kendi inceledi.

"Fotoğrafları ver." Mesih'in sesi tüm sesleri susturmuştu.

"Mesih-"

"Abi, sus. Fotoğrafları ver." Melikşah'ın uyarısını keserek Onat'tan tekrar fotoğrafları istemişti. Onat istediğini yaptıktan sonra Mesih her bir fotoğrafa ayrı ayrı dikkatle baktı. Baktığı her fotoğrafı buruşturdu, elinde sadece Elis'in adamla olduğu fotoğrafları kaldı... Onlara tekrar baktıktan sonra onları da buruşturup attı.

"Başka?!" Genzinden çıkan güçlü sesi beni iyice Arel'e yaklaştırmıştı.

"Bir de ses kaydı var." Alaz sözünü bitirdikten sonra kaydı açarak masanın üzerine koydu. Elis konuşmaya başladığı an Selenay ağladı, kimileri dikkat kesildi, kimileriyse Azad gibi alaylı bir tavır takındı. Mesih mi? O sadece dinledi, tepkisizce.

Kaydın sonunda Azad'ın, "Ben demiştim!" sözüne Mesih anında ayağa kalkıp üzerine yürüyerek karşılık verdiğinde geri çekilerek yerine oturdu.

Mesih bir sigara yakarak tekrar yerine oturduğunda herkes onun tepkisini merak ediyordu.

"Kaydın son kısmını tekrar aç." Alaz cevap vermeden söyleneni yaptığında Mesih, ilk defa... Gülümsedi. Kalçalarını öne doğru iterek koltukta yayvan bir şekilde oturduktan sonra bacaklarından birini kendine doğru çekti, diğerini uzattı. Sigarasını dudaklarına götürüp gözlerini yumarak derin bir soluk aldıktan sonra, uzun süre dumanı içinde tutup gözle görülemeyecek kadar az olanını dışarı bıraktı.

"Hepiniz aptal olabilirsiniz." Gülümseyerek sigarasıyla Azad'ı gösterdi. "Ama benim kızım, sizin gibi aptal değil." Ayağa kalkarak kemerini yukarı çekerek pantolonunu düzeltiğinde hiçbirimiz bir şey anlamamıştık.

"Yani?" dedi Melikşah şaşkın bir sesle.

"Onu alacak mıyız? O fotoğraflara ve kayda rağmen?" diyerek devam etti Azad.

Mesih sigarasını masanın üzerine bastırdıktan sonra salonun çıkış kapısına kadar yürüdü, ardından kafasını hafifçe çevirerek yüzünün yandan profilini görmemize izin verdi.

"Kızımı o zihinsizlere bırakacağımı da kim söyledi?" Odanın çıkışına kadar yürüdükten sonra kapıya vurarak tekrar konuştu. "Zaten kayıtta kurtarılmak istediğini söylemiş." Mesih salonu terk ettiğinde hepimizin kaşları çatılmıştı.

"Sessiz olun." Alaz uyarısını yaptıktan sonra kaydı tekrar açtığı an kızlarla gözlerimiz irileşti, Elis'in neler demek istediğini anladığımızda Selenayla sevinerek birbirimize sarıldık. Her ne kadar Selenay belli etmese bile, "Umrumda bile değiller" dediği kısımda benim gibi onun da canı yanmıştı. Ama doğru değildi, Elis'in ne demek istediği ortadaydı.

Kızlarla deli gibi gülümseyerek birbirimize sarılmaya devam ettiğimizde içim içime sığmıyordu. Çok yakında Elis'i de aramıza alabilecektik. Bir aksilik çıkmaması için içimden defalarca kez dua etmeye devam ettim.

"Kızlar, gelin konuşalım biraz." Nida bizi yan odaya götürünce ona uymuştuk.

Lidya Selenay'a sarılarak mırıldandı. "Gözün aydın." Onları bu şekilde beraber görmek beni de sevindirmişti. İkisi de en yakın arkadaşımdı, aralarının bozuk olmasını asla istemezdim.

"Kendime inanamıyorum," dedi Selenay. "Sevinçten az önce Lidya'ya sarıldım."

Kahkaha attım.

"Aşk olsun Selekom, bakteriliyiz sanki. Neyim varmış benim de sarılmayacakmışsın."

"Kızlar, onu bunu bırakın da asıl problemimize dönelim." Nida sözünü bitirdikten sonra iç çektim.

"Valla o kadar çok sorunumuz var ki hangisinden bahsettiğini anlayamadım."

"Arel ve Azad desem tatlım?"

"Ha siktir." Lidya küfrünün devamını getirmeye devam ettiğinde ne diyeceğimi bilememiştim. O kadar sorunun arasında bir de Azad vardı. Dengesiz, durdurulamaz, öfkeli bir Azad.

"Başlatmayın Azad'ınıza. Yemin ederim Şeyda'ya zarar verirse onu öldürürüm." Selenay kararlılıkla yanıma gelince ona sarıldım. Neler çektiğimi en iyi bilenlerden biri de oydu, kardeşimdi o benim. "Bu kız senelerdir yalnız kaldı. Etmediğini bırakmadı, artık tek laf edemez Şeyda'ma, dokundurtmam."

Nida çaresizlikle bizi izledikten sonra kızıl saçlarını geriye itti. "Yavrum hiçbirimiz dokundurtmayız ama Azad bu, ne yapacağı belli olmuyor işte."

"Ya sen onu bırak da Arel ondan daha vasıflı değil mi onu söyle."

Nida gülümsedi. "Azad niye sesini çıkaramıyor sanıyorsun. Arel, Melikşah'la aynı vasıfta."

"Ee, o zaman?"

Nida bakışlarını Selenay'dan ayırarak yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Bunu neden yaptığını bilmesem de iyi gelmişti, içimdeki sızıyı dindirmişti. "Azad'ın dili zehir olursa onu duyma. Sakın sana sözleriyle zarar vermesine izin verme değerlimiz."

İçim titreyerek ona sarılmaya devam ettiğimde neyi kastettiğini biliyordum. Azad'ın bir daha asla susmayacağını söylüyordu, onu durduramayacaktık. Her yerde bu konuyu açmaya devam edecekti.

"Özür dilerim, Onun abim olmasından utanıyorum, çok özür dilerim."

Nida'dan ayrıldıktan sonra Lidya'nın yanına gittim. "Onun abin olması hiçbir şeye engel değil. Böyle düşünme."

"Bölüyorum ama sevgilimi alabilir miyim?"

Arel'in sesini duyunca kafam anında kapıya doğru çevrilmişti. Kızlardan gelen öksürük seslerini işitince utanmıştım. Arel yanıma gelip belime elini koyup beni odadan çıkardığında çok daha iyi hissediyordum. Sorunlar çözülmese de artık bizi biliyordu. Artık güvendeydim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece ikimizin vakit geçirebileceği yerlere..."

Evden çıktıktan sonra kolundan tutarak Arel'i durdurdum. Kaşlarını kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalıştığında bir şey söylemeden ona sarılarak dudaklarımı dudaklarına değdirip geri çekildim.

"Teşekkür ederim, sana güvenebildiğim için." Elimi yanağına koydum. "İyi ki varsın."

Arel'in suratında kendini bilmiş bir tebessüm oluşurken çenesini dikleştirdi. "Bu teşekkürü beğenmedim, bir dahakine böyle yap." Sözünü bitirdikten hemen sonra dudaklarıma yapıştığında ayaklarım yerden kesilmişti.

O günden beri ilk defa öpüşüyorduk ve bu öpüşmede çok daha fazlası vardı. Tutku ve özlem vardı... Aynı tutkuyla ona karşılık vermeye devam ettiğimde kendimizden geçmiştik sanki.

Sonlara doğru biraz daha yavaşladıktan sonra dudaklarını benden ayırdığında ikimiz de gülümsüyorduk. Belime sardığı kollarıyla beni yere indirdiği an derin bir nefes aldım. Arel elimi tekrar tuttuğunda Azad'ı görmüştüm, evin kapısının önünde duruyordu. Onun korkutucu bakışlarına aldırmadan Arel'in elini tuttum ve bu sefer ona ben sokakta yol gösterdim.

ELİS MİRA AKTAŞ

Tepkisiz bir suratla açtıkları filmin bitmesini beklemeye devam ediyordum. Beni kandırabildiklerini sanıyorlardı, onlara inandığımı... Aptaldı, üçü de birbirinden aptallardı.

"Elis, izlemek istediğin başka bir şey var mı?"

Başımı sağa sola sallarken annem merdivenleri işaret etti. "O zaman odana."

Boran'la babamın ona attığı bakışlara omuz silkerek yerimden kalktım ve odama çıktım. Yarın büyük gündü, sınava girecektim. Tüm rahatlığım annemin sorularımı kontrol etme zamanına kadar sürecekti. Sınavdan sonra bunu hemen yapacaktı, eğer istediği puana yetmiyorsa beni tehdit ettikleri şeyi yapacaklardı ve hayatımı bitireceklerdi.

Bu kafayla annemin istediği puanı alamayacağımı biliyordum. Yüksek bir puanı rahatlıkla alabilirdim fakat onun istediğini... Asla.

Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra yatağımda oturmaya başladığımda kapım tıklanmıştı.

"Gir."

Boran'ın dev silueti beni her defasında korkutuyordu, onu

yönetebilsem de her salise yoldan çıkabilecek dengesizliğe sahipti. O çok güçlüydü. İstediği her an bana zarar verebilirdi.

"Efendim Boran?" Fazla sert çıkmamaya dikkat etmeliydim, özellikle onunla yalnızken.

Boran yaklaşarak ayakucuna oturdu. "Yarınki sınav hakkında konuşmak için gelmiştim." Yutkundum.

"İkimiz de annenin istediği puanı alamayacağını biliyoruz. Alamazsan ne yapacaklarını da biliyoruz."

Lanet olsun. Elimi tuttuğunda geri çekmemek için kendimi zor durdurmuştum.

"Her ne olursa olsun, bana alışmanı bekleyeceğim. Evliliğimiz erken olursa lütfen benden nefret etme."

Kafamı salladım. "Senden nefret etmem." Çünkü senden nefret ediyorum

Boran gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Her şey sen ne zaman istersen o zaman olacak."

Gülümsedim. Seninle mi? Asla... Asla olmayacak, seninle hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim.

"İyi geceler, Boran."

Boran kafasını salladı. "İyi geceler." O odadan çıktığında kafamı sinirle yastığa bastırmıştım. Planları bir bir gerçekleşiyordu ve ben bunlara engel olamıyordum. Saatlerce yatakta kıvrandıktan sonra uykusuzlukla kalkıp aşağıya indim. Bir gram uykum yoktu. Babamın salondaki sigarasından bir tane yakıp balkona çıktım. Yıldızlara bakarak sigara içmeye devam ettiğimde gülümseyerek elimi kaldırdım. "Şerefe."

Lanet olsun, kafayı yedim değil mi?

Kafamı iki yana salladıktan sonra sigarayı söndürüp yere attım, kesinlikle iyi değildim. Salondan çıktığım zaman koridorda yalnız kalmıştım. Koridorun sonundaki salonun kapısından gelen mırıltıları işitebiliyordum. Anlam veremediğim seslerdi bunlar.

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadan kapıya yaklaşırken neyle karşılaşacağımdan habersizdim.

"Özür dilerim... Özür dilerim..."

Kim? Kulağımı kapıya yaslayıp dinlemeye çalıştığımda sesin kime ait olduğunu bir türlü çıkartamıyordum. Biri sürekli özür diliyordu. Elimi kulpa götürerek kapıyı araladığımda koskocaman bir odayla karşılaştım. Babam elindeki fotoğrafa bakarak ağlıyordu. Neden ağlıyordu? Gözyaşlarını temizledikten sonra fotoğrafı kendine yaklaştırdı.

"Bugün senin öldüğün gün, seni koruyamadım. Çok özledim, lütfen geri dön."

Bugün... Bugün amcamın öldüğü gündü. Elimle ağzımı kapatarak izlemeye devam ettim. Babam amcamın ölümünden mi sorumluydu?

"Benim amacım Haluk'u öldürmekti, o arabaya senin de bineceğini tahmin edemedim." Gözlerim kocaman açıldığı an yere düşmemek için kapının kulpunu sıkıca tutmaya devam ettim. Öylesine kalakalmıştım. Babam... Selenay'ın annesinin fotoğrafına bakarak ağlıyordu. Yengemle babam... Sevgili miydiler? Babam... İkisini de kendisi mi öldürmüştü?

"Seni seviyorum, Peri. Seni hâlâ çok seviyorum, hep seveceğim."

Kapıyı kapattığım an yere yığılmıştım. Ayaklarım bedenimi taşıyacak halde değildi, kendimde değildim. Olanlar bir tokat gibi suratıma çarptığında ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

"Sonunda babanın ne mal olduğunu öğrendin mi?"

Kafamı kaldırdığımda annemi sabahlığıyla karşımda buldum. Kollarını göğsünün altında bağlamış, beni izliyordu.

"Sen... Biliyordun..."

Annem kafasını salladı.

Güçlükle ayağa kalkarak sayıklarcasına konuştum. "Neden anne? Neden sustun?"

Yavaş yavaş üzerime doğru gelmeye başladığında ürksem de geri çekilmemiştim. Elini kaldırıp yanağıma dokunduğunda gözbebeklerime kadar titriyordum.

"O karşılığında kızıma baktı."

Kulaklarım uğuldamaya başladığında gözlerim kapanmıştı. Yanımdaki duvara tutunarak gücümü korumaya çalıştım. Ellerim ayaklarım tutmuyordu sanki neye uğradığımı şaşırmıştım. Hiçbir tepki veremiyordum. Annem neden bahsediyordu?

"S-sen... N-nasıl?"

Annem gözlerini kısarak ifademi izlemeye devam etti. "Hiçbir sır, toprağa kadar gitmez derler. Gerçekten de öyleymiş."

Kafamı iki yana salladığımda gözlerimden damlalar akıyordu. "S-sen c-ciddi-sin."

"Evet, o senin baban değil. Onun çocuğu olmadığın için seni hiçbir zaman sevmedim Elis, sevmeyeceğim."

Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrılmaya başladığında karşısında bir çocuk saflığında ağlıyordum. "Bu... Benim seçebileceğim bir şey değildi."

O ise umursamaz ifadesiyle tepkilerimi incelemeye devam etti. "Bu sence ne kadar umurumda?"

Suratımı buruşturdum. "Sen nasıl bir haltsın?"

Annem gülümseyerek arkasını dönüp gidince ben de peşine takılmıştım. Güçlükle yürüyordum, zorlukla adımlarımı atıyordum. Annem odasına girince bir süre sonra ben de arkasından içeri daldım.

"Onun başkasını sevdiğini bile bile onunla evlendin, günah keçisi de ben mi oldum?"

Annem aynı sinir bozucu tebessümüyle karşılık verdi. "Onun başkasını sevdiğini öğrendiğim gün seni yaptım."

Acımasız konuşmasına karşılık acizce mırıldandım. "Nasıl?"

Annem derin bir iç çekerek camın yanına gitti. "Harun'la severek evlendim, onun da beni sevdiğini sanmıştım. Ben her şeyin güzel gittiğini sanırken o abisinin karısıyla aldattı beni. Peri olacak kaltak kadın da ona karşılık verdi, bizi salak yerine koydular."

"Sonra?"

"Sonrasını bilmiyorum. Yani babanı bilmiyorum, tanımıyorum, hatırlamıyorum."

Burnumu çekerek yanına gittim. "Anne sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Beni itti. "Sen benim iffetimi bozduğum günsün."

Donuk bir yüzle ona bakmaya devam ettim, annem fazlasıyla sinirli gözüküyordu.

"Babandan başka kimseyle olmamıştım. Senin rahmime düştüğün gün, iffetimi kaybettiğim gündü. Sana her baktıkça o hatayı hatırlıyorum. Sen Elis... Benim en büyük hatamsın."

Hıçkırarak ağlıyordum. Sırtımı yatağa yaslayarak bacaklarımı kendime doğru çektim, hissettiğim acının sınırı yoktu. "Peki ya sonra?"

"Baban o kaltaktan daha fazla ayrı kalmamak için kardeşinin arabasının frenlerini bozdu. Peri'ye bu şekilde söyleyemedi tabii, onu başka şekilde uyardı. Uyardığı gibi de olacaktı. Peri o arabaya binmeyecekti."

Ellerimi yüzümden çekerek anneme bakmaya devam ettim. "Anne..."

Gülümsedi. "Baban bu planları telefonda adamına aktarırken onları duymuştum, artık her şey için çok geçti. Ertesi gün Peri'nin o arabaya binmesini sağladım."

"Sen..." Babam odaya girdiğinde annem ifadesini bozmamıştı.

Annem babama doğru yaklaşarak dudaklarından öptü. "Yani demem o ki aşkım... Sadece sen değil." Elini tuttu. "Onları ikimiz öldürdük."

Kanım donarak izlemeye devam ediyordum onları, daha fazlası olamaz dediğim anda yeni bir şey oluyordu. Babam sinirle evden çıktığında odada tekrar yalnız kalmıştık.

"Nasıl insansın sen? Hiç mi acımadın? Selenay'a da mı acımadın?"

Annem kaşlarını kaldırarak koltuğa oturdu. "Ha bu arada... Selenay demişken..."

"Hayır..."

"Senden neden nefret ettiğimi anladın. Peki ya Selenay? Ondan neden nefret ediyorum sevgili kızım, bir fikrin var mı?"

Hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Babam olduğunu sandığım adam aslında... Selenay'ın mı babasıydı? "Onun kızı mı?" dedim acizlikle. Sesimi ben bile zorlukla duymuştum.

"Ah hayır, eğer öyle olsaydı hikâyemiz biraz klişe olmaz mıydı? Biz klişe olamayız kızım, her şeyimiz ters köşe olmalı."

"Lanet olsun ne! Söylesene!" Bağırarak sırtımı yataktan ayırıp öne doğru bıraktım bedenimi. "Neden anne? Neden? Selenay'dan neden nefret ediyorsun?"

"Bunu hazmedebilecek misin?"

Derin bir nefes alarak sırtımı tekrar yatağa yasladığımda duyacaklarımdan korkuyordum. Her şey işkence gibi geliyordu.

"Elis, görünüş olarak sen nasıl benim kopyamsan... Selenay da öyle. Peri'nin kopyası. Ona her baktıkça annesini hatırlıyor, nefretle doluyorum. İkiniz de bana istemediğim şeyleri kâbus gibi hatırlatıyorsunuz."

"Lanet olsun, yaptıklarınızı neden bize yüklediniz, niye yaptınız bunu? Günahlarınızın bedelini bize ödettiniz senelerce..."

Annem kafasını salladı.

"Sadece bu kadar değil. Elis. Bunun nedenini Selenay da biliyor."

O an sertçe yutkunmuştum. Selenay'ın benden sakladığı bir şeyden bahsediyordu...

"Selenay ne kadarını biliyor?"

"Sadece ondan neden nefret ettiğimi biliyor, diğerlerinden haberi yok."

Korku dolu gözlerle onu izlemeye devam ettim. Söyleyecekleri her neyse ağır olduğu belliydi.

"Elis, Selenay neden kaçtı?"

Etrafıma bakındıktan sonra tekrar anneme döndüm. "Sen ona kötü davrandığın için, onu kısıtladığın için."

Annem kafasını olumsuzca salladı. "Elis, ben sana da kötü davrandım. Seni de kısıtladım. Eğer tek neden gerçekten bu olsaydı Selenay seni, canını geride bırakır mıydı?"

Hızla ayağa kalktım. "Ne diyorsun sen?! Ne yaptınız kardeşime, söylesene!"

"Şşş, önce sakin ol."

Sesli bir şekilde ağlamaya devam ederek yatağın üzerine oturup ellerimle suratımı kapattım. "Yalvarıyorum, söyle. Kardeşime ne yaptınız?"

"Merak etme, sevgili kardeşine bir şey yapmadık. O kaçmadı Elis, benim yardımımla gitti."

"Neden onu gönderdin?"

Annem kararan gözlerini bana diktikten sonra yere sabitledi. "Peri'nin kızıydı o... Her geçen gün, büyüdükçe daha çok Peri'ye benzemeye devam ediyordu."

"Anne," dedim durdurmak istercesine

Annem susmam için elini kaldırarak beni durdurdu. "Baban..."

"Sus. Anne. Sus!"

"Baban Peri'ye saplantılı âşıktı. Selenay onun gözünün önünde büyümeye devam etseydi eğer..."

"Hayır, lanet olsun, hayır!"

"Babanın Selenay'a karşı her zaman ilgisi,"

"Sus! Kapat o lanet çeneni, siz insan değilsiniz! Yaşamayı hak etmiyorsunuz, iğrenç yaratıklarsınız!" Deli gibi ağlayarak yanına gittiğimde mahvolmuştum. "O adi herif bir şey yaptı mı kıza? Dokundu mu he? Söyle? Lanet olsun konuşsana?!"

"Elis..."

"Anne, söyle!"

"Hayır, yapmadı. Ailesini Harun'un öldürdüğünü söylemedim. Sadece Harun'un Peri'ye âşık olduğunu, onun da annesine çok benzediğini ve gitmezse ileride çok başka şeylerin olabileceğini söyledim."

Elimi karnıma bastırarak koşarak odadan çıktım ve hızla yukarı kata ilerledim. Banyonun kapısını açtıktan sonra öğürerek klozete kusmaya başladım. Elim ayağım titriyor, durmadan öğürüyordum. Yıllardır çatımın altında olan şeyleri midem kaldırmıyordu. Hatırladıkça kusuyordum.

Bu yüzden mi Selenay ayrıcalıklıydı?

Selenay onunla konuşmuyordu.

Selenay'ın yanında kalmaya gittiğimde babam gelmem için aradığında Selenay benim için o adamla konuşmak zorunda kalmıştı. Oysa hemen Selenay'ı dinlemişti. Bunlar gerçekten de iğrenç şeylerdi... Midemdekileri boşalttıktan sonra ağlayarak doğrulup banyonun kapısını kilitledim ve kendimi duşa attım. Suyu açıp yere oturduğumda transa girmiş gibi ağlıyordum. Elimi göğsüme koyduktan sonra iç çeke çeke konuştum.

"Bunu öğrendiğin zaman, senin canın da benimki kadar çok yandı mı?"

Selenay öğrendikten sonra evi terk etmişti... Beni yanına almamıştı, günah keçisi olarak kendini seçmişti. O adamın babam olduğunu sandığı için bizden uzak durmuştu, aile-

mizi bozmamak için evi terk etmişti. Yalnız kalmıştı, zorluk çekmişti... Bir sene boyunca gerçeklerin acısıyla kıvranmış, uzaklaşmıştı.

Elimi sıkışan göğsümün üzerine bastırarak inledim. Dayanamıyordum, bunlar çok fazlaydı, kaldıramıyordum. Canım acıyordu. Sırtımı da fayansa yaslayarak tepeden akan suyun suratıma gelmesine izin verdim.

"Dayanamıyorum..."

"Dayanamıyorum..."

"Dayanamıyorum..."

"Çok fazla geliyor, kaldıramıyorum..." Ağzımdan çıkan boğuk sesler eşliğinde ellerimle suratımı kapatarak ağladım. Bedenim pelte kıvamına gelmişti, belki de saatlerce orada yatmıştım. Kardeşimi düşünmüştüm, ona ağlamıştım. Kendime ağlamıştım, ikimize ağlamıştım...

Yanı başımda öten alarmla gözlerimi araladığımda başım çatlayacak gibiydi, çok ağrıyordu. Gözlerimse gece olanlar yüzünden sızlıyordu. Komodinin üzerindeki saate baktığımda onu ilk defa görmüştüm. Sabah sınav hazırlığı için kimsenin kaldırmaya yüzü yoktu, bu yüzden gece getirmiş olmalılardı... Derin bir iç çekerek yataktan kalkıp dolabı açtım. Üzerime bir pantolonla tişört geçirdikten sonra, hafif nemli kalan saçlarımı ensemde topuz yaparak aşağıya indiğimde duvardaki aynayla karşılaşmıştım. Birazcık enerjim olsaydı, gördüğüm yansımama korkuyla tepki verirdim. Tam anlamıyla berbat ve çökmüş durumdaydım.

"Gel buraya, bir şeyler ye." Annem mutfaktan bana seslenmişti.

Karşılık vermeden mutfağa girip masaya oturdum ve dirseklerimi masaya koyarak ellerimle suratımı kapattım. Tam anlamıyla berbattım.

Önüme koyduğu sandviçten ufak bir ısırık aldıktan sonra tekrar tabağa koyarak ittim. Annem de yemem için diretmedi. İçeriye o adamla Boran girince ikisine de bakmadan çenemi elime yerleştirerek bahçeyi izlemeye başladım.

"Elis?" Cevap vermeden dışarıya bakıyordum, devam etti. "Her neyse. Sınava bir lise de gireceksin. Her yere adam yerleştirdim. Hiçbir şekilde kaçamazsın. Ona göre davran. Eğer kaçarsan yaptıklarının bedelini ödersin."

Cevap vermedim, vermeyecektim.

"Yediysen gidelim, vakit yaklaşıyor."

Ayağa kalkarak suratlarına bakmadan yanlarında durdum dışarıya çıkmışlardı. O an kapının eşiğinden geçerken bir şey dilemiştim: Bu eve bir daha girmemeyi... Bu insanları bir daha görmemeyi dilemiştim.

Arka koltuğa oturduktan sonra kollarımı karnıma sararak kapıya yaslandığımda içim parçalanmaya devam ediyordu. Yol gittikçe daha da eksiliyordum sanki... Gittikçe bitmeye devam ediyordum.

O ana kadar daha fazlası olamaz dediğim ne varsa olmuştu, bunlardan daha kötüsü olamazdı. Beni daha ne kadar çok yıkabilir, mahvedebilirlerdi...

Araba lisenin etrafında ufak bir tur attıktan sonra park yeri bulunması sonucu bir yerde durabilmişti. Hepimiz indiğimizde hiçbir şey hissetmiyordum. Sınav umurumda bile değildi. Ne yazı okuyacak kafam, ne de ayakta kalacak halim kalmıştı. Hep beraber içeriye girdiğimizde uzun süre sonra ilk defa kalabalık bir ortamda bulunmak değişik hissettirmişti. Baran'la o adamın arasında girişe doğru yürümeye devam ediyordum. Girişte öğretmenler duruyordu, erken girmek isteyen öğrencileri içeriye almadan önce kontrol ediyorlardı...

Onlara yakın bir yerde durduğumuzda sessizliği bozan annem oldu.

"Dikkatli oku soruları, istediğim puanı al. Yoksa olacakları biliyorsun."

Suratlarına bakmadan kafamı sallamakla yetinmiştim.

"Elis." O adamın sesini duymazlıktan gelmeye çalıştım, midemi bulandırıyordu. Kolumdan çekerek beni kendine çevirdi. "Sana diyorum!" Gözlerim gözlerini bulunca kararlılıkla konuştu."Kaçarsan, seni öldürürüm."

Onun kolumu sıkan elini Boran itti. "Baba, Elis'in üzerine fazla gitmiyor musun?" O an bakışlarımdaki ışık değişmişti. Boran önceden de ona baba demişti. Ama o sefer çok farklı gelmişti, sanki damadı olarak ona baba diyor gibiydi... Oysa bu sefer çok farklıydı. Çünkü o adam benim babam değildi.

"Bir dakika, sen... Neden bu adama baba diyorsun?" İkisi sessiz kalınca anneme döndüm. "Anne, hani çocuğu yoktu?"

Annem onaylamayan bakışlarını bana gönderdi. "Ben Selenay Peri'yle onun çocuğu değil dedim. Boran için aynı şeyi söylemedim."

"Ne?!" Boran... Peri'yle ikisinin çocuğuydu... Yıllarca saklamışlardı, amcamdan da saklamışlardı. Babam olmayan adam, beni kendi çocuğuyla evlendirecekti. İğrenç insanlardı, midemin kaldıramayacağı kadar iğrenç. "Üçünüzde dünyanın en pislik mikroplarısınız."

"Sözlerine dikkat e-"

Adi herifin lafını suratına tükürerek kestikten sonra girişte duran öğretmenlere doğru koştum. Üzerimi aradıktan sonra sabah cebime soktuğum giriş belgemi çıkarıp içeriye girdim. O anki panikle bunu ilk başta yapamamıştım. İçeriye girdikten sonra korkuyla ilerlemeye devam ettim. Derin soluklar alarak yürüyordum, enerjim kalmamıştı. Birine çarptım, yere düşecekken beni tutarak doğrulttu.

"İyi misin?" Kendine has tarzı olan, koyu saçlı bir kızdı. Kafamı salladım.

"Affedersin, lavabo ne tarafta?"

"Ben de oraya gidiyordum, gel." Kız önden yürümeye başlayınca peşine takılarak onu takip ettim. Bir kat yukarı çıktıktan sonra sola sapınca ben de içeriye girmiştim. Giriş belgemi kimliğimle birlikte arka cebime tıkıştırdıktan sonra, soğuk suyu açarak yüzümü defalarca kez yıkadım.

"İyi misin?"

Kafamı sallayarak yüzümü yıkamaya devam ettiğimde bana bir peçete uzattı. "Al."

Peçeteyi elinden aldıktan sonra suratımı kuruladım, soğuk su biraz da olsa iyi gelmişti.

"Sınava girebileceğine emin misin?"

"Sana ne?" Dik bir şekilde kıza çıkıştım.

Omuz silkti. "Aman iyi be, kendin bilirsin." Peçeteyi çöpe attıktan sonra lavabo çıkışına doğru ilerlediğimde sesini duydum. "Elis, sınav çıkışı buraya tekrar gel."

Kıza doğru döndüğümde bakışlarım kuşkuluydu, o az önce adımı söylemişti. "İsmimi nereden biliyorsun?"

Gülümseyerek pantolonumu işaret etti. "Kimliğini cebine koyarken gördüm."

"Neden buraya gelmemi söyledin?"

Kız omuz silkti. "Gelmezsen sen kaybedersin, gelirsen de sen kazanırsın."

Başka bir şey söylemeden lavabodan çıkınca ardından bakakalmıştım. Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra ben de peşinden tuvaletten çıkıp sınıfımı aramaya başladım. Bir süre sonra yanlış katta olduğumu fark ettim ve sınıfımı buldum. Yazılan sıraya oturdum ve bilgilerimi kontrol ettim. Beklemeye başladığımda zaman su gibi aktı, kitapçık ve kalemler önüme konduktan sonra başlamamız gereken saat geldi.

İnsanlar başlarken ben sadece bekledim. Burnumdan getirdikleri günlerin acısını çıkarmak istercesine oturdum o

masada. İlk çıkış saatine son yirmi dakika kalmıştı. Kitapçığı ambalajından çıkararak barajı geçmeme yetecek soruları Türkçe'den işaretleyip gözetmen öğretmene teslim ettikten sonra dışarıya çıktım.

Alt kata inerek lavaboya koştuğumda kızın içeride olduğunu gördüm. Elinde bir poşet vardı.

"Ne oldu? Beni neden çağırdın buraya?"

Kız poşeti bana doğru uzattı. "Giy şunları?"

"Neden?"

"Soru sorma da dediğimi yap, çok vaktimiz yok." Verdiği poşeti alıp kabinlerden birine girdim. Dizlerimde biten beyaz elbiseyi üzerime geçirdikten sonra çıkardıklarımı çöpe attım. Biri bana yardım ediyordu. Ne niyetini ne de gideceğim yerin güvenli olup olmadığını biliyordum ama o iğrenç insanlardan kurtulacaktım.

"Topuzunu aç."

Dediğini yapıp topuzumu açtığımda nemli olan saçlarım nedeniyle kıvrılan saçlarımı omuzlarıma dağıttım.

"Gel benimle!" Kolumdan tutarak beni çekiştirdiğinde ona uydum. "Seni arkadan çıkaracağım ve bir arabaya bindireceğim, sen de zaman kaybetmeden yapacaksın."

"Ya sonra?"

"Sonrasını arabadaki söyleyecek, adımlarıma ayak uydur."

"Siz kimsiniz?"

"Sus Elis."

Diğer elimde kalan kimliğimi sıkıca tutarak kızın adımlarına ayak uydurmaya devam ederken korkmaya başlamıştım. Buradan çıktığım zaman beni bitireceklerdi, eğer kaçarken yakalanırsam daha çok bitireceklerdi. Dışarıya çıkıp kalabalığa karıştığımda içimden sürekli iyi şeyler düşünmeye çalışıyordum, kafamı eğik tutuyordum. Bahçenin kapalı tutulan arka çıkışını açtıkları an önünde bir arabanın olduğunu gördüm,

kapısı açıktı. Kız beni içeri ittikten sonra kapımın kapanmasıyla arabanın çalışması bir olmuştu. Bu kadar mıydı? Bitmiş miydi, kurtulmuş muydum?

Şoföre baktığımda tanımadığım genç bir çocuk olduğunu gördüm.

"Nereye gidiyoruz? Siz kimsiniz?"

Bana bir kâğıt uzatınca kağıdın arasından sarkan iris çiçeğini görmemle gözlerimin dolması bir olmuştu... Nasıl?

Kâğıdı açıp çiçeği elime aldıktan sonra notta yazanları okudum.

"Arabadan indikten sonra, Nehrin karşısına geç..."

Sızlayan kalbim bir türlü dinmek bilmiyordu. Elimi göğsüme bastırdıktan sonra gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım. "Lütfen, o olsun, yalvarırım..."

Araba yaklaşık yarım saat gittikten sonra yeşillik bir alana giriş yapınca heyecandan ellerim titremeye başlamıştı. Kalbim şah damarıma kadar çıkmıştı, sanki hava bugün fazla sıcak olmasa da ben heyecandan yanmaya başlamıştım. Araba durduğunda çocuk yine konuşmamıştı. Notu ve kimliğimi bırakıp çiçeğimi alarak arabadan indiğimde, yerdeki uzun çimenler ayak bileklerimi okşadı. Usulca yürümeye başladığımda araba hareket ederek uzaklaştı. Etrafıma baktığımda çok güzel bir yeşillik alanla karşılaşmıştım. Her şey çok güzeldi, rüya kadar güzel...

Gerçek olamayacak kadar güzel.

Nehrin sesini duyduğumda kısa bir yürüyüşün ardından oraya ulaşacağımı fark etmiştim. Tertemiz geliyordu kulağa sesi, huzur veriyordu kalbime... Bir süre sonra nehir karşımda belirdiğinde iki ucu birbirine bağlayan, nehrin üzerinden geçen köprüyü görmüştüm. O tarafa doğru yürümeye başladığımda, köprünün sonunda bekleyen bir adamın olduğunu görmek bedenimi tekrar titretmeye başlamıştı. Sızlayan kal-

bim bir türlü kabına sığmıyor, mideme kramplar giriyordu. Köprünün bir ucunda durduğumda silueti dizlerimi titretmişti, arkası dönüktü. Ama ben onun kim olduğunu biliyordum.

Köprünün korunağını sıkıca tutarak ayakta kalmaya çalışırken gözlerimden damlalar birbiri ardına hızla akmaya başlamıştı. Başımı çevirerek etrafıma, ardından gökyüzüne baktım. Tüm bu olanlar hayal miydi?

Adımımı köprüye atıp güçlükle yürümeye başladım ve yere bir sürü iris çiçeğinin koyulduğunu gördüm. Renk, renk... Bir sürü iris çiçeği vardı. Elimdekini de yere attıktan sonra korunaklardan güç almaya çalıştım, dermanım kalmamıştı, bacaklarım tutmuyordu. Kaç gün olmuştu, kırk beşi geçmiş miydi? Kırkı geçtiğinden beri saymayı bırakmıştım ki ben... Eziyetli günlerin sonunda hayal ettiğim, sürekli adını sayıkladığım kişiyi görmek var mıydı?

Köprünün başlarını biraz yürümüştüm. Kenarlara sıkıca tutunarak güçlükle soluklanmaya çalıştığımda bana doğru dönmüştü... Bana döndüğü an, yüzünü gördüğüm an yere kapaklandım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Ruhum kayıp gitmişti sanki... Aklım mı? Onu buraya gelirken getirmemiştim ki.

Burnumu çekerek elimle ağzımı kapattığım zaman kendimi biraz olsun sakinleştirebilmiştim. Koyu pantolonun üzerine beyaz tişört giymişti, uzayan sakalları ona yakışmıştı, karışık saçlar onda mükemmel duruyordu... Duruşunu bozmadan, karşımda dimdik durmaya devam ediyordu. Tutunarak güç almaya çalıştım, adım adım kurtarıcıma doğru yürümeye başladığımda gözbebeklerime kadar titriyordum.

Üç cellattan beni o kurtarmaya gelmişti... Mesih. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde birden ona doğru koşmaya başlamıştım, o da bana doğru hızlı hızlı yürüyordu...

Karşı karşıya kaldığımız an ikimiz de durmuştuk, inanamazcasına ona bakıyordum. Mesih gerçekten de gelmiş miydi? Karşımda mıydı?

"Elis..."

Sesini duyduğum an gözlerimi yumarak sesini içime çektim. Bir süre sonra gözlerimi açtığımda titreyen elimi kaldırarak onu işaret ettim. "Dokunsam, kaybolur musun?"

Kafasını iki yana salladı. "Peki gözlerimi tekrar yumsam? Gözlerimi yumarsam kaybolur musun?"

"Hayır, kaybolmam."

Sürekli dolan gözlerim görüşümü bulanıklaştırmasın, onu görmemi engellemesin diye özgür bıraktım gözyaşlarımı.

"Peki seni öpsem, sarılsam? Yine kaybolmazsın, değil mi?"

Mesih bir adım daha yaklaşarak suratımın boyun hizasına yakın durmasına izin verdi. "Eğer beni öpersen ikimiz de kayboluruz."

Ellerimi kaldırıp göğsüne yerleştirdim omuzlarına kadar götürdüm ellerimi. O gerçekti, buradaydı... Ellerim omuzlarına asılı kalırken, kafamı göğsüne yerleştirdim ve ağzımdan çıkan boğuk sesler eşliğinde ağlamaya başlamıştım. Belime sarılan kollarıyla beni yukarı çektiğinde kafamı boynuna gömmüştüm. O da aynısını yapmıştı... Aynı anda derin nefesler almıştık. Derin nefesler almaya devam ederek konuştum.

"Nefes alabiliyorum..."

"Nefes alabiliyorum..."

Belime o kadar sıkı sarılmış, beni kendisine öyle yaslamıştı ki tutmasa düşecektim. Bir koluyla belimden beni kendine sabit tutuyor, diğer eliyle sırtımı ve saçlarımı okşuyordu... Durmadan okşuyordu... Dudakları yanağımı bulduğunda ben nefeslerimi kulağına doğru bırakıyordum. Her şey gerçek dışıydı sanki... Mesih yanağımı öptükten sonra kafasını benim hizamda tuttu. Beni havaya kaldırmasa, şu anda ayaklarım yerde olsa bile mecazi anlamda yerden kesilmişti.

Ellerim omuzlarından boynuna çıktı, ardından sakallarını buldu. Gözlerimiz uzun uzun birbirini seyrederken beni özlediğini bakışlarından anlamıştım. Mesih doyasıya izliyordu beni. Sahiplenircesine tutuyordu, içine çekmek istercesine kokluyordu.

"Elis... Seni özledim." Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak gideremeyiştim. "Tahmin bile edemeyeceğim kadar çok özledim seni..."

Sıkıca boynuna sarıldıktan sonra kokusunu derin derin içime çektim, dudaklarımın hizasındaki boynuna bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilerek yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ben... Özlemimi kelimelerle anlatamam..."

Mesih gözlerini yumarak inledi. "Lanet olsun... Elis..." Gözlerini açtıktan sonra boynumla yanağımı sertçe öptü. "Canını çok yaktılar mı?"

Gözlerimi kaçırdığımda tekrar inledi. "Artık geçti, İris, ben geldim."

İç çektim. "Ben o gün, sana gelmiştim... Senden yardı-"

"Sus, hatırlatma o günü. Bana lanet olsun ki seni duymadım."

"Peki o kız? O kız kim?"

"Dışarıdan göründüğü gibi değil Elis, tıpkı gökyüzü gibi. Eve gidince anlayacaksın kim olduğunu."

Bir süre daha birbirimize baktıktan sonra yaklaştığında dudaklarımız kendiliğinden birbirini bulmuştu. Öpüşlerinde saf tutku yoktu, sadece özlem vardı... Büyük bir özlem ve sevgiyle ona karşılık vermeye devam ettim. Bende ne kaldıysa ona verdim, tüketmesine izin verdim. Mesih iki dudağımı birden sahiplenircesine kavradıktan sonra, alnımın kenarına bir öpücük kondurup gözlerini gözlerime sabitledi. Az önceki öpüşü bana yetmemişti, fazlasına da cesaret edemedi. Dudaklarıma içim giderek baktıktan sonra mırıld

"Beni yine zorla mı öpeceksin?"

Gülümsedi, niyetimi de derdimi de anlamıştı. "Pek zorla olacağa benzemiyor ama... Evet, seni yine, zorla öpeceğim."

Dudaklarımız tekrar birbirini bulunca ona daha fazla karşılık verdim, sıkıca sarıldım boynuna bana yaptığı gibi iki dudağını birden kavradım ve kalbim doyana kadar da durmadım. Sonunda nefes nefese Mesih'ten ayrıldığımda ona hiçbir zaman doyamayacağımı düşündüm, Ona her baktığımda özlemim daha fazla artıyordu. Gözleri mükemmeldi bu adamın.

"Bana öyle bakma, gözlerini öpemiyorum."

Bana sıkıca sarıldığı an o iğrenç sesle anın mükemmelliğinden sıçradım.

"Elis!"

Mesih'in kucağından indiğimde korkarak köprünün sonundaki üçlüye bakıyordum. Kafamı Mesih'e çevirerek hızla konuştum. "Mesih lütfen hemen gidelim, yalvarırım götür beni buradan."

Mesih kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra tekrar onlara çevirdi bakışlarını.

"Mesih, gitmezsek beni alacaklar, Boran'la evlendirecekler. Gidelim hemen, yoksa her şey için çok geç olacak."

Mesih ikinci cümleyi duyduğu an suratıma ters bir şekilde baktıktan ve bahsettiğim kişiyi görünce beni arkasına itti. "Gereksiz yere korkup saçma sapan şeyler söyleyip benim kafamı bozma. Buraya gelmelerini ben sağladım."

Bir şey söylemeden arkasında durmaya devam ederken, üçünün bize yaklaştığı her an daha da elim ayağım titriyordu. Sonunda karşımızda durduklarında Boran sertçe bana baktı.

"Elis, gel hemen buraya."

Boran'ın sesini duyduğum an korkuyla Mesih'in koluna yapıştım. Öfkeden kudurarak bana baktığı zamanlar öldü-

rücü korkutuculukta duruyordu ve bana yapabileceklerinin hepsini biliyordum.

Mesih çenesini dikleştirdikten sonra tısladı. "Götün yiyorsa, gel de al."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Boran bize doğru hareketlenince Harun onu durdurmuştu. "Seni kaçmaman için uyarmıştık, sonuçlarına katlanacaksın."

Mesih kolunu benden kurtardıktan sonra bir adım öne geçti. "Sonuçlarını önce bana göstereceksin, kızıma değil."

"Lan sen kendini ne sanıyorsun? Peze-"

Mesih tek yumruğuyla Harun'u yere serince annem geri çekilmişti.

"Adın neydi senin?" dedi anneme.

"Meral." Bana döndü,

"Annenle bir daha görüşmek istiyor musun?"

Kafamı hızla onaylamaz anlamda sallayarak bir iki adım geri çekildim. Tekrar anneme döndü.

"Bu Elis'i son görüşünüzdü, duydun mu beni? Senin de ipini çekeceğim, merak etme. Reşit olmayan kızı elinizde tutup üstünde her türlü deneyi yaptınız, şimdi bedel ödeme zamanı ihtiyarlar."

Mesih'in son söylediğine başka bir yerde olsam muhakkak gülerdim.

Harun ayağa kalktıktan sonra tısladı. "Bu kadar basit mi sanıyorsun her şeyi? Sen biliyorsun diye hapse mi gireceğiz? Seni ortadan kaldıracağım çocuk. Öleceksin. Köprünün karşısında iki araba gelmişti, babam adamlarını getirmişti..."

"Tabii, önce sen ölmezsen..."

Melikşah'ın sesini duyduğum an inanamamıştım. Arkama döndüğüm an Kehanet erkeklerinin geldiğini gördüm... Hepsi, benim için gelmişti. Kehanet erkekleri bana gülümseyerek yanımdan geçtiğinde Onat sabredemeden sarılmıştı.

"Elis'im."

"Onat." Birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra beni köprüden çıkardı.

"Gel bakalım, erkek işine karışma sen." Beni bırakıp köprüye tekrar girdiğinde gördüklerime inanamamıştım.

Şeyda, Selenay, Nida, Lidya.

"Kızlar..."

Selenay çığlık atarak üzerime atlamıştı. "Kardeşim..."

"Değerlim."

Birbirimize sıkıca sarıldıktan sonra diğer kızlarla da sarılmıştım.

"Yeter ama bana sıra kalmıyor!"

"Eray!" Ufak bir cırıltıyla Eray'la da sarıldıktan sonra Eray bizi oradan çıkartmıştı.

"Gelin bakalım şöyle."

"Eray, senin burada ne işin var?" dedim gülerek.

"Süpermen'siz kurtarma olur mu dedim. Bensiz kimse kimseyi kurtaramaz, hemen kabul ettiler. Benim görevim de kızları arabaya sokup onlara sahip çıkmak."

Eray'ın neşesi sayesinde kıkırdamıştım. Baştan beri onun yanında duran gözlüklü kız sabırsızlıkla önüme geçerek beni durdurdu. "Ay ben de sana sarılabilir miyim? Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Sarılma günü gibi bir şeydi anlamadan gülümsedim. "Sen niye korktun?"

"Boş ver sonra anlatırım."

Arkadaki anayola çıkıp arabaların yanında durduğumuzda içim içime sığmıyordu, sürekli birileriyle sarılıyordum. "Ben şu anın gerçekliğine hâlâ inanamıyorum, her şey hayal gibi geliyor."

"Her şey fazlasıyla gerçek kardeşim, inan bana." Selenay bana tekrar sıkıca sarıldıktan sonra kafasını omzumda bıraktı.

Mesih yeniden yanıma gelene kadar huzursuz olmaya devam edecektim.

"Elis, biraz sakin olsana kızım ya," dedi Eray kendini göstererek, "bak ben buradayım, korurum hepinizi. Baksana bu kasları boşuna mı yaptık?"

Kıkırdamamın kahkahaya dönüşmesine engel olamadım. "İyi de Eray senin kasın yok ki!" Hep beraber kahkaha atmaya başlamıştık.

Gözlüklü kız gülerek Eray'ın karnına vurdu. "Salak!"

"Aa, bu arada senin adın ne?" Kızın adını bilmiyordum.

"Şule ben, seni tanıdığıma ve sağlam olduğuna çok memnun oldum Elis."

Güldüm. "Ben de."

"Nasıl geçti oradaki zamanın, sana çok kötü davrandılar mı?" Selenay kollarını belimden ayırmadan mırıldanmıştı.

"Bunları şimdi konuşmak istemiyorum. Başka şeylerden konuşalım lütfen, geride kaldı hepsi."

"Evet, o konuları açmayalım," diyerek uyardı onu Nida.

"Elis, sen asıl bombayı bilmiyorsun. Şeyda sevgili yaptı!" Lidya keyifle cıvıldamıştı.

Gözlerimi kocaman açarak Şeyda'ya baktığımda ne diyeceğimi bilememiştim. "Kızım inanmıyorum sana ya, sevgili yapmak için benim gitmemi mi bekliyordun?"

Şeyda utangaç bir tavırla kafasını eğdi. "Elis... Demesene öyle."

"Elis... Demesene öyle." Eray onun taklidini yapınca gülmekten yerlere yatacaktım. Onların enerjisi ve mutluluğu sayesinde gülümseyebiliyordum. Akıl sağlığımı koruyabiliyordum. Onların sayesinde sabırla bekleyebiliyordum...

"Şeyda söylesene, sevgilin kim?"

"Arel diye biri, birden karşıma çıktı. Olanlar nasıl oldu inan hiçbir fikrim yok ama... Sevgiliyiz."

Şeyda hevesle anlatmaya devam ettiğinde ben isim kısmında takılı kalmıştım. Arel... Bu kişi Mesih'in telefonuna mesaj atmıştı, mesajı ben okumuştum.

"Tehlike şimdilik sessiz yazıyordu."

"Mesih'le bir alakası var mı bu kişinin?"

Selenay kıkırdadı. "Tek Mesih mi? Az önce seni kurtaranların arasındaydı. Arel, Kehanet üyesi, eskilerden olur kendisi."

Kafamı salladığımda bir ses daha duymuştum. "Elis..."

Hızla arkamı döndüğümde Semum'la birbirimize koşarak sarılmıştık.

"Nöron, sonunda buradasın..."

"Pis bukalemun, daha erken bulsaydınız daha erken gelseydim."

Kafamı omzundan çekerek suratına baktığımda Semum'u çok özlediğimi fark ettim. "Çok özlemişim seni."

"Lanet olsun ben de..." Yanaklarımdan defalarca kez öptü, ben de ona sımsıkı sarıldım.

"Mesihler ne yapıyorlar?"

Semum keyifle mırıldandı. "Mesih şu an Boran'ın ebesini sikmekle meşgul."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Bayağı sinirli onların işleri erken bitmez, biz önden gideceğiz." Semum kolunu omzuma atarak beni diğerlerinin yanına kadar yürüttü. Cebinden çıkardığı araba anahtarını Eray'a fırlattı. "Geç arabaya yedek Süpermen, kızları havaalanına kaçırıyoruz."

Eray anahtarı havada kaptıktan sonra arabaya geçti. "Benimle uçmak isteyenler gelsin hemen."

"Benim kimliğim arabada kaldı..." dedim sıkıntıyla.

"Senin kimliğin bende güzelim, rahat ol."

Rahat bir nefes verdikten sonra Semum'un arabasına binmiştim. Arkaya da Selenay binmişti, diğerleri ise Eray'ın arabasındaydı.

"Ben şu anda gerçekten de olanlara inanamıyorum. Hepiniz geldiniz, hepinizi gördüm ve şimdi de gidiyoruz, tüm bunlar gerçek mi?"

Semum elimi tutarak dudaklarına götürdü. "Gerçek güzelim, gerçek. Nasıl özlemişim seni."

Araba kullanmasına aldırış etmeden ona sıkıca sarıldım. "Ben de seni çok özlemiştim."

Geri çekildiğimde suratımda gerçek bir tebessüm vardı, nefes aldığımı hissedebiliyordum. Yaşıyordum... Geride kalanlara olacakları düşünmek bile istemiyordum. Kan bağım olan tek kişi annemdi, Mesih'in ona el kaldırmalarına izin vermeyeceğini biliyordum. Her şeyi usulünce halledecek, benden uzak tutacaktı. Onu şimdiden özlemiştim, keşke biraz daha sarılsaydım dedim içimden, daha sonra ise gördüğüm andan beri ona sarıldığımı hatırladım. Yine de yetmemişti.

Havaalanına geldikten sonra Semum'un koşuşturması sayesinde uçağa yetişmiştik, arabaları teslim ettikten sonra giriş işlemleri için bizi içeriye sokmuştu. Geç kaldığımız için öncelik vermeleri sonucunda koltuklarımıza yerleşmiştik. Semum'la Selenay'ın arasına oturduktan sonra ikisi anlattı ben dinledim. Selenay'ın yaşadıklarını dinledim. İkimiz de kilo vermiştik, bu beni güldürmüştü nedense.

"Öyle işte tatile çıkmıştım, senin kaçırıldığını öğrenince beynimden vurulmuşa döndüm tabii."

"Yaa Semum. Çok tatlısın."

Semum gülümseyerek yüzümü okşadı. "Güzelim benim, karşımda olduğuna inanamıyorum."

"Sen bir de bana sor, o kadar günün ardından hepinizi birden görmek, kalp krizi geçirmeme sebep olabilirdi! Yüreğime mi indirecektiniz?"

Gülümseyerek saçlarımdan öptü. "Çirkin

"Sensin o!"

Karnına vurduğumda elim acımıştı. "Kasların daha da iri-leşmiş."

Semum gururla koltuğa yaslandı. "Zaten iriydi!"

Kıkırdadım. "Şımarık!"

"Sussanıza lan, bir uyutmadınız." Eski günlerdeki gibi Selenay'ın azarlamasıyla kavgamıza bir son vermiştik.

"Sen de uyu hadi, omzumda..."

Gülümseyerek Semum'un omzuna kafamı koyduğumda günlerdir ilk defa huzurla uyuyacaktım.

Havaalanına iniş yaptıktan sonra diğer Kehanet üyelerinin getirdiği arabalara aynı şekilde geçiş yaptık. Bense sabırsızlıkla arabanın eve ulaşmasını bekledim.

"Otobüse biner gibi uçağa bindik, ne rahattı değil mi?"

"Evet, yanımızda çanta bile yoktu, gerçekten çok rahattı."

Araba evin önünde durduğunda sevinçten çığlık atacaktım neredeyse. Kırk beş günü aşkın süredir ortalıkta yoktum ve tekrar gelmiştim... Arabadan indikten sonra ufak bir çığlık attığımda Semum gülümseyerek kolunu omzuma atmıştı. "Deli."

"Size şu anki mutluluğumu anlatamam, mutluluktan ölebilirim. Çabuk yukarı çıkalım çabuk!" Yerimde duramıyordum.

Eraylar da gelip arabadan indiklerinde Lidya kıkırdamıştı. "Kafayı yemiş bu."

Halime gülerek yukarı çıktık, ben artık yaşıyordum. Eve girdikten sonra her odasına girmiş, herkese defalarca kez tekrar sarılmıştım. Hissettiğim özlemi anlatamazdım.

"Ya ben çok mutluyum!"

"Biz de ulan!" Lidya bu sefer bana sarılmıştı.

Akşama kadar sohbet etmiştik, o gece hepsi bizde kala-

caktı. Hepsini her ne kadar özlesem de özlemine daha fazla dayanamayacağım biri vardı... Evde oldukları sürece ona gidemezdim, özlem gideremezdik.

İçerdekilerden izin alarak banyoya girdikten sonra üzerimdekilerden kurtuldum. Aynaya baktıkça kırmızı olan gözlerimi görüyordum. Dün gece ortaya çıkan gerçeklerin izleri hâlâ vücudumdaydı. Gözlerimi sıkıca yumarak saçlarımı köpürttüm. Bu konuyu şimdilik rafa kaldırmayı seçiyordum, şimdi onu görmem lazımdı...

Banyodan çıktıktan sonra havluma sarınıp odama geçtim. Dolabımı açarak siyah, dizimin bir karış üzerine gelen bir penye etek çıkarıp giydim. Yüksek bel bir etekti. Üzerine de siyah kısa bir tişört geçirdikten sonra saçlarımı kurutarak uzun süredir görmediğim telefonumu elime aldım ve Mesih'e mesaj attım.

"Geldin mi?"

Alt dudağımı dişleyerek yatağın üzerine oturduğumda hemen cevap gelmişti.

"Az önce."

Derin bir soluk aldım. Heyecandan ellerim titriyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Yutkunduğum an tekrar cevap gelmişti.

"Seni düşünüyorum."

"Yanına gelmek istiyorum."

"Bana gelmeni istiyorum."

"Gel, evde kimse yok."

Alt dudağımı koparacaktım neredeyse. Telefonu yatağın üzerine bıraktıktan sonra hızla ayağa kalktım. Saat gecenin ikisi olmasına rağmen içerdekiler uyku nedir bilmiyorlardı, bu gidişle uyumayacaklardı. Mesih'in evine bu saatte gideceğimi de söyleyemezdim, uyumuş numarası yapıp kaçsam gece Selenay gelirdi. Hiçbir kaçarım yoktu. Odadan çıktıktan

sonra salona geçtiğimde kahkahalar eşliğinde konuştuklarını gördüm. Gözüm Eray'a ilişmişti.

"Eray!" Sessizce fısıldamaya başladığımda beni duymuştu. "Eray!" Ellerimi sallayarak onun dikkatini çektiğimde gözleri beni buldu. Eliyle kendini gösterdi. "Evet, sen! Gel buraya."

"Neyse ya, ben bir çiş molası verip geliyorum," diyerek ayağa kalktıktan sonra Semum seslendi.

"Elis'e de bir bak."

"Tamam."

Eray salondan çıkınca kolundan tutarak onu Şeyda'nın odasına doğru sürükledim.

"Ne oldu kızım?"

Karşısına geçerek üzgün bakışlarla ona baktım. "Ya Eray bana yardım etmen lazım..." Kaşlarını çattı. "Hangi konuda?"

"Ya şey... İyi hoş hepiniz buradasınız tamam da..."

Tek kaşını manidar bir tavırla havaya kaldırıp kollarını göğsünün altında bağladı. "Eee?"

"Şey, ben... Mesih'i görmek istiyorum."

"Tamam, yarın görürsün bu saatte ne bu Mesih aşkı?"

Koluna vurdum. "Ya bak, içeride o kadar kişi varken senden yardım istedim, yapma şunu."

"Sadece beni görebildiğin için bana seslenmiş olmayasın, Kamile?"

Doğru, aksi halde kesinlikle Nida'dan yardım isterdim. "Yaa yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ayıpsın kanka, ederim tabii. Ama nasıl yapacağız bir düşünmek lazım." Eray kısa bir an düşündükten sonra konuştu. "Canın bir şey çekti desek Semum gider alır seni dışarı bırakmaz it."

"İt kısmının dışındakilere katılıyorum."

"Buldum lan," dedi parmağını şıklatarak.

"Ne buldun?"

"Çekil kenara ve babanı izle."

Eray beni kolundan tutarak salona soktuğunda Semum gülümsemişti.

"Hah, geldi benim güzelim. Nerede kaldın ya?"

"Geldik işte, çatladın mı?"

"Eray!" dedim fısıldayarak.

"Neyse gençler, Elis'in canı çok sıkılmış konuşmaktan da bıkmış ve kafa dağıtmak istiyor."

"Ne istiyorsan söyle güzelim, yaparız hemen."

"Aa orası öyle de utanıyor söylemeye abisi."

Nida düşünceli bir ifadeyle bana bakınca gözlerimi büyüterek ona işaret ettim. Bir olayların döndüğünün farkındaydı. Burada idare etmemiz gereken iki kişi vardı: Selenay ve Semum. Kesinlikle bu gece beni bir yere göndermezlerdi. Ama bir şekilde gidersem, beni gece almaya da gelemezlerdi. Bu yüzden sadece gidiş sıkıntıydı.

"Hadi yapalım ne istiyorsun?" diye ayağa kalktı Lidya.

"Saklambaç oynamak istiyor."

"Yok amına koyayım!" Semum'un hayıflanmasına çoğu kişi kahkaha atmıştı.

"Aranızdaki en çocuk ruhlu genç kişi ben olduğum için bana söyledi."

Lidya ve Nida'nın olayı çözdüklerini manidar gülüşlerinden anlamıştım.

"E iyi oynayalım bari," diyerek ayağa kalktı Şeyda.

"Lan siz ciddi misiniz?" Selenay şaşkınlıkla konuştuğunda Eray da cırladı.

"Haftalardır kardeşim kardeşim diye zırlayıp duruyordun, al sana kardeş işte! Kız bir şey istedi demediğiniz laf kalmadı, kalkın oynayalım ayol."

Şule ayağa kalktıktan sonra Semum da ayağa kalkmıştı.

"İyi saklanın hadi, ben ebeyim."

"Yok ebenin amı."

Gözlerimi pörtleterek Eray'a fısıldadım. "Ne oldu yine?!"

"Kanka bu ebe olmasın bizi anında enseler puşt."

"Ebe ben olurum." Nida'nın duvara yönelmesiyle derin bir nefes almıştım, bana son attığı bakışla da kızarmıştım. Lidya kolundan çekerek Semum'u koridorun sonuna saklanma bahanesiyle kaçırmıştı. Şule de Selenay'la Şeyda'yı halletmeye yordu. Eray ise kolumdan tuttuğu gibi dışarı çıkartmıştı beni.

"Ay inanmıyorum, resmen gün içinde ikinci kez kaçıyorum."

Eray beni asansöre tıktıktan sonra alt katın düğmesine basıp kınayan bakışlarını üzerime sabitledi. "Elis... Sen ne ara bu kadar fena bir kız oldun."

Karnına vurarak kıkırdadım. "Ya salak mısın? Bakma bana öyle teyzeler gibi." Yere eğilerek ayakkabılıktan aldığım siyah topuklu ayakkabıların bağlarını bağlayıp doğruldum. Eteklerin altına spor ayakkabı giymiyorsam muhakkak topuklu giyerdim. Hayatım boyunca hiçbir zaman babet türü bir ayakkabı giymemiştim, giymezdim de. Sevmiyordum.

Asansörden indikten sonra Eray'la hızla apartmandan çıkıp koşturmaya başladık.

"Yürü yürü! Bu Semum bizi camdan falan görür şimdi!"

Eray'ın tepkilerine gülmeye devam ederek onunla birlikte koşturdum. Mesih'in sokağına girdiğimiz an elim ayağıma dolanmıştı.

"Eray, gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ne demek, bana gün içerisinde ikinci kez Süpermenlik yaptırdığın için asıl ben teşekkür ederim."

"Tamam hadi git sen."

"İyi tamam, hadi sen de gir."

Kafamı sallayarak bahçe kapısından içeriye girdikten sonra, kuruyan dudaklarımı ıslatarak derin bir nefes aldım. Kapıyı kapattıktan sonra karanlık korkunç bahçeyi geçerek kapısının önünde durduğumda kalbim kulaklarımda atıyordu sanki... Kapıya tıklattıktan sonra bir iki adım geri çekilip beklemeye başladığımda saniyeler eziyet gibi geçmişti. Kısa süre sonra kapı aralandığında onu karşımda gördüm... Saçları benimki gibi hafif nemliydi, yeni banyo yaptığı belli oluyordu. Üzerinde siyah bir tişört ve gri bir eşofman altı vardı.

"Yarını bekleyemedim," dedim şişirdiğim göğüs kafesim inmeden.

Mesih, "Bekleyemezdim," diyerek kolunu bana doğru uzattı ve beni kendine çekip öpmeye başladı. Heyecandan ve mutluluktan ölebilirdim... Kollarımı sıkıca boynuna sardığımda kokusu ve nefesiyle sarhoş olmuştum sanki.

Mesih belimden tutarak beni yukarı çektiğinde dudaklarım ağzının içindeydi. Bu sefer öğlenki gibi değildi, bu sefer özlem de vardı fakat tutkulu bir özlemdi.

Bir süre o şekilde kaldıktan sonra beni çevirerek göğsümü kapı oluğuna yasladı Mesih. Dudakları ensemden geçip boynuma indiğinde ellerimi tutarak havaya kaldırdı. Kafamı ona doğru çevirip dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum. Mesih beni bu sefer kendisine doğru çevirerek havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline bağladı. Sıkıca boynuna sarıldığımda ayağıyla kapıyı kapatarak sırtımı duvara yasladı. Öpücüklerine aynı hızla ve şevkle karşılık verdikten sonra, dudaklarımı ondan ayırarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Biliyor musun, seni çizmiştim."

Hemen beni öpmeyi bırakıp geri çekildi. "Kötü bir şey olmuş gibi konuştun?" Sonra dudaklarını boynuma yerleştirdi ve çenemin ucuna kadar geldi.

"Annem resmi görünce yırttı."

Mesih sırtımı duvardan ayırarak beni içeriye götürmeye başladı. "Deli ihtiyar!"

Kıkırdadığım zaman kalçalarım masaya değmişti. Beni büyük, dikdörtgen masanın üzerine oturttuğunda titreyen ellerimi masaya yerleştirerek geri çekildim. Heyecandan ve utançtan ölebilirdim.

"Bugün sana utanmayı yasaklıyorum." Mesih bacaklarının arasına yerleşerek bedenimi geri yatırıp gözlerimin içine baktı. "İzin ver de sana doyayım." Tekrar dudaklarıma yapıştığında elleri bacaklarımdaydı. Eteğimi yukarı sıyırdıktan sonra, üzerime çıkarak beni masada geriye doğru yatırdı ve kendine yer açtı.

Kıkırdayarak dudaklarından ayrıldım. "Neden ikimize de eziyet çektiriyorsun."

"Her yerin zevki farklıdır."

"Yaa Mesih!"

Suratımı ellerimle kapatınca halime gülümseyerek saçlarımdan öptü ve masadan inerek beni de kucağına aldı. "Çok zayıflamışsın, biraz kilo al."

"Sağ ol ya, bir kere de moral bozma."

"Kız dediğin ele gelmeli," dedi merdivenlerden yukarıya çıkarken.

Omzuna vurdum. "Git ele geleni al o zaman."

Mesih kafasını olumsuzca salladı. "Ben seni uçurumda öptüğüm günden beri ele kimseyi almıyorum."

Gözlerim irice açıldığı zaman dilim tutulmuştu sanki. Mesih odanın kapısını omzuyla açtıktan sonra ayağıyla kapatarak beni yatağa attı.

"Sen az önce ciddi miydin?"

Kaşlarını çatarak gözlerini gözlerime dikti, o an geri çekildim. Ona bu soruyu sormam bile hataydı. Az önce gayet ciddiydi. Yatakta geriye doğru gitmeye başladığımda o da üzerime doğru geliyordu.

"Ben erkeğim, ihtiyaçlarım var diyeceğimi mi sandın?"

Gülümsedim. "Genelde öyle olur ya, öyle derler."

"Ben erkeksem, sen de kadınsın. Senin de ihtiyaçların var. Her şey nefsinde biter. Kendine hakim olabiliyorsan sorun yok demektir."

Sözleriyle içim sıcacık olmuştu. Mesih sürekli aklımın onda kalabileceği birisi değildi, sadık ve güvenilirdi.

Boynuna sıkıca sarılarak onu kendime çektiğimde ters dönerek beni göğsüne yatırmıştı. "Şimdilik duralım, çünkü nefsim sana direnemiyor be yavrum."

Suratımda oluşan tebessümle karnına sardığımda yüzümü göğsüne gömdüm. İçimi eriten adama bir kez daha baktıktan sonra fısıldadım. "Mesih... Ben..."

"Evet?" dedi kafasını kaldırarak ilk başta ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Şey... Ben... Seni..." Gülümseyerek kafamı tekrar göğsüne gömdü.

"Biliyorum." Dudaklarımı büzerek kafamı göğsünde tutmaya devam ettiğimde daha fazla utanmıştım.

Aptallık mı etmiştim, çok mu ileri gitmiştim... Belki de aramızda olanları yanlış yorumlamıştım diye düşünürken Mesih nefesimi kesti.

"Ben de seni. Uyu hadi."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Ben de seni, uyu hadi." Son duyduklarımdan sonra suratını görmemem için kafamı sıkıca boynuna yaslamıştı. Soluklarım hızlanmaya başladığında üzerimde uyku kırıntısı kalmamıştı. Ne diyeceğimi, yapacağımı bilemez halde kalakaldığımda daha fazla dayanamadan baskısını engelleyerek kafamı kaldırdım ve gece karanlığına nazaran buzluğunu koruyan açık mavi gözlerine daldırdım bakışlarımı...

"Sen... Nasıl? Ne diyeceğimi nereden bilebilirsin ki?"

Mesih gözlerini kısarak ifademi denetlemeye başladığında soluklanmayı kestiğimi fark ettim. O tabii ki ne dediğimi anlayabilecek hissiyat gücüne sahipti fakat... Yarım kalsın istemiyordum. Her şey bir yana, söylemesi, devam etmesi için onu teşvik ediyordum.

"Devamını söylemene izin vermeyeceğim İris." Ne yapmaya çalıştığımı her zamanki gibi anlamıştı. "Ve benden de duyamayacaksın."

Ruhuma çöken hayal kırıklığı gözlerimden okunuyordu artık. "Ama neden?" diyerek sızlandım kalan son bir umut çırpıntısıyla.

"Çünkü İris..." Mesih belimdeki tutuşunu değiştirmeden

dudaklarını dudaklarıma değdirerek konuşarak oynatmaya başladı. O an tüm nefesi beni ısıtmıştı. "Söylersek, büyü bozulur." Gözlerim küçük bir çocuğun masumiyetiyle açılıp kapanmaya başladığında bir an ne diyeceğimi bilememiştim. Boşta kalan elini başıma yerleştirip usulca okşamaya başladığında, dudaklarımız hâlâ tepkisiz bir şekilde birbirine dokunuyordu ve güçlü irislerimiz adeta birbiriyle savaş veriyordu. "Büyü bozulursa kaybederim."

Sertçe yutkundum. "Neyi?"

Mesih dudaklarımı yumuşak bir dokunuşla öptükten sonra alt dudağımı sertçe ısırarak kendine doğru çekip serbest bıraktı. "Seni..."

Bedenimi iyice kaydırarak beni bacaklarının arasına yerleştirdiğinde hâlâ üzerine uzanıyordum. Alnını alnıma dokundurduktan sonra gözlerini kapattı. Sanki o an kirpikleri birer ok misali gözlerime saplanarak kamaşmalarına neden olmuştu...

"Ve ben... İlk defa..." Gözlerini tekrar kapattı, konuşmakta zorlanır gibi bir hali vardı. Mesih dişlerinin arasından keskin bir soluk aldıktan sonra gözlerini açmadan dudaklarını öptü, benden güç alarak maviliklerini tekrar önüme sunup güçlükle devam etti. "Birini kaybetmek istemiyorum."

Yatakta, hissettiğim boşlukla uyandığımda gözlerimi henüz aralamamıştım. Kaşlarımı çatarak çarşafı avuçlarımın arasına alarak sıkıştırdım. Bir ayı geçkin süreden sonra dün olanlar? Gerçek olamayacak kadar... Hayaldi. Sınav günü uykusuz ve yorgun olduğum için bütün günün nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Yerin bin kat dibine gömülüyken birden bulutlara çıkmıştım.

Dün olanlar... Gerçek değildi. Hepsi hayal ürünümdü... Yastığa sıkıca sarılarak ağlamaya başladığımda, ellerim bedenime ayak uydurarak titriyordu. Gözlerimi açmak, kâbusa tekrar uyanmak istemiyordum. İç çekerek ağlamaya devam ederken aralanan dudaklarımdan fısıltılar çıkmaya başlamıştı. "Hayır... İstemiyorum burayı, yaşamak istemiyorum..." Yatakta hafif bir ritimle sızlanmaya başladığımda yüreğimi dağlayan acının haddi hesabı yoktu. Ta ki o sesi duyana kadar.

"Aç gözlerini, İris."

Omuzlarıma tutunan parmaklarından güç alarak ağlamaktan sızlayan gözlerimi araladığımda Mesih yatağın yanına oturmuş, endişeli gözlerle tepkilerimi izliyordu.

"Be-ben... Gerçekten de burada mıyım?" Şaşkınlıkla çıkan mırıltım beni korkuttu. Kâbus dolu geçen haftaların ardından yaşadığım son gün beni afallatıyordu.

"Korkma artık, bendesin."

Sinirlerimin bozulmasıyla birden ağlamaya başladığımda Mesih yatak başlığına sırtını dayayarak beni göğsüne çekti ve usulca saçlarımı okşayarak mırıldandı. "Şşş, rahatla. Güvendesin bebeğim... Bendesin..."

Hıçkırıklarımı dindirmeye çalışarak güçlükle konuştum. "Mesih, ben hâlâ inanamıyorum." Saçlarımı ve sırtımı okşayan kollarla rahatlarken kokusu hayal olamayacak kadar gerçekti.

"Sana neler yaptılar Elis?"

Mesih kafamı kaldırıp gözlerime odakladığında her ayrıntıyı bilmek istediğini anlamıştım. İç çeke çeke ona istediğini verdim. Ben konuştukça bedeni sertleşmiş, ara ara çenesi sertleşmişti.

"Hepsini öldürmem gerekirdi."

Sesinde hissettiğim pişmanlık tüylerim ürpermişti. "Mesih, onlara ne yaptın?" Suratındaki sert ifadesinin geçmesini beklemek aptallıktı, geçmeyeceği belliydi.

"Üçü de sorguda. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacağım İris."

İçsel olarak girdiğim çatışmada neler hissettiğimi anlamlandıramıyordum. Aileme karşı içimde sevgi yoktu. Bu duygunun ne kadar doğru olduğunu vicdanen bilemesem de kendimi yine de kötü hissediyordum. Kim isterdi annesi ya da babasıyla arasının bu derecede kopuk, berbat olmasını? Kafamı iki yana sallayarak başımı tekrar boynuna yerleştirdiğimde daha fazla konuşmak istemiyordum. Onlar hakkında hiç konuşmak istemiyordum.

"Her ne olursa olsun, bir daha onlardan haber almak istemiyorum."

Mesih sertçe yutkunduktan sonra elini tekrar saçlarıma yerleştirerek kararlılıkla konuştu. "Bir şeyin olması için istemen yeter..."

Huzurla kokusunu soluduğumda yanımda bu adamdan başka kimsenin kalmadığını anlamıştım. Tabii ki birbirinden değerli dostlara sahip olsam da, beni tehlikelerden koruyacak bir Mesih'e sahip olmak, çok daha iyi hissettiriyordu.

Aile açısından fakirdim...Fakat insanlar konusunda dünyanın en zengin insanı bendim.

Ne kadar süre öyle kalmıştık, hiçbir fikrim yoktu. Dış kapının kapanma sesiyle irkilerek gözlerimi araladım. "Mesih, kim geldi?"

Yorgun bir iç çekişten sonra kendi kendine hayıflandı. "Görürsün birazdan."

Koridordan gelen erkeksi kahkahalarla huzursuz olmuştum. Gelen kişi Melikşah olsa bile bu şekilde görüntülenmek utanç vericiydi. Kalkmaya çalıştığımda izin vermemişti Mesih.

Kısa süre sonra odanın kapısı aralandığında içeriye keyifli ifadesiyle Melikşah girmişti. Kapının oluğuna yaslanıp kollarını göğsünün altında birleştirerek kısık gözlerle bizi izledi. "Kızı bir kez kaçırdığın yetmezmiş gibi tekrar kaçırmışsın!"

Mesih dalga geçercesine konuştuğunda suratımın yarısı hâlâ onun boynunda gizliydi. "Kız benim değil mi? İstediğim zaman kaçırırım."

Melikşah bir kahkaha daha patlattıktan sonra dişlerini göstererek sırıttı. "Kimin kardeşi, bakıyorum da mutfak masasını dağıtmışsın? Masada..."

"Yiyişmek güzeldir." Mesih abisinin cümlesini bıkkınlıkla tamamladığında suratımın mora döndüğünden emindim. Her ne kadar müdahale edip özel hayatımızı Melikşah'ın irdelemesine engel olmak istesem de ses çıkarabilecek konumda değildim.

"Gurur duyuyorum seninle." Şah böbürlenerek şakımıştı adeta.

Alttan Mesih'i dürterek rahatsız olduğumu belirttiğimde yorganın altından kalçamı kavrayarak karşılık vermişti. Gözlerimi irice açarak yataktan sıçrayıp ayağa kalktım. "Siz, iki kardeş de kafayı yemişsiniz!" diye cırlayarak aşağıya inmeye başladığımda, Melikşah'ın arkamdan gelen kahkahalarını işitmek utancımı körüklemişti.

"Bizim kız utangaç çıktı!"

Mutfakta kahvaltı hazırlayan Nida'yı görünce yanına sığınarak dudağımı büzdüm. "Yalvarırım koru beni şu sevgilinden."

Nida kaşlarını çattı. "Odanıza mı girdi o haysiyetsiz!?"

Hızla kafamı salladığımda Nida gözlerini devirerek bıkkınlıkla bir soluk koyuverdi. "Adam yaşlandıkça azıtıyor." Kendi kendine mırıldanarak önüne döndükten sonra krep malzemelerini karıştırmaya başladı. Yanında hareketsiz kaldığım için kafasını çevirerek uyarı dolu bakışlarını üzerime sabitledi. "Ne dikiliyorsun orada, yardım etsene?"

Uysalca kafamı salladıktan sonra hayıflandım. "Önce elimi yüzümü yıkamalıyım."

Alt kattaki lavaboda saçlarımı toplayıp tekrar mutfağa girdiğimde Nida fırınla uğraşıyordu.

"Neler yaptınız dün gece?" Önündeki işle ilgilenir gibi görünse de meraklı olduğu her halinden belliydi.

"Nida!"

Doğrularak bana dönüp ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Bir şey sormadım."

Buzdolabından salatalık ve domates çıkarıp yıkamaya başladım. "Asıl siz ne yaptınız? Gittiğimi anladıklarında Semum'la Selenay ne tepki verdi?"

Nida kıkırdadı. "Öncelikle Semum Eray'a uzun uzun küfürler etti. Ardından Selenay seni kınadı."

Omuz silktim. "Ne yapayım, biraz da kendimi düşünmek zorundaydım."

"Aynı benim gençliğim!"

Gözlerimi devirerek homurdandım. "Yaşlıymış gibi konuşma."

Dalgasına omzunu silktikten sonra işine geri döndü. "Sen onu bırak da eve ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?"

"Eve gitmeyecek."

Beklemediğim bir anda Mesih'in sesini işitince irkilerek arkamı dönmüştüm.

"Pardon?" Tek kaşımı havalandırdığımda bir elim belimdeydi.

Mesih olumsuz bakışlarını üzerime dikerek kafasını iki yana salladı. "O kaş bana işlemez İris."

Gözlerimi devirerek Nida'ya döndüğümde suratında bir sırıtış gizliydi.

"Kahvaltı hazır mı?" Şah tişörtünün altından baklavalarını sıvazlayarak mutfağa girip sandalyeye oturduğunda görüntüsü gülmeme sebep olmuştu.

"Değil, git dediklerimi al." Nida'nın hayıflanmasıyla Şah suratını buruşturdu.

"Bir şeyi de gelirken söyle de uğraştırma beni."

Nida kaşlarını çattı. "Git ve al." Kararlılıkla önünü döndükten sonra fırını çalıştırdı.

Şah esneyerek Mesih'e takıldı. "Gel abisi, beraber gidelim."

Mesih'e kaçamak bir bakış attığımda gözlerini bana diktiğini görünce çekinerek işime odaklanmaya devam ettim. O bana bakarken sürekli elim ayağıma dolaşıyordu.

"Beni bulaştırma." Tek seferde konuşmuştu.

Şah itiraz kabul etmeyen bir tavırla ayağa kalkarak kardeşini kolundan kavrayıp sürüklemeye başladı. "Gel, sana da çikolata alacağım."

İki kardeş evden çıktıklarında derin bir nefes almıştım. Mesih'le olmak bana kendimi iyi hissettiriyor olsa da buz mavilerini üzerime dikerek tüm benliğimi incelemesi elimin ayağımın birbirine dolanmasına sebep oluyordu. Dün geceden beri artık aramızdaki enerji çok daha farklı bir boyuta ulaşmıştı. Bunun ikimiz de farkındaydık...

Adını henüz koymasak da aramızda bir ilişki vardı ve neler olacağını kafamda kestiremiyordum, bu beni korkutmaya başlamıştı. Mesih'le farklı boyutta olmak...

Her ne kadar bana kendimi iyi hissettiriyor olsa da bir yandan da ürkütüyordu.

"Ne düşünüyorsun öyle kara kara?"

Salatalıkları bir tabağa aktarıp masanın üzerine koyduktan sonra, sandalyeye oturdum. Nida konuşmaya ihtiyacım olduğunu hissederek yanıma oturduğunda ne diyeceğimi ya da nasıl başlayacağımı bilememiştim.

"Kafam çok karışık Nida... Artık Mesih'le bambaşka bir ilişki içerisindeyiz. Bu harika olsa da beni ürkütüyor..."

Anlayışlı bir tavırla kafasını salladıktan sonra elimi tuttu. "Onun karanlık yönlerinden mi ürküyorsun?"

Hiçbir zaman dile getirmediğim gerçeği önüme koyunca gözlerimi kırpıştırarak Nida'ya bakakalmıştım. Evet, Mesih'in Kehanet'teki konumu, yaptıkları, karakteri korkunçtu ve bana tamamıyla aykırıydı...

"Evet, onu doğru bulmuyorum. Ama aynı zamanda da benim için çok doğru buluyorum, bu saçma değil mi?"

"Değil."

Gözlerimi irileştirerek Nida'ya baktım. Açıklamasını isteyerek sessiz kaldığımda devam etti. "Onu seviyorsun Elis. Yaptıklarını düşünmeden, koşulsuz şartsız, onu sevmeye devam edemez misin?"

İşte bu beni ürkütüyordu. Mesih'in bana hiçbir zaman zararı dokunmamıştı. Sert kişiliğini değiştirmese bile kendi yöntemiyle gücüme güç katmış, içimde yıllardır bastırılmış olan karakteri ortaya çıkarmıştı. Ama insanlara ve duyduklarıma göre o gaddar ve kötü biriydi.

"Onu seviyorum," diye fısıldarcasına konuşmuştum. "Ama bu nasıl oldu, nasıl itiraf edebilecek bir konuma geldim hiç bilmiyorum. Her zaman ondan nefret ettiğimi düşünmüşümdür."

Nida gülümsedi. "Nefretle aşkın arasında çok ince bir çizgi vardır Elis. Öylesine incedir ki fark edemezsin. Kader öyle ya da böyle, nefretini sevgiye döndürdü ve onu sevmeye başladın. Bunu sorgulamadan, devam ettiremez misin?"

"Bu çok önemli bir nokta Nida... Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve öğrenmek için illaki sorgulayacağım."

İfadesi donuklaşmıştı. "Bunu yaparken dikkatli olmanı öneririm sana."

"Neden?"

"Onu konuşmak istemediği konularda sorgularsan her şey değişebilir. Mesih'i sinirlendirebilirsin. Şunu hiçbir zaman aklından çıkarma: Sizin ilişkiniz kızın masumluğunda kaybolan bir aşk hikâyesi olmayacak. Mesih her zaman aynı kişi olacak, sana farklı davranıyor diye sakın değiştiğini sanma. O yine aynı, sadece seni yakınına aldı ve bu yüzden diğer yönlerini görmene, onu az da olsa tanımana izin veriyor."

Kafamı ağır bir ahenkle salladım. Nida doğru söylüyordu, bizim karakterlerimizde herhangi bir değişim olamazdı. Belirli çizgilerimiz ve özelliklerimiz vardı. Mesih yine insanlardan nefret edecekti, bir buz kütlesi olarak hayatına devam edecekti fakat sadece beni sevecekti. Diğer yönlerini bana açacaktı. Çünkü artık Mesih beni yakınına almıştı...

"Sorumun cevabını vermeyecek misin?" Nida'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldığımda verecek hiçbir cevabım yoktu, tamamıyla belirsizdim.

Güzel bir kahvaltı hazırladıktan sonra Nida lavaboya gittiğinde Melikşah'la Mesih'in geldiğini işitmiştim. Kısa süre sonra Mesih mutfağa girdiğinde yüreğim ağzıma geldi sanki... Gözlerimi kırpıştırarak ona güçlükle odaklandığımda, maviliklerini üzerimden çekmeden yanıma geldi ve teklifsizce sarıldı. İki elim birden havada kaldığında gözlerim şaşkınlık ve heyecandan donuklaşmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Neden öyle dediğimi bilmiyordum ama bir anda ağzımdan çıkmıştı.

"Ne yapıyorum?" Mesih şaşırarak benden ayrıldıktan sonra boğazını temizledi. "Acıktım, kahvaltı hazır mı?" Konuyu geçiştirdikten sonra masanın üzerinde duran Nida'nın el yapımı puflarından bir tane ağzına attıktan sonra masaya oturdu.

"Hı hı..."

Nida elinde poşetlerle mutfağa girdi ve tabaklara servis yaparak sofrayı iyice donattı. Şah da kısa süre sonra içeriye girerek masaya kurulmuştu. "Bugün harika bir kahvaltı yapalım istedim!"

"Gerçekten de harika olmuş kadın, neler yaptın sen? Söyle de hepsini yiyeyim."

Nida hoş bir kıkırtının ardından tabağını doldurarak sevgilisine uzattı. Şah yaptıklarını afiyetle yemeye başladığında dudaklarımın kenarında hafif bir tebessüm oluşmuştu. Kendimi o tatlı sahneye öylesine kaptırmıştım ki Mesih'in burnumun ucuna kadar girdiğini sesini işitince fark ettim.

"Sen neler yaptın?"

Gözlerimi defalarca kez kırpıştırdıktan sonra sertçe yutkunarak salata tabağını işaret ettim.

"Domates ve salatalık kestim!"

Sessizce geri çekilip tabağına bolca alıp yemeye başladığında dudaklarım şaşkınlıktan aralık kalmıştı. Ne diyeceğimi bilememiştim. Başka hiçbir şey yemiyordu, Mesih... Beni az önceki sahnede olduğu gibi mutlu etmek istiyordu. Onlarla doyamayacağını bildiğim için masadaki hamur işlerinden de bolca tabağına servis yapmaya başladığımda sesini çıkarmadan bana izin verdi. Sözsüz emrime ayak uydurarak diğerlerini de yemeye başladığında suratımdaki tebessüm genişledi ve kendi tabağıma da birkaç şey alıp yemeye başladım.

Dolu dolu geçen kahvaltının ardından Nida'yla mutfağı eski haline getirdikten sonra Mesih'in yanına, salona geçtim. Abisiyle oturuyorlardı, içeriye girdiğim an itibariyle bana odaklanmıştı bakışları.

"Ben gidiyorum."

Mesih kaşlarını çattı. "Nereye?"

"Evime."

"Birkaç gün sonra uğrarsın."

Uğrarsın... Birkaç gün daha evinde kalacağımı, ardından evime uğrayıp tekrar geri geleceğimi söylüyordu.

"Farkındaysan ben dün evden kaçtım, sonra diğer evimden de kaçtım. Arkadaşlarım benimle vakit geçirmek istiyorlar,"

"Ben de seninle vakit geçirmek istiyorum..."

Altındaki ince manayı anladığım an gözlerim irileşmişti. Mesih dizini sallandırarak bedenimi edepsizce süzdükten sonra eliyle çenesinin kenarını sıvazladı, güçlükle boğazımı temizledim.

"Artık gitmem lazım."

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. "Seni geçireyim."

Biz birlikte salondan çıkarken, Şah ve Nida'yla vedalaşmıştım. Kapının önüne geldiğimizde dünkü müstehcen sahnelerimiz gelmişti gözümün önüne. Tekrar sertçe yutkundu, bedenimi hiç olmadığı kadar çok kasmaya başlamıştım.

Mesih kapıyı açtıktan sonra yakıcı bakışlarını olması gereken yere, gözlerime sabitledi. "Seni tekrar alacağım zamana kadar bekle..."

Bir şey demeden evden çıkıp derin bir soluk aldığımda bedenim kasılmaktan sızlamaya başlamıştı. Aramızdaki etkileşim ilk zamanlar olduğu için böyle gergindi, yoksa bundan sonra hep böyle mi devam edecekti? Derin bir iç çektikten sonra evime doğru yürümeye başladığımda aniden gelişen ilişkimizi mantığıma kabul ettiremiyordum, hâlâ büyük şaşkınlık içerisindeydim... Derin bir iç daha çektikten sonra bu düşüncemi rafa kaldırmaya karar verdim. Biraz rahatlamalı, kötü günlerin acısını çıkarmalıydım.

Kapının önüne geldiğimdeyse bu sefer çok daha farklı bir korku sarmıştı bedenimi. Kim bilir Selenay neler diyecek, canıma okuyacaktı!

Kapı açıldıktan sonra asansörle yukarıya çıktığımda kuzenim tam olarak kapıda, kolları göğsünün altına bağlı şekilde dikiliyordu. Kafamı dik tutarak yanına ilerlediğimde bir şey söylemeden kafasıyla içeriyi işaret etti. Ses çıkarmadan koridora doğru kaçtığımda Selenay sertçe seslendi.

"Salon!"

Gözlerimi hayal kırıklığıyla yumduktan sonra salona geçip karşısına oturdum.

"Elis, sana inanamıyorum, dün geceki şeyi nasıl yapabildin?"

"Yapmak istedim."

"Ama neden?"

Omuz silktim. "Onu özledim ve görmek istedim."

Selenay'ın dudakları şaşkınlıkla aralandığında öylece bakakalmıştı.

"Onun sayesinde kurtuldum hatırlarsan."

"Nasıl yani? Özledim derken?"

"Sen Alaz'ı özlemiyor musun?"

"Ö-özlüyorum..."

"İşte bende de aynı duygular vardı ve beklemek istemiyordum. Hepinizle yeteri kadar vakit geçirdikten sonra ona gitmek istedim. Bakma bana öyle, izin istesem verecektin sanki... Beni çok özlediğin için hayatta göndermezdin!"

"Siz... Birbirinizi özlüyor musunuz?" Selenay dehşete düşmüştü adeta... Bunu ne Mesih'ten ne de benden beklemediği her halinden belliydi.

"Selenay senden bir şeyler gizleyecek değilim. Biz artık Mesih'le çok farklı bir boyuttayız, henüz bu konuları konuşmasak da bir şeylerin farkına vardık ve hepinizden sadece saygı duymanızı bekliyorum." Selenay merak dolu bakışlarını bana yöneltince devam ettim. "Sorgu değil, saygı... Şimdi odama geçebilir miyim canım kuzenim? Üzerimi değiştirmek istiyorum da."

Tatlı tatlı gülümsediğimde Selenay iç çekerek kafasını sallamakla yetinmişti. Hızla odama girdikten sonra üzerimdekileri çıkararak rahat bir şeyler giydim ve kendimi yatağa attım. Hâlâ yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı olan bir kızdım.

Kısa bir öğle uykusunun ardından gerinerek yataktan kalktığımda ev Şeyda'nın mırıltılarıyla doluydu. Pozitif bir gün olsa da yakın zamanda yaşadığım kötü olaylar yüzünden duygu değişimim çok çabuk oluyor, ara ara kasılıyordum. Pozitif davranmaya çalışarak odadan çıkıp kendime gelebilmek için elimi yüzümü yıkadım. Her uyku sonrası bedenimdeki kasılmaya engel olamıyordum. Sanki gözlerimi yine annemlerin yanında açacakmışım da hiç oradan kurtulamayacakmışım gibi geliyordu.

"Dün uyutmadılar seni galiba?" Şeyda'nın ima içeren eğlence dolu mırıltısına karşılık vermeden salona girip koltuğa attım kendimi. Öğlen uykusuna yatmış olmak zihnimi öldürmüştü sanki.

"İyi misin kuzen?"

Boğazımı temizleyerek sırtımı koltuğa yasladım. "Açılmak için biraz zamana ihtiyacım var." Kafamı koltuğa yaslayarak gözlerimi yumduğumda herkes hayatına kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

Biraz canlandığımda Selenay dışarıda vakit geçirmek istediğini söylediği için hepimiz hazırlanmak üzere odalarımıza dağılmıştık. Bacaklarımı ikinci bir deri gibi saran siyah pantolonu kalçalarımdan geçirdim. Bilek kısmı her zamanki gibi kısa gelmişti. Bacak boyumun uzunluğu nedeniyle pantolon paçalarım genel olarak hep bu boyda olurdu, duruşu hoşuma gittiği için daha uzun modelleri aramaya kalkışmıyordum. Üzerine de aynı şekilde siyah, göğüs kısmında beyaz dikdörtgen sembol olan tişörtümü de giydikten sonra kamuflaj desenli bol gömleğimin kollarını dirseklerimin biraz altında kalacak şekilde sıyırıp, tişörtümün önü gözükecek şekilde önünü açık bıraktım.

Saçlarımı tepemde topladım ve birkaç tutamın alnıma düşmesine izin verip gözlerime ince bir eyeliner çekip kirpiklerimi havalandırdım. Allıkla belirgin olan kemikle-

hatlarını daha fazla ortaya çıkarıp koyu kahve tonlarında bir ruj sürüp kamuflaj desenine uyan yeşil siyah bağcıklı ayakkabılarımla siyah deri sırt çantamı aldım ve kapının önüne koydum.

"Ben hazırım!" Kızların gelmesini beklerken ferah kokulu parfümümü sıktıktan sonra çantama yerleştirip ayakkabılarımı giydim. Arka cebime attığım telefonum titreyince kalçamı duvara yasladım ve telefonun geniş ekranında parmağımı kaydırdım. Mesih'in mesajını görünce bir an nefesim kesilecek gibi olmuştu sanki.

"Ne yaptın?"

"Dışarı çıkıyorum."

Telefon saniyeler sonrasında çalmaya başlayınca vakit kaybetmeden açtım.

"Mesih?"

"Nereye gidiyorsun?"

Kalçamı duvardan çekerek boşta kalan elimi arka cebime yerleştirdim. "Bilmiyorum, Selenay hep beraber vakit geçirmemizi istiyor."

Bir süre sonra konuştu. "Bana nerelere gittiğinin haberini ver."

Başıma son gelenler nedeniyle bunu o söylemese bile yapardım. "Bir saniye, sen ne yapacaksın?" Telefonu kapatmasını son anda engelleyebilmiştim. Mesih'in hattın diğer ucundan çıkan homurtusunu işittiğimde dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Alaz'la birkaç iş."

Bu kadarı bile benim için yeterliydi! "Tamam, artık kapatıyorum." Telefonu kapattıktan sonra suratımdaki tebessüm silinmemişti. Şeyda ve Selenay da ayakkabılarını giydikten sonra kapıyı kilitleyerek apartmandan çıkmıştık. İkisi de benim gibi altlarına dar siyah pantolon giymişti. Şeyda'nın üzerinde siyah, omuzları pençe şeklinde yırtık bir tişört vardı. Sarı saçlarını salık bırakıp gümüş küpe ve çantayla kombinini tamamlamıştı. Selenay ise kollarını katladığı siyah sarı baskılı tişörtünün üzerine kolsuz bir kot ceket geçirip saçlarını bol ve dağınık bir şekilde örerek omzuna atmıştı.

Üçümüz her zamanki gibi uyumluyduk... Onlarla beraber bu yolları yürümeyi seviyordum. Birbirine yakın olan boylarımız, kilolarımız ve giyimlerimizle uyumluyduk... Bizler Kehanet kızlarıydık.

"Ee, nereye gidiyoruz?" Boş boş havaya bakmaya devam ederek konuşmuştum.

"Önce yol üzerindeki kafelerden birine geçelim."

Sarı siyah renklerdeki İstasyon Kafe'ye girip üst kata yönelmiştik.

"Üç latte, servisin yanına kakaolu dörtlü bitter kalıp dilimi." Selenay siparişi verdikten sonra Şeyda sigarasını çıkararak ortaya atmıştı. O da Mesih'le aynı markayı içiyordu. Paketten bir tane çıkardım, bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım ve sigarayı içmeye başladım.

"Şeyda sen şu Arel işini biraz daha ayrıntılı anlatsana, dün pek dinleyecek vaktim yoktu."

Şeyda'nın suratında birden ışıltılı tebessümler oluşmuştu. Sigarasını küllüğe koyarak Arel'le olan tuhaf ilişkilerinin başlangıçlarını ve sonrasını anlatmaya başladığında ne tepki vereceğimi bilememiştim. Başlangıçlarının çok hızlı olduğunu düşünsem de ikisi de normal bir ilişki başlangıcı yapacak psikolojide değillerdi, tıpkı bizim gibi...

"Şu an iyisiniz yani? Bir sorun yok."

"Çok tuhaf Elis, henüz her şey yeni fakat onu sanki yıllardır tanıyormuşum gibi geliyor, aramızdaki bağ fazlasıyla kuvvetli, nasıl böyle oldu bilmiyorum."

Dudaklarımı büzerek kafamı salladım. "Çünkü o senin

için doğru kişi. En azından ben böyle düşünüyorum." Kahvelerimiz gelince ufak bir dilimi kırarak kahvenin içinde dokundurduktan sonra ağzıma attım.

"Ya sen Elis? Mesih'le ilgili konuşmayacak mısın?"

Kahveyi dudaklarımdan ayırmadan bakışlarımı ikisinin arasında da gezdirdikten sonra yutkunarak bardağı masanın üzerine koydum.

"Dün Selenay'a söylediğim gibi, her şey bu kadar. O yüzden fazla söze gerek duymuyorum."

Paketten bir dal daha aldıktan sonra kahveyle birlikte içmeye başladım. Sürekli içici değildim, fakat Şeyda ve Lidya'yla olduğum zamanlarda muhakkak içiyordum.

"Diğer kızları da mı çağırsak?" Dumanı dudaklarımdan serbest bıraktıktan sonra sorumu ikisine de yöneltmiştim.

Şeyda sigarasını söndürdü. "Hayır, zaten akşam hepimiz mekânda toplanacağız, akşama kadar üçümüz beraberiz."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi..." Dudaklarımın kenarı hasretle burkulmuştu. Her yeri, herkesi ayrı ayrı özlemiştim. Kehanet sokaklarındaydım artık, tıpkı eskisi gibi.

"Bu Alaz beni deli ediyor ya."

Şeyda'yla şaşkınlıkla bakındıktan sonra Selenay'a çevirdik kafamızı. "Ne oldu ki?"

Sert soluklar alarak eliyle sigara paketini işaret etti. "Verin Allah aşkına ben de içeceğim ya."

"Kızım ne oldu anlatsana." Şeyda kıkırdayarak devam etti. "Karı kafayı yedi."

"Abi daha ne olsun, tutturmuş benim evime yerleş diye, az önce de aynı mesajı atmış."

Gözlerimi kısarak yalancı bir ciddiyet takındım. "Uu, dost hayatı diyorsun?"

Selenay gözlerini pörtleterek cırladı. "Ben değil, o diyor!"

"Git canım, yerleş. Ne olacak değil mi Şeyda?"

Şeyda da bana ayak uydurarak Selenay'ı delirtme oyununa ortak oldu. "Öyle tabii, hem en eski olan sizsiniz. Ne yapacaksın şekerim turşusunu mu kuracaksın çocuğun?"

"Valla Alaz'ın turşusunu kurar mıyım bilmiyorum ama biraz daha devam ederseniz sizin helvanızı kavuracağım kesin. Tabii ben evden gidince ikiniz de atacaksınız kendinizi erkeklerinizin kollarına, değil mi?"

Selenay'ın saf kızgınlığına ve olayı bu kadar ciddiye almasına gülmüştük, fazlasıyla tatlı gözüküyordu.

"Sen de bizi iyice kız kurusu yaptın, yeme hakkımızı be Selo!"

Gözlerimi kırpıştırarak Şeyda'ya gülümsedim.

"Aman bir şey demiyorum ben. Ne isterseniz onu yapın. İsterseniz de giderim evden." Selenay dirseklerini masanın üzerine yerleştirdikten sonra telefonunu havaya kaldırarak onunla ilgilenmeye başladı.

"Oy, darıldı mı bize?" Şeyda'nın eli Selenay'ın telefonuna değince neredeyse masaya düşmesine sebep olacaktı. Telefon ters dönünce Selenay eliyle müdahale ederek onu göğsüne yaslayıp düşmesine engel oldu ve derin bir soluk aldım.

"Vay canına, telefonunun verilmiş sadakası varmış."

Selenay telefonunu masaya koyduktan sonra sırtını sandalyeye yasladı ve iri gözlerini kısmadan mırıldandı. "Valla canım verilmiş sadakasını bilmem de verilmiş üç bin beş yüz lirası var." Uyarı dolu bakışlarını Şeyda'ya çevirdikten sonra sertçe devam etti. "Dikkat etsene kızım ya."

Şeyda masum bakışlarını Selenay'a diktikten sonra mırıldandı. "Bir tiramisu ısmarlayayım barışalım."

Bu fikir bana da harika gelmişti. Sipariş verdikten sonra tekrar konuşmaya dalıp tatlılarımızı beklemiştik. Ardından harika bir sunumla gelen tatlılarımızı yiyip hesabı ödedik ve sonra kıyafet almak için alışverişe çıktık.

Uzun süredir onlar da benim gibi alışveriş yapmadıkları için ihtiyaçlarımız birikmişti. Yeni sezon ürünlerden gözümüze hoş gelen birkaç parça aldıktan sonra taksiyle eve geçtiğimizde üzerimde tatlı bir yorgunluk vardı.

Selenay telefonda Alaz'la haberleştikten sonra çantasını aldı. "Sermeyin bir taraflarınızı, Vuslat'a gidiyoruz hadi."

İtiraz dolu mırıldanmalarımızı umursamadan yaka paça bizi dışarıya çıkardığında yorgun olsak da gezmek, eğlenmek harikaydı... Kısa bir yürüyüşün ardından ışıkları büyük bir canlılıkla yanıp sönen Vuslat'tan içeriye girdiğimizde içim kıpır kıpırdı. Yüreğimde bir özlem ateşi yanınca dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı. İyi kötü anılarımla dolu olan bu barı da özlemiştim ... Gözlerim etrafta dolandığında Mesih'i görememiştim, kim bilir belki de bugün gelmezdi.

Kızlarla kendimize içeceklerimizi aldıktan sonra masaya geçtiğimizde bakışlarım hâlâ etrafta dolanıyordu. Selenay artık eskisi gibi burada barmenlik yapmıyordu, Alaz onu yönetime almıştı. Böylece ona eskisinden daha fazla para veriyor ve çok daha az iş yaptırıyordu.

Mekânın tasarımı ve işçilerin işleriyle ilgileniyordu Selenay, içkileri kontrol ediyor, alımları yapıyordu. İstediği günlerde ve saatlerde gidiyordu mekâna. Selenay işini iyi şekilde yapıyordu ama Alaz'ın maaş konusunda bonkörlüğüne ses çıkarmasa da abarttığı zamanlarda cırgar çıkarıyordu. Alaz bir süre sonra Selenay'ın itirazlarını umursamadan aynı şekilde ücret vermeye devam edince Selenay arta kalan parayı Alaz'ın evine harcamaya başlamıştı. Bu yöntem Alaz'ı kızdırsa da Selenay'ın hoşuna gitmişti...

Soğuk içeceğimi kafama diktikten sonra boynumu sağa sola doğru kütletirken kapıdan Alaz'la Mesih girmişti... Durgun olan kalp ritimlerim birden delicesine coşkuyla atmaya başlayınca, dirseğimi daha fazla masaya yaslayarak güçlükle

ayakta durdum. Mesih maviliklerini üzerimden çekmeden gelirken altında siyah bir pantolon, üzerindeyse asker yeşili ve geniş sırtını gözler önüne seren bir kısa kollu tişört vardı. Tişörtünün tek kolu pazusunun biraz üzerine doğru sıyrılmıştı. Nefesimi kesen bu görüntü karşısında, gözlerim tişörtünün altından görünen ince gümüş zincire ve ardından kısalttığı saçlarıyla sakallarına gitmişti... Sakallarının yeni hali ona daha farklı bir çekicilik katmıştı sanki... Havaya dikilmiş saçlarının ön kısmı kısalmıştı, daha erkeksi gözüküyordu... İç çekerek gözlerimi üzerinden ayırmamaya devam ettiğimde, yanıma gelerek beni belimden kendine çekti. Sahiplenircesine yaslamıştı bedenimi bedenine, herkese gösteriyordu sanki.

"Şeref verdiniz." Selenay sevgilisinin yanağını öptükten sonra ona sarılmıştı.

Kaşlarımı çatarak Mesih'i izleyen kızları süzmeye başladığımda sinirlerim tepeme çıkmıştı, ona bakarak bedenini kıvrandıranlardan gözünü ondan ayırmayanlara kadar her cins kadın vardı mekânda. Nereye bakarsam yanımdaki erkeği aç gözlerle süzen kadınları görmek öfkeyle dolmama sebep olmuştu. Mesih çok seksi bir erkekti ve her kadınla birlikte olmadığı için kadınlar onu olması gerekenden daha çok arzuluyordu. Ters bakışlarımı kızların üzerinden çekip kolumu Mesih'in omzuna koydum ve suratımı yanağına yerleştirerek dudaklarımı kısa sakallarına değdirdim.

Yumuşak dudaklarıma batan sert sakalları içimi gıdıklayarak hoşuma gitmişti. Erkeksi kokusuna karışan tıraş losyonunu derincesine içime çektim ve ona daha fazla dokunduğumda kolları belimi sıkıca sardı.

"Hoş geldin..."

Tek kolunu ceketin içerisinden sokarak belimi yandan kavradı, okşamaya başladığında sert dudakları yanağımda geziyordu. "Aferin..." Bıçaktan keskin sesi kulağımı tırmaladı-

ğında nefesi kulağımı gıdıklamıştı. "Hoş bir karşılama oldu." Yanağımı dişledikten sonra geri çekilerek gözlerini gözlerime dikti ve elimi tutarak bedenimi masadan ayırıp kenardaki siyah deri koltuklara yönlendirdi... Beni hemen yanına oturttuktan sonra sırtımı göğsüne yasladı, neredeyse kucağında oturmak üzereydim.

"Neler yaptın bütün gün?" Konuşurken eli belimde, dudaklarıysa kulağımın biraz altlarında geziniyordu.

Derin bir nefes alarak boğazımı temizlediğimde sesimi bulmaya çalışıyordum. Dudakları ve eli tenimde, bedeni yanı başımda olduğu zamanlarda çok da rahat olamıyordum...

"Kızlarla kafede biraz takıldıktan sonra alışverişe çıktık, sonra da buraya geçtik işte."

"Hımm, neler aldın?" Mesih belimi sıkıca kavrayarak beni biraz daha kendine doğru çekmişti. Kastettiği şeyi anlayınca midem titremişti sanki.

"Birkaç parça kıyafet işte."

"Hmm, anladım."

"S-sen neler yaptın?" Sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Bir şey yapmadım."

"Öyle mi?" Tepkili bir tonda konuşmuştum.

"Öyle."

Bir süre sonra karşıdan gelen kızı gördüğümde öfkeden kuduracaktım neredeyse, bunun burada ne işi vardı? Heves üzerinde varla yok arası kıyafeti, sert adımlarla bize doğru gelip karşımızda durmuştu. Kaşlarımı çatarak onu incelediğimde bakışları sadece Mesih'in üzerindeydi. Sırtımı onun göğsünden ayırmadan sessizce bekledim, Mesih'in ne tepki vereceğini izledim ama yine de vermemişti!

"Mesih, konuşmamız gerekiyor."

Kafamı çevirip ona baktığımda Mesih sadece bana bakıyordu eliyse hâlâ karnımın üzerinde geziyordu. Bu manzara karşısında Heves çıldırarak seslendi. "Cevap vermeyecek misin?"

Mesih, üst dudağını yukarıya doğru kıvırıp tiksinerek kıza baktı. "Geri zekâlı insanlarla konuşmuyorum."

Dudaklarımın kenarları tatmin dolu bir tebessümle kıvrılınca sırtımı daha fazla onun göğsüne yaslamıştım.

"Bana bunu yapamazsın, beni bir paçavra gibi kenara atamazsın!"

Mesih gözlerini kısarak karşısındaki kızı küçümsemeye devam etti. Sanki bilmediği bir dilde konuşuyormuş da onu anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. "Seni bir paçavra gibi kenara atmam için önce kullanmam gerekmez miydi?"

Kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladığında içim mutlulukla dolmuştu. Mesih'in kızlara karşı tutumunu bildiğim için içim çok rahattı. O bedenini herkesle paylaşmazdı. Eğer diğer erkekler gibi olsaydı bara her girdiğimde ya sinirimden köpürür ya da üzüntümden kızarırdım. Etrafta sürekli yatağını paylaşan kızların olduğunu bilmek ilişkimizi olumsuzluktan başka bir şeye sürüklemezdi.

"Bana bunu yapamazsın, artık sürtüklerle mi takılacaksın?"

Gözlerim sinirle irileştiğinde sakince cevap verdim. "Artık sürtüklerle takılmıyor güzelim, şimdi huzurumdan çekilebilirsin!"

Heves bozguna uğrayarak bize bakakaldığında Mesih'in suratının yarısı ensemdeydi. "Sakın bir daha onu kendinle kıyaslama."

Heves büyük bir öfkeyle yanımızdan ayrıldığında sinirimden adeta köpürüyordum. Onun gitmesiyle bedenimi sertçe ondan ayırdığımda Mesih kaşlarını çatmıştı. "Ne yapıyorsun?" diyerek koluma uzanınca kendimi sertçe çekerek ayağa kalktım.

"Bırak!"

Yanından çekilip çalışanların odasına çıkan kapıya doğru yürüyerek kapıyı açtım ve kısılacak olan müziğin sesini hatırlayarak biraz olsun rahatladım. Kapıyı sertçe kapatıp beyaz koridorun sonuna doğru ilerlediğimde, kapı tekrar açılıp daha sert bir şekilde kapanmıştı. Kısa süre sonra girdiğim odaya Mesih geldiğinde yüz hatları fazlasıyla sertti.

"Sergilediğin davranışın sebebini açıkla, hemen!"

Kaşlarımı onun kadar derin şekilde çattıktan sonra öfkeyle soluyarak kollarımı göğsümün altında bağladım. "Sebebini nasıl sorgulayabiliyorsun? Heves bu rahatlığı nereden buluyor Mesih, asıl sen bunu açıkla!"

Derin bir nefes aldığında yeşil tişörtüyle kaplı olan göğsü daha fazla büyüyerek muazzam bir manzara sunmuştu bana. Beyaz masanın yanındaki duvara yaslı olan sandalyeye oturdu. Cebinden çıkardığı paketini ve çakmağını masanın üzerine koydu, kafasını sola doğru eğerek sakallarını kaşıdı.

Ona tepesinden bakmaya devam ederek hayıflandım. "Sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

Mesih anlam vermek istercesine ifademe baktı. "Az önce sen de en az benim kadar rahattın."

İki elimi belime yerleştirerek kafamı ona doğru eğip şaşkınlıkla konuştum. "Ne yapsaydım, orada sana karşı bir tepki vererek onu sevindirse miydim? Sorunlar elbette olur Mesih fakat aramızda olan aramızda kalır! Düşman sevindirmem ben."

Kaşları kavisle havaya doğru kıvrıldığında kısık bakışlarıyla tepkilerimi denetliyordu. Ufacık beyaz odada onun karşısında volta atarken kendi kendime konuşuyordum.

"Kızdaki rahatlığa bak ya! Gelip istediği zaman saçma sapan konuşup huzurumu kaçırabiliyor. O kim? Nereden buluyor bu hakkı?"

Mesih ise hâlâ sessizce sandalyede oturuyordu. Fazlasıyla aralık duran bacaklarından birini kendine doğru çekmiş, diğeriniyse boylu boyunca uzatmıştı. Kendine doğru kırdığı dizini hızlı hızlı sallıyorken sırtı duvara yaslıydı. Dirseğini masanın üzerine yerleştirmiş, masadan aldığı bir dal sigarayı işaret ve başparmağının arasına almış, yanağının hizasında hızlıca sallandırıyordu. Buz mavileri üzerimden bir an olsun ayrılmadan aynı hareketleri sergilemeye devam etti.

Bakışları her yerimdeydi... Onu umursamadan volta atarak hayıflanmaya devam ettim. Bu defa gerçekten çok sinirlenmiştim. "Bir daha bunu yaparsa onu çok kötü yapacağım, herkes yerini bilecek. Seninle konuşmayacak o Heves denen-"

Mesih birden kolumdan çekerek beni kucağına düşürdüğünde, dudaklarımın arasından ufak bir çığlık çıkmıştı. Bir kolu sırtımdayken diğeri bacaklarımı üzerinden sıkıca kavramıştı. Az önce öfkeden hızlanan kalp ritmim bu sefer yerini tamamıyla heyecana bırakmıştı.

Fener gibi aydınlanan irislerimi irislerine diktiğimde, alt dudağının kenarı dişlerinin arasındaydı. Mesih başını yana eğerek kısılan gözleriyle dizini kıpırdattığında, kucağında iyice ortaya doğru kıvrılmıştım. Aynı anda sertçe yutkunduğumuzda nefesim kesilmişti. Göğüs kafesim şişerken bacaklarımı sıkıca kavrayan kolunu gevşetti ve kendisine uzak olan bacağımı sıkıca kavrayarak beni kendisine doğru çekip kokusuna hapsetti.

"Şşş, sakin..."

Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalmaya başladığında kesinlikle sakin kalabileceğimi düşünmüyordum. İçim kıpır kıpırdı, Mesih'in dokunduğu her yerim uyuşuyor ve bu bedenimi hareket ettirmeme engel oluyordu. Elini bacağımda biraz daha yukarıya ittiğinde midem kasıldı.

"Bir daha onu görmene izin vermeyeceğim."

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak gözlerimi onun dudaklarına indirdim ve hipnoz olmuşçasına mırıldandım. "Neden?" Nedenini Mesih'in dudaklarından duymak, hissetmek istiyordum.

"Çünkü sen benim değerlimsin, o ise hiçbir şeyim..."

Sertçe yutkundum ve bir an bile beklemeden onu ensesinden sertçe kavrayıp dudaklarına kapandım. Midemde bir savaş başlamıştı sanki her yerim kasılıyor, aşağılara doğru sancılar iniyordu. Dudaklarımız susamışçasına birbirine mühürlendiğinde, dilimin diline çarpmasıyla beynimde havai fişekler patlamaya başlamıştı. Göğsüme doğru büyük bir şimşek dalgası çıktığında patlamaya hazır bir volkan gibiydim.

Elimi Mesih'in saçlarına daldırarak öpüşümü daha da derinleştirirken, diğer elimle pazusunun üstünden sıyrılan tişörtünü yukarı itip sert kaslarını okşuyordum. Mesih elini karnının yanında duran bacağıma yerleştirdikten sonra yukarıya, bacağımın içine doğru ittiğinde nefesim kesilmişti. Oksijen ihtiyacıyla dudaklarına daha fazla yapıştığımda, boşta kalan elini sırtımda tutmaya devam ederek tişörtümün altına sokup tenimi okşadı. Mesih iki dudağımı da ağzının içerisinde birer şeker gibi ezmeye başladığında, bedenime öylesine yoğun dalgalar akın etmişti ki tamamıyla yitik ve güçsüz kalmıştım.

Onun alt dudağını sertçe ısırdığımda bedenimdeki dokunuşları daha da cüretkâr olmaya başlamıştı. Mesih'in başparmağını hassas bölgemin çok az aşağılarında hissedince soluk soluğa dudaklarından ayrıldım. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Kararan gözlerimiz birbirinden ayrılmazken elini sertçe itmiştim.

Mesih kaşlarını çatarak elini tekrar aynı yere koyduğunda ben de kaşlarımı çatmıştım. O dudaklarıma uzanacakken suratını geri iterek eline vurup bacağımdan aşağıya ittim. Mesih kaşlarını düzelterek gözlerini hayretle irileştirdikten sonra, ensemi sıkıca kavrayıp burnunu burnuma değdirdi.

"Bana karşılık verebilen tek kişisin." Mesih elini büyük bir kararlılıkla aynı yere yerleştirdikten sonra gözlerini gözümden ayırmadan fısıldadı. "Yine de fazla zorlamamanı öneririm sana."

Mesih avucunu ilk defa oraya... Özel kısma yerleştirdiğinde gözlerim irice açılmıştı. Parmaklarım titriyordu, hiçbir şey yapacak halde değildim. Sertçe dudaklarıma yapışıp sıkıca kavradı beni, gözlerimi yumup başımı geriye yaslayarak dudaklarımdan derin bir inleme koyuverdiğimde bedenim ateşler içerisinde yanıyordu...

Mesih dudaklarımı büyük bir iştahla bitirdikten sonra boynuma indiğinde, koridordan gelen adım seslerini duydum ve güçlükle kafasını geriye ittim. Soluk soluğa güçlükle birbirimize bakıyorken elim elinin üzerindeydi.

"Lütfen..." Yalvarırcasına fısıldadığımda, Mesih dudaklarımı sertçe öptü ve dişlerinin arasından derin bir soluk aldıktan sonra güçlükle elini geri çekti. Dakikalardır alamadığım nefesi birden almaya başlamıştım. Göğüs kafesim hızla inip kalkıyorken Mesih bakışlarını oradan alamıyordu. Göğüslerime kötü bir bakış attıktan sonra homurdanarak beni kucağından indirdi. "Oynatıp durma şunları."

Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda tadı tekrar dilimdeydi. Söylediklerini başka zaman duysam çok gülebilirdim ama şu anda bedenim kaskatı kesildiği için herhangi bir tepki vermemiş, üzerimi başımı düzeltmekle yetinmiştim.

Kısa süre sonra içeriye Selenay girdiğinde suratına masum bir ifade kondurarak ikimize bakındı. Gören de onu merakından geldiğini sanmazdı!

"Aa, siz burada mıydınız?"

Mesih külyutmaz bir tavırla buradayım dercesine kendini gösterdiğinde, Selenay şeker bir ifadeyle tebessüm etti. "Ah, tabii benimki de soru mu? Buradasınız. Her neyse, Elis gelsene uzun süredir seni bekliyoruz."

Mahcup bakışlarımı Mesih'e yönelttikten sonra odadan Selenay'la birlikte çıktığımda, gelmeseydi nelerin olabileceğini, daha ne kadar ileri gidebileceğimizi düşünmeden edememiştim. Sahiden, aramızdaki elektrikleri daha ne kadar aşabilirdik? Bu gece bana dokunarak Mesih fazlasıyla ilerlemiş, oldukça cüretkâr davranmıştı... Aklıma gelen sahnelerin etkisiyle kızardığım için kafamı iki yana sallayarak düşünmemeye çalıştım.

Masaya geldiğimizde Arel'le Şeyda gülüşüyorlardı. Bir baş selamı eşliğinde, "Merhaba" dedim. Anlattıklarına göre Arel bu kuvvetli, cüsseli adam olmalıydı.

"Kaçak kız sonunda geldi ha?"

Her an tekrar kaçabilme potansiyeli olan bir kız gibi etrafıma bakındım ve bakışlarımı tekrar Arel'e yönelttim. "Evet, nasılsın?"

Yan bakışla Şeyda'ya baktıktan sonra gülümsedi. "Oldukça iyi."

Şeyda kıkırdarken bara Semum'un giriş yaptığını görünce ufak bir küfür savurarak yanlarından ayrıldım.

"İzninizle." Kalabalığı yararak yanına giderken Semum'un beni görmesiyle yolunu değiştirmeye çalışması bir olmuştu. Pes etmeden peşine takılarak kolunu tuttuğumda bakışlarındaki kırgınlığı anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Semum suratındaki sert ifadeyi sonlandırmadan soludu. "Yalancılarla konuşmuyorum ben."

Dudaklarım kendiliğinden alta doğru büzüldüğünde sesimizi rahatça duyabilecek ortama sahip değildik. "Gel lütfen, dışarıda konuşalım."

Semum bir şey söylemeden onu yönlendirmeme izin verip adımlarıma ayak uydurarak dışarıya çıktığında, serin hava ve sessizlik çok iyi gelmişti. Az önce Mesih sayesinde yanan bedenim biraz olsun ferahlarken Semum'u kırdığımın farkındaydım. Yaptığım şeyin doğru olmadığını bilsem de o an başka çarem yoktu, yapmak zorundaydım.

"Yüzüme bakmayacak mısın?"

Semum sırtını duvara vererek yandan bir bakış attığında ademelmasının sivri ucu meydana çıkmıştı. "Dün yaptığın şeyi nasıl açıklayacaksın Elis? Kendimi bir aptal gibi hissettim."

Üzüntüyle kafamı önüme eğdiğimde diyecek sözüm kalmamıştı o an. Hareketlenerek önüne geçtiğimde tüm içtenliğimle şakıdım. "Öyle hissettiğin için gerçekten üzgünüm ama başka çarem kalmamıştı. Gitmeme izin vermeyecektiniz ve benim bir şekilde gidip Mesih'i görmem gerekiyordu."

Semum sessiz kaldı, gitmeme izin vermeyeceğini o da biliyordu. "Anlıyorum..."

"Ne yani, barıştık mı?"

Gözlerini devirdi. "O ayrılıktan sonra seninle konuşmayacağımı nasıl düşünebilirsin? Sen ne yaparsan yap benim şapşal nöronumsun!"

Keyiflenerek kollarına atıldığımda Semum bana sıkıca sarılmıştı. "Ama bir daha habersiz gitmeye kalkma sakın, korkutuyorsun bizi."

Geri çekilerek ifadesine baktıktan sonra onaylarcasına kafamı salladım. "Söz!"

"Şimdi hatanı telafi et ve benimle biraz zaman geçir," diye hayıflanınca ondan ayrılarak asker selamı verdim.

"Hemen!"

Semum ufak bir kahkaha attıktan sonra koluyla omzumu sararak bana içeriye kadar eşlik etti. Hareketli müzikle dans

ettik. İsteğine ayak uydurarak onunla birlikte hareket etmeye başladığımda ikimiz de çok eğleniyorduk. Durmadan dans ettiğimiz için hayli yorulmuş ve susuz kalmıştık. Semum soğuk içecekler almaya gittiğinde soluklanmaya çalışıyordum. Bu gecelik beni bırakacağa benzemiyordu, benimle vakit geçirmek istediği her halinden belliydi. Elinde iki bardakla döndükten sonra birini bana uzattı ve kendi içkisini fondip yaptığında ben de ona uyarak bardağımdaki her şeyi içtim. Aramızdaki tek fark benimkinin kola olmasıydı!

Hareketli müzikler eşliğinde dans etmeye başladığımızda salona geri dönen Mesih'i gördüğümde daha ne kadar nefesim kesilir diye düşünmedim değil. Onu her gördüğümde böyle olacaksam işimiz işti! Mesih bize doğru gelmeye başladığında hareketlerimi sonlandırmıştım.

Semum kafasını çevirip baktığım yerdeki kişiyi görünce gözlerini devirdi. "Her neyse, yeterli vaktini aldığım için artık serbestsin, köle."

Gülümseyerek onunla vedalaştığımda Mesih önümde durup ima yüklü bakışlarını gözlerime dikmişti. O esnada çalan Britney Spears'ın "Make Me" şarkısıyla bana yaklaşıp belimi tek seferde kavradığında, üzerimdeki ceketi hareketli dansımız yüzünden çıkardığım için göbeğimin üzerinde sadece bağladığım tişörtüm vardı. Müziğin etkileyici ritmi sözleri nedeniyle bedenim titremeye başlamıştı. Bundaki asıl etki Mesih'ti tabii. İki elimi de tutarak beni önünde tuttuğunda sırtım göğsündeydi.

"Bu sefer, sadece benim için kıvranmanı istiyorum, kendi isteğinle..."

Sertçe yutkunduğumda o an orada kimse yoktu sanki... Kalbim göğüs kafesime sığmayacak bir ana geldiğinde ellerini sıkıca kavradım, bunu yapabilir miydim? Kalçalarını hafif bir ritimle oynatmaya başladığında ona ayak uydurarak sırtımı göğsüne yaslamıştım. Gözlerimi kapatarak ellerini göğüslerimin yanına yerleştirdiğimde kalça hareketlerini şarkıdaki seksi "ohh" sesleriyle daha da hızlandırmış, Mesih'in ellerini aşağılara doğru kendi avuç içlerimle itmeye başlamıştım.

Kafam Mesih'in göğsüne yaslıyken ellerini kalçamın iki yanına koyup benimle aynı şekilde iki yana doğru hareket etmesini sağladım. Mesih'in yardımıyla estetik bir şekilde ona doğru döndüğümde tek kolum boynuna sarılı diğeri göğsünün üzerinde duruyordu. Bacaklarımla bir ritim tutarak erkekliğine sürtünmeye başladığımda onu etkilediğimi kasılan çehresinden anlayabiliyordum. Dizlerimi kırarak tüm bedenimi ona değdirerek kıvırarak çömelmeye başladığımda, dudaklarım kemerinin biraz üzerinde durmuştu.

Mesih ensemden sertçe kavradığında dansın büyüsünü bozmadan birden ayağa kalkıp sırtımı göğsüne yapıştırdım ve elimi sertçe erkekliğinin yanında bırakarak diğer kolumu boynuna asılı bıraktım. Şarkıda konuşmaya başlayan adamın sözleriyle hafif bir ritimde kalçalarımı erkekliğinin önünde hareket ettirmeye devam ettiğimde, Mesih sert soluklar almaya ve iki eliyle beni kendine bastırmaya başlamıştı. Dudakları aç bir şekilde boynumda geziniyorken bu gezintiye dili de katılmıştı, büyük bir vahşetle boynumu örselemeye başladığında ellerinden birini göğsüme çıkarmamak için güçlükle dayanıyordu. Şarkıda tekrar kadının nakaratları gelince hızlanarak kalçamı daha sert ona değdirmeye başladım ve Mesih'in boğazından hırıltılı bir inleme çıktı. "Bu çok hoş."

Dizlerimi kırarak aşağıya doğru tekrar inmeye başladığımda saçlarım göğsünde dağılmıştı... Yeteri kadar indikten sonra kalkıp ona doğru döndüğüm an şarkı bitmiş, hareketli bir müzik çalmaya başlamıştı. Bir an olsun durmadan dudaklarıma yapışınca, karnımın altlarında hissettiğim sertlikle derin bir soluk alıp dudaklarımı ondan ayırdığımda, kolları belimi sıkıca sarmaya devam etmişti.

Işıkları sönen kuvvetli irislerimizi birbirine hizaladığımızda bakışlarımız kısılmış, nefes nefese kalmıştık. Mesih sertliğini geri çekip tekrar çarptığında gözlerim irice açılmıştı. Beni kollarında havaya doğru çektiği için parmak uçlarıma basıyordum ve ağırlığımın çoğu kollarının arasında olduğu için kendimi taşımakta zorlanmıyordum.

"Bana neler yaptığını görüyor musun?" Güçlükle bir soluk aldığımda bedenim yaprak misali titriyordu.

"Sen istedin..." Sırtıma sardığı kollarının baskısını azaltmadan belimin iki yanını sertçe okşadığında genizden gelen bir sesle tısladı. "Burada sadece ikimiz olsaydık neler olacağını tahmin dahi edemezdin İris, sonuçlarını bilmeden öyle büyük oynuyorsun ki."

Kesik kesik soluklar alırken heyecanla fısıldadım."Burada... İkimiz olsaydık, ne yapardın?"

Müziğin ritmine ayak uydurmaya devam ederek hırladı. "Müzik konsolunu görüyor musun?" Çenesinin ucuyla kare şeklindeki, dizlerime kadar gelen bir kutuyu gösterdi. "Seni oraya oturturdum..." Bedenimi yere bırakıp döndürdükten sonra sırtımı göğsüne yasladım, ikimiz de hafifçe müziğin ritmine ayak uydurduk. "Başın yere değecek şekilde aşağıya doğru sarkardı, saçların yeri süslerdi... Üzerine abanıp sertçe seni öptükten sonra bedeninin aşağılarına doğru kayar..." Sertliğini daha da bastırdıktan sonra tısladı. "Bana sürtüp durduğun o şeyleri "Make Me" durmadan çalarken sesin kısılana kadar sana çığlıklar attırıp darmaduman ederdim seni, dişlerim ve..."

Hızla Mesih'e doğru döndüğümde her yerim titriyordu. Utançtan sıcak basmıştı, derin soluklar alarak alev topuna dönen gözlerini üzerimden çekmeden konuşacakken bir an önce onu durdurdum. "Ne olursun sus... Bunların hepsi çok fazla..."

Soluk soluğa birbirimize bakmaya devam ettiğimizde kontrolünü kaybedecek olmasından deli gibi korkuyordum. Etrafta insanlar vardı, herkes sarmaş dolaş dans ettiği için dansımızın dışarıdan bakıldığında bulunduğumuz ortama aşırı gelen bir aykırılığı olmasa bile bize göre fazlaydı... Hırıltılı çıkan inlemesini hatırladığım an gözlerimi yumarak derin bir iç çektim. Bunu ben yapmıştım.

"Sakin ol İris... İnsanların içinde sana o şekilde dokunmam." Gözlerimi kırpıştırdığımda etrafta bakınarak tısladı. "Etraftaki erkeklerin senin kıvranan hallerini görmelerine izin vermem! Bedenine özgürce dokunamam bu yüzdendi, sana dokunsaydım, o eli kendi elleri olarak hayal edeceklerdi ve ben hepsini öldürmek zorunda kalacaktım."

Sertçe yutkunduğumda boğazımdaki kuruluk nedeniyle fazlasıyla zorlanmıştım. "Bu şekilde düşüneceğin aklıma gelmezdi..." Bir süre öylece kaldıktan sonra kızlarla eve dönmeye karar verip toparlanarak mekândan çıkmıştık. Mesih her ne kadar arabayla bırakacağını söylese de onunla biraz olsun zaman geçirecek gücüm kalmamıştı. Evle barın arasında çok bir mesafe olmadığı için hepimiz yürümeyi tercih etmiştik.

Eve gelip duşumu aldıktan sonra üzerime sardığım kısacık havluyla yatağa yattığımda bedenim huzurla dolmuştu. Diğer günlere nazaran bugün biraz daha Kehanet'e alıştığım için bedenimde olan kasılmalara o gece rastlamamıştım...

Önümüzdeki hafta sonuna kadar tüm vaktimi kızlarla eğlenerek geçirmiştim. Kimi zaman ev günleri yapıyor, kimi zamanda Lidya'nın arabasıyla istediğimiz yerlere gidiyorduk.

Vakitlerini keyifle bana ayırıyorlar, ayrı kaldığımız günlerin acısını birlikte zaman geçirerek çıkarıyorlardı.

"Nida soya sosunu nereye koydun?" Şeyda her zamanki gibi Nida'yla mutfakta yemek yapıyordu. Biz Lidya'yla salonda aylaklık ederken Selenay etrafı toparlıyordu.

"Biraz kalksanız da yardım etseniz diyorum?" Keyifli mırıltılar çıkartarak yemekte olduğumuz çikolatalara aynı ilgi ve şefkati vermeye devam ettik. Selenay'ın sesi bizi etkilememişti.

"Ömrü hayatım boyunca ikisi kadar eli iş tutmayan pasaklılara rastlamamıştım ben ya, bu ne!"

"Selenay sakin ol, bir alışamadın gitti şunlara." Şeyda'nın mutfaktan işittiğim sözlerini duyunca gözlerimi devirdim.

"Duyan da bizi ne sanır ya, sağ olun valla. Alt tarafı bir yemek yapacaksınız, etmediğiniz laf kalmadı."

Selenay önümüzdeki çikolata çöplerini toplamaya başladı. "Yahu aç karnına yemeyin diyorum şunları, mideniz bulanacak! Yemekten sonra ne bok yerseniz yiyin!"

"Tamam tamam, bu son."

"Karışmayın benim eltime." Nida elindeki tabaklarla masaya yöneldiğinde Lidya kıkırdamış ben de bozarmıştım.

"Nida!"

"Ne var?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Nida kaşlarını çattı. "Yanlış bir şey mi dedim? Bacanak falan mı demeliydim? Ben bildiğim kadarıyla elti oluyoruz."

"Allah'ım!" Utançla yerimden kalkarak salondan çıktığımda Selenay da arkamdan gülmeye başlamıştı. El yapımı Noodle'larımızı afiyetle yedikten sonra bütün mutfak işini Lidya'yla bana bırakmışlardı. Söylene söylene bulaşıkları kaldırdıktan sonra salonda oturmaya başladığımızda Selenay, Şeyda ve Lidya kendi aralarında bir sohbete dalmışlardı. Sırtımı koltuğa yaslayarak belimi doğrultmaya çalıştığımda, Nida usulca yanıma başıma oturmuştu.

"Ayy beni korkuttun!"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ne diyeceğini merak ederek usulca mırıldandım. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Ah, yok yok... Sadece bu hafta sonu Mesih'in ikiniz adına planları var."

Gözlerimi dehşete düşerek irice araladığımda sesimin yüksek çıkmaması için usulca cırlamıştım. "Yarından mı bahsediyorsun? Ne planı ya benim hiçbir hazırlığım yok."

"Yolda halledersiniz onu tatlım. Bütün hafta boyunca Mesih'le birbirinizi hiç göremediniz. O da seni iki günlüğüne çalacağını söyledi."

Üzgünce dudaklarımı buruşturdum. "Bari haber verseydi, nereye gideceğiz ki ona göre kıyafet alırdım."

"Nereye gideceğinizi ben de bilmiyorum ama yanına birkaç bikini alman lazım. Tatil yapacaksınız sonuçta."

İfadem anında donuklaşmıştı. Ben ömrü hayatım boyunca hiç bikini giymemiştim ki Mesih'in yanında mayo ve şort saçmalığını da gerçekleştiremezdim. Mecburen bikini giymem gerekecekti.

"Ben o kadar çok açık giyinmiyorum Nida, bikiniyi nasıl giyeceğim."

"Elis, çok tatlısın." Anaç bir tavırla kolunu omzuma attı. "Biz en iyisi kalkıp açık kalan yerlerden sana birkaç parça şey alalım, yoksa sen yarın her şeyi mahvedeceksin."

Bakışlarım kurbanlık koyun gibi üzerinde kaldığında Nida kızlara seslendi. "Kızlar, Mesih'le Elis yarın tatile çıkacaklar. Bakmayın öyle, Mesih'in emrivaki davranışları işte. Bu yüzden Elis'e birkaç parça şey almamız gerekiyor."

"Vay canına, bu tatilden farklı imalar çıkartmalı mıyım?" dedi Lidya gevşek bir tebessümle.

"Ne istersen onu çıkarabilirsin."

Nida ayaklandıktan sonra odadan çıktı. "Hadi Elis, gidelim."

Ben de peşinden ayaklandığımda Selenay kolumdan tutarak beni mutfağa çekiştirmişti.

"Bekle burada," dedikten sonra yanımdan gidip kısa süre sonra geldiğinde, elinde cüzdanı vardı. İçinden bana iki haftalığına fazlasıyla yetecek olan parayı çıkardığında ona aval aval bakıyordum.

"Ne bakıyorsun, al şunu? Her ne kadar sana para ödettirmeyecek olsalar bile yanında dursun, kimseye muhtaç değilsin sen."

Gözlerimle hüzünlü bir mutluluk oluştuğunda mırıldanmıştım. "Selenay..." Kollarımı beline dolayarak kafamı göğsüne yasladığımda o da bana sarılmıştı. "İyi ki varsın."

"Ne sandın? Biz birbizimize yeteriz, kimseye ihtiyacımız yok al şimdi şu parayı."

"Selenay bu çok abartma."

Kollarını geri çektikten sonra paraları elime tutuşturdu. "Olsun, yanında bulunsun, sana sormuyorum hem. Al diyorum."

"Senin paran var mı?"

Kafasını salladı. "Var tabii. Sen de bizi ne yaptın ya iki dakikada!"

Kıkırdadım. "Huysuz!"

"Yaşlı!"

"Elis! Gelmeyi düşünüyor musun?!" Nida'nın seslenişiyle kıkırdayarak mutfaktan çıktığımda o ayakkabılarını giymiş kapının önünde beni bekliyordu.

"Geldim geldim!"

Beraber evden çıktıktan sonra Nida bikinilerin satıldığı pasaja doğru sürmeye başladı. Kehanet'teki en ikon modellerin tüm yazlık sezonları orada satılıyordu, en sevdiğim pasajlardan birisi haline gelmişti.

Arabadan indikten sonra içeriye girdiğimizde vitrinleri gezerek üst kata çıktık. Nida'yla aynı fikirde karar kılarak Mira'nın butiğine giriş yaptık. Butiğin sahibi olan kızla adaştık,

balo kıyafetimi severek buradan almıştım. Tabii o an girdiğimiz butiğin yan şubesiydi, gece kıyafetleri yerine yazlık kıyafetlerle doluydu.

"Hey, selam!" Mira bizi görünce gülümseyerek yanımıza geldi. "Geleceğinizi Nida söyleyince hemen yan dükkâna geçtim. Hoş geldiniz, nasılsınız?"

Kibarca yanaklarımızı öptüğünde aynı şekilde karşılık vermiştik. "İyiyiz, sen nasılsın? İşler nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi." Mira tatlı bir şekilde tebessüm ettikten sonra kaşlarını kaldırdı. "Tabii, hâlâ bir ortağa ihtiyaç duyuyorum. Şubeleri arttırdıkça işler büyüyor, çok yoruluyorum dolayısıyla."

Nida bana imayla bakıp Mira'ya döndü. "Elis ne güne duruyor? Bizim kızı verelim sana."

Mira hoş bir şekilde tebessüm ettiğinde utanmıştım, insanlara emrivaki yapmayı hiç sevmezdim.

"Aslında geçen gelişinizde bunu kibarca ben de teklif etmiştim ama Elis hiç oralı olmamıştı."

Mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra bu teklifin yenilenmesi Nida'nın hoşuna gitmişti. "Bunu en kısa zamanda değerlendireceğimize söz veriyorum, önce bize yardım etmelisin!"

"Tamamdır, neye ihtiyacınız var?"

"Öncelikle iki bikini ve iki mayokini bakalım." Nida biri açık mavi, üst kısmı straplez deniz incisi şeklindeki bikiniyi ve bir tane de siyah, ince ipli bikiniyi seçip nefes kesen iki de mayokini aldığında hiç müdahale etmemiştim. Çünkü öyle ya da böyle hepsinin nefes kesici bir detayı vardı, müdahale etmem gereksiz olacaktı. İki mini şort ve birkaç üstlükle dolgu topuklu terliklerden de aldıktan sonra başka bir ihtiyacım kalmamıştı. Nida'ya ödeme konusunda sert tepki gösterdikten sonra, aldıklarımı kendim ödeyip Mira'yla vedalaştım ve

pasajdan çıktık. Mesih sabah dokuzda kapının önünde olacaktı, Nida öyle söylemişti. Bu yüzden eve varır varmaz plaj çantamı çıkararak içine koymam gerekenleri yerleştirip yarın giyeceklerimi ayırdıktan sonra derin bir nefes aldım. Her şey tamamdı!

Duş aldım, bir hayli yorulmuştum. Yarın için her ne kadar heyecanlı ve meraklı olsam da yorgunluğuma yenik düşerek uykuya daldım.

Sabah alarmın sesiyle güçlükle uyandıktan sonra buz mavisi, uçları yırtık kot şortumu bacaklarımın arasından geçirdikten sonra göbek deliğimin açık kalmasına izin vererek siyah bir tişört giyip saçlarımın omuzlarımda salık kalmalarına izin verdim. Çok uzamışlardı, kahverengi dalgaları belime kadar geliyordu... Ayağıma siyah spor ayakkabılarımı geçirip gözlerime koyu kahverengi bir makyaj yaparak kulaklarıma kahverengi uzun desenli küpeleri taktıktan sonra dün gece hazırladığım ufak valizi ve plaj çantamı alıp odadan çıktım.

Kızları uyandırmak istemediğim için sessizce çıkacakken Şeyda önümü keserek elindeki siyah şapkayı kafama yan bir şekilde taktı. "Var mı bir eksiğin?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok canım."

Avucunu açarak bana bir miktar para uzatınca gözlerimi devirdim. "Ay yok artık!"

Şeyda kaşlarını çattı. "Ne var ayol? Farz et ki çok param var ve etrafa dağıtıyorum." Kıkırdadım. "İlahi Şeyda ya... Neyse gerçekten de gerek yok, Selenay bana fazlasıyla para verdi."

Gözlerini kısarak sözlerimin doğruluğunu tarttıktan sonra kafasını salladı. "İyi bari varsa sıkıntı yok."

Suratıma samimi bir tebessüm kondurduktan sonra valizimi bırakarak ona sarıldım. "Çok teşekkür ederim gerçekten de iyi ki varsınız!"

Şeyda sırtımı sıvazladıktan sonra mırıldandı. "Hadi saat dokuzu geçiyor, çok bekletme."

"Evet, tekrar her şey için teşekkür ederim, artık gidiyorum." Son bir kez daha sarıldıktan sonra Selenay'ı usulca öperek evden çıktığımda kalbim hızlı bir ritimle atmaya başlamıştı.

Aşağıya indikten sonra Audi R8'ini kapımın önünde görmek suratımda geniş bir tebessümün oluşmasına sebebiyet vermişti. Altında gri pantolonu, üzerindeyse siyah tişörtüyle büyüleyici görünüyordu. Kısalan sakal ve saçlarıyla erkeksiliğine erkeksilik katmıştı adeta. Dikkatimi çeken şey boynundaki zincir olmuştu, onu hâlâ takıyordu demek... Tişörtünün dövmeli olan pazusundaki kolu bardaki gibi üste doğru sıyrılmıştı. O anki görüntüsü tek kelimeyle cidden enfesti. Mesih arabasından inerek valizimi arkaya koydu ve ikimiz karşılıklı durduk.

Bir şey söylemeden kollarımı boynuna sararak mırıldandım. "Günaydın."

Dudaklarını saçlarıma dokundurduktan sonra sarılmama karşılık verdi. "Sana da İris..."

Kollarımızı birbirinden ayırdığımızda tekrardan karşılıklı kalmıştık.

"Beni nereye götüreceksin?"

Mesih tek kaşını kaldırdıktan sonra kapımı açtı. "Vereceğim cevaba inanamayacaksın."

Kaşlarım havalanmıştı. "Gerçekten mi? Nedir o?"

Dudaklarında saniyelikte olsa yalancı bir tebessüm oluşmuştu. "Gidince görürsün."

Gözlerimi devirerek koltuğa oturdum. "İğrençsin!"

Kapımı sertçe kapattığında emniyet kemerini bağlamakla uğraşıyordum. Mesih yerine geçerek arabayı çalıştırınca sessiz kalarak cama doğru kıvrılmıştım. Erken kalkmaktan cidden nefret ediyordum.

"Daha ne kadar sürecek?" Yaklaşık bir saattir yoldaydık ve

Mesih bir incelik yapıp bana aç olup olmadığımı bile sormamıştı.

"Birazdan orada oluruz, acıktın mı?"

O kafasını saniyeliğine bana doğru çevirdiğinde gözlerim canlanarak cevap verdim. "Bir an hiç sormayacaksın sandım!"

Omuz silkti. "Arka koltuktaki çantada yiyecek bir şeyler var, söyleseydin aç kalmazdın."

Hayretle Mesih'e döndüğümde umursamaz bir şekilde araba sürüyordu. "İnanamıyorum sana ya, bakıyorum da yine kibarlığından ödün vermiyorsun!"

"Kibar yönlerime bayıldığın için olabildiğince o kalıptan çıkmamaya çalışıyorum."

Ağzımdan ters sesler çıkardıktan sonra kolumu arkaya doğru uzattım ama emniyet kemeri nedeniyle yetişemedim. Kemeri çıkarıp bedenimi arkaya doğru ittiğimde, araba sağa sola manevra yapınca güçlükle aldığım çantayla korkarak yerime oturdum.

"Ne oldu?" Panikle yola baktığımda boş olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Boş yolda neden direksiyon hâkimiyetini kaybettiğini sorabilir miyim?"

Mesih gaza daha fazla kökleyerek direksiyonu sıktığında ne olduğunu anlayamamıştım. "Minicik şortla kalçalarını gözüme soktuğun için olabilir mi?" Çenesinin ucuyla dikiz aynasını işaret edince kıpkırmızı kesilmiştim.

Sertçe yutkunarak cırladım. "Bakmasaydın sen de?!"

Mesih gazı daha fazla kökleyerek kafasını bana doğru çevirdiğinde boynundaki damarları belirginleşmişti, irice açılan gözleri ve birbirine sıkıca bastırdığı dudaklarıyla fazlasıyla korkutucu ve aynı zamanda çekici gözüküyordu.

"Mümkün mü Elis? Bakmamam mümkün mü?" Baktığı için beni suçluyordu sanki.

"Çok edepsizsin, bir de utanmadan söylüyorsun..."

Mesih kafasını yola çevirdikten sonra tekrar bana döndü. "Başkalarınınkine bakmamı mı istersin?"

"Sakın!" Birden parladıktan sonra yerime sinerek sessiz kaldığımda, o da aynını yaparak bana yardımcı olmuştu. Bir süre sonra çantayı açıp içinden bir poğaça çıkardım ve çekinerek Mesih'e sorumu yönelttim. "Yemek ister misin?"

Kafasını sağa sola salladıktan sonra birkaç lokma ağzıma attım ve çantayı kapatarak kucağımda bıraktım, arkaya uzanıp koyacak halim yoktu.

Araba yeşillik bir alana girip sarsılarak ilerlerken Mesih sıklaşan ağaçlar nedeniyle hızını azalttı. Kısa süre sonra tek katlı bir evin önünde durunca, etrafın ıssızlığıyla içim kıpırdanmıştı. Ormanda... Tek başımıza mı kalacaktık?

"Geldik," dedikten sonra arabayı kenara park etti Mesih. O valizlerimizi ben de plaj çantasıyla yemek çantasını alarak arabadan indik. Mesih tahta evin kapısını açtı ve başıyla işaret etti. "Gel."

Ufak adımlarımı hızlandırarak içeriye girdikten sonra geniş ahşap salonda gezdirdim bakışlarımı. İçerisi çok hoştu. "Çok güzel."

"Severim burayı," dedi Mesih ve yatak odası olduğunu tahmin ettiğim kapıyı açarak içeriye girdiğinde ben de peşinden ilerlemiştim. Çift kişilik kocaman bir yatakla, ahşap bir dolap vardı.

"Evin tesisatını kurmam gerekiyor."

Kafamı salladım. "Sen onu hallederken ben de kıyafetlerimizi dolaba yerleştiririm."

Mesih'in dudaklarında saniyelik bir gerçek tebessüm yakalamıştım. O odadan çıktıktan sonra dolaba öncelikle kendi kıyafetlerimi asmaya başladım. Ardından Mesih'inkileri yerleştirmeye başladığımda, kalbimde bir kıpırtı oluşmuştu, onun kıyafetlerine dokunmak değişik ve iyi hissettirmişti. İç

çamaşırlarımızı da iki komodine ayrı ayrı yerleştirdikten sonra valizleri yatağın altına sokarak odadan dışarıya çıktığımda, Mesih ufak mutfakta soğuk su içiyordu. Üzerindeki hafif lekelenen tişörtünü çıkardığında usulca onu izliyordum, nefesimi kesen görüntü karşısında tepkisizce izlemeye devam etmiştim. Pantolonu adonislerini ve belindeki gamzelerini gösterecek şekilde belinde duruyordu... Tişörtünün tersiyle göğsündeki terleri sildikten sonra kapıya doğru döndüğünde beni görmüştü.

"İşleri hallettim, hadi göle gidelim de bir ter akıtalım..."

Alt dudağımı sertçe ısırdığımda boğazım düğümlenmişti. "Göl mü?"

Mesih kafasını salladıktan sonra heybetli vücuduyla bana doğru yürüyüp önümde durdu. "Evet, göl..." Yanımdan geçip gittiğinde sırtından başlayan dövmede takılı kalmıştı gözlerim, odaya girdikten kısa bir süre sonra siyah şortu ve siyah plaj havlusuyla dışarı çıktığında onu ilk defa bu kadar çıplak görüyordum.

Kafasıyla açık kapıyı işaret etti. "Hazırlandıktan sonra kapının önüne gel, orada bekliyorum." O bir şey söylemeden evden çıkınca, yorgun bir soluk alarak odaya doğru ilerledim ve kapıyı kapatıp bikini ve mayokinileri incelemeye başladım. Mayokinileri sudan çıktıktan sonra giymem için almıştık fakat orada giyebileceğim bir ortamın olmadığını düşünüyordum.

Üzerime siyah, kenarları çapraz iplerden oluşan bikiniyi giyince huzursuzluğum gittikçe daha çok artmaya başlamıştı. Altıma kısa kot şort giyip ayağıma parmak arası dolgu topuklu plaj terliklerimi geçirdikten sonra boy aynasındaki görüntüme baktım. Bikinin üst kısmı büstiyer şeklinde olduğu için üzerime bir şey giymeme gerek yoktu, Mesih'in gözünün alışması ve orada çıkarmamam için üstüme bir şey giymemem daha iyiydi...

Plaj çantamı koluma taktıktan sonra evden çıktığımda, kapının önünde sigara içtiğini görmüştüm, geldiğimi duyunca ihtişamlı sırtını hareket ettirerek omzunun üzerinden bana doğru bir bakış attığında hareketsiz kalmıştım. Tepeden tırnağa her bir noktamı büyük bir önemle inceledikten sonra sigarasını yanındaki masada söndürdü ve masanın üzerindeki çakmakla paketi alıp bana doğru uzattı. Onları elinden alarak çantama attıktan sonra kafasıyla onu takip etmem için işaret etti. "Gidelim."

Adımlarına ayak uydurarak peşine takıldığımda birlikte ormanın derinliklerine doğru yürüyorduk. Gölden gelen hafif esintileri hissetmeye başladığımda merakla etrafıma bakınmıştım, mis kokulu bir ormandı. Her ne kadar ilk başlarda bir çekince içerisinde olsam da buranın tadını çıkarmaya karar vermiştim.

"Bu ormanın bir ismi var mı?" Gölün yanına geldiğimizde büyük bir merakla etrafı inceliyordum.

"Yok, koymak ister misin?"

Plaj çantasını durduğumuz yere bıraktıktan sonra hevesle Mesih'e döndüm, bu fikir harikaydı.

"Çok isterim ama aklıma isim gelmiyor..." Düşünceli bir şekilde etrafı incelemeye devam ettiğimde gölün muhteşemliği beni büyülemişti.

"Aslında koyabileceğimiz bir isim var."

"Nedir?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan doğadan gelen kuş cıvıltılarıyla mırıldandı. "İris..." Gözlerim birden parladığında suratımda keyifli bir tebessüm oluşmuştu. "Harika! Evet, İris olsun. İris çiçeği kadar ferah ve temiz kokuyor ne de olsa."

Mesih kafasını salladıktan sonra çenesiyle gölü işaret etti. "Girelim artık." Ardından havlusunu bırakarak göle doğru ilerleyince, arkasını dönmesini fırsat bilerek şortumu çıkartıp

çantanın içerisine koydum ve ben de peşine takıldım. Göle girdiğimizde su göğüslerimin biraz altında kalmıştı, serinliği her ne kadar beni ürkütse de bir süre sonra harika hissettirmişti. Mesih karşımda durduğunda boyum omuzlarının bittiği kısma kadar geliyordu.

"Titriyorsun." İşaret parmağını alt dudağımın girintisine yerleştirdikten sonra yukarı doğru iterek titreşen dudaklarımı birleştirdi. "Suya tamamen girmen gerek."

Kafamı sağa sola salladım. "Çok soğuk..."

Mesih bedenime sarılarak beni yukarı kaldırdıktan sonra derinliğe doğru ilerleyerek ikimizi de suyun dibine batırdığında sıkıca omuzlarına sarılmıştım. Bir süre sonrasında yukarıya çıktığımızda göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkıyordu. "Vay canına! Bu harikaydı." Mesih çarpık şekilde gülümsediğinde, gözlerim kocaman açılarak şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. İlk defa onu bu şekilde gülümserken görüyordum. Kollarını bedenimden çektikten sonra elimle burnumu kavrayarak mırıldandım. "Bana bir şeyler oluyor."

Kendimi geriye atarak suyun altına batırdığımda, gölün tuzu nedeniyle kısa süre içerisinde yukarıya kalkmıştım. Mesih'in ufak, erkeksi bir kahkahayı sonlandırdığını görünce suratımda artık nasıl enteresan bir ifade belirmiş olacak ki Mesih tekrar gülmeye başlamıştı. Elimi kalbimin üzerine götürerek hayıflandım. "Rica ediyorum habersiz yapma şunları, kalbime inecek!"

O andan itibaren Mesih'le gülüşerek gölde yüzüp oynamaya başladığımızda tüm gerginliğim kaybolmuş, yerini rahat bir tavır almıştı. Akşama kadar gölde vakit geçirmiştik, ara ara çıkıp gezip yemek yemiş, ardından tekrar suyun tuzlu tadından nasibimizi almıştık. Diğer göllere nazaran tuzlu su olması avantajımızaydı, kaldırma kuvveti nedeniyle içerisinde yüzüp eğlenebiliyorduk. En sonunda yorulup eve döndükten sonra sırasıyla duş alarak yatağa yattığımızda, fazlasıyla yorgun hissediyordum kendimi.

Ben Mesih'in göğsünde yatıyordum, o da sırtımı okşuyordu. "Uykun varsa uyu, akşam için birkaç planım daha var."

Gözlerimde oluşan ışıltılarla kafamı geriye atıp her an kapanmak üzere olan bakışlarımı gözleriyle buluşturdum. "Ne planı?"

Kafamı tekrar boyun girintisine yerleştirdikten sonra saçlarımı okşamaya başladı. "Gölün karşı tarafına geçerek yıldızları izleyeceğiz sonrasında da..." Gözlerime binen ağırlığa engel olamadan boynunda uyuyakaldığımda devam eden tek şey saçlarımda gezinen eliydi.

Ömrü hayatım boyunca uyuduğum en huzurlu uykuların birinden uyandığımda yatak boştu. Sırtımı yatakta doğrultarak önüme düşen saçlarımı geriye itip etrafa bakındığımda hava kararmıştı. Yataktan kalkarak bedenimi rahatlatıp salona geçtiğimde, Mesih'i teleskopunun ayarlarıyla ilgilenirken bulmuştum.

"Hey." Kafasını kaldırdıktan sonra tekrar işine döndü. "Uykunu aldın mı?"

Ona doğru yürüyüp yanındaki koltuğa oturdum. "Hı hı. Bu gece gidecek miyiz?"

"Evet, bu gece gökyüzü bir hayli dolu olacak. Görmeni istiyorum."

"Tamam, o zaman ben hazırlanayım."

Üzerimde şortlu pijamalarım olduğu için giyinmem gerekiyordu. Ben tam kapıyı açacakken arkamdan seslendi. "Elis?" Omzumun üzerinden ona doğru döndüğümde suratı her zamanki gibi ifadesizdi. "Altına mayo giy, belki yüzeriz."

Tebessüm ederek kafamı salladıktan sonra odaya girip üzerimdekileri çıkararak mayokinilerimi incelemeye başladım. Siyah, ince ipli, bel kısmı kalın şeritlerle sarılı olan mayokini-

mi giydikten sonra altıma mini şortumu geçirip plaj çantasına ikimizin havlusunu koyup odadan çıktım. Tepeye çıkacağımız için spor ayakkabılarımı giymiştim.

İçeriye tekrar girdiğimde Mesih teleskopunu çantasına yerleştirerek omzuna taktı. Altında siyah şortu, üzerindeyse siyah sıfır kollu bir tişört vardı. Masasının üzerindeki sigara ve çakmağını çantamın içerisine attığımda üzerimi inceledi. "Hazır mısın?"

"Evet, çıkabiliriz."

Gecenin zifiri karanlığında evin önündeki kayığa bindiğimizde içim kıpır kıpırdı. Yanımda Mesih olmasa korkacağım kadar karanlıktı, ara ara işittiğim çalı sesleriyle ürpersem de yanımda Mesih vardı. Bu gerçek her defasında beni rahatlatıyordu.

"Daha önce hiç kayığa binmemiştim."

"Hoşuna gitti mi bari?"

"Evet," dedim mutlu olduğumu belli eden bir tınıyla, "bu çok hoş." Kısa süre sonrasında gölün karşı tarafına geçtiğimizde tepeye doğru çıkmaya başlamıştık. "Sen olmasaydın çok korkardım."

Mesih kolunu belime sararak çıkmam için destekte bulundu. "Aferin İris. Artık korkmaman gerektiğini anlamışsın."

Bir şey demeden onunla birlikte tepeye tırmanmaya devam ettiğimde bir hayli yorulmuştum. Nefes nefese durakladığımda benimle birlikte hareketsiz kalmıştı. Çantaya attığım sulardan bir tanesini içtikten sonra ona uzattım. İtiraz etmeden kalan tüm suyu bitirdikten sonra şişeyi çantaya atıp tekrar belime destek verdi.

"Cidden yoruldum, daha ne kadar kaldı?"

"Biraz daha var." Bir süre sonra tepeye çıktığımızda uca geçerek yeşilliğe yattım. Gözlerimi açtığım an önüme serilen yıldızlarla dilim tutulmuştu sanki... Mesih de yanı başıma yatarak gökyüzünü izlemeye başladı.

"İnanamıyorum, bu muhteşem!"

"Demiştim, yakından incelediğinde daha çok büyüleneceksin."

Bir süre öylece yıldızları izlemeye devam ettiğimizde hem dinlenmiş, hem de ferahlamıştım.

"Hadi kalk." Mesih doğrularak çantasından teleskopunu çıkardı, ayarını yaptıktan sonra gökyüzüne hayranlıkla bakmaya başladı. Onun ifadesi beni mutlu ediyordu... Teleskopu gözünden çekerek bakışlarını bana indirdi. "Bakmak ister misin?"

Hevesle kafamı salladım. Beni eskiden yaptığı gibi kucağına oturtarak gökyüzünü izlememi sağladığında adeta nutkum tutulmuştu.

"Mesih, bu bir harika... Yukarıda bir hazine var."

Sözlerim onu etkilemiş olacak ki usulca saçlarımı okşadı. "Aynen öyle İris..."

Bir süre sessizce manzarayı izledik sırayla, ikimiz için de çok iyi olmuştu yukarıyı izlemek... En sonunda derin bir iç çekerek kafamı göğsüne yasladığımda Mesih'in manevi değeri yüksek olan babadan kalma teleskopunu kırdığım aklıma gelince suratımı buruşturdum.

"Özür dilerim."

Mesih kafasını eğerek gecenin karanlığında parlayan mavi liklerini gözlerime dikti. "Neden?" Bakışlarımı aşağıya indirerek derin bir soluk aldığımda nasıl diyeceğimi bilememiştim.

"Ben... Teleskopunu kırmıştım, inan çok pişmanım."

Mesih dudaklarını alnıma dokundurduktan sonra mırıldandı. "Kırmana neden olacak sözler söylediğim için ben özür dilerim İris..."

Sessizlik içerisinde özürlerimizi kabul ettikten sonra tepenin aşağısından gelen denizin sularını dinledik bir süre.

"Buradan hiç gitmek istemiyorum, çok sevdim." Kucağımın üzerindeki elimi tuttuğunda kafamı geriye çekerek gözlerine bakmaya başladım.

"Henüz gitme zamanımız gelmedi... Yapacak bir şeyimiz daha var."

Kaşlarım merakla havalandı. "Yapacak başka neyimiz kaldı ki?"

Mesih ayağa kalkarak beni de kaldırdıktan sonra anlam veremediğimi belli ettiğim bakışlarım eşliğinde üzerindeki tişörtü çıkardı ve çantamın üzerine attı. Aklıma gelen düşünceyle donup kalmıştım. İrice açılan gözlerle aşağıda kalan suya baktığımda, bedenimi derin bir heyecan dalgası sarmıştı.

"Bunu tekrar yapmak istiyor musun?"

Üzerime doğru gelerek tam karşımda durduğunda suya bakıp tekrar bakışlarımı yüzünde sabitledim.

"Tekrar elimi bırakacak mısın?"

Kafasını iki yana sallayarak gözlerini gözlerimden kararlılıkla ayırmadı. "Asla, o an onu yapmam gerekiyordu, biliyorsun."

Derin bir iç çektim evet... Yapması gerekiyordu ve yapmıştı da. Kararlılıkla yutkunduktan sonra ellerimle şortumun düğmesini açtım ve bacaklarımdan sıyırıp içinden çıktım. Bakışlarımı kaldırdığımda açık mavi gözleri tüm bedenimi beğeni dolu bir ifadeyle inceliyordu.

"O zaman İris..." Elini bana doğru uzattığında nefesim kesilmişti. "Dengeleri yıkmaya, hazır mısın?" ,

Kuruyan dudaklarımı sertçe ıslattıktan sonra avucumu avucuna kaydırdığımda içim kıpır kıpırdı. Bu sefer onunla birlikte atlayacak olmak bedenime çok farklı bir heyecan dalgası sarmıştı. Kararlı bakışlarımı gözlerinden ayırmadan fısıldadım. "Hazırım."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dudaklarımı ıslattığımda içim içime sığmıyordu sanki. Soğuk rüzgâr suratıma çarptıkça saçlarımı savurarak geriye doğru itiyordu. Geçen sefer teker teker atladığımız uçurumdan bu sefer birlikte mi atlayacaktık? Kafamı çevirerek güçlükle gözlerine baktığımda her zamanki gibi kendinden emin ve dik duruyordu. Elimi kavrayarak yanımda durunca ne yapacağımı şaşırmıştım. "Korkma..." O an her ne olduysa soğuk havada ısınmıştım sanki. Güven verici duruyordu, beni sahipleniyordu. "Bu sefer birlikte atlayarak..." dediğinde dudaklarımda hafif bir tebessüm oluşmuştu. "Birbirimizin dengelerini yıkacağız?" Gözlerini kısarak dudağını dişlerine aldığında tavrımdan gurur duyar gibi bir hali vardı. "Beni şaşırtıyorsun," diğer elini kavrayarak tam karşısına geçtiğimde, bu sefer rüzgâr ikimizin arasından esip gürlüyordu. "Tıpkı senin de beni şaşırttığın gibi."

"Bana güveniyor musun?"

Gözlerim buz mavilerini bulduğunda içim tekrar titremişti. "Aksine izin verir misin?"

"Asla."

Kavradığım ellerini sıktım. "Asla güvenmemezlik etmeyeceğim."

Gözleri daha fazla kısıldığında kalbim sıkışıyordu. O kadar karşı konulmaz ve harika gözüküyordu ki her şeyi umursamayarak üzerine atlayabilirdim! Mesih mükemmeldi. "Bu sefer de seni atmamdan korkmuyor musun?"

Boğazımı temizledim. "Korkmuyorum. Geçen seferini küllerimden doğmam için yapmıştın, bunu tek başıma yapmam gerekiyordu. Bu seferki farklı."

Kaşları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Peki, tekrar tek başına atlamanı istesem?"

Yüreğime bir korku hançeri saplansa da tereddütle kafamı geriye çevirerek ardıma baktım, korkutucu gözüküyordu. "Yaparım."

Suratımı tekrar ona döndüğümde suratında oluşan gülümseme tüm benliğimi eritmişti sanki. "Benim kızım!" Kollarını belime sararak bedenimi kendine yapıştırdığında yuvasına dönen bir kuştan farkım yoktu, ait olduğum yerdeydim. Tıpkı, olması gerektiği gibi... Suratımız birbirine yaklaştığında dudaklarımızın arasında milimlik mesafeler kalmıştı. İç ekerek dudaklarına bakmaya devam ettim. Onu öpmek istiyordum. Hemen, şimdi. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Yutkundum, sertçe. "Evet."

"Şimdi mi?"

Gözlerimi önümdeki nimetten ayırmadım. "Şimdi."

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında gözlerim gözlerini bulmuştu. Belimdeki kollarını çekerek serbest kalmamı sağladığında tüm planlarım bozulmuştu. "Rahat dur, İris, yapmamız gereken başka şeyler var."

Uçuruma ilerleyerek tam önünde durduğunda afallayarak ardında kalakalmıştım. "Öpücük?"

Mesih omzunun üzerinden çıra gibi bir bakış fırlatınca az

önceki isteğim çok daha fazla körüklenmişti. "Belki başka zamana, hadi gelsene..."

Burnumdan sert bir soluk bıraktığımda öfkemi belli etmemeye çalışıyordum. "Elis, boynumdaki kolyeyi görüyor musun?"

Kafamı çevirip boynuna baktığımda daha öncelerden de dikkatimi çeken zincir kolyeyi neden taktığını sormayı unuttuğumu fark ettim. Ucunda bir simge vardı.

"Evet, güzel seçim."

"Bunu yaparsan... Senin boynunda yerini alacak." Gözlerim sevinçle aralanmıştı. Onda olan bir şey artık benim olacaktı! "Yapalım şu işi." Bedenimi kendisine çevirerek kollarını omuzlarıma sardığında ben de beline dolamıştım. "Elis..."

"Mesih..." Kafamı omzuna yasladı.

"Kollarını benden sakın çözme, birlikte atlayacağız."

"Tamam."

"Güvendesin."

Ona daha sıkı sarıldığımda durmadan atan göğsüm karın kaslarının biraz üzerindeydi. "Güvendeyim."

Mesih'in yönlendirmesiyle kendimizi boşluğa bıraktığımızda adrenalin nedeniyle dudaklarımdan bir çığlık firar etmişti. Her geçen salise daha da dibe inerken sımsıkı birbirimize tutunuyorduk. Kollarındaydım, kollarımdaydı. Soğuk suya aniden batmamızla bacaklarımı beline dolayıp koyu mavi denizin derinliklerinde, buz mavisi gözlerine sabitledim gözlerimi. O an... Belki de yaşadığım en mükemmel andı. Buz mavisi gözleri denizin içerisinde cam gibi parlıyor, beni büyülüyordu. İrislerimiz suyun altında çakışırken suyun kaldırma kuvvetiyle yukarıya doğru çıkmaya başlamıştık. Birkaç salise sonrasında ciğerlerimiz nefesle buluşunca kollarını sıkıca belime sarmış, bense omuzlarına dolamıştım.

Nefes nefese kalarak birbirimizi izledik. Benim saçlarım geriye doğru yatmışken, onun birkaç tutamı yüzüne düşmüştü. Elimi alnına götürerek saçlarını geriye ittim. "Birbirimizin dengelerini yıktık." Nefes nefese konuşmuştum.

Mesih bir şey demeden derince gözlerime bakmaya devam etti. "Kolyemi çıkart."

Bunu demesini beklemediğim için şaşırmıştım. Benim çıkarmamı istiyordu.

"Onu senden başka kimse çıkartamaz, sadece sen çıkarabilirsin."

İki elimi de omuzlarından çektiğimde bacaklarım hâlâ beline bağlıydı. Parmaklarımı kıpırdatarak kolyesini çıkardım ve zincirin ucunda gümüş bir simge olduğunu gördüm. Ay ışığında parlayan kolyeye büyük bir hayranlıkla bakmaya devam ettiğimde, belimdeki ellerini çekerek kolyeyi aldı.

"Ve... Bu kolyeyi sana benden başka kimse takamaz." Dikkatle kolyeyi kafamdan geçirdiğinde içim huzurla dolmuştu sanki. Gümüş simgesi iki göğsümün arasına kayınca kollarını bacaklarımın altına yerleştirerek alt dudağını ıslattı. "Enfes..."

Sertçe yutkunduğumda ortama yoğun arzu dalgaları hâkim olmuştu. Gözlerini oradan ayırmadı. "Üzerinde sadece... Bu kolye olmasını istediğim anlar gelecek."

Kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladığında omuzlarında kalan ellerim titriyordu. Büyük bir tutkuyla mavi gözlerini gözlerime kilitlediğinde serin sular içerisinde yanıyordum. "Yanıyorum... Tıpkı senin dediğin gibi."

Gözleri kararmaya başlamıştı, bana önceden söylediği bir cümle vardı. Bunu hatırlatmak için tekrardan dudaklarımı araladım. "Bana, serin sular içerisine bile atılsam... Sen olduğun sürece yanacağımı söylemiştin, yanılmadın."

Mesih gözlerini kıstı. "Yanıldım, İris."

Kaşlarım çatılmıştı. Bana inanmıyor muydu? "Neden?" büyük bir merakla sormuştum. "Ben de seninle birlikte yanmayacaktım, yeniden doğmak için akıttığın küllerin, ikimizi de kora çevirdi, görmüyor musun?" Onun sesi... Beni öldürecek kadar sert diriltecek kadar da can vericiydi sanki... Birbirine mühürlediğimiz bedenlerimizle kök salıyorduk okyanusun serin ama sıcak sularına... Yer altına yavaş yavaş can veriyorduk sanki... Kendimizden alıp, sulara saçıyorduk. "Mesih... Ben seni..." Söylemek istiyordum. İçime daha fazla hapsedemezdim. Birden dudaklarıma kapanınca bedenim onunla birlikte yeşermişti, can bulmuştu. Bütün tutkusuyla dudaklarımı tüketti, her tarafını keşfetti. Aynı istek ve arzuyla karşılık veriyordum. Kendimde ne varsa, ne kaldıysa ona gitsin istiyordum. Ay ışığı okyanusu ve bedenlerimizi tıpkı birer mücevher gibi sergilerken, ben... Titreye titreye onda kendimi buluyordum. Daha iyi hareket edebilmek için kafamı eğdiğimde, Mesih bir elini belime yerleştirerek mümkünmüş gibi daha fazla birleştirdi bedenlerimizi. Soluksuz bir öpüşmenin ardından nefes nefese ayrıldığımızda ellerim yanaklarındaydı. "Dudaklarının tadı harika..." Mesih yüzmeye başlayarak beni de ilerlettiğinde sırtım bir kayalığa değmişti. Bedenimi iyice kayalığa yasladığında göğsüm devamlı inip kalkıyordu. Dudakları çeneme değdiğinde öleceğimi sandım. Sakallarının suratıma değmesi... Ellerinin belimi okşaması... Hepsi rüya gibiydi sanki... O an... Boynuma daha önce hiç dokunmadığı gibi dokunmuştu... Bu çok erotikti... Sert ve yavaş dil darbeleriyle boynumun tadını almaya başladığında, diğer eliyle de alnıma tutarak kafamı geriye yaslıyordu ve kendine yer açıyordu. Belimden sıkıca tutarak beni yukarıya itip kalçalarımı kayalığa oturttuğunda dengemi sağlamak için ellerimi iki yanıma koyarak kayalığa sabitledim. Her yerim karıncalanmıştı. Mesih hâlâ suda olduğu için kafası aralık olan bacaklarımın

arasındaydı. Baştan aşağıya her yerimi inceledikten sonra kayalık nedeniyle yarısı suda olan baldırlarıma baktı, fazlasıyla keskindi gözleri.

Dudakları dizime değince gözlerimi sıkıca yumarak kafamı geriye atmıştım. Büyük bir açlıkla baldırımın iç kısmından yukarıya doğru devam ettiğinde nefesim kesilmişti, hareket dahi edemiyordum. Bikini bölgeme çok yaklaşınca gözlerimi hızla açarak omuzlarını tutmuştum. Dudakları hâlâ bacağımın iç kısmında, fazla yukarılarda duruyordu. Dişlerini saplayınca kesik bir nefes aldım. Mesih birden kayalığa tutunarak kendisini yukarıya çektiğinde otomatikman geriye uzanıp ona yer açmıştım. Gözlerimiz çakıştığında ikimizin de hisleri birdi. Birden bedenimi kavrayıp yerlerimizi değiştirdiğinde Mesih'in kucağında yerimi alıyordum. "Dengeleri boz..." Defalarca kez sertçe yutkundum. Ne demek istediğini anlamıştım, benim de bir şeyler yapmam gerektiğinden bahsediyordu. Donuk bir ifade takındığımda kafamı tutarak kendine çekti. "Sana dokunacak tek erkek benim." Alnı alnıma dokunduğunda devam etti. "Sen de bana dokunacak tek kız olduğunu göster..."

Gözlerimden birden ateşler saçıldığında ellerim titriyordu. Harika bir ayrıntı eklemişti. Yapılacaklar karşılıklıydı, ona da başkası dokunamazdı. Benden başka kimse ona el süremezdi, Mesih benimdi. Benim kalacaktı.

"Hadi İris... Bunu ikimize de ispatla!" Elimi kavrayarak göğsüne yerleştirince çıplak tenini okşamıştım. Gözlerine bakarak suratımı göğsüne yaklaştırınca utanarak kafamı geri kaldırdım. Az önce araya konuşmaların girmesi hisleri donuklaştırarak çıplaklığı öne sürmüştü sanki. "Benden utanma... Sana sadece ben el süreceğim." Mesih boşta kalan elini kafama yaslayarak suratımı boynuna gömdüğünde, kalbim hızını kesip duracaktı sanki. "Tenimi dudaklarının arasına al... Bu hissi merak ediyorum, sen tarafından arzulanmak istiyorum, hadi..." Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra sertçe boynuna kondurduğumda hafifçe inlemişti. Dilimle okyanusun tuzuyla harmanlanan tadını baktıktan sonra dişlerimi hafifçe geçirerek tadını almaya devam ettim. Diğer eli göğsüme konduğunda irkilsem de geri çekilmeyerek istediğini yerine getirdim. Kafam boynunda gezinirken göğüslerimi okşuyordu. "Harika değil mi, Elis? Bayılıyorum sana."
"Hey!"

Duyduğumuz sesle irkilerek birbirimizden ayrıldığımızda az önceki tutkunun uyuşturucu etkisi hâlâ üzerimizdeydi... Önce birbirimize ardından sesin geldiği tarafa doğru bakmaya çalıştığımızda, karanlık nedeniyle seçemediğimiz iki bedeni duyduklarımızdan sonra seçebilmiştik. "Okyanusta yiyişmek güzeldir."

"Lanet olsun." Ben üzerimi düzeltirken Mesih bir küfür savurmuştu. Onun siniri daha çok anın bozulmasınaydı, bu her halinden belli oluyordu. Onun yardımıyla ayağa kalktığımda Nida'nın kıkırtıları net bir şekilde kulağımıza geliyordu. Kısa süre sonra yanlarında olduğumuzda Nida'nın uzattığı havluya sarınarak bakışlarımı Şah'a yöneltmemeye dikkat ettim. "Neden tatile çıktığınız belli oldu."

Çaktırmadan yüzüne baktığımda ağzı kulaklarındaydı. Bizi bu halde yakalamaktan her zaman büyük mutluluk duyardı. "Sen niye her yerden çıkıyorsun, ne garezin var bize?" Mesih sinirlenmişti. "Uuu, sakin ol abisi ve hormonlarına sahip çık." "Şah abartıyoruz. Çocuklar ne zaman yakınlaşsa bir yerde beliriyoruz." Nida konuya giriş yapmıştı.

Şah hayret dolu bir ifade takındı. "Ben bir şey yapmıyorum ki her fırsatta yiyişmeleri benim suçum sanki." "Bu konuyu daha fazla sakız etmeyeceğim." Mesih elimi tuttuktan sonra beni beraberinde ilerletirken ikisi de kıkır-

dayarak peşimizden geliyordu. Ardımızda konuşmalarımızı duyamayacakları bir mesafe bıraktığımızda, kafamı çevirerek karanlıktan belli olduğu kadarıyla suratına baktım. "Mesih?"

"Hımm?"

"Her zamanki Şah işte..." Şah yine Şah'lığını yapmıştı! "Siz bugün dönmüyor muydunuz?"

Elimdekileri piknik sepetine yerleştirdikten sonra Nida'nın uzattığı örtüyü katlamaya başladım. "Evet, dönmemiz gerekiyordu fakat Mesih bir şey demedi."

Nida'nın suratında bilmiş bir tebessüm oluşmuştu. "Tatili uzatmaya çalışıyor."

Doğruydu, bunu ben de fark etmiştim. "Benim için fark etmez, onunla olmak iyi geliyor."

Nida kıkırdadı. "Dünden sonra mı? Gerçi biz de buradayız, rahat hareket edemezsiniz."

Suratım kızarmıştı. "Nida çok fena bir kızsın."

Nida kıkırtısını sürdürerek sırtıma dostane bir tavırla sarıldı. "Tamam, tamam ben idare ederim sizi, merak etme. Söylemen yeterli."

Ben de gülümsemiştim. "Nida yapma lütfen. Bizimkiler ne yapıyor sen ondan haber ver." konuyu değiştirebildiğim için rahat bir soluk aldım.

"Aa, söylemeyi unuttum. Selenay'la sana iş bulduk."

Sepetin kapağını kapattıktan sonra merakla suratına baktım. "İş mi? Ne işi?"

"Artık burada kaldığına göre, hazır para yemekten bıktığını düşünüyoruz."

Kesinlikle doğruydu. Artık bu durumdan rahatsız oluyordum. Üstelik babamın verdiği paralarda suyunu çekmek üzereydi. Kartlarıma hiç dokunmamıştım. Büyük ihtimalle kapatmış olmalılardı, bu yüzden şansımı denememiştim.

"Katılıyorum, ne işi buldunuz?"

Nida kalçasını tezgâha dayayarak kollarını göğsünün altında bağladı. "Hatırlıyor musun? Alışveriş için gittiğimiz bir mağaza vardı. Mira Mira. Oranın sahibiyle seni tanıştırmıştık, kız şakayla karışık olsa da sana iş teklifi etmişti. Bu yüzden geçenlerde oraya giderek teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sorduk."

"Ne dedi?"

"Çok sevindi. Bir tasarımcıya ihtiyacı varmış. Bu alanda bir diplomaya sahip olmasan da çizimlerini gördükten sonra teklifini ısrarla yineledi ve gelmenin onu mutlu edeceğini belirtti."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kıvrılmıştı. Eğitimim az olsa da kabul etmeliyim ki iyi çiziyordum ve moda bilgim da vardı. Fakat... Tecrübem yoktu, bu yüzden korkmuştum. "Nida ben... Çizimlerimi hiç ciddiyetle yapmadım, tecrübem yok. Ne diyeceğimi bilemedim şu an."

Nida omzumu sıvazladı. "Merak etme, halledeceğinden hiçbirimizin şüphesi yok. Sadece konseptlere uygun tasarım yapmanı istiyoruz, rahat olmalısın. Mira Mira Kehanet'in ünlü mağazalarından biri, senin yardımınla popülaritesini arttırarak bir numaraya ulaşabilir. Zamanla ikiniz çok daha iyi yerlere gelerek adınızı duyurabilirsiniz. Bu büyük bir fırsat ve harika bir şans... İyi değerlendir."

Haklıydı. Bölümümü okumamıştım. Bu yüzden diğer yerlerde işe alınmazdım, eğitimli olan birçok kişiden daha fazla bilgili ve yetenekli olsam da kimse bana bu hakkı tanımazdı. Diplomam olmadığı için kendi yerimi de açamazdım. İhtiyacım olan tek şey azıcık cesaretti, onu da elde edecektim! "İnce düşünceniz beni mutlu etti." Suratımda içten bir tebessüm oluşmuştu "iyi ki varsınız. Teklife en kısa zamanda bizzat dönüş yapacağım."

Nida yumruğunu havaya kaldırdı. "Bizim Elis'imizden beklendiği gibi. İşte bu!"

Kıkırtılar eşliğinde son hazırlıklarımızı da yaptığımızda Mesih'le Şah da yanımıza gelmişlerdi. "Pek neşelisiniz bakıyorum da." Şah sevgilisine bir öpücük kondurarak koca sepeti eline aldı. "Hazırsanız çıkabiliriz."

"Tamamız. Hadi çıkalım." Nida'nın talimatıyla çantamı alarak dışarı çıkıp Mesih'in arabasına bindim. Uzun süredir bulunmadığım bir ortama girecektik. Genellikle ailelerin bulunduğu bir ormanda piknik yapacaktık. Mesih'le böyle bir ortamda bulunacağım için içim kıpır kıpırdı. Araba yolculuğumuz boyunca şarkı dinledikten sonra ormana giriş yapmıştık. Örtüyü masalı banka serdiğimde Nida da Şah'ın yardımıyla servisleri yerleştirmeye başlamıştı. Mesih'se sigara içmekle meşguldü. Ayakta olduğum için eğilerek ona uzandım. "Niye aç karnına içiyorsun?" İfadesiz bir suratla baktıktan sonra elini enseme yerleştirerek kafamı kendine yaklaştırıp yanağımı öptükten sonra serbest kalmamı sağlamıştı. Bir şey demeden sigarasını içmeye devam ettiğinde içim sıcacıktı. Kafamı kaldırdığımda gözlerine kadar gülümsüyordu Melikşah ve bilmiş bir ifadeyle bakıyordu. Hazırladıklarımızı masaya yerleştirmeye devam ettiğimizde Şah oturmuştu. "Sizin yatak odanıza kamera taktıracağım."

Mesih'in sözleri şaşırmama neden olmuştu. İşlerimizi bitirip biz de oturduğumuzda devam etti. "Bu sayede en güzel anlarda izlenmek nasıl bir duyguymuş, anlarsınız ve devam edemezsiniz."

Kesinlikle kırmızının en koyu tonlarına bürünmüştüm! Gözlerimi pörtleterek ondan tarafa bakınca beni hiç umursamamıştı bile. "Psikolojiniz kaldırmaz evlat!" Şah genizden bir kahkaha patlattığında, gözlerimi kırpıştırarak ona bakmayı sürdürdüm. Nasıl oluyor da bu kadar ahlaksız konuşabiliyorlardı!

Nida da kahkaha atıyordu. "Bizi yatak odasında yakalarsan izlersin."

"Ha?" Şaşkın mırıltım dudaklarımdan dökülünce, Nida Şah'a bilmiş bir bakış atarak lafını golü noksana atarak bitirdi. "Şah seyahati sever."

İkisinin arasında oluşan erotik bakışmaya Mesih gözlerini devirmekle yetinmişti.

"Seyahat?"

"Mesih, sen nereden buldun bu kızı, hiçbir şey anlamıyor."

Melikşah'a kaşlarımı çattım.

"Ben onun bu hallerinden memnunum. Susun da daha fazla psikolojisi kötü etkilenmesin."

Ağzım açık şekilde Mesih'e döndüğümde bıyık altından sırıtıyordu.

"Çok kötüsünüz."

Hızla önümdekileri yemeye başladığımda şimdiden sofradaki herkesi eğlendirmeyi başarmıştım! Belki de yirmi yıllık hayatım boyunca yemediğim kadar çok yemiştim. Evet, yirmi yaşıma basmıştım. Doğum günümün annemlerin yanındayken geçtiğini ise geldiğimde öğrenmek kendimi hiç de iyi hissetmeme sebep olmamıştı. Bir bebeğin sesi geldiğinde kafamı yere eğmiştim. Ufak, dünyalar tatlısı bir bebek bizim yanımıza doğru sesler çıkartarak emekliyordu. Anında suratım aydınlanmıştı, o kadar tatlıydı ki. Tıraş edilen saçları varla yok arasında çıkmaya başlamıştı. Birden bebek havalanınca Nida'nın hangi ara kalkarak onu kucağına aldığını fark etmemiştik bile.

"Bakın burada bir misafirimiz var."

"Çok tatlı..." Nida büyük bir tebessümle çocuğu severken kollarımı uzattım. "Bana ver lütfen." Çocuğu dikkatle kavrayarak kucağıma aldığımda o kadar güzeldi ki içim erimişti. Gri mavi arası bir göz rengine sahipti. Ağzı yok denecek kadar küçüktü. Yanakları, gerdanı öpülmek için yaratılmıştı sanki. Mis gibi de kokuyordu. "O kadar güzelsin ki."

Büyük bir tebessümle onu koklayarak öpmeye başladığımda çok mutluydum. Bebekleri her zaman severdim. Onlara karşı büyük bir ilgim vardı. Bebek gülmeye başladı. Çevresinde yabancı insanlar görmek onu rahatsız etmemişti. Gözleri yanımda duran Mesih'e çevrilince önce irice açılmıştı ve sonra hem büyük bir merak hem de sevinçle gülümseyerek ona elini uzattığında hepimiz şaşırdık.

Bebek bir şeyler mırıldandıktan sonra elini ısrarla uzatıp ufak parmaklarını açıp kapatmaya başladı. Mesih onu almadıkça suratı asılıyor, ağlayacak gibi görünüyordu. En sonunda ağlamaya başladığında içim acımıştı. Mesih'in onu almayacağını düşünürken beni dumura uğratarak kollarımdan bebeği aldı ve kucağında tutup onu incelemeye başladı. Bebek susup gülümseyerek sakalına dokununca Mesih de gülümsemişti. Bana gülümsemediği gibi gülümsemişti... Büyük bir şaşkınlıkla onları izlerken, eğilerek bebeği öptü Mesih.

Bebek kıkırdayarak çok tatlı sesler çıkardı.

"Merhaba." Bebeğin annesi olduğunu tahmin ettiğim hoş bir kadın masamızda belirmişti. "Tuana'yı rahat emekleyebilmesi için serbest bıraktık ve nerelere gideceğini merakla izlerken sizin masaya geldi. Tepkinizden çekinsek de ilginiz bizi çok memnun etti."

"Çok tatlı bir bebek... Yanımıza gelmesine müsaade ettiğiniz için biz teşekkür ederiz." Nida büyük bir onurla gülümsemişti. "Artık gitme vakti geldi Tuana." Annesi Mesih'in kucağındaki ufak bebeğine bakarak konuşmuştu. Bebeği Mesih'in kucağından alarak Tuana'ya son bir öpücük daha kondurup annesine uzattığımda gülümsüyordu. Veda ederek yanımızdan ayrıldığında içim içime sığmıyordu.

"Çok tatlıydı değil mi? Keşke biraz daha kalabilselerdi." Dayanamadan içimi dökmüştüm.

Nida'nın suratındaki ifadeden belli olduğu kadarıyla o da benimle hemfikirdi. "Bebekleri çok seviyorsun galiba?"

"Evet, çok severim."

"Mesih de sever." Melikşah bilmiş bir tavırla atlamıştı. Şaşkınlıkla Mesih'e baktığımda önündeki tabaktan bir şeyler atıştırıyordu. Evet, dedikleri doğruydu. Mesih bebekle ilgilenmişti ve bu şaşırmama sebep olmuştu. Mayolarımızla kalarak göle girdiğimizde Nida'yla Şah kendi aralarında eğleniyorlardı. Mesih'le ayaklarımızın yere bastığı gölde dururken su göğsümün biraz üzerindeydi.

"Bebekleri sevdiğini bilmiyordum, hiç öyle bir tipin yok."

Kaşlarını havalandırdı. "Öyle bir tip nasıl oluyormuş?"

"Bilmem ki? Arada insanlara seri katil gibi bakıyorsun. Bir bebeği sevebileceğini düşünmezdim."

Dalga dolu bir tavırla yüzümü inceledi. "Yanılmışsın, İris. Onların masumiyetini severim. Büyüyünce ne olacaklarını düşünmeden..."

Gözlerimi kıstım. "Bana bile öyle gülümsememiştin." Muzip bir tavır takındığımda dişlerini göstererek sırıttı. Gözlerimi kocaman açarak oyunculuğumu sergilemeye devam ettim. "Bu kadarını kaldıramam."

Burnumu kapatarak suya daldığımda eğlenceli vakitler geçirmeye başlamıştık. Bir süre sonra giyinerek Mesih'le yürümeye başladığımızda ona aldığım iş teklifini anlatmak istiyordum. Sessizliğin keyfini çıkardıktan sonra gözlerimi yeşilliklerin güzel manzarasından ayırmadım.

"Seninle bir şeyi paylaşmak istiyorum." Tepkisi ya da fikirleri benim için önemliydi. "İş teklifi aldım. Beni her ne kadar sevindirse de tecrübesiz olduğum için tedirginim."

Adımlarına son vererek durdu. "Ne işi?"

Karşısında ona dönerek durdum. "Tasarım. Uzun süredir alışveriş yaptığımız bir mağaza vardı. Selenay çizimlerimi göstermiş, Mira da benimle tanışmak istiyor."

Şaşırmıştı. "İsmi Mira mı?"

Evet, benim ikinci ismim de Mira'ydı. İlk başta ben de şaşırmıştım. "Mağazasının ismi de Mira Mira. Şaka gibi değil mi?"

Mesih dudaklarını büzdü. "Değişik rastlantı."

Kafamı salladım. "Katılıyorum, sen ne düşünüyorsun?"

Mesih omuz silkti. "Sevdiğin bir iş, yapmalısın."

Gülümsedim. Paraya ihtiyacımın olduğunu da düşünebilirdi. Kafasına farklı düşünceler takmadan, beni anlayabiliyordu. Bu tavrı aldığım tekliften daha fazla sevinmeme sebep oldu. "Sence yapabilir miyim?"

"Uzun süredir çizim yapmadığın için mi korkuyorsun, eskisi gibi çizememekten?"

Dile getiremediğim asıl sorunumu söylediğinde buz kesmiştim sanki... Mesih kimsenin göremediği beni görüyordu, en önemlisi de buydu.

"Evet." Çekinerek konuşmuştum.

Annemin yaktığı elimi kavrayarak kaldırıp avuç içimi açtığında gerilmiştim. Her ne kadar geçse de, çoğu şey geride kalsa da bilinçaltımdan belki hiçbir zaman çıkamayacaktı. Mesih yaramı başparmağıyla okşayarak gözlerini gözlerimden ayırmadı. Onun hüküm süren bakışlarına karşın ben güçsüz bakıyordum. "Daha iyisini çizebilecek yeteneğe sahipsin."

İç çektim. "Elim tekrar... Yanar mı?" Küçük bir çocuğun korkusu el vermişti sanki... Dudaklarını araladığında tüm korkumu paylaşıyordu sanki.

"Seni benden başka kimse... Yakamaz, korkma." Onun yakma şekli de başkaydı, bunu biliyordum. "Sana yardım edeceğim." Elimi kaldırarak dudaklarına götürdüğünde gözlerini kapatmıştı. Tekrar açtıktan sonra elimi aşağıya indirerek sıkıca kavradı. "Beraber çizeceğiz."

Kalbime büyük bir ağırlık oturunca hayretle kalmıştım. Beni tahmin edemeyeceğim kadar fazla etkilemişti.

İki adımla aramızdaki mesafeyi kapattığımda gözlerine bakarak duygularımı söylemek istedim. Fakat yine izin vermeyeceğini bildiğim için diğer elimi yanağına koyarak dudaklarımızı birleştirdim. Söyleyemediğim ne varsa ona dudaklarımla anlattım. Büyük bir aşkla öptüm Mesih'i... Belki de ilk defa. Eve geldiğimizde dört tane misafiri görmeyi kesinlikle beklemiyorduk! Arel, Şeyda, Alaz, Selenay! "İyi ki bir tatil yapalım dedik." Mesih'in sessiz isyanına kıkırdamakla yetindik. "Sanki hiçbirinin daha önce tatilden haberi yoktu, görmemiş gibi gelmişler."

Kahkaha atarak omzuna vurduğumda Alaz büyük bir tebessümle Mesih'in eline vurarak selamlaştı. "Dostum, bizi gördüğüne bu kadar sevineceğini bilsem önceden gelirdim."

"Ne demezsin."

"Elis!" Şeyda ve Selenay'la sarıldıktan sonra kızlarla dışarıya çıkarak çardağa oturduk.

"Ne iyi yapıp gelmişsiniz!"

Nida'ya katılıyordum. Hep beraber olmak iyi hissettiriyordu.

Şeyda kıkırdadı. "Mesih'in suratında ki ifadeyi gördünüz değil mi?!"

"Dalga geçmesenize!" Onlarla birlikte gülerek havada elimi savurdum.

"Yarın erkekler bir yere gideceklermiş."

Kaşlarım havaya doğru kıvrılmıştı, bundan haberim yoktu. "Nereye gideceklermiş?"

Selenay çayının hepsini içtikten sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. "Biz de bilmiyoruz. Onu boş verin de hadi kalacak yerler ayarlayalım."

Gece yatacak yer ayarladıktan sonra vakit kaybetmeden yatmış, sabah da Alazlar'ı uğurlamıştık. Bizi yalnız bırakmamak için Eray'ı göndermişlerdi. En sonunda kızlar dayana-

madan erkeklerin peşine takılınca sakin olan günlerimizin hepsi geride kalmıştı. Hep beraber güzel bir tatil yaptıktan sonra eve dönüşü yaptığımızda, kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Önü siyah, arkası siyah beyaz düz şeritlerden oluşan bol kazağımı üzerime geçirip siyah dar pantolonu da giyerek kalın maşa yaptığım saçlarımı havalandırdım. Koyu kırmızı bir rujun ardından kahverengi göz makyajı ve koyu bir allıkla kemiklerimi belirginleştirdikten sonra siyah deri ceketimi üzerime geçirip kollarını dirseklerimin altına kadar sıyırdım. İlk iş görüşmem için hazırdım. Çantamı alıp kızlarla vedalaştıktan sonra çağırdığım taksiye bindim. Heyecandan ayaklarım titriyordu. Derin bir soluk alıp ellerimi sıktım. Kehanet'in en ünlü pasajının önünde durduğumuzda taksiye ücreti ödeyip araçtan indim. Pasaja girip üçüncü kata çıktıktan sonra Mira Mira'nın önündeydim. Elimdeki klasörü sıkıca kavradıktan sonra içeriye girdiğimde Mira bir müşteriyle ilgileniyordu. Beni görünce sıcak bir tebessümle başka bir kızı çağırıp müşteriyle ilgilenmesini söyledi ve yanıma geldi. "Elis, hoş geldin." Sarılarak selamlaşmasına karşılık verdim. "Merhaba Mira, nasılsın?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Çalışıyoruz işte, nasıl olsun. Sen nasılsın?"

"Biraz gergin."

Kolunu belime atarak beni içeriye yönlendirdikten sonra koltuklara oturduk. "Neden? Hiç gergin olmana gerek yok. Peşin söyleyeyim, o çizimlerden sonra seni istiyorum." Çizim yapamama korkumdan ona bahsetmedim. Olumsuz bir başlangıç yapmak istemiyordum.

"Daha önce hiç çalışmadım."

"Burada çok rahat çalışabilirsin, hiç endişelenme. Eğer kabul edersen birkaç kıyafet örneğinden sonra seni tasarıma almak istiyorum."

"Konsept ne olacak?"

"Kış. Kış kıyafetleri tasarlamanı istiyorum. Yaptığın tasarımları belirlediğin kombinlerle vitrindeki mankenlere giydireceğiz."

Resmen hayalimi anlatmıştı. "Tasarımları tekstile mi veriyorsun yoksa belirli bir terzin var mı?"

"En alt katta atölyemiz var, tasarımlarımızın dikimleri de bize ait. Bu sayede modelistlerimizle rahatça konuşabilir, daha iyi çalışmalar çıkartabilirsin."

En tasvip ettiğim çalışma biçimimdi. Bu sayede tasarımlar daha sağlıklı dikilerek satışa sunulacaktı. "Harika, gerçekten de. Genç yaşında böyle bir başarıya ulaştığın için seni tebrik ederim."

Dudak büktü. "Biraz torpilli olduğumu inkâr edemem."

Mira'yla hoş bir sohbetin ardından vedalaşarak eve döndüğümde çizim kalemlerimi ve kâğıtlarımı çantama yerleştirdim. Bunu Mesih'le yapmak istiyordum. Kendisi de bana bunu teklif etmişti. Çizimleri bitirmek için üç günüm vardı. Üç gün içinde beş farklı kış kombini hazırlamam gerekiyordu. Yeterli bir süreydi. Yapabilirdim. Boya kalemlerimi de kalemliğe yerleştirip dergileri ve fotokopileri de yanıma aldıktan sonra, odamın kapısını açtığım an Selenay karşımdaydı. İrkilerek karnımı tuttum.

Beni korkuttun!"

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Ah evet, Mesih'in yanına gideceğim."

Sol kolunu kaldırarak saatine baktı. "Saat daha erken, evde midir ki?"

O an Mesih'le hiç haberleşmediğim geldi aklıma. Belki de evde değildir. Doğru söylüyordu. "Sen onu boş ver, gel anlat artık ilk günün nasıldı?"

Birlikte salona geçip oturduğumuzda çantamı yanıma

koydum. "İlk gün sayılmaz aslında, sadece konuştuk. Benden başlangıç için birkaç yeni çizim istedi. Bana bunu doğrudan söylemese de çalışıp çalışmayacağımı onlar belirleyecek."

"Oo, baya önemli olmalı."

"Evet."

"Ne zaman başlayacaksın?"

"Bu akşam. Ama önce ten rengi boya kalemi almam lazım. Ten rengim bitmiş. Ve... Buraya getirdiğin eski kalemlerim pekiyi durumda değil, belki yeni kalemler de alırım."

"Alırız canım, kırtasiye aşağıda var."

"Var mıdır ki orada?"

Selenay gözlerini devirdi. "Kırtasiyede matkap satmayacaklarına göre?"

"Öyle değil Selenay. Çizim boya kalemleri her yerde satılmaz. Bilindik bir yer değilse kırtasiye, orada da yoktur muhtemelen. Yeni silgi de almam lazım. Bu bildiğin silgilerden değil."

"Hımm anladım... O zaman senin meydanın sonuna gitmen gerekiyor, dediklerini sadece orada bulabilirsin."

"Meydana daha önce gitmemiş miydik?"

Kafasını sağa sola salladı. "Hayır, bu daha çok saydığın ıvır zıvırların bulunduğu bir yer."

Selenay'a kötü kötü bakmakla yetindim.

"Bu arada söylemeyi unuttum, Semum birazdan burada olacak, seninle konuşmak istiyormuş."

"Ah, ne diyecek acaba?"

Omuz silkti Selenay. "Bilmem, belki de sadece vakit geçirmek istiyordur."

"Olabilir. O zaman kırtasiyeye de onunla giderim. İki işi birden halletmiş olurum."

"Mantıklı olur. O zaman ben aşağıya ineyim, gelir zaten şimdi."

"Evet, hadi bakalım umarım istediklerini bulursun."

Selenay'la vedalaştıktan sonra aşağıya indiğimde Semum'un arabası sokağa giriş yapmıştı. İçeriden oturacağım tarafın kapısını açınca gülümseyerek oturup kapıyı kapattım. "Selam, ne yapıyorsun?"

"Koşuşturmaca, sen?"

"İşe başlıyorum." Emniyet kemerimi taktıktan sonra ona döndüm.

"Cidden mi? Nerede?"

"Mira Mira diye bir mağazada tasarımcı olmak için teklif aldım."

"Vaycanına, seninçinçoksevindim. Nezamanbaşlıyorsun?"

"Önce birkaç tane örnek çizim yapmam lazım, beğenirse olacak!"

Kafamı okşadı. "Sen yaparsın."

"Bu arada meydana da uğrayabilir miyiz? Çizim için birkaç şey almam gerekiyor."

"Tabii ki hatta ilk oraya gidelim." Semum arabayı sürmeye başladı. "Seninle bir şey paylaşmak istiyordum."

"Hangi konuda?" Meraklanmıştım. Semum diğer günlere nazaran biraz çekingen gözüküyordu.

"Özel hayatım konusunda."

"Semum yoksa sen?"

Kısa bir an suratıma baktıktan sonra olumsuz bir ses çıkardı. "Hayır, hafızam hakkında değil."

"Konu nedir?"

"Bir sevgilim var."

Gözlerim kocaman açıldığında tam anlamıyla şoke olmuştum. "İnanamıyorum, Semum çok sevindim."

Suratında hafif bir tebessüm oluşmuştu. "Bir süre sonra sizinle de tanıştıracağım."

"Vay canına! Ne zaman oldu bu? Nasıl biri? İsmi ne?"

Kahkaha attı. "Elis, sakin ol! Tanıştıracağım zaman

alırsın bütün sorularının cevaplarını, sürpriz olsun."

"İyi bari..." Somurtarak koltuğumda oturmaya devam ettiğimde kırtasiyenin önüne gelmiştik. Küçük olmasına rağmen çok çeşit vardı. İçeriye girip ihtiyacım olan renkleri, yakın tonlarını, silgimi, yedek çizim kalemleri ve birkaç dergi daha almıştım.

"Unuttuğun bir şey yok değil mi?"

Tavana bakarak kısaca düşündüğümde kontör ve detay kalemini unuttuğumu fark ederek onları da aldım. Boya kalemlerim sulandırılabilen kalemlerdendi. Kalitesine ve yumuşak dokusuna dikkat etmiştim. Özel açacağı da ekledikten sonra bir eksiğim kalmamıştı.

"Tamamdır!" Aldıklarımın parasını kendim ödemekte diretmekte kalmayıp bunu yapmıştım. Artık kimsenin parasını kullanmak istemiyordum. Buna ailem de dahildi.

"Yemek yemeye gidelim."

Cevap verecekken telefonum çaldı, Selenay arıyordu.

"Efendim kuzen?"

"Elis..." Sesi tedirgin geliyordu, sanki bir şey olmuştu.

"Bir sorun mu var?"

"Eve gelmen gerek."

"Neden? Ne oldu?"

"Gelince görürsün."

Telefonu kapattığında öylece kalmıştım. Semum endişeli bir tavırla yanıma geldi. "Bir sorun mu var?"

"Anlamadım ki, eve gelmen gerekiyor dedi kapattı."

"Önemli olabilir, gidelim."

Arabaya binip eve doğru ilerlerken içime korku dolmuştu. Selenay'ı bu kadar tedirgin eden şey ne olabilirdi ki?

"Semum ben endişelenmeye başlıyorum."

"Korkma, kötü bir şey olsa kulağımıza gelirdi. Birazdan eve ulaşacağız. Sakin ol."

Her ne kadar onu dinlemeye çalışsam da bir türlü sakinleşemiyordum. Araba evin önünde durunca sertçe yutkunsam da boğazımdaki yumru geçmemişti. Malzemelerimi ve çantamı alıp hızla aşağıya inerek dairenin önüne geldiğimde Semum arkamda kalmıştı. Bir şey vardı. Kalbimi her saniye daha fazla sıkıştıran, kötü hissetmeme sebep olan bir his... Kalbim büyük bir hızla atmaya başladığında iyi değildim, elim ayağım titriyordu. Semum belimden destek vererek suratımı kaldırdığında, tepkilerim karşısında şaşkındı.

"İyi misin?"

"Semum..." Konuşmakta bile zorlanıyordum. "Kötü bir haber var." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Hissediyorum."

Kapıya vurarak açılmasını beklerken, eve gelmek için sabırsızlansam da kapının açılmasını istemiyordum. Selenay kapıyı açtığında beti benzi atmıştı.

"Selenay..."

Gözümden birkaç damla yaş aktığında aynısı ona da olmuştu. Semum'un yardımıyla eve girdiğimizde kapının önünde karşı karşıya kalmıştık. Elinde tuttuğu mavi zarfı kaldırarak bana doğru uzattığında, ateşe değmişçesine titreyerek Semum'a yaslandım.

"K-kimden?"

Selenay sertçe yutkundu. Gözlerini yere indirerek derin bir nefes aldı. "Babandan."

Aldığım keskin soluk boğazımı yaktığında, titreyen elimi uzatıp zarfa dokundum ve Selenay'ın sözleriyle zarfı yere düşürdüm. "O ölmüş..."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnsanlar... Neden susmuşlardı ki? Boğazımı sıkan el de neyin nesiydi? Kulaklarım neden çınlıyordu? Bu sessizlikte, ölüm sessizliğinde, herkes susuyorken bu gürültü de neyin nesiydi? Babam... Babam ölmüştü. Büyümeye başladığım zamanlar, kendimi ve çevremdekileri algılayabildiğim zamanlar, bana sürekli surat asan adam artık yok muydu? Her cümlesinde sonuna muhakkak adımı ekleyen, sanki çocuğu değil de karşısında sadece Elis olduğumu belirten adam, ne zaman ve nasıl ölmüştü? Ama bir bakıma doğruydu, ben onun kızı değildim ve bana çok zararı dokunmuştu. Fakat... Fakat neden, neden canım acıyor, kalbim sızlıyor ve ellerim titriyordu? Yutkunamıyordum bile. Dizlerim kendiliğinden büküldüğünde düşecekken Semum'un kolları sarmıştı beni. Canım yanıyordu, çok yanıyordu. Babam vedalaşamadan gitmişti. Ölmüştü, o artık yoktu. Dünya hayatında bir daha onu göremeyecektim. Bir şey olduğunda ağladığımda suratsız da olsa beni koruyordu. Küçükken yürüdüğüm yoldaki dikenli tellerden. Kötü niyetli olan amcalardan. Bana zarar veren her şeyden.

Son olaylara kadar kendinden bile koruyordu... Ama artık o yoktu. Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık firar ettiğinde

kendimi salonda bulmuştum. Ne ara buraya gelmiştim ki? En son Semum'un kolları arasında değil miydim? Etrafımdaki kimseyi göremiyordum o an... Ta ki Mesih'i hissedene kadar. Endişeli bir tavırla birden oturduğum koltuğun önünde diz çöküp ellerime tutundu. Gözlerinde birçok anlam, teselli vardı... Dudaklarından ise tek bir söz bile çıkmamıştı o an. "Mesih..." Ben ağlıyor muydum? Evet, acı acı ağlıyordum belki de. Kan kusarcasına, kelimeler dökülüyordu kendiliğinden. "O bir daha nefes almayacak mı?" Yanaklarım kuru kalmıyordu. İçimdeki ateş sönmüyordu. Gözlerimi kapatarak beni çekmesine izin verdim ve kafamı omzuna gömerek hıçkırıklara teslim oldum. Onun dudaklarını alnımda hissettiğimde beni yere çekerek bacağına oturmamı sağladı.

"Onun yerine sen alacaksın." Tekrar hıçkırdım.

O benim babam olmasa da kötü şeyler yapsa da mezun olmamı istiyordu." Defalarca kez hıçkırdıktan sonra güçlükle devam ettim. "Ama ben okuyamadım bile." Kendimi Mesih'ten çekip ellerimle yüzümü kapatarak sesimi yükselttim. "Neden böyle olmalıydı? Niye böyle oldu? Dayanamıyorum. Neden kötü biriydi? Kötü biri olduğunu hatırladıkça yıllardır yaptığı yardımların ağırlığı vicdanıma çöküyor, sanki nefes alamayacakmışım gibi."

Ellerimi yüzümden çekmeye çalıştığımda izin vermemiştim Mesih'e. Zorlayarak yüzümü açtığında gözlerim onu bulanık görüyordu. Suratını yaklaştırarak elini enseme atarak gözlerimin içerisine baktı, derince.

"Ben gerçekten dediğin gibi aptal birisi miyim Mesih? Canımın acıması aptallık mı?"

"Seni bu yaşına kadar yetiştiren adamın ölümünün acısını çekmen en olması gereken. Sen metanetli bir insansın, Elis. Belki de dünya üzerinde gördüğüm en harika insansın. Bu yüzden son olayları düşünmeden, acını doyasıya yaşa. Yaşa

ki güzelim, içinde hiçbir kor kırıntısı kalmasın. Ateşler yuva yapmasın gönlüne."

Son sözlerinden sonra titreye titreye, deli gibi ağlamaya başlamıştım. Beni sıkıca sardı, hiç bırakmayacakmış gibi. Öyle olacağını biliyordum. Mesih beni bırakmayacaktı, bırakmazdı. "Mezun olduğunda beraber gideceğiz mezarına, kepini giyip diplomanı alacaksın. Mezun olacaksın."

Kollarına sarıldım sıkı sıkı. "Bunu seninle yapacağım."

Saç diplerimden öptü. "Benimle yapacaksın."

Belki de saatlerce kollarında ağlamış, geçmişin kederiyle öldükçe onda can bulmuştum sanki. İçimdeki kor ateşler fitillenerek yandıkça, serin sularını sözleriyle üzerime atarak söndürmüştü, rahatlatmıştı.

Akacak gözyaşım kalmadığında bitkince kollarında uyuyordum fakat onu hissedebiliyordum, nefeslerinde sakinleşiyordum. Öpücükleriyle ferahlıyordum. Beni nazikçe kucağına alıp yatırıp yanıma uzanmıştı. Gece boyunca ben titreyerek uyandıkça fısıldayarak konuşup beni dizginleyip defalarca öpmüştü. Mesih... Sen bana öpücükler kondurdukça ben sende can buluyorum. Sen bana dokundukça ben tükenerek tekrar güçleniyorum. Kollarında defalarca kez yanarak küllerinden doğduğum adam... Seni kendimden çok seviyorum. Sabah, kapalı olan gözlerimden içeriye güneşler girmeden göz kapaklarıma öpücükler kondurarak beni uyandırdı. Sevdiğim adamın tüm ilgisi ve şefkati üzerimdeydi. Belki de dünyanın en güçlü insanı bendim. Onun sayesinde kendimi harika hissediyordum. "Acıktın mı?" Hıçkırmaktan boğazım acıyor, gözlerim ağrıyordu ağlamaktan. Kafamı usulca salladığımda Mesih sıcacık avcunu elime sararak beni yataktan dışarıya çekti. "Bir şeyler yememiz lazım."

İtiraz etmeden yataktan kalkıp onunla mutfağa girdiğimde içeride Alaz'la Selenay oturuyordu. Selenay'la göz

göze geldiğimizde acılarımız birleşmişti sanki... Çelişkiler içerisinde geçmişe, babamın yaptıklarına lanet ederek acı çekiyorduk. Bu çok daha zor ve acıydı. Masaya oturduğumda Mesih çok geçmeden önüme bir şeyler koyarak yavaş yavaş da olsa yememizi sağladı, elleriyle besledi. Bir süre sonra bünyem daha fazlasını kaldıramayacak haldeydi. "Bu kadarı yeterli, gerçekten de."

Gözlerini gözlerimden çekmese de yedirmeyi kesmişti. "Elis. Mezarına gidecek miyiz?"

Sesi bir o kadar soğuk olsa da acı vardı. Gözlerim güç almak istercesine tekrar buldu onu."

"Gideceğiz." Benim yerime o konuşmuştu. Titrek bir iç çektim. "Gideceğiz." "Yarın size uygun mu? Bugün mezarlığa gelen giden vardır. Daha rahat olmanız açısından isterseniz yarın gidelim."

Alaz Selenay'ın önüne düşen saçlarını geriye doğru atıp fikrini sunmuştu. Doğru da söylüyordu. Eskiden olan insanları kesinlikle görmek istemiyordum. Böylesi daha iyiydi. Mutfaktan çıktıktan sonra Selenay'la salona geçtiğimizde yanımızda Şeyda, Lidya ve Nida vardı. Bizi yalnız bırakmamak ve kafanızı dağıtmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Onun için dua ettim. Her ne olursa olsun sizi iyi ya da kötü sadece yetiştirdiği için."

Nida sessiz kalarak tercihini belli etse de Lidya da Şeyda gibi dua etmişti. Ya ben? Edecek miydim? Ne diyecektim, onu bile bilmiyordum... İnsanoğlunun cahilliğine yardım et Allah'ım. Benden çıktı, cahilliğine ver, onu affet Allah'ım. Hakkım helal olsun, sen onu yakma Allah'ım... Gözümden tek bir damla içimdeki sözlerle birlikte döküldüğünde ev bana fazla gelmeye başlamıştı. Gitmek istiyordum. Nefesimin tükendiği, kelimelerin kifayetsiz kaldığı tam o an da yine gelmişti, Mesih... Sesini kapıdan duydu-

ğum için kalkarak yanına gittiğimde yuvasına kavuşan bir kuş misali sokulmuştum kollarına. Tekrar sıkıca sardı beni. "Evime gidelim mi?"

Kafamı boynundan kaldırıp bitkince yüzüne baktıktan sonra sesimin duyulabilir çıkmasına dikkat ettim. "Üzerimi değiştireceğim."

Kollarından ayrılıp usulca odaya girdikten sonra kısa bir duşun ardından saçlarımı kurutup siyah dar pantolonumu giydim ve üzerine siyah kazağımı geçirdim. Bugün tamamen siyah olmak istiyordum. Botumdan montuma kadar siyah giyindikten sonra odadan çıkıp salona girdiğimde, Mesih Melikşah'la konuşuyordu.

Şah beni görünce ayaklanarak yanıma gelip sarılmıştı. "İnan ne diyeceğimi bilmiyorum. Bildiğim tek şey her zaman yanındayım. Bunu sakın unutma, tamam mı?"

Burukça gülümseyerek kafamı salladıktan sonra Selenay'la da uzunca sarılmıştım. Tüm tanıdıklarımız, tüm dostlarımız yanımızdaydı. Hepsinde teselliyi bulup uzunca sarılmıştım. Her zaman yanımda olacaklarını söylüyorlardı. Mesih elimden tutup beni dışarıya çıkardığında bacaklarıma çarpan rüzgârla yaşadığımı hissetmiştim. Arabasına yönlendirince elini sıkarak adımlarımı durdurdum. Suratıma ne istediğimi anlamak istercesine bakınca omuz silktim. "Yürüyelim."

Kısa mesafe olsa da beni yürütmek istemediği belliydi. Bugün Mesih de siyahtı. İkimiz de siyaha meydan okuyarak yürüyorduk. Elimi kavrayan eli tek ısı kaynağımdı. O tek çıkış yolumdu. O an onunla ölene kadar yürümek istediğimi fark ettim. Elim hep elinde olsun, kokusu sinsin üstüme. Hiç gitmesin, hiç bitmesin. Mesih... Yaradan hiç almasın seni benden. Ahşap evinin kapısının önüne gelince boşta kalan eliyle kilidi açıp içeriye girmemizi sağladığında, ev gün ışığına

inat loştu. Adımlarımız salonu bulunca komodinin üzerinde bulunan lambayı açtı ve hafif bir aydınlık oluşmuştu. Beyaz bir loşluk.

Montlarımızı çıkardığımızda Mesih, hoş bir tasarıma sahip olan bir koltuğa uzandı. Tek kişinin oturabileceği beyaz koltuğa Mesih sırtını yasladıktan sonra bacaklarını uzattı. Siyah postallarının yarısı boşlukta kalmıştı. Ne yapacağımı bilemeden başında öylece beklediğimde hoş bir tınıyla konuştu. "Elis, kapının önüne bıraktığım çantayı alıp buraya gelir misin?"

Gözlerine baktıktan sonra kafamı kapı kenarına çevirince yere bıraktığı çantayı gördüm. Ufak adımlarla yanına gidip yerden aldıktan sonra Mesih'in yanına döndüm ve boşta duran elimi kavrayarak beni kucağına çektiğinde sırtım göğsünde kaldı. Üzerine uzanmamı sağlamıştı. "Çantayı açar mısın?"

Fermuarı açarak çantayı açtığımda içinde gördüklerim şaşırmama sebep olmuştu. Dün Semum'la aldığım kalemler ve boyalar çantanın içindeydi. Eşyalarımdan bakışlarımı çekmeden, "Neden buradalar?" diye sordum.

Mesih saçlarımın hepsini tek omzumda topladıktan sonra ensemeufakbiröpücükkondurdu."Çünküonlaraihtiyacınvar." "Neden? Ne yapacağım onlarla?"

İki eli belimi kavradığında yuvamdaydım sanki. "Duygularını kalemine aktararak, tüm geçmişinden, kötü hislerden kurtulacaksın."

Kafamı güçlükle ona doğru çevirdiğimde kararsızdım. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Mesih göğsüne koyduğum elimi kavrayarak ufak ve kısa bir tebessüm oluşturdu. "Birlikte yapacağız."

Önüme dönmeme yardım ettiğinde boş bakışlarım çantada geziniyordu. Mesih, altımdaki bacağını kenara çıkardıktan

sonra kendine doğru çekerek dizini havada tuttu. Biraz diğer bacağında, biraz da iki bacağının arasında kalan koltukta oturuyordum. İç çekerek çantanın içerisinden sekreter dosyasını alıp A4 kâğıtlarından birçoğunu içine yerleştirdim. Kara kalem ve silgimi çıkardıktan sonra sekreter dosyamı Mesih'in bacağıma dayayarak boş olan kâğıda baktım. Ne çizeceğimi biliyordum. Belki de bunu yapabilmek için tüm hayal gücümü zorlayacaktım. Daha önceden hiç görmediğim bir şeyi çizeceğim için epey zor olacaktı. Yorulacak, zorlanacaktım fakat hayatımın her anında görmek için özlemini çekiyordum. Bu yüzden kâğıtta da olsa, görmem gerekiyordu. Huzura erebilmem, geçmişimi silebilmem için bunu yapmalıydım. Kalemi kâğıt üzerinde ciddiyetle oynatmaya başladığımda boynuma nefesleri çarpıyordu. Sessizce beni izliyordu. İlk kâğıda taslak için uzun çalışmalar yaptıktan sonra silinmesi gereken yerleri sildim. Bu kâğıdı hiç değiştirmeyecektim. Görmek istediğim şeyin her çabası, her ayrıntısı kâğıtta izini bırakacaktı. Önce çehresini, ardından gözlerini kâğıda çizdikten sonra yüzünün tamamlanması için geriye sadece dudakları kalmıştı. Zaman geçip de zorlandığım son hamleleri yapıp gözlerine vermek istediğim ifadeyi verdiğimde gözlerim dolmuştu. Yanaklarım ıslandığında ellerimin titrememesi için büyük çaba harcıyordum. Saatlerce uğraşmıştım ve sonunda olmuştu. Ömrüm boyunca görmek için çırpındığım, görmek için elimden gelen her şeyi yaptığım defalarca kez denediğim şey. Kâğıtta da olsa beni hıçkırarak ağlatmaya yetmişti. Ben ağladıkça Mesih bana sıkıca sarılıyordu. Bir süre sessizce bekledi sakinleşmemi. Ardından yeterince izlediğime karar verip sekreter dosyasını masanın üzerine koyduğunda hıçkırıklarım dinse de gözyaşlarım durmamıştı. "Yum gözlerini, yasla başını omzuma. Hisset tüm benliğimi, gücümü. Aktar yoğunluğumu ruhuna. İşte şu an Elis. Olması gereken tek doğru biziz."

Mesih'in dediğini yapıp gözlerimi yumarak başımı omzuna yasladığımda olması gereken yerdeydim. Yerimdeydim. "Sadece beni hisset. Yıllardır görmek istediğin anı gördün, sonunda oldu ve Elis... Bunu başaran sensin. Yıllardır görmek için çırpındığın, elinden geleni yaptığın şey boşa çıkmadı. Sonunda gördün güzelim. Bunu sen başardın."

Mesih'in söyledikleri doğruydu, bunu ben yapmıştım sonunda başarmıştım. Kafamı ona doğru çevirdiğinde bakışlarım titriyordu. Dudaklarını yaklaştırarak gözyaşımdan öptüğünde önceki anlarda olduğu gibi tekrardan doğmuştum. Geçmişimi kül ederek, geleceğimi umutlarla doğurmuştu. Sırtımı göğsüne bastırarak gözlerimi yumduğumda benden huzurlusu yoktu. İçimde kalmayan isteğim son bulmuştu. Artık keşkelerim yoktu. Sadece beni bekleyen bir gelecek vardı. Başkarakterini Mesih'in oynadığı bir gelecek...

Hayatımda Mesih'in olduğu bir gelecek... Mesih... Sen hep kal.

Mesih'le deliksiz bir uykuya yatmıştım. En huzursuz gecenin en huzurlu uykusuyla uyanmıştım. Bana bir şeyler yedirdikten sonra evden çıkıp arabaya bindiğimizde çizimim yanımdaydı. Mesih çizimime özel ahşap bir çerçeve almıştı. Çizimim gittiğim yerde bana lazım olacaktı. Arabada geçen saatlerin ardından arabalar sırayla mezarlığa girdiğinde hiçbir şey hissetmiyordum. Hissizlik. Tam olarak yaşadığım tek şeydi o an için. Araba durunca Mesih kapımı açarak çantayı elimden aldı ve elimi tutarak yürümeye başlayınca diğerleri de peşimizden geliyordu. Kehanet üyeleri olarak siyaha boyanmıştık o gün. Babamın cenazesi için değildi bu, ölen geçmişime, geçmişimize yas tutuyorduk. Mezarının önüne geldiğimde dudaklarım kıpırdadı ve onun ismini okudum.

HARUN AKTAŞ

Kaderde babamı toprak altında da ziyaret etmek varmış. Selenay'la ikimiz mezarının önünde durduğumuzda tüm arkadaşlarımız arkamızda dizilmişti. Mesih'le Alaz çizimimi mezarının taşına takıyorlardı. O her geldiğimde orada olacaktı. Tüm hayatım boyunca görmek istediğim, deli gibi çabaladığım fakat tam tersini aldığım... Babam bana bunu yaşadığı süre boyunca göstermese de. Ben her mezarına geldiğimde onu gülerken görecektim. Beni her geldiğimde gülerek karşılayacaktı. Çizimime tekrar baktım. Uzun uzun ve dikkatlice. Gözlerinde yüz tutmuş tebessümün ışıltıları vardı. Dudakları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bunu ben başarmıştım, Mesih sayesinde. İşte... Artık, babam ölü de olsa gülümsüyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Şşş, sessiz ol duyacaklar!"

"Ellerini çekersen duymalarına gerek kalmayacak."

Koridordan geçerken Melikşah ve Nida'nın sesini işitmiştim. Cilveleşmekten başka bir işe yaramadıklarını düşünüyordum. Normal bir şekilde bırakıp onlara arkamı döndüğümde bile kendilerinden geçebiliyorlardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı biraz daha kapıya dayadım. Neden bunu yaptığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu fakat yapmak istiyordum. Bir şekilde kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"Nida'm?"

"Hmm, efendim?" Sesi umursamaz gelmişti.

"Söylesene, neden bu kadar güzelsin sen?"

Nida kıkırdadı. "Sen bana aşkla baktığın için öyle görüyorsun sevgilim."

"Yavrum sen bakmasam da güzelsin. Boy desen var, fizik var. Güzellik var. Kızılsın bir de. Ulan ne şanslı hayvanım ben."

Nida kahkahaattı. "Hayvan olduğunu kabul ediyorsun yani?"

"Kızıl tek ona mı takıldın? Burada sana elli tane iltifat ettim. Anca iğneleyici olanı al."

"Sen benim her halimi sevmiyor musun? Sev beni işte." Suratımda içten bir tebessüm oluşmuştu. Sevmek... Birini koşulsuz şartsız sevmek. Her erkek yapabilir miydi bunu? Ya da her kadın? Sevmek yürek isterdi. İnsanlık isterdi. Sevmek herkesin harcı değildi. Gözlerini tüm insanlara yummak, sadece ona açmaktı. Onu görmek, yanında değilken bile hissetmekti. Ondan daha güzelini görünce aklına sahip olanı getirmekti. Bizim Mesih'le aramızda olan sevgi miydi? Benim hislerim tam olarak buydu. Mesih'i seviyordum... Deli gibi, koşulsuz şartsız.

"Sevmek ne demek? Senden başkasını gözüm görmüyor."

Cidden öyle miydi? Bu mümkün müydü? Kulağıma nedense çok uzak geliyordu. Bana göre her erkek aldatabilirdi. Fakat bu kavramı Mesih'le özdeştiremiyordum. Onun yapabileceğine inanamıyordum. Mesih'i hissediyordum. Oralarda bir yerde. İçindekini, gerçek Mesih'i... "Nida'm Yaradan'a inanmasam sana tapardım."

"Oyarım senin o gözlerini, sonra hiçbir yere bakamayacak hale gelirsin."

"Hiçbir yere mi?"

Nida onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Hiçbir yere."

"Kalçalarına da mı?"

Melikşah'ın aç bir kedi gibi mırıldanmasına Nida kıkırdadı. "Hayır, kalçalarıma her zaman bak."

Gözlerimi devirerek yoluma devam ettiğimde suratımda ufak bir tebessüm oluşmuştu. Aniden biri kolumu tutarak sırtımı duvara yaslayınca kuruyan dudaklarımı hızla ıslattım ve gözlerimi açtım. Buz mavisi gözlerini gördüğüm an okyanusun ortasında susuz kalmıştım sanki... Tüm bedenim sonbaharın ortasında kalan bir yaprak gibi titrerken, Mesih verdiği nefese kadar sakin ve tehlikeliydi. Nasıl olabiliyordu?

Onu defalarca gördüğüm halde kalbimi ilk günkü gibi hareket ettiriyor, tüm bedenimde kasırga etkisi yaratabiliyordu.

Mesih... Sen bana her baktığında sana mühürleniyordum... Tenin değdiğinde tenime, çölde uzun süre susuz kalmış bir insana su verilmiş gibi diriliyordum. Mesih... Kokun, sevgilim. Kokunu her aldığımda senden başka herkesi unutuyordum. Mesih... Varlığında can bulduğum adam... Buz mavilerin ölene kadar bende olsun, sen hep benimle kal. Dudaklarını araladığında gözlerim ağzına sabitlendi. Tekrar kapatmasıyla gözlerine geri döndüğünde içim titremişti. Bir insan, yanındayken bile özlenir miydi? Seviyorsan işte. Seviyorsan...

Mesih gözlerini kıstığında suratında ciddi olduğu kadar da keyifli bir ifade vardı. Boşta kalan elini arkamdaki duvara sabitlediğinde daha da yaklaşmıştı. Diğer elini kolumdan çekmedi.

"Gizlice kapı dinleme huyunun olduğunu bilmiyordum."

"Senin de gizlice beni izlediğini yeni öğrendim." Bilmiş bir tavırla yapıştırmıştım hemen cevabımı.

Gözlerini kısarak bir adım geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturduğunda geniş omzu ve kaslı kolları hoş bir şekil almıştı. Alt dudağının kenarını dişlerinin arasına alarak yakıcı bakışlarını boynumdan başlayarak usulca aşağılara doğru indirmeye başladığında titredim. Avını kollayan vahşi bir hayvandan farksızdı, pençelerini saklasa da her an atılacakmış gibi gözlerindeki açlıktan sezebiliyordum. Mesih... Adeta beni gözleriyle yiyip bitiriyordu... Tüm bedenimi ilk defa görüyormuşçasına büyük bir önemle izledikten sonra genzinden çıkan yanık bir sesle mırıldandı. "Ben seni gizlice izlemem, İris."

Sertçe yutkundum. "Elis."

Onu düzeltmemle erkeksi, derin bir soluk alarak üst dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

"İris," diyerek tekrarladı Mesih. "Ve..." Kolunu belime sa-

rarak bedenimi kendine yapıştırmasıyla soluk almayı unuttum. Sertçe yutkunduğumda etkisinden boğulmaya başlamıştım. "İstediğim zaman da dokunurum, çekinmem."

Dişlerimin arasından sert bir soluk aldıktan sonra kafamı duvara yaslayarak gözlerimi gözlerinden ayırmadan elimi omzuna attım. "Ben de dokunabilirim."

Mesih tek kaşını kaldırarak tısladı. "İstemen yererli." İç çektim. "Dokunabilirsin..."

"Dokunabiliriz."

Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyorken sürekli inip kalkan göğüslerimiz her seferinde birbirine çarpıyordu. Sıcak nefesi dudaklarımın arasından geçtiği an tüm bedenim yanmaya başlamıştı. Mesih... Beni kutupta bile yakabilecek güce sahipti. Onu her zerremde hissediyordum. "Evet." Konuşarak inlemişti sanki... Birden dudaklarımız birbirine hızlı bir ahenkle yaklaşınca tek cümle durmamıza yetmişti. "Yiyişmek güzeldir."

Soluğumu sertçe dışarı bıraktıktan sonra kafamı çevirip Melikşah'a baktım ve Mesih de ufak bir küfür savurmuştu. "Cidden... Neden böylesin?" Mesih büyük bir sinirle tıslamıştı. "Asıl siz niye böylesiniz? Yerde dedik, masada dedik, duvarda dedik. Her yerde dedik. Bana laf bile bırakmadınız. Tabii yiyişmenin güzel olduğunu anladınız. Yapmanız normal."

Homurdandığımda Mesih geri çekilmişti. "Ben bir Nida'ya bakayım."

İkisinin arasında kaçarak koridoru terk ettiğimde Melikşah'ın arkamdan söylediklerini umursamamıştım. Mutfağa girerek derin bir soluk aldığımda, bedenim hâlâ Şah'tan öncesinin etkisinde kalmıştı. Alt dudağımı sertçe dişlerimin arasına aldığımda gözleri bir türlü çıkmıyordu aklımdan. Bir iç daha çekerek kendime soğuk su koyup uzun yudumlarla içmek iyi gelmişti. Artık içim yanmıyordu.

"Günaydın tatlım."

"Oh, günaydın Nida."

"Erkencisin?" Isıtıcıya suyu koyduktan sonra dolaptan kendine bir kupa çıkardı.

"Evet, uyuyamadım."

"Ah, evet. Yanı başımda Melikşah olsa ben de uyuyamazdım." Arkasını dönerek gülümsedi. "Ki uyumadım."

Yüzümü buruşturdum. "Cidden sizin cinsel hayatınızla ilgilenmiyorum."

Nida'nın kaşları havalandı. "Ama ben sizinkiyle ilgileniyorum."

Gözlerimi devirdim. NiŞah çifti bu olayı aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık muhabbetine getirmişti.

Suratında bilmiş bir tebessüm oluştu. "Yapmadınız değil mi?"

"Neyi?"

Burun kıvırdı. "O işi, anlasana..."

Gözlerim kocaman açıldığında beynimi dondurmuştu. Dudaklarım aralanınca söyleyecek söz bulamayıp tuhaf bir kaç sesin ardından tekrar kapattım. "Nida! Tabii ki yapmadık."

Nida'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ne var bunda, gayet normal. Çocuğa hiç acımıyor musun?"

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığında ne diyeceğimi bilememiştim. "Ne? Saçmalama! Acıma durumu mu bu? Yapamayınca yazık mı oluyormuş? Bende hormon yok mu?"

Nida onaylar mırıltılar çıkardı. "Hah işte ben de onu diyorum, ikinize de acı çektirmeye ne gerek var?" Sertçe yutkundum. "Nida lütfen bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Nida kıkırdadı. "Cidden Mesih'i elinde nasıl tutabileceğini bilmiyorsun."

Ona çok sinir olmuştum. Bir erkek sadece cinsellikle elde tutulabiliyorsa, hiç elime gelmese daha iyiydi!

"Mesih, uçkuruna düşkün bir erkek değil."

"Neticede bir erkek, bunu kabul ediyorsun."

Lanet olsun, neden böyle yapıyordu? "Nida..."

Tekrar kıkırdadı. "İnandın..."

"Ne?"

"Söylediklerime inandın."

Öfkeyle soludum. "İnanmadım sadece sinirlerim bozuldu."

"Ayrıca en iyisini yapıyorsun, ben uzun süre bekletmiştim."

"Şah'ı?" Şah gibi bir erkek bekleyebilir miydi? Nida'yı ölene kadar beklerdi.

"Aynen öyle. Bu bana göre senin değerini gösterir. Bir erkekle olup olmamak hiç sorun değil, herkes istediği kişiyle olabilir fakat önemli olan doğru zamandır. Doğru zaman olduğunu düşünmüyorsan sakın, uzak dur ve pişman olacağın şeylere yeltenme."

"Her neyse, Nida. Cidden bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ tatlım. Ama unutma, bana her zaman danışabilirsin." Nida sırıttı. "İyi taktikler bilirim."

İnledim. "Lütfen şimdi değil."

Kahvaltı masasına oturduğumuzda dün olanlar, Mesih'in yaptıkları aklıma gelmişti. Beni babamın cenazesine götürmüş, içimde kalan son ukdeyi canlandırarak yaşamama sebep olmuştu. İmkânsız gibi gördüğüm her olayda o vardı. Bir şekilde tüm engelleri aşarak amacıma ulaşmama sebep oluyordu. Yardım etmek değildi bu ama doğru cümleyi kuramıyordum... Her zaman yanımdaydı, bir şekilde zorlukları aşmamı sağlıyordu... Çok şey görüp geçirmişti, belliydi. Hayatımda gördüğüm en deneyimli insandı belki de. Ne zaman ne yapacağını iyi bilirdi. Bu oturup kalkmasını biliyor kavramıyla eşdeğer değildi. Mesela insanları yönetebiliyor, istediği gibi yönlendirebiliyordu. Tehlikeliydi... Baştan aşağı tehlikeli ve bir o kadar da çekici.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra Mesih beni eve bırakmıştı. Nida'nın verdiği kırmızı gül tohumlarını arka bahçeye ekerken eğlenmiştim. Böyle bir şeyi ilk defa yapıyordum, çok hoşuma gitmişti. "Çizimden bitkiciliğe terfi etmişsin."

Çömeldiğim topraktan doğrulmadan kafamı arkaya çevirdiğimde pijamalarının üzerine uzun bir hırka giymiş, kollarını göğsünün altında bağlayan Selenay'la karşılaşmıştım. Saçları yeni uyandığını belli edercesine dağınık, gözleriyse uykuluydu. Cenaze olayı ruhen onu da yormuştu. "Kırmızı gül ekiyordum."

Selenay yanıma gelerek çömelip elini toprağa koyduğunda gözleri uzaklara dalmıştı. "Ne kadar garip, değil mi Elis? Can alan toprak, can veriyor..."

"Her an bir döngü içerisindeyiz."

Selenay derin bir soluk aldı, gözleri kapanmıştı. "Kimin ne zaman kendini döngüye teslim edeceği belli değil."

"Belli değil. Ama ben bunları düşünme taraftarı değilim." Kafamı kaldırarak bulutlara baktım. "Her gün varlar. Tekrar doğuyorlar. Bu sonsuz umut demek. Her gün oluşuyor, değişiyor. Her saniye bir umut, daha iyi yaşamak için, ideallerine ulaşmak için, her saniye bir kazanç... Düşünsene kısıtlı olsa da elinde bitmeyen bir umut var, ölene kadar sürecek olan türde bir umut... Bu yüzden hiçbir şey hayal kalmamalı."

"Yaşayabilmek için..." dedi Selenay buruk bir sesle.

"Hevesini alabilmek için..."

"Mutlu olabilmek için" diyerek tamamladıktan sonra birlikte bitirmiştik. "Hayal etmekten asla vazgeçme."

Birbirimize bakarak tebessüm ettikten sonra doğrulup eve doğru yürüdük.

"Bugün ne yapacaksın?"

Boğazımı temizledim, bugün yapacak işlerim vardı. "Çizimleri tamamlayarak Mira'nın yanına uğrayacağım."

Apartman kapısını itekleyerek açtı Selenay. "Peki, bugün tamamlayabilecek misin?"

"Zorundayım, kızın tanıdık olması daha fazla bekleteceğim anlamına gelmez."

"Haklısın, başarılar dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden."

Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra eşyalarımı hazırlayarak kombinleri oluşturmaya başladığımda bu işi özlediğimi hissettim. Bir ihtiyaçtı bana göre, uzun zamandır gideremediğim açlıktan farksızdı. Çizdiğim siluetleri kalem oyunlarıyla canlandırmak, kemiklerini gözler önüne sermek... Belki de en sevdiğim kısımdı. Üzerlerine istediğim şeyi anında geçirebiliyordum, bu da hayal gücümdeki en uç noktayı oluşturmama sebep oluyordu, daha fazlasını isteyip yapabiliyordum. Beş saatin sonunda elimde dört farklı kombin vardı. Büyük bir keyifle ortaya koyduğum işe bakmaya devam ederken bir kısmını hallettiğim için mutluydum. Beğenmiştim. Ertesi gün ılık bir duş aldım. Altıma tek dizi yırtık siyah bir pantolon geçirip üzerine altın baskılı, koyu yeşil kısa bir kapüşonlu geçirdim. Saçlarımı Şeyda'ya gevşek bir balıksırtı yaptırdıktan sonra, koyu bir göz makyajı ve toprak tonunda rujla makyajımı tamamlamıştım. Ayaklarıma geçirdiğim bilekte olan beş santim topuklularla görüşme için hazırdım. "Tatlım, nasılsın?" Koridorda karşılaştığım Şeyda her zamanki gibi evimizin güneşiydi, neşe kaynağımızdı.

"Fazlasıyla iyi ve özgüven sahibiyim." Duruşumu dikleştirdim.

"Anladığım kadarıyla çizim işi iyi gitmiş?"

Sırıttım. "Fazlasıyla."

Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi yaklaştı Şeyda. "Biliyor musun ben de seninle aynı fikirdeyim." Kendisinden fazlasıyla emin konuşmuştu.

"Nasıl yani?"

"Gece sen uyurken çizimlerine baktım da hepsi on numaraydı."

Kıkırdadım. "İlahi Şeyda!"

Aceleyle ellerini salladı. "Neyse, çok oyalanmadan git hadi, bu senin ilk iş gününe olabilir!" Bileğimdeki saate baktım, geç kalmak üzere olduğumu fark etmek telaşlanmama sebebiyet vermişti. "Evet, daha ilk günden söylediğim saatte orada olmamak berbat olur!"

Aceleyle koridorda yürüyerek kapıya geçtiğimde Selenay da gelmiş, üzerime bakarak olup olmadığımın hesaplamasını yapıyordu.

"Hey, sakin ol. Özel şoförün kapıda, geç kalmayacaksın."

Kaşlarımı çatarak siyah deri ceketimi giyip gri şalımı boynuma doladığımda Şeyda çantamı uzatmıştı.

"Şoförüm mü?"

"Evet," dedi Şeyda keyifle. "Eray Bey!"

Selenay kahkaha attı. "Hadi in artık."

Hızla kapıyı açıp kızlara el salladıktan sonra aşağıya inmiştim. Eray her zamanki içten ve samimi tebessümü yüzünde, arabasıyla aşağıda beni bekliyordu.

"Hoş geldiniz Elis Hanım."

Duruşumu dikleştirerek arka koltuk tarafına doğru yürüdüm. "Kapımı açın lütfen."

"Ay haspam... Hemen de havalara girermiş. Neyse bugünlük bozmayalım seni." Ayıplayan bakışlarımı umursamadan arka kapıyı açtı Eray ve geri çekilince koltuğa oturdum. Arabanın kapısını kapattı ve tıpkı bir şoför gibi ceketinin önünü tutup hızla koltuğuna yerleştiğinde kıkırdamıştım. "Nereye gidiyorduk?"

Boğazımı temizledim. "Mira Mira mağazasına."

"Oh, tabii."

Eray arabayı çalıştırıp hareket ettirdiğinde kalbim de hızla atmaya başlamıştı. Mira'nın çizimlerime yapacağı yorumları deli gibi merak ediyor, bu işi almak istiyordum. Bu yüzden elimden gelenin fazlasını yapmam gerekiyordu. Araba pasajın önünde durunca sertçe yutkunarak aşağıya indim. "Geldiğimize göre artık senin arkadaşın olabilirim." Eray koluma girdi.

"Ah, evet. Belki..."

Eray burnuma bir fiske vurduktan sonra beraber pasaja girip Mira Mira'nın önünde durunca cam kapıyı aralayarak girmemde yardımcı olmuştu. İçeriye girdiğimizde Mira kasanın başında duruyordu. Bizi görünce tebessüm ederek yanındaki müşterisinden müsaade istedi ve yanımıza geldi. "Hoş geldiniz."

Tokalaştıktan sonra gülümseyerek, "Hoş bulduk, nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Şu an daha iyi tatlım. Senin yardımınla iyi şeylerin olacağını hissediyorum."

Utanarak kafamı eğdim.

"Teşekkür ederiz," dedi Eray ve bu ona tuhaf bir bakış atmama sebep oldu. Ardından elini uzatarak Mira'nın elini alıp dudaklarına götürdü ve ufak bir buse kondurarak ona çıra gibi bir bakış attı. "Bu arada sizi yakından tanımak büyük şeref."

Üzerine sabitlenen bakışlar ve yakıcı öpücük sebebiyle Mira'nın gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. "Te-teşekkür ederim." Elini geri aldıktan sonra derince yutkundu. "Buyurun siz içeriye geçin, ben de müşterimle ilgilendikten sonra yanınıza gelirim."

"Bekliyoruz." Yardımcı kızın yönlendirmesiyle içerideki odaya girdik ve bize iki kahve getirmek için yanımızdan ayrıldı. "O yaptığın hareket de neydi öyle?" Hesap sorarcasına konuşmuştum.

"Ne yapmışım ki?" Sanki hiçbir şeyden haberi olmayan tertemiz bir çocuk gibi konuşmuştu.

"Kadına kur yaptın resmen?"

Eray otururken daha da yayılarak tek kaşını havalandırdı. "Ee? Ne var bunda?"

Gözlerim irice açılmıştı. Eray ciddi miydi? Komşu kızından hevesini ne çabuk almıştı?

"Şule? Ona ne oldu?"

Omuz silkti. "Bir şey olduğu yok, birbirimizi sevdiğimizi falan mı sanmıştın? Biz sadece birbirimizi sevmiyoruz ve anlaşamıyoruz. İlk aşklar nefretle başlar saçmalığını atın artık kafanızdan."

Belirgin bir şekilde gözlerimi devirmiştim. Eray'ın Şule'ye karşı bir şeyler beslediği gün gibi de ortadaydı. Bunu anlamamak aptallık olurdu. Fakat neden şimdi böyle davranıyordu? Cidden erkekleri anlamak kadınlardan daha zordu. Her zaman kadınlar için bir kullanım kılavuzuna ihtiyaç duyduklarından bahsederlerdi fakat biz sadece ilgi beklerdik. Bu kadar basitti. Sevmiyorlarsa zaten dengemizi bozan onların kafa karıştırıcı hareketlerinden başka bir şey değildi. Aslında erkekler tuhaftı! Anormaldi! Anlaşılamazlardı ve kesinlikle dünyaya bir kullanım kılavuzuyla beraber gelmelilerdi. "Bir şey olmadığına emin misin?" Endişeli bir tonda konuşmuştum.

Eray gözlerini kısarak daha da umursamaz bir şekilde devam etti. "Elis, ben bekâr bir erkeğim. Mira da hoş bir kadın. Onunla ilgilenmem sence de normal değil mi? Ben güzel olan her kadınla ilgilenirim. Ben halkın sevgilisiyim." Şımarık bir tavır takınmıştı.

Yüzümü buruşturarak elimi salladım. "Kendini kandırma. Sevgilim dediğin halk senin gibilere çok daha farklı şeyler demeyi tercih ediyor."

Sinsi bir tebessüm oluştu suratında. "Sence bu ne kadar?" Bakışlarıyla erkekliğini gösterdi.

"Eray cidden! Görünüşünle karakterin çok farklı. Beni deli ediyorsun, neden böylesin?"

Eray umursamazca homurdandı. "Neden beni olduğum gibi kabul etmiyorsun? Bu her şeyi kolaylaştırır."

Dudaklarım hayretle aralandı. "Hemcinslerimle oynayan bir erkeği mi? Asla."

Pis bir şekilde tebessüm etti. "Saçmalama. Sence ben öyle bir şey yapabilir miyim? Cidden bunu düşünüyor musun?"

Gözlerimi kısarak yanımda duran dergiyi kafasına fırlattım. "Kes sesini Eray!"

Birden kapı açılınca ikimiz de öylece kalmıştık. Mira kaşlarını hayretle kaldırarak bize baktığın da Eray gülümseyerek ayağa kalkıp dergiyi yerine koydu ve oturması için Mira'nın koltuğunu çekti.

Mira birden az önce gördüklerini unutarak keyifle yerine oturunca Eray da karşıma geçmişti. Kin dolu bakışlarımla ilgilenmiyordu bile! Nasıl olurdu da patronuma kur yapabilirdi! Bunun ileride nelere sebep olabileceğini düşünmüyor muydu? Zor durumda kalan ben olacaktım. Mira keyifle gülümseyerek sırtını koltuğuna yasladı. Yakışıklı bir erkeğin onunla ilgilenmesi her kadın gibi onun da hoşuna gitmişti. Mira şu an Eray'ın sadece kendisine öyle davrandığını sanıyordu fakat yanılıyordu. Her zaman çok gülen erkekten korkardım ben. İçlerde çok başka yüzler saklardı onlar. Karakterleri farklıydı ama herkese aynılardı. "Görüşmeyeli nasılsın Elis?"

Boğazımı temizledim. "Bir sorun yok, gayet iyiyim. Ya sen?" Eray yüzünden gerilmiştim.

"Bu aralar biraz yoğun olduğum için pek iyi değilim açıkçası, her şeyin üstesinden gelmeye çalıştığım için kendimi çok yıpratıyorum. Bu da sağlığımı etkilemeye başladı."

"Dayım doktor, seni onun yanına götürebilirim."

Gözlerimi kısarak dişlerimi birbirine bastırdığımda içimden Eray'a küfürler ediyordum.

"Ah, düşüncen için çok teşekkür ederim fakat biraz kafa dağıtmak için önce psikologla görüşmem gerekiyor. Sağlık sebeplerim psikolojik olarak kendimi daraltmamla başlıyor."

Eray'ın sırıtışı genişledi. "Eray Ergin, psikoloji mezunuyum. Benimle görüşebilirsiniz. Kafanızı dağıtmaktan memnuniyet duyarım."

Bir süre tuhaf bir şekilde birbirimize baktıktan sonra kahkaha atmıştık. Tüm sinirlerim boşalmıştı o an. Derin bir soluk aldıktan sonra boğazımı temizledim. "Eray daha toy, bence sen bir profesörle görüşmelisin."

Eray'ın tek kaşı havaya kalkınca iğneleyici bakışlarımla onu susturmuştum. "Benim için sorun değil aslında."

Mira utangaç bir tebessüm sergileyince sıkıntılı bir soluk verdim. Eray'ın suratındaki kendinden emin tebessümü görünce ona yumruk atma isteği doğurmuştu içimde. Avcı avı avlamak üzereydi.

"Her neyse, artık çizimlere göz atmak ister misin? Sana yardımcı olmak istiyorum."

"Evet, ben de."

Çizimlerimi çantamdan çıkarıp önüne koyduğumda dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Mira suratında ki donuk ifadeyi bozmadan konseptlerimi dikkatle inceledi. Sıkıntılı soluklar almaya başladığımda, Eray'la bakışlarımızı suratına sabitlemiştik. Mira bize hiçbir ipucu vermiyordu. Hatta beğenmediğini ve nasıl söyleyeceğini tasarladığını düşünmeye başlamıştım. "Yalnız..." dedi ve kafasını kaldırarak boş bakışlarını ikimiz arasında gezdirmeye başladı "Bunlar harika!"

Birden rahatladığımda Eray da rahat bir soluk verip işi-

ne devam etti. Yani Mira'yı alıcı gözlerle süzmeye. Sinirle bakışlarımı ondan çekip Mira'ya zoraki bir tebessüm gönderdiğimde ne demem gerektiğini bilmiyordum. "Elis cidden. Yapabileceğini biliyordum fakat... Bu kadarını ben bile tahmin etmemiştim. O kadar yeteneklisin ki ne diyeceğimi bilemiyorum." Sözleri beni fazlasıyla utandırmıştı. "Haftaya başlamaya ne dersin?"

Gözlerim parlamıştı birden. Resmen işe başlıyordum. Hayal ettiğim mesleğe, hayal ettiğim kadar güzel bir yerde!

"Hem bu sırada hazırlanır, işe öyle başlarsın."

"Sen nasıl istersen."

"O zaman pazartesi saat dokuzda buradasın."

Ayağa kalktığımızda kuş kadar hafiftim sanki. Tek endişem de ortadan kaybolmuştu. "Görüşmek üzere Mira!"

"Görüşmek üzere."

Eray elini alarak tekrardan dudaklarına kondurduğunda tüm mutluluğum buhar olup uçmuştu. Eray kesinlikle benden sıkı bir dayak yemeliydi.

"Görüşmek üzere..."

"Size de..." Mira kendinden geçmişti bile!

Eray'ı kolundan çekiştirerek butikten çıkardığımda zırvalamaya başlamıştı. Onu hiç dinlemeden yürümeye devam edip yüksek sesle konuştum.

"Mira'dan uzak duracaksın Eray!"

Ön koltuğa oturduğumda o da kendi tarafına yerleşmişti. "O bunu istemiyor ama?"

"Çünkü o seni tanımıyor ve lanet olasıca, o benim patronum bunu nasıl yaparsın?"

"Elis... Fazla abartmıyor musun?" Arabayı çalıştırdı. "Eray. Ben o kadınla çalışacağım ve sen onunla oynamak istiyorsun. Benim bırakacağım etkiyi de mi düşünmüyorsun? Bu kadar mı yokluk çekiyorsun? Sanki başka kadın yok!"

"Yeter Elis. Bu kadarı yeterli." Yaptığı hatanın o da farkındaydı, söyleyecek cümlesi yoktu. Derin soluklar alarak eve gidene kadar sakinleşmeye çalışmıştım. Eray'ın bunu yapabildiğine hâlâ inanamıyordum ama yapmıştı, hem de çok rahat bir şekilde. Kısa bir vedalaşmanın ardından eve girdiğimde birden patlama sesiyle irkilerek sırtımı kapıya yaslamıştım. Gözlerimi sıkıca yumarak derin nefesler almaya başladığımda ellerim titriyordu.

"Tebrikler!" Şeyda'yla Selenay kapıdan girişte patlattıkları balonlarla bana gülümsüyorlardı.

"Kızlar cidden ödümü patlattınız."

Birden üzerime atlayarak beni salona götürdüklerinde masadaki yemeklerle acıktığımı hissettim. Benim için bir sürü şey yapmışlardı.

"Hey, kabul edildiğimi nerden öğrendiniz?"

"Bilmiyoruz öyle tahmin ettik." Selenay'ın dediğine kahkaha atmıştım.

"Başka seçenek olabilir mi sence tatlım?" Şeyda da onu desteklemişti.

"Cidden! İyi ki varsınız!" Oturmadan montumu çıkarıp koltuğun üzerine koydum.

"Ee, anlat bakalım neler oldu?"

Masaya oturunca sudan büyük bir yudum aldım. "Çizimleri çok beğenmedi aslında."

İkisinin de yüzü tuhaf bir şekil aldı. "Nasıl yani?"

"Yani, pek beğenmedi işte. Ben ısrar ettim biraz, daha iyi olacağımı söyledim."

İkisi de şoke olmuştu.

"Sıçarım ben o Mira'nın ağzına. Nasıl senin çizimlerini beğenmez."

Kahkaha attım. "Düzgün konuşsana şaka yapıyorum, Mira çizimlerimi çok beğendi."

Selenay derin bir soluk verdi. "Ay ben biliyordum işte. Şeyda sana da dedim, Mira yetenekten anlar, çok iyi kız dedim."

Şeyda'yla ikimiz gözlerimizi devirmekle yetinmiştik. "Cidden çok fena bir kızsın Selenay."

Selenay gözlerini belertti. "Elis'i kabul etmezse oradan alışveriş yapmam, müşterilerini etkilerim diyen ben miydim?"

Şeyda suratına masum ve şaşkın bir ifade kondurdu. "Aşkolsun, ben öyle bir şey yapabilir miyim?"

Söyledikleri bana Eray'ı hatırlatmıştı, yüzümü buruşturdum. "Siz asıl olayı bilmiyorsunuz, Eray bugün beni delirtti."

İkisi de şaşırmıştı. "Nasıl, ne yaptı ki?"

"Gözümün önünde Mira'ya kur yaptı."

"Ne?" Selenay'ın sesi çok yüksek çıkmıştı. "Nasıl yani, peki komşu kızına ne oldu?"

Şeyda devam etti. "Onunla ilgilendiğini sanıyordum."

"Ben de onu dedim, tuhaf tuhaf konuştu."

Aynı şaşkınlığı şu an ikisi yaşıyordu.

"Ne dedi?" Şeyda daha şaşkındı.

"İşte ben bekâr bir erkeğim, ilgilenmem çok doğal falan. Şule'yi umursamadığını söyledi."

"Yazık kıza ya, Şule bence onunla ilgilenmeye başladı."

"Ben o şekilde düşünmüyorum." Selenay Şeyda'ya katılmamıştı. "Eray'ın ilgilenip ilgilenmemesi Şule'ye çok batmaz."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum ama Eray'ın yaptığı da iş değil yani. Bir de benim patronumla, tamamen saçmaladı."

"Evet, seni de mi düşünmüyor, anlamadım ki." Selenay sinirlenmişti. "Ben konuşacağım onunla."

Kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Gerek yok, ben zaten konuştum. Eray'ın anlayışsız bir insan olduğunu sanmıyorum. Bence bu konuya dikkat edecektir."

İkisi birden iç çekti. "İnşallah."

"Ee, ne zaman işe başlıyorsun?" Şeyda her zamanki gibi ortamı toparlamıştı.

"Önümüzdeki pazartesi."

"Vay canına, bir işsiz ben mi kaldım?" Önceden tek çalışan Selenay'ken şimdi ikimiz de çalışıyorduk.

"Biz sana bakarız Şeyda."

Selenay'a hak verdim. "Evet, biz sana bakarız."

Şeyda duygulandı. "Ay ağlatacaksınız şimdi beni."

Şeyda'nın evini kullanıyorduk sonuçta ve kira vermiyorduk. Buna rağmen o bize misafir olduğumuzu hiç hissettirmiyordu. Her ne kadar çalışmasa da ona kalan dairelerden gelen kiralar ona yetiyor, genç yaşta mantıklı yatırımlar yaparak elini daha da kuvvetlendiriyordu. "Mesih'in haberi var mı?" Bu sefer Selenay konuşmuştu. "Gideceğimden haberi vardı da sonucu henüz söylemedim." "Ne zaman söylemeyi düşünüyorsun? Ona da bize yaptığını yapma bence. Geri zekâlı olduğunu düşünmesin." Şeyda kahkaha atınca suratımı buruşturmakla yetinmiştim.

"Çok komiksin Selenay."

"Ne sandın tatlım..."

"Kızlar diyorum ki yemeklerimizi yedikten sonra bu güzel haberi dışarıda pasta keserek kutlayabiliriz." "Şeyda'ya katılıyorum." Plan benim içinde uygundu.

"O zaman hepinize afiyet olsun, izninizle ben başlıyorum."

Önümdeki mezelerden yemeye başladığımda onlar da çok gecikmeden bana katıldı. Yemekleri ikisi beraber hazırlamışlardı. Selenay beni şaşırtarak enfes bir pilav yapmıştı, normalde beceremediği için inanamamıştım. Karnımızı çok doldurmadan masadan kalkıp dışarıya çıktığımızda temiz hava iyi gelmişti. "Efendim?" Arel Şeyda'yı aramıştı.

"Kızlarla dışarı çıkıyoruz, sen?"

Sesi donuk olduğu için sorgulayan bakışlarım Selenay'ı buldu. Bana sonra anlatacağını belirten bir ifade takınınca beklemeyi tercih ettim.

"Tamam, sana da." Telefonu kapatarak arabaya binince yan koltuğuna oturmuştum.

"Neler oluyor?"

Boğazını temizleyerek arabayı çalıştırdı. "Arel son günlerde biraz ilgisiz. Buna canım sıkılıyor."

"Nasıl yani?"

"Yani eskisi gibi bakmıyor gözlerime. Yine arıyor, buluşuyoruz ama bir şeyler farklı. Hissediyorum Elis. Her ne kadar sorun olmadığını tekrar etse de kadınlık dürtülerim beni rahat bırakmıyor."

Benim de içime kurt düşürmüştü. Arel'in neyi olabilirdi ki? Erkekler... Bu kadar tuhaf olmak zorundalar mıydı cidden? "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Elis..." Şeyda'nın gözleri doldu. Konuşmakta zorlanıyordu, bu durumun onu yorduğu belliydi. "İnan bilmiyorum ama..." Konuşmakta zorlandı. "Hislerimin doğru çıkmaması için geceleri yalvarmaya başladım."

Ne demek istediğini anlamıştım. "Saçmalama Şeyda, Arel öyle bir şey yapmaz." Sertçe yutkundum. Neden böyle hissetmiyordum? Sanırım bugün erkeklere olan güvensizliğim üzerimdeydi. Dürtülerimle Şeyda'yı daha fazla yıpratmamak için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Neyse ne. Bizim görevimiz senin kafanı dağıtmak. Kafan dağılınca daha sağlıklı karar alabileceksin." "Aynen öyle." Selenay beni desteklemişti. Araba KÜTÜK kafenin önünde durunca inerek tahta konseptli kafeye girdim. Kendine has dekorasyonu ve farkı olan mekânlara bayılıyordum. "Tatlılarımızı yedikten sonra karaoke kısmına geçelim." Gelen hoş müzik beni de hareketlendirmişti. Kesinlikle dans etmem lazımdı.

"Ne yiyorsunuz?

"Ben triliçe istiyorum."

"Ben de bir fıstık rüyası alırım."

Selenay da triliçe de karar kılınca siparişlerimizi vermiştik. "Ee Selenay? Bir tavla atalım mı?"

Selenay gözlerini belertti. "Sana kaç kere diyeceğim insan içinde yapma şunu diye, sonra tüm imajımız mahvoluyor." "Ne yapayım, canım çok istedi." Kıkırdadım.

Selenay etrafına bakındı. "Ben de istiyorum, eve gidince mi oynasak?"

Şeyda dudaklarını büzüştürdü. "Bari bugün yapma."

Selenay büyük bir istekle dayanamadan garsona seslendi. "Bir tavla alabilir miyiz?"

Garson kafasını salladıktan sonra ilerlemeye devam etti. "Bana da öğretin şu tavlayı."

"Öğretiriz tabii, biz Selenay'la işin ustası olduk artık." "Tatlılarımız geliyor, tatlı libidom tavandı valla."

Garson tatlılarımızla birlikte tavlayı da masaya koyduktan sonra geri çekilmişti.

"Bayılıyorum şu triliçeye." Afiyetle yemeye başladım. En sevdiğim tatlıydı, bu kafede daha da güzeldi. Yavaş yediğim için ben yemeye devam ederken kızlar tavlayı açarak taşları dizmeye başladılar.

"Beni izle kuzen."

"Hayır bebeğim beni izle, asıl o zaman öğrenebilirsin." Şeyda meydan okumuştu.

"Sakin olun, ikinizi de izleyeceğim."

İkisi de erkek tavlasını çok iyi oynayabiliyordu. "Selenay, Alaz biliyor mu tavla oynamayı?" Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Hayır, kıroca buluyor."

Kahkaha attım. "Paşamıza bak sen."

Şeyda burun kıvırmıştı. "Mesih biliyor mu Elis?"

Bir an duraksadım, bu konu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum."

Şeyda kahkaha attı. "Mesih'i tavla oynarken düşünemiyorum, kesin bilmiyordur."

"Benim sevgilim satrançta çok iyi, hiç yenilmemiş." Selenay Alaz'la böbürlendi.

"Şah dışında kimseye yenilmemiş diyecektin herhalde?" Bunu ben bile bilmiyordum.

"Ciddi misin Şeyda?"

Kafasını salladı. "Arel söylemişti."

"Aman canım, bir kereden ne olacak?"

"O zaman böbürlenmeyeceksin aşkım."

"Her neyse, çok konuşma da at şu zarı."

Şeyda daha yüksek attığı için oyuna o başlamıştı. Kıyasıya rekabetin ardından dörde beş Şeyda yenmişti. Hızlı oynadıkları için her zamanki gibi bir şey anlamamıştım. "O son çifti atmasaydın yeniyordum!" Selenay sinirlenmişti. "Evde devam edeceğiz."

"Tabii canım ne zaman istersen, ben seni bıkmadan aynı zevkle yenerim."

"Sen öyle san."

"Öğren de gel ablası."

"Kızlar, yeter. Cidden semt kızlarına bağladınız."

Şeyda sinsice sırıtmaya devam edince Selenay kolasından büyük bir yudum almakla yetinmişti.

"Ee? Ne yapıyoruz, geçiyor muyuz karaokeye?" Onlar oynadığı için ben sıkılınakla yetinmiştim. Bu yüzden bir an önce eğlenmek, ilk işimi kutlamak istiyordum.

"Aynen, kalkalım."

Eşyalarımızı toparladıktan sonra karaokeye gidip kurtla-

rımızı dökmeye başladığımızda Heves ve tayfasını görünce hevesimiz kaçmıştı.

"Cidden bir bunlar eksikti." Şeyda isteksizce mırıldanmıştı. "Boş ver o kaltakları, biz eğlencemize bakalım."

Selenay'a katılarak devam ettim ama Heves'in dik bakışlarından rahatsız olmuştum.

"Bu aptal Elis'e neden böyle bakıyor?" Şeyda sinirlenmişti. "Dayak istiyor galiba." Selenay ondan daha fazla sinirlenmişti.

Kıkırdadım. "Sakin olun."

Heves bana acır gibi bakıyordu, sanki Mesih benim değil de onunmuş gibi. Bir yudum su alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Şizofrenin tekiydi, aslında düşününce İshak'la iyi anlaşabilecekleri kanaatine varmıştım.

"Ben bir lavaboya gideyim."

"Biz de gelelim." Selenay abartıyordu.

"Saçmalama kuzen."

Yanlarından ayrılıp lavaboya gidip aynanın önüne geçtim. Saçlarımı düzelttikten sonra rujumu tazelemeye başladığımda tuvaletin kapısı kapanmış ve ardından kilitlenmişti. Kafamı çevirdiğimde kimseyi görememiştim, az önce tuvalete mi kilitlenmiştim? Kaşlarım kendiliğinden çatılmıştı. Rujumu çantama atıp kapıya doğru ilerlediğimde ışıklar kapanıp açılmaya başladı. İçime doğan kötü hissin etkisiyle dudaklarımı ıslatarak kapıyı zorladım.

"Hey? Kimse var mı orada?" Kapıya vurmaya başladığımda ışıklar tamamen söndü.

Karanlıkta kalmanın etkisiyle sertçe yutkundum. Burada neler oluyordu böyle? Kalp ritmim daha da hızlanmaya başladığında artık kapıyı yumrukluyordum. Birinin ayak seslerini hissedince duraksadım.

"Kapıyı açar mısınız? Kilitli kaldım."

Kısa süre sonra kapı açıldığında karşımda temizlik görevli-

si kadın vardı. "Kusura bakmayın, bayanlar tuvaletinin ışıkları arızalanınca kısa süreliğine kapatmak durumunda kaldık, içeride birinin olduğunu bilmiyorduk."

Derin bir soluk aldım. "Elektrik arızası olduğu için burada bulunmanız uygun değil."

Kadının açıklaması beni tatmin etmese de lavabodan çıkarak kızların yanına geçtim.

"Ne oldu, betin benzin atmış?" Selenay'ın aklına Heves geldiği sinirlenen ifadesinden belli oluyordu. "Tuvalette kaldım, elektrik arızası vardı."

Selenay'ın tek kaşı şüpheci bir tavırla havada dikilmeye devam etmişti.

"Kızlar Vuslat'a geçelim mi?"

Kafamı salladım. "Kesinlikle."

Mesih'i görmek günün diğer harika olayı olabilirdi. Hesabı ödeyip Vuslat'a geçtiğimizde olayın üzerinde durmayıp moralimi bozmamayı tercih etmiştim. Selenay Alaz'ın yanına uğrayınca, Şeyda da içki almaya gitmişti. Örgümden çıkan saçlarımı kulağımın arkasına iterken kolumdan arka tarafa çekilmem bir olmuştu. Buz mavilerine çarptığım an ağzımın kulaklarıma çıkması, yüreğimin göklere kadar hoplamasından daha hızlı olmuştu. "Oh?" Verebildiğim tek tepkiydi bu.

"Çevrilmeye pek bir alıştın bakıyorum?" Tek kaşı sorgularcasına havaya kalktıktan sonra suratını yaklaştırdı. "Bu hep olan bir şeydi."

"Evet." Gözlerindeki ateş bedenimi yakmaya başladığında beni öpmek istediğini hissedebiliyordum.

"Görüşmem harikaydı." Üzerimdeki etkisini hafifletebilmek için konuyu değiştirdim.

Mesih genzinden onaylar bir mırıltı çıkardı. "Güzel."

"İşe alındım."

"Biliyordum."

"Pazartesi başlayacağım."

"Hımm..."

Aynı anda derin bir soluk aldığımızda, içkilerle gelmekte olan Şeyda'ya dönüp baktık. Bizi birlikte görünce gülümseyerek yolunu değiştirdi. Mesih birden kolumdan tutup beni arka tarafa götürmeye başlayınca, dağılmayan heyecanım tekrar ilk haline bürünmüştü. Loş ışıklı koridorda beraber kaldığımızda sırtım duvardaydı.

"Yarın gidiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında başta ne diyeceğimi bulamamıştım. "Nereye?"

"Birkaç işim var."

Başka bir şey söylemek istemediğini fark ettiğim için şansımı denemedim. "Ne zaman döneceksin?"

Mesih donuk ifadesiyle yüzümü inceledi. "Belli değil."

Sinirlenmiştim.

"Şimdi sinirini çekemem." Beni cidden öfkelendirmişti. "Önce sana doymam lazım, sonra sinir."

Ben ne olduğunu anlayamadan birden dudaklarıma yapışınca yüreğim hoplamıştı. Dudaklarımı birden kavrayarak tüm benliğimi havaya uçurunca aklım başımdan gitmişti. Mesih... Beni sömürüyordu. Kendinde olanları bana veriyor, bendeki her şeyi alıyordu. İki eliyle belimi tüm erkeksiliğiyle kavrayınca kendimi onun hissetmiştim. Ezbere biliyordu tüm oyuntularımı... Alt dudağımı çekerek bıraktıktan sonra alnını alnıma yaslayarak gözlerini gözlerimde bıraktı. Dudaklarını bir kez de alnıma dokundurunca tek eli saçıma çıkmıştı. Nefes nefese soludum. "Tükeneceğimi sandım."

Mesih hırıltılı nefesleri arasında kafasını sallamakla yetindi. "Geldiğimde seni yudum yudum içeceğim İris... Tek di-

kişte bitirmemek için." Şaşkınlıkla gözlerine bakakaldığımda dilim tutulmuştu sanki... "Şimdi gitmem lazım renkli göz parçası, kendine dikkat et."

Beni bırakıp koridoru terk ettiğinde öylece duruyor, az evvel yaşananları algılayamıyordum.

Kızlarla kısa bir süre sonra daha takılıp eve geçmeye karar vermiştim, Şeyda biraz daha dışarıda olmak istediği için Selenay onunla kalacağını söyleyince eve geçebileceğimi düşünmüştüm, çünkü kafam Mesih nedeniyle fazla dağınıktı. Güzel bir uyku günün yorgunluğunu atmaya iyi gelebilirdi. Aralık apartman kapısından içeriye girdim ve kapıyı kapatarak asansöre yöneldiğimde farklı bir sessizlik sezmiştim. Bugün apartmanda farklı bir nefes sesi uğulduyordu... Kapıyı iterek asansörden çıkarken bir yandan da çantamdan anahtarlarımı bulmaya çalışıyordum. Anahtarı kilide soktuğumda ensemde bir soğukluk hissettim. Kafamı çevirdiğimde sensörün kapanmasıyla kararan apartmanda kalakaldım ve kafamı geri yatırmamla ışıklar tekrardan açıldı. Omuz silkerek kilidi çevirip kapıyı açtım ve hızla içeri girip kapıyı kilitlemem bir oldu.

Apartman boşluğunda daha fazla vakit geçirmek istememiştim. Omzumu kapıya yaslayıp derin bir nefes aldığımda dudaklarımda Mesih'in öpüşü kalmıştı. Tebessüm ederek iki parmağımı dudaklarımda gezdirdim ve tekrar o anı düşündüğüm sırada ensemden aşağıya soğuk bir ter damlası indiren bir kıpırtı hissettim. Karanlık koridorun tam solunda bir cisim hareket etmişti... Alt dudağımı ıslatmaya çalıştığımda boğazımda oluşan kuruluk canımı acıttı. Elimi kapının koluna yerleştirerek sıkıca kavradım. Önüme bakmaya devam ederek tırnaklarım etime geçercesine sıkmaya devam ettim. Kafam önüme dönüktü, farkında değilmişim gibi yapsam da orada birinin olduğundan emindim, tehlike hissediyordum!

Kulpu kuvvetle aşağıya indirdiğimde kapı açılmadı, lanet olsun bir dakika önce ellerimle kilitlemiştim!

Koridorun sonundaki kıpırtı hızlanınca yüreğim yerinden zıplamaya başladı... Hızla kapıya dönüp titreyen elimi kulpa yerleştirdiğimde yüreğim ağzıma gelmişti. O adım atıyordu, hem de bana doğru! Evde tanımadığım biri vardı!

Anahtarı sıkıca kavrayıp çevirdim ve güçlükle kapının kulpunu tutup açmaya çalıştığımda, saniyeler içerisinde kaybettiğim sesim kuvvetli bir çığlık halinde dudaklarımdan çıkacakken ağzıma kapanan el sayesinde engellendi...

Gözlerim yuvalarından çıkacak derecede büyüdüğünde, burnumla sesli bir soluk alarak karnımın şişmesine izin verdim. Sırtım yabancı bir göğse yapıştı. Arkamdaki kuvvet beni geriye doğru çekip kapıyı kapattığında, kafamla kapı arasında milimlik bir mesafe kalmıştı. Çırpınmaya çalışıyordum fakat olmuyordu, arkamdaki kuvvet buna izin vermiyordu!

Kulağıma dudakları değdiği an sıkıca gözlerimi yumdum. En sonunda ona dönmeme izin verdiğimde tüm bedenim gerildi...

İshak.

Gözlerim gereğinden fazla aralandığında içimi bir titreme dalgası kaplamıştı. Titreyerek çarpan dişlerimi sertçe bastırdım, dudaklarımın arasından çıkabilecek en ufak bir korku iniltisini dahi duymasını istemiyordum... Burada yalnızken, bana her şeyi yapabilecekken, ona daha fazla aciz görünemezdim. Zaten ufak bir korku iniltisinden başka hiçbir mırıltı çıkartabilecek durumda değildim ki dilim tutulmuştu sanki... Etrafım çok kalabalıktı, buğulu bir kalabalık vardı. Herkes duvarların ardındaydı, bense içeride kapalı kalmıştım. Aldığım soluklar göğüs kafesimi yararak yukarı çıkıyordu sanki. "Mesih aşağıda." Tek solukta fısıldayabildiğimde dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. Gözlerin-

de korkutucu bir sinsilik belirdiğinde sözleri, sanki olabilirmiş gibi daha fazla paniğe kapılmama sebep oldu. "Artık değil."

Sertçe yutkundum, bu boğazımda bir sızıya sebep olmuştu. "Burada, o yüzden götünü kollasan iyi edersin."

Tüm gücümü toparlamaya çalışarak kapıya dönmemle sırtımın duvara çarpması bir olmuştu. Alkol kokan nefesi yüzüme çarpınca acıyla gözlerimi kapattım. Kolumu acıtıyordu aralanan dudaklarımı kapattıktan sonra güçlükle gözlerimi açtığımda bunu hiç yapmış olmamayı dilemiştim. İshak tüm gerçekliğiyle karşımda dikiliyordu... Koyu gözleri ruhumu lime lime ederken, etrafında her zaman sürdüğü siyah boyalar vardı. Sol gözünün altını deldirdiğini o an fark etmiştim. Korkudan gözüme çarpmamıştı. Piercing'in etrafını kabuk bağlamasından yeni yaptırdığı belli oluyordu. Alkol kokan nefesini dudaklarını tekrar aralamasıyla suratımda hissedince, yüzümü buruşturdum. Berbat kokuyordu. "Sakin ol Elis."

"Neden? Neden bunu yapıyorsun?"

Elini kolumdan çekerek şaşkınlıkla bana baktı. Sanki ne yaptığının farkında değildi ve benimle oynuyordu. "Bir şey yapmıyorum." Tıpkı bir deli gibi gözlerini kocaman açarak ellerini havaya kaldırdı.

"Bak, ben bir şey yapmadım."

Az önce tırnaklarını batırmasıyla sızlayan kolumu ovuşturduğumda acıdan gözlerim dolmuştu. İç çektim. "Sen bir akıl hastasısın."

Ufak gülüşü kahkahalara dönerken içimden küfür etmekle meşguldüm.

"Bravo, Elis. Sandığım kadar salak değilmişsin."

Dişlerimi sertçe birbirine bastırdığımda, içimden çenesine yumruk atmak geçiyordu ama sadece geçiyordu işte.

"Neden buradasın?" Kafamı çevirip koridoru yokladığımda kimseyi görememiştim.

İshak gülümseyerek tek elini duvara yasladığında, kaçacak yerim kalmamıştı. Karışık duran saçlarını uzun zamandır taramadığı belliydi. Boşta kalan elini kot ceketinin iç cebine sokarak bir fotoğraf çıkardı.

Arkası çevrili olduğu için ne tuttuğunu görememiştim. "Gözlerimin içine bak."

Kaşlarımı çatarak kuşkuyla koyu irislerine baktım. Bir sis belirmişti sanki irislerinde, koyu bir sis... Gözlerini kıstığı an kıpırdayamadım. Ne kadar süredir o şekilde kaldığımızı çıkaramıyordum. Bana gösterdiği fotoğraf biraz eskiydi ve İshak Mesih'le birlikte gülümseyerek kameraya poz vermişti. İshak ve Mesih! İkisi de dişlerini açığa çıkaracak kadar gülüyordu.

Mesih'i ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum, şu an bana bile o kadar çok gülmemişken bu eski fotoğraf... Kafamda birçok soru işaretinin oluşmasına neden olmuştu bu. Resmen aklım bulanmıştı. İshak'ın bağırışıyla fotoğraftan gözlerimi çekebildiğimde titredim.

"Sen benden ağabeyimi çaldın! Senin varlığın bizi ayırdı kaltak!"

Alt dudağımı ısırarak İshak'a hayretler içerisinde baktım. Daha öncesinde de böyle şeyler zırvalamıştı fakat şimdi elinde bir kanıt vardı ve bu ona inanmam için yeterliydi.

"İshak be-"

Omuzlarımdan kavrayıp kemiklerim kırılırcasına beni kapıya çarptığında, çektiğim acıyla uzun bir inleme sesi çıkardım.

"Artık sen yoksun, olmayacaksın! Gebererek hayatımızdan çıkacaksın!" Elleri boğazımı sıkıca kavradığında başparmağının soluk boruma yaptığı baskı sanki boğazımı deşiyordu. "Ağabeyim eskisi gibi beni önemseyecek Elis... Bunu senin ölümün sağlayacak."

Gözleri aklını kaçırmışçasına iriydi, kontrolünü öylesine kaybetmiş ve öylesine manyaktı ki korkudan aklımı kaçıracaktım. Dizimi kaldırıp sertçe erkekliğine geçirdiğimde ellerinden kurtulabilmiştim.

Koşarak koridorun sonuna ulaştığımda İshak da peşimden geldi. Ne yapacağımı bilemeden banyoya girip kapıyı ardımdan kilitlediğimde hırıltılı nefesini duyabiliyordum... Çaresizce etrafıma bakındım ama kendimi koruyabileceğim hiçbir şey yoktu.

Telefonumu çıkarıp titreyen parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirerek Mesih'i buldum ve üzerine tıkladığımda İshak çok yaklaşmıştı. Sessiz bir çığlıkla telefonu yere atıp kulpu kavrayarak açmaması için sıkıca tuttuğumda kahkaha atmaya başlad.

"Ölümün daha heyecanlı bir hale geliyor, Elis!"

Gözyaşlarıma engel olamadan var gücümle kapıyı tutmaya devam ederken saniyeler sonra içeriye girebileceğini biliyordum... Banyonun kilidi yoktu, lanet olsun İshak kilitleri toplamış olmalıydı.

"İshak git buradan, birazdan Mesih gelecek!"

"Gelse bile her şey için geç olacak, aptal!"

Hıçkırarak acıdan sızlayan parmaklarımı tutmaya devam etsem de kapıyı zorlayarak içeriye girdi. Kalçamın üzerine düştüğümde İshak bana tepeden iğrenç bir sırıtışla bakıyordu.

"He-her şey... İyi olacak mı sanıyorsun? Mesih... Seni asla affetmeyecek!"

Hırlayarak bağırdığında kalçamın üzerinde geriye doğru gidiyordum.

"Senden nefret ediyordum! Birazdan nefesini keseceğim ve huzura ereceğim!"

Çaresizce ona bakarken üzerime atladığında elleri boğazımı bulmuştu, nefesim kesildiğinde zorlukla sırtına tutundum ama onu itemiyordum. Ellerim çaresizce üzerinde gezinirken arka cebindeki çıkıntıyı fark ettim. O dokunduğum bir çakı mıydı? Gözleri gözlerime kilitlendiğinde dünyadan soyutlanmıştı sanki.

"Mesih..." diye inledim.

İshak'ın gözleri sinirden yuvalarından çıkmak üzereydi, var gücüyle boğazımı daha fazla sıktığında yer altımdan kaymaya başladı... Güçlükle cebindeki çakıyı çıkarıp aldığımda parmaklarımdaki kan çekilmişti sanki, ellerimi kullanmakta zorlanıyordum... Zorlanarak tırnağımla çakıyı açtığımda oksijensizlikten görüşüm bulanmıştı.

Canım pahasına çakıyı karnına sapladığımda gözlerimiz kilitlendi. İshak daha fazla boğazımı sıktığında artık hiçbir şey hissetmiyordum, koca bir hissizlik vardı banyoda...

Gözlerimi yumduğumda göklerdeydim sanki. Ve kısa bir süre sonra üzerimde bir ağırlık hissettiğimde Mesih'in istediği gibi dengeler yıkılmıştı... Defalarca kez yanıp küllerimden tekrar doğsam da bu sefer geriye sadece hissizlik kalmıştı.

Seni seviyorum buz mavisi, bana yaşattığın her gün için teşekkür ederim, bedenime can verip beni ben yaptığın için, karakterimi oturtup başımı kaldırmama izin verdiğin için, renkli göz parçan artık belki de ait olduğu yerde... Serin suların en derininde.

DEVAM EDECEK

ADALETSİZ

Dengeleri bozmaya hazır mısın?

"Yandıktan sonra küllerinden doğan anka...
Dengeler bozuldukça sen var olacaksın."

Elis, kendini defalarca yakmasına izin verdiği buz mavisinin cazibesine kapılarak uçurumun kıyılarında gezip kendi benliğini bulmuş, savaşçı karakterini gözler önüne sererek Mesih'in vazgeçilmezi olmuşken, Kehanet'in karanlık sokaklarındaki gizemler ve tehlikelerle karşılaşmıştı.

Dostlukları iyice pekişen Kehanet üyeleri geçmişin açığa çıkmaya başlamasıyla derinden sarsılacaklardı.

Gizemlerle boğuşmak, içindeki cesareti bulmak, tutkuyla kucaklaşmak isteyenlerin hikâyesi...

www.epsilonyayinevi.com

9 786051 733975

KDV'den

18